

Giới thiệu Vạn Kiếp Nhất Mộng

Thể loại: tiên hiệp, xuyên không, tu chân, trùng sinh, văn học Việt Nam, H

- Kiếp trước ta điên cuồng theo đuổi thế giới đỉnh cao,giờ đây ta điên cuồng theo đuổi sư nương.Sư nương,xin người hãy trở thành nương tử của ta!
- Người nghĩ bản thân là Trúc Cơ kỳ thì rất ghê gớm?Sư nương ta là Kim Đan kỳ đấy,một vỗ liền đánh người thành bánh thịt!
- Người là Kim Đan kỳ?Đợi chút ta liền giúp sư nương đột phá lên Nguyên Anh kỳ,người cứ đứng đó chờ chết đi!
- Người là Nguyên Anh kỳ?Ách,sư nương vừa đột phá xong không nên miễn cưỡng tăng tu vi,xin người cứ ngồi đó ăn bánh đợi ta đưa chết cái kẻ ngu đần này.
- Người là Hoá Thần kỳ?Con mẹ nó Hoá Thần kỳ sao không lo phi thăng mà lại lặn đến đây?Bị ám ảnh đánh nhau sao?Hừ,người không muốn đánh nhau mà là cảm thấy sư nương ta rất thuận mắt?Con mẹ nó người bị ngứa da à?!Không lặn nhanh lão tử liền một cước sút cho người văng khỏi Luân Hồi!
- Cái gì?Ta bám váy đàn bà?Con mẹ nó các người có một cái thiên kiều bá mị,nhu thuận đáng yêu sư nương như ta không?Nếu có thì mang nàng tới đây rồi hãy nói chuyện,không có thì trực tiếp lặn qua một bên,đừng có mà GATO với lão tử!

Cảnh giới của võ giả :Siêu Phàm Nhập Thánh,Siêu Thánh Nhập Thần,Siêu Thần Nhập Hoá,Siêu Hoá Hoàn Hư...

Cảnh giới của tu chân giả:Tôi Thể,Luyện Khí,Trúc Cơ,Kim Đan,Nguyên Anh,Hoá Thần...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tự mình xuyên qua ,không cần bất ngờ

Thế kỉ hai mươi mốt,Nam Quốc,Hoa Đô.

[Ting,Hệ thống nạp đủ năng lượng]

[Ting,Lỗ hồng thời-không đã mở.Đường truyền ổn định]

[Ting,Liên kết linh hồn ổn định.Sẵn sàng đoạt xá]

[Ting...]

[Ting...]

[Ting...]

- Con mẹ nó,vì sao lại nhiều “Ting” như vậy.Vẫn biết tự vận hành sẽ phiền phức một chút,không ngờ lại còn gây nhức đầu thế này.

Hắn ngửa mặt lên trần nhà thờ dài,nhân sinh không ai học hết được chữ “ngờ” a.Nếu biết trước sẽ “ting ting” âm ỉ thế này thì hắn đã không lười biếng,trực tiếp mó tay vào làm liền yên tĩnh rồi.Bất quá máy móc đã lập trình xong,gì có ân hận thì cũng đã muộn.

Cơ bản là hắn thiết kế xong một cái máy này liền lặn ra ngủ bù cho mười năm thức trắng,tỉnh dậy đã thấy máy tính đem bản vẽ của hắn tạo thành một cái cỗ máy hoàn chỉnh.Chỉ là,máy tính thiết kế hoàn toàn dựa theo tiêu chuẩn quốc tế,có nghĩa là mỗi khi kiểm tra xong một hạng mục liền “ting” một cái.

Nãy giờ đếm sơ cũng đã mười mấy nghìn cái “ting”,có lẽ đến con ốc cuối cùng cũng đã kiểm tra xong rồi.

Một người yêu thích sự yên tĩnh như hắn nếu như bình thường bắt gặp cái này “ting ting ting” kêu loạn thì nhất định sẽ cho một đám đem toàn bộ đánh thành sắt vụn.Thế nhưng hôm nay không phải một ngày bình thường,hay thậm chí có thể nói là một ngày cực kì trọng đại.

Mọi chuyện bắt đầu từ hai mươi năm trước.

Thời điểm đó hắn vẫn là một gã giang hồ các ké vì lượm được hai cuốn công pháp là Dương Thế Kì Kinh và Âm Thế Kì Kinh mà hồ hởi luyện,luyện hết nửa đời mới phát hiện ra ngoại trừ luyện lên một cảnh giới gọi là Nhật Nguyệt Thần Giám thì cái mẹ gì cũng không có.

Người đời gọi hắn là thiên tài.Tốt thôi,cho hỏi người yêu của thiên tài đâu?Nhà của thiên tài đâu?Thân nhân của thiên tài đâu?À cái này thì hắn biết,mẹ

nuôi hần bị bệnh nặng qua đời,ba nuôi bình thường vốn đã ghét hần sau khi trải qua mấy chục năm liền trực tiếp không nhìn mặt,chị gái nuôi cũng đã lấy chồng để con nhưng gia cảnh không được tốt lắm,chưa kể nàng cũng ghét hần không kém gì cha nuôi nên cũng chẳng có hi vọng gì.

Hần,từ khi mới bắt đầu có nhận thức đã biết mình là một cô nhi.Cái gọi là người thân...căn bản là hần chưa từng thấy một lần,hon nữa một vật để nhận thân cũng không lưu lại,dứt khoát từ bỏ giống như người ta ném đi một túi rác tanh hôi.

Vậy đấy,luyện thành một thân thần công ngoại trừ tăng khả năng chịu nóng chịu rét thì cũng chỉ để đem đi đánh nhau túi bụi.Hần lúc này cũng đã gần bốn mươi,cho dù có mặt dày hơn nữa cũng sẽ không vác bộ da nhẵn nhéo đi kiếm một cái người yêu.

Hần an phận sống một cuộc đời cô độc,lấy đánh đấm qua ngày làm vui.Cho tới một lần bắt gặp một hoà thượng,gã nói sát tính của hần quá lớn,nếu không quay đầu sẽ rơi vào ma đạo.

Con mẹ nó,từ khi sinh ra lão tử liền bị ném đi như rác.Thuở thiếu niên thì hôm nào lão cha nuôi say xỉn liền bị lôi ra đập cho một trận,một tuần thì sáu ngày ốm đầu run lấy bấy thật thê thảm biết bao.

Còn lại từ trung niên tới lão niên...Con mẹ nó thật đủ thảm,lão tử rờn rã mấy chục năm chỉ có quay tay qua ngày,đến thân xử nam cũng còn chưa có bị phá.Đã vậy ngày ngày đều đánh nhau với đám cao thủ trên thế giới,cuộc đời nhàm chán tới mức phải cùng một đám lão già đánh tới u đầu chảy máu,ngươi thấy ra làm sao?Có phải là rất vui vẻ khoái nhac không?

Ma đạo?

Con mẹ nó,bây giờ lão tử thờ cũng là ma đạo.Của lão tử một cái hất hơi cũng là ma đạo.Lão tử đây không phải ma thì còn ai là ma nữa?

Cảm thấy lời nói không hợp,kết cục vẫn là hai người lao vào đánh nhau ầm ĩ.Hần một chương võ chết lão tăng,lão tăng một chương võ hần thập tứ nhất sinh,chỉ trong một ngày máu trong người nồn ra quá nửa.

Chưa kể được đám cao thủ thế giới thừa cơ ăn hôi,một đường đuổi hần chạy từ Nam Quốc tới Trung Quốc,từ Trung Quốc chạy tới Nhật Bản,từ Nhật Bản chạy qua Mỹ,lại từ Mỹ chạy qua Ấn Độ...

Hần một đường đào tẩu,rờn rã nửa năm liền chạy hết một vòng Trái Đất.Hết phục nguyên lại chạy,chạy không được thì đánh,đánh xong lại bị thương,bị thương xong liền phục nguyên,phục nguyên xong lại chạy...

Liên tục như vậy nửa năm,thần kinh hần quả thực đã không ít lần sụp đổ,rất nhiều lần đang đập không mà chạy thì cả người cứng đờ rơi tòm xuống biển hôn mê bốn,năm ngày,tới khi tỉnh dậy đã thấy mình trôi tới một cái thành phố lạ hoắc.

Tại thời điểm đó hần bất ngờ đạt được một cái trạng thái mà hần gọi là Thức Tĩnh,cụ thể là hần nhớ ra toàn bộ kiếp trước của mình.

Cái gọi là toàn bộ kiếp trước không phải chỉ có một kiếp.Kí ức hỗn loạn khiến hần khó mà sắp xếp gọn gàng được nhưng theo như hần dự đoán thì cũng phải có hơn bốn nghìn kiếp,đây là số lượng mà hần từng sống qua.Chưa kể còn có những kiếp giống hệt nhau,nghĩa là hần sống lại ở thời điểm đó,ở đất nước đó nhưng so với trước kia lại là hoàn toàn bất đồng.

Tựa như cái thế giới này là một vòng lặp vô tận,còn hần thì là người đầu tiên và cũng là duy nhất nhận ra cái vòng lặp đó.Bởi lẽ,trong điển tịch chẳng thấy ông nào ghi lại mấy cái quái sự như thế này cả.

Bốn ngàn kiếp,trừ bỏ đi vài trăm kiếp là lặp đi lặp lại cuộc sống tại thế kỉ hai mốt này thì hần từng là cổ thần tại thời điểm Trái Đất mới hình thành,từng là một cái tu chân giả,từng là một cái thầy dạy học thời phong kiến,từng là một kiếm sĩ,từng là...Trải dài theo dòng thời gian,các vai diễn của hần thực sự là nhiều tới hoa cả mắt.

Hần dựa vào kiến thức của tiền kiếp mà đảo ngược thế cục,ngoạn mục đem mấy tên khốn kiếp kia đập cho kẻ chết người bị thương chặt vật chạy về sau đó hần liền chuyển hộ khẩu tới Nam Cực.

Mục đích đương nhiên là để nghiền ngẫm mấy cái kiếp trước kia,tự dung có phim bộ dài tập thì ngu gì mà không xem!

Trải qua một thời gian,mà cụ thể là chín năm lẻ sáu tháng,thì hần đã từ kí ức kiếp trước ngộ ra vài điều:

- Một,thế giới này căn bản là một cái chương trình máy tính của một đám người thượng cổ.Sự sống lúc này của bọn hần chỉ là do máy tính của chúng mô phỏng ra từ một mảnh của Trái Đất,mục đích đương nhiên là để lấy năng lượng,chính là sóng năng lượng toát ra từ cảm xúc của con người.Đây là một công nghệ kì lạ,tại thời điểm này hần vẫn có chút không thể hiểu nổi.

- Hai,vũ trụ đã đến hồi diệt vong.Đám người thượng cổ này thu lượm tro tàn của các hành tinh để lấy năng lượng từ việc mô phỏng phục vụ cho mục đích riêng của chúng.Là mục đích gì thì hần cũng không đủ đẳng cấp để biết.

- Ba,hần có chết bao nhiêu lần thì khi thế giới một lần nữa khởi động sẽ lại được tái sinh,chỉ là kí ức sẽ bị hệ thống áp chế,mà hần thì vì một lí do nào đó vừa vặn coi bỏ được cái áp chế này.Vậy nghĩa là ngoại trừ khi chết có thể đau đớn một chút thì hần có vô số cơ hội cùng thời gian,chỉ cần Thức Tĩnh liền có thể lấy kí ức kiếp trước làm tiền vốn,một đường quật khởi.

- Bốn,kí ức quá nhiều và hỗn loạn.Nếu không có nhiều năm khổ luyện đã đem tinh thần luyện tành cứng rắn thì chỉ e hần đã vào trại tâm thần rồi.Chưa kể kiếp nào tu vi của hần quá yếu thì kí ức tại kiếp đó cũng sẽ mập mờ không nhớ rõ,ngược lại kiếp nào linh hồn của hần càng mạnh mẽ thì sẽ càng nhớ

được rõ ràng.Điều này khiến hắn rất buồn bực,ngộ nhờ lão tử không luyện được thần công thì chẳng phải vĩnh viễn chỉ là một thằng học sinh phế vật?

- Thứ năm,cũng là cái cuối cùng.Hắn ở những kiếp trước thực sự có rất nhiều bi kịch,cũng rất đáng giận.Một bộ mặt ngu ngu dần dần,đem xung quanh nữ tử lần lượt làm tổn thương,thậm chí còn khiến các nàng hương tiêu ngọc vãn,hay nói theo cách thô tục thì là chết thảm.

Những “bại tích” của hắn có rất nhiều,tuy nhiên phần nhiều kí ức đều mờ mờ không rõ thời gian và địa điểm làm hắn tức muốn thổ huyết.Muốn thoát ghé qua hồi tưởng cổ nhân cũng không được,thật đúng là khiến người ta phát điên!

Thế nhưng vừa vặn có một cái kí ức mà hắn nhớ khá rõ.Tại hơn một nghìn ba trăm năm trước hắn từ một cái phế vật cô nhi luyện lên tới đỉnh cao,trở thành người lãnh đạo của chính phái tại Tu Chân Giới,thực là muốn bao nhiêu oai phong liền có bấy nhiêu.

Tuy nhiên từ kiếp này nhìn về quá khứ hắn lại nhìn không được cảm thấy coi thường,cảm thấy cái kiểu mờ mờ mịt mịt liền nói “Chính nghĩa” của mình trước kia thật chẳng khác nào một đứa trẻ nghiện phim siêu nhân.Không nhìn thì thôi,nhìn kĩ nghe kĩ liền bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Cơ mà như vậy thì vẫn còn chưa tính là gì,nguyên nhân chính khiến hắn muốn hung hăng và vào mặt mình đó là...

Một thoáng rung động dữ dội khiến hắn từ trong hồi ức tỉnh lại,bàn tay vươn ra đem nội lực bao trùm lên chiếc ly thủy tinh đẹp đẽ bên cạnh để nó không bị đánh vỡ bởi nguồn nội lực hùng hậu từ ngoài truyền vào.

- Hôm nay lão tử đến tìm nhà ngươi tính sổ!Con mẹ nó,ngươi còn không mau lăn ra cho lão tử!

- Giữ sức chút đi.Hồ lớn vậy lát nữa hết nội lực làm vướng chân vướng tay lão tử thì đừng trách lão tử vô tình!

Nghe giọng nói ồm ồm này liền biết là lão sư từ già Bạch Râu Sư Vương,lại có giọng the thé vang lên có lẽ không ai khác ngoài Âm Khí Vương Nhất Quảng Thâu Tâm.Khắc khặc,mỗi lần nhắc tới cái tên này liền cảm thấy buồn cười.

Bên ngoài còn có vài cái thanh âm ồn ào nữa,xem ra toàn bộ đều đã nhận được thư mời của hắn mà đến đây.

Cầm theo chiếc ly xinh đẹp bên trong toàn bộ đều là nước lọc,hắn vừa ngửa cổ uống vừa dùng đỉnh tiến ra cửa.Nước mát lạnh trong trẻo chảy xuống cổ họng mang theo một cảm giác nhàn nhạt không thật,cảm tưởng như đã uống,lại giống như chưa từng uống qua,so với rượu còn đáng cay lại có một loại ý vị riêng.

Đem nước trong ly toàn bộ uống hết,hắn vận công ý định đem chiếc ly đánh thành tro bụi.Bỗng nghĩ tới chiếc ly này từ hai mươi năm trước đã kiên trì cùng mình bầu bạn,nội lực tụ tập đầy đủ thế nhưng lại không nở xuống tay.

Hắn vùng tay lên ném cái ly ra cửa.Chiếc ly thủy tinh đẹp đẽ tinh xảo tới cực điểm bị bàn tay của hắn mạnh mẽ quăng xuyên qua cửa sắt dày năm centimet,tiếp tục đập vỡ đầu một gã cao thủ gây gỗ mặt mày âm trầm hiểm độc khiến gã rú lên một tiếng rồi lăn ra chết ngắc,sau đó một đường bay thẳng tới đỉnh núi phía xa mới chịu dừng lại.

Người nào có nhãn lực tốt liền thấy được rằng chân lý đã khảm vào đỉnh núi,biến miệng ly trở thành điểm cao nhất tại Nam Cực.

Nội lực màu đen quanh quần tại chiếc ly rồi như có linh tính một đường bay vọt lên trời.Tầng mây đen bị nội lực tách ra thành hai nửa,mở đường cho ánh mặt trời dội xuống nhân gian,trùng hợp chiếu trúng cái ly kia tạo thành tán xạ làm cho các cao thủ vốn đã quen với sắc trời âm đạm lại đang ở trong trạng thái không phòng bị liền nheo mắt một cái,ai công lực kém thậm chí còn phải lấy tay che mặt.

- Ngươi cùng ta lăn lộn qua hai mươi năm chưa từng thấy mặt trời,vậy thì hôm nay liền cho ngươi đứng tại đỉnh cao ngắm nhìn vẻ đẹp của ánh dương.

Chúng cao thủ nghe được hắn lầm bầm mấy lời này sắc mặt liền trở nên đen kịt.

Ngươi tâm sự cái gì?Đây căn bản là ngươi có tình phô trương thực lực,có tình trước mặt bọn ta khoe mẽ!

Hắn mà biết được đám già này nghĩ gì thì nhất định sẽ hung hăng khóc to một trận.Thật quá con mẹ nó oan uổng người tốt rồi!

- Ngươi...ngươi...

Một vị râu tóc bạc phơ lông mày dựng ngược tròn mắt nhìn hắn,vốn đang định quát hỏi tại sao hai đứa con trai của lão chỉ vì truy sát hắn mà hắn lại nhẫn tâm giết hại thì bỗng phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng.

Lão căn bản không biết tên gọi của hắn là gì.

- Cái gì mà “ngươi ngươi” nửa ngày liền không nói nên lời?Nếu đã già tới lú lẩn thì ở nhà cho con cháu đám lưng đi,miễn cho ở nơi này chết thêm một cái lão già vô dụng!

- Ngươi...ngươi...ngươi...ngươi...

Hắn gãi da đầu,nội tâm bắt đầu cảm thấy buồn bực:

- Lại nói,ta tuy lớn lên anh tuấn tiêu sái,khí độ bất phàm,thế nhưng trải qua vài chục năm gió sương khuôn mặt đã nhiều hơn một chút nếp nhăn,tuyệt đối

không còn là mặt hàng người gặp người thích,hoa gặp hoa nở,chim gặp chim hót,lửa gặp lửa yêu.Người diễn cái bộ dáng cà lăm này cho ai xem?Đừng nói là người càng già càng đồ đốn,đã trở nên bại hoại tới mức này sinh ý đồ đen tối với một nam nhân gần sáu mươi tuổi.Chuyện này...chuyện này thật không tiện nói a,nói ra liền khiến có thể khiến con cháu người nhục nhã tới mức thất cổ tập thể.

Vị cao thủ kia bị vu oan giá hoạ một hồi mặt già đã đỏ như gấc chín,quát lớn một tiếng vung chưởng toàn lực đánh tới muốn liều mạng với hắn:

- Tập chừng,tiếp một Thiết Sa Chưởng của Thạch Vân Nhu ta!

Thạch Vân Nhu?

Đám cao thủ ngơ ngác nhìn nhau,cảm giác có chút không thể tin vào lỗ tai mình.

Một vị lão nhân râu tóc bạc phơ,mày kiếm dựng ngược,thiết chưởng chém đinh chặt sắt chí dương chí cương như vậy...Vì sao cái tên lại mềm nhũn như thế?

Thạch Vân Nhu.

Có thể đem cái tên này hô ra không biết cần bao nhiêu can đảm,bao nhiêu phần nộ.Xem ra lão già kia đã bị hắn làm cho tức đến sắp đột quy rồi.

Đám cao thủ bị ba chữ “Thạch Vân Nhu” làm cho choáng váng thật lâu,tới khi lão nhân kia phun ra một ngụm máu cả người quay cuồng bay ngược trở lại thì mới từ trong ngáy người thức tỉnh.

- Cùng lên!Hắn chỉ có một người sao chống lại nổi vô số cao thủ chúng ta cùng hợp sức!

- Trước giết hắn xả giận,sau cướp toàn bộ tài bảo!

- Người thật ngu ngốc.Hắn so với một cái ăn mày còn muốn nghèo hơn,người lại định từ hắn ăn cắp cái gì?

- Ách,nhưng ta thấy cửa nhà hắn thật to a.

- Vay tiền ngân hàng,Nhà nước trợ cấp...Hừm,chính là như vậy.

Hắn lạnh lùng quan sát đám cao thủ ập tới mang theo áp lực như một ngọn núi lớn đè lên ngực,gần giọng quát:

- Gửi thư mời các người tới chính là để đánh một trận thống khoái.Đều lên đi!Đem tất cả ân oán giải quyết tại hôm nay,miễn cho sau này lão từ đi rồi các người ở nơi này liên cảm thấy tịch mịch!

.....

Hắn mở mắt tỉnh dậy,cảm giác cả người đều là đau nhức,mỗi ngụm khí thở ra đều khiến cho buồng phổi phát nóng,đây chính là dấu hiệu thân thể đang bị suy nhược trầm trọng.

Cuối cùng cũng đã xuyên qua rồi,cảm thấy thoát xá thật dễ dàng a.Cũng chẳng biết là do linh hồn ta lúc này mạnh mẽ hay tại linh hồn kiếp trước của ta quá yếu đuối.

Hít sâu một hơi,khoé miệng hắn nhếch lên nụ cười hạnh phúc.

Ta...trở lại rồi.

Một nghìn ba trăm năm trước,ta trở lại rồi.

Thiên Kiếm Môn,ta trở lại rồi.

Sư nương,ta trở lại rồi.Nàng có nhớ ta không?

Trong lòng hắn bỗng hồi hộp hẳn lên khi nhìn thấy gian phòng quen thuộc,không nhận được tự hỏi bản thân đang ở tại thời điểm nào.

Là lúc mới gia nhập sao?Không phải,nếu vậy thì tờ mờ sáng sư nương đã lên chui vào chăn ôm lấy hắn,thế nhưng hôm nay nàng không ở đây.

Là thời điểm diễn ra vòng Khảo nghiệm trong Tứ Sơn Tỳ Vỡ?Đúng rồi,hôm nay sư nương phải đến sớm làm giám khảo,có lẽ nàng thấy ta ngủ trương thấy nên không nỡ gọi.

- Nữ nhân ngốc,làm ta trễ giờ mất rồi!

Hắn ngoài miệng nói vậy nhưng nội tâm lại vô cùng biết ơn sư nương.Nàng luôn là như vậy,chấp nhận hắn thành tích kém chỉ để hắn được sống an nhàn nhất có thể,ngay cả luyện công cũng là bộ công pháp dễ luyện nhất (nhưng cũng là yếu nhất).

“Người không cần tự hành hạ mình.Sau này ai bắt nạt người thì gọi sư nương,sư nương liền tới đánh gã cho người.Ai coi thường người thì sư nương liền

chửi gã.Ách,sao ngươi lại bỏ đi?Sư nương còn chưa nói xong a!”

Trước đó hắn đã từng rất oán hận nàng,nghĩ rằng nàng là nguyên nhân khiến tu vi của hắn kém cỏi như vậy.Mà quả thực là hắn thời điểm đó thành tích kém đến chín phần là vì nàng,có một cái sư nương nuông chiều ngươi như vậy thì ngươi có thể không buông lỏng sao?

Nếu không buông lỏng thì chỉ bởi ngươi là một cái con lừa ưa nặng,chứ còn hài tử đa số đều không có ưa nặng đâu.

Vừa bước xuống giường thì hắn kinh hãi phát hiện hai chân mềm nhũn vô lực,thân thể mất cân bằng lao đảo một cái rồi ngã đập đầu vào tủ quần áo.

ẦM~Leng keng~Cộc cộc cộc~Xoảng~

Cái gương rơi xuống đất vỡ tan,vài viên đan dược đặt trên nóc tủ rơi xuống nảy vài cái rồi lăn tới trước mặt hắn.

Đan dược này...

Nội tâm của hắn thoáng run rẩy,trong đầu hiện lên một cảnh tượng không đẹp để cho lắm.

.....

Một đêm mưa như trút nước,sấm chớp đùng đoàng.Bầu trời mưa tới thiên hôn địa ám,nhật nguyệt vô quang,giống như một gã say gào khóc tới điên cuồng.

Một mỹ nữ tuyệt sắc hung hăng đem gã thiếu niên ướt như chuột lột ném lên giường,bộ ngực ngạo nhân ẩn hiện sau tấm áo màu tím liên tục phập phồng ra ý giận tới cực điểm.

Nữ nhân này khuôn mặt thanh tú,mắt phượng sáng ngời,mũi cao da trắng,bờ môi đỏ mọng,khí chất cao quý thoát tục lại thêm vài phần ôn nhu,đây là còn chưa nhắc tới hoàn mỹ đáng người.

Cái kia số đo ba vòng...Xem ra hai từ “mỹ nữ” vẫn là quá keo kiệt đối với tư sắc của nàng.

- Con bị cái gì vậy?Không chỉ trợn xuống núi uống rượu mà còn dầm mưa lâu như vậy.Con có biết sư nương đã chạy khắp bốn ngọn núi tìm con hay không?!

Sư nương hai tay chống hông hung hăng quát,trong mắt nàng đã dâng lên một tầng sương mờ:

- Con...Con...Con thật là làm sư nương tức chết!

Hắn vùng tay quờ quạng vào không khí giống cách những kẻ say thường làm,tựa như muốn phui đi một con ruồi khó chịu đang vo ve trước mặt.Trùng cặp mắt mờ dần tím bầm nhìn sư nương một hồi,hắn gào lên:

- Bà im đi!Sư nương?Sư nương cái rắm!

Sư nương cầm nín nhìn hắn,cổ họng nuốt ực một cái,mắt hạnh tròn tròn xem hắn chậm rãi đứng lên lừ lừ tiến về phía mình.

- Hôm nay tôi nhận đủ nhục nhã còn không phải tại bà?Hôm nay tôi bị bọn chúng đánh như một con chó còn không phải tại bà?

Hắn túm lấy đôi bờ vai gầy yếu của sư nương,hàm răng nghiến chặt vào nhau gằn lên từng chữ:

- Bà còn không biết xấu hổ tự nhận là sư nương?Ai không cho tôi luyện kiếm?Ai ném cho tôi công pháp rác rưởi?Vì ai mà tu vi tôi yếu thế này?

Sư nương vốn có thể một chương võ hắn thành thạo nát,thế nhưng lúc này cơ thể nàng lại mềm nhũn như đã mất hết xương,thanh âm run rẩy nói với hắn:

- Không...Ta...Tu vi thấp còn có thể luyện lên,ta mới xin thêm cho con vài cái đan dược...

Nói rồi liền lấy từ trong tay áo ra năm viên đan dược màu đen lớn bằng quả trứng gà,toàn bộ đều là mấy viên cơ bản nhất Bồi Nguyên Đan.

- Đan dược con mẹ ngươi!

Hắn vùng tay đem đan dược toàn bộ đánh rơi xuống đất,khuôn mặt bị hơi rượu biến đỏ nay lại càng trở nên đỏ bừng:

- Tôi như thế này bà vừa lòng hả dạ chưa?Tôi ghét bà!Tôi hận bà!Trên đời này người tôi căm thù nhất chính là bà!

Hắn ngửa cổ rống lớn rồi ngất đi,cả người “tỳnh” một tiếng ngã ra giường,cái miệng vẫn còn lẩm bẩm:

- Đồ khốn khiếp,tôi ghét bà...Tôi ghét bà...

Sư nương lòng đau h�n đoạn ôm lấy gã đệ tử,nàng có chân khí hộ thể liên tục chạy qua bốn ngọn núi mà trang phục không nhiễm một giọt nước,thế nhưng lúc này cả người ướt đầm vì dính nước mưa từ trên người hắn.

Vuốt ve khuôn mặt bị đánh tới biến dạng của hắn,nàng cảm thấy giọng mình như đang vỡ ra:

- Tiểu bảo bối yên tâm,sur nương nhất định sẽ tìm cách giúp con.

Nói xong liền dùng tay áo lau nước mắt,khom lưng thay y phục cho hắn sau đó vận linh khí đem y phục ướt hong khô.

Bởi,nếu trực tiếp đem linh khí truyền vào đồ hắn đang mặc,hắn ngủ sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tiếp sau đó nàng nhặt đan dược đặt lên tủ quần áo.Làm gọn gàng mọi chuyện,nàng quay lại nhìn hắn thật lâu,lại cảm thấy hốc mắt ướt át muốn khóc liền mạnh mẽ quay đầu đem thân thể xinh đẹp ném ra giữa con bão tố.

.....

- On ẹ ó!

Hắn đem năm viên đan dược toàn bộ nhét vào miệng,phát hiện sống mũi cay cay vậy mà không tài nào đem đan dược nuốt xuống được.

Để nguyên một mồm lúng búng đan dược,hắn dùng tinh thần lực cường đại mạnh mẽ đem cái chân mềm nhũn chống xuống đất sau đó từ từ đứng lên.

Bắp chân truyền tới cảm giác đau đớn,vậy mà mở ra trước mắt hắn một cái đoạn trí nhớ khác.

.....

Buổi sáng tỉnh mơ hắn tỉnh dậy,cảm giác cái đầu vẫn còn đau nhức sau lần đầu tiên uống rượu nhưng tâm tình đã tốt hơn nhiều lắm,tới mức vừa hát một bài dân ca vừa dùng đũa gấp chăn.

Chợt thấy sur nương ầm một tiếng xô cửa bước vào.Hắn hơi giật mình nhưng cũng kính cẩn chào một tiếng,đối với chuyện đêm qua đương nhiên là một chút cũng không nhớ.

Lại phát hiện sur nương hôm nay có điểm quái lạ.

Nàng mọi khi ưa thích đẹp dễ gọn gàng,vậy mà lúc này đầu tóc rối bù,hai mắt đầy tơ máu,máu tươi từ miệng liên tục trào ra đem ngực áo làm cho ướt một mảng lớn,chưa kể nàng còn há miệng thở hồng hộc bạo lộ răng nanh trắng ớn nhìn như một đầu dã thú khiến hắn thoáng nhìn đã cảm thấy da đầu tê dại.

Nàng giống như vừa phát hiện ra hắn,không nói một lời liền vùng vằng đánh tới.Thân thể nhanh như thiểm điện khiến hắn đến thời gian sợ hãi cũng không có đã cảm thấy kinh lực bá đạo ập vào mặt,tương lai nở đầu mà chết xem ra chỉ còn cách hắn chưa đến nửa giây đồng hồ.

Nhắm mắt chờ đợi cái chết một hồi nhưng vẫn y nguyên không thấy ý thức mình bị đánh bay đi mất,hắn rụt rè mở mắt thì thấy sur nương đang dùng một đôi mắt hoang dại đánh giá mình.

- Sur...

Hắn vừa lên tiếng thì đã bị nàng dùng bờ môi đầy đặn ngăn cản,cái lưỡi linh hoạt tách hàm răng tiến vào đánh linh hồn hắn bay tới tận mây xanh.

Lúc này hắn đang là một cái sớ chết đến sắp vãi tè ra quần thì nào dám chống đối lại sur nương,liền bị nàng hung hăng cướp lấy nộ hôn đầu.Đã vậy nàng còn ngầu nghiên hắn tới tận năm phút,tới khi hai miệng tách ra thì nào hắn gần như đã bị sur nương hôn hỏng.

- Oẹ!Sur nương,miệng của người toàn mùi máu,thật ghê tởm!

Hắn mất vài giây khôi phục lại thần trí sau đó bất mãn kêu lên.Thế nhưng sur nương không có vẻ gì là đang nghe,nàng đẩy nhẹ một cái đã khiến hắn ngã sống soài ra giường.Còn chưa kịp hoảng sợ thì đã bị một cái thân thể tuyệt mỹ đè lên.

- U...A...Ta...Ta đang ở nơi nào?Kẻ địch đâu?

Sur nương mơ màng tỉnh lại,nàng cảm thấy thân thể tê dại như bị hàng trăm cây kim đâm vào còn hạ thể thì truyền tới một trận đau nhức.

- Ta...học học...Ta...

Nàng cố nén đau nhức đảo mắt nhìn xung quanh,lại phát hiện bản thân đang ở gian phòng của đệ tử.Cơ thể đã khôi phục lại tri giác,nàng kinh hãi nhận ra bản thân đang đè lên một cái nam nhân mà điên cuồng ân ái,không chỉ vậy đó còn là đệ tử của nàng.

Trong đầu nàng oanh một tiếng nổ tung,pháp lực cao thâm vậy mà không ngăn được một lần này đầu óc trống rỗng.

Hắn là tu luyện Đồng Tử Công,

Nàng tự tay đưa công pháp cho hắn,kêu hắn tu luyện cho tốt.

Hắn điên cuồng tu luyện, mỗi ngày sau khi ăn sáng liền tu luyện mười lăm phút, sau khi ăn trưa tu luyện mười lăm phút, sau khi dùng bữa tối lại càng kinh khủng hơn. Một hồi luyện đến hơn ba mươi phút.

Tổng cộng một ngày hắn luyện tới hơn một giờ đồng hồ, còn không khiến hắn mệt chết sao?

Vậy mà hôm nay nàng lại huỷ đi một thân công lực hắn vất vả lắm mới luyện thành.

- Tiểu bảo bối... Ta...

Nàng cảm thấy khi bắt gặp ánh mắt hắn. Ánh mắt hận thấu xương, nước mắt ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn, bờ môi đã bị hắn cắn tới chảy máu đầm đìa.

Sau đó hắn há miệng định nói, lại không có khí lực nói thành lời, hỗn hển một hồi liền trực tiếp ngất đi.

Tâm nàng một mảnh lạnh lẽo, nội khổ cũng quên không mặc trực tiếp hướng ra bên ngoài bay đi, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Nàng không biết bên dưới là đám người Tu La Giáo sau khi hạ độc thủ với nàng thì ung dung đứng đợi con mồi chui vào miệng.

Nàng không biết nàng sẽ bị phế hết võ công, cắt đứt gân tay, gân chân sau đó bị bọn chúng dùng dây sắt thay vào, kinh mạch cũng bị biến đổi để luyện tà công của bọn chúng, đem nàng từ một tiên tử siêu phẩm thoát tục trở thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, trở thành một nữ ma đầu bị cả thiên hạ ghê tởm.

Nàng không biết sau này sẽ bị kiếm của hắn lạnh lùng giết chết.

Nàng không biết đến tận khi nàng chết hắn vẫn hận nàng, đem xác nàng chém thành thịt nát.

Nàng không biết...

Nhưng vẫn điên cuồng yêu hắn, điên cuồng bảo vệ cho hắn.

.....

Crắc~

Cái miệng của hắn thoáng run rẩy sau đó đem đan dược cắn vỡ nát, linh khí từ khoé miệng trào ra như hơi thở của ác quỷ cộng thêm nét điên cuồng trên khuôn mặt đầm nước mắt càng khiến hắn giống như ma thần bước lên từ địa ngục.

Nuốt vào một phần linh khí giúp thân thể yếu nhược của hắn khôi phục không ít, một hơi chạy thẳng tới cổng chính của Thiên Kiếm Môn.

- Người nói xem, bản mặt của hắn khi đó thật quá buồn cười.

- Phải, phải, nước mắt nước mũi chảy hết ra, đã vậy còn luôn miệng “sư nương, sư nương”. Suýt chút nữa khiến ta cười ỉa.

Hai cái thiếu niên mang theo túi lớn túi nhỏ chặt vật xách qua cổng chính của Thiên Kiếm Môn, hiển nhiên là vừa từ dưới núi mua rượu thịt sau đó mang lên để cùng đám huynh đệ ăn mừng một phen.

- Ồ, nhắc cậu bà cậu bà liền lăn đến!

Thiếu niên mặc đạo bào màu đen trông thấy hắn thì liền há miệng giễu cợt, trên mặt hiện rõ vẻ khinh thường.

Thiếu niên áo trắng thì khinh bỉ nhìn qua chỗ khác để khỏi phải thấy bản mặt hắn, ôm quyền chào nhưng trên mặt là một mảng lạnh lẽo: “Tiểu đệ mạnh khỏe”.

Hắn đang gấp đến độ giày còn không kịp xỏ thì thời gian đâu mà dây dưa với hai cái tên đàn này, trực tiếp lừ mắt nhìn bọn chúng ý nói: “Ta đã biết” sau đó vù một cái lao thẳng xuống núi.

Thiếu niên áo trắng thấy sư đệ đột nhiên lao đảo thì ngạc nhiên hỏi:

- Nhị đệ, người bị sao thế?

- Không sao, chỉ là có điểm choáng.

Thiếu niên áo đen hung hăng hít mấy ngụm đại khí để đầu óc thanh tỉnh, chẳng hiểu hôm qua ăn nhầm thứ gì mà vừa rồi trời đất quay cuồng, cảnh vật như vỡ ra trước mắt, thật dọa người.

Thiếu niên áo trắng nhìn hắn đã thành một chấm nhỏ, nghi hoặc nói:

- Quái, tại sao cái tên phế vật này hôm nay đột nhiên vô lễ như vậy? Chưa kể tốc độ chạy còn vượt xa thường ngày.

- Hắc hắc, chắc là do thể diện của sư nương hấn ngày hôm qua đã bị hấn ném sạch, nằng thẹn quá hoá giận liền ra tay đánh đập tên đệ tử phế vật này một phen.

- Hừ? Nhị đệ, ngươi có nhầm không? Ta thấy hấn tuy phế vật nhưng lúc nào sư nương hấn cũng đối xử với hấn rất tốt.

- Hắc hắc hắc, huynh không biết rồi. Chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn thường đồn nhau rằng mỗi khi hấn tu luyện không tốt, nằng liền... hắc hắc... dùng cái kia vũ lớn đánh hấn một trận... hắc hắc...

- Ăn nói sạch sẽ một điểm.

Thiếu niên áo trắng chân mày nhíu chặt thấp giọng quát:

- Đề sư phụ nghe được người liền ăn no đòn. Còn không mau mang đồ về!

Hấn chạy liên tục hai mươi phút, thân thể đã bắt đầu cảm thấy có chút thoát lực. Công lực mới bị phế, sáng nay còn bị sư nương “đập diu” cho một trận, thực sự là khổ không tả nổi, đôi chân đã bắt đầu không còn cảm giác nữa.

Bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cơ thể hấn thoáng run rẩy sau đó nấp vào một bụi cây gần đó căng tai nghe ngóng.

- Ngươi chặn đánh ta, hạ độc ta, đuổi theo ta đến tận Thiên Kiếm Môn, lại chỉ để nói mấy cái lời này?

Đây là lời của sư nương hấn, thanh âm nhu nhuyễn mềm mại khi thì ghen cứng, khi lại như vỡ ra, hiển nhiên là do quá xúc động.

[Người là Thánh Nữ của Tu La Giáo, có trách nhiệm phải nhận tổ quy tông. Giáo chủ đã hạ lệnh phải đem người trở về, kể cả có phải đem người đánh thành tàn phế.]

Một cái thanh âm khàn khàn đáp lại.

Hấn nhận ra người này, là Nhật Thánh Sứ của Tu La Giáo, sở trường là khôi lỗi, bản lĩnh chơi rối đứng thứ hai chỉ sau Giáo chủ đương thời Xích Viêm. Tuy nhiên công lực bản thân không cao, không tính là một cái nhân vật đáng sợ.

- Các người khá lắm. Hai mươi mấy năm không thấy bóng dáng, lần đầu xuất hiện liền hạ độc ta, huỷ đi hình tượng của ta trong mắt người quan trọng nhất. Giờ còn nói muốn đánh ta tàn phế... Fur... Tàn phế...

Nàng rút nhuyễn kiếm quán bên hông ra đánh về phía Nhật Thánh Sứ, gào khàn cả giọng:

- PHÉ CON MẸ NGƯỜI!

Kịch chiến xảy ra, trường kiếm trong tay nàng biến ảo vô cùng, lúc mạnh lúc nhanh, lúc đơn giản lúc biến hoá đánh ra đầy trời kiếm ảnh. Nào là Phá Ma Trảm, Kinh Hồng Tam Kiếm, Hồi Phong Nhất Kiếm, Lạc Kiếm Vắn Thiên, Ma Vũ Song Kiếm, Vô Cực Kiếm, Gươm Của Vua Vô Danh... khiến hấn chỉ nhìn thôi cũng hoa cả mắt.

Lão Nhật Thánh Sứ cũng không phải dạng vừa, đứng sau điều khiển mấy chục khôi lỗi đánh với kiếm của sư nương hấn. Lưỡi kiếm tuy biến ảo sắc bén, kiếm vung lên tuy nhanh tuy mạnh thế nhưng vừa chém nát được một cái khôi lỗi thì bốn, năm cái khác liền lao lên khiến sư nương hấn dẫn chống đỡ không nổi.

Hấn nhìn nàng bị đám khôi lỗi đánh cho chật vật bước lui, mày kiếm khẽ nhíu một cái.

Sư nương hấn đến nay cũng đã là Kim Đan trung kỳ nhưng lại bị một tên Kim Đan sơ kỳ đánh cho tối tăm mặt mũi, hấn tuy yêu quý sư nương tuy nhiên với tư cách là đệ tử thấy một màn này hấn cũng cảm thấy mất mặt dùm nàng.

Bất quá, mất mặt thì mất mặt, cũng không phải tự nhiên mà nàng một cái Kim Đan trung kỳ trở nên thảm hại như vậy. Nếu là bình thường thì mấy cái khôi lỗi này căn bản không đủ để nàng nhét kẽ răng, vung kiếm một cái liền đem toàn bộ đánh thành sắt vụn.

Thế nhưng hôm qua chạy đi kiếm thiên tài địa bảo cho hấn bồi bổ vát và cả đêm đã đem pháp lực dùng gần như toàn bộ, bằng không nàng cũng chẳng dễ dàng bị trúng độc như vậy. Một tu chân giả không có pháp lực thì đánh cái gì? So với võ giả bình thường còn muốn vụng về hơn.

Lại nói, tuy luyện đến Kim Đan thì thân thể sẽ mạnh hơn người thường nhiều lắm, nhờ vậy sư nương hấn mới có thể bằng mấy cái chiêu kiếm cơ bản liền chém nát khôi lỗi làm bằng huyền thiết. Thế nhưng nhìn nàng cước bộ phù phiếm, cặp chân thon dài trắng nõn không ngừng run rẩy liền biết nàng không chống đỡ được lâu.

Về cái này... khặc khặc khặc... còn chẳng phải là hấn đại phát thần uy, một cây Kim Thương Bất Bại đâm nàng một hồi khiến nàng thần hồn điên đảo, yêu thích không buông, dục tiên dục tử.

Mới làm khoảng nửa giờ đã khiến nàng chân run lấy bầy, nếu hấn tung ra toàn bộ công lực... khặc khặc... có lẽ một tuần sau sư nương của hấn vẫn chưa bước nổi xuống giường.

Đang YY đến chảy máu mũi thì tiểu đệ phía dưới truyền đến cảm giác đau nhức khiến hắn hít một ngụm khí lạnh.

Sư nương yêu quý, đây là lần đầu tiên của ta a. Người cho dù yêu thích ta đến cuồng cũng đâu cần mạnh mẽ như vậy, Nhất Trọng Thần Thông của ta suýt chút nữa bị người làm cho gãy mất rồi.

Ở trên hắn còn đang kêu khổ không ngừng thì phía bên dưới chiến đấu đã đến hồi chấm dứt.

Sư nương hắn bị một cái khôỉ lồi húc trúng, trăm cân lực lượng đánh lên người khiến nàng “oa” một tiếng phun máu đầy trời rồi như điều đứt dây bay ra đập vào một thân cây cổ thụ.

- SƯ NƯƠNG!

Hắn vốn định chỉnh giọng sao cho thật kinh hãi, thật hoảng hốt sau đó ba chân bốn cẳng chạy về phía sư nương. Ấy thế nhưng nhìn sư nương một thân tử y yêu kiều rũ rượi dưới mặt đất hắn lại không nhìn được bi thương kêu lên, thân thể trong lúc vô thức dùng vận tốc cực hạn lao đến muốn ôm lấy nàng.

- Tiểu bảo bối...

Nàng ban đầu nghĩ mình bị đánh tới sinh ra ảo giác, thế nhưng nhận ra hắn khuôn mặt đỏ bừng đang chạy đến khiến nàng vừa mừng vừa sợ, hữu khí vô lực nói:

- Đừng...Đừng qua đây.

[Thật nhanh!]

Ngón tay lão khẽ run rẩy, lập tức một cái khôỉ lồi ập tới không chể hần.

- Tiểu bảo bối!

Nàng tê tâm liệt phế kêu lên, định cử động lại phát hiện tay chân đã bị bốn cái khôỉ lồi giữ chặt.

(Con mẹ nó, lão già thối vậy mà không để sư đồ chúng ta được ôm nhau lần cuối, đúng là cái thứ khốn nạn mà!)

Vốn định đem chú ấn trong cơ thể sư nương kích hoạt một lần nữa, lại không ngờ lão Nhật Thánh Sư này lại tàn nhẫn như vậy. Thế này thì chỉ có thể từ từ nghĩ cách, rất may là lão Nhật Thánh Sư này làm việc rất có quy củ, tuyệt đối sẽ không giết trẻ con, chứ nếu thay bằng cái tên Xích Viêm thì mạng nhỏ của hắn e là khó mà giữ được.

Nhật Thánh Sư nhìn hắn một hồi, cảm thấy chuyện này tuyệt đối không nên để hắn về bép xép với người trong Thiên Kiếm Môn. Thế nhưng sở trường của lão là khôỉ lồi thuật, mấy cái chiêu trò xảo trí nhờ lão đương nhiên không biết.

Ngẫm nghĩ một hồi lão quyết định mang cả hai sư đồ về Tu La Giáo để cho giáo chủ xử lý, như vậy thì người cũng không phải lão giết, chưa kể mang về một cái đệ tử có khi còn giúp việc không chể Thánh Nữ trở nên dễ dàng hơn.

Càng nghĩ càng thấy mình hay, Nhật Thánh Sư nhìn không được bật cười khoái chí đem bộ mặt già nua làm cho nhăn nhoe hết cả.

Đang lúc đắc ý, lão không phát hiện hắn đang lượn đá ven đường ném về phía sư nương.

Bởi hắn chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi nên Nhật Thánh Sư muốn không coi thường cũng không được, liền nghĩ rằng để khôỉ lồi nắm một tay hắn kéo đi đã đủ khiến hắn sợ tới toàn thân vô lực, miệng nhỏ há ra vừa đi vừa khóc.

Mà cứ cho là hắn không khóc đi, vậy thì một cái mười ba tuổi tiểu hài tử cho dù trí tuệ siêu quần thì làm được cái gì? Xin lỗi, đây là giang hồ, không phải trường học. Đối với một cái Kim Đan sơ kỳ thì dù người trí tuệ thông thiên, đợi người thả được một cái rắn thì đã bị người ta xách cổ lên và chết không biết bao nhiêu lần.

Nhật Thánh Sư mang cái tư duy như vậy vừa đi vừa hát xem ra rất cao hứng, lại mặc kệ hắn ở đằng sau đã ném vào người sư nương tổng cộng bốn viên đá.

Sư nương hắn đi ở phía trước, cảm nhận đằng sau từng viên đá nhỏ ném tới trên người liền nhìn không được nhỏ lệ.

Tiểu bảo bối...lần này chúng ta bị ma giáo bắt được liền nắm chắc tử vong vậy mà hắn còn hận ta đến như vậy.

Đứa nhỏ ngốc, cứ nấp ở một bên xem nào nhiệt chẳng phải tốt rồi sao? Giờ sư nương đã là dầu cạn đèn tắt, sao có thể bảo vệ cho người.

- Sư nương!

Hắn gào một tiếng khản cả giọng. Đành chịu thôi, sáng giờ còn chưa có lấy nổi một hóp nước, nếu không dùng hết sức gọi thì sợ rằng ngay cả một cái chữ hắn cũng không hô ra được.

Nàng đang rơi lệ đầy mặt nghe vậy thì nội tâm bỗng hồi hộp hẳn lên, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía hắn.

Cơ hội!

Hắn búng một cái đem viên đá chuẩn xác bắn vào tĩnh mạch cổ của nàng.

Kinh mạch của nàng thu hẹp lại ở năm cái vị trí bị hấn ném trúng, làm tăng lên áp suất trong cơ thể, từ đây kích hoạt vài cái huyết đạo. Sur nương hấn chưa kịp ngạc nhiên thì một cổ lửa nóng đã dâng khắp người, nhiệt khí bá đạo vậy mà lần át được cả lý trí của một Kim Đan trung kỳ.

Nhật Thánh Sư nghe thấy đằng sau vang lên những thanh âm “rắc rắc” rất ghê rợn liền mang theo vẻ mặt kì quái nhìn lại xem có chuyện gì thì thấy một cái nữ nhân mắt hạnh mờ lớn, vẻ mặt điên cuồng đang đem khôỉ lõi của lão đánh thành sắt vụn.

- Con mẹ nó, sao chú ẩn lại có thể phát tác hai lần trong cùng một ngày?

Lão hoảng sợ điều động khôỉ lõi tấn công nhưng vô dụng, bàn tay của sư nương hấn đánh tới đâu thì khôỉ lõi nát tan tới đó dễ dàng như đập vỡ một khối đậu hũ.

Bàn tay trắng nõn, ngón tay thon dài xinh đẹp tới cực điểm vậy mà giờ đây co quắp như ma trảo đòi mạng hể cứ vung lên liền đem một cái khôỉ lõi chia năm xẻ bảy.

- Chú ẩn thật bá đạo...

Lão nuốt một ngụm nước bọt, trở mắt nhìn nàng đập nát cái khôỉ lõi cuối cùng sau đó chạy đến ngày càng gần.

Một thanh âm nức cười vang lên, đầu lâu của lão đã trở thành một cơn mưa máu văng lên đám lá khô.

Sư nương sau khi đập nát đầu Nhật Thánh Sư thì hồn hển một lúc như đang khôi phục lại thể lực, chợt phát hiện ra một cái hơi thở liền dừng vận tốc cực nhanh xuất hiện trước mặt hấn.

Hấn ngừng đầu nhìn nữ nhân xinh đẹp điên cuồng trước mắt, cái miệng nhỏ cố gắng nặn ra một nụ cười:

- Sư nương, tiểu đệ của ta còn hơi đau nhức, xin người nhẹ nhàng một điểm... Ừm... Không nên hôn ta, ta còn chưa có đánh răng... Ừm~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thả thính sư nương thật khó

Chuyện này là thế nào? Sư muội, người có thể nói rõ cho ta được không?

Một người đàn ông cao một mét tám đi đi lại lại trong Nghị Sự Đường. Gã chân mày nhíu chặt, sắc mặt phát đen, hiển nhiên là đang cảm thấy cực kì tức giận.

Nghe tin đám cận vệ Tu La Giáo tiến vào cướp phá một toà thành gần đó khiến gã gấp đến mức đồ ngủ cũng không kịp thay, trực tiếp dẫn theo vài cao thủ trong môn phái xuống núi giao chiến với bọn Ma giáo một phen. Ấy thế nhưng ở đằng sau sư muội lại bị địch nhân tập kích khiến cho nội thương trầm trọng, đây rõ ràng là đám Ma giáo khôn khiếp chơi trò giương Đông kích Tây, nhìn rau bắp thịt!

Đường đường là đại sư huynh kiêm chủ môn nhân vậy mà lại để bọn chúng quay như đẽ, gã có thể không tức giận sao?

Con mẹ nó! Vì ngại thân phận của sư muội nên lão tử đã quyết định không để nàng giao chiến với đám người Tu La Giáo, vậy mà các người còn dám... Xem ra lão hồ chưa ra oai thì bọn chúng còn tưởng Thiên Kiếm Môn là một đàn mèo bệnh!

- Chuyện này...

Sư nương hấn về mặt phức tạp nhìn sư huynh hồi lâu cuối cùng vẫn là không nói ra được.

Về cơ bản thì mọi chuyện rất dễ hiểu, chỉ là một cái lão dờ hơi chạy đến định bắt cóc nàng sau đó nàng đánh chết lão, thế nhưng còn cụ thể thì...

Chuyện bị hạ độc thì còn dễ nói, chứ còn cái vụ cùng hấn làm ba cái chuyện... đáng xấu hổ kia thì phải kể ra làm sao? Hơn nữa còn làm đến tận hai lần a!

Càng nghĩ càng xấu hổ, nàng lén lút cúi xuống nhìn khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn đang tựa vào ngực nàng ngủ say, lại bỗng cảm thấy tim mình đau nhói như bị ngàn mũi kim đâm.

Thời điểm nàng tỉnh lại thì hấn đã như đồng bùn nhão dưới thân nàng. Trông thấy hấn sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh lúc còn lúc mất khiến tim của vị

sur nưong này thiếu chút nữa liền bay ra khỏi l-ng ngực.

Nhét vào miệng hấn một cái Phục Nguyên Đan,hấn nuốt không trôi.Nàng đem đan dược bỏ vào miệng cắn nát bón cho hấn,hấn nhăn mặt nuốt xuống nhưng vẫn không tỉnh.

Nàng lại lấy ra một cái Vạn Vật Quy Nguyên Đan uống vào sau đó bón cho hấn,hấn vẫn không tỉnh.

Lại lấy ra một cái Hoàn Dương Bồ Huyết Đan,tiếp đó lại mang ra một cái Ngũ Long Đan,sau đó tiếp tục mang ra một cái Tụ Hồn Đan...Nếu mất hấn cứ tiếp tục nhắm nghiền thì có lẽ vị sur nưong này sẽ đem toàn bộ vốn liếng mà dốc hết vào mồm hấn.

- Khụ khụ...

Hấn ho khan hai tiếng,tuy ý thức đã khôi phục nhưng lại có một loại cảm giác thân thể không thuộc về mình.

Ông trời của ta ơi,trong mấy cái kiếp trước nhớ có vài lần đi kỹ viện một mình chiến bốn cái mỹ nữ cũng không mệt như ngày hôm nay.Vị sur nưong này...thực quá con mẹ nó cực phẩm,suýt chút nữa thì khiến linh hồn ta vừa trở về liền phải bay đi mất rồi.

- Ngươi đã tỉnh?

Sur nưong hấn vùng về hỏi một câu,nội tâm muốn hung hăng hôn hấn một ngum nhưng nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo sáng nay nàng liền mạnh mẽ kìm lại,một đôi mắt phượng lăm lét quan sát thái độ của hấn.

- Đương nhiên là...khụ khụ...ta đã tỉnh.Mỹ nữ đại nhân,ngài mớm cho ta nhiều thuốc như vậy là muốn đấng chết ta sao?Làm ơn cho đệ tử bé nhỏ của ngài xin chút nước...Khụ khụ...Àch,suýt chút nữa thì phổi cũng bị ho ra.

Hấn cười khổ,cảm thấy miệng đã trở nên đắng nghét không khác gì một cái cối xay thuốc.

Sur nưong yêu quý của ta ơi,ta cũng đâu phải nhân vật trong game online,dù người có nhồi thật nhiều thuốc vào mồm ta thì nó cũng không có cộng dồn đâu.

Nàng thất thanh kêu lên một tiếng,luống cuống lấy từ trong ngực áo ra một bình sứ rồi gấp đến độ hai tay phát run đưa tới trước mặt hấn:

- Là ta vô ý.Nước đây,con nhanh uống đi đừng để miệng bị đắng.

Hấn run rẩy nhận lấy bình sứ,cảm nhận hơi ấm của sur nưong lưu lại trên bình khiến tiểu đệ mềm nhũn mơ hồ có dấu hiệu bình phục.

Vật này lấy ra từ ngực áo của sur nưong là vị trí rất gần với bộ ngực a,gần với nơi thánh địa như vậy...

Hấn hít một ngum khí lạnh,cảm giác đối với vật quý giá bậc này có chút nuốt không trôi.

- Con mau uống đi.Hay là cảm thấy khó nuốt?Nếu vậy để sur nưong lại mớm cho con.

- Àch,ta đương nhiên là có thể tự uống.

Không phải hấn chê môi thơm của sur phụ,mà bởi hấn cảm giác nếu bị kích thích thêm chút nữa thì hấn sẽ hồng mắt,hay chính xác hơn là tiểu đệ của hấn sẽ hồng mắt.

Một đứa trẻ mười ba tuổi như hấn cho dù tinh thần có mạnh mẽ đến mấy thì về thân thể cũng vẫn chỉ là một thằng nhãi chưa lớn thôi.Hai lần “đập đùi” cùng sur nưong đã là cực hạn của hấn,nếu còn tiếp tục bị kích thích thì e rằng hấn sẽ là người đầu tiên tại Tu Chân Giới bị liệt dương sau khi vừa phá thân xử nam.

Mở nắp ra ngửi một chút sau đó về mặt hấn ngay lập tức cứng đờ vì độ chịu chơi của vị sur nưong này.

Thứ nước trong bình chính là Sinh Mệnh Thủy,nghe đồn là máu huyết của hậu nhân Long Tộc thời cổ đại.Nước này người thường uống vào liền tăng tuổi thọ,cơ thể cường tráng không đau ốm,người tu tiên uống vào sẽ tăng vài năm tu vi,chưa kể nếu bị nội thương ngoại thương khi uống vào sẽ tăng tốc độ hồi phục.Không tính là cái vật gì ghê gớm,tuy nhiên là thứ vạn kim khó cầu,chỉ người hữu duyên mới có thể sở hữu.

Từ trong trí nhớ hấn biết được là nàng đối với hấn rất hào phóng,thậm chí lãng phí.Thế nhưng đem Sinh Mệnh Thủy ra uống thay nước...Àn,thì ra đây là cái cảm giác “thụ sủng nhược kính” mà mọi người vẫn hay nhắc đến.

Hấn ngửa cổ già bộ tu một hớp rồi đưa cho nàng,ngây ngô hỏi:

- Sur nưong,miệng người chắc cũng rất đắng,hay là người cũng uống một chút đi.

Sur nưong hấn nhận lấy bình sứ,lại nghe được lời của hấn thì về mặt phức tạp nhìn vào trong bình sau đó cười gượng gạo:

- Không cần,sur nưong đã quen uống thuốc.Không sợ đắng.

(Mỹ nữ thật biết đùa.May mắn là vừa rồi ta không có uống,nếu uống một ngụm sau đó lại nhìn người chịu đắng chịu khát thì chẳng phải ta liền biến thành một cái kẻ khổn khiếp.Ách,thế nhưng mà ta kì thực chính là một kẻ khổn khiếp.)

Hắn trầm nghĩ,bất quá bên ngoài lại biểu hiện ra vẻ mặt “Ồ,ta đã biết”.

Kì thực hắn cũng chẳng muốn diễn một vở này,thế nhưng đây là bởi hắn đã quá rõ tính cách ngoài mềm trong cứng của sư nương.Nếu nàng biết miệng hắn đắng mà không uống nước thì nhất định sẽ đem Sinh Mệnh Thủy độc vào miệng hắn,mà lúc này sẽ là độc toàn bộ.

Điều bởi tài không bằng người a.Nếu hắn mà có hai phần công lực của bản thân vãi tiếng trước thì nhất định đã đem binh sứ hung hăng nhét trở lại vào áo nàng,sau đó tiện tay mó qua cái vật trắng nõn đồ sộ kia,rồi sau đó...Ách,không được,tiểu đệ lại bắt đầu dờ chừng.Bình tĩnh a,người cần thời gian tĩnh dưỡng,đừng loạn động,tuyệt đối phải biết đạo dưỡng sinh!

Thấy hắn ngồi ngầy ra,mặt nhỏ thì lúc đỏ lúc trắng biến ảo khôn lường khiến nàng không nhịn được cảm thấy lo lắng:

- Tiểu bảo bối,con đang giận sư nương sao?

Hắn đang tập trung điều hoà lại tiểu đệ thì bất ngờ nghe được nàng hỏi vậy liền vô thức đáp:

- Ta vì sao phải...

Nói tới đó liền cắn mạnh cái lưỡi để dừng lại.Sư nương chủ động hỏi a,đây còn chẳng phải là tự tìm ngược đãi?

- Phải làm sao?

Sư nương hỏi hớp hắn lên,cả người mang theo một cỗ hương thơm nhàn nhạt rướn về phía hắn khiến hắn choáng váng muốn ngất.Và hắn ngất thật,cả thân thể đột nhiên lao đảo như mất hết xương ngã vào lòng sư nương khiến nàng cả kinh:

- Tiểu bảo bối,người bị thương?Ừm...

Bị một đôi bàn tay hung hăng ôm lấy khiến nàng toàn thân mềm nhũn,không nhịn được kêu lên một tiếng.Hắn trong lúc nàng không ngờ tới bất ngờ vươn tay ôm lấy sư nương,lại phát hiện bản thân quá nhỏ hoàn toàn lọt thỏm trong thân thể tuyệt mỹ của nàng khiến cho sắc mặt hắn thoáng cái trở nên đen kịt:

- Thương thì không,nhưng bị thương thì rất nhiều.Đồng Tử Công ta vất vả lắm mới luyện thành.Sư nương...người thật quá nhẫn tâm!

Nàng ôn nhu vuốt ve mặt hắn,buồn bã đáp:

- Là sư nương có lỗi với con.

Lại thoáng nhìn qua khối lồi vờ nát nằm lẫn lóc trên mặt đất,về mặt phức tạp nói:

- Vừa rồi sư nương có làm con sợ không?

Hắn hít mắt tận hưởng cảm giác ôm ấp mỹ nhân,ê a nói:

- Đương nhiên là không.Sư nương trong mắt ta vĩnh viễn là đẹp nhất,tuyệt đối không đáng sợ.

Nàng bị hoa ngôn xảo ngữ của hắn làm cho mặt ngọc đỏ bừng,ngại ngần kêu lên:

- Tiểu bảo bối...

- Nhưng Đồng Tử Công của ta bị phế đi mất rồi.Nếu người không đền bù cho ta thì ta...ta sẽ rất tức giận.Hừ!

Thấy hắn một cái bộ dáng hung hăng càn quấy làm khơi lên mẫu tính trong nàng.Ngọc thủ ôn nhu vuốt ve tóc hắn,cung chiêu nói:

- Con muốn đền bù ra sao?Cho dù sư nương thịt nát xương tan cũng nhất định thành toàn cho con.

Hắn nghe vậy thì tiếc nuối buông eo thon của sư nương ra sau đó cười gian xảo:

- Khắc khắc,đương nhiên là không đến mức thịt nát xương tan ghê gớm như vậy.Đến lúc thích hợp ta sẽ nói cho sư nương,tới lúc đó người nhất định không được từ chối đâu đấy!

Nàng nheo mắt nhìn vẻ mặt bất thiện của gã đệ tử,thấp giọng mắng:

- Tiểu bại hoại,sư nương mà thêm nuột lòi với người sao?!

- Đệ tử không bại hoại,sư nương không yêu.

Hắn cười nham nhở phui đít đứng lên,lại cảm thấy hạ thể lung lay dữ dội “oạch” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất.

Đôi chân này hai tiếng trước vốn đã tê dại, là hấn dùng ý chí cưỡng ép nó chạy như điên suốt nửa giờ, sau đó còn bị sư nương “dập diu” thêm gần một tiếng rưỡi nữa thì lúc này mềm nhũn cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên...mắt mặt a!

Phía trước là một cái như hoa như ngọc sư nương vậy mà người “oạch” một tiếng ngã dập mông, đã vậy còn không có mặc quần.

Đây chẳng phải muốn nói: “Sư nương, ta đã bị người làm cho mặt chết. Làm ơn tha cho mạng nhỏ của ta đi!”.

Hấn cộng tuổi của tất cả các kiếp lại cũng ngót nghét khoảng vài trăm nghìn, thế nhưng trong hoàn cảnh này cũng không nhận được xấu hổ ho khan một tiếng:

- Khụ khụ...Sư nương yêu quý, ngài mắng thì cũng đã mắng rồi, vậy có thể giúp ta mặc lại quần không? Tiểu đệ của ta ảm áp đã quen, ngoài này gió quá lớn thật sự có chút chịu không nổi.

Nghe thấy hai từ “Ám áp” sắc mặt nàng lập tức đỏ rực lên. Cái gì mà “tiểu đệ ảm áp đã quen”? Đứa nhỏ này từ đâu học được mấy cái từ ngữ lưu manh như vậy? Ân, nhất định là bị gã đệ tử của đại sư huynh làm hư, chứ tiểu bảo bối của nàng ngây thơ khờ khạo tuyệt đối sẽ không nghĩ ra được những lời hư hỏng này!

Nàng nội tâm quyết định khi về sẽ hỏi thăm cái gã bảo bối đệ tử của sư huynh một phen, bên ngoài thì làm ra một bộ mặt lạnh lùng cao ngạo bữu môi châm chọc hấn:

- Đáng đời!

Thế nhưng bàn tay thì lại dịu dàng luồn xuống dưới nâng hông hấn lên, tay còn lại vận pháp lực sử dụng Cách Không Di Vật mặc lại quần cho hấn.

- Oa! Sư nương thật lợi hại!

Lời này của hấn là sự thật. Tại thế kỉ hai mươi mốt thì chỉ đám cao thủ đạt tới đẳng cấp Siêu Thần Nhập Hoá mới dám hao phí nội lực làm ra mấy cái tiểu xảo như Cách Không Di Vật, Đạp Không Phi Hành... Thế nhưng sư nương của hấn chỉ là một cái tiểu nhân vật trong một cái tiểu môn phái mà lại hoang phí nội lực để mặc quần cho hấn, đây còn chưa phải là lợi hại sao?

Quên mất! Thời đại này gọi là linh khí, pháp lực chứ cũng không có kêu nội lực tầm thường như vậy.

Lại nói, nàng bây giờ ảm dẫu tu vi xuống còn Trúc Cơ đỉnh phong, là một cái tầm thường cấp độ. Thế nhưng tu vi thật sự của nàng là Kim Đan trung kỳ, cũng chỉ là một cái cấp độ bớt tầm thường hơn một chút mà thôi.

Sư nương vỗ lên mông đít của hấn một cái, sáng giọng:

- Còn dám chế giễu sư nương?

Hấn ôm cái mông nhỏ, thuận tiện nắm luôn bàn tay thon dài mềm mại của sư nương, ảm ức kêu lên:

- Sao người đánh ta? Sư nương nhan sắc tuyệt diệu, mỹ lệ kinh nhân, khuynh quốc khuynh thành, nghiêng thùng đồ chậu, tu vi lại còn là Trúc Cơ đỉnh phong cao thâm mật trắc, thần bí khó lường. Đây toàn bộ đều là chân lí viết tại Thiên Thư (*), ta một điểm cũng không dám nói dối. Lại nói... Ân...

(*) Thiên Thư: Tương truyền, mọi sự trong tam giới đều diễn biến theo ghi chép trong Thiên Thư do chính tay Ngọc Đế cất bút viết. Là một cái phần mềm lập trình cực kì lợi hại.

Sư nương một ôm đem mặt hấn ấn vào bộ ngực đầy đặn, ôn nhu nói:

- Ta đã từng này tuổi nhưng tu vi mới chỉ là Trúc Cơ kỳ, với người thường có thể đã rất ghê gớm, thế nhưng trong giới tu chân thì cũng chỉ là một cái nhỏ bé nhân vật không đáng nhắc tới. Con không nên coi ta là mục tiêu, sẽ ảnh hưởng tới thành tựu cả đời của con.

Cái gì gọi là mục tiêu? Mục tiêu vừa là động lực tiến bước, vừa là đỉnh cao để cả đời này nhắm đến. Tại thời điểm mọi người ai cũng hướng đến Nguyên Anh, Hoá Thần mà người ngắm tới Trúc Cơ thì liền xong rồi. Vừa đột phá lên Trúc Cơ đã cảm thấy thoải mái, vậy thì thành tựu cả đời cũng chỉ dừng ở đó.

Đạo lí này ai cũng biết. Thế nhưng tiên lộ gian nan, rất nhiều người chỉ đặt mục tiêu cho mình tới Trúc Cơ, hay thậm chí là Luyện Khí.

Tiểu bảo bối của nàng vụng về hậu đậu, linh căn lại không bằng người, nàng thực sự lo nếu hấn chỉ dừng ở Trúc Cơ thì sau này sẽ bị người khác ức hiếp.

Hấn nghe vậy thì xoát một cái ném về mặt hướng thụ qua một bên, đầu vẫn lấp ló dưới bộ ngực bành trướng của sư nương nhưng khuôn mặt nghiêm túc trầm ổn, không giận mà uy nói:

- Cái gì mà ảnh hưởng hay không ảnh hưởng? Con là rác rưởi linh căn bị phân đi trồng linh thảo, là ai thu nhận con? Mùa đông con chưa luyện ra linh khí chống lạnh, là ai truyền linh khí của mình cho con? Con luyện kiếm phế vật, là ai xin lão già, ý lộn chương môn cho con luyện quyền cước? Con con ăn do ai nấu? Áo con rách do ai vá? Linh dược con ăn do ai xin về? Tháng trước con ốm là ai đã thức trắng ba ngày ba đêm? Cho dù là Hoá Thần kỳ phi thăng

thành công, xuyên qua chín tầng trời, đắc đạo thành tiên, đột phá sinh tử thì đã sao? Trong mắt ta cũng chỉ là một cái rắm chó! Sư nương, xin ngài nhớ cho: Chi có ngài mới là của ta quan trọng nhất!

Sư nương nghe vậy thì ngoảnh mặt sang một bên, ghen ngào nói:

- Tiểu ngốc tử, con sao có thể là rác rưởi linh căn. Còn nữa, nương tử của con mới là của con trọng yếu nhất, con nói linh tinh nàng nghe được sẽ cảm thấy không vui.

Hắn mặt không đỏ tím không loạn há miệng ra liền muốn rút ngắn quan hệ:

- Người ngốc thật hay ngốc giả vờ thế? Chẳng phải người là nương tử của ta hay sao?

Nàng lén lau nước mắt, cười mắng:

- Hồ nháo! Ai là nương tử của con.

Sư nương nói vậy khiến hắn cực kì buồn bực. Cả hai ngay cả chuyện ấy cũng đã làm rồi, hơn nữa còn không chỉ làm một lần, vậy mà nàng vẫn dùng cái giọng điệu “mẹ hiền mắng hài tử” với hắn. Xem ra chưa đại phát tâm uy thì nàng còn chưa biết nam nhân của nàng lợi hại đến đâu.

Hắn hung hăng lườm sư nương một cái, âm dương quái khí nói:

- Ách! “Sư nương” và “nương tử” đọc quá giống nhau làm ta nhầm lẫn một phen. Bất quá, chuyện cần làm thì cũng đã làm rồi, không phải sư nương định rũ bỏ trách nhiệm đây chứ?

Nàng ôn nhu xoa đầu hắn, thở dài:

- Hôm nay ta huỷ đi trong sạch của con, tương lai ta nguyện làm thân trâu ngựa để bù đắp cho con.

Hắn vuốt ve eo thon của sư nương, thuận miệng đáp:

- Làm trâu ngựa thì khổ quá, hay người làm nương tử của ta đi.

Thấy hắn dai dẳng không buông như vậy nàng cũng dần cảm thấy bất lực với gã đệ tử này:

- Sư nương đã là tàn hoa bại liễu sao có thể xứng với con. Nên nhớ ta hơn con tận mười lăm tuổi, chúng ta thành một cặp sẽ khiến cho thiên hạ chê cười.

Hắn làm bộ đắm chiêu lắng nghe sau đó gạt mạnh cái đầu:

- Người nói đúng, thiên hạ chê cười rất đáng sợ a. Hơn nữa nương tử của ta nhất định phải là một nữ nhân quốc sắc thiên hương, băng cơ ngọc cốt, ngực nở mông cong, chân dài eo tẽ, băng tuyết thông minh, ôn nhu như nước, ngọt ngào như... kẹo bông. Tiêu chuẩn của ta cao như vậy, còn sư nương thì... chắc...

Nàng cố nén thương tâm vuốt ve mặt hắn, nói:

- Đúng vậy, xứng đáng với con phải là một cái nữ nhân hoàn mỹ như thế.

Thấy sư nương đã bị nói tới vành mắt đỏ hồng, hắn ôm chặt nàng rồi cười ha ha:

- Thì ra sở thích sư nương là tự khen mình! Đáp ứng được nhiều yêu cầu như vậy, trên đời này cũng chỉ có mình sư nương mà thôi.

Nàng ngây người một lúc rồi chuyển buồn thành vui, bất quá bên ngoài lại dùng tu vi Kim Đan kỳ trấn áp lại, bất động thanh sắc thẳng tay vỗ lên mông đít hắn mấy cái:

- Còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ thì sư nương liền không để ý tới con nữa. Bám chắc một chút, sư nương mang con trở về.

Hắn nghe vậy thì giật mình, vừa từ trong vòng tay sư nương vùng vằng đòi nhảy xuống vừa bất mãn nói:

- Vậy sao được, ta đường đường là một cái huyết khí phương cương nam nhân... Ách, sư nương đừng nhìn ta như vậy... Là hài tử, hài tử được chưa?! Ta sao có thể để cho một cái chân yếu tay mềm, phong tư yếu điệu nữ nhân bông bé? Lại nói, thân thể của sư nương đang không tốt, vẫn là để đệ tử dìu người đi thì hơn.

Sư nương bị hắn nói cho xúc động tới mức suýt thì bật khóc tại chỗ. Hắn nhân cơ hội nàng đang phân tâm thì giãy mạnh một cái thoát khỏi vòng tay nàng sau đó thẳng thắn rơi xuống. Mặt đất cứng rắn đem phản lực đẩy ngược lại hai chân khiến hắn cả người lung lay coi bộ sắp ngã đập mặt xuống đất.

Tại thời điểm nguy cấp này hắn vội bạo phát công lực của mười hai tầng Kim Chung Trạo, Dịch Cân Kinh Vô Gian cảnh giới, Cửu Tử Tà Công Cửu Hoàn Quy Chung cảnh giới và Nhật Nguyệt Thần Giám Hỗn Độn Quy Nhất cảnh giới để giữ cho hai chân đứng vững.

Thế nhưng dù hắn đã đạt tới mấy cảnh giới như trên cơ mà kinh mạch trống rỗng không có chút nội lực nào thì có mà dùng bằng niềm tin. Kết quả vẫn là

hắn dùng ý chí mạnh mẽ chống đỡ, hai chân sau khi nghỉ ngơi một thời gian thì tuy vẫn còn hơi run rẩy nhưng nếu đi lại nhẹ nhàng thì không vấn đề gì.

Hắn sau khi đi hai bước, cảm thấy đôi chân đã dần có cảm giác trở lại thì vỗ vỗ bắp tay vênh vào nói:

- Sur nương mau tới, để ta dìu người trở về Sur Nương Phong!

Thiên Kiếm Môn tạo thành từ bốn cái ngọn núi, một lớn ba nhỏ.

Cái lớn nhất là Kiếm Phong, hay nghĩa đen còn gọi là Núi Kiếm, là nơi đặt những kiến trúc chính của môn phái như sân tập kiếm, phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ của các đệ tử nội môn, tỷ võ đài, phòng họp, phòng của chương môn...

Ba cái nhỏ lần lượt là Dược Phong, Tài Phong và Hậu Phong.

Dược Phong, tên như ý nghĩa là nơi trồng dược thảo, luyện đan dược. Những đệ tử có linh căn kém cỏi hoặc là dược ném vào đây, hoặc là trở thành đệ tử ngoại môn xuống núi kiếm tiền phục vụ cho môn phái, cái này còn phải xem mức độ phế vật của người tới mức nào.

Tài Phong thì là nơi quản lý tiền bạc của môn phái, vì sư tổ đặt tên cái ngọn núi này trong lúc đang say rượu nên có hơi khó nghe một chút. Nếu muốn đóng học phí, mời qua đây. Nếu bị phạt tiền, mời qua đây. Nếu muốn xin trợ cấp, phiền người cút xa một chút, môn phái gần đây đang rất thiếu linh thạch.

Còn ngọn núi cuối cùng thì bị sư tổ trực tiếp lãng quên. Sáng hôm sau lão tử con say thức dậy cảm thấy đầu óc quay cuồng, lại thấy cái việc đặt tên quá phiền phức liền ném lại hai chữ “Hậu Phong”. Ý nói ngọn núi ở phía sau, không có gì đặc biệt, cũng không còn nhiệm vụ gì để bố trí cho cái nơi này.

Mà quả thực ngọn núi này chẳng có gì đặc sắc, nhiệt độ lúc nào cũng rất lạnh, thỉnh thoảng lại có đợt gió thổi tới lạnh tím tái cả tim gan, thành ra nơi đây một thời gian dùng để phạt mấy gã đệ tử luyện tập không chăm chỉ. Kê nào tu vì yếu sau một đêm ngủ tại đây liền miệng đắng lưỡi khô, toàn thân vô lực, xương cốt rệu rã, muốn tiếp tục luyện cũng không có can đảm.

Cho tới khi sư nương của hắn chuyển đến thì nơi đây mới có thể coi là thực sự có người sống. Khi nàng hai mươi tuổi liền tự mình xây một cái nhà gỗ nhỏ sau đó một mình ở tại chỗ này, cũng không biết vì sao một cô nương xinh đẹp tuyệt trần, lại còn là tuổi trẻ tài cao mới hai mươi tuổi đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ bỗng nhiên lánh xa thế tục chuyển về sống tại nơi khi ho cò gáy này.

Bảy năm sau nàng thu nhận hắn làm đệ tử, hắn khi đó vẫn còn chưa bị nàng chiều hư lại thêm mến mộ sư nương nên trong lúc cao hứng gọi nơi này là: Sur Nương Phong.

Nhưng theo kí ức của hắn thì ở vài tháng sau khi hắn bắt đầu bắt mắt đối với cách dạy dỗ của sư nương thì cũng không còn gọi như vậy nữa, điều này khiến cho sư nương của hắn ủ rũ một thời gian dài.

Ách, bất quá cái này Sur Nương Phong... thật nhiều ý tứ a. Quả là tuổi nhỏ không hiểu chuyện mới nghĩ được ra cái tên như vậy, Sur Nương Phong dịch ra liền thành Núi Cửa Sur Nương, đầu óc đen tối đọc ra liền thành một cái ý nghĩa khác.

Sư nương về mặt phúc nhìn hắn, một mặt không nỡ tăng thêm áp lực lên cơ thể nhỏ bé của hắn, một mặt lại không muốn khiến hắn cảm thấy thất vọng, dẫn đến việc nguyên một phút đồng hồ nàng cứ đứng ngây ra như phỗng khiến hắn hết sức buồn bực.

Cuối cùng hắn đành nhào đến nắm lấy tay sư nương lùi đi, đồng thời cái miệng hung hăng trách mắng nàng một trận:

- Sư nương mọi khi sát phạt quyết đoán sao hôm nay lại ngây ngốc như vậy? Là khinh thường ta sức yếu sao? Xin hỏi, nếu ta sức yếu thì liệu có thể cùng sư nương đại chiến hai hiệp như vừa rồi không? Thật đúng là khinh người quá đáng mà!

Nàng bị hắn nói tới ngượng chín mặt, cũng không còn đem cái giọng người lớn kia ra nói với hắn nữa:

- Tiểu sắc lang nhà ngươi nói ít một điểm. Sư nương chiều theo ý ngươi là được chứ gì?!

Nói rồi đặt tay trái vắt hờ qua vai hắn, lại dùng xảo kinh nắm lấy áo hắn để giảm nhẹ đi áp lực tại đôi chân. Hắn đương nhiên phát hiện ra mấy cái trò vặt này nhưng sau một hồi suy nghĩ thì quyết định làm bộ không thấy không biết, chứ còn tiếp tục từ chối lòng tốt của sư nương thì nhất định nàng sẽ dùng Hoả Vân Chưởng đánh cho cái mông của hắn một trận.

Hoả Vân Chưởng này kì thực là một biến chiêu, một lần hắn lén hạ độc mấy gã đồng môn hay bắt nạt hắn thì bị chưởng môn bắt được. Nàng vốn là phải dùng Roi Gân Bò trước mặt chúng đệ tử dạy dỗ hắn, lại sợ hắn không chịu được đòn roi nên nhất thời nghĩ ra cái chiêu kì quái này.

Chưởng đánh ra mang theo hoả kinh bay tứ tán, người dính chưởng liền giống như bị hoả kinh thiêu đốt nhưng thực chất nơi bị đánh chỉ hơi bỏng rát một chút mà thôi.

Bất quá cái “một chút” này chỉ dành cho Luyện Khí kỳ tăng bốn trở lên. Hắn khi ấy vẫn còn ở Tội Thể cảnh, chưa đạt tới Luyện Khí tăng thứ nhất nên ăn một chưởng vào mông xong ba ngày sau cũng không dám ngồi xuống ghế.

Sư nương tuy rất đau lòng thể nhưng sau này mỗi lần hắn định làm gì quá đáng nàng liền đem Hoả Vân Chưởng ra dọa hắn, thật đúng là một người vợ tàn nhẫn!

Bất quá một cái Hoả Vân Chưởng của nàng so với Cửu Dương Thần Công Thập Dương cảnh giới mang theo sức mạnh của mười mặt trời giáng xuống

đầu hần thì tính là gì?Của nàng một bàn tay đẹp nõn vỗ lên mông so với Thiết Sa Chương đánh bùm bụp lên người hần thì tính là gì?Của nàng ôn nhu tiếng mắng,so với cái kia Sư Tử Hồng thì tính là gì?

Trải qua ngàn kiếp luân hồi,uống chán thế gian ấm lạnh tình người đã đủ để hần hiểu sơ cái gì gọi là chân tình.Chân tình rẻ mạt mà vô giá,khả ngộ bất khả cầu,vậy nên hần mới quyết tâm trở lại quá khứ để cứu lấy một mảnh chân tình của sư nương không rơi vào tay một kẻ cận bã (là hần).

Cảm thấy không gian quá yên tĩnh,hần quay sang thì bất gặp ánh mắt sư nương đang lo lắng nhìn hần,hai gò má nàng một trận ửng đỏ,đôi môi hồng nhuận mở ra rồi lại ngậm vào hiển nhiên là xấu hổ đến mức không nói ra được.

Chân mày hần khẽ nhướn,thuận miệng hỏi:

- Có phải sư nương lo lắng bị ai trông thấy?

Nàng đang không biết mở lời ra làm sao thì hần một hơi thở ra liền đoán trúng khiến nàng bất ngờ đến độ khuôn mặt đẹp thoáng ngây dại,vô thức “Ân” một tiếng đáp lời hần.

- Người đừng lo,lão già kia dám ra tay với người ngay cạnh Thiên Kiếm Môn thì hần có kẻ đứng đằng sau,con đường này nhất định đã được bố trí để không có người ngoài tiến vào.Thế nhưng vừa rồi lão chết lại không có ai ra cứu,khi chúng ta suy yếu nhất lại không hề bị tấn công đồng nghĩa với việc không có kẻ nào quan sát,hoặc kẻ quan sát đã bỏ đi,người không cần quá lo lắng.

Hần sau khi trở lại mang theo rất nhiều tâm sự,chỉ là mới quay về liền bắt gặp một mớ hỗn độn.Lúc này nguy cơ đã bị hoá giải,hần đương nhiên sẽ không như mấy tên thanh niên mới thường thức qua mỗi tình đầu ngại ngùng không nói,ngược lại hần còn dùng sức kéo sư nương nghiêng về phía mình để nàng nghe rõ hơn:

- Sư nương,kì thực ta rất thích người.

Nàng mỉm cười nhìn hần,nhẹ nhàng gật đầu:

- Ân,sư nương rất vui mừng.

Nhìn nàng trưng ra một cái bộ dáng điềm nhiên như vậy khiến hần cảm thấy bị tổn thương sâu sắc.Sư nương của ta ơi,ngài vừa được tỏ tình đấy,có thể tỏ ra vui mừng một chút được không?Đây không phải là đang nói chơi đâu,sao ngài cứ mỉm cười hi hi như vậy!?

Hần khịt mũi một cái,buồn bực nói:

- Hừ!Chỉ là gạt sư nương thôi.Sư nương ngốc,như vậy mà cũng dễ bị gạt.

- Sư nương nguyện ý bị người gạt cả đời.

Hần nghe lời này xong liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô,không kìm được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Là do hần xem phim tình cảm Hàn Quốc nhiều liền sinh ảo tưởng rồi,sao lại nghĩ rằng sau khi được tỏ tình là phải sung sướng gào khóc các kiểu chứ.

Là do hần đứng mái nhà xem người ta tỏ tình nhiều liền sinh ảo tưởng rồi,sao lại nghĩ tình cảm bắt buộc phải nghi ngờ lẫn nhau,đi được ba bước là phải luôn mồm hỏi “Mày có yêu tao không”.

Sư nương hần chỉ nhẹ gật đầu,nhưng trong đó lại hàm chứa bao nhiêu?Chỉ một cái gật đầu,nếu là một người vô tình thì có thể làm rất dễ dàng,thế nhưng sư nương hần là người vô tình sao?Nếu nàng vô tình thì đã chẳng thể khiến hần liều mạng quay trở về.

Là nàng tin tưởng hần,tin rằng hần sẽ không gạt nàng.

Tin tưởng - cái mặt hàng này khiến cho người ta vừa nuôi dưỡng hi vọng,vừa gieo mầm thất vọng.Dần dà làm cho người ta trở thành một cái bộ dáng vân đạm phong khinh,không quan sự đời,thế nhưng kì vọng ẩn giấu bên trong thì có mấy ai thấu hiểu được?

Yêu một người lúc nào cũng tin tưởng người sẽ nhanh khiến người cảm thấy nhàm chán,thế nhưng để người đó tin tưởng người như vậy thì cần có bao nhiêu tình yêu,đặt vào bao nhiêu hi vọng?Nếu trông thấy toàn bộ,chỉ sợ người thậm chí còn không dám nhìn mặt họ.

Hần cười nhạt,ngheh ngào nói:

- Sư nương ngốc như vậy để người khác lừa sẽ rất thê thảm,nếu vậy ta đành hi sinh nhận lấy cái ác danh này.

Cảm xúc như một cổ lửa nóng xông lên đại não,hần không kìm được đem những lời trong lòng nói ra:

- Sư nương,bấy lâu nay người khổ cực rồi.

- Sư nương,từ lâu ta đã muốn nói:Đồ ăn người nấu thực sự rất ngon.

- Sư nương,không cần tiếp tục thức đêm viết lại sơ đồ kinh mạch cho ta.Ta đọc chữ không hiểu,xem hoạ đồ lại càng không hiểu hơn.

- Sur nương, không cần chạy Đông chạy Tây vay mượn công pháp. Ta có con đường riêng, hơn nữa nhìn người nửa đêm ngồi bóp chân ta thấy rất đau lòng.
- Sur nương, không nên sáng sớm đã thức dậy chui vào ổ chăn của ta. Đêm nay ta mở chăn chờ người tới nằm.
- Sur nương, đừng... khụ khụ... cũng chiều ta như vậy, ta hại người rất lắm.
- Sur nương, ta... ta là một tên cận bã... khụ khụ... ta không xứng với người.
- Dương Dương, xin nàng đừng tiếp tục khổ như vậy, nàng không sợ đau... khụ khụ... nhưng ta sợ nàng đau.
- Dương Dương... Dương Dương... ta yêu nàng... ta yêu nàng...

Tác dụng phụ do cơ thể hấp thu quá nhiều đan dược bắt đầu xuất hiện khiến thần trí hần càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng ngất đi trong vòng tay Sur nương.

Nàng ngắm nhìn tiểu tử này đang say ngủ, phát hiện mây kiếm của hần nhũ càng lúc càng chặt, khoé miệng run rẩy, khoé mắt mơ hồ có lệ chảy ra, hoàn toàn không giống biểu cảm của một tiểu hài tử chút nào.

Nàng ôm hần vào lòng, nghĩ đến mấy lời mê man vừa rồi của hần liền lắc đầu cười khổ:

- Đứa nhỏ này càng lúc càng bạo miệng, vừa rồi mắng ta ngu ngốc, giờ lại còn đem nhũ danh của ta gọi ra. Thật đúng là trẻ nhỏ khó dạy, chẳng biết tới khi nào thì người sẽ nhảy lên đầu Sur nương ngồi.

Cảm thấy pháp lực đã khôi phục được một ít, nàng sử dụng Phi Hành Thuật hướng tới Thiên Kiếm Môn bay trở về. Hai người vừa đi tới cổng lớn liền bắt gặp đại sư huynh (kiếm chương môn) mới phát hiện đám khói lửa vờn nát dưới chân núi đang chạy khắp nơi truy tìm kẻ địch, gã trông thấy hai người sắc mặt nhợt nhạt, quần áo xộc xệch rõ ràng là vừa trải qua kịch chiến thì lập tức kéo vị sư muội này vào Nghị Sự Đường tra hỏi một phen.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chưa ngồi ấm mông đã bắt gặp một cái tình địch

Bị cặp mắt tròn tròn thao láo của sư huynh nhìn chằm chằm làm nội tâm nàng sinh ra một loại áp lực, rụt rè nói:

- Sư huynh, kẻ địch đã bị muội đánh chết, có thể ngưng bàn chuyện này được không?

Vị sư huynh (kiếm chương môn) nghe được thì lập tức phát hỏa, nghiêng răng ken két gần giọng nói:

- Muội nói thật hay! Vì muội đánh chết một tên nên mấy nghìn giáo đồ Tu La Giáo sẽ sợ không dám đ-ng tới muội nữa có đúng không? Ngớ ngẩn! Nếu chưa cho chúng biết chỗ lợi hại của Thiên Kiếm Môn thì chúng sẽ còn cừ người tới thêm mấy lần nữa, khi ấy dù muội có là Nguyên Anh kỳ cũng không chống đỡ nổi.

Nàng rụt cổ lại, ánh mắt mờ mịt nhìn xuống đất mang theo một loại đau xót không nói nên lời.

Vị sư huynh (kiếm chương môn) thấy nàng ủ rũ như vậy thì lửa giận cũng xèo xèo biến mất, thay vào đó là một bụng buồn bực cùng thương xót. Gã là nam nhi thô thiển, vất óc nửa ngày cũng chỉ nghĩ ra vài cái lời để an ủi sư muội:

- Sư muội, chuyện này từ khi người sinh ra đã được định đoạt, người căn bản chỉ là một cái nạn nhân. Người sinh ra tại Thiên Kiếm Môn đã là một cái xinh đẹp thanh thuần ai gặp cũng yêu tiểu cô nương, nào có một điểm tội lỗi. Người cống hiến cho môn phái ra sao, đối xử với các đệ tử thế nào thì mọi người đều biết. Cho dù người là cái dạng gì thì người vẫn là một phần của Thiên Kiếm Môn, mà cho dù Thiên Kiếm Môn không thể chứa chấp người thì người vẫn mãi là tiểu sư muội của ta. Chăm sóc người, bảo vệ người, yêu thương người chính là trách nhiệm của gã đại sư huynh này!

Nàng đứng đứng nhìn sư huynh rồi đưa tay gạt đi nước mắt, cảm động nói:

- Sư huynh, huynh thật dẻo miệng.

Câu này khiến cho gã một trận buồn bực. Đây rõ ràng là lời phát ra từ tấm lòng của ta vì lý do gì qua miệng sư muội liền biến thành “thật dẻo miệng” rồi?!

Thế nhưng nam nhi phải biết lấy đại cục làm trọng, gã gạt khó chịu qua một bên sau đó nghiêm mặt hỏi:

- Sao cũng được. Bây giờ muội có thể nói cho ta nghe chi tiết được chưa?

- Muốn nghe chi tiết đến vậy thì để ta kể cho.

Nàng còn đang chưa biết phải nói ra làm sao thì trong lòng nàng bỗng vang lên một thanh âm yếu ớt đến cực điểm, đến mức cảm tưởng đang nói liền có thể ngắt đi bất cứ lúc nào. Thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn cắn răng nói ra được một câu hoàn chỉnh, dù có hơi khó nghe một chút.

Tiêu Viêm nheo mắt nhìn hẳn lồm cồm chui ra từ trong lòng của sư muội, trong mắt lộ lên một cỗ hàn ý lạnh thấu xương.

Con mẹ nó! Thăng nhãi này có gì tốt mà được sư muội yêu thương như vậy?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo không thềm che giấu của lão chương môn, dù đã có chuẩn bị nhưng vẫn không nhịn được run rẩy một cái.

Con mẹ nó sao lại nhìn ta căm thù như vậy? Hơn nữa còn không thềm che đậy để ta nhìn thấy, khinh ta trẻ nhỏ không hiểu chuyện sao? Suyt chút nữa dọa vỡ quả tim nhỏ của ta rồi.

Tiêu Viêm thấy hẳn còn dám trừng mắt với mình thì càng thêm tức giận, trực tiếp đem hai thành tinh thần lực truyền vào cặp mắt đánh về phía hẳn.

Con mẹ nó! Để ta cho ngươi trước mặt sư muội ngã chổng vó một phen.

Hắn cảm thấy áp lực ập đến vội sử dụng tinh thần lực chống đối lại, cũng may linh hồn sau khi trải qua hấp thụ kí ức tiền kiếp thì đã trở nên cực kì mạnh mẽ bằng không chắc đã bị lão chương môn này hãm hại rồi.

Con mẹ nó lão tử rất sợ a! Tới, ta đem linh hồn trải qua bốn nghìn kiếp so đấu với ngươi, để xem giữa chúng ta thằng nào mới là trẻ con.

Thấy hai người một lớn một nhỏ cứ mãi trừng mắt nhìn nhau, nàng buồn bực hô một tiếng rồi ôm lấy hẳn:

- Sư huynh! Huynh lại bắt nạt tiểu bảo bối của muội!

Ba chữ “tiểu bảo bối” lọt qua lỗ tai Tiêu Viêm khiến gã vô thức vận lên pháp lực làm cho Nghi Sự Đường ầm ầm gió nổi, gió xoáy cắt qua mặt hẳn đau rát khiến hẳn hít một cái hơi lạnh.

Xúc động rất nhanh qua đi, Tiêu Viêm cũng lập tức thu hồi lại pháp lực mỉm cười vô hại nói:

- Tiểu sư muội nhầm rồi, ta là đang quan sát xem hẳn có bị thương không.

Dứt lời liền nhìn vào vết xước đang rỉ máu trên mặt hẳn, khoé miệng nhếch lên một nụ cười.

Hắn trông thấy một màn này thì cơ mặt run rẩy, nội tâm gào ầm lên:

(Con mẹ nó Nguyên Anh kỳ là rất ghê gớm sao, lại dám ra oai với lão tử?! Được lắm, ta hôm nay hướng đến thiên địa thề nhất định có một ngày khiến cho cái bộ mặt vân đạm phong khinh kia của ngươi bê bết máu, cho ngươi biết cái tư vị rách da là như thế nào!)

Phật cũng có ba phần lửa giận nữa là một thằng con nít mười ba tuổi. Dịch nhân có thể làm ta bị thương, sau này ta liền lấy mạng hẳn để bù lại. Thế nhưng ngươi lại dám lợi dụng thân phận sư huynh của nàng để đùa giỡn ta, thật là con mẹ nó khiến người ta giận sôi! Có thể ta không giết được ngươi, thế nhưng đùa chết ngươi còn không được hay sao?

Vị sư huynh kiêm trưởng môn nhân Tiêu Viêm lúc này còn đang vì hà hiếp được hẳn mà đang đắc ý dạt dào, gã đâu biết bản thân đã chọc tới một cái không sợ trời không sợ đất bốn nghìn kiếp luân hồi sát thân. Đừng nói Nguyên Anh kỳ, cho dù là Hoá Thần kỳ hay thậm chí ngươi đã trở thành tiên nhân, hay thậm chí ngươi đã vượt qua tiên nhân trở thành vũ trụ hỗn độn thể thì hẳn cũng sẽ dành cả thanh xuân để tìm cách trả thù ngươi.

Thế nhưng vấn đề là Tiêu Viêm không biết, gã vẫn còn đang nín cười đến run rẩy ở trước mặt hẳn kia kìa.

Vừa thoáng đặt chân xuống sàn đã bị sư nương ôm trở lại khiến hẳn cảm thấy có chút buồn bực. Thân thể nàng vừa mềm vừa thơm hẳn đương nhiên là rất yêu thích, thế nhưng để ra về ngẫu nhiên còn ở trong vòng tay ôm ấp của một nữ nhân thì độ khó quá cao rồi, hẳn tự thẹn không làm được.

- Ngươi nói ngươi biết chuyện, nếu vậy thì kể thử ta nghe xem nào.

Bị lão chương môn thúc giục như vậy khiến hẳn không còn thời gian để nhảy ra khỏi vòng tay sư nương, đành hữu khí vô lực tựa đầu vào ngực nàng rồi bắt đầu kể lể:

- Chuyện này bắt đầu từ... Ách, chương môn đại nhân làm gì mà nhìn ta ghê vậy? Quả tim của ta rất yếu ớt, một khi nó sợ thì ta cũng sẽ rất mau quên.

Tiêu Viêm cật lực day day thái dương một hồi thì mới cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút, cố gắng lắm mới không một chương võ hẳn thành bánh thịt:

- Ngươi mau nói... mau nói Ta không duy trì lâu được.

Sư nương hẳn nghe vậy thì thất thanh kêu lên:

- Sur huynh, người bị thương?

Ánh mắt già tràn đầy yêu thương nhìn về mặt lo lắng của sur muội, lại bất ngờ chuyển thành lạnh lẽo như hàn băng khi thấy bộ mặt ngây thơ của hân, cuối cùng già phẩy tay nói:

- Chỉ là nội tâm không thoải mái như vừa nuốt phải một con ruồi, lát nữa xách kiếm đi chém giết đám Ma giáo liền không có chuyện gì nữa. Tên kia, chẳng phải này giờ lão tử kêu người mở mồm sao?!

Nàng nghe thấy sur huynh không bị thương thì thở phào nhẹ nhõm, đồng thời bất mãn nhắc nhở già một tiếng:

- Hải tử trong lúc sợ hãi có thể đã quên một số chuyện, sao huynh lại nổi nóng với thằng bé như vậy? Huynh thật quá đáng!

Tiêu Viêm bị thương nặng đầu 45 độ nhìn trần nhà, rõ ràng là một nam tử ba mươi tám tuổi vậy mà thoáng cái đã trông như một lão già ba trăm tám mươi.

Sur muội thay đổi thật rồi, không còn là nữ hải tử má hồng phúng phính tập tễnh chạy theo ta luôn miệng gọi “sur huynh, sur huynh” nữa. Ôi nhưng ngày tháng tươi đẹp đó nay còn đâu...

“Nếu có ước muốn cho cuộc đời này/Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại...”

- Gắt gỏng cái gì chứ, cũng đâu có bắt người nghe xong thì phải trả tiền.

Hân tức mình lầu bầu vài tiếng, bất quá người lớn không chấp trẻ nhỏ, hân cũng không phải loại người bị quát mắng tiếng liền trở nên không thể vân hồi nên kìm nén cảm xúc đem những chuyện đã xảy ra toàn bộ bịa một lượt:

- Hôm nay sur nương dậy sớm mua đồ ăn sáng cho ta, thế nhưng đợi lâu chưa thấy nàng về thì ta liền chạy xuống núi xem thử vừa kịp lúc bắt gặp nàng đang đánh nhau với một lão vừa già vừa xấu. Ta rất nhỏ a, không biết làm gì nên chỉ có thể đứng ngoài hò hét trợ uy, thuận tiện ném ra vài cái viên đá. Thế nhưng lão này già không nên nét, dám dùng thủ đoạn hèn hạ gọi ra rất nhiều khôi lồi, sur nương song quyền nan địch tứ thủ nên chống đỡ một hồi liền bị thương, ta cũng bị chúng bắt lại đồ lừ cả cổ tay đây này!

Ngừng một chút để lấy hơi, hân nói tiếp:

- Rồi tiếp theo hình như lão định áp giải chúng ta đến đâu đó, thế nhưng đi được nửa đường thì bị một con hổ nhảy ra vồ chết sau đó đánh nát luôn mấy cái khôi lồi của lão. Chúng ta lúc đó nhanh trí già chết nên mới thoát được.

Tiêu Viêm nhũ mảy, một kẻ đánh thắng sur muội hân tu vi ít nhất cũng phải là Kim Đan sơ kỳ làm sao có thể bị hổ vồ chết? Giỡn cũng đừng có giỡn vô lý như vậy.

Không đợi lão chương môn này kịp nghĩ ra cái lời gì để phản bác sau đó quát vào mặt hân, hân nhấn mạnh từng chữ nói:

- Là Hoàng Hổ Vương.

Hoàng Hổ Vương!?

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức sur nương hân và chương môn nhân đồng thời bị chấn động.

Tiêu Viêm chấn động là vì nghe nói dưới chân núi có hổ, lại không ngờ đó là Hoàng Hổ Vương trong truyền thuyết. Cái con thú này làn da cứng rắn đao kiếm đâm không thủng, đã vậy còn trời sinh thân lực, dù là Kim Đan kỳ đỉnh phong nếu trong trạng thái không phòng bị trúng một vồ toàn lực cũng có thể chết ngay lập tức. Ừm, xem ra là sau khi chiến đấu với sur muội tên kia đã bị thương khá nặng, phải vừa đi vừa điều tức nên mới bất cẩn như vậy.

Sur nương của hân cũng bị chấn động, nhưng chấn động là vì hân bịa chuyện thật giỏi a. Ngay cả Hoàng Hổ Vương cái mặt hàng này cũng bịa ra được. Không xong, tại sao đứa bé này bịa chuyện mà mặt lại tỉnh bơ như vậy? Chẳng lẽ đã bị tên đệ tử kia làm hư đến độ nói dối mà mặt không đỏ tim không loạn!? Chết rồi, mấy hôm nay ta bận bịu chuẩn bị cho Tứ Sơn Tỷ Võ không ngờ tiểu bảo bối đã sa đoạ tới mức này, cứ tiếp tục thì hân sẽ trở thành hư hỏng mất!

Đôi mắt đẹp long lanh sáng ngời của nàng lúc này tập trung suy nghĩ liền biến thành lạnh lùng sắc bén, khiến cho hân ngồi trong lòng nàng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô nội tâm tự hỏi không biết bản thân đã làm sai chuyện gì mà khiến cho sur nương đại nhân đột nhiên trở nên âm trầm như vậy.

Tiêu Viêm nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cảm thấy câu chuyện của hân tuy có gì đó sai sai nhưng lại hoàn toàn hợp lý. Hơn nữa người đi do thám cũng mới truyền âm báo lại rằng Nhật Thánh Sư của La Sát Giáo bị chết do trảo thủ gây ra tổn thương nặng ở vùng đầu, nhìn rất giống bị hung thủ tấn công.

Trên đời này, đừng bao giờ đánh giá thấp năng lực của cái gọi là “Trùng hợp”. Đang đi trên đường bị chậu hoa rơi xuống đầu chết còn có thể, vậy thì một Kim Đan sơ kỳ bị thương lại không thể bị một Hoàng Hổ Vương một trảo vồ chết cũng không phải không có khả năng.

Thấy sur muội đã mệt mỏi đến mức sắc mặt tái nhợt, hơn nữa tên đệ tử cũng không còn cái thông tin gì để khai thác nên già ân cần nói:

- Sur muội, người hãy trở về nghỉ ngơi đi. Nếu thấy thân thể không tốt thì Tứ Sơn Tỷ Võ ngày mai không cần đến cũng được.

Nàng gạt phẳng đi, kiên quyết đến mức trái ngược hoàn toàn với bộ dáng ôn nhu thường ngày:

- Như thế sao được! Ngày mai tiểu bảo bối thi đấu, muội nhất định phải đi cổ vũ cho thằng bé.

Khoé miệng Tiêu Viêm thoáng co giật khi lại nghe được ba cái chữ “tiểu bảo bối” khôn khiếp kia, cổ kìm nén cảm xúc đáp:

- Ta hiểu. Muội mau về nghỉ sớm đi, có muội cổ vũ chắc thằng bé sẽ thi đấu rất THÀNH CÔNG.

Hai chữ cuối gã gắn lên khiến hán giãn tím mặt. Con mẹ nó chẳng lẽ nguoi nghĩ lão tử đánh không lại mấy thằng con nít sao?

Sư nương của hán lại không hề để ý đến quái ngữ của đại sư huynh, chỉ nghĩ rằng gã lo toan sự vụ trong môn phái tới mức cổ họng bị đau nên ôn nhu nói:

- Huynh đừng nên căng thẳng quá, cũng đừng ôm đồm hết mọi việc. Trên dưới Thiên Kiếm Môn luôn sẵn sàng giúp đỡ huynh mà.

- Ừm, ta đã biết. Muội cũng đừng khiến bản thân quá vất vả, cái gì khó quá thì buông xuống cũng được.

Khoé miệng hán thoáng co giật, “cái khó quá” này rõ ràng là đang chửi thẳng vào mặt hán chứ còn gì nữa.

- Không ngờ có thể chống đỡ hai thành tinh thần lực của ta... Xem ra nguoi cũng không phé vật như vẻ bề ngoài. Cho dù nguoi ẩn dấu thực lực vì lý do gì, miễn là không hại đến sư muội thì ta cũng sẽ không vạch trần nguoi.

Tiêu Viêm chấp tay sau lưng về mặt phức tạp nhìn nàng ôm hán đi ra khỏi Nghi Sự Đường, thân ảnh xinh đẹp yêu kiều của nàng đứng trong bầu trời mùa thu vậy mà toát lên một vẻ cô đơn.

- Tiểu tử thôi, nếu nguoi dám phụ lòng nàng, ta sẽ... Không, ta nhất định khiến cho nguoi sống không bằng chết!

Tiêu Viêm là người nói được làm được, tại kiếp trước khi hán hạ sát sư nương thì gã đã vất lại chức vị trưởng môn rồi bỏ đi biệt tích. Sau đó vài năm gã quay trở lại thành một tên ma đầu và liên kết với Ma giáo mấy lần đánh cho hán rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, tuy nhiên đó lại là một câu chuyện dài mà hán chẳng muốn nhớ lại chút nào.

(Một cái Nhật Thánh Sư bỏ mạng nhất định khiến cho nội bộ La Sát Giáo hoặc là điên cuồng trả thù, hoặc là lao đao một thời gian. Tốt nhất nên phân bổ cao thủ bảo vệ xung quanh môn phái. Tên khốn Xích Viêm sau khi lên chức giáo chủ liền làm ra một loạt động tác đe dọa thế cân bằng giữa hắc bạch hai giới, có lẽ nên liên minh các thế lực chính phái lại để sẵn sàng chiến đấu. Về phần sư muội... cuộc tấn công hôm nay tuy bọn chúng mang đến hán một cái Nhật Thánh Sư nhưng có lẽ mới chỉ là thăm dò, ta phải làm cách nào để bọn chúng không còn nhắm đến sư muội?)

Tiêu Viêm vì chuyện này mà thức trắng một đêm, bất quá hôm sau bộ mặt âm trầm phờ phạc của gã vẫn chưa có nổi một tia hưng phấn, hiển nhiên là tạm thời còn chưa nghĩ ra được cái mưu kế gì.

.....

Dựa vào tu vi Kim Đan kỳ của sư nương thì chỉ cần phi hành một thoáng liền trở về Sư Nương P... mà thôi cứ gọi là Hậu Phong đi cho đỡ hiểu lầm.

Hán nhìn căn nhà gỗ một tầng đang lớn dần, trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc: hoài niệm có, vui mừng có, ân hận có, lo sợ có, toàn bộ quỵện vào nhau như nồi cảm tổng hợp khiến tâm trạng của hán trở nên cực kì hỗn loạn.

Sư nương vèo một cái như lưu tinh hạ xuống mặt đất, nhẹ nhàng đặt hán xuống sau đó ung dung đi vào. Nàng đi được bốn bước, lại phát hiện bản thân đã đi qua cánh cửa rồi mà hán vẫn cứ đứng bên ngoài ngây ngốc nhìn vào, mỉm cười nói:

- Mau vào đi. Còn đợi ta dắt tay con vào hay sao?

Hán từ trong hồi tưởng tỉnh lại, ánh mắt phức tạp nhìn sư nương đang mỉm cười, cổ họng lại là một trận khô đắng:

- Ân. Sư nương, phiền người dắt tay ta vào trong.

Đứa nhỏ này bị cái gì vậy? Thường ngày đều là một cái bộ dáng tự lực tự cường, hôm nay đột nhiên lại làm nũng với ta?

Nàng lấy làm lạ nhưng vẫn bước trở lại nắm lấy tay hán. Bàn tay trắng nõn của nàng mang theo một chút lạnh lẽo cùng ôn nhu chạm vào khiến hán cảm thấy lâng lâng, cảm giác thật giống như lần đầu tiên hán đặt chân đến đây.

Khi đó trời đông giá rét, sư nương cời áo ngoài khoác lên người hán, nắm tay hán tiến vào gian nhà này. Mùi hương ấy, bàn tay ấy tưởng như không bao giờ có thể quên được, vậy mà...

- Con ngồi đi, để sư nương xuống bếp nấu gì đó cho con.

Hán gạt đầu, dù sao hán cũng đang cần có thời gian để luyện tập một chút công pháp căn bản. Nhìn vóc dáng yếu đuối của sư nương tiến vào gian bếp hán càng cảm thấy nhiệt huyết sôi, càng có thêm quyết tâm để tu luyện.

Tuyệt đối phải nhanh chóng tăng cường công lực, bằng không chú ần trong người sư nương phát tác thêm năm, bảy lần nữa thì hán nhất định sẽ trở thành

một cái xác khô.

Trước tiên đánh giá sơ qua về bản thân. Khá tốt, bây giờ hần đang là Luyện Khí tầng một, đã có thể cảm nhận và hấp thu một chút linh khí. Cấp độ này so với các đệ tử đồng lứa ở trong Thiên Kiếm Môn đã có thể coi là đệ nhất phế vật, thế nhưng đối với sự nghiệp luyện võ thì thân thể của hần thì chính là kì tài trăm năm có một.

Bởi lẽ, ở thế kỉ hai mươi mốt thì ngoại trừ ô nhiễm môi trường cũng chỉ có hiệu ứng nhà kính, làm gì còn không khí trong lành nữa mà đòi linh với chả khí. Do vậy những người sinh trong thời đại của hần tính miễn cảm với linh khí là rất kém, thậm chí là không có. Còn những tên nào may mắn cảm nhận được linh khí thì chính là một bước lên trời, làm chơi ăn thật, công lực tuyệt đối là bay lên vèo vèo như tên lửa.

Nguyên nhân là bởi tiêu hoá được một chút linh khí so với thở nạp khói xe và khí thải công nghiệp thì công lực tăng nhanh hơn nhiều lắm, chưa kể còn có khả năng trở thành thần tiên. Vì thế mới có chuyện đám võ giả truyền tai nhau rằng tờ mờ sáng khi mặt trời vừa xuất hiện thì thiên địa sẽ sản sinh linh khí, dẫn đến việc ba giờ sáng một đám già trẻ lớn bé dất nhau lên núi hít hà mấy tiếng đồng hồ.

Kết quả chỉ thấy nguyên một đám mặt mày phờ phạc, trông mất thâm quảng như gấu trúc chứ chưa có tên nào phi thăng thành tiên cả.

Hần hít sâu một hơi rồi kích thích vài cái huyết đạo, tích cực tăng cường khả năng hấp thụ của cơ thể sau đó thở ra, rồi lại tiếp tục như vậy lặp đi lặp lại. Sau khoảng bốn lần hít thở như thế hần bắt đầu cảm nhận được trong kinh mạch xuất hiện một luồng khí nóng.

Đây là do hần sử dụng kinh nghiệm tu luyện từ kiếp trước để kích hoạt tiềm năng trong cơ thể, chứ cứ như hồi mới tập tễnh luyện công thì e rằng ngay cả ở một nơi dồi dào linh khí như thế này cũng phải thở nạp cả ngày thì mới mong xuất hiện được một tia nội lực.

Hần lại tiếp tục đem tia nội lực kia vận chuyển khắp cơ thể theo lộ trình nhất định, liên tục bồi dưỡng kinh mạch, liên tục tác động vào những chỗ ứ tắc, cơ thể của hần cũng bắt đầu có những chuyển biến theo đặc trưng của công pháp.

Khoảng nửa tiếng sau, hần nghe thấy tiếng mâm bát ngày càng gần thì thu nội lực về đan điền rồi thở ra một ngụm trọc khí. Hần cảm nhận thân thể một lượt, tuy vẫn hơi mệt mỏi nhưng đã có một điểm khí lực chứ không còn là cả người mềm nhũn như hồi lúc sáng nữa.

Tốc độ phục nguyên nhanh như vậy, xem ra Cửu Tử Tà Công tầng thứ nhất đã đạt tới sơ thành rồi.

Hần đắc ý nhếch miệng, bất quá cũng không cảm thấy vui mừng lắm. Cái bộ công pháp này hần đã luyện full từ lâu, giờ luyện lại chính là ngựa chạy đường quen mà còn mất thời gian như lần đầu thì mới là chuyện lạ.

Chưa kể vừa rồi còn bị sư nương nhét một đồng đan dược vào mồm, được lực tuy không được hấp thu toàn bộ nhưng trong cơ thể vẫn còn lưu lại không ít, luyện công đương nhiên sẽ nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Do đặc trưng công pháp nên cũng chẳng cần gấp gáp tu luyện làm gì, chưa kể sư nương cũng đã bước ra rồi, hần vẫn luôn không quen ở trước mặt người khác luyện công.

Sư nương đặt mâm cơm lên bàn thuận tiện quan sát hần một chút, ngay lập tức nàng phát hiện sắc mặt hần đã khôi phục không ít, đã vậy trong cơ thể hình như còn tồn tại một loại năng lượng kì lạ.

- Ăn cơm đi con.

Sự ngạc nhiên thoáng lướt qua trên khuôn mặt của sư nương hần, sau đó nàng bình thản đưa bát cơm cho hần, cũng không đề cập gì đến phát hiện vừa rồi của mình.

Nàng luôn là như vậy, nếu là bí mật của hần thì trừ khi hần tự nguyện nói ra bằng không nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ hỏi. Bởi, nàng tôn trọng bí mật của hần, hơn nữa cũng không dám bảo đảm sau khi mình nghe được sẽ tuyệt đối không nói cho người thứ ba.

Một trong những thứ quan trọng khi hành tẩu giang hồ đó chính là bí mật. Người càng có nhiều bí mật đồng nghĩa với càng có nhiều cơ hội lật ngược tình thế, chuyển nguy thành an, thậm chí nếu nắm giữ bí mật của người khác thì cũng có hiệu quả tương tự.

Ngược lại, dù người bản lĩnh đến đâu mà cái gì cũng bộc lộ mười mươi ra cho đối phương biết thì chẳng khác gì cá nằm trên thớt chờ người tới làm thịt. Không giết được người, tiết lộ nhược điểm cho kẻ thù của người xách đao đến giết còn không được hay sao?

Vậy nên sư nương hần mới không muốn, cũng không dám nắm giữ bí mật của đệ tử. Nếu chẳng may bị nghiêm hình bức cung nàng không muốn trở thành kẻ bất tín, càng không muốn trở thành một công cụ để kẻ địch đối phó với đệ tử của nàng.

Hần nhận lấy bát cơm, lại vô tình chạm vào tay ngọc của sư nương, nhẹn không ực vuốt ve một cái, mỉm cười nói:

- Sư nương, tay của người thật mềm.

Nàng rút tay lại, khuôn mặt đỏ hồng quay sang giận dữ lườm hần:

- Tiểu sắc lang, coi chừng sư nương dùng tay mềm đánh con to mông.

- Khắc khắc, người nữ đánh thì ta liền chịu đòn.

Hắn cầm lấy đôi đũa, theo thói quen dùng ngón tay xoay xoay một hồi rồi gắp một miếng thịt gà, chép miệng nói:

- Đã lâu không được ăn món Gà Sừ Nương. Thật có chút hoài niệm!

Nàng chun mũi hừ một tiếng:

- Đây là gà xào chua ngọt, con gọi loạn như vậy người ngoài nghe được họ cười cho đấy. Mà động tác vừa rồi con học ở đâu? Nhìn thật giống cách dùng phi dao.

Hắn vừa mới bỏ miếng thịt gà vào miệng, còn chưa kịp thưởng thức hương vị thì nghe đến hai chữ “phi dao” liền cảm thấy cổ họng ứ nghẹn, nhin không được đem thịt gà nhả ra bát.

Thực ra hành vi lần này của hắn có chút phô trương, bởi hắn cũng chưa từng có ý định che đậy việc mình sử dụng phi dao. Thế nhưng trước đây mọi người đều là nhìn vào bàn tay hắn mà phán đoán, ấy vậy mà sừ nương chỉ nhìn cách hắn múa đũa liền biết hắn dùng phi dao, còn chưa đủ đoạ người sao?

Nhìn năm cái ngón tay vừa ngắn vừa thô này đi, xem có điểm nào giống với một cái cao thủ dùng phi dao không?

Àn, có lẽ nàng sinh ra là thầy bói nhưng bố mẹ lại bắt nàng tu tiên.

Sừ nương thấy hắn chật vật như vậy thì hé miệng cười, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Tập luyện cẩn thận, đừng để bị đứt tay.

- Àn, ta đã biết.

- Phải rồi, sừ nương có thứ này cho con.

Nàng nói rồi lấy từ trong túi ra chiếc hộp ngọc lớn bằng bàn tay, bên trong đựng một viên tròn tròn màu vàng kim toả hương thơm ngào ngạt. Hắn neho mắt nhìn một lúc, lại phát hiện ra chưa từng thấy vật này ở thế kỉ hai mươi mốt bao giờ.

Kiến thức trong trí nhớ tiền kiếp có rất nhiều, toàn là công pháp thần cấp, danh tính các cao thủ, thiên tài địa bảo với cả vũ khí hủy diệt chứ ai lại rảnh đến mức đi nhớ ba cái viên đan dược bé tí. Vậy nên sau một hồi lục tìm trong đồng kí ức hỗn loạn như rác chưa phân loại thì hắn đành phải giương mắt nhìn sừ nương cầu cứu.

Nàng đang chờ hắn reo lên sung sướng, hay ít nhất cũng là cặp mắt mở to đầy nhiệt huyết. Nào ngờ hắn đã không reo lên thì thôi, ngược lại sau khi nhìn nhìn ngừi ngừi một lúc liền trực tiếp giương cặp mắt ngây thơ vô tội nhìn nàng khiến nàng vừa bực vừa buồn cười, không nhin được vỗ nhẹ lên trán hắn một cái:

- Tiểu sắc lang, con học hành kiểu gì vậy? Ngay cả cái cơ bản nhất Tẩy Tuỷ Đan cũng không biết!

Hắn bật cười khô khốc.

Tẩy Tuỷ Đan sao?

Đây là cái đan dược cơ bản và cũng là quan trọng nhất, thế nhưng có mấy ai tại thời điểm mới bắt đầu tu luyện nuốt được cái Tẩy Tuỷ Đan này?

Tẩy Tuỷ Đan, tên như ý nghĩa chính là cho người sử dụng được một lần tẩy kinh phạt tuỷ, đem tạp chất trong cơ thể toàn bộ bức ra ngoài.

Đối với mới bắt đầu người tu tiên thì đây là bảo vật vô giá, nếu sử dụng khi còn đang Tội Thể thì sẽ lập tức tiến lên Luyện Khí kỳ, hơn nữa tu luyện lên Trúc Cơ sẽ nhanh gấp nhiều lần và không gặp bình cảnh. Ngược lại, nếu đã đạt tới Luyện Khí thì việc sử dụng đan này có chút không cần thiết, bởi tu sĩ Luyện Khí kỳ đã có khả năng hấp thụ linh khí để bài trừ tạp chất, vậy nên thay vì dùng một viên Tẩy Tuỷ Đan thì chẳng bằng ngưởi mua thuốc tăng tu vi về cắn lên Luyện Khí tầng bốn, khi ấy thì tạp chất trong người cũng sẽ bị đẩy ra hết.

Đây cũng chính là vấn đề lớn nhất của Tẩy Tuỷ Đan, nó quá đắt.

Với số tiền để mua một Tẩy Tuỷ Đan ngưởi có thể mua mười viên đan dược trung phẩm tăng tu vi đem ngưởi từ Luyện Khí kỳ tăng một bay thẳng lên tầng ba.

Chưa kể, nếu ngưởi đã có tiền và quan hệ để mua được Tẩy Tuỷ Đan thì tu vi lúc đó thấp nhất cũng phải là Trúc Cơ kỳ đỉnh phong. Một tu sĩ Trúc Cơ ăn vào Tẩy Tuỷ Đan thì cũng chỉ như cắn nuốt một khối đậu phụ thôi.

Vậy nên công dụng của Tẩy Tuỷ Đan hoàn toàn là bồi dưỡng thể hệ sau. Ví dụ như tại một số tu chân thế gia, nếu nhà nào xui xẻo sinh ra một cái phế vật thì đa phần họ sẽ chấp nhận bỏ ra một lượng tài phú lớn để mua về Tẩy Tuỷ Đan. Nguyên nhân thứ yếu là để hậu nhân đặt một chân vào Trúc Cơ, còn nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là vì thể diện.

Nói chung, trừ khi ngưởi mất quá nhiều thời gian ở Tội Thể cảnh và có một cái sừ phụ giàu nứt đổ đổ vách hoặc là gia đình ngưởi có điều kiện, bằng không thì cứ nằm giường mà mơ đến việc được ăn Tẩy Tuỷ Đan đi.

Hắn bây giờ là Tội Thủ cảnh, đừng bắt ngờ, “đệ nhất phế vật” tuyệt đối không phải hữu danh vô thực. Chính vì trong nửa năm vẫn là Tội Thủ cảnh nên hắn mới trở thành Thiên Kiếm Môn một đóa kì hoa.

Kì thực căn cơ của hắn tuy nát nhưng cũng không có nát tới mức nửa năm không lên được Luyện Khí, thế nhưng ở chương trước đã nói rồi đó, hắn cả ngày chỉ tu luyện có ba mươi phút thì nên cơm cháo gì, chưa kể hắn còn đồng thời luyện cả công pháp Thiên Kiếm Môn với Đồng Tử Công thì đương nhiên khiến cho tiến cảnh vốn đã chậm lại càng thêm chậm.

Nửa năm vẫn dừng ở Tội Thủ, tiêu chuẩn đầu tiên đã đạt được. Thế nhưng sự nương của hắn thì không có giàu nứt đổ đổ vách a, ngược lại nàng còn là nghèo rớt mồng tơi. Thật chẳng biết nàng bằng cách nào lấy được viên Tây Tựu Đan này dựa vào số tiền trợ cấp của lão chương môn keo kiệt.

Một viên Tây Tựu Đan... có lẽ đã đem toàn bộ tài sản của nàng rút đi hết.

Sự nương mỉm cười nhìn hắn, ôn nhu nói:

- Đan dược này là ta cơ duyên xảo hợp lấy được. Chẳng phải con luôn muốn được ăn Tây Tựu Đan sao, ăn xong con rất nhanh sẽ đạt tới Luyện Khí kỳ.

Hắn cười nhạt. Cái gì mà cơ duyên xảo hợp, nếu nàng có sẵn thì nhất định đã đem ra cho hắn từ lâu rồi. Đan dược này chỉ e là do đêm qua nàng xách kiếm đi đâu đó cướp về.

Đừng nhìn nàng thường ngày một bộ dáng ôn nhu như nước, để thực hiện mục tiêu thì ngay cả những chuyện phóng hoả giết người nàng cũng dám làm.

Nhận thấy vẻ mặt của hắn có chút kì lạ, nàng lo lắng hỏi:

- Sao thế tiểu bảo bối, con cảm thấy không vui sao?

- Vui, vui chứ. Thế nhưng ta vui vì sự nương tốt với ta, chứ không phải vì viên đan dược bé tẹo này.

Hắn nhận lấy hộp ngọc, cẩn thận nhét vào trong túi áo. Thứ này tốt nhất nên để vài ngày nữa xem có ai đến kiện cáo không, chứ nhờ vừa cắn nuốt xong bồng tử đầu nhảy ra một đám Bao Thanh Thiên thì nhà tù sẽ chia rẽ sự đồ bọn hắn mất.

Gò má nàng hiện lên một rặng mây hồng, tiểu quý hôm nay đột dè miệng chẳng biết là đang định vùi vùi ta cái gì. Trong lòng đang vui vẻ, bỗng sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, hai tay bắt đầu cho vào trong áo tìm kiếm loạn lên làm cảnh xuân vắng ra tung toé:

- Không xong, bây giờ Đồng Tử Công của con đã mất hết! Sự nương sẽ tìm cho con vài cái pháp khí để mai phòng thân.

Hắn bưng lấy cái trán, đây là cuộc thi của đám đệ tử thì đương nhiên pháp khí cũng chỉ toàn là hàng chợ trời. Người dù sao cũng đã là Kim Đan kỳ, mạng pháp khí của người ra thì đấu thì ta ăn gạch đầy đầu là cái chắc.

- Con cầm Huyền Thiết Kiếm của ta đi, tuy hơi nặng một chút nhưng khi truyền pháp lực vào có thể phát ra kiếm khí lấy đầu kẻ địch cách đó mười bước.

- Ách, đây là bảo vật do mẹ người để lại, thường ngày người còn không dám dùng nữa là ta. Chưa kể lúc thi đấu ta lấy đầu thằng nào thì lão chương môn sẽ và chết ta mất!

- Hay là con lấy Cuồng Lôi Phù, thứ này có thể tạo ra lôi điện đủ gây tổn thương cho cường giả Nguyên Anh kỳ. Đây tuyệt đối là thứ tốt!

- Ách, đủ gây tổn thương cho Nguyên Anh kỳ thì đám Luyện Khí tầng tám, tầng chín chẳng phải là bị đốt thành bụi phấn.

- Vậy con lấy Vô Hình Độc này đi. Độc dạng bột, không màu không mùi không vị, hít vào sau vài giây liền toàn thân vô lực, nội khí tán loạn. Trong lúc thi đấu con chỉ cần mang theo cây quạt...

- Sự nương à, luật không được dùng độc là do chính người đề ra đấy!

Sự nương hắn lúc này đã lo lắng tới mức hồ đồ, một mối bụng lấy cái trán thờ dài:

- Hay là... hay là để sang Tứ Sơn Tỷ Vô năm sau?

Hắn nhướn mày đáp:

- Vậy sao được! Chẳng phải ta đã nói là sẽ đứng ở trong mười vị trí đầu tiên sao?!

Nàng ấp úng:

- Nhưng đó là vòng sơ khảo, còn đây là thi đấu chính thức...

- Thì do vòng sơ khảo ta không ở trong số mười người xuất sắc nhất nên bây giờ ta đương nhiên phải thi đấu để bù lại.

- Nhưng...

- Nương tử,ngài đừng lo,ngày mai ta nhất định không việc gì.

Sư nương u oán nhìn hấn đang bình chân như vại mà ăn cơm,gánh nặng trong lòng không những không được buông bỏ mà ngược lại còn càng thêm trầm trọng:

- Con còn đùa được?Nhỡ mai con có mệnh hệ gì...

Thấy sư nương vì mình mà sốt sắng như vậy khiến hấn cảm thấy ấm áp vô cùng.Hấn nhẹ nhàng mà dứt khoát nắm lấy bàn tay của sư nương đang đặt trên bàn,cười nói:

- Sư nương,đây chỉ là tỷ vô chứ đâu phải ra chiến trường,người nghĩ quá nhiều rồi.

Nàng khẽ cắn bờ môi hồng nhuận,cau mày đáp:

- Sư nương chính là sợ tỷ vô.Nếu là chiến trường thì sư nương có thể ra tay hỗ trợ con,đằng này...

- Ê!ĐI CHƠI ĐÊ!

Sư nương và hấn đang diễn một màn lâm li bi đát thì đột nhiên bên ngoài có tiếng trẻ con gào ầm lên làm cả hai sợ hãi rút tay lại.Sư nương trong lúc lúng túng bụng bát cơm lên ăn vội,cũng chẳng để ý xem đã gấp thức ăn hay chưa.

Hấn bụng lấy cái trán,trong lúc cao hứng vậy mà quên mất con hàng này.Cũng may chỉ mới đang là lời chàng ý thiếp,chứ nếu đây mà là thời điểm hấn đang áp chế chú ần cho sư nương thì liên to chuyện rồi.

Không xong,muốn ổn thoả thì trước tiên phải tìm cách để trong thời gian tới thằng này không lang vãng ở quanh đây.

Dù sao đối phương cũng chỉ là một thằng nhãi,hấn rất nhanh liền nghĩ ra cách đối phó rồi quay sang cung kính nói với sư nương:

- Con xin phép ra ngoài có chút việc.Sư nương dùng cơm thông thả.

Hấn trực tiếp nói là có việc,dù sao hấn cũng đã là tuổi chắt đầy mình,cuộc đời nếu có nhàm chán thì cũng sẽ không chơi đùa với một thằng trẻ con mười ba tuổi.

- Ừm,ra ngoài nhớ cẩn thận.

Nàng ánh mắt phức tạp dõi theo bóng lưng hấn,cũng không biết là đang lo lắng hay đang nghi ngờ.

Ở bên ngoài là một chàng trai anh tuấn khôi ngô,môi mỏng mày kiếm,khí độ bất phàm đang đứng chấp tay sau hông hờ hững nhìn hấn bước lại gần.

Tại thời điểm chạm mặt,thiếu niên mở miệng nói một câu khiến hấn ngay lập tức nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tinh Vũ xuất thế ,vĩnh viễn không quên

Sao lâu vậy?Có phải con mụ đẩy lại hoành hoẹ ngươi cái gì?

Ngao Nam hỏi một câu cực kì tâm lý và đoán chắc hấn sẽ nhảy cẫng lên rồi kể lể như mọi lần.Thế nhưng chỉ thấy sắc mặt hấn vốn đã trầm như nước nay lại càng thêm khó coi,giọng nói lạnh lẽo như băng khiến tóc gáy của gã dựng hết cả lên:

- Lần sau không được gọi thế.

Ngao Nam ném về anh tuấn tiêu sái qua một bên,buồn bực nói:

- Nhưng là ngươi kêu như vậy trước mà?!

Hấn lừ mắt nhìn Ngao Nam,bất ngờ nắm ngón tay siết chặt lại vận lên toàn bộ nội lực Cửu Từ Tà Công rồi đâm một cú ngang mặt.

Ngao Nam trợn mắt nhìn hấn nổi khùng tự đâm vào mặt mình,một đấm này mạnh đến mức gã đứng cách đó hai bước mà vẫn cảm thấy kinh khí quất vào mặt đau rát.

Ấy thế mà con hàng này lại chỉ ung dung nhỏ một ngụm máu, bình thản như vừa khạc ra một bãi đờm.

- Như vậy được chưa?

Hắn hỏi một câu rồi đi vòng qua Ngao Nam, thông thả men theo đường mòn bước xuống núi.

Thằng này bị cái bệnh gì vậy? Chẳng lẽ hôm qua trúng đòn quá nhiều, đã bị đánh tới hư não rồi hay sao?

Ngao Nam vội chạy theo an ủi hắn:

- Không phải chỉ bị đánh thôi sao, đã vậy còn bị nhục nhã một trận, lại còn bị xếp bét bảng. Thế nhưng quân tử trả thù mười năm chưa muộn, hôm nay mày phé vật tuy nhiên năm tháng còn dài, đầu cần phải bức bội như thế!

Hắn cười nhạt:

- Con mẹ nó nguoi là đang an ủi hay đang chửi ta?

Ngao Nam thấy cơ hội thì ngay lập tức bốc phét tới trời, vừa vỗ ngực nói lời hay vừa rảo bước theo hắn rời khỏi Hậu Phong.

- Đương nhiên là an ủi. Ta với nguoi là huynh đệ đồng môn, tình như thủ túc, sao có thể nhân lúc nguoi thâm hại mà ném đá xuống giếng! Chưa kể chúng ta còn quen nhau từ khi cả hai vẫn là đệ tử tạp dịch. Nguoi đừng lo, kẻ nào từng đánh nguoi, tới phiên gã đánh với ta ta sẽ thay nguoi trả thù!

- Hay cho một câu “Thay nguoi trả thù”! Còn đang không biết nhị sư huynh ở đâu, thì ra là chạy đi bầu bạn cùng tên phé vật!

- Hai đứa bọn mày nói vậy có cảm thấy nhột không?

Ngao Nam cười lạnh nhìn hai tên đệ tử đang vênh váo bước tới. Một thằng là Luyện Khí tầng một đỉnh phong, một thằng là Luyện Khí tầng hai sơ kỳ nói một thằng Tồi Thế cảnh là phé vật, đây chẳng phải là chó chê mèo lắm lông sao?

Khuôn mặt hai thằng tối sầm lại, một đứa bước lên phía trước bắt mồm nói:

- Nhị sư huynh, chúng ta dù sao cũng là đệ tử chính tông, huynh đừng tự hạ thấp mình như vậy!

- Cái gì mà chính tông phụ tông? Đều là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Môn tại sao lại có kiểu phân biệt như thế?!

Ngao Nam quát lớn, thanh âm đánh vào màng nhĩ bọn chúng hồi lâu không tiêu tan. Đây chính là gã sử dụng nội gia công lực Ngự Kiếm Quyết do đích thân sư phụ Tiêu Viêm truyền cho mà làm ra vài cái tiểu xảo, xem ra đã dọa mấy thằng nhỏ sợ không ít.

Khoảng cách giữa Kiếm Phong và Hậu Phong không quá xa, thế nhưng mật độ linh khí lại cực kì chênh lệch, đã vậy Hậu Phong còn từng được dùng để phạt các đệ tử yếu kém thế nên dù sư nương hắn đã dọn đến ở thì cũng không làm mất đi ác cảm của các đệ tử Thiên Kiếm Môn đối với nơi này.

Chưa kể nàng quá chiều chuộng hắn cuối cùng đào tạo ra một cái đệ tử nát không thể nát hơn, kết quả là chúng đệ tử tách Hậu Phong ra khỏi dòng chính, coi nơi đó không khác gì chỗ đào tạo đệ tử ngoại môn.

Hắn là thế hệ đầu tiên của Hậu Phong, rất may mắn liền nhận được cái loại phân biệt đối xử này.

Bất quá hắn cũng đã là người từng trải, đương nhiên sẽ không chấp nhặt lời nói của đám con nít vô tri:

- Ngao Nam, nguoi không nên lo chuyện bao đồng. Phé vật mở miệng cần rất nhiều can đảm, bị nguoi đả kích bọn chúng nhất định sẽ rất thương tâm. Dù sao chúng nó cũng đã phải moi ra hết can đảm mới có thể từ bùn nhơ ngoi lên la liếm quan hệ với ta... Ày, thật thảm hại!

Ba người đồng thời trợn tròn mắt nhìn hắn, mọi hôm không phải thằng này mỗi khi bị chửi đều im như thóc mục sao? Lần này không những mở miệng chửi lại mà còn chửi thật lợi hại, chửi mà mặt không đổi sắc, miệng không lắp bắp, thật đúng là dọa chết người không đền mạng.

Thế nhưng dù có bất ngờ tới đâu thì thằng bị chửi vẫn là thằng nhục, mà đã nhục thì theo lẽ thường ắt sẽ phản nộ.

Phé vật thì phé vật, thế nhưng phé vật cũng có tôn nghiêm của phé vật!

Một thằng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, quát lớn:

- Đệ tử nội môn Trần Văn Tèo, do Minh Thần sư huynh chỉ dạy hướng nguoi đối chiến công bằng!

Tại sao lại nói là do Minh Thần sư huynh chỉ dạy mà không phải đích thân sư phụ chỉ dạy? Câu chuyện này kể ra rất dài, nguyên nhân chính là bởi lão Tiêu Viêm quá lười nên chỉ truyền thụ công pháp và kiếm thuật cho hai đại đệ tử sau đó để bọn chúng trực tiếp dạy đám sư đệ.

Àn, mọi chuyện chỉ có thế.

Lại nói, theo tục lệ của Thiên Kiếm Môn thì một khi đệ tử đạt tới Luyện Khí kỳ sẽ được tặng cho một thanh trường kiếm (đương nhiên là dỏm y như hàng

ve chai). Thế nhưng vì hai thằng này tiến cảnh quá chậm, kiếm pháp thì lại là nát như tương bần nên lão Tiêu Viêm chỉ dám cho chúng nhuyển kiếm, miễn cho chúng xách kiếm đi lung tung làm bị thương người khác.

Bởi lão hiểu đạo lý “Người hiền hay cục mà kẻ ngu quen thói hung hăng”. Đám đệ tử có thành tích cao đương nhiên sẽ điên cuồng tu luyện để giữ vững vị trí của mình, vậy nên chỉ có thể sai vật đám đệ tử có thực lực trung bình và yếu xuống dưới núi làm mấy việc vặt cho sư môn. Mà đám đệ tử trung bình thì cũng coi như có chút bản lĩnh, rất ít người từ bỏ tu luyện để đi quậy phá.

Còn lại chỉ là đám thực lực yếu kém đã từ bỏ cuộc đua, đám này đã xác định sẵn sau này hoặc là rời khỏi môn phái hoặc là bị hạ xuống trở thành đệ tử ngoại môn thế nên đương nhiên sẽ mặc sức ăn chơi đập phá.

Ăn chơi thì Tiêu Viêm không sợ, thế nhưng đập phá thì có a. Đập của ai? Đương nhiên là đập của những người có thực lực thấp hơn, đương nhiên là quấy nhiễu thường dân, đương nhiên là bắt nạt đệ tử mới...

Vậy nên lão mới vất cho chúng nhuyển kiếm. Lại nói, cái mặt hàng Nhuyển Kiếm này dẻo dai bền chắc, tuy lưỡi kiếm không sắc bén nhưng có sự linh động bù lại. Hơn nữa không phải cứ không sắc là không thể đâm thương người, chỉ cần tu vi cao liền có thể truyền pháp lực vào kiếm khiến mỗi chiêu đánh ra đều uy lực kinh người.

Sư nương hần chính là một ví dụ điển hình, hồi sáng nàng sử dụng nhuyển kiếm chém nát Huyền Thiết Khôi Lỗi, đây tuyệt đối không phải kĩ xảo hay được đàn dựng từ trước.

Cái này cũng là thâm ý của Tiêu Viêm mong bọn chúng biết chăm chỉ tu luyện để có thể biến nhuyển kiếm trở thành không thua gì trường kiếm của các đệ tử tu vi cao kia. Thế nhưng bần nhão không đáp được tường, chẳng nấy ai hiểu được ẩn ý của vị trưởng môn nhân tâm huyết tận tụy này cả.

Mà vậy cũng tốt, ẩn ý tốt nhất là bị ẩn giấu vĩnh viễn, chứ nhờ để lộ ra thì liền không còn là ẩn ý nữa.

Hắn nhìn mũi kiếm rung rinh trước mắt, khinh thường xưng tên:

- Đệ tử nội môn...

Bỗng hắn dừng lại vì phát hiện ra một điều cực kì quan trọng: Hắn căn bản không nhớ nổi tên của mình.

Sư nương thường gọi hắn là tiểu bảo bối.

Lão Tiêu Viêm trước mặt nàng thì gọi hắn hai chữ đệ tử, khi nàng không có thì liền kêu hắn là tên khốn khiếp.

Ngạo Nam luôn miệng ngươi-ta, cũng không bao giờ gọi tên của hắn vì đơn giản gã chưa từng hỏi, hắn cũng chưa bao giờ tự giác xưng tên.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thì luôn miệng gọi hắn là phế vật, rác rưởi, sâu bọ...

Sau này mọi người tôn hắn lên làm mình chủ, cũng chỉ gọi hắn là đại nhân.

Vợ của hắn cũng chỉ gọi hắn là tướng công. Nàng ta coi hắn như một quân cờ, và đã là quân cờ thì ai lại đi quan tâm từng con tốt tên gọi là gì chứ.

“Con mẹ nó chẳng lẽ cái khối thân thể này là từ đá sinh ra, ngay đến một cái tên cũng không có?”

Thằng Tèo thấy hắn bỗng im lặng rồi sắc mặt trầm xuống thì cười ha ha:

- Thế nào? Có phải sợ rồi không? Nếu sợ thì liếm giày gia gia đi rồi gia gia tha cho ngươi.

Ngạo Nam hừ lạnh một tiếng:

- Chớ lộng ngôn. Có tin ta bẩm báo với sư phụ rằng ngươi si nhục đồng môn thì ngươi sẽ có ngay một vé ra được viên ngục với muỗi?

Nói xong Ngạo Nam quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, quen biết đã hơn một năm gã nhận thấy hắn là người có cốt khí, chỉ là chưa có dịp bộc lộ ra mà thôi. Thế nhưng cốt khí thì cốt khí, sự thật vẫn là hắn kém tài hơn người ta, Tội Thể cảnh so với Luyện Khí tăng một cũng chênh lệch như đũa trè với quân nhân, chỉ cần tay không cũng đủ đánh cho ngươi đầy một miệng máu chứ chưa nói đến dùng kiếm.

Đây đơn thuần là tự tìm ngược đời!

Giờ Ngạo Nam đang rất phân vân không biết có nên khuyên hắn xưng tên hay không. Nếu xưng tên thì đồng nghĩa với việc chấp nhận khiêu chiến, còn không xưng tên thì đỡ bị ăn đòn a.

Thằng Tèo đã từng một lần bị phạt phải đi trông ngục viên hai ngày nên nghe vậy thì sợ đến tái mặt, thế nhưng vẫn cố bật một câu trước khi im hẳn:

- Con mẹ nó! Cái nhẩn... Tại sao ngươi lại có nhẩn của mười người xếp hạng đầu? Ngươi ăn cắp hả tên rác rưởi này?! Mau tháo ra!

Nhẩn?

Hắn nhìn chiếc nhẫn thô kệch màu đen trên ngón trỏ, khuôn mặt cau có bỗng trở nên ngây dại.

Nhẫn này là phần thưởng chỉ có mười người đứng đầu trong cuộc khảo hạch có được, hoàn toàn là thứ trang sức tầm thường không có công năng đặc biệt gì. Thế nhưng sở thích của trẻ con rất đơn giản, chỉ cần nhìn thuận mắt liền thích, cũng không quan tâm nó có công dụng hay hiệu quả gì.

Chính vì chiếc nhẫn này hắn mới quyết tâm lọt vào mười người đứng đầu, đồng thời cũng luyện công thật điên cuồng. Từ ba mươi phút lên bốn mươi lăm phút một ngày, trực tiếp bằng một tiết học tại trường phổ thông.

Thế nhưng tăng thêm mười lăm phút thì ngoại trừ người tu luyện Cửu Tử Tà Công trong mười lăm phút ấy chết đi sống lại một lần, công lực đại tăng. Chứ cắm đầu vào luyện mấy cái công pháp của Thiếu Lâm...ây, Võ Đang...ây, Toàn Chân...ây, Ngũ Độc...À cái mặt hàng này thì rất tốt, có thể luyện ra độc công phòng thân rất lợi hại.

Nói chung là kết cục của hắn đã được định sẵn từ trước khi thi đấu, đó chính là bị đánh thành đầu heo, giống như quả bóng bị đối thủ đá lăn lóc trên võ đài.

Thế nhưng khi hắn nhục nhĩ rời khỏi thì sư nương đuổi theo đưa cho hắn chiếc nhẫn này, nói là nàng xin được từ lão sư môn (chắc chắn là ăn cắp). Hắn lúc đó đang vừa thẹn vừa giận, khoát tay một cái đánh vào tay nàng đem chiếc nhẫn đánh rơi xuống đất, cũng không thèm nhìn ánh mắt tan vỡ của sư nương mà một đường chạy xuống núi mượn rượu giải sầu.

Nhẫn này... Có lẽ là đem qua nàng đeo vào tay hắn khi hắn đang ngủ.

.....

Theo như diễn biến trong quá khứ, sư nương sau khi phá Đồng Tử Công của hắn thì chạy khỏi Thiên Kiếm Môn biệt tích gần mười năm, bỏ lại hắn một mình bơ vơ. Tiêu Viêm vì nể tình sư muội nên ngỏ lời muốn thu nhận hắn về ở tại Kiếm Phong, thế nhưng hắn thẳng thắn từ chối kiên quyết ở lại Hậu Phong này sinh sống, tu luyện trong suốt mười năm.

Tại mười năm này, hắn không lúc nào không hận sư nương. Hận nàng phá Đồng Tử Công, hận nàng giống như cha mẹ bỏ rơi hắn, hận nàng mở miệng liền nói thương yêu hắn ấy vậy mà vất hắn tại Hậu Phong lạnh lẽo này tự sinh tự diệt...

Thế nhưng hắn không nhận ra, hoặc cố tình không nhận ra kì ngộ trên con đường tu luyện của hắn là do ai sắp xếp.

Ném chiếc nhẫn xuống vách núi, hắn lấy hận thù làm động lực, một đường khổ luyện khiến cho Tiêu Viêm cũng phải khiếp sợ thằng nhỏ này. Không phải sợ tu vi của hắn tiến nhanh, mà sợ cách làm người của hắn.

Tà hơn cả tà, độc hơn cả độc. Hắn giống như một con ác quỷ không có gì kìm hãm, dùng một ngọn lửa hận huỷ cả thế gian, đồng thời cũng tự huỷ diệt mình.

Một năm tẩu hỏa nhập ma bốn lần, suýt chết mười lần, đây là ở năm đầu tiên. Những năm sau số lượng càng tăng tỉ lệ thuận với tu vi của hắn. Hắn giống như là dùng mạng đổi lấy pháp lực, cũng không biết là hắn muốn tu thành tiên hay tu thành tro tàn.

Hắn tự xây địa ngục cho mình, từ địa ngục rèn ra một tính cách gàn dở cố chấp, ghét ác như cừu, một lòng hướng về chính nghĩa. Chính nghĩa ở đây chính là số đông, là giang hồ hào kiệt, là hảo hán anh hùng, là huynh đệ xương máu, là hiệp lữ tình thâm...

Thế nhưng trong lòng hắn biết thứ “chính nghĩa” hắn đang theo không đẹp đẽ như vẻ bề ngoài, thậm chí so với ma giáo thì còn tàn nhẫn ghê tởm hơn.

Thế nhưng đây là gia đình của hắn, là toàn bộ những gì hắn có, hay ít nhất hắn từng cho rằng nó là như vậy.

Dựa vào tu vi cao, tính cách cương trực thẳng thắn mà sự thực là đứng mũi chịu sào, nhân phẩm quý giá tình sâu nghĩa trọng mà sự thực là dù bị lợi dụng hắn cũng không dám buông tay. Cuối cùng hắn được tôn lên làm minh chủ, lãnh đạo chính phái của cả tu chân giới lẫn giang hồ võ đạo.

Cuối cùng cũng từ một con tốt trở thành một cái quân cờ cực kì quan trọng.

Và con cờ thì phải làm nhiệm vụ của một con cờ, đó là bị người khác sai khiến. Vào một đêm, hắn vẫn còn nhớ rõ trăng đêm đó sáng thế nào, gió hôm đó thổi ra sao, một đêm đẹp tới mức ngỡ như lạc vào cõi tiên cảnh.

Và ở chốn cõi tiên cảnh đó, hắn và sư nương cảm kích đối mặt với nhau, sư đồ chạm mặt thế nhưng dưới danh nghĩa là kẻ thù.

Hắn, minh chủ võ lâm.

Nàng, nữ ma đầu của Tu La Giáo.

Hắn, trong mắt tràn đầy hận ý lạnh lẽo.

Nàng, cặp mắt đỏ quạch như máu đông, ngoại trừ cặp mày liễu u buồn thì cũng không nhìn ra được tâm trạng của nàng.

Đó là ngày tàn của La Sát Giáo, nhân sĩ võ lâm sau khi đem cơ ngơi của La Sát Giáo một hồi lửa đốt sạch thì đứng khoanh tay nhếch miệng xem hắn diễn một màn “Vi nghĩa diệt thân”.

Hai người trải qua một trận kịch chiến,hắn thắng nửa chiêu,nàng cả người toàn máu gục xuống trước mặt hắn.

Thân thể kiều diễm phủ lên một tầng áo lụa màu đen càng tăng thêm vẻ mỹ lệ,nàng như một đoá hoa hồng đen đang tan rã.Bất ngờ nàng lết đến gần hắn,vươn cánh tay đã bị La Sát Giáo làm thành quái dị ra nắm lấy tay kẻ đã từng là “tiểu bảo bối” của nàng.

Hắn quan sát nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo,đối phương đã là dầu cạn đèn tắt không còn có sức uy hiếp,hơn nữa hắn cũng không cần vội vàng với một kẻ sắp chết.

Chỉ thấy nàng run rẩy lấy ra một chiếc nhẫn màu đen nhìn rất nát,tựa như đã vỡ thành nhiều mảnh sau đó được dùng keo dán lại,chính là chiếc nhẫn hắn đã ném xuống vách núi khi còn ở Hậu Phong.

Nàng xô nhẫn vào ngón tay hắn,gọng nói ôn nhu phảng phất như sư nương tuyệt thế mỹ mạo của ngày xưa hiện về:

- Xin con,đừng ném nhẫn của ta đi.

Hắn tháo nhẫn sau đó trước mặt trăm ngàn nhân sĩ vô lâm bóp nhẫn của nàng thành bụi phấn.

Hắn nhỏ xuống một giọt huyết lệ,một kiếm chém chết nàng.Hận ý cuồng dâng,tiếp tục vung kiếm chém thân thể nàng nát vụn.

Trước khi bị hắn chém thành thịt nát,ánh mắt nàng...Ánh mắt nàng..

Đêm đó,trời đổ mưa sao.

.....

- Này,này làm sao thế?Mày...

Ngao Nam kinh hãi nhìn hắn,chi thấy trên da thịt nổi lên từng tầng kí hiệu màu đen có kích cỡ bằng nắm tay trẻ con,hình thù kì quái không biết là thứ ngôn ngữ gì.

Chú ẩn xuất hiện trên phạm vi toàn cơ thể,tồn tại khoảng hai giây sau đó mờ nhạt rồi biến mất,cùng lúc đó thanh âm của hắn nhàn nhạt vang lên:

- Tại kiếp này,tại thời điểm này,tên của ta:Tinh Vũ.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn xoáy vào Trần Văn Tèo,chậm rãi gằn từng chữ:

- Lưu tinh loạn vũ,diệt tận hồng trần,đao không lưu huyết,thiện ác bất phân.Tới,tìm chết!

Lại thấy thằng Tèo đứng đờ ra,ngây ngốc đến độ nhuyển kiếm cũng vô thức hạ xuống.

Ngao Nam thì thào vào tai hắn:

- Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì thế?Trước tiên xưng danh tính,sư phụ sau đó mới có thể tiếp nhận khiêu chiến.

Hắn “Ân” một tiếng ngạc nhiên kêu lên,vừa mới từ trong kí ức tỉnh lại đầu óc vẫn còn chưa bình thường,phải vất vả điều chỉnh ngôn từ một lượt rồi chắc lưỡi làm ra một cái bộ dáng mặt mũi chậm rãi rặn từng chữ:

- Đệ tử nội môn Tinh Vũ,đồ đệ của mỹ nữ đẹp nhất,kiếm pháp siêu nhất,tính cách dễ chịu nhất thế giới Thanh Dương tiên tử.Ta tiếp nhận khiêu chiến của người.

Cả bọn đồng loạt trợn trừng mắt,từ bao giờ sư thúc của bọn chúng có thêm cái danh hiệu “tiên tử” rồi?Hơn nữa tại sao con hàng này lại dám đem tên của sư thúc đọc bô bô ra như thế?Lại còn thối sư thúc đến thật lợi hại,nếu đây mà là buổi sinh hoạt hàng tuần thì có khi con hàng này đã đem sư nương của hắn thổi lên đến chín tầng trời.

Mấy lời này tuy có hơi kì quặc nhưng cũng miễn cưỡng xem như phù hợp với tiêu chuẩn,Trần Văn Tèo đưa nhuyển kiếm lên ngang mặt sau đó trầm mình rồi cả người như tên rơi cung lao về phía hắn.

Hắn liếc nhìn thằng Tèo ba chân bốn cẳng chạy tới,cái miệng buồn chán thở ra một hơi thật dài.

Tốc độ này...Tuy chỉ là một cái đệ tử yếu kém nhưng cũng coi như đã đặt được một chiếc dép vào tiên lộ,dạy dỗ thế nào mà lại phế vật như thế?Thật là chậm đến đoạ người,ngày xưa đánh cùng mấy tên võ giả Siêu Phẩm Nhập Thánh tập được vài cái môn công phu mèo ba cẳng cũng không có chậm như vậy.

Đã vậy động tác thừa còn rất nhiều,muốn đâm một kiếm thì đâm đi,vì sao còn phải xoay trái xoay phải nhiều như vậy?Chẳng phải cuối cùng đều đâm lên người ta sao,xoay nhiều làm cái mệ gì?

Hắn bắt kịp động tác của đối phương thế nhưng cũng không tránh né,bàn tay vận lên nội lực Cửu Từ Tà Công sau đó tránh qua một bên đưa tay nắm

lấy thân kiếm.

Cửu Từ Tà Công,nhập tử trùng sinh,công lực đại tăng,ác linh hộ thể,đao thương không tổn.Là môn võ công cực kì tà môn,chỉ cần người dám chết liền có thể sớm luyện thành cao thủ tuyệt đỉnh,sớm ngày làm bổ thiên hạ,cha thiên nhiên.

Hắn lúc này tuy chỉ mới luyện tới tầng một sơ thành,thể nhưng kết hợp với Tội Thể cảnh thì chắc cũng miễn cưỡng lên được Luyện Khí tầng một.Đằng nào ngày mai cũng phải đánh,vậy thì trước tiên cứ thử kiểm tra xem thực lực của bản thân lúc này so với đám tu chân đệ tử luyện khí luyện hơi này hơn kém bao nhiêu.

Nhuyễn kiếm tuy không sắc bén nhưng lưỡi kiếm cũng chẳng phải thứ có thể dùng tay không chạm loạn,chưa nói đến đây còn là kiếm của tu sĩ Luyện Khí tầng một.Chỉ nghe thấy “Xoẹt” một tiếng như xé vải,sau đó máu tươi từ trên tay hắn dòng dòng chảy xuống.

Hắn cảm nhận đau xót từ lòng bàn tay truyền tới,trong lòng phân vân không biết là nên mắng nội lực hộ thể yếu hay là tu vi Tội Thể yếu.

Tốt nhất là mắng cả hai:Thật quá con mẹ nó yếu!

Thằng Tèo mỗi khi luyện công đều bị các sư huynh đem ra làm bao cát nên lúc tung chiêu có hơi lúng túng,thể nhưng nó cũng chỉ nghĩ bản thân hoặc là đâm trượt,hoặc là tính nhầm khoảng cách chứ tuyệt đối không ngờ là kiếm sẽ bị hắn bắt lấy.Người luyện kiếm kiêng kỵ nhất là bị nắm lấy vũ khí,vậy nên thằng Tèo cái gì cũng không kịp nghĩ vội dùng sức kéo trở về.

Hắn mặc dù không sợ đau nhưng cũng không thích bị người khác cầm kiếm cạ tới cạ lui,vỡ vẫn thì mắt luôn nhắm ngón tay chứ chẳng đùa.Ngón tay hắn thả lỏng,thằng Tèo đang dùng sức kéo về liền bị chính sức lực của mình kéo về sau,cái móng lập tức “oạch” một tiếng đập mạnh xuống đất.

- Sư đệ!

Thằng kia rút ra nhuyễn kiếm định lao lên trợ giúp nhưng lại thấy trước mắt tối sầm,Ngao Nam tốc độ cực nhanh nhảy ra chắn trước mặt gã,công lực Luyện Khí tầng chín ùn ùn dâng lên khiến gã dù có to gan đến đâu cũng không dám loạn động.

- Tại sao ngươi lại bắt được kiếm của ta?

Trần Văn Tèo mặc dù đã trải qua vòng khảo hạch thể nhưng kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn non kém,nay lại còn bị ngã dập mông thì nội tâm càng phiền muộn,cảm giác công sức mình khổ cực luyện kiếm lại bị hắn dùng một cái nắm phủ nhận hoàn toàn.

- Ân,chính là thấy kiếm thì bắt.Không lẽ để ngươi đâm trúng sao?

Hắn đương nhiên không thể giải thích rằng bản thân đã chơi cùng kiếm tới phát chán rồi,không chỉ kiếm mà còn có đao,thương,côn,kích,chuỳ,riêu...Sống mấy nghìn kiếp,chẳng lẽ lại số kẻ địch đem mấy thứ này vung lên người ta còn ít hay sao?Một kiếm của ngươi so với cục phân chó giữa đường còn dễ tránh hơn.

Ân,tuyệt đối không thể nói vậy!Trẻ nhỏ dễ bị tổn thương,chưa kể ta còn là một người giàu lòng nhân ái.

- Không thể!Nhất định là nhà ngươi ăn may!

Thằng Tèo nổi điên đứng phất dậy,tay phải đưa kiếm lên cao rồi bỏ mạnh xuống đỉnh đầu hắn.

Lúc này hắn đã xác định được thực lực của mình đến đâu,đương nhiên sẽ không cùng thằng nhãi này chơi đùa.Thân thể khẽ động,cả người lướt lên phía trước tránh khỏi phạm vi của một chém kia rồi không có động tác thừa dùng mũi chân đâm thẳng vào cơ hoành của thằng Tèo.

Nhuyễn kiếm rơi xuống,thằng Tèo ôm bụng nằm lăn lộn dưới đất đau không thở nổi.

Kì thực là không thở nổi thì nhiều hơn đau,cơ hoành một khi bị tác động mạnh thì sẽ co rút khiến phổi khó mà hô hấp,sẽ khiến nạn nhân rơi vào trạng thái quẫn đau đến độ tưởng như tim đang sắp vỡ ra.

- SƯ ĐỆ!

Lần này Ngao Nam không ngăn cản nữa,để mặc gã chạy tới kiểm tra vết thương cho thằng Tèo.

- Đi thôi.

Hắn tuy chiến thắng nhưng về mặt không biểu hiện cảm xúc gì,chỉ thoáng dừng lại bên cạnh Ngao Nam nói ra hai chữ rồi hai tay chấp sau mông tiếp tục một đường đi thẳng.

- Nói với cái tên Minh Thần nhiều chuyện kia là khi nào xong việc ta sẽ trở về.Lần sau đừng có cử người đến thúc giục ta,một khi ta ngứa mắt thì cũng không bảo đảm sẽ không đánh các ngươi thành đầu heo!

Ngao Nam hướng đến hai tên sư đệ đang chít chít meo meo dưới mặt đất đe dọa rồi xoay người đuổi theo bóng dáng hắn.

- Con mẹ nó...Con mẹ nó...

- Tiểu Tèo dùng động, ngực người đang bị thương, để sư huynh mang người tới y sư.

Tèo lăn lộn dưới mặt đất, cặp mắt đầy tơ máu hung hăng dõi theo bọn hắn, trong đầu không cần bói cũng biết đang toàn là những ý nghĩ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Linh tuỷ

Ngao Nam rất nhanh đã đuổi kịp hắn, ngạc nhiên hỏi:

- Mày đi đâu thế? Không phải hôm nay hẹn đi bắt chim sao?

Hắn nhủ mày. Vậy sao? Ta còn đang không phân biệt được người bây giờ với người lúc mười bảy tuổi rú ta đi kỹ viện đây này. May mắn ta lúc đó mãi mê luyện công nên không đi, nghe nói hôm ấy lão Tiêu Viêm vì giáo dục đệ tử yêu quý mà đã náo tới thật lợi hại.

- Chim bay trên trời rất vui vẻ, tại sao lại phải bắt nhốt? Không phải tàn nhẫn lắm sao?

Mấy lời đạo đức giả của hắn làm Ngao Nam cứng họng. Dù sao gã cũng mới chỉ là một đứa trẻ ham vui, nhắc tới mấy thứ đạo đức luân lý đương nhiên là không chịu được. Gã lắp bắp:

- Nhưng... nhưng đây là ý của người mà.

- Nhân tâm dễ đổi, làm quen dần đi.

Ngao Nam chân mày nhíu chặt, nghiêm mặt nói:

- Cái gì nhân tâm lão tử không cần biết. Hôm nay lão tử đã trốn ra đây, khi trở về nhất định sẽ bị sư phụ cho ăn đòn. Bởi vậy người tốt nhất nên có thứ gì đó chơi thật vui, bằng không... Hừ, ta liền đánh người một trận, tới lúc ấy thì đừng có trách ta cặn tính bạc nghĩa.

Lúc này cả hai đã đi tới cổng chính của Thiên Kiếm Môn, nơi đây là giao điểm của bốn con đường dẫn tới Kiếm Phong, Tài Phong, Dược Phong và Hậu Phong. Hắn dừng lại cẩn thận cân nhắc một chút, cuối cùng khẽchếch miệng cười nói:

- Người tìm đúng người rồi đó, luận về đồ chơi ta tuyệt đối không thiếu.

Hắn nhìn về phía Dược Phong, ngoắc tay nói:

- Trước tiên thì chạy xem ai lên Dược Phong trước, thuận tiện thư giãn gân cốt một chút.

Ngao Nam phì cười, một Luyện Khí kỳ tăng chín chạy thi với một Tội Thể cảnh? Từ đây lên Dược Phong cũng phải mất gần nửa canh giờ, đi bộ thôi cũng đủ mệt chết người chứ đừng nói là chạy thi, người nghĩ sức bền của người có thể hơn ta sao?

Gã thấy vẻ mặt thanh niên nghiêm túc của hắn thì thức thời nhin cười, cố giữ cho giọng nói bình tĩnh nhất có thể:

- Nếu thắng thì được gì?

- Vậy thì người cứ đứng đây tắm nắng đi.

Hắn buông lại một câu rồi lao vút đi, thân thể giống như không chịu ảnh hưởng của trọng lực thoáng cái đã ra xa cả chục mét.

Ngao Nam cười gằn một tiếng, không thèm nhường bạn mà trực tiếp huy động pháp lực tăng cường thân thể, chân giậm mạnh xuống đất lao vút đi như tên rời cung.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ tuy chưa thể đạp không phi hành thể nhưng vì thân thể đã được cường hoá nên thân nhẹ như yến, cả người tràn đầy lực lượng, chỉ cần đạp chân một cái đã bay xa năm, sáu mét.

Thế nhưng đạp bốn, năm cái rồi mà vẫn chỉ thấy bóng lưng hắn khiến Ngao Nam bắt đầu cảm thấy bức mình, trực tiếp sử dụng Phi Hành Thuật cấp tốc rút ngắn khoảng cách với hắn.

Cái mặt hàng Phi Hành Thuật này ở cấp độ thấp có vài phần tương tự như khinh công, đều là phương pháp nhảy cao, tiếp đất, di chuyển trên các địa hình khó đứng. Thế nhưng một khi luyện đến tới cao thì không cần ngự kiếm cũng có thể đạp không phi hành, cực kì lợi hại.

Ngạo Nam chạy song song với hắn,nhếch miệng nói:

- Con mẹ...À nhầm,sư thúc mới dạy cho ngươi vài miếng mới à?

Hắn mồ hôi đầm trán,cười gằn:

- Không phải miếng,là bản lĩnh.

Đứt lời liền vươn tay búng vào mắt phải của Ngạo Nam một cái khiến thẳng này kêu thảm,cả người lao đảo sau đó ngã sấp lộn ngửa mấy vòng dưới mặt đất.

Hắn đầu cũng không thèm ngoái lại xem Ngạo Nam có gãy mất cái xương nào hay không,một đường chạy thẳng rất nhanh đã trở thành một chấm nhỏ ở phía xa.

Hắn sử dụng nội lực bảo vệ dây chằng rồi lao hùng hục như trâu điên,bằng cách này trong thời gian ngắn hắn có thể đạt tới khoảng 1/100 tốc độ trước đây.Tuy nhiên cuộc chạy thi này mục đích chính không phải là so xem ai nhanh hơn,thời gian không còn nhiều nên hắn đương nhiên phải tận dụng mọi cơ hội để nâng cao thực lực,mà để nâng cao thực lực thì cách tốt nhất đương nhiên là túm áo kẻ có tu vi cao hơn.

Khoảng vài chục giây sau hắn nghe thấy một tiếng rống giận:

- Con mẹ nguoi!Hôm nay lão tử đánh nguoi sư nương nhận không ra!

Kéo theo đó là áp lực nặng nề ập đến,tiếng bước chân ầm ầm ngày càng gần làm tóc gáy hắn dựng đứng hết lên,tim đập ầm ầm như trống trận.Đối mặt với loại áp bức này thân thể mỗi như đột nhiên tràn đầy sức lực,hắn hít một hơi thật sâu rồi lao vút đi,tốc độ vậy mà tăng lên gần như gấp đôi.

Thấy tốc độ của hắn bất ngờ tăng lên như vậy Ngạo Nam cũng chẳng thèm nhiên nữa,gã gầm một tiếng,Phi Hành Thuật bạo phát gắt gao rượt theo hắn.

Nín thở được gần một phút,cảm thấy l-ng ngực như sắp nổ tung thì hắn đành ho một tiếng thở ra ngụm trọc khí trong phổi.Thân thể cũng theo đó mà trở nên suy nhược,đôi chân loạng choạng tiến thêm vài bước rồi vấp té,thân thể theo quán tính lăn thêm mấy vòng dưới đất rồi mới dừng lại được.

Hắn nằm bẹp dưới đất thờ hồng hộc,cảm giác cơ bắp trong người giống như đã tan nát hết.

Con mẹ nó cái thân thể này ăn ở sướng quá nhữn hết ra rồi,mới đột phá cực hạn thể chất thôi mà đã đau nhức đến vậy,sau này nếu đột phá về kinh mạch thì còn chẳng phải là đứt phừn phứt?

Ầm~

Ngạo Nam từ trên cao nặng nề đáp xuống trước mặt hắn,khoé miệng thở ra một ngụm nhiệt khí nhìn rất dọa người:

- Quen nhau bao nhiêu năm,lại không phát hiện nguoi giỏi chạy như vậy.Bất quá,giỏi đến mấy cũng đừng nên đánh người xong rồi chạy như thế chứ!

Hắn mặt không biểu tình,miệng không ý kiến,xoay người một cái ngồi xếp bằng dùng sức bịt kín lỗ chân lông trên cơ thể giữ cho chân khí không tản ra ngoài,tâm trí khẽ động điều khiển chân khí mới sinh ra di chuyển về đan điền.

Đây chính là cách tu luyện của hắn ngày xưa,dựa vào vận động mạnh khiến cho thân thể sản sinh nhiệt khí,lưu giữ sau đó vận khí theo công pháp để chuyển hoá thành nội lực.

Bất quá đây chỉ là phần nhỏ,phần lớn đương nhiên phải dựa vào sử dụng kì trân dị bảo và thổ nạp.Chứ nếu chỉ vận động hùng hục như trâu mới sinh ra nội lực thì e rằng chưa đạt tới Siêu Thánh Nhập Thần đã đột quy chết rồi.

Lông mày Ngạo Nam nháy mạnh một cái,hung hăng vung nắm đấm vào mặt hắn:

- Ngươi giỏi.Lại dám bơ lão tử!?

Nắm đấm này tuy không mạnh nhưng cũng chứa đến ba phần lực lượng,một khi bị đánh trúng thì ít nhất cũng sẽ u đầu mẻ trán.Thể nhưng sau khi đấm lại không hề nghe thấy hắn kêu lên đau đớn,ngược lại Ngạo Nam còn cảm giác quyền đầu đau nhức như vừa đ-ng phải đá tảng.

Ngạo Nam hít một hơi lạnh lừ mắt nhìn cục đá màu vàng kim trong tay hắn,rít lên:

- Đây là cái ý gì?

Hắn chậm rãi mở mắt,bình thản nói:

- Đây chính là thứ tốt,vì cái này nguoi bị lão Tiêu Viêm quất thành khi đất đỏ cũng đáng.

Ngạo Nam nhú mày,lớn tiếng nhắc nhở hắn:

- Tôn kính một chút,đó là sư bá của nguoi đấy!

Hắn bủi bùi, không cho lời này là đúng. Lão Tiêu Viêm nào có bao giờ nhận thức được bản thân là sư bá? Một cái sư huynh nhỏ nhoi mà lúc nào cũng muốn phá đám chuyện tốt của hắn với sư nương, nhiều lúc thật không phân biệt được hắn là sư bá hay là bố vợ.

À, nếu có một ông bố cực phẩm như vậy thì chắc Thanh Dương đã dạt nhà từ lúc mới tập đi.

Ngao Nam ngoài miệng hung hăng, thế nhưng một đôi mắt to lại nhìn chăm chăm viên đá trong tay hắn từ trên xuống dưới. Quan sát chán chê, gã hít một hơi thật sâu, run giọng nói:

- Cái... cái này... có phải là... Linh Tuỷ?

Linh thạch là do linh khí trời đất ngưng kết lại mà thành, tồn tại dưới dạng khoáng vật trong lòng đất. Số lượng của thứ này phụ thuộc vào mật độ linh khí, ở những nơi linh khí dồi dào thậm chí hình thành những mỏ linh thạch rất lớn. Mà Linh Tuỷ chính là lấy ra từ vị trí trung tâm của mỏ, là viên linh thạch đầu tiên được hình thành sau đó tiếp tục tích tụ năng lượng cho đến mức tối đa rồi mới dần dần phát triển ra bên ngoài.

So với linh thạch thì Linh Tuỷ quý giá hơn nhiều lắm, hơn nữa còn rất hiếm thấy. Ngao Nam từ bé đã được xem qua không biết bao nhiêu là thiên tài địa bảo, thế nhưng đối với Linh Tuỷ thì chỉ được nhìn trong sách vở, chưa từng trông thấy tận mắt như thế này.

Từ bé con hàng này đã là một kẻ ham thích thiên tài địa bảo, đã vậy còn lớn lên trong nhà một thương nhân thì có khác nào dạy khi lọt đồ. Hắn hài lòng quan sát về mặt tò mò của Ngao Nam rồi thu viên Linh Tuỷ lại khi gã vươn tay định chạm vào.

Ngao Nam trừng mắt nhìn hắn, bất mãn nói:

- Chỉ chạm thoáng một chút không được sao? Ngươi nghĩ ta sẽ cướp của ngươi chắc?!

Hắn cười nhạt:

- Ta không có ý đấy. Vật này ta có thể cho ng...

- THẬT?!

Hắn nhún mày, cái cảm giác bị nhảy vào mồm tuyệt đối không thoải mái chút nào:

- Đừng ngắt lời ta.

Ngao Nam ngoan ngoãn im miệng. Dù gì gã cũng chỉ là trẻ con, đã tâm nhỏ, chỉ cần một viên Linh Tuỷ là đã có thể mua đứt gã rồi.

Sau này khi gã lớn thêm một chút, nếu ngươi không cho thì gã sẽ tự đi kiếm. Con hàng này tuy làm người không tệ, thế nhưng ngoại trừ người quen còn lại cả thiên hạ không ai gã không dám cướp, tuyệt đối là một kẻ học võ chỉ để đi làm ác.

Hắn vung vẩy khối Linh Tuỷ trong tay, ề ề nói:

- Thứ nhất, vật này không hoàn toàn là Linh Tuỷ. Thứ hai, muốn có vật này ngươi phải đáp ứng ta hai chuyện, hai chuyện này tuyệt đối không làm khó ngươi.

Ngao Nam dù sao cũng là sinh trong gia đình thương nhân, đối với giao dịch cùng mảnh khoé đương nhiên là có chút hiểu biết, cau mày lặp lại:

- Một vật quý giá như vậy mà ngươi chỉ yêu cầu hai việc không làm khó ta? Ngươi là đang đùa ta?

- Không rành. Ta có thể tiết lộ luôn cho ngươi hai yêu cầu đó: Một là không được để lộ việc ta cho ngươi thứ này, hai là vào ngày kia ngươi có mặt tại Đại Sảnh Đường.

Sắc mặt của Ngao Nam đột nhiên thay đổi khi nghe nhắc đến Đại Sảnh Đường, gã lắp bắp:

- Cái đầu tiên thì ta hiểu, thế nhưng... Đại Sảnh Đường... Tại sao?

- Tới khi đó ngươi sẽ hiểu. Không vấn đề gì chứ?

Ngao Nam vuốt cằm ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng gã gật mạnh cái đầu:

- Hai yêu cầu này ta nhất định sẽ làm được!

- Tốt.

Hắn mỉm cười truyền pháp lực vào Linh Tuỷ khiến nó sáng rực lên rồi bất ngờ hét thật to:

- Thăng siscon! Khôn hồn thì tránh xa vợ tao một chút!

Mặc dù còn hai mươi phút đi bộ nữa mới tới Dược Phong thế nhưng thanh âm của hắn đã khiến cho đám đệ tử đang ăn trưa giật mình đánh rơi cả chén bát, có tên đang gánh nước bị tiếng gầm uy mãnh của hắn làm cho trượt chân đổ cả xô nước lên người, tại một tán cây cổ thụ có đàn chim vội cánh bay lên.

Ngao Nam bỏ ngón tay ra khỏi lỗ tai, buồn bực nói:

- Người lại phát cái bệnh gì vậy? Gào to thế không sợ bị mất tiếng sao?

Hắn ném Linh Tuỷ cho Ngao Nam, lạnh lùng nói:

- Ta sống trên đời không sợ nhất chính là bị mất tiếng.

Trong bốn nghìn kiếp hắn đều là một người ít nói, thậm chí có nhiều khi cả năm không nói lời nào. Như vậy có thể mất tiếng sao? Mất tiếng nổi sao? Dù có mất tiếng cũng tuyệt đối không phải vì nói nhiều, nói to mà mất tiếng.

Ngao Nam cẩn thận quan sát, lại tung hứng viên Linh Tuỷ một lúc rồi thất thanh kêu lên:

- Moá! Sao lại không còn chút linh khí nào?

Nồng độ linh khí của Linh Tuỷ rất đậm đặc, ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không thể trong thời gian ngắn hấp thụ toàn bộ. Hơn nữa Linh Tuỷ còn có năng lực tự động hấp thụ linh khí để trở về trạng thái ban đầu, vậy nên để hút sạch linh khí tới mức này thì nhất định phải là người có tu vi cực cao.

Hắn cười khẩy, hảo tâm chỉ điểm cho đứa nhóc đáng thương:

- Linh Tuỷ bình thường sẽ có ánh hào quang, cái này âm đạm thất sắc trông như một viên hổ phách thì đương nhiên là đã bị hút sạch linh khí. Còn tưởng ánh mắt người cao minh thế nào, thì ra cũng chỉ là con mắt sách!

Lời mỉa mai của hắn khiến Ngao Nam cả người khó chịu, thế nhưng rất nhanh gã liền phát hiện ra có điểm không đúng:

- Người cả ngày chỉ quanh quẩn trong Thiên Kiếm Môn, tại sao lại biết rõ về Linh Tuỷ như vậy?

Hắn liếc mắt nhìn Ngao Nam đầy khinh thường:

- Chưa ăn thịt heo, không lẽ chưa từng thấy heo chạy sao? Ta thường ngày chăm chỉ học tập, về nhà lại mượn sách của sư nương đọc qua, kiến thức đương nhiên là lên như điều gặp gió.

- Lời này...

Ngao Nam nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. Thằng này khi lên lớp rõ ràng chỉ trụ được chưa đầy nửa canh giờ liền ngủ gục, nào có cái gì gọi là “chăm chỉ học tập”.

Nếu gã biết sáng nay hắn thậm chí còn không nhận ra Tẩy Tuỷ Đan thì nhất định sẽ dùng tu vi Luyện Khí tầng chín và hắn không còn cái răng nào cho chừa cái tội ăn tục nói phét.

Thế nhưng Ngao Nam không biết, vậy nên cuối cùng gã quyết định từ bỏ, thay vào đó neho mắt suy đoán xem có ai chịu bỏ tiền mua một khối Linh Tuỷ trống rỗng không. Hôm nay trống rỗng, thế nhưng khoảng một tháng sau thì nhất định sẽ đầy lại a.

Hắn mỉm cười hài lòng nhìn Ngao Nam, cái tính cách nắm được buông được này của gã luôn khiến hắn cảm thấy hâm mộ. Từ trước đến nay hắn luôn là một kẻ cố chấp đến điên cuồng, một khi đã hứng thú thì dù người không nói ta cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn quyết tâm tìm hiểu cho bằng được, bốn nghìn kiếp đều là vậy, sau này có lẽ cũng là như vậy.

- Vì người chấp nhận hai yêu cầu của ta nên ta sẽ giúp người lần này. Một chút bản lĩnh ta lên học được, tuyệt đối đừng có nói cho người khác.

Cái Linh Tuỷ này đương nhiên không phải của hắn, mà là hắn từ trên người Nhật Thánh Sư moi ra được. Ân, nghĩ lại thật khổ, phải chặt vật lết tới thì thể máu me của một lão già trong khi ở bên dưới sư nương thì đang điên cuồng hành hạ tiểu đệ.

Không ổn, đầu ra cái kiểu vợ dè đầu cười cổ chồng như thế! Nhất định phải nhanh chóng tăng tu vi, sớm ngày chủ động dè cái cô vợ không biết trời cao đất dày này xuống.

Lại nói, cái này là vật liên lạc do tên giáo chủ Xích Viêm chế ra, muốn tái sử dụng thì đương nhiên cần chỉnh sửa một chút.

- Tất nhiên, tất nhiên. Người có bản lĩnh gì mau mang ra!

Ngao Nam hôm nay thấy hắn đột nhiên trở nên lợi hại thì rất vui mừng, cũng không nghi ngờ hay thắc mắc bản lĩnh của hắn từ đâu mà có. Con hàng này vô si đã ăn vào trong máu, chỉ có một điểm cộng duy nhất là luôn tín nhiệm những người gã xem là bằng hữu.

Hắn nghiêm mặt ra lệnh:

- Truyền pháp lực vào, không cần nhiều nhưng tuyệt đối phải duy trì. Chính là như thế!

Để biến một linh vật trở thành pháp khí thì cần phải có trận pháp, chính là một người sử dụng pháp lực bố trí theo thứ tự nhất định để tạo thành dòng dịch chuyển linh khí, từ đó đạt được hiệu quả thần kì.

Cái mặt hàng này về nguyên tắc hoạt động thì không khác máy móc điện tử của hần là bao, chỉ có điều phương thức lập trình có hơi khác biệt. Tuy nhiên bản thân hần đã có kinh nghiệm, chỉ cần học tập một chút thì rất nhanh cũng sẽ làm được.

Chưa kể đến hần còn có mấy kiếp người để học, bây giờ mà còn không chỉnh sửa được cái trận pháp đơn giản này thì mua đậu phụ đập đầu tự tử đi là vừa.

Thế nhưng để chỉnh sửa trận pháp thì cần có pháp lực Luyện Khí tầng sáu trở lên, hần chỉ mới là Tội Thể nên pháp lực không nhiều do vậy muốn thành công thì cần phải có Ngao Nam hỗ trợ.

Theo sự điều khiển của hần, một hàng chữ xen lẫn vài cái kí tự kì quái tách ra từ viên Linh Tuỷ. Hần nhui mày, sử dụng tinh thần lực làm thay đổi vài cái vị trí trên trận pháp, đồng thời thêm vào, bớt đi mấy cái kí tự sau đó thở phào đem trận pháp ẩn trở lại viên Linh Tuỷ.

Kí tự và chữ viết tiến vào bên khiến cho Linh Tuỷ loé sáng một cái rồi lại trở thành ảm đạm vô quang.

Hần vuốt mồ hôi. Tuy tinh thần lực của hần mạnh nhưng sử dụng pháp lực của người khác cảm giác rất khó điều khiển, thực sự là một tội hoa cả mắt.

Hung hăng hít thở mấy ngụm đại khí để đầu óc thanh tỉnh trở lại, hần nhắm mắt tĩnh tế cảm nhận xem có ai khác tồn tại quanh đây không.

Trước khi thiết lập trận pháp hần vẫn luôn chú ý xung quanh nhưng vừa rồi tập trung quá độ, sợ rằng ai đó rảnh rỗi đi ngang thấy hai đứa đang nghịch trận pháp thì thật không hay. Dù sao trận pháp cũng là mặt hàng cao cấp, nếu bị phát hiện thì lão Tiêu Viêm nhốt hần lại nghiền cứu là cái chắc.

Cũng thật may mắn là không có ai, dù hần đã cố tình chọn một cái vị trí ít người qua lại thế nhưng dù đường mòn thì cũng là đường, có thể trong vài chục phút không bắt gặp ai đi qua đã là một cái kì tích.

Ngao Nam vung vẩy viên Linh Tuỷ, cảm thấy ngoại trừ nó lúc sáng lúc tối thì chẳng còn gì đặc sắc bèn quay sang hần tò mò hỏi:

- Bây giờ thứ này có cái gì tốt?

Hần vuốt tóc một cái, kiêu ngạo nói:

- Bây giờ thứ này mới chân chính trở thành thứ tốt. Người có thấy mỗi lần tay người thay đổi vị trí là nó liền sáng lên không?

- Ừ, thì sao?

- Viên Linh Tuỷ này bây giờ có thể phản ứng với bất kì vật phẩm có linh khí nào trong phạm vi mười bước, linh khí càng mạnh thì hào quang sẽ càng sáng. Không tin người lấy Bạo Phong Phù của người ra mà thử.

Ngao Nam cảnh giác lùi một bước, cặp mắt neho lại đầy nguy hiểm nói:

- Sao người biết ta có Bạo Phong Phù?

Hần nhếch miệng cười khinh bỉ:

- Được tặng một cái Bạo Phong Phù liền làm ầm ĩ suốt một tuần. Người đoán thử xem trên dưới Thiên Kiếm Môn có ai là không biết tới cái phù của người.

Nghe hần nói vậy thì Ngao Nam mới buông lỏng tâm tư, thò tay vào trong áo lấy ra một cái linh phù bên trên ghi đầy những kí tự được viết bằng chu sa đỏ rực ẩn hiện hào quang. Xem ra là một cái linh phù trung cấp, cũng miễn cưỡng coi như có chút uy lực.

Quả nhiên hào quang của Linh Tuỷ tập trung về phía có Bạo Phong Phù, xem ra lời hần nói không phải là giả.

Đầu óc con buôn của Ngao Nam vận chuyển một chút, sau đó gã cười hắc hắc nói:

- Kì này lão tử phát tài rồi!

Đột nhiên cặp mắt gã đảo một vòng, khuôn mặt cười cười bất thiện nhìn về phía hần:

- Người thật lợi hại! Có thể dạy ta làm mấy cái như thế này không?

Hần mặt mũi buồn, thở dài:

- Cái tên lòng tham không đáy này, muốn học thì đi tìm sư phụ người mà hỏi.

Ngạo Nam bĩu môi, mặt buồn thiu nói:

- Mấy cái thứ phức tạp như vậy chưa chắc sư phụ đã biết, mà dù có biết thì ngài cũng sẽ lười không dạy cho ta.

Hắn lắc đầu thương cảm. Hải tử a, có một cái người thầy không ra gì thật khổ. Mà cũng đúng thôi, người đầu có ăn ở tốt như ta mà đòi có một sư nương vừa tài giỏi, vừa xinh đẹp, vừa ôn nhu, đáng người lại còn siêu chuẩn... Ân, thật là càng nghĩ càng thấy mình may mắn.

Thôi thì người cứ cố gắng hạnh phúc với lão Tiêu Viêm già không nên nét đó đi. Biết đâu lão thấy người thuận mắt liền hào phóng tặng cho người thêm mấy cái Bạo Phong Phù.

Bị một cái mặt hàng rẻ mạt như vậy mua chuộc... Ầy, thật không biết nên trách con người thời đại này nham hiểm hay trách hải tử thời đại này không có tiền đồ!

Hắn thốn thức, cũng không nghĩ tới mình vừa dùng một viên đá rơm mua chuộc con nhà người ta.

Ngạo Nam cảm viên Linh Tuý quay ba trăm sáu mươi độ, cười ngây ngô một lúc rồi nhìn về phía hắn buồn bã nói:

- Chỉ có cái công dụng này thôi sao?

Lông mày hắn nháy lên, gằn giọng đáp:

- Đúng, chỉ có thể phát hiện linh vật và hấp thụ linh khí thôi. Người không thích thì trả đây, ta về xin sư nương mấy viên Bồi Nguyên Đan trả cho pháp lực của người. Trên đời không phải chỉ có mình người nhận ra Linh Tuý, người không muốn còn có người khác muốn.

- Ấy, gì mà nóng. Chỉ là hỏi thôi, ngu sao trả lại!

Ngạo Nam chuyển buồn thành vui, thể hiện tài năng diễn xuất đã đạt tới xuất thần nhập hoá rồi tiếp tục cảm Linh Tuý quay ba trăm sáu mươi độ.

Từ Kim Đan kỳ trở xuống thì khả năng hấp thụ linh khí đều chậm hơn Linh Tuý, vậy nên trong lúc đám huynh đệ đồng môn đang ngồi thổ nạp tới nỗ phổi thì bản thân chỉ việc nhảy múa hát ca, vờn hoa bắt bướm rồi tới về mang Linh Tuý ra hấp thụ khoảng một giờ là đã hơn hẳn đám đồng môn ngồi thổ nạp trong một ngày. Đây tuyệt đối là làm chơi ăn thật, tuyệt đối là com dăng tận miệng chỉ việc há miệng ra đón.

Có một bảo vật như vậy mà lại đem trả, nào bị lừa đá sao? Mà cho dù có bị lừa đá thì Ngạo Nam ta cũng quyết không đem trả vật đã bỏ vào trong túi!

Chợt gã dừng lại, về mặt thâm trầm như đang nghĩ ngợi gì đó rồi bất ngờ hô lớn một tiếng, sử dụng Phi Hành Thuật nhắm về phía Dược Phong lao vút đi.

Hắn mỉm cười, hai tay chấp sau hông ung dung đi theo sau. Con hàng này đúng là sinh long hoạt hổ, vừa bị mất đi không ít pháp lực thể mà vẫn còn hăng hái như vậy.

Kì thực hắn mượn pháp lực của Ngạo Nam vào thời điểm này có chút không thích hợp. Bởi lẽ ngày mai là Tứ Sơn Tỳ Vồ, nếu pháp lực của gã không ở trạng thái thập toàn thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới kết quả thi đấu.

Thế nhưng theo trí nhớ của hắn thì con hàng này thậm chí còn không thèm đi đâu, thế nên hắn cũng kẹm ẹ.

Lại nói, Tứ Sơn Tỳ Vồ tuy có hơi phiền phức nhưng cũng chỉ là mấy thằng trẻ trâu cục súc chơi đùa với nhau. Tuy công lực của hắn chưa hồi phục nhưng để đối phó với mấy thằng này thì dùng kinh nghiệm chiến đấu và vài cái vũ khí phổ thông là được rồi. Mặc dù thân thể bạc nhược thể nhưng ánh mắt của võ sư kiếp vào sinh ra tử vẫn còn, lão hồ tuy mất răng nhanh nhưng cũng không phải vì thế mà có cớ nhảy lên đầu nó ngồi được.

So với Tứ Sơn Tỳ Vồ thì buổi sáng ngày hôm kia càng khiến hắn lưu tâm hơn, bởi hắn vừa nhớ ra cái đám bị sư nương trộm Tẩy Tuý Đan tới ăn vạ như thế nào.

À quên, không phải trộm, là cướp mới đúng.

Trong quá khứ thì ngày hôm kia sư nương đã rời khỏi Thiên Kiếm Môn rồi, hắn thì hoàn toàn không biết gì về việc Tẩy Tuý Đan nên đám người kia ngoại trừ việc chửi bới nhục nhả sư nương hắn một hồi thì cũng đành tay không trở về. Việc này tuy không mang tới thiệt hại gì, thế nhưng đã khiến thể diện của Tiêu Viêm và Thiên Kiếm Môn bị đánh một đòn đau, chưa kể đối phương còn dám sỉ nhục sư muội yêu của lão. Kết quả, bốn ngày sau tên to mồm nhất trong số đó bị giết trong nhà vệ sinh, lưỡi bị khoét ra, cũng không có gì bất ngờ.

Hắn kiếp trước mang hận với sư nương nên khi nàng bị mắng thì vừa khó chịu lại vừa hả hê, thế nhưng bây giờ hắn đã có não, đương nhiên sẽ không hành xử như hồi đánh roi mặt não, cũng sẽ không đề tên mặt chuột kia muốn sửa cái gì thì sửa.

Tiêu Viêm thì kẹ Tiêu Viêm, Thiên Kiếm Môn thì mặc xác Thiên Kiếm Môn, thế nhưng sư nương của hắn thì không một ai được phép động vào.

Động vào, sống không bằng chết!

Thực ra thì ngoài sử dụng Linh Tuý hắn vẫn có vài cái cách nữa mà đơn giản nhất là giết quách cái đứa đầu têu đi. Thế nhưng Ngạo Nam đã từng không ít lần giúp hắn, vậy nên hắn muốn nhân cơ hội này báo đáp gã một chút.

Ân, tiền thế đặt xuống một cái nhân tình, sau này muốn lợi dụng cũng sẽ dễ dàng hơn.

Khi hắn đi tới Dược Phong thì đã thấy Ngao Nam hí hửng mang theo một cái cuộc thuốc chạy ra dược điền của Dược Phong.

Dược Phong là nơi trồng linh dược, hái linh dược và bán linh dược, đây là điều mà ai cũng biết. Thế nhưng để kiếm thêm thì đám đệ tử ở đây nghĩ ra trò cho thuê dược điền đã thu hoạch, trưởng lão của Dược Phong là cao thủ bậc nhất của Thiên Kiếm Môn từ lâu đã phó mặc sự đời nên cũng mắt nhắm mắt mở cho chúng làm mấy cái hoạt động kinh doanh nhỏ lẻ này.

Giá thuê một dược điền đã thu hoạch rất rẻ, chỉ vào khoảng một nén bạc. Một nén bạc tuy là đủ để một gia đình nông dân sinh hoạt trong một tháng, thế nhưng ở trong tu tiên giới thì cũng chỉ như năm nghìn Việt Nam Đồng mà thôi.

Tuy đã thu hoạch thế nhưng vì người hái linh thảo đa phần đều là thanh thiếu niên cho nên ai cũng bận... đi chơi, hơn nữa do không được trả lương cho việc thu hoạch linh thảo vậy nên họ thường sẽ làm rất cẩn thận, kết quả đương nhiên là sẽ có một vài linh thảo còn sót lại.

Mặc dù đó chỉ là mấy cái linh thảo căn bản thế nhưng giá thị trường cũng không phải rẻ, chính vì nguyên nhân này nên mới thường có người thuê dược viên. Hôm nào vận khí tốt thì thậm chí có thể thu hoạch được gấp vài lần số tiền bỏ ra.

Ngược lại, vì đệ tử ở Dược Viên không được tự ý bán linh thảo nên họ cũng chẳng ham mấy cọng linh thảo lưu tu, đem đổi được một nén bạc cũng xem như tiền từ trên trời rơi xuống rồi.

Hắn chọn một tán cây râm mát ngồi xuống, bên trong luyện Cửu Tử Tà Công, bên ngoài nhân nhả nhìn Ngao Nam đào linh thảo. Thăng này một tay cầm cuộc thuốc, một tay dí Linh Tuỷ xuống đất, chốc chốc lại kêu lên:

- Oa! Đào được Thiên Nguyên Thảo.

Hắn mỉm cười gật đầu. Thiên Nguyên Thảo là vật liệu điều chế Bồ Nguyên Đan, là một cái mặt hàng khá tốt.

- Oa! Đào được Ngọc Tuỷ Chi.

Hắn nhún mày. Tuy thảo dược ở đây được trồng xen lẫn với nhau nhưng bỏ sót một cái thảo dược luyện chế Trúc Cơ Đan thì thật sự quá lãng phí rồi.

- Oa! Đào được... đào được cái gì đây? Hình như là... Hoá Long Thảo! Ha ha, lão tử phát tài rồi!

Hắn nuốt một ngụm nước bọt. Hoá Long Thảo là thảo dược dùng để luyện chế Uẩn Thiên Đan giúp đột phá Kim Đan kỳ. Cái mặt hàng này... tuyệt đối không có rẻ đâu.

- Ta đào, ta đào. Oa, đào được một viên linh thạch tên nào làm rồi, lão tử thật quá con mẹ nó may mắn!

May mắn là trước khi gieo trồng đột linh thảo mới thì đám người của Dược Phong sẽ không chạy ra dược điền bằng không e rằng sẽ bị mấy lời của Ngao Nam làm cho tức đến thổ huyết. Mấy cái linh dược gã đào lên đa phần đều bị chôn sâu dưới mặt đất, nếu không có Linh Tuỷ dẫn đường thì chắc phải bới tung dược điền lên mới tìm được.

Ngao Nam hí hục đào gần ba tiếng đồng hồ, cho đến xế chiều thì dù có pháp lực Luyện Khí tầng chín gã cũng đành tiếc nuối buông cái cuộc xuống, bàn tay nhiều chỗ đã tróc da chảy máu be bét.

- Ui da, thật quá con mẹ nó đau!

Nước xối vào làm cho vết thương càng thêm đau xót khiến gã không nhịn được kêu một tiếng.

Hắn chấp tay sau hông bước tới, lạnh lùng mĩa mai một tiếng:

- Lúc rách ra chảy máu không kêu, ngược lại khi vết thương đã khô rồi người mới cảm thấy đau. Người cũng thật quá tài tình.

Ngao Nam chau mày ướm vào áo, cười toét miệng nói:

- Chỉ một chút đau liền đòi được từng này tài phú... Hắc hắc, không tính là gì.

Gã xốc cái giỏ thuốc lên vai rồi vỗ ngực hào phóng nói:

- Hôm nay lão tử rất vui! Lát nữa xuống núi bán dược thảo xong người muốn mua gì cứ chọn, chỉ cần có đủ tiền lão tử liền mua cho người!

Hắn kinh hãi nhìn Ngao Nam một lúc, không thể tin con hàng này lại có thời điểm hào phóng đến như vậy.

- Được thôi. Nếu người đã thích xài tiền như vậy thì ta muốn mua một chút đậu phụ, một chút nấm, hai cân thịt gà tươi, hai cân thịt bò sống, một cân tôm, một chút lá ngải.

Giờ đến lượt Ngao Nam tròn mắt nhìn hắn. Không lẽ thằng này bị đánh tới chập mạch, bây giờ ngay cả nấu ăn hắn cũng biết.

.....

Mang theo đồ đạc linh kinh từ dưới núi trở về Hậu Phong khiến hấn gần như tắt thở,xem ra mặc dù có nội lực chống đỡ nhưng thể lực không ra gì thì cũng khó sống lắm.

Cửa không đóng,xem ra sư nương đang ở trong nhà.

Trong đầu hấn bỗng nảy ra một ý tưởng mà nếu nhìn theo góc độ trong sáng thì là trẻ con,còn nếu nhìn theo góc độ trong tối thì là dâm tặc.

Hấn tháo giày để ở ngoài sau đó bế khí nhón chân bước vào nhà,đảo mắt một vòng liền thấy được sư nương đang ngồi trên ghế quay lưng về phía hấn,nhìn từ phía sau cũng không biết được là nàng đang làm gì.

Để an toàn hấn vận lên nội lực Cửu Tử Tà Công làm chậm nhịp tim rồi từng bước thận trọng tiến lại gần sư nương.Vốn nghĩ sẽ không thể qua mắt nàng,ấy vậy mà tới khi hấn đứng ngay đằng sau nàng vẫn y nguyên không phát hiện,chỉ chăm chú đến xuất thần vào công việc của mình.

Lúc này hấn đã đến rất gần sư nương,hương thơm mát lành khiến hấn có chút ngây ngất,nhìn không được há miệng cắn nhẹ vào tai nàng.

- Tiểu...

Nàng bị hấn làm cho giật mình không nhẹ,hoảng hốt kêu một tiếng,toàn thân run rẩy khiến chiếc kim đâm lệch vào ngón tay rí máu.

Sắc đỏ lấp loé khiến đồng tử hấn co rút lại,ngón tay nhanh như điện điểm mấy cái vào cánh tay sư nương rồi nhanh chóng ngậm lấy ngón tay đang rí máu.

Sư nương bình thần nhìn hấn làm hết một màn này,sau đó nàng mới mỉm cười hỏi:

- Con biết điểm huyết cầm máu từ bao giờ?

Hấn lúc này mới nhận thấy hành vi của mình quá sỗ sàng,thả lỏng cặp chân mày nhú chặt đồng thời tiếc nuối nhả ngón tay của sư nương ra,mắt cũng không chớp đã bịa ngay được một câu chuyện:

- Là do Ngao Nam vừa mới dạy ta.Động tác thô thiển,đã để sư nương chê cười rồi.

Nàng thâm tình nhìn hấn,cũng không quan tâm ngón tay có còn chảy máu hay không:

- Hải tử ngọc,vi sư đương nhiên sẽ không chê cười.Con đã làm rất tốt,rất chính xác.

Nàng nhìn hấn mày kiếm môi mỏng,ánh mắt sắc bén,một thân anh khí bất khuất thì không nhìn được ôm lấy.Cũng không nói gì thêm,chỉ lẳng lặng dùng thân thể bao bọc hấn.

Hương thơm tràn vào đại não khiến hấn có chút choáng váng,tay chân bủn rủn.Có lẽ đây là hậu quả do việc quan hệ xác thịt gây ra,thể nhưng loại điệu dáng xen lẫn mẫu tính này thực sự khiến hấn khó có thể kiềm chế,toàn thân căng cứng tựa như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Cảm thấy hơi thở càng lúc càng nặng nề,hấn vội cắn mạnh vào lưỡi để đầu óc thanh tỉnh.Bây giờ không phải lúc để tận hưởng ôn nhu hương,thời điểm này nếu hấn chủ động thì có lẽ sư nương sẽ không cản được hấn,thể nhưng sức lực của hấn là có hạn mà chú ẩn thì có thể phát tác bất cứ lúc nào.Nếu hấn cứ hoang phí tinh lực thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới việc luyện công sau này,thậm chí tạo thành tổn thất không thể cứu vãn.

Nói chơi thôi,nếu cần thì hấn dùng năng lực cơ khí để thay da đổi thịt,trùng tổ lại kinh mạch chứ sợ quái gì.Thể nhưng ngày mai là Tứ Sơn Tỳ Vỡ,vẫn nên giữ chút sức lực kéo thượng đài đứng không vững thì thật mất mặt.

- Sư nương,ta vừa đi chơi về cả người toàn là mồ hôi...

Nàng ngượng ngừng thu tay lại,gò má ửng hồng nói:

- Ủm,vậy con đi tắm đi rồi ăn cơm.

Dứt lời liền đứng dậy định đi nấu cơm thì bất ngờ bị hấn ôm eo ấn xuống,cặp môi đỏ mọng bị hấn hôn phớt qua khiến nàng cả người bủn rủn.

Hấn thấy khuôn mặt sư nương đã hồng rực lên như sắp nở ra máu thì cười gian rồi vung vẩy đồng đồ mới mua được trước mặt nàng:

- Sư nương nghỉ đi,đồ ăn hôm nay để con nấu.

Sau đó ánh mắt hấn trượt tới bộ áo đen nằm trên bàn,chiếc kim khâu vẫn còn lưu lại nơi cổ áo chưa cắt chỉ.

- Áo của con lần trước bị rách nên sư nương may cái mới cho con.Tiếc là hôm nay chỉ mua được vải đen.

Hấn đem xúc động nuốt xuống,nhàn nhạt nói:

- Không sao,ta thích màu đen.Sur nương,cảm ơn người.

- Ngốc từ,đây chẳng phải việc sur nương nên làm sao?

Thanh Dương mỉm cười xoa đầu hần.

Hần,là đệ tử của nàng.

Hần,là người nàng yêu thương nhất.

Cho dù chuyện gì đã xảy ra,cho dù hần là ai,cho dù bí mật của hần là gì,cho dù mục đích hần ở đây là để làm gì đi chăng nữa.

Cảm giác này... Tuyệt đối không sai,chính là hần,là người quan trọng nhất của nàng.

Đối với nàng,chi như vậy là đủ.

- Sur nương,ăn com thôi.

Tiếng gọi của hần làm Thanh Dương giật mình tỉnh lại,không biết từ bao giờ trước mặt đã có một cái bếp than đang cháy hừng hực,bên trên là một nồi canh lớn cho đầy lá ngải,nấm hương,thịt gà...

Hần mặc chiếc áo nàng vừa may,vừa xuyết xoa vì nóng vừa múc một tô đầy thịt đưa tới trước mặt nàng:

- Nói là ăn com nhưng kì thực cái này không hợp ăn với com.Thôi thì người ăn tạm thịt đi,ăn thịt mới khoẻ mạnh được.

Thanh Dương dùng ánh mắt tò mò quan sát cái nồi trợn đầy đồ ăn đang toả hương nghi ngút một lúc,ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cái món gì?

- Cái này gọi là Lẩu.Người xem,trời thu âm đậm,bên ngoài lại rét lạnh như vậy,ăn lẩu nóng hổi thật sảng khoái biết bao.Người ăn một chút lá ngải đi,cái này rất thơm.

Nàng vụng về đưa bát ra cho hần gấp lá ngải thả vào.Nhìn hần mặc võ phục loay hoay thổi lửa đây vung,lại nhìn hần hoa chân múa tay chế nước dùng khiến nàng cảm thấy nào có chút theo không kịp.

Đây là đứa trẻ không dám cầm vào chảo cá ư,sao nhìn có chút không giống?

Nàng cắn thử một miếng thịt,một cỗ nhiệt khí cùng hương thơm tràn vào miệng.Thịt đun vừa phải,lại được hầm cùng lá ngải và nấm,giống canh nhưng lại không phải canh.

Thứ gọi là Lẩu này...Xem ra cũng không tệ.

- Con đừng gấp cho ta mãi thế,ăn một chút đi.Cái này cho con.

- Sur nương đừng nháo,người không ăn no ta liền cảm thấy không thoải mái.Cái này trả lại người,phạt thêm cái này nữa.

- Đứa nhỏ này thật hỗn,lại dám nói ta nháo.Nếu con không ăn thì coi chừng ta dùng Hoả Vân Chưởng đánh mông con.

- Ách!Nương từ đừng khiêu khích ta,việc gì cũng nên đợi đến khi ăn xong,vội vàng sẽ không có khoái cảm.

Thanh Dương then quá hoá giận,dồn pháp lực vào một cọng lá ngải búng vào trán hần,sắc giọng:

- Hồ nháo!

Tu vi Kim Đan kỳ không phải thứ hần có thể đối phó lúc này,chi thấy cọng rau như thiểm điện bay vụt đi thoáng cái đã tới trước mặt hần.Dù mắt thấy nhưng cơ bắp không đủ năng lực để phản ứng nên hần đành lãnh một đòn vào giữa trán,cũng hơi choáng váng một chút.

Xúc động qua đi,nàng vội xếp đĩa tiến lại gần hần.Trông thấy giữa trán hần có một vết đỏ hình bán nguyệt như Bao Thanh Thiên,nàng đau lòng nói:

- Xin lỗi,ta có hơi mất bình tĩnh.Con có đau không?

Hần phẩy tay ý nói không việc gì.Đại não tuy vẫn còn hơi choáng váng thế nhưng cũng đã bắt đầu vận động cật lực để tính toán xem bằng cách nào mới có thể dạy dỗ người vợ hành hung chồng này.

- Phải rồi,thứ này...

- Đây chính là món Ngao Nam chỉ cho ta.Nhà giả giàu có,thường được ăn rất nhiều của ngon vật lạ.

Thấy nàng mở miệng hẳn đoán ngay được là định hỏi về cái món lẩu này nên lập tức đem mọi chuyện đổ lên đầu Ngao Nam, dù sao gã cũng không có mặt ở đây.

Vị sư nương này... Những chuyện to tát thì nàng rất giỏi kiểm chế, thế nhưng lại rất thích hỏi tiểu tiết. Thật khiến người ta bịa tới một đầu.

Nàng trầm ngâm. Xem ra cái tên Ngao Nam này không phải lúc nào cũng dạy cho đệ tử nàng mấy thứ bậy bạ. Ân, không được, rõ ràng hẳn là đệ tử của nàng, sao lại có thể để cho người khác dạy? Thế nhưng mỗi lần nàng chỉ dẫn là hẳn lại ngu gậy, thật khó nghĩ a.

Bất ngờ có một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Ai gọi Nam đây có Nam đây.

Bá Cước thức thứ bảy – Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế.

Hắn đang nghĩ về sư nương, sư nương đang nghĩ về hắn thì bất ngờ có một thằng đầu tóc bù xù, khuôn mặt hốc hác xuất hiện khiến hắn mặc dù bình tĩnh như nước cũng không khỏi chồm lên thành sóng thần. Chớp nhoáng dùng luôn chiêu mạnh nhất của Bá Cước đá bùm bụp vào người tên kia.

Ngao Nam không ngờ hẳn chẳng nói một lời liền động cước, thế nhưng cái danh nhị sư huynh cũng không phải hữu danh vô thực, bàn tay nhanh chóng tung ra đỡ được hai cước, còn lại mười hai cước đập thẳng vào người khiến gã kêu thảm một tiếng rồi ở trên mặt đất lăn lộn mấy vòng mới dừng lại được.

Rất may Ngao Nam đã đạt tới Luyện Khí tầng chín nên chỉ phui mông một cái rồi đứng dậy chửi ầm lên:

- Tên trời đánh thánh đâm...

Chợt nhận ra sư thúc đang đứng gần đó, gã lập tức đổi giọng:

- Ngươi không nên hành hung bạn đồng môn như thế!

Thanh Dương đảo mắt nhìn Ngao Nam một lượt, bình thản hỏi:

- Tại sao đệ tử lại ở đây giờ này? Bất ngờ xuất hiện như vậy tiểu bảo bối bị giết mình là điều dễ hiểu.

Ngao Nam trực tiếp tắt tiếng, gã thường cười khẩy khi nghe sư phụ nói sư thúc là bao che khuyết điểm, hôm nay trải qua mới biết tư vị là như thế nào. Quả thật là người cảm ăn hoàng liên, tuy đáng tới rụng lưỡi nhưng lại chẳng thể kêu ai.

Hắn liếc mắt nhìn Ngao Nam một cái, nhàn nhạt nói:

- Chắc là trốn đi chơi nên bị chương môn nhân đuổi ra ngoài một đêm. Nếu vậy thì...

Hắn rất không tình nguyện thở hắt ra:

-...tôi ăn cùng đi.

Ngao Nam ngồi vào bàn ăn mang theo một cỗ ngưng ngưng khó hiểu. Kết quả là ai cũng chỉ lo gắp vào bát của mình, cả bữa ăn không ai nói với ai một câu nào.

Sau bữa ăn, hẳn xin ra ngoài luyện công. Thanh Dương ngồi tại cửa sổ chống cằm quan sát còn Ngao Nam thì lựa vị trí mát mẻ xách chiếu ra chuẩn bị ngủ.

- Đệ tử nói xem, tiểu bảo bối hôm nay rất lạ.

Thanh Dương chống cằm nhìn hẳn luyện quyền cước dưới ánh trăng, trong đáy mắt quanh quẩn một tia mê luyến.

Ngao Nam vừa xia răng vừa lăm bằm nói:

- Quả thực rất lạ. Nếu người ngoài thì không nói, thế nhưng đệ tử đã quen với hẳn khá lâu, cảm thấy hẳn như trở thành một con người khác. Sư thúc, có khi nào...

Gã nuốt một ngụm nước miếng, sợ sệt nói:

-...là đoạt xá không?

Nàng nhếch miệng nói:

- Có thể có, có thể không, thế nhưng vẫn là hẳn. Thật kì lạ, mặc dù hành xử hơi khác nhưng đệ tử có cảm thấy hẳn vẫn ở đây không?

Ngao Nam bị nàng quay tới choáng váng, u mê đáp:

- Đệ tử...hình như cũng cảm thấy như vậy.

Nói xong liền ôm chiếu qua một nơi thật xa, ở lại đây không chừng sẽ bị sư thúc quay thêm mấy vòng nữa, khi đó muốn ngủ cũng ngủ không nổi.

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, thu nội lực về đan điền.

Kim Chung Trạo đệ nhị quan – Đại thành.

Trời đã gần sáng, ánh mặt trời rụt rè xuất hiện từ trong màn đêm, không khí tràn đầy hương vị tươi mới thanh khiết.

Hắn vì nóng lòng muốn luyện ra kinh khí hộ thân, không ngờ đã luyện cả một đêm, sắc trời như vậy xem ra cũng đã là bốn giờ sáng rồi.

Quay vào nhà, ánh mắt hắn lập tức lạnh băng khi bắt gặp Ngao Nam đang ngủ lả lóc trước cửa ra vào.

Thằng này mà tu tiên cái gì, tu thành quỷ lười thì ta còn tin.

Bước qua xác Ngao Nam tiến vào nhà, ánh mắt lạnh băng của hắn lập tức tan chảy khi bắt gặp sư nương đang ngủ gục tại cửa sổ.

Biết nàng ngốc, lại không ngờ nàng ngốc tới mức này.

Hắn cởi áo khoác đắp lên cho nàng sau đó ngồi xếp bằng sử dụng nội kinh đánh vào những điểm bế tắc trên cơ thể. Vì còn hơn ba tiếng nữa mới bắt đầu thi đấu nên hắn đành phải dùng cách này để giết thời gian, dù sao thì cảm giác đã thông kinh mạch cũng rất thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ta không còn là Đại Anh Hùng

Tổng đàn La Sát Giáo.

Ở vị trí cao nhất là một người đang ngồi vắt vẻo trên bảo tọa chạm trổ ma quỷ nhìn rất ghê rợn, gãi tựa đầu vào tay ghế, hai chân thì vắt lên cái tay ghế còn lại rồi nhàn nhã nhìn trần nhà, hoàn toàn không thèm quan đến tâm đám đông đang ầm ĩ nhộn nhạo phía bên dưới.

Bất ngờ một lão già râu tóc bạc trắng, hai mắt lấp lánh tinh quang sắc bén như chim ưng bước lên ôm quyền nói:

- Bẩm giáo chủ, Nhật Thánh Sứ khi dẫn quân tấn công Ô Long Thành đã bại vong trong cuộc đ-ng độ với đám người Thiên Kiếm Môn...

Gã phát tay:

- Ta đâu có điếc. Các người làm nhảm nửa ngày rồi còn gì.

- Thế nhưng tiểu nhân vừa tra hỏi giáo chúng trở về, họ nói rằng Nhật Thánh Sứ không hề tham gia chiến đấu. Ngược lại, lão đã tách ra trước khi tiến vào Ô Long Thành.

Đám đông sôi nổi hẳn lên, một số người đã quăng ánh mắt nghi ngờ về phía vị giáo chủ ngồi trên cao.

- Vừa rồi lại có tin Nhật Thánh Sứ bị hạ sát khi cố gắng đột kích Thiên Kiếm Môn.

Lão càng nói càng hùng hổ, cuối cùng thì gầm lên:

- Nhật Thánh Sứ làm việc luôn rất quy củ, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mạo hiểm như vậy. Giáo chủ, xin người cho chúng tiểu nhân một câu trả lời!

Người trên đài cao xoát một cái từ trên ghế nhảy xuống, lúc này mọi người mới thấy rõ được chân diện của giáo chủ. Gã thân cao một mét tám, cơ bắp tinh tráng ẩn hiện dưới chiến bào màu đen, mặt nạ quý màu đen, áo choàng cũng màu đen nốt khiến gã chỉ đứng thẳng cũng khiến giáo chúng bên dưới cảm thấy tà khí cuộn cuộn.

Xích Viêm cất tiếng, thanh âm như sấm rền:

- Nguyệt Thánh Sứ, người dám tra hỏi bản tọa?

Áp lực như núi lớn đè xuống khiến cát bụi dưới mặt đất bụi thổi văng đi, Nguyệt Thánh Sứ đứng ở trung tâm hứng đủ đau khổ thế nhưng lão mặc kệ xương đùi đang đau như sắp vỡ ra, nghiêm mặt ôm quyền đáp:

- Tiểu nhân không dám. Thế nhưng Nhật Thánh Sứ là nhân vật có ảnh hưởng rất lớn, vậy nên nếu cái chết của lão không có nguyên nhân rõ ràng...

Lão ngấp ngừng một chút giống như đang phân vân điều gì, cuối cùng cắn răng nói:

- Nếu không có nguyên nhân rõ ràng, e rằng sẽ khiến giáo chúng dị nghị. Hành động của tiểu thần hoàn toàn là vì La Sát Giáo, là muốn cho La Sát Giáo mãi trường tồn, vậy nên mong người cho giáo chúng một câu trả lời.

Xích Viêm cười gằn, thân thể lộ một cái đã vượt qua chín mươi chín bậc thang đứng ở trước mặt Nguyệt Thánh Sứ:

- Khừ khừ. Câu trả lời?

Nguyệt Thánh Sứ đem sợ hãi nuốt xuống, gian nan đáp:

- Đúng vậy, giáo chúng cần một câu trả lời.

Ánh mắt Xích Viêm trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi nói là ngươi vì La Sát Giáo, muốn cho La Sát Giáo trường tồn?

- Bẩm...

Chưa kịp nói thì Xích Viêm đã vỗ một chưởng lên ngực lão, trầm giọng nói:

- Ta muốn ngươi dùng hành động để chứng minh.

Kình lực hùng hậu khiến Nguyệt Thánh Sứ bị đánh văng đi như điều đứt dây sau đó nặng nề đập vào một cột đá. Tuy nhiên Xích Viêm kình lực rất chuẩn, Nguyệt Thánh Sứ nhìn giống như bị trúng đòn rất nặng thế nhưng thân thể hạ xuống lại hoàn toàn không tổn hại gì.

- Giáo chủ, đây là...

Lão vừa định hỏi thì phát hiện một luồng nhiệt khí xông lên huyết Bách Hội ở đỉnh đầu, ý thức cũng theo đó mà dần trở nên mơ hồ.

Mọi người xung quanh ngưng thần quan sát Nguyệt Thánh Sứ, không hện mà cùng hít một cái hơi lạnh.

Là chú ẩn.

Lão gầm lên một tiếng hoang dại, cặp mắt đầy tơ máu nhìn về một gã giáo đồ ở gần nhất sau đó vung chưởng đánh tới.

Tên giáo đồ sợ hãi kêu một tiếng quái dị, song chưởng vung ra chống đỡ đồng thời tung một cước đá văng thân thể Nguyệt Thánh Sứ.

Lão giống như hòn than nóng đi tới đâu thì mọi người đều tản ra tới đó. Thế nhưng lão không chỉ công lực hơn người mà còn bám dai như đĩa, trong lúc mọi người đang do dự thì đã có vài cái giáo chúng bị lão vỗ chết thẳng cẳng.

- Áp chế lão!

Ai đó gầm lên, mọi người chỉ đợi có thể lập tức toàn lực đánh tới. Cao thủ La Sát Giáo ập đến từ bốn phía chân đá tay đâm, Nguyệt Thánh Sứ song quyền nan địch tứ thủ, rất nhanh liền bị đánh thành đầu heo nằm co giật dưới mặt đất.

Xích Viêm ngoắc tay, một đám người áo đen bất ngờ xuất hiện kéo Nguyệt Thánh Sứ đang thân tàn ma dại ra ngoài.

Mọi người lác đác thờ dài nhìn lão lần cuối. Một khi bị nhiễm chú ẩn thì chỉ có kết cục duy nhất đó là trở thành Cuồng Chiến Khô Lỗi, trước nay chưa từng có ngoại lệ.

- Ngày mai sẽ tuyển chọn Nhật Nguyệt Thánh Sứ mới.

Xích Viêm vừa nói vừa rảo bước tiến ra cửa sau đó tung người lên cao đập không mà đi rất nhanh liền không thấy bóng dáng, chỉ còn thanh âm từ phía xa truyền lại vang vọng không dứt:

- Câu trả lời của bốn toạ: Đừng chõ mũi vào chuyện người khác!

Kinh công của Xích Viêm từ lâu đã siêu việt phạm nhân, có thể cười mây đập gió mà đi. Thế nhưng mặc dù tư thái ung dung như thần tiên, trong ánh mắt của gã vẫn không giấu nổi một tia thất lạc.

Một cơn gió thổi tới khiến mắt Xích Viêm cay xè, gã thấp giọng mắng:

- Lão già thối, sao lại dễ chết như vậy?!

Chợt cả người gã chấn động, vội vàng lấy từ trong người ra một viên đá màu vàng kim, chính là một khối linh tủy cực kì quý hiếm.

Chỉ thấy Xích Viêm nắm chặt linh tủy sau đó truyền nội lực vào, ngay lập tức linh tủy toả hào quang rực rỡ đồng thời phát ra một thanh âm kinh thiên động địa:

- Thăng siscon! Khôn hồn thì tránh xa vợ tao một chút!

Đám giáo chúng đang xì xầm bàn luận tới cao trào thì bị thanh âm uy mãnh như long gầm phurong hí này cộng với tiếng vật gì đó nặng nề rơi xuống dọa cho nhảy dựng lên, huyết áp thoáng cái đã tăng thêm vài chục đơn vị.

.....

- Tiểu bảo bối, con để Ngao Nam lại như vậy có ổn không? Hình như hôm nay đệ tử ấy cũng thi đấu.

Hắn chắc lười:

- Mặc xác gã. Một khi gã chưa dứt con thì dù người đánh gã thành đầu heo gã cũng không tỉnh, đã vậy còn nhiều nước miếng trông phát tởm. Hừ, sư nương cười cái gì?

Đột nhiên bờ môi hồng nhuận của Thanh Dương khẽ cong lên, tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân khiến nội tâm của hắn rung rinh, lại cảm thấy có chút buồn bực.

Bị người phụ nữ mình yêu ân cần chăm sóc, đối xử như một đứa trẻ con, cái cảm giác này tuyệt đối không phải là dễ làm quen.

Nàng ung dung tiến đến xoa đầu hắn, đôi mắt cong lên thành hai vầng trăng non, xem ra những lời nghiêm túc của hắn vào tai nàng đã hoá thành một trò cười:

- Nghe con kìa, cứ như ông cụ non vậy. Con cũng đâu khác gì chứ.

Cảm nhận bàn tay của nàng ôn nhu lùa vào mớ tóc ngắn khiến hắn có một loại suy sụp cực độ. Mỗi ngày ba lần thế này, hắn không phải trẻ con cũng sẽ bị nàng xoa thành trẻ con.

Không phải hắn muốn tỏ ra người lớn, tuy nhiên... cũng nên cho hắn một chút mặt mũi chứ, hắn tốt xấu gì cũng là chồng (tương lai) của nàng mà. Nếu nàng cứ đối đãi với hắn giống bé ngoan thế này thì khi lên giường hắn sẽ cảm thấy cực kì khó xử.

Nhưng thứ lí lẽ này mà đem ra nói với sư nương thì nhất định hắn sẽ bị nàng đánh cho to đít, vì vậy hắn đành tìm cách đánh lạc hướng:

- Oa, sư nương, người nhìn xem Thật nhiều đồ ăn!

Tứ Sơn Tỳ Vô được tổ chức tại Kiếm Sơn, ở sân tập của chúng đệ tử đặt xuống bốn cái võ đài rồi chia cặp nhảy lên đánh. Vì tổ chức ngoài trời nắng võ đài nên sẽ có một vài cái đệ tử tập dịch mở ra quầy phục vụ đồ ăn, nước uống miễn phí để các thí sinh đạt được trạng thái tốt nhất. Thế nhưng thi đấu căng thẳng, ngoại trừ những kẻ đã bị loại thì hầu như không ai dụng vào mấy cái đồ miễn phí này.

Nói Tứ Sơn nghe rất oai, kì thật số lượng cũng chỉ vền vền chưa đến hai mươi người. Nguyên nhân là bởi yêu cầu linh căn của Thiên Kiếm Môn khá cao, trong số một nghìn đệ tử tập dịch thì chỉ có bốn, năm người đạt điều kiện trở thành đệ tử nội môn.

Nhắc đến đệ tử tập dịch là lại thấy phiền. Bất cứ ai xin vào Thiên Kiếm Môn cũng đều phải trải qua cái khoảng thời gian này, chính là trở thành ô sin cho môn phái trong ít thì là một tháng, nhiều thì đến vài năm cho tới khi đủ mười hai tuổi để tham gia đợt kiểm tra linh căn diễn ra mỗi tháng một lần.

Hắn là trường hợp cá biệt, vì được nhận nuôi thì hồi bé xúu nên phải làm đệ tử tập dịch trong suốt mười năm. Nếu mỗi lần hắn hướng dẫn các đệ tử tập dịch mới liền được tặng một viên Bồi Nguyên Đan thì giờ chắc hắn đã đạt tới Trúc Cơ hậu kì rồi, đấy mới chỉ là tính được lực, còn chưa tính đến tu luyện đâu.

Thanh Dương đang định truyền thụ hắn một vài kinh nghiệm chiến đấu, lại phát hiện đệ tử đã chạy tới một quầy hàng hung hăng bốc mấy cái bánh bao nhét vào miệng.

Vài tên đệ tử đi ngang qua thấy hắn ăn hùng hổ như vậy thì cười khinh bỉ:

- Quả nhiên là rác rưởi, chỉ biết ăn thứ đồ rác rưởi. Ha ha!

Cứ cười đi các con, cười nhiều vào cho sớm đạt tới Nguyên Anh kỳ rồi sống thêm một nghìn năm nữa để được ăn bánh bao làm từ bột mì trộn chất tẩy trắng, bánh bao tẩm bụi đường, bánh bao nhân thịt lợn thiu... Tới lúc ấy các con mới biết trân trọng cái thứ đồ ăn rẻ mạt này.

Hắn ăn nhiều thế này không phải không có nguyên nhân. Hôm qua luyện công cả đêm khiến mấy món gấp ra từ nồi lẩu giống như đã bị tiêu hoá từ mấy đời, lại thêm buổi sáng được tập thể dục bằng ba mươi phút đi bộ từ Hậu Sơn tới Kiếm Sơn thì dù cái bụng có khoẻ đến mấy cũng phải đánh trống thổi còi.

Thế nhưng từ ngoài nhìn vào thì trông hắn thực sự không khác gì quý đái đầu thai. Cô bé bán hàng thấy hắn đã ăn đến cái thứ mười thì lên tiếng nhắc nhở:

- Anh ăn từ từ thôi,nếu đói có thể gói lại mang về.Ăn vậy không tốt cho dạ dày đâu.

Hắn ngược mắt nhìn đối phương,là một cô bé khoảng tám tuổi,làn da trắng hồng,cặp mắt to tròn đen láy thuần khiết tới cực điểm,ngũ quan tinh xảo như khắc,khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu.Nhìn qua liền biết tương lai nàng nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nữ.

Hắn khẳng định,vì hắn đến từ tương lai mà.

- Tiểu bánh bao,tạ biết sau khi bày bán thì các đệ tử tạp dịch sẽ mang mấy món này về ăn,ngươi nghĩ ta vô si đến độ cướp đồ ăn của ngươi sao?Ta coi vậy nhưng cũng biết tự làm bánh bao đấy.

“Tiểu bánh bao” nghe vậy thì rụt cổ lại,đệ tử tạp dịch đối với đệ tử nội môn luôn có một loại kính sợ nhất định:

- Tiểu nữ không dám!

Hắn nuốt xuống cái bánh bao thứ mười một rồi nghiêm túc nhìn tiểu oa nhi một lúc,cái miệng mím chặt bất giác mỉm cười:

- Sao lại gọi là tiểu nữ?Tháng này ngươi kiểm tra linh căn đúng không,gọi là tiểu muội mới đúng.

Vì nàng sinh non nên trông như mới lên tám,kì thực nàng đã mười hai tuổi rồi.Trừ khi quen biết,bằng không mới gặp lần đầu tuyệt đối sẽ bị vờ ngoài của nàng lừa gạt.

Thế nhưng nàng suy nghĩ đơn giản,cũng không vì hắn nhận ra điều không ai nhận ra mà cảm thấy kì lạ:

- Cảm ơn huynh.Thế nhưng tiểu nữ thấy linh căn của mình quá kém,sợ rằng..

Làm đệ tử tạp dịch phải dậy sớm hơn gà,ngủ muộn hơn chó,ấy thế mà đến khi kiểm tra phát hiện linh căn không đạt tiêu chuẩn thì hoặc là thành đệ tử ngoại môn tiếp tục làm chân sai vặt trong mấy cái hàng quán của môn phái,hoặc là bị đuổi thẳng cổ cho đi đâu thì đi.Tàn nhẫn như vậy có ai mà không sợ chứ,còn chẳng phải là lột sạch sức lao động của con nhà người ta.

Thế nhưng hắn không phải loại người giỏi an ủi vậy nên chỉ lạnh lùng phất tay một cái,nhàn nhạt nói:

- Bớt xàm ngôn.Sau khi kiểm tra thì nhớ xin vào Hậu Phong.Lão chương môn lười như quý sẽ không dạy ngươi cái gì đâu,tới Hậu Phong ta sẽ chiều cổ ngươi.

Nếu đây là lời an ủi của một thằng ắt ơ thì sẽ chỉ khiến người ta lo càng thêm lo.Thế nhưng thanh âm của hắn chém đĩnh chặt sắt,mười phần khẳng định vô tình tẩn ra một thứ khí chất bá đạo,lại thêm hai chữ “chiều cổ” khiến Tiểu Bánh Bao cảm thấy bình tâm hơn hẳn,mỉm cười nói:

- Ừm.Sư huynh,muội nhất định sẽ tiến vào Hậu Phong.

Hắn gật đầu rồi quay lưng tiêu sái bỏ đi.Gặp lại cô bé này tuy rất vui nhưng mục đích chính vẫn là Tứ Sơn Tử Võ,hơn nữa hắn cũng không phải loại người có thể tám chuyện cả ngày.

- Tiểu sắc lang,hờ ra liền đi quyến rũ con gái nhà người khác.

Thanh Dương khoanh tay trước ngực xuất hiện phía sau hắn,sắc mặt bình tĩnh như nước thế nhưng ngữ điệu lại có chút kì quái.Hắn nhướn mày,cái nữ nhân cao cao tại thượng này không ngờ chỉ mới như vậy mà đã ghen rồi.

Con mắt hắn đảo một vòng,khoé miệng nhấc lên một nụ cười gian xảo:

- Khắc khắc.Sư nương,ngươi ăn giấm chua sao?

Hai tay nàng thoáng run rẩy nhưng may mắn có tay áo dài che đi,sắc giọng:

- Còn lâu!

Hắn dựa vào người Thanh Dương,tinh tế cảm nhận mùi hương trên thân thể nàng,trầm giọng nói:

- Ta phát hiện khi sư nương ghen nhìn rất đáng yêu.

- Nói linh tinh!

Nàng dùng xảo kính vỗ lên lưng hắn cho hắn đứng thẳng,nhẹ giọng nói:

- Thi đấu cẩn thận.Đừng khiến mình bị thương.

Dứt lời liền phi thân bay lên,hắc y thư thái ung dung lướt ngang bầu trời rồi hạ xuống ghé giám khảo bên cạnh Tiêu Viêm.Gã rất ngạc nhiên khi thấy sư muội khuôn mặt đỏ bừng nặng nề đáp xuống nên định há miệng hỏi han một phen,lại chợt nhớ ra điều gì khiến cho sắc mặt thoáng cái đã trở nên âm trầm,thấp giọng quát:

- Tên khốn khiếp!

Thanh Dương hít mấy ngụm đại khí để bình ổn lại cảm xúc, bỗng phát hiện vị sư huynh thường ngày điềm đạm nho nhã lại đang mơ hồ tỏa ra sát khí:

- Sư huynh, tâm trạng huynh không tốt?

Tiêu Viêm mặt mày lắc đầu rồi quát lớn:

- Tứ Sơn Tỷ Võ, vòng Đối Chiến. Bắt đầu!

Hắn tiện tay vớ lấy một bát nước suối vừa uống vừa đánh giá tình hình. Vòng Khảo Hạch và vòng Đối Chiến cũng khá giống nhau, đều là chia thành từng cặp rồi bị ném lên sàn đấu, khác biệt duy nhất là ở vòng Khảo Hạch các đệ tử thua sẽ bị xếp xuống dưới, còn ở vòng Đối Chiến mà thua thì mời các người về nhà ôm gối khóc cho quên sầu.

Theo trí nhớ của hắn thì có mười cặp đấu, tức là có hai mươi thí sinh và hắn ở vị trí cuối cùng, bên trên hình như là...

Ở sàn đấu thứ nhất: Đại Anh Hùng đối chiến Trần Văn Tèo.

Ở sàn đấu thứ hai: Mạc Tử Long đối chiến Chí Tôn Cao Thủ.

Ở sàn đấu thứ ba: Hậu Nhân Long Tộc đấu với Bất Diệt Thần Tướng.

Ở sàn đấu thứ tư: Yasuo Ma Kiếm đối chiến với Duy Ngã Độc Tôn.

Bàn tay hắn run rẩy một cái, suýt chút nữa làm rơi bát nước xuống đất.

Nhớ ra rồi, cao thủ đứng thứ hai từ dưới lên là cái thằng Trần Văn Tèo hôm qua đã thách đấu hắn, cũng là một trong số những thằng hôm kia đã đánh hắn rớt xuống hạng dưới cùng.

Bất quá mấy chuyện ấy lúc này không còn quan trọng nữa, quan trọng là cái “Đại Anh Hùng” kia.

Từ hồi còn là Tam Sơn Tỷ Võ thì trong một lần rượu say lão chương môn nhân đời trước, trước, trước nữa đã ra một cái quy định là các đệ tử được phép lấy tên tùy thích. Dẫn tới một kết cục là trận đấu oai nghiêm và danh dự trở thành nơi cho trí tưởng tượng của đám trẻ được mặc sức bay bổng. Đáng tiếc, hắn cũng không phải ngoại lệ...

Thế nhưng giờ hắn không muốn làm “Đại Anh Hùng” nữa, có thể đổi tên được không? Sư nương ngồi trên kia lại bắt đầu che miệng cười rồi kia!

Hắn buồn bực tiến lên sàn đấu, cuối cùng không nhịn được giờ tay hô lớn một tiếng.

Giờ tay hô lớn, đây chính là động tác thể hiện việc đệ tử có yêu cầu muốn đưa ra với giám khảo, và giám khảo ở đây chính là Tiêu Viêm và Thanh Dương.

Đáng thương cho hắn, bên trong hàng ngũ giám khảo lại có hai chữ “Tiêu Viêm”.

- Đệ tử có một thỉnh cầu. Mong các vị đổi tên trên bảng xếp hạng của ta thành “Tinh Vũ”.

Tiêu Viêm nhướn mày quay sang hỏi Thanh Dương:

- Sư muội, đệ tử của muội tên là Tinh Vũ à? Giờ ta mới biết đấy.

- Muội cũng không rõ. Thế nhưng muội thấy “Tiểu bảo bối” vẫn dễ nghe hơn.

Nàng khẽ lắc đầu. Bất quá chỉ cần là mong muốn của hắn thì đương nhiên nàng sẽ không từ chối:

- Chấp...

- Không chấp thuận! Nhảm nhí! Đổi cái gì mà đổi! Người không đánh thì cút, miễn làm mất thời gian của người khác!

Tiêu Viêm vỗ ầm ầm lên tay ghế, hung hăng quát:

- Tiếp tục đối chiến!

Trần Văn Tèo nâng nhuyển kiểm gắt gao quan sát nhất cử nhất động của hắn, lại phát hiện hắn một lần nữa giờ tay lên:

- Ta muốn đổi sang võ đài số bốn.

- Chấp thuận.

Lần này Thanh Dương nhanh chóng cướp lời Tiêu Viêm, đồng thời quăng cho gã ánh mắt hờn dỗi như thể gã vừa làm một việc cùng hung cực ác.

Bị sự muội nhìn chằm chằm như vậy gã cũng không tiện bạo phát, đành trưng ra ánh mắt hờ hững cùng giọng điệu trầm ấm của thể ngoại cao nhân:

- Tại sao ngươi muốn đổi?

- Thích đổi thì đổi. Sao lại nhiều chuyện như vậy?

Hắn cũng không kiêng nể gì vị sư bá này, hung hăng lườm gã một cái sau đó hai tay chấp sau hông ung dung tiến về võ đài số bốn, cũng không quản Tiêu Viêm làm cách nào bóp võ nát tay ghế.

Thấy hắn câu giờ như vậy, một số kẻ đã không nhịn được chửi ầm lên. Cũng phải thôi, các đệ tử bên dưới đa phần đều là tu vi Luyện Khí kỳ chưa có pháp lực hộ thể, bị nắng chiếu thẳng mặt đương nhiên sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Vì bị câu mất khá nhiều thời gian nên các cặp lập tức giao đấu với nhau, chỉ mỗi sàn đấu số bốn là mãi chưa có động tĩnh gì.

Hắn bình thần chấp tay sau hông nhìn trời nhìn đất, người nào không biết hắn sẽ nghĩ hắn lên đài cao là để ngắm cảnh.

Tào siết chặt nhuyễn kiếm tới mức hai tay đầy mồ hôi, dù thấy cả người hắn đầy sơ hở thế nhưng mỗi lần gã định đâm tới thì đều bị cảnh hắn dùng tay bắt kiếm ngày hôm qua làm cho toàn thân cứng đờ.

Tâm ma.

Chỉ một nỗi sợ nhỏ, thế nhưng đã đủ tạo nên tâm ma, Tào biết nếu hôm nay không dám đâm ra một kiếm này thì cuộc đời gã vĩnh viễn không dùng kiếm được nữa.

Tào cắn chặt răng, sức lực toàn thân dồn cả vào hai bàn tay sau đó dứt khoát đâm tới, một thanh âm lạnh lẽo vang lên khi nhuyễn kiếm xé không mà đi.

Hắn thấy vậy thì hài lòng quát một tiếng:

- Tốt tốt!

Kì thực một kiếm này của Tào đánh ra như phân hằm cách thủy, đường kiếm run rẩy, thân thể nghiêng trái nghiêng phải, sai bước quá dài khiến trọng tâm lệch ra khỏi đầu mũi kiếm.. Thế nhưng chỉ dựa vào phần chiến ý này đã xứng đáng để hắn dùng toàn lực đối phó.

Hắn giảm mạnh xuống đất, nội lực Kim Chung Trạo từ đan điền cấp tốc chạy khắp toàn thân sau đó mạnh mẽ xoay người bắt lấy lưỡi kiếm của thằng Tào.

Một đêm luyện tập tuy không thể trở thành cao thủ, thế nhưng nếu chỉ là luyện ra kinh khí hộ thân ở trong thời đại linh khí dồi dào này thì còn chưa làm khó được hắn. Chỉ nghe thấy tiếng nắm tay rắc rắc rồi sau đó nhuyễn kiếm bị hắn giữ lấy, lần này thì hoàn toàn không có chút máu nào chảy ra.

Tào kêu lên một tiếng kì quái sau đó mạnh mẽ thu lại nhuyễn kiếm rồi vừa điên cuồng chém về phía hắn vừa gào ầm lên:

- Không thể nào! Không lí nào tao lại thua thứ rác rưởi như mày!

Hắn thờ dài. Đây toàn bộ đều là lỗi của gã Minh Thần, cũng tại thường ngày gã toàn trưng ra cái bộ dáng kiêu ngạo độc tôn nên mới khiến đám trẻ bị ảo tưởng. Giờ nhìn xem, mới chỉ bị nắm cái kiếm đã nghĩ rằng mình thua đứt đuôi. Thật quá con mẹ nó không có tiền đồ.

Kiểm xuất kì, hiểm. Nếu ngươi xuất kiếm không đủ hiểm để rồi bị người ta nhìn thấy thì ngươi có thể làm thật “kì” để người ta không đoán được mà.

Ví dụ ngươi bắt chước truyện Shin Cậu Bé Bút Chì đem cán kiếm cắm vào hông rồi chạy tới chạy lui, như vậy cho dù kẻ địch không bị chém chết thì cũng sẽ bị ngươi làm cho đau mắt tới chết.

Thế nhưng Tào đã không còn đủ bình tĩnh để hắn có cơ hội chia sẻ những kinh nghiệm quý báu này, vậy nên hắn cũng chỉ tập trung gạt kiếm của thằng Tào qua một bên mặc xác gã tự sinh tự diệt.

Tiêu Viêm hài lòng nhìn các đệ tử thi triển tài năng, đến khi liếc về phía sàn đấu số bốn thì cặp mắt gã neho lại rồi quay sang hỏi Thanh Dương:

- Sư muội, ta tưởng muội cho hắn công pháp Đồng Tử Công?

Nhắc tới Đồng Tử Công lập tức sắc mặt nàng hơi thay đổi, ấp úng đáp:

- Muội... Cái này... Là lấy nhầm sách, chính xác thì đó là...

Nàng cầm nín, chợt nhận ra bản thân chẳng có chút kiến thức gì về võ công của đám phạm nhân. Không chỉ riêng nàng, từ trước đến nay hầu hết tu chân giả đều coi thường võ giả, bởi vậy nên việc nàng đưa hắn cuốn Đồng Tử Công để tăng cường thực lực mới trở thành trò cười của Thiên Kiếm Môn cho đến tận bây giờ.

Tiêu Viêm thở dài,cái đệ tử này xem ra không có duyên với tiên lộ:

- Kim Chung Trạo đệ nhị quan,nội kinh hộ thân dần hình thành,nội lực che chở phủ tạng không bị thương.

Thanh Dương vỗ ngực trấn an quả tim nhỏ.May mắn là sư huynh rất hiểu biết về võ học thể tục,chứ nếu hai kẻ không hiểu gì nói chuyện với nhau thì còn chẳng phải là đầu đầu hờ đuôi.

Hắn vung tay đánh văng nhuyễn kiếm,Tèo cũng theo đó ngã ngối xuống đất.Luyện Khí tăng một cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút,pháp lực ít ỏi có cũng như không,một chút võ vẽ nếu không bằng người thì cũng chẳng khác gì cá nằm trên thớt chờ kẻ địch mổ xẻ.

- Ngươi thua.

Hắn nhổ ra một câu rồi quay lưng bước xuống đài.

Thế nhưng Trần Văn Tèo lại không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

- Tiểu...

Thanh Dương định cảnh báo hắn nhưng lại bị Tiêu Viêm ngăn lại,nét kiên định trên mặt gã khiến lòng nàng tròng xuống.

Đúng vậy,đây là giang hồ.Trong giang hồ không giảng lễ nghĩa,trong giang hồ sẽ không có ai cảnh báo người,nếu người cứ quay lưng với địch thủ như vậy thì sau này tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Chi bằng để hắn ăn đau khổ một lần sau đó hoặc là rút kinh nghiệm xương máu,hoặc là biết khó mà tránh xa giang hồ chứ không có ai rảnh rỗi đi theo giúp hắn mãi được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục

Hắn bỗng dừng lại giống như hề nhận ra kẻ địch đang chuẩn bị đánh lên,hai tay chấp sau lưng oai nghiêm ngẩng đầu,dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Thanh Dương.

Nàng thấy hắn sắp bị hạ độc thủ thì cuối cùng vẫn không nhịn được gạt tay sư huynh ra,gấp đến độ đứng phắt dậy quát lớn:

- Coi chừng!

Người khác chỉ nhìn thấy hắn cao ngạo đứng chấp tay sau lưng nhìn về phía giám khảo,cảm thấy rất muốn để Tèo đập thẳng nhai hỗn láo này một trận nên không hèn mà cùng nín thở chờ đợi.Không ai có cơ hội bắt gặp ý cười trên môi hắn khi thấy Thanh Dương từ trên ghế đứng bật dậy.

Quả nhiên là như vậy,ngay từ đầu ta đã làm một việc ngu xuẩn.

Đã thử cả ngàn kiếp,lại còn cần thử thêm một lần nữa sao?Vẫn còn chưa chán sao?

Dù thân phận có thay đổi,dù có là sư nương,bạn học,người yêu,vợ,kẻ thù...hay gì đi chăng nữa,thì Thanh Dương chung quy vẫn là Thanh Dương,vẫn là con bé ngày ấy sẵn sàng nhận một dao vào tim thay cho hắn.

Nàng có lên tiếng hay không,lẽ ra hắn phải là người biết rõ nhất.

- Dương Dương,cảm ơn ngươi.

Hắn lăm bắm,sau đó cũng không quản thanh âm có đủ lớn để người khác nghe thấy hay không,cả người xoay chuyển với vận tốc cực nhanh,thân pháp quý mị thi triển ra vừa kịp tránh một chỉ hiểm độc đâm vào phía sau gáy.

Khi lời của Thanh Dương vừa dứt thì hắn đã đứng cách đó vài mét.Gã thấy vậy thì hú lên một tiếng quái dị,song chỉ bẻ hướng đâm về phía hắn.

Ngón tay uy lực không lớn như nắm đấm nhưng có ưu điểm là nhanh,hiểm,chuẩn,độc.Nếu đâm trúng vị trí yếu hại thì không chết cũng trọng thương.

Thế nhưng Thiên Kiếm Môn là môn phái tu chân kiêm luyện kiếm nên đương nhiên việc luyện tập mấy chiêu trò khác sẽ không được hoan nghênh,hay thậm chí sẽ còn bị những huynh đệ đồng môn coi thường.

Dù vậy nhưng lúc này thằng Tèo đã đánh tới đỏ mắt,cũng không quản sau này ra sao mà bất chấp tung ra toàn bộ tuyệt kỹ,chỉ kinh dày đặc như tấm lưới

ập tới trước mặt khiến hắn phải liên tục bước lui.

- Hay lắm,sư đệ!

Bất ngờ có người hô to khiến hắn không nhận được quay sang nhìn,nội tâm rất ngạc nhiên vì ai lại rảnh rỗi tới mức đi cổ vũ một cái thằng văn dốt võ dốt,nếu đổi lại là một mỹ nữ thì còn có chút hợp lí.

Người vừa mới lên tiếng đứng ở võ đài bên cạnh,là một thiếu niên khuôn mặt tầm thường,vóc dáng tầm thường,tóc đen tầm thường,áo bào trắng tầm thường,hoàn toàn không có gì khiến người khác chú ý đến.

Thiếu niên này hắn hoàn toàn không có ấn tượng,chỉ biết là người hay đi cùng thằng Tèo,vừa nãy khi gọi lên đài thì hình như họ gọi thiếu niên này là Mạc Tử Long.

Giống như để chọc điên hắn,thiếu niên này còn đề khí gào lên:

- Hắn phân tâm rồi.Mau đánh bại tên phế vật ấy đi!

Tèo nghe vậy thì giống như được tăng thêm sức lực,chỉ kinh liều mạng đánh ra dày đặc như mưa,hoàn toàn chỉ công kích mà không thèm phòng thủ.

Hắn thấy mấy võ đài kia cũng đã chiến xong,ánh mắt lập tức trở nên âm trầm,thân thể đã lùi tới điểm tận cùng của võ đài bỗng nhiên lao lên khiến sắc mặt Trần Văn Tèo thâm biến.

Chỉ thấy hắn vung chân phải lên đá vào chỉ kinh dày đặc.Cước này của hắn,mọi người chỉ có thể đánh giá bằng một từ duy nhất:Uy mãnh.

Một cước cứng rắn như sắt,vững chãi như núi,dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đá tới trước mặt đối thủ.Chỉ kinh tuy dày đặc nhưng uy lực không lớn,bị đá trúng thì ngay lập tức tan nát,ngón trỏ ở tay phải của Trần Văn Tèo đang đâm ra ngay lập tức bị gãy nát,tay trái tuy thoát được nhưng cả người bị đá bay gần một mét khỏi mặt đất.

Có thể đá một người nặng 50 kg bay lên,cước này ít nhất cũng phải mạnh đến cả trăm cân.

Hắn không buông tha,hai tay siết chặt sau đó đâm liên tục lên người đối phương.Quyền của hắn hướng lên trên đánh ra cực nhanh,thân thể Trần Văn Tèo chưa kịp hạ xuống đã bị đâm bay lên,tới khi rơi trở lại mặt đất thân yếu thì toàn thân đã trúng gần mười quyền,cực kì thảm hại.

Trúng nhiều đòn như vậy nhưng Tèo vẫn còn chưa mất đi ý thức,xem ra hắn đã hạ thủ lưu tình,không thèm đánh vào chỗ hiểm của gã.

Trần Văn Tèo nằm quằn quại dưới mặt đất nhìn giống như bị thương rất trầm trọng.Thế nhưng chỉ cần là người biết quan sát đều thấy được quyền hắn đánh ra không sử dụng đến pháp lực,thương thế chỉ cần hai,bà ngày là khỏi,cũng không quá lo lắng.

Điều khiến mọi người quan tâm lúc này là hắn sẽ xử lí Trần Văn Tèo ra sao.Đánh lên là tội kị của võ lâm chính đạo,giết đi thì nhất định không được,thế nhưng nếu hắn muốn làm thằng Tèo tàn phế thì ngay cả chương môn Tiêu Viêm cũng không có tư cách ngăn cản.

Trong không gian tịch mịch đến mức ngay cả tiếng thở cũng trở nên rõ ràng này,hắn vừa quay lưng bước xuống đài vừa chậm rãi gằn từng chữ:

- Ngươi,thua.

Lần này Tèo cũng không còn đủ sức đi theo đánh lên hắn nữa,toàn thân mềm nhũn đành phải để Mạc Tử Long từ võ đài bên kia chạy tới mạng gã ra khỏi sàn đấu.

Hắn đi một mạch tới tiệm bánh bao bóc mấy cái nhét vào miệng hưng hăng cắn nuốt,không phải vì đói,chỉ là do buồn mồm thôi.

- Đại ca,tiểu nữ thấy ngươi làm vậy rất tốt.Tại sao mấy người này lại nói huynh ngu ngốc?Là do tiểu nữ chưa hiểu chuyện sao?

Hắn nhú mày,cầm bánh bao ấn vào cái má phúng phính của Tiểu Bánh Bao,hung thần ác sát quát:

- Xưng là tiểu muội!

- Ồ...Nhưng...

- Không gọi ta liên tục xác ngươi ở đây chơi với bánh bao.

Tiểu Bánh Bao nuốt một cái,ngập ngừng nói:

- Tiểu...Tiểu muội...Xin được chỉ giáo.

Hắn mỉm cười hài lòng dựa vào quầy bánh bao,chọc một lỗ lên cái bánh rồi từ đó nhìn vào mặt trời,bình thân nói:

- Ngươi thấy hồ bao giờ chưa?

Khuôn mặt phấn hồng của Tiểu Bánh Bao thoáng hiện vẻ sợ hãi, giọng nói run rẩy đáp:

- Trên đường lên núi tiểu muội đã gặp một con. Nó rất to lớn, răng rất sắc, trông rất đáng sợ!

- Ủm, vậy nếu một con hổ muốn cắn ngươi. Ngươi may mắn được một thợ săn cứu giúp, ngươi có kêu thợ săn giết hổ không?

Tiểu Bánh Bao đưa ngón tay lên cào cào cái mũi, cặp lông mày thanh tú nhíu lại một lúc rồi ập ứng nói:

- Tiểu muội... sẽ không giết.

Hắn giống như đã đoán được từ trước, cái cổ nghiêng qua một bên nhìn thẳng vào cặp mắt trong veo của Tiểu Bánh Bao, nhếch miệng hỏi:

- Tại sao nà?

- Hổ cũng do bố hổ, mẹ hổ sinh ra đúng không? Nếu hổ chết thì bố hổ, mẹ hổ sẽ đau lòng, chưa kể thể tử hoặc trượng phu của hổ cũng sẽ không còn được gặp hổ nữa... Hừc... Con cái của hổ sẽ không cha không mẹ, cháu chắt của hổ... Hừc...

Nói một hồi liền rom róm nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời, thỉnh thoảng lại nấc một tiếng làm cho mọi người xung quanh đều quay lại dùng ánh mắt “Mây đang làm cái đeo gì thế” để nhìn hắn.

Bỗng Tiểu Bánh Bao gạt nước mắt, gượng cười nói:

- Tiểu muội hiểu ra rồi. Ý huynh là người vừa rồi cùng huynh trên đài là hổ, cũng có...

Hắn gõ lên bàn gỗ để ngăn lời Tiểu Bánh Bao, buồn bực nói:

- Con bé ngốc lại bắt đầu nói lời ngốc nghếch, ta hỏi ngươi là để cho vui thôi. Thằng đó chỉ là một con ve chó, không đáng bị ta coi là kẻ thù để mà nhét vào thùng xộp. Nếu sau này gã khá hơn một chút thì may ra ta mới cân nhắc việc có hót xác gã hay không.

Vừa dứt lời thì đã có kết quả trận đấu:

- Những người tiến vào vòng trong là Đông Phương Sáp Bại, Chí Tôn Cao Thủ, Cầu Tập Chủng và Minh Thần. Mời các đệ tử nhanh chóng chuẩn bị cho vòng đấu tiếp theo.

Hắn cho bánh bao vào miệng, lúng búng nói:

- A i é. (Ta đi nhé)

Tiểu Bánh Bao ngẩn ngơ vẩy tay, có lẽ vì nàng đang phân vân không biết “thùng xộp” là cái mặt hàng gì và bị “hót xác” thì có chết hay không.

Ở sân đấu thứ nhất: Đại Anh Hùng đối chiến Mạc Từ Long.

Ở sân đấu thứ hai: Bất Diệt Thần Tướng đối chiến Yasuo Ma Kiếm.

Ở sân đấu thứ ba: Đông Phương Sáp Bại đối chiến Chí Tôn Cao Thủ.

Ở sân đấu thứ tư: Cầu Tập Chủng đối chiến Minh Thần.

Hắn buồn bực bước lên võ đài, đang định giơ tay xin đổi sân đấu thì có tiếng thông báo:

- Mạc Từ Long nghe nói đã dẫn Trần Văn Tèo xuống núi tìm y sư. Bỏ đấu. Các cặp còn lại... Ai da...

Bất ngờ gã cao thủ môn phái tím lấy hắn khi hắn đang bước trên mấy bậc thang xuống khỏi võ đài, mặt mày nhăn nhó nói:

- Tiểu huynh đệ, hôm qua ta ăn hơi nhiều tiết canh vịt... Ai da... Ngươi có thể duy trì tỷ võ hội giúp ta được không?

Nói xong thì không đợi hắn đồng ý đã dùng Phi Hành Thuật bay vụt đi, cả người biến thành tàn ảnh thoáng cái đã đi xa vài trăm mét.

Thông thường điều này là không thể xảy ra, người dẫn chương trình nếu có vấn đề thì lập tức sẽ có cao thủ khác thay thế. Tuy nhiên hôm qua bị Ma giáo tấn công khiến Tiểu Viêm không thể không đề phòng, đã mạnh tay cử toàn bộ cao thủ đi canh chừng khắp mọi địa phương hiểm yếu của môn phái.

Vậy nên... hắn không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây?

Tiểu Viêm nhíu mày nhìn hắn hí hửng chạy lên, còn chưa kịp hướng dẫn hắn phải làm cái gì thì hắn đã lượn ngay tới bên cạnh Thanh Dương, hồn nhiên hỏi nhỏ:

- Sư nương, pháp lực của ta không đủ. Người có thể truyền cho ta một chút được không?

Nàng gật đầu,nhẹ giọng đáp:

- Được th...

Chưa nói hết câu thì hần đã nắm lấy tay nàng,nắm ngón tay chặt chẽ đan vào nhau khiến sắc mặt Thanh Dương có chút ửng đỏ.Tiêu Viêm ngồi gần đó mặt cũng đỏ rực,nhưng là đỏ vì tức giận.

Con mẹ ngươi,người ta chỉ cần ngươi lên nói hai chữ “Bắt đầu” là được.Cho dù có là người thường thì ngươi gào mồm lên cũng đủ cho chúng đệ tử nghe thấy rồi,lại còn mặt dày xin pháp lực của sư muội lão tử làm cái mẹ gì?

Rất nhanh thắc mắc của gã được giải đáp,hần khí trầm đan điền,chậm rãi huy động nội công Kim Chung Trạo (bởi Cửu Tử Tà Công vẫn còn yếu) sau đó hô lớn:

- Xin chào các bạn trẻ đang đứng trước võ đài của Tử Sơn Tỳ Võ Hội.Các bạn đã có kèo của mình trong ngày hôm nay chưa?Các bạn đã sẵn sàng chưa?Nếu đã sẵn sàng thì tỳ võ xin được:Bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Các người đánh ,ta bình loạn

[Chúng ta bắt đầu từ sàn đấu số hai.Bất Diệt Thần Tướng đang tung ra những chiêu kiếm Mạnh Mẽ.Vâng,tại vì anh ta nghĩ ra một bộ kiếm pháp và gọi là Mạnh Mẽ nên ta xin phép gọi các chiêu thức là Mạnh Mẽ.Một kiếm Mạnh Mẽ chém ngang,Yasuo Ma Kiếm nhảy lên tránh được rồi,không những thế Yasuo còn phản đòn bằng một cú chém thẳng từ trên xuống.Cực kì linh động thừa quý vị,anh ấy như một chú chim ưng vậy.Tôi xin phép gọi thế kiếm này là Ưng Kích Trường Không.Thế nhưng đã bị Thần Tướng đỡ được.Quá hay,tuy nhiên Thần Tướng lại bị đánh văng ra khoảng năm mét.Vâng,hai đối thủ lại đứng nhìn nhau âu yếm và trao nhau những ánh mắt hình viên kẹo.]

[Tiếp theo hãy tạm chuyển sang Đông Phương Sáp Bại và Chí Tôn Cao Thủ.Về thanh niên Sáp Bại thì phong độ của anh ấy đang rất tốt,mới vừa bắt đầu anh ấy đã tung liên hoàn kiếm khiến Chí Tôn cực kì chật vật.Chí Tôn ời là Chí Tôn,gặp liên chiêu thì nên chạy ngay đi chứ đỡ làm gì cho mẽ kiếm.Ồ vâng,Chí Tôn dường như đã nghe được và lập tức lộn mào ra ngoài.Liên chiêu của Sáp Bại đánh vào khoảng không,anh ấy đang mất rất nhiều thế lực,Chí Tôn cũng đang mất sức,hai người lại nhìn nhau.Thật không biết là các đối thủ đang độ kiếm hay độ mất nữa.]

[Tiếp đến...]

Bỗng Tiêu Viêm nhồm dậy nhưng ngay lập tức bị Thanh Dương túm tay áo giữ lại,gã gần giọng:

- Muội còn dung túng cho nó?Chẳng lẽ muội không nghe thấy nó hồ ngôn loạn ngữ cái gì?

- Kia sư huynh,tiểu bảo bối đang rất cố gắng mà!

Phía dưới bỗng có người hô to:

- Làm cái gì vậy?Tiếp tục đi chứ!

- Nói to lên.Lão tử chẳng nghe thấy cái gì sất!

- Nhanh nhanh lên không hết trận bây giờ!

Thanh Dương mỉm cười nhìn sư huynh,trên mặt không giấu nổi một tia đắc ý:

- Đó,huynh thấy chưa?

Tiêu Viêm suy sụp cực độ ngồi phịch xuống,cảm giác bản thân bắt đầu không hiểu nổi thế giới này.

Hần buồn bực nhìn lão chương môn.Đang yên đang lành ngươi sồn sồn lên cái gì chứ,suýt thì dọa bể quả tim nhỏ của ta rồi!

[Tiếp tục là sàn đấu của Cửu Tụ Chung và Minh Thần.Vâng,sư huynh quốc dân đang có những pha né chiêu cực kì đẹp mắt.Anh ấy đang di chuyển như một vũ công balê để tránh những chiêu Khoái Kiếm Loạn Xạ của Cửu Tụ Chung.Dường như cái tên đã phần nào thể hiện được sự độc đáo của anh ấy,kiếm pháp cực kì ảo diệu và hoa mắt chóng mặt.Những pha vung kiếm cực kì nông thôn của thanh niên Cửu Tụ Chung...Ồ thế nhưng lại hiệu quả,nông thôn nhưng lại rất hiệu quả đối với Minh Thần,tay áo của anh đã bị chém rách thừa quý vị.]

Hần hít một hơi để khôi phục sức lực,Thanh Dương thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.Nàng rất sợ tiểu bảo bối của nàng bị mệt mỏi:

- Con có tiếp tục được không?Hay để ta thay con?

Hắn lắc đầu:

- Sur nương thân phận tôn quý sao có thể nói mấy thứ nhảm nhí này.Cơ mà cổ ta có chút mỏi,nếu tiếp tục sợ rằng sẽ không duy trì được.

Dứt lời liền rất tự nhiên ngồi lên đùi Thanh Dương,cái đầu dựa vào bộ ngực đầy đặn của nàng sau đó trên mặt hiện rõ vẻ thoải mái:

- Ân,tốt hơn nhiều lắm

- Sur huynh!Huynh không thể ngồi yên xem đấu được sao?!

[Vàng,trở lại với trận đấu.Có vẻ Minh Thần đã nổi giận rồi,bị rách mất chiếc áo vía khiến anh cực kì phẫn nộ và anh đã bắt đầu tung chiêu.Một chiêu kiếm đâm ra sau đó móc ngược rất âm hiểm,tiếp đó là hư chiêu,Cầu Táp Chung bị lừa và ăn ngay một vệt vào tay.Rất đau thừa quý vị,tuy vệt bằng thân kiếm nhưng với tu vi Luyện Khí tầng chín thì nó cũng không khác bị chém trúng là bao.Trả thù được rồi thế nhưng Minh Thần vẫn rất hăng máu,anh đang chém ra những cú cực kì mạnh bạo khiến Cầu Táp Chung phải bước lui liên tục.Quá nhiều hành thừa quý vị,quá nhiều hành cho một trận đấu!]

[Có lẽ mọi người đang rất bất ngờ vì sự có mặt của thanh niên Cầu Táp Chung này,vậy thì tôi xin giải đáp luôn.Lẽ ra vị trí này là của Ngao Nam nhị thế tổ,à không,nhị sư huynh,thế nhưng vì chương môn nhân đoán trước là gã sẽ không tham gia thế nên đã sáng suốt chiêu mộ được thanh niên Cầu Táp Chung này.Trong hồ sơ anh ấy ghi là ngu quên nên không tham gia được vòng Khảo Hạch và muốn vào đấu để giao lưu,học hỏi.Vâng,thế nhưng ai cũng thừa biết là thanh niên này chỉ muốn la liếm giải thưởng thôi.Tuy nhiên thanh niên Cầu Táp Chung lại đang thể hiện rất tốt dưới vai trò một diễn viên đóng thế,anh đang liên tục chống đỡ kiếm chiêu của Minh Thần và...Gạt được rồi!Anh đã gạt được kiếm của Minh Thần ra và bắt đầu phản chiêu,khán giả đang hò reo vì phấn khích.]

[Vàng,kiếm chiêu rất ảo diệu,liệu có lật kèo được không?Không được rồi,không hay rồi,Minh Thần bất ngờ sử dụng chiêu kiếm trần phái là Tụ Vạn Lạc Thiên.Ách,chương môn nhân vừa đính chính rằng đây không phải chiêu kiếm trần phái.Nếu ai chưa biết thì chiêu này là kiếm pháp cao cấp,ngư kiếm phi hành tấn công chớp nhoáng kẻ địch.Cầu Táp Chung không ngờ Minh Thần chỉ mới Luyện Khí đã có thể ngự kiếm,anh ấy đang rất hoảng sợ và bắt đầu vùng kiếm loạn xạ.Vàng,kiếm của Minh Thần đã đâm gãy kiếm của Cầu Táp Chung rồi.Cũng phải thôi,kiếm được truyền pháp lực thì sắt thép đỡ thế quái nào được.Cầu Táp Chung bị kiếm chém sượt qua eo và ngã xuống rồi.Lúc đầu tôi thấy đường kiếm đâm vào ổ bụng của Cầu Táp Chung,có vẻ như Minh Thần đã nương tay.Vàng,may mắn cho anh,bằng không thì trưa nay ăn cơm không ngon rồi.]

[Trở về sàn đấu số hai,Yasuo Ma Kiếm đang thể hiện đẳng cấp kiếm thuật của mình.Anh đang dùng hành động để chứng minh cho câu nói:Phong độ là nhất thời,đẳng cấp là mãi mãi.Mặc dù tu vi chỉ mới là Luyện Khí tầng bốn thôi nhưng anh đánh rất nhiệt,Thần Tướng đang bị đánh tới tấp mặt mũi và chỉ biết đỡ mà thôi.Lại nói qua một chút,Yasuo là đệ tử Kiếm Phong còn Thần Tướng là đệ tử Dược Phong thừa quý vị,nhờ cần đan dược mà anh ấy đã lên được Luyện Khí tầng sáu rồi,thế nhưng kiếm chiêu không bằng thì rất khó để anh ấy đánh lại Yasuo.Vàng,tu vi cao thì cao cũng không có mài ra thành bột để ném vào mắt đối phương được thừa quý vị.Quá buồn cho anh khi đang liên tục bị đối thủ có tu vi thấp hơn đánh cho bòm đầu.]

[Ở sàn đấu số ba,Đồng Phương Sấp Bại đang dồn Chí Tôn Cao Thủ về phía góc võ đài.Có vẻ phong độ của Chí Tôn hôm nay hơi bị kém,không biết có phải anh ấy đã ăn may trong vòng Khảo Hạch hay không.Trả đòn rồi,Chí Tôn đang vùng kiếm rất nhiệt thừa quý vị.Vàng,kiếm của anh ấy quay vòng vòng trên đầu như chong chóng vậy.Ta tạm thời chưa nhận ra đây là chiêu thức gì nhưng không thể phủ nhận là nó đang tỏ ra cực kì hiệu quả.Chí Tôn đang quật rất căng,quật rất là mát.Và Đồng Phương Sấp Bại phải chạy rồi,bỏ của chạy lấy người,bán nhà không số đồ rồi.Vàng,chuồn chuồn có cánh thì bay,có chân thì chạy,quay đầu là ngu.Đột nhiên Đồng Phương Sấp Bại ngã xuống,Chí Tôn đang truy sát,kiếm vẫn đang quay rất mát.Liệu trận đấu đã đến hồi kết hay chưa?Bất ngờ Đồng Phương Sấp Bại xoay người,anh ấy đang lăn lê bò toài dưới mặt đất,trường kiếm vùng lên.Vàng,một pha lật kèo ngoạn mục,một chiêu vùng kiếm có trường lớp của Đồng Phương Sấp Bại đã chém trúng đại lưng của Chí Tôn Cao Thủ.Quần của Chí Tôn tụt xuống rồi,anh ấy đang cúi xuống kéo lại quần.Đã có tín hiệu đấu hàng từ phía Chí Tôn Cao Thủ.]

[Ở sàn đấu số hai thì chiến đấu vẫn chưa kết thúc.Bất Diệt Thần Tướng đang tỏ ra rất lầy lội khi liên tục lòi đan dược ra cắn.Ngay lúc này anh ấy đang cắn một viên Bồ Huyết Đan để khôi phục lượng máu đã mất,vết thương trên người khá nhiều nhưng mặt thanh niên này vẫn đang rất vênh.Yasuo Ma Kiếm đuối rồi,tay cầm kiếm của anh ấy đang run rẩy.Một cú đá đến từ Bất Diệt Thần Tướng.Vàng,thanh niên Thần Tướng vừa tung ra một đòn rất bản thủ,từ chém chuyển thành đập.Yasuo Ma Kiếm lão đảo rồi,anh ấy đang cố dầm ăn xôi bằng cách chém loạn xạ.Bất Diệt Thần Tướng lạnh lùng đánh bay kiếm của Yasuo.Vàng,một đá cực kì thô bạo đập bay Yasuo ra khỏi võ đài.Quả là một trận chiến nhảm nhí và xốn mắt thừa quý vị,thế nhưng đó chính là cuộc đời.Chúng ta hãy dành một phút mặc niệm cho Yasuo,anh ấy đã thi đấu rất tốt.Ân,ngươi làm cái...]

Cảnh vật trước mắt bỗng hoa lên sau đó một bàn tay chộp tới trước mặt hắn,thế nhưng khi bàn tay chỉ còn cách mặt hắn vài centimet thì bị chặn lại.Thanh Dương giữ lấy tay vị cao thủ kia, trên mặt không giấu nổi vẻ tức giận:

- Lão Tam,ngươi làm vậy sẽ khiến hắn hoảng sợ!

Người gọi là Lão Tam cũng chính là người vừa rồi nhờ hắn lên nói hộ.Có lẽ sau khi xả sức xong xuôi hí hửng trở về thì liền bắt gặp hắn đang casting,vậy nên mới vội vàng vận dụng toàn thân công phu lao tới định bịt miệng hắn lại.

- Không sao đâu,sur nương.Ta đã mệt,đây cũng vốn không phải công việc của ta.

Hắn vịn vào tay ghế ngồi dậy,có chút tiếc nuối cảm giác mềm mại khi ngồi trên đùi sur nương.Đang định bước xuống thì sur nương bỗng níu lấy vai hắn, trên mặt tràn đầy lo sợ cùng không đành lòng:

- Tiểu bảo bối...

Hắn nắm lấy bàn tay thon dài của nàng,tinh tế cảm nhận sự mát lạnh trên đó một chút rồi mỉm cười,ý cười nhẹ như mây,thế nhưng trong mắt lại hiện lên một cỗ chiến ý.

Tựa như tại chín tầng mây bồng bềnh bỗng xuất hiện một đoá hoa vân đốt cháy cả bầu trời.

- Sur nương yên tâm,trước khi chiến thắng ta sẽ không để bị thương.Sur nương vì ta không tiếc danh dự,thế nhưng ta tiếc danh dự của người.

Nói xong liền phi thân lao xuống,khéo léo nhảy vài cái đã vượt qua vài trăm bậc thang bằng đá sau đó hạ cánh tại sàn đấu số bốn.

Xin xỏ nhiều hán cũng thấy một lăm,tốt nhất là cứ trực tiếp chiếm dụng.

Lão Tam háng giọng hô lớn:

- Vòng bán kết!

Ở sàn đấu số một,Đông Phương Sáp Bại đối chiến Minh Thần.

Ở sàn đấu số bốn,Bất Diệt Thần Tướng đối chiến Đại Anh Hùng...Chương môn có gì sai bảo?Dạ,tiểu đệ đã biết.

Sàn đấu số bốn,Bất Diệt Thần Tướng đối chiến Tinh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Giới thiệu nhân vật .Lười thì khỏi đọc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đây là ảnh Tác cốp nhặt được trên mạng,cảm thấy khá tương tự với khí chất của nhân vật nên cho vào.Không hoàn toàn biểu thị ngoại hình và trang phục của nhân vật,mọi người không cần quá căng thẳng.

An Thủy (Tiểu Bánh Bao):Xinh xắn đáng yêu,tính cách nhân hậu,thiện lương tới mức ngốc nghếch.Là kì tài luyện võ nhưng thường tỏ ra lười biếng,rất thông minh nhưng suy nghĩ hơi hợt,mau quên.Bị Ngạo Nam dùng thủ đoạn ác bá bắt làm linh vật.

An Thủy lúc lớn:Bộ ngực phát triển đột biến khiến nàng cảm thấy rất tự ti và ngại tiếp xúc với

người lạ. Tuy đã trải qua nhiều biến cố nhưng tính cách và suy nghĩ vẫn giữ được sự thiện lương, đây cũng chính là nguyên nhân Hắc luôn trân trọng và quý mến nàng.

Yêu thích: Những ai tốt với nàng.

Ghét: Không ghét thứ gì.

+ Bạch Hồ: Tên thật chưa được tiết lộ. Là một thành viên trong nhóm Tứ Linh. Tính cách phóng khoáng, cởi mở, dễ gần, tuy nhiên rất thích đánh nhau.

Yêu thích: Ăn, ngủ.

Ghét: Những ai không đánh nhau với nàng.

+ Chiêu Dương: Là môn chủ của Địa Ngục Môn. Về ngoài xinh đẹp động lòng người, khí chất cao quý, thanh khiết. Tuy nhiên là một người rất âm hiểm, nhiều thủ đoạn và tàn nhẫn.

Yêu thích: Giết sạch đám phiền phức trong thiên hạ.

Ghét: Ban đầu không ghét thứ gì. Sau đó Hắc, sau đó nữa thì ghét lấy sang cả những người xung quanh Hắc.

+ Chu Tước: Tên thật chưa được tiết lộ. Là một thành viên trong nhóm Tứ Linh. Nhan sắc tuyệt diệu, nụ cười sáng ngời, tính cách dịu dàng trầm ổn. Những lúc buồn chán sẽ dùng Tam Muội Chân Hoà đốt chết người.

Yêu thích: Ăn mặc lộng lẫy, xinh đẹp.

Ghét: Không có gì để chơi.

+ Gia Bảo: Là bạn và cũng đồng thời là đối thủ của Ngao Nam từ lúc còn còi truồng tám mùa. Tính cách lạnh lùng ngông cuồng, chiến ý rất cao, tuy nhiên cũng là người có trí tuệ. Đôi lúc hành xử rất tà ác, tàn nhẫn.

Yêu thích: Đập Ngao Nam một trận.

Ghét: Bị Ngao Nam làm phiền.

+ Huyền Vũ: Tên thật chưa được tiết lộ. Là một thành viên trong nhóm Tứ Linh. Là con gái của minh chủ võ lâm, được gửi đi du học ở Thiên Môn và trở thành một trong số những cao thủ hàng đầu khi chỉ mới hai mươi tuổi. Tuy nhiên vì bị thương khi còn nhỏ nên thân thể phát dục kém, nhìn chỉ như đứa trẻ mười lăm.

Yêu thích: Điều khiển, không chế người khác.

Ghét: Bị coi là trẻ con. Tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng nội tâm nàng sẽ rất khó chịu.

+ Linh Đan: Võ công cực cao, tuy nhiên tính cách kì quái, khi thì rất tà ác, khi lại cực kì thiện lương. Trong lúc trọng thương và bị kẻ thù truy sát đã vô tình bắt gặp Ngao Nam và bắt gã làm sai vật. Kiếp nạn của nàng bắt đầu từ đó.

Yêu thích: Được người khác yêu quý.

Ghét: Bị người khác ghét bỏ.

Vforum.vn

+ Minh Thần: Là thiên tài của Thiên Kiếm Môn. Mười tuổi dùng tu vi Luyện Khí tầng một đánh bại toàn bộ đàn anh trong Tam Sơn Tỳ Võ Hội, từ đó trở thành đại sư huynh. Tính cách lạnh lùng, trượng nghĩa, coi thường những kẻ thích dựa dẫm mà nói thẳng ra thì chính là Hắc Hắc. Là thanh niên nghiêm túc, ứng xử khôn khéo nhưng vụng về trong chuyện tình cảm.

Yêu thích: Tạm thời chưa tỏ ra hứng thú với cái gì.

Ghét: Những ai khiến gã cảm thấy xấu hổ.

+ Ngao Nam Khi không trẻ trâu thì trông anh soái lạ lùng. Là người hiểu động, càn quấy, ngang ngược, tuy nhiên đối xử với người xung quanh rất tử tế. Bất quá là một kẻ không biết cách ứng xử, không hợp là đánh, tuy nhiên lại rất biết cách thể hiện tình cảm.

Yêu thích: Cầm nhầm thiên tài địa bảo.

Ghét: Kẻ nào hung hăng với gã thì gã đều ghét.

Vforum.vn

+ Tiêu Viêm: Chương môn Thiên Kiếm Môn. Tính cách cao ngạo, ghét ác như cừu, ghét Hắc Hắc hơn cừu. Tuy nhiên Hắc Hắc rất kính trọng Tiêu Viêm vì gã cực kì quan tâm đến sự muội Thanh Dương, mặc dù Hắc Hắc không bao giờ thể hiện

điều ấy ra bên ngoài.

Yêu thích:Chăm sóc,bảo vệ Thanh Dương.

Ghét:Thằng nào không tốt với Thanh Dương gã đều ghét.

+ Tống Nguyệt:Chường môn Vạn Hoa Kiếm Phái,rất hâm mộ và muốn độc chiếm Tiêu Viêm.Do vậy cô ta đã nhiều lần cố tình làm xấu hình ảnh của Thanh Dương và hãm hại nàng.Theo Hắc đánh giá thì tính cách người này không hẳn xấu,nhưng rất đáng ghét.

Yêu thích:Tiêu Viêm.

Ghét:Thanh Dương,sau đó ghét lây sang những người xung quanh nàng.

+ Thanh Dương:Là sư nương của Hắc,kiếm pháp tỉ lệ thuận với mỹ mạo.Tính cách lạnh lẽo,tàn độc,thậm chí máu lạnh nhưng rất dịu dàng với Tiêu Viêm và An Thủy.Có tình cảm đặc biệt với Hắc,nhỏ hơn mẫu tử,lớn hơn tình yêu.

Yêu thích:Hắc.

Ghét:Gần như cả thế gian này.

 + Thanh Long: Tên thật chưa được tiết lộ. Là thủ lĩnh

của nhóm Tứ Linh, hành tung bí ẩn, mục đích chưa rõ.

Yêu thích: Sự yên tĩnh.

Ghét: Ai phá đi sự yên tĩnh của nàng.

Vforum.vn

+ Thanh Trà: Là một hạ nhân trong nhà Pác Tra. Sau khi Pác Cha bị giết thì được hẩn thu nhận khi lang thang trong chợ sau đó sắp xếp cho trở thành Môn chủ Huyết Nguyệt Môn. Là một người hào hiệp, dũng cảm tới liều lĩnh và đôi lúc khá bạo lực.

Vforum.vn

Yêu thích: Giả làm nam nhi du ngoạn giang hồ.

Ghét: Đứa nào nói nàng là yêu nữ.

+ Trần Văn Tèo: Vì bị ăn nhiều hành nên cho vào đây để anh đỡ tui thân. Là đệ tử đứng thứ hai từ dưới lên của

Thiên Kiếm Môn.Sau khi bị Hắc - đệ tử đứng thứ nhất từ dưới lên – đánh bại thì cảm thấy cực kì nhục nhã và xuất hiện tâm ma.Sau đó được Xích Viêm dụ dỗ vào con đường ăn chơi sa đọa,dần dần trở thành một đại ma đầu.So với Hắc thì còn giống nhân vật chính hơn.

Yêu thích:Mạnh hơn Hắc.

Ghét:Hắc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ta không hề vượt cấp khiêu chiến

- Thăng rác rưởi,gặp tao là may xui rồi.

Bất Diệt Thần Tướng vừa bước lên võ đài vừa cười lạnh.

Hắc khịt mũi,cũng không thèm đáp trả bởi vì hôm nay hắc thực sự rất xui.Tâm này đáng lẽ còn đang ôm sự nương nể thì lại bị lôi lên đây đánh nhau với mấy thằng trẻ trâu,nếu không phải vì gỡ gạc danh dự cho nàng thì hắc đã bắt chước Ngao Nam phui đất trốn đi biệt tăm từ lâu rồi.

Vừa có tín hiệu “Bắt đầu” thì Bất Diệt Thần Tướng cũng không thèm để ý đến việc đối thủ của mình chỉ là một Tội Thê cảnh,trực tiếp lấy ra hai viên Bồi Nguyên Đan ném vào miệng nhai tộp tộp.

Bồi Nguyên Đan nếu ăn đúng liều lượng thì có thể khôi phục pháp lực,tăng khả năng đột phá thành công.

Thế nhưng nếu ăn quá liều thì sẽ tạo thành áp lực trong cơ thể,sẽ khiến thân thể trong thời gian ngắn bộc phát tiềm lực nhưng sau đó cả người sẽ đau như thể chết đi sống lại rồi vẫn còn đau.Hôm qua hắc cũng chính là sử dụng cách này để chạy đi cứu sư nương,cảm giác sau khi tan cơn phê thật đúng là không muốn thử lại lần hai.

Àn,mà không đúng.Nếu không phải vì cướp Tây Tuỷ Đan cho hắc thì pháp lực của Thanh Dương đã không bị hao tổn,nếu pháp lực không hao tổn thì với tu vi Kim Đan trung kỳ nàng đã dư sức đánh lão Nhật Thánh Sứ kia thành đầu heo.Vậy có nghĩa là hắc đi chuộc lỗi chứ cũng chẳng phải cứu vớt gì.

Vậy thì Thanh Dương có cảm thấy việc cướp đồ cho ta quá phiền phức không?Ta không cần nàng cướp thiên tài địa bảo cho ta,thế nhưng ta rất thích cảm giác nàng vì ta mà đi cướp.Không xong,nếu nàng cảm thấy ta phiền phức thì sau này nàng có lạnh nhạt với ta không?

Hắc còn chưa tính được là Thanh Dương có lạnh nhạt với hắc hay không thì một tiếng quát lớn đã kéo hắc trở về thực tại.Bất Diệt Thần Tướng không tiếc pháp lực tung ra chiêu Vạn Hoa Đưa Nở,đây là một chiêu kiếm uy lực rất lớn,đánh ra như muôn ngàn đoá hoa tung bay sắc bén vô cùng.Ấy vậy mà con hàng này lại không tiếc mana đánh vào mặt hắc,đây còn phải phải giết ruồi bằng dao mổ trâu?

Kiểm của Bất Diệt Thần Tướng đánh tới đâu thì không gian ở đấy xuất hiện một làn khí mỏng có hình dáng như một đoá hoa đang nở rộ.Đây chính là chỗ kì diệu của pháp lực,một khi kết hợp với kiếm ý thì có thể ngưng kết thành vật thể,tạo thành hiệu quả sát thương hoặc bảo hộ thân kỉ.

Chỉ thấy vô số cánh hoa mang theo hàn khí lạnh lẽo ập tới trước mặt hắc,tuy chưa đủ khả năng cắt người thành mấy khối nhưng để tạo thành vết thương chí mạng thì không vấn đề gì.

Bất Diệt Thần Tướng giống như đã trông thấy hắc bị chém thành máu thịt bầy nhầy,khoẻ miệng không nhịn được cong lên cười khẩy một tiếng.

Nếu cứ thế này duy trì xuống thì vị trí đại sư huynh xem như đã là vật trong túi áo.

Tuy nhiên trước một đòn màu mè hoa mỹ thế này sẽ không có ai lại ngu ngốc đến độ đứng yên để bị rừng hoa đ-ng trúng,hắc thì đương nhiên lại càng không.Chân phải đạp mạnh một cái đồng thời hơi nghiêng người về sau,lập tức thân thể hắc cấp tốc văng ra khỏi phạm vi của chiêu Vạn Hoa Đưa Nở.

- Ta thắng!

Chỉ chờ có thế,Bất Diệt Thần Tướng thu kiếm,pháp lực toàn bộ dồn xuống hai bàn chân rồi đạp mạnh xuống sàn đẩy người phóng đi như một mũi tên sau đó đâm kiếm ra.Thanh kiếm là mũi nhọn,Thần Tướng lợi dụng pháp lực đẩy thân thể lao đi cực nhanh nhằm kinh mạch trên vai hắc đâm tới.

Một kiếm này không độc,nhưng rất ác.Nếu để bị đâm trúng thì đảm bảo hắc sẽ không thể tiếp tục dùng kiếm nữa,sau này cũng không thể dùng kiếm.

Kinh mạch ở vai đã đứt,cho dù muốn thủدام cũng khó chứ chưa nói tới cầm kiếm.

Thế nhưng Thần Tướng chợt nhận ra hắc không có dùng kiếm,cánh tay theo đó hơi thu lại.

(Quản hắc có dùng kiếm hay không.Trước tiên phé đi tay phải của hắc sau đó làm gì thì làm!)

Gã thăm nghĩ,sau đó tiếp tục vươn tay kiên quyết tung ra một kiếm này.

Tiêu Viêm thấy vậy thì lắc đầu,không cần nhìn cũng biết hắn sẽ tránh được.

Kiểm một khi đánh ra thì phải có kiếm ý,nghĩa là phải biết mình đánh thế nào,đánh vào đâu,lực đạo bao nhiêu sau đó toàn tâm toàn ý toàn lực đánh ra.Làm vậy sẽ chấn nhiếp tinh thần đối thủ,sau đó lợi dụng thời khắc ấy đánh trúng đối phương.

Thế nhưng ý của gã đệ tử này đã loạn,như vậy thì kiếm cũng rồi.Không chỉ làm gián đoạn chiêu thức mà còn tạo cơ hội cho đối thủ,có lẽ lúc này trong đầu hắn đã nghĩ ra biện pháp phản công rồi.

Tuy nhiên ở đời không ai học hết được chữ “Ngờ”.

Chỉ thấy hắn bỗng nghiêng người qua một bên giống như sợ quá né bừa,sau đó bị kiếm của Bất Diệt Thần Tướng đâm trúng.Cũng không kịp vận lên nội công Kim Chung Trạo mà thân thể trực tiếp nhận một kiếm toàn lực này.

Xoẹt~

Thanh âm rợn người vang lên khi lưỡi kiếm cắt qua da thịt,trường kiếm dễ dàng đâm thủng ngực hắn sau đó xuyên ra sau lưng.

Crack~

Thanh Dương một nắm bóp nát tay ghế,mắt hạnh tròn tròn đứng bật dậy trực tiếp bạo phát tu vi Kim Đan trung kì phủ khắp Tứ Sơn Tỳ Vô Hội.

- Sư muội!

Tiêu Viêm mặc dù hơi bất ngờ vì bấy lâu nay vẫn nghĩ sư muội chỉ mới là Trúc Cơ đình phong,thế nhưng động tác của gã không hề bị gián đoạn,thần thức vừa kịp áp chế nhuyển kiếm của Thanh Dương bằng không nạng đã sử dụng Ngự Kiếm Thuật đâm chết Bất Diệt Thần Tướng trong vòng một nốt nhạc.

Đang không biết phải khuyên nhủ sư muội ra sao thì Thanh Dương bỗng thu lại sát khí điềm tĩnh ngồi xuống như không có chuyện gì khiến Tiêu Viêm vừa mừng vừa sợ.

Có phải sư muội vì đau lòng quá nên đã điên rồi không?

- Hắn chưa chết.

Nàng giống như biết được khúc mắc trong lòng Tiêu Viêm nên chủ động giải đáp.Gã thấy giọng nói của sư muội tuy còn hơi run rẩy nhưng ngữ điệu bình tĩnh,trầm ổn,không hề giống một cái người điên thì nhẹ nhõm thở phào,đồng thời kì quái nhìn xuống sàn đấu.

Rõ ràng hắn đã bị một kiếm xuyên tim.Tại sao sư muội lại nói là chưa chết?Hắn là quái thai sao?

Áp lực do Thanh Dương gây ra rất bá đạo thế nhưng đám đệ tử lại không nhận ra đó là nàng.Bởi lẽ họ đang tập trung lên trên sàn đấu,nơi có một nguồn áp lực tuy không lớn nhưng lại rất kì quái khiến cho một vài đệ tử không nhận được run rẩy giữa ánh nắng chói chang.

Cửu Từ Tà Công,nhập tử trùng sinh,trùng tổ kinh mạch,nội lực bạo tăng,công pháp tiến cấp.Đệ Nhất Kiếp:Đạo Sơn Huyết Ngục – Đại thành.

Nội kinh đầy trường kiếm trong ngực hắn bay cao tới bốn mét sau đó leng keng rơi đến trước mặt Bất Diệt Thần Tướng vốn đang sợ vỡ mặt vì lỡ tay giết người nay lại càng kinh hãi hơn vì một kẻ bị đâm xuyên tim đột nhiên sống lại.

Đối mặt với tử vong thân thể sẽ xuất hiện kì biến,tiềm lực bạo phát.Cửu Từ Tà Công chính là bằng cách đó luyện thành,tại thời điểm cận kề tử vong ý thức sẽ tự động vận công dịch chuyển nội tạng,sau khi trải qua cú sốc tử vong thì người luyện sẽ như được thoát thai hoán cốt,mạnh mẽ gấp nhiều lần.

Ân,nghe như trong truyện Bảy Viên Bi Rồng vậy.

Nói chung,người luyện Cửu Từ Tà Công chết càng nhiều thì tăng cấp càng nhanh.Tuy nhiên nhất định phải ăn no ngủ kĩ thì thân thể mới sinh ra tiềm lực để mà bạo phát,hon nữa cũng không thể quá lạm dụng khả năng thoát tử của công pháp.Một khi kẻ địch ngửa tay ngắt đầu người xuống thì đừng nói là Cửu Từ,cho dù có là Thập Cửu Từ thì người cũng sẽ chết thẳng cẳng.

Đây chính là khác biệt giữa tiên thuật và võ thuật.Tiên thuật có thể đứt đầu mọc lại đầu,thế nhưng võ thuật thì cao nhất cũng chỉ tới mức chết đi sống lại thôi.

Tuy nhiên tiên thuật cũng có chỗ yếu,còn chỗ yếu là gì thì để từ từ hắn nghiên cứu đã.

- Ân,không rách áo.Rất tốt.

Hắn kéo cổ áo ra xem kĩ một lượt rồi trên mặt hiện lên vẻ hài lòng.Bây giờ nội lực của hắn còn yếu,chưa thể đập không mà đi nên khi chân không chạm đất thì di chuyển sẽ có chút hạn chế.Vậy nên mặc dù đã dùng hết sức bú mẹ để chọn góc đẹp nhưng hắn vẫn rất sợ áo sư nương mới may sẽ bị thẳng ngu kia làm rách.

- Ngươi...Ngươi là người hay quý?

Bất Diệt Thần Tướng sợ hãi thét lên khiến hắn giật mình.Nhìn gã to cao đen hói,đã vậy còn tu tiên mấy năm trời thế mà lại sợ ma,nói ra thật đúng là không ai dám tin.

Nếu đây là cuộc đối thoại với Tiểu Bánh Bao thì có lẽ hắn sẽ trêu đùa nàng một chút. Thế nhưng đối phương lại là một thằng mi rậm mày thô,râu ria lún phún nên hoàn toàn chẳng tạo cho hắn được chút hứng thú nào.

- Ta đương nhiên không phải ma.Nếu là ma thì đã chẳng ở đây đông dài với ngươi làm gì cho nhọc xác.

- Nhưng ngươi rõ ràng đã bị đâm xuyên tim..

Hắn gõ lên ngực,đã bắt đầu cảm thấy thăng nhải này có chút phiền phức:

- Đại ca ơi.Ta trời sinh phế vật,con tim nằm ở phía trái chứ không nằm ở giữa ngực như đám cao thủ các người.Giờ có thể đánh được chưa?Ta thấy đôi bụng lấm rồi.

Lời này hắn không hề bịa.Mặc dù vừa hóc cả chục cái bánh bao thế nhưng vừa rồi Cửu Tử Tà Công bạo phát tiềm lực khiến cho thân thể hắn mặc dù tràn đầy sức mạnh thế nhưng lại cực kì đói và đau nhức.Cái này có thể lấy chơi game để làm ví dụ,mặc dù ngươi đã đói tới mềm răng nhưng vẫn cảm thấy có thể chơi liên tục sáu ngày sáu đêm.Chính là cái cảm giác vì điệu đó đấy.

Bất Diệt Thần Tướng nhú mày suy nghĩ một chút,cảm thấy lời của hắn không hẳn là không có khả năng.Trên đời này thể chất kì quái có rất nhiều,tim lệch một chút thì cũng không có gì là kì quái.

Gã không để ý thấy vết thương trên ngực hắn đã lành hẳn,hiền ngang đi tới nhật trường kiếm lên chỉ vào mặt hắn.

- Lẽ ra ngươi nên ngoan ngoãn nằm dưới mặt đất.Bây giờ dù ngươi có quỳ xuống van xin thì cũng đã muộn.

Hắn xoa bóp cái bụng đang kêu ồm ồm,chặc lưỡi:

- Giá mà vừa rồi ngươi có một phần oai phong như thế này thì ta đã đỡ phải mồm mồm.

Bất Diệt Thần Tướng then quá hoá giận,quát lớn một tiếng rồi huy động trường kiếm đâm về phía hắn. Thế nhưng còn chưa kịp vung tay đã thấy đợt gió lạnh ập đến,gã theo bản năng ngửa người ra sau nhanh tới mức cái ót đập mạnh xuống sàn gỗ sau đó ngã ngửa.

Không cần nghe đám khán giả cười rộ lên gã cũng biết là bộ dạng hiện tại của mình đang cực kì khó coi.Bật tôm một cái ngồi dậy,Bất Diệt Thần Tướng chỉ vào mặt hắn quát lớn:

- Con mẹ ngươi!Ngươi lại dám dùng ám khí?

- Sao lại nói khó nghe như vậy?Ai dùng ám khí?

Hắn vung vẩy mẫu gỗ nhọn trên tay.Những cái này là chiều hôm qua hắn gọt trong lúc chờ Ngạo Nam đào bới xới lộn cái được điền lên.

- Ám khí tên như ý nghĩa,là ném trong bóng tối,ném để ám hại người khác.Còn ta đứng đây ném thẳng vào mặt ngươi thì phải gọi là Minh khí chứ.

Dứt lời liền ném thêm một mẫu gỗ nữa.Mẫu gỗ dài bằng ngón tay trở,nhọn dần về một phía giống cánh hoa anh đào cực kì sắc bén.

Bất Diệt Thần Tướng không dám coi thường trực tiếp dùng kiếm gạt phi tiêu sang một bên sau đó bỏ kiếm về phía hắn:

- Đờ chiêu Mạnh Mẽ Phân Thiên của lão tử!

Chợt vùng dưới cùi chỏ đau nhói sau đó cảm giác tê dại truyền khắp cánh tay phải,kiểm theo đó mềm oặt hạ xuống.

- Ân.Không đứt gân sao?Thân thể của Luyện Khí tầng sáu xem ra cũng rất mạnh.

Một mẫu gỗ đâm xuyên qua tay áo của Bất Diệt Thần Tướng nhưng bị da thịt cản lại,đù thấy thân thể của tu sĩ Luyện Khí tầng sáu cũng không thua gì Kim Chung Trạo đệ tứ quan,vật nhọn thông thường khó có thể đâm xuyên qua da thịt.

Lần này Bất Diệt Thần Tướng đã có chút hoảng sợ.Tại sao một tên Tội Thê lại duy trì được lâu đến như vậy?Hai chiêu vừa rồi đều đủ khả năng đánh hắn thành tàn phế,cho dù hắn có dùng ám khí hay cung nỏ đi chăng nữa thì cũng không thể nào múa may trước một tu sĩ Luyện Khí kỳ lâu như vậy,bằng không chẳng phải thể gian này đã loạn hết cả?!

Thế có nghĩa là cốt lõi không phải ở hắn dùng vũ khí gì,mà là hắn sử dụng ra làm sao.Nếu hắn ra tay quá sớm thì ta đã né được,nếu ra tay quá muộn thì kết cục là cả hai cùng trúng đòn,vậy nên hắn tấn công vào lúc ta chuẩn bị ra chiêu,khi ấy thì ta sẽ không thể né được.

Hừ,vậy thì lão tử liền tung hự chiêu xem ngươi còn múa may kiểu gì.

Sau khi đã suy đoán rõ ngọn ngành mọi chuyện thì Bất Diệt Thần Tướng cảm thấy thông tuệ hơn hẳn, ý cười lại bắt đầu xuất hiện trên khoé môi gã. Thế nhưng gã đã quên mất một điều rất quan trọng, đó là nếu một người có khả năng quan sát tốt như vậy thì liệu có thể bị lừa bởi một tay mơ như gã hay không?

- Mạnh Mẽ Phá Thạch!

Gã quát một tiếng, trường kiếm phạt ngang chém về phía hắn. Thế nhưng được nửa đường thì gã bỗng thu kiếm sau đó nhảy qua một bên đồng thời đưa tay lên định bỏ kiếm vào đầu đối thủ.

Phập~

- Thời điểm ra đòn nguoi có thể im lặng một chút được không? Ta đang mệt, nghe rất đau đầu.

Bất Diệt Thần Tướng rút lên một tiếng kinh hãi rồi nhảy về sau, trên vai nhiều thêm một mẩu gỗ đâm sâu vào da thịt.

Lẽ ra với lực tay của hắn hiện giờ thì không thể phi rách da một tu sĩ Luyện Khí tầng sáu, thế nhưng nếu phi vào vết thương hở thì đó lại là chuyện khác.

Bất Diệt Thần Tướng nhìn mẩu gỗ cắm sâu vào vết thương do Yasuo vừa gây ra, khuôn mặt lập tức co quắp lại vì tức giận.

- Lão tử giết nguoi!

Gã như một con trâu điên vùng kiếm lao tới như một thẳng du côn, hoàn toàn ném cái mớ kiếm pháp Mạnh Mẽ của gã qua một bên, kiếm vùng loạn xạ không chiều không thức đánh về phía hắn.

Hắn không dám chậm trễ lấy trong áo ra một nắm mẩu gỗ, ước chừng còn khoảng mười cái, sau đó ném thẳng vào mặt Bất Diệt Thần Tướng. Thế nhưng chiêu trò đơn giản như vậy thì không làm khó được gã, chỉ cần vùng kiếm vài cái là mẩu gỗ của hắn đã rơi rụng liểng xiểng xuống mặt đất.

- Chịu chết!

Gã gầm lên, sau đó nhảy thật cao ý định bỏ xuống một kiếm lôi đình. Và gã bỏ thật, khán giả nín thở quan sát trường kiếm ầm một tiếng bổ ra cái hố lớn trên võ đài, sau đó lại thờ phào khi nhận ra hắn đã kịp nhảy qua một bên tránh né.

Một người xem cảm thấy không khí quá trống vắng thì buồn bực hô to:

- Làm cái gì vậy? Đã đánh từ nãy đến giờ rồi, sao còn chưa có bình luận?

- Bình luận nhanh đi chứ! Cao thủ gì mà còn kiếm lời hơn một gã Tôi Thế Cảnh.

- Không làm được thì xuống đi bác ơi!

Lão Tam đang đứng khoanh tay chờ công bố kết quả trận đấu thì bị lời của đám khán giả quá khích làm cho bối rối. Bất đắc dĩ phải bình luận mấy tiếng:

- Ở võ đài số một, Minh Thần chiến thắng. Ở võ đài số bốn, thẳng nhóc Tinh Vũ đứng dậy, không thương tổn gì. Thằng nhóc Bất Diệt đang trầm mình vận công, dự định tung chiêu kế tiếp. Tinh thể giăng co, chưa phân thắng bại.

- Bình luận chán thế bác già ê!

- Buồn ngủ quá. Thêm tý lửa đi bác!

- Xin 5 lượng củi lửa!

Lão Tam vuốt mồ hôi, cảm thấy miệng có chút khô đắng:

- Thằng nhóc Bất Diệt lao đến, lợi dụng tu vi mạnh mẽ dồn ép Tinh Vũ phải tránh. Tinh Vũ tránh, Bất Diệt tiếp tục đuổi. Trường kiếm đánh loạn, Tinh Vũ đang né tránh.

- Thôi đi bác ê. Cái này chúng tôi xem là biết, chúng tôi đâu có mù!

- Bình luận thế mà cũng đòi bình luận!

- Thà đứng xem còn đỡ, nghe bình luận xong thật quá con mẹ nó buồn ngủ!

- Cao thủ gì chứ? Cao thủ phí cơm!

Cái này... Rõ ràng là các nguoi ép lão tử phải bình luận!

Lão Tam bị bọn nhãi ranh vất mũi chưa sạch này nói cho đầy một bụng tức. Đám này tu vi không cao nên không dám đăng ký tham gia Tứ Sơn Tỳ Võ, ấy

thể mà không ngờ công phu mắng người lại lợi hại như vậy.

Tiêu Viêm thấy một màn này thì lắc đầu cười nhạt. Một cao thủ Trúc Cơ trung kỳ lại bị bọn tiểu bối mắng tới mặt đỏ tai hồng, quả sự cỡ này tuyệt đối không phải ngày nào cũng có.

Cười xong thì lại gã chăm chú quan sát hắn đang nhảy nhót như khi phía bên dưới. Tên tiểu tử này... chỉ trong thời gian ngắn đã tạo ra nhiều bất ngờ như vậy. Thật đáng ngờ, tuy nhiên không đáng lo ngại. Nếu sư muội không nói gì vậy thì cứ để kệ đi.

Ở phía dưới, Bất Diệt Thần Tướng đã cảm thấy có gì đó sai sai khi cứ đánh xong một đòn thì trên người lại nhiều thêm vài cái mấu gỗ. Ban đầu chỉ có một cái, quay đi quay lại đã thấy gần mười cái cắm đầy người.

Vừa rồi Yasuo chém gã bị thương không ít, vết thương cũng khá đau rát nên ảnh hưởng tới cảm nhận của cơ thể. Thế nhưng gần mười mấu gỗ cắm lên người thì hơi quá rồi. Hắn phì lúc nào, gã bị phì trúng lúc nào, tại sao đến một chút ấn tượng cũng không có?

Trong lòng đầy nghi vấn, Bất Diệt Thần Tướng quyết định đứng lại để xem hắn dùng cái thủ đoạn tà môn gì. Nhân tiện lấy đan dược ra ăn để khôi phục pháp lực đã hao phí từ nãy tới giờ.

Hắn thấy con trâu điên này đột nhiên đứng lại cắn thuốc thì hơi ngạc nhiên, thế nhưng cũng không bận tâm lắm. Tâm trí khẽ động, lập tức một mấu gỗ đang nằm im lìm dưới sàn bắt ngờ lao vút về phía Bất Diệt Thần Tướng.

Ngự Kiếm Thuật!

Tiểu Bánh Bao nhai bánh bao, Tiêu Viêm buồn chán gãi cái mũi, Thanh Dương vui vẻ mỉm cười, thế nhưng khán giả thì ngây người, Lão Tam ngây người, Bất Diệt Thần Tướng cũng ngẩn ngơ để mặc mấu gỗ cắm trúng vết thương trên đùi. Một tia máu phun ra tạo thành một hình vòng cung đẹp để rồi rơi xuống võ đài, sau đó thấm vào lớp sàn gỗ tạo thành một dải màu đỏ thẫm.

Ngự Kiếm cần gì?

Mà không chỉ Ngự Kiếm, ngự cái gì cũng cần có pháp lực cao thâm làm trụ cột. Đó mới chỉ là yêu cầu đầu tiên, còn chưa nói đến kinh nghiệm và công pháp chân truyền.

Thế nhưng hắn là cái cấp độ gì? Tội Thể cảnh, còn chưa lên được Luyện Khí mà đã có thể Ngự Kiếm? Đây là cái thể loại gì? Giữa ban ngày mà cũng có thể nằm mơ sao?

Kiến thức của Bất Diệt Thần Tướng là rất chính xác. Nếu chỉ dựa vào tu vi Tội Thể cảnh thì dù hắn có rặn phọt cả đan điền ra cũng không nâng nổi một que tăm. Ấy thế nhưng gã lại không biết thứ hắn sử dụng không phải pháp lực, mà là nội lực, tuy uy lực không bằng nhưng để luyện ra thì nhanh hơn nhiều lắm.

Hơn nữa gã quên không tính đến một yếu tố là kinh nghiệm. Không phải cứ dồn thật nhiều sức lực vào mới có thể ngự kiếm, khống chế điều độ cũng là một yếu tố cực kì quan trọng. Tuy nhiên một thằng nhãi mười ba tuổi thì có bao nhiêu kinh nghiệm? Ân, cái vụ này vẫn là dùng bàn thì hơn.

Dù sao Bất Diệt Thần Tướng cũng xem như thần kinh vững vàng, rất nhanh liền khôi phục được chiến ý. Gã hung hăng rút mấu gỗ trên đùi ra, lập tức máu tươi phun thành tia nhìn rất ghê rợn.

Có kinh nghiệm một lần, đối với những cái khác gã không dám tùy tiện rút ra nữa.

- Khốn khiếp! Biết mấy cái tiểu xảo thì rất giỏi sao? Đừng nói ngươi biết ngự vật, cho dù ngươi điều khiển được cả lời kiếp thì hôm nay lão tử cũng đánh ngươi thành tàn phế. Ngươi nên biết vượt cấp khiêu chiến thì kết cục chỉ có thảm bại mà thôi!

Đứt lời liền vùng kiếm lao tới, áp lực đè nặng lên cả hơi thở của hắn. Xem ra Bất Diệt Thần Tướng muốn một đòn quyết định trận đấu, tránh cho đêm dài lắm mộng.

- Đạo của chúng ta bất đồng, sao có thể gọi là vượt cấp khiêu chiến.

Hắn nhảy lên đá một cước vào mặt đối thủ, cước tung ra nhanh, thân pháp còn nhanh hơn. Từ khi nhảy lên tới khi đá trúng Bất Diệt Thần Tướng chỉ chưa đầy một giây.

- Ngay từ đầu ngươi đã không có tư cách so đẳng cấp với ta.

Bá Cước – Sát Trá Phong Vân Bá Lăng Tiêu

Một cước lời đình này suýt chút nữa làm gân chân của hắn bị đứt, thế nhưng hiệu quả thì khỏi bàn. Chỉ thấy mấu gỗ trên người Bất Diệt Thần Tướng bị kinh lực của hắn đánh bay ra tứ phía còn gã thì nằm im lìm trên mặt đất.

Mấy mấu gỗ này vốn là để chặn lại kinh mạch của Bất Diệt Thần Tướng, sau đó bị kinh lực của hắn đánh vào thì xảy ra xung đột. Một cái đẩy ra, một cái ấn vào, sau vụ này có lẽ kinh mạch của gã sẽ mất thời gian dài mới khôi phục được.

Khán giả bên dưới im phăng phắc. Không ai dám nói câu nào, bởi lẽ ai cũng sợ sau khi lên tiếng xong sẽ phát hiện đây không phải là mơ.

Một cái Tội Thế cảnh,một cái phế vật nhất của Thiên Kiếm Môn tiến vào vòng chung kết Từ Sơn Tỳ Vồ.

Đây là sự kiện kinh hãi bậc nào?Người cứ thử mở bóng đá và thấy đội tuyển Việt Nam đang tham dự WorldCup thì sẽ biết.

Cho đến khi có tiếng thông báo từ Lão Tam thì không ai còn nghi ngờ gì về độ tinh táo của bản thân nữa.

Sàn đấu số bốn:Tinh Vũ,thắng.

Trận chung kết:Tinh Vũ đối chiến Minh Thần.

Hắn cười khò nhìn xuống chân phải đã tê dại,lại thấy đối phương trong mắt tràn đầy hứng thú đang quan sát mình từ sàn đấu bên kia thì không nhịn được cười khò.

Xem ra lần này Cửu Từ Tà Công của hắn dù không muốn cũng phải lên tầng hai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngự kiếm phi hành

Người tới,hay là ta tới?

Minh Thần chiến ý l-ng lộng hơi hần.

- Ta thích số bốn.Làm phiền người vậy.

Hắn cười khò,cảm thấy kèo này khó mà nhai được.Nếu thông thường gặp đối thủ khó chơi thì hắn sẽ không tiếc thủ đoạn mà vui đập,thế nhưng lần này lại là đánh trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào.Việc hắn dùng phi tiêu không bị lão Tiêu Viêm bắt vạ đã xem như là may mắn,nếu hắn còn mặt dày dùng mấy cái đòn như Khí Hái Trộm Đào hay Bứt Tóc Móc Mắt thì lão Tiêu Viêm không lột của hắn một tầng da mới là chuyện lạ.

Hơn nữa Minh Thần cũng không phải loại hữu danh vô thực,kiếm pháp của gã tuyệt đối đứng trên tất cả các đệ tử Thiên Kiếm Môn thời điểm hiện tại.Đối chiến với một nhân vật khó nhai như vậy mà hắn lại chưa kịp rèn ra cái phi đao nào,xem ra lần này muốn không ăn khổ cũng không được.

Minh Thần nhón chân ba lần đã nhảy từ sàn đấu số một tới trước mặt hắn.Mỗi sàn đấu dài cả trăm mét vậy mà gã giậm chân một cái liền nhảy qua được,thân pháp tiêu sái thoát tục hoàn toàn không phải là cò tò ra ngẫu lòi.

Đây là phong thái của kẻ mạnh,khí chất của kẻ mạnh.Lâm trận không có kị,đối chiến không lo sợ,thong dong như nằm nhà xem TV,thần thái bậc này chỉ khi nào người là hạc giữa bầy gà thì mới luyện ra được.

Àn,hoặc nếu người là nhị thế tổ như Ngao Nam thì cũng có thể luyện.

- Chân người bị thương không nhẹ.Nếu bây giờ người dùng đấu thì cũng không ai có thể chê cười người.

Lời nói của Minh Thần tuy có chút khiến người khác nản lòng thế nhưng hoàn toàn là những lời trần thành.Hôm nay gã đã thay đổi cái nhìn về hắn,vậy nên cũng không muốn nhân cơ hội hắn đang bị thương đập hắn một trận.

Hắn một mồm lầy trán,cười nhạt:

- Ta cũng không muốn đấu.Thế nhưng nếu chỉ vì một chút thương tích mà rút lui thì sư nương sẽ coi thường ta,ta cũng sẽ coi thường chính mình.

- Người không đấu,vậy thì ta đấu!

Bổng Ngao Nam không biết từ đâu quay cuồng hạ cánh xuống võ đài.

Gã ầm một tiếng nhảy xuống làm sàn gỗ thủng ra hai cái lỗ lớn sau đó cười hề hề rút chân lên,bộ dạng tuy có hơi ngáo ngo thế nhưng động tác uy mãnh lại gây ấn tượng mạnh tới tâm trí của đám sư huynh đệ khiến họ dần quên đi về tiêu sái của Minh Thần.

Ngao Nam quệt mũi một cái rồi nhếch miệng cười với hắn:

- Vừa rồi lão tử ở trên kia xem.Thấy người đánh rất thú vị khiến ta liền nghĩ ra một cái chiêu thức mới.

Khán giả kì quái nhìn xung quanh.Bốn bề rõ ràng đều là mịt mù mây trắng bay,người là đứng ở nơi nào xem?

Đột ngột xuất hiện giữa trận đấu thế này đương nhiên là một hành vi rất kì quái,thế nhưng đó lại không có gì là bất thường đối với tính cách của Ngao Nam.Chỉ thấy gã đường hoàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Viêm:

- Sư phụ,con muốn tham gia có được không?

Tiêu Viêm mặt mày bùng cái trán,cảm thấy cực kì bất lực trước tên đệ tử ngỗ nghịch này.Gã phát tay:

- Nếu hai tên kia không ý kiến gì thì ngươi có thể đánh.

- Tạ ơn sư phụ!

Ngao Nam ôm quyền sau đó quay sang dùng kế khích tướng đối với Minh Thần:

- Nếu ngươi đánh thắng một Tồi Thế cảnh đang bị thương thì có lẽ cũng chẳng về vang gì đâu nhỉ?

Minh Thần nhú mày.Không phải vì câu nói của Ngao Nam mà bởi gã đang phân vân không biết có nên làm loạn quy tắc của Tứ Sơn Tỷ Võ hay không.

Hắn dù sao cũng chỉ là một Tồi Thế cảnh,hơn nữa còn đang bị thương.Đúng như lời Ngao Nam nói,nếu thắng thì cũng chẳng về vang gì,đã vậy còn có khả năng bị đám sư đệ ác miệng nói xấu.Gã không ngại mang tiếng xấu,thế nhưng gã không muốn tạo cơ hội để bản thân bị mang tiếng xấu.

Minh Thần suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Ta đồng ý.

- Không thể được!Ai cũng phải vất vả lắm mới có thể tiến vào vòng trong.Cho dù là nhị sư huynh thì cũng không được phép ngang ngược như vậy!

Một thẳng hô to.Ngay lập tức có thêm mấy thẳng diễn viên quần chúng nhao nhao lên:

- Đúng thế.Không công bằng!

- Xuống đài đi!

- Khôn như ông quê tôi xích đây!

Ngao Nam nheo mắt nhìn đám đông phía dưới,tay phải cho vào trong áo rồi lấy ra một sấp giấy ném về phía khán giả.

Là ngân phiếu.

- Này!Đừng nghĩ có chút tiền...

Ngay lập tức thẳng này bị đám đông bịt miệng ném qua một bên:

- Con mẹ ngươi!Ngươi không nhặt thì để lão tử nhặt.

- Ngươi không cần nhưng chúng ta cần.To mồm như vậy làm gì?Ngứa người sao?

- Nhị sư huynh mà thu lại ngân phiếu thì lão tử liền khâu miệng ngươi cho bít khẩu nghiệp!

Ngao Nam sau khi xử lí xong xuôi thì phúi tay nhìn về phía hắn:

- Gã đã đồng ý rồi.Còn ngươi?

Thái độ của hắn khiến Ngao Nam cảm thấy rất bức mình.Cái con hàng này đáng lẽ ra phải mừng quýnh vì sự xuất hiện của ta chứ.Tại sao lại trưng ra cái vẻ mặt do dự kia?Muốn ăn hành thêm à?

Hắn đương nhiên là không muốn ăn hành,thế nhưng cũng không muốn khiến Thanh Dương thất vọng.Hắn đã từng nói sẽ đứng tại mười vị trí đầu,có lẽ sư nương đã rất mong hắn sẽ đứng hạng nhất.

- Tiểu bảo bối!

Đang phân vân thì hắn bỗng giật mình khi nghe được thanh âm của sư nương,ngẩng lên thì thấy nàng đang thâm tình nhìn hắn,trong mắt ẩn chứa lệ quang:

- Đã đủ rồi.Trở về đi con.

Sự tác động của phù thủy ánh sáng khiến cho thân ảnh của nàng ở trên đài cao vốn đã kiều diễm như hoa,khinh đạm như mây nay lại càng thêm mơ hồ kì ảo,nửa hư nửa thực.Cảm giác mỹ nhân như đang gần ngay trước mắt,lại giống như ảo giác từ ngàn kiếp trước hiện về.

Hắn nhìn tới ngay người, bỗng cảm thấy sống mũi dâng lên một cỗ cay nồng. Ánh mắt nàng ôn nhu như vậy, tại sao mãi đến kiếp này hắn mới nhận ra?

Nội lực trong cơ thể hắn bạo phát, cũng không thêm quân đau nhức mệt mỏi hay cái mẹ gì đang công kích thân thể mà trực tiếp sải bước nhảy lên đài cao ôm trầm lấy Thanh Dương.

Tiêu Viêm quay mặt đi. Tuy nội tâm của gã không thoải mái khi thấy sư muội thân mật với người khác thể nhưng bị hai sư đồ làm ảnh hưởng, gã dù có tức ra từ sắt thép cũng phải từ bỏ ý định làm hỏng cảnh tượng xúc động này.

- Đưa nhỏ ngốc. Còn dám nói là sẽ không bị thương? Con làm sư nương sợ muốn chết.

Nàng gắt gao ôm thật chặt thân thể nhỏ bé trong lòng như đang sợ nếu thoáng thả lỏng thì hắn sẽ lại rời khỏi vòng tay nàng mà nhảy xuống võ đài chết chóc kia.

- Ách. Ta hoàn toàn không có bị thương. Không tin người vỗ thử, hoàn toàn không sưng mề miếng nào.

Lời của hắn đương nhiên không gạt được Thanh Dương. Nàng cũng từng lăn lộn giang hồ nhiều năm đương nhiên hiểu đột phá sinh tử hung hiểm thế nào. Tuy không biết cách của hắn là gì thể nhưng khẳng định thân thể của hắn lúc này đang rất thống khổ, đây là chưa kể đến tổn thương do giao chiến gây ra.

Chiều thức của tu sĩ Luyện Khí tầng sáu là thứ hắn có thể tùy tiện né sao? Kinh lực còn chưa đánh nội tạng hắn nát vụn đã đủ khiến nàng bất ngờ rồi.

Nàng đưa tay phải lên, đương nhiên không phải để vỗ xem hắn còn nguyên hay mê, mà là để xoa đầu gã đệ tử. Cũng không nói gì thêm, chỉ dịu dàng vuốt ve tóc hắn thật lâu.

- Sư nương, đã lâu không thấy người vui như vậy.

- Ừm. Ta rất vui, rất tự hào. Tiểu bảo bối, cảm ơn con.

Hắn vòng tay ôm eo thon của sư nương, cái mũi tham lam hấp thụ hương thơm trên thân thể nàng. Cho dù hung hiểm bao nhiêu, cho dù khó khăn cỡ nào, ta chỉ cần một tia ôn nhu này của nàng ở đích đến, vậy là đã đủ để ta liều mạng.

Đám đệ tử phía dưới thấy một màn này thì hung hăng nhỏ nước bọt.

Ai cũng biết sư thúc là nữ nhân đẹp nhất Thiên Kiếm Môn, ai cũng biết sư thúc rất chiều chuộng người, thể nhưng người cũng không cần khoa trương như vậy. Ngày nào người cũng được ôm sư thúc vậy thì bớt ôm một lần không được sao? Ôm trước mặt bọn ta thể này rõ ràng là muốn chọc tức đám xử nam chúng ta!

Một kẻ không nhịn được kêu lên:

- Ê! Bình loạn đi!

- Đúng thế. Đừng có suốt ngày bám lấy sư thúc làm bọn ta ngứa mắt. Bình loạn đi!

- Bình đi! Bình đi!

Hắn liếc nhìn đám đông phía dưới, lại nhìn qua Minh Thần đã rút trường kiếm ra, khoé miệng nhếch lên một nụ cười.

- Sư nương...

Chưa kịp nói thì đã có năm ngón tay thon dài mát lạnh đan vào nắm lấy tay hắn. Luồng nhiệt khí từ cơ thể sư nương tràn vào kinh mạch hắn khiến hai người như hoá thành một thể.

Hắn quay lại tròn mắt nhìn Thanh Dương, lại bắt gặp nàng đang mỉm cười.

Đồng tâm nói bằng mắt, tri kỷ chẳng cần lời.

Hắn cười nhạt. Lối sống độc hành đã khiến hắn quá thu mình, xem ra còn phải cố gắng hơn nữa thì mới mong xứng với Thanh Dương.

[Vâng. Sau một hồi lăn lóc trên sàn thì ta đã trở lại rồi đây. Bây giờ trên sàn đấu là hai đấu thủ Minh Thần và Ngạo Nam, hai ngôi sao sáng của Thiên Kiếm Môn đang chuẩn bị bán hành cho nhau thừa quý vị.]

Minh Thần chỉ kiếm vào mặt Ngạo Nam, trầm giọng ra lệnh:

- Lấy kiếm ra đi.

Ngạo Nam ung dung khoanh tay trước ngực, bộ dáng vênh vác rất chi là không coi ai ra gì:

- Kiếm của lão tử đã sẵn sàng từ lâu. Người có gan thì đến đánh, không có gan thì bước xuống dưới.

Minh Thần nhủ mày,tay trái vung lên ném vỏ kiếm vào mặt Ngao Nam

[Vâng,đã có những hành động đầu tiên.Vỏ kiếm đã được ném thẳng vào mặt Ngao Nam nhưng thanh niên này né rất tốt,ngay sau đó Minh Thần lao tới đâm kiếm về phía đối thủ.Liệu Ngao Nam có tránh được chiêu này hay không?Không,Ngao Nam không thèm tránh né.Anh đang tỏ ra bình tĩnh một cách khó hiểu thừa quý vị.Kì biến xảy ra,một vật gì đó bất ngờ lao thẳng xuống đâm thủng sàn đấu khiến Minh Thần buộc phải né tránh.Hình như đó là một thanh kiếm,là kiếm của Ngao Nam,thế nhưng đã bị rơi xuống gầm võ đài mất rồi thì lấy gì mà đánh đây?]

[Sàn đấu lại bị thủng một lỗ nữa thừa quý vị.Ngoại Nam đã dùng Ngự Kiếm Thuật để lôi thanh kiếm lên,Vâng,chưa thấy cao chiêu gì được tung ra thế nhưng cơ sở hạ tầng đã bị thiệt hại nghiêm trọng,đúng là phong cách của kẻ có tiền.Ngoại Nam đã cầm lấy kiếm và tung ra những cú chém đầy thiện cảm,Minh Thần cũng múa kiếm chống lại,hai bên đang chém nhau tung toé.Ngoại Nam đang bị thất thế,anh ấy ngay lập tức nhảy ra luôn nhưng bị Minh Thần đuổi theo rất sát.Có vẻ như kèo lệch rồi,không hay rồi...Bất ngờ kiếm của Ngoại Nam phóng ra.Vâng,một pha ngự kiếm chớp nhoáng - chớp giạt - bất thành linh đã khiến Minh Thần buộc phải lộn ra để né tránh.Ngoại Nam đang dựa vào lợi thế nhiều pháp lực để tung ra những chiêu Ngự Kiếm Phi Hành rất ngáo thừa quý vị.]

[Tuy ra chiêu ngáo nhưng có vẻ Ngoại Nam vận dụng Ngự Kiếm Thuật rất thành thạo,Minh Thần đang phải chống đỡ rất vất vả.Liệu kèo có mở mắt với Ngoại Nam hay không?]

Minh Thần giống như đang cực kì chật vật chống lại phi hành kiếm thì bất ngờ động tác nhanh đột biến,cả người hoá thành một tia tàn ảnh mang theo kiếm khí sắc bén ập tới Ngoại Nam khiến cho toàn bộ khán giả đều bị bất ngờ..

Một kiếm này nhanh đến mức ngay cả hần cũng không kịp bình luận,vừa há miệng thì kiếm đã sắp đâm vào vai của Ngoại Nam

Thế nhưng Ngoại Nam đã sớm đoán được Minh Thần giả trụ ăn thịt hổ,lập tức huy động toàn bộ pháp lực gọi trường kiếm bay trở về.Trường kiếm nhanh hơn tốc độ của Minh Thần một nhịp,Ngao Nam tung mình nhảy lên thân kiếm sau đó bay ra khỏi phạm vi chiêu thức của đối phương

Ngự Kiếm Phi Hành.Đạp kiếm mà đứng,phá không mà đi,đạt tới cảnh giới không khác gì thần tiên.

Luyện được Ngự Kiếm Thuật đã khó,có thể đạp kiếm mà đi thì lại càng khó hơn.Đây giống như người có thể nâng một cốc nước,nhưng nếu có một người ngồi trên cốc nước thì người lại không tài nào nhấc lên được.Bởi vậy những ai có thể Ngự Kiếm Phi Hành đều được xem là cao thủ tuyệt thế,là thần tiên sống

Thế nhưng luận anh hùng đâu dựa vào tuổi tác.Ngoại Nam chỉ mới mười ba tuổi đã có thể Ngự Kiếm Phi Hành,tạo thành một cái truyền kì mới tại Thiên Kiếm Môn.

Giờ thì mọi người đã biết gã đứng ở đâu để quan sát trận đấu.

Đám đệ tử hâm mộ tới đó mất nhìn Ngoại Nam đạp kiếm đứng trên không,gió thổi quần áo gã bay phấp phật nhìn oai phong,tiêu sái khó tả.

Vẫn biết thiên tài quái tính,thế nhưng một thằng luyện kiếm hơi hót,cứ xềnh ra một chút là lại trốn đi chơi thế mà lại đạt được cảnh giới này trước cả sư huynh Minh Thần khiến bọn chúng cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Thế đạo đảo điên rồi.Loạn rồi,loạn hết cả rồi.

Ngao Nam cũng không thèm để ý đến đám huynh đệ đồng môn đang gào thét kêu trời lay đất đến khán cả giọng,sử dụng Ngự Kiếm Phi Hành trực tiếp lao về phía Minh Thần.

Tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành cực nhanh mang theo áp lực phong toả toàn bộ đường lui của Minh Thần khiến gã chỉ còn cách đối mặt.Trường kiếm nâng cao,pháp lực cuộn cuộn,Minh Thần quyết định sử dụng chiêu mạnh nhất mà mình biết để chống lại một kích lôi đình này.

Phá Hồng Trần.

Trường kiếm rời tay bay lơ lửng trước mặt Minh Thần đồng thời phát ra hào quang chói mắt,sau đó xoay vòng theo động tác của gã vạch ra một thái cực đồ.

Khi ngự kiếm tới gần thì Ngoại Nam đột nhiên nhảy ra để kiếm tiếp tục lao đến còn bản thân thì tung một cước.Người và kiếm chia ra tấn công vào mặt và đan điền của đối phương cùng một lúc.

Minh Thần nheo mắt,vận dụng toàn bộ pháp lực đánh ra Phá Hồng Trần.Kình lực tản ra khiến đám đệ tử xôn xác lại gần ngã chổng vó.

(Không hổ là thiên tài,chỉ mới nhìn một lần đã bắt chước được.Tuy chỉ có hình không có lực,thế nhưng dùng tu vi Luyện Khí tầng tám bù lại thì cũng miễn cưỡng đủ xài.)

Hần nhếch miệng:

[Hai đối thủ vừa có những chiêu thức cực kì đầy đặn và phúc hậu,sau đó cả hai đều bị lực xung kích đánh văng ra.Trường kiếm của Minh Thần đã vỡ nát do uy lực của chiêu vừa rồi thừa quý vị.Vâng,kiếm được phát thì chỉ thế thôi chứ còn thế nào nữa.Đề anh mang pháp khí vào thì còn chẳng phải là làm cỏ hết cả đám Tuy kiếm đã nát bét nhưng Minh Thần không bỏ phí một giây nào,Ngự Kiếm Thuật tung ra điều khiển mảnh vỡ ghép lại thành kiếm

sau đó đâm về phía Ngao Nam với vận tốc cực nhanh. Anh ấy như một con sóc vậy, không thể dừng chân ở một nơi quá vài giây. Ngao Nam sẽ đối phó ra làm sao? Chỉ thấy anh ấy đang đứng chấp tay sau hông và vênh mặt chờ đợi.]

- Ta không đánh nữa.

Ngao Nam bắt ngờ hô lớn, vừa đúng lúc trường kiếm của Minh Thần dừng lại ở cổ gã.

- Đây là ý gì?

- Tung chiêu xong rồi thì nghỉ thôi chứ còn ý tứ gì nữa? Chiêu này chưa hoàn thiện, khi nào nó có tên cũng là lúc răng người rơi đầy đất.

Gã nhìn Minh Thần như một kẻ đàn sau đó Ngự Kiếm Phi Hành bay đi.

Toàn bộ những người có mặt tại Kiếm Phong đều cảm lạnh vì hành vi này của gã. Xem ra không phải tự nhiên Tiêu Viêm cho gã vị trí nhị sư huynh. Chưa cần xét tu vi, chỉ dựa vào một phần khủng điển này đã đủ để đám huynh đệ Thiên Kiếm Môn đội gã lên đầu.

- Tiểu bảo bối...

Thanh Dương vỗ nhẹ lên mặt hắn, lại phát hiện hắn vừa mới gào mồm bình loạn vậy mà đã ngủ quên từ bao giờ. Cặp chân này bây giờ mới giãn ra trên khuôn mặt non nớt, trở về đúng với bộ dáng của một đứa trẻ mười ba tuổi.

- Đứa nhỏ này... Lão Tam, phiền người nói hộ tiểu bảo bối vậy.

- Hừ. Chẳng phải hấn bình loạn rất hay sao? Liền để hấn tuyên bố đi.

Lão Tam là một trong những thành viên gao cội của Thiên Kiếm Môn vậy nên Tiêu Viêm cũng không tiện trách mắng lão, cuối cùng gã đành phải nói thay. Ai bảo hấn làm lão tự ái cơ chứ.

Trận chung kết: Minh Thần – Toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Làm đệ tử thật khổ

Hắn mơ màng tỉnh dậy, lại bị hai khối mềm ắn vào mặt khiến cho việc mở mắt gặp chút khó khăn.

- Ân. Sư nương... Tại sao...

Hắn rất kì quái khi thấy sư nương đang nằm trên giường trúc, còn hấn thì đang nằm sấp trên một cái thân thể tuyệt mỹ, mặt nhỏ áp lên ngực nàng.

Ân, đây là cái quái sự gì? Chẳng lẽ ta đói tới mức té xỉu khi đang bình luận?

Thanh Dương dịu dàng vuốt tóc đệ tử, trong thanh âm hàm chứa ý cười, hiển nhiên là cười bản mặt ngây ngốc của hấn:

- Trong lúc con đang ngủ thì Tứ Sơn Tỷ Võ đã kết thúc rồi. Phần thưởng của con đây.

Nàng cầm lấy tay hấn rồi đặt vào đó hai viên Vạn Vật Quy Nguyên Đan, trên mặt hiện rõ vẻ áy náy cùng không cam lòng. Đệ tử của nàng rõ ràng đã đánh tới mềm xương ấy thế mà xin xỏ gây lỗi lão sư huynh cũng chỉ cho có hai viên đan dược cùi bắp, thật đúng là tức đến sôi gan.

Hắn nhàm chán liếc nhìn hai viên đan dược trong lòng bàn tay. Trên lí thuyết thì lão Tiêu Viêm sẽ chỉ tặng phần thưởng cho người đứng hạng nhất, cái viên dược màu lam này hấn là do sư nương mặt dày xin về cho hấn.

Vạn Vật Quy Nguyên Đan có thể coi là một cái dược phẩm trung cấp, sau khi ăn vào thì nội lực khôi phục nhanh chóng, tinh thần minh mẫn sáng khoái. Thế nhưng hấn ở Hậu Phong này cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày thì cần dược làm quái gì?

Hấn làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Sư nương, đan dược này có công dụng gì?

- Thứ này gọi là Vạn Vật Quy Nguyên Đan. Cũng không có công dụng gì nhiều, chỉ là để khôi phục pháp lực.

Thời đại này không có khói bụi ô nhiễm, không khí tinh khiết tràn ngập linh khí cho nên người tu chân khôi phục pháp lực tương đối nhanh, chỉ cần hít hà

một chút là có thể khôi phục gần như toàn bộ công lực.

Vì lý do đó nên chỉ các tán tu đơn độc hành tẩu giang hồ lúc nào cũng có nguy cơ gặp nguy hiểm thì mới coi trọng vật phẩm phục nguyên, còn những ai có môn phái thì trực tiếp xem chúng như củ cải.

Trượt chân ngã đập mông thì liền chạy về môn phái chữa thương, dùng dược phẩm làm quái gì cho tốn. Vậy nên khi khoe ra cái vật phẩm này thanh âm của nàng ập úng tới cực điểm, giống như một nữ nhân viên đến Bắc Cực bán tủ lạnh, không thể không lo sợ cảnh chẳng ai thèm mua.

Dường như sợ bị hấn chê trách, nàng vội bồi thêm một câu:

- Thương thể của con sư nương sẽ dùng pháp lực để khôi phục. Trước tiên con ăn đan dược đi. Con vất vả cả ngày rồi, thân thể chắc cũng đã hao tổn không ít.

Hắn lười biếng gối đầu lên bộ ngực bành trướng của sư nương. Bây giờ hắn chỉ quan tâm đến cái vật to tròn mềm mại này còn mấy thứ khác hắn đều lười quản, cho dù có là tiền đơn dí vào mặt thì hắn cũng sẽ một sút đá ra ngoài cửa sổ.

- Sư nương, vừa rồi người có truyền pháp lực cho ta vậy nên đan dược này người ăn đi.

Thanh Dương thấy đồ đệ đột nhiên nghĩ cho mình thì mỉm cười ngọt ngào, trong lòng không nhận được dâng lên cảm giác vui sướng:

- Tiểu bảo bối đừng lo. Tu vi của ta là Kim Đan kỳ, truyền cho con một chút pháp lực cũng không thể coi là hao tổn.

- Vớ vẩn! Người mất một sợi tóc cũng là mất, sao lại coi như vớ chả không coi như. Đan dược này phải là người dùng mới đúng.

- Tiểu bảo bối, sao sư nương có thể mặt dày ăn đan dược của con!

Hắn ngẩng đầu lên, cái tay hung hăng đánh vào mông nàng:

- Cái nữ nhân này sao lại để người ta nói nhiều như vậy, không thể ngoan ngoãn nuốt đan dược sao? Nếu sư nương còn tiếp tục mè nheo ta liền đem hai cái đan dược này đặt lên bàn thờ, vĩnh viễn không bao giờ đụng tới nữa.

Một đệ tử ăn nói như vậy hiển nhiên là đại nghịch bất đạo, là hỗn láo tới cực điểm, tuyệt đối sẽ khiến cho sư phụ bụng đầy nộ khí. Thế nhưng Thanh Dương còn chưa kịp tức giận thì con tim đã nhảy lên một cái, nhất thời cảm thấy vô cùng lo sợ, động tác cũng theo đó trở nên bối rối tới nực cười.

- Ta... Ta ăn là được chứ gì? Cái đứa bé này sao đột nhiên lại cáu giận với sư nương?

Hắn hài lòng đưa viên đan dược ra trước mặt Thanh Dương, nàng buồn bực hé miệng ngậm lấy, hiển nhiên vẫn cảm thấy không vui vì hắn nặng lời với nàng.

- Sư nương, miệng người thật xinh.

- Xinh cái đầu con. Đồ tiểu sắc lang!

Thanh Dương mặt ngọc đỏ bừng sảng giọng quát, hiển nhiên là thẹn nhiều hơn giận.

- Khắc khắc. Ta là tiểu sắc lang, vậy sư nương có chịu làm cừu mẹ không?

Bị hắn đùa giỡn trắng trợn khiến Thanh Dương vừa bực vừa ngại. Tiểu bảo bối của nàng từ bao giờ lại trở nên không biết xấu hổ như vậy?

- Chịu thì sao, mà không chịu thì sao? Người cần sư nương à?

- Khắc khắc. Sư nương quả nhiên liệu việc như thần.

Hắn vừa cười vừa xoa nắn bờ vai đơn bạc của sư nương. Tuy nàng tập võ từ nhỏ nhưng chăm sóc thân thể rất tốt, bởi vậy hai vai vừa mềm vừa thon, sờ vào không những mát lạnh mà còn cực kỳ thoải mái, cực kỳ có tính gây nghiện.

Thanh Dương mơ hồ cảm thấy hắn không có ý tốt, thế nhưng thân thể lại dâng lên một luồng nhiệt khí khiến nàng có chút tê dại, không nhận được kêu rên một tiếng.

Hồi sáng vận động một hồi khiến máu huyết lưu thông mạnh mẽ, thân thể hắn cũng theo đó sinh ra một loại dục vọng hết sức bản năng.

Đừng ngạc nhiên vì hắn phát dục sớm, người luyện công thì thân thể tăng trưởng nhanh hơn bình thường nhiều lắm, hơn nữa tâm trí hắn bây giờ là của một kẻ sống cả ngàn kiếp, đương nhiên là có thể “rút ngắn công đoạn”.

- Tiểu... bảo bối... chúng ta... không nên...

Thanh Dương cảm thấy tim mình bang bang nhảy loạn, thân thể của hắn như một hòn than nóng rực ấn vào người nàng khiến nàng có chút đầu vầng mắt hoa.

Hắn mặc dù tự nhận là một người hàm dưỡng không tệ, tính tình cũng đủ trầm ổn, thế nhưng thấy Thanh Dương ánh mắt ướt át, mị nhãn như tơ nhìn hắn như đang cầu xin, lại giống như đang cố vũ thì không nhịn được rướn người hôn nhẹ lên môi nàng một cái.

Thanh Dương kinh hãi ảm ố trong cổ họng, cả người dờ ra tạo cơ hội cho hắn sát phạt bừa bãi bờ môi đỏ mọng của nàng.

Cảm giác mềm mại hoà cùng với hương thơm quen thuộc khiến các giác quan của hắn có chút phê pha. Thấy đồ làm càn, hắn bắt đầu dùng lưỡi tách môi của Thanh Dương...

- Không! Tiểu bảo bối, chúng ta là sư đồ, con không nên làm chuyện này...

Hắn tròn mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng như sắp nở ra máu của Thanh Dương, ngây ngô hỏi:

- Sư nương, chuyện này là chuyện gì?

Cái này là hắn hỏi thật. Con người hắn có một nhược điểm là thích sự rõ ràng, nếu đối phương nói được một nửa rồi dừng lại thì dù có hiểu ý của đối phương hắn cũng sẽ y nguyên cảm thấy khó chịu.

- Ồ... Cái này...

Thanh Dương cắn môi, khuôn mặt đã không thể đỏ hơn được nữa:

- Là chuyện ân... ân... ân ái.

Hắn không nhịn được nhếch miệng cười. Thật không thể ngờ một người cao ngạo lạnh lùng, băng tuyết thông minh như nàng mà cũng có thời điểm bị nói lấp.

Đưa tay vén mấy lọn tóc loà xoà trước mặt nàng qua một bên, hắn bình thản hỏi:

- Không được ân ái hả sư nương? Tuyệt đối không được ân ái?

Nàng nuốt một cái, gian nan đáp:

- Ân. Là không nên... không nên ân ái.

- Vậy nghĩa là vẫn có thể hôn môi chứ gì?

- Cái này...

Hắn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai dâng hiến đôi môi tới chặn lời nói của nàng, cái lưỡi tiến vào khoang miệng thơm tho hung hăng càn quét. Thanh Dương vụng về di chuyển cái lưỡi, ngay lập tức hắn hưởng ứng quán lấy lưỡi của nàng, ai bảo hắn nghiên cứu web đen nhiều nên giờ đành phải hướng dẫn cái sư nương ngốc nghếch này thôi.

Hắn một hơi hôn Thanh Dương gần bốn phút, tới khi nước miếng ứa đầy ra cổ thì hắn mới buông tha cho nàng. Cả hai tách nhau ra, một sợi tơ mỏng nổi từ miệng Thanh Dương tới miệng hắn trông vô cùng đậm mẽ.

Hắn đảo lưỡi liếm một cái cắt đứt sợi tơ khiến nó dưới tác động của trọng lực rơi vào bộ ngực trắng nõn đầy đặn của Thanh Dương. Nàng lườm hắn một cái sau đó ngại ngùng lau đi, nội tâm không ngừng tự an ủi rằng đây cũng chỉ như đánh răng cho hắn thôi, chẳng có gì đáng ngại ở đây cả.

Thế nhưng hắn đương nhiên không muốn mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức “Đánh răng”. Bình tĩnh nhưng rất nhanh chóng, hắn ném cái đai lưng qua một bên rồi một quãng giải trừ hết quần áo ra khỏi thân thể.

- Tiểu bảo bối, con...

Thanh Dương kêu lên một tiếng kinh hãi, thế nhưng hắn đã kịp thời vòng tay ra sau rồi ấn đầu nàng về phía hắn. Lại một màn hôn hít nữa được tung ra, hắn vận nội công Kim Chung Trạo thổi vào miệng nàng một ngụm nhiệt khí.

Ngoại kinh tiến vào thân thể khiến pháp lực trong người Thanh Dương loạn xạ ngẫu, tìm theo đó mà loạn nhịp, tâm theo đó mà mông lung, mềm nhũn rơi vào ma trảo của hắn.

Đây là vì Thanh Dương hết sức tin tưởng hắn nên hắn mới có thể làm như vậy. Đổi lại là nữ nhân khác thì dù chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ thôi cũng đủ khả năng vận pháp lực trực xuất nội lực của hắn, sau đó là một chưởng vỗ hắn thành chuồn chuồn gãy cánh.

Tay trái hắn luồn vào trong áo bắt lấy trái banh mềm trong áo Thanh Dương, tay phải ấn vào sau gáy nàng không ngừng hôn môi, không ngừng dùng lưỡi khuấy đảo tâm trí của nữ nhân cứng đầu này.

Cảm thấy Thanh Dương đã đủ độ phê, hắn đẩy nàng xuống giường rồi dùng thân thể mình đè lên, mặc dù trọng lực của hắn thì cũng chẳng đáng tin cậy chút nào.

Hắn thở ra một ngụm khí thô, tay trái đưa xuống nâng tiểu JJ đã trưởng thành đại JJ rồi kê đại vật vào hạ thân của Thanh Dương, đồng thời tay phải nhanh chóng lột bỏ y phục của nàng.

Nói là lột y phục cho oai chứ thường ngày Thanh Dương ăn mặc rất mát mẻ, hắn chỉ cảm cổ áo nàng kéo một cái là đai lưng phía dưới trở thành lồng lẻo, toàn bộ thân thể lồ lộ tuyệt mỹ phơi bày ra trước mắt hắn, xuân quang tung toé khiến cặp mắt hắn có chút đau nhức.

- Sư nương, tại sao bên dưới của người lại ướt thế này? Có phải sáng sớm ăn mặc phong phanh nên đã bị cảm lạnh? Vừa hay ta có một vật rất nóng có thể lấy nhiệt trừ hàn, để ta chữa bệnh cho sư nương.

Vừa nói hắn vừa kê đại JJ vào cô bé của Thanh Dương. Những tưởng mọi chuyện đã là nước chảy mây trôi, xuôi chèo mát mái, thế nhưng Thanh Dương bất ngờ chồm dậy đẩy hắn ra sau đó dùng cặp mắt ướt át đã mơ hồ trong bể dục nhìn hắn chằm chằm, ghen ngào nói:

- Ta với người gặp nhau chưa đầy hai ngày. Người có thực sự yêu ta hay không mà đòi ô nhục ta?

Câu này rất trí, rất thực tế. Tuy tu vi của nàng không tính là cao siêu thế nhưng về kiếm thuật lại là thiên tài trong thiên tài, không học tự hiểu, hiểu xong tự nghĩ ra chiêu mới.

Chỉ mỗi tội thân thể có chút gợn cảm, đã vậy lại còn mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, sở hữu nhan sắc như hồ ly tinh bên cạnh một cái khí chất siêu phàm thoát tục.

Bởi vô số nhược điểm như trên nên chẳng ai thêm ái mộ nàng, mỗi năm Tiêu Viêm chỉ phải đuổi có vài nghìn tên nam nhân không biết tự lượng sức mạng sinh lễ đến hỏi cưới nàng thôi.

Ngoài sáng là vài nghìn, thế còn trong tối thì sao? Những kẻ thầm thương trộm nhớ, thêm muốn được đụng vào thân thể tuyệt mỹ của nàng đương nhiên là nhiều vô số kể. Một kẻ mới cùng nàng tiếp xúc có vài ngày đã tỏ ra yêu nàng sâu đậm, muốn làm chuyện nam nữ với nàng. Làm quái gì có chuyện ngon xoi như thế? Khôn như ông què tôi bị trộm chó bắt hết rồi!

Hắn khựng lại. Không phải vì sợ hãi khi bị nhận ra bản thân là kẻ đoạt xá, chỉ là bởi chuyện này quá khó để giải thích.

Sau một tiếng thờ dài, hắn nhắm mắt tiến đến ôm lấy nàng. Tâm trí cùng thân thể đồng thời buông lỏng, tình ý ngàn kiếp tản ra từ linh hồn chậm rãi tản ra phủ lấy hai người.

- Dương Dương, ta không phải một người hoàn hảo, cũng không dám khẳng định có thể khiến cho nàng hạnh phúc. Thế nhưng ta lấy linh hồn này ra thế sẽ mãi yêu nàng. Cho dù vũ trụ héo tàn, cho dù luân hồi chuyển thế, một mảnh tình này, bất biến, bất diệt.

Hắn đưa tay gạt đi giọt lệ trên má Thanh Dương, trong lòng xúc động ngổn ngang.

Mới gặp vài ngày? Phải rồi, cho dù đã cùng nàng song hành qua ngàn kiếp thì thân thể này, giác quan này cũng chỉ mới cùng nàng tiếp xúc có vài chục tiếng thôi. Trong thời gian ngắn như vậy, nói quen là quá vội, nói yêu là hồ đồ.

Thế nhưng cảm xúc cùng trải nghiệm của hắn thì tuyệt đối không phải ngày một ngày hai. Thanh mai trúc mã, hoạn nạn phu thê, tri âm tri kỷ, tử biệt sinh ly... có cái nào hắn và nàng chưa từng trải qua? Tuy tiện nhặt ra một cái cũng đủ để hắn đối với nàng nhất kiến chung tình.

- ...

Thanh Dương không nói thêm gì nữa, nhắm mắt hồi hộp chờ đợi điều sẽ xảy đến với mình. Thường ngày nàng luôn cảm thấy khó xử khi nhận ra cảm xúc đối với hắn dường như lớn hơn tình sư đồ thông thường, thế nhưng hôm nay Thanh Dương đã hiểu, hiểu một cách rõ ràng và minh bạch.

Nàng muốn trở thành nữ nhân của hắn, cùng hắn đồng cam cộng khổ chứ không phải làm một người lúc nào cũng cao cao tại thượng đứng ở nơi xa lạnh lùng quan sát hắn.

Hắn không khách khí nữa, mà sự thực là hắn cũng chưa từng khách khí, hạ thân đầy nhẹ “phốc” một tiếng đã tiến vào thân thể Thanh Dương. Cảm giác ấm áp và chặt chẽ tác động mạnh tới đại JJ của hắn khiến hắn hít vào một ngụm khí lạnh, không nhận được dùng sức tấn công thêm vài cú nữa.

- Ân... Tiểu bảo bối... nhẹ... nhẹ một chút...

Hắn vuốt mồ hôi đang chảy dòng dòng trên trán, hơi thở nặng nề phả lên người Thanh Dương:

- Ta đã nháp đầu. Mới chỉ đang tra grom vào vỏ thôi, cơ mà vẫn còn một đoạn nữa.

- Cái gì?! Vẫn còn... Ừm...

Thanh Dương đang kêu lên thất thanh thì bị hắn tấn công dồn dập làm cho không nhận được kiểu rên một tiếng, hạ thể chặt cứng khiến nàng cảm thấy gần như không thể thở nổi.

- Sư nương sao lại há miệng ra? Mồm dưới đã được an ủi nên mồm trên cảm thấy tịch mịch sao?

- Tiểu bại hoại...

Hắn hung hăng ấn đầu nàng lại gần rồi hôn ngẫu nhiên. Ần, tuy có hơi bất tiện một chút nhưng đành chịu, ai bảo hắn sinh ra lùn như vậy.

- Ần. Sư nương, cảm giác ra sao?

Nàng ngượng ngùng quay đi. Đang làm chuyện xấu hổ mà hắn còn tâm trạng hỏi cảm giác, thật là mắc cỡ chết người.

- Hử? Không trả lời là không thoải mái sao? Vậy để chồng nàng tận tụy thêm một chút vậy.

Dứt lời liền hít một hơi sau đó rút đại vật ra. Đại vật qua một thời gian tiến vào bí cảnh thì tràn đầy mật dịch, hay còn gọi là chất nhờn bôi trơn, hay thường được biết đến như hỗn hợp chất lỏng có thành phần là nước, Pyridine, Hydrocarbon không bão hòa, Urê, Axít Lactic, Glycol, Aldehyde...

- Sao vậy? Ta làm sai điều gì... Ah~

Thanh Dương đang không hiểu chuyện gì thì hàng nhỏ bất ngờ bị hắn mạnh mẽ chiếm đóng. Khoái cảm và thống khổ đồng thời đánh úp khiến nàng không nhận được thét lên, hai chân run rẩy quắp lấy hông hắn ngăn tên ác nhân này di chuyển.

- Khắc khắc. Chân nàng làm vậy là có ý gì? Muốn ta tiến sâu hơn sao?

Hắn không nói suông, hạ thân lập tức di chuyển đem đại vật ấn vào nơi sâu thẳm nhất của Thanh Dương.

- Đứng... đứng động... đợi một chút... còn chưa thích ứng...

Thanh Dương tái mặt kêu lên, tay thì đẩy ra, chân thì quắp vào khiến hắn giữ nguyên ở một vị trí nhìn giống như đang làm xiếc, hoàn toàn chẳng có một chút hợp tác nào.

Hắn thấy nàng cứ luôn miệng “chờ một chút” với “ta đang chậm rãi thích nghi” thì sắc mặt trầm xuống, tay phải “đét” một tiếng vỗ lên bờ mông trắng ngần của nàng, hung hăng quát:

- Nháo vậy đủ chưa? Đợi người thì tiểu đệ của ta bị ngâm nát như rồi. Bỏ chân!

Nàng rụt rè thả lỏng hai chân, hắn chớp thời cơ rút gây thịt ra rồi đâm một cú long trời lở đất. Sau đó cũng không quan sư nương kêu hay không kêu, hi hục đánh cô bé của nàng một trận tơi bời hoa lá.

- Không xong... chậm một chút... sư nương chết mất...

- Nương tử ngọc, ta còn chưa dùng đến một nửa công lực thì nàng chết sao được. Cứ nằm yên hưởng thụ đi.

Hắn bật cười véo má Thanh Dương một cái, hạ thân mạnh mẽ tăng thêm lực khiến cho thân thể không ngừng đỏ mồi, từng giọt chảy xuống thân thể trắng ngần của nàng làm hắn càng thêm hưng phấn.

- Không xong... Ta... Ừm~~

Nàng bất ngờ chồm dậy ôm chặt lấy hắn khiến hắn suýt nữa thì nghỉ thờ, cô bé co bóp mạnh mẽ sau đó một cảm giác ấm nóng chạy qua đại vật của hắn.

Cao trào qua đi, Thanh Dương buông hắn ra rồi ngã xuống giường, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Hắn hung hăng hít mấy ngụm đại khí, lại vận chuyển nội lực chạy một vòng mới bình ổn lại khí huyết đang chạy ầm ầm. Vừa rồi khi sư nương đạt cực khoái thì hạ thể cũng đồng thời sinh ra lực hút bóp chặt lấy tiểu đệ của hắn, nếu không phải hắn thần trí vững vàng, kim thương bất bại thì đã bị nàng hút cho ra luôn rồi.

- Tiểu nương tử, có dễ chịu hay không?

Thanh Dương sóng mắt mê ly nhìn hắn, cực khoái qua đi khiến nàng thanh tỉnh hơn không ít, cười nhạt vỗ lên má hắn một cái:

- Nương tử cái đầu con. Gọi là sư nương.

Một vỗ này rất nhẹ, thế nhưng lại khiến tôn nghiêm của hắn chịu đả kích trầm trọng. Hắn ấn đại vật tiến vào nơi tận cùng của Thanh Dương, gần giọng:

- Khá khen cho một cái sư nương. Sinh lý yếu, ngược lại cái miệng rất mạnh.

Thanh Dương thấy đại vật của hắn vẫn còn đang cứng rắn phát nhiệt trong người nàng thì thất thanh la lên:

- Tại sao vẫn còn lớn như vậy? Không phải nói sau khi cực khoái thét lên thì sẽ mềm nhũn sao?

Hắn ngạc nhiên tới hai mắt tròn tròn, hạ thân cũng quên cả nhiệm vụ hành hạ thân thể kiều mị của nàng. Khoảng hai giây sau hắn mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nhận được bật cười, lần này là cười thật:

- Fur fur.Nương tử ngốc,ngươi lại nghĩ là rú lên thì sẽ xong chuyện sao?Xem ra lão công phải bỏ chút thời gian giáo dục giới tính cho ngươi rồi!

Đứt lời liền ôm lấy eo Thanh Dương sau đó nhấc bổng nàng lên.Giờ hắn đã có chút nội lực nên dư sức nâng cả một đại hán,thể nên việc di chuyển một cái nữ nhân mảnh khảnh mềm mại như nàng dĩ nhiên chẳng thể tạo được bao nhiêu khó khăn.

Hắn nằm ngửa rồi để Thanh Dương nằm đè lên người mình,tuy hít thở không dễ nhưng vì có nội kình Kim Chung Trạo bao bọc phủ tạng nên trọng lực của Thanh Dương tác động lên cũng không khiến hắn quá khó chịu.

Trong suốt quá trình xoay sắp lật ngửa thì tiểu đệ của hắn vẫn y nguyên cắm trong hang nhỏ ẩm ướt của Thanh Dương,thình thoảng đại vật bất ngờ khảy đảo bừa bãi khiến nàng vừa đạt cực khoái không lâu thì lại bắt đầu cảm thấy dục vọng mơ hồ dâng lên.

- Thế này là tạm ổn.Nương tử,nàng bắt đầu di chuyển cái mông đi,ta sẽ truyền hết Giới Tính Bảo Điện cho nàng.

Thanh Dương đỏ mặt sắng giọng quát:

- Hồ nháo!Cái gì mà di chuyển mông!Con muốn làm trò xấu hổ thì...Ah~

Con quái vật thô to bất ngờ đánh mạnh vào cô bé khiến Thanh Dương cúi gập người thở hổn hển,hoi thở đứt quãng âm nồng phả lên ngực khiến hắn cảm thấy Dương Thế Kì Kinh cũng không bằng một ngum thở của người phụ nữ đáng yêu này.

- Tiểu thê tử,ngươi mới là người đang nháo.Có muốn làm dương vật mềm đi không?

Thanh Dương nuốt một cái,gian nan đáp:

- Có,muốn làm.

- Tốt.Vậy thì ngoan ngoãn di chuyển cái mông đi.

Thanh Dương cắn môi.Đại vật đã chập cứng trong hang rồi,bây giờ mà động thì bụng nàng coi như xong.

Thấy nàng cứ nhíu mày cắn môi suốt mà không động đậy gì khiến hắn bắt đầu thiếu kiên nhẫn.Xem ra con nhỏ này càng lớn càng rụt rè,thời điểm mười mấy tuổi thì nhào vào ta như hổ đói,giờ lại ngoan như cục đất.

- Ngốc!Chỉ cần ấn cái mông xuống thế này!

Hắn vươn tay bắt lấy hông Thanh Dương rồi ấn xuống,một thanh âm ướt át vang lên,tiểu đệ đã hoàn toàn tiến vào nơi sâu thẳm nhất.

Thanh Dương run rẩy ôm lấy cổ hắn,vừa khóc vừa rên rĩ:

- U...Đau...Bụng ta đau quá...

Hắn mặt tỉnh bơ giáo huấn:

- Chỗ đó tuy nằm tại ổ bụng nhưng không gọi là bụng.Thuật ngữ gọi là tử cung,hoặc có thể gọi là hoa tâm,cái này tùy ngươi.

- Ân.Sao lại gọi như vậy?

- Rất muốn biết sao?

Thanh Dương rụt rè gật đầu.Bỗng hắn vỗ lên mông nàng một cái làm bờ mông trắng ngần hiện rõ năm dấu ngón tay:

- Đợi khi nào cái mông ngươi bớt lười biếng lão công liền nói cho ngươi!

- Không hỏi nữa là được chứ gì?!Tại sao lại cứ đánh người ta?

Nàng cắn môi cho khỏi kêu lên sau đó mắt hạnh mở lớn quát vào mặt hắn.Hai lần trước là bị chú ấn điều khiển,vậy nên công bằng mà nói thì đây mới là lần đầu của nàng.Cảm xúc lần đầu tiên là thứ thiêng liêng biết bao thế mà hắn lại đối xử với nàng suồng sã như vậy thì dù có yêu đến mấy cũng phải cáu giận.

Hắn nuốt một cái,phát hiện Thanh Dương khi nổi giận thì hai mắt sẽ đầm nước,cái miệng sẽ uý khuất cong lên nhìn cực kì đáng yêu.

- Xin lỗi.Khi ta hưng phấn hành động sẽ có chút quá đáng,ta...Thôi bỏ đi.

Xoay người đặt Thanh Dương nằm xuống giường sau đó hắn thở dài vớ lấy quần áo đắp lên người.Đây là bởi hắn đã quá tận hưởng mà không để ý tới cảm xúc của đối phương.Loại người như hắn tốt nhất nên cả đời ngồi nhà quay tay,miễn làm tổn thương đến nữ nhân tốt trên đời.

- Tiểu bảo bối...

Thanh Dương ngăn người. Lúc này nàng chỉ mong hấn buông tha nàng, thế nhưng bây giờ lại không nỡ để hấn rời đi.

Đây là cái loại cảm giác gì?

- Người nằm nghỉ đi. Ta nấu gì đó cho người.

Giọng hấn đã không còn loại cuồng nhiệt kia nữa mà trở lại là thanh âm bình tĩnh như mọi ngày, thế nhưng nó lại khiến Thanh Dương cảm thấy lạnh lẽo biết bao.

Đang định bước khỏi giường trúc thì một đôi tay bỗng ôm lấy hấn. Thanh Dương áp thân thể ngọc ngà lên lưng hấn, thấp giọng nói:

- Sư nương xin lỗi, vừa rồi sư nương không kiềm chế được. Con đừng đi.

- Đây không phải lỗi của người. Người nói đúng, chúng ta không nên...

Nàng đánh liều hôn hấn, cảm giác ngượng ngùng khi lưỡi vụng về liếm môi mỏng của đệ tử khiến nàng suy nghĩ tẩu hỏa nhập ma.

- Ta xin con đấy, đừng đi.

Mĩ nhân đã làm tới mức này rồi mà hấn còn từ chối nữa thì tốt nhất nên chạy ngay đi đăng kí hiến dương vật.

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, mà sự thực là hấn tính xem nên hành hạ nàng bằng tư thế nào, cuối cùng hấn đưa tay xoa lên mặt ngọc của Thanh Dương, buồn bực nói:

- Ta hiểu rồi. Thế nhưng bây giờ tiểu đệ của ta đã yếu nhót, hay là chúng ta ôm nhau ngủ thôi có được không?

Thanh Dương đảo mắt nhìn xuống, quả nhiên cái vật hung hăng vừa rồi giờ đã trĩu xuống trong quần hấn, hoàn toàn không còn là cây cột chống trời uy mãnh nữa.

Nàng buồn bực cắn cái môi. Tại sao lại như vậy? Vừa rồi tổn sức chín trâu hai hổ nó vẫn không mềm, bây giờ nàng đang muốn chiều đệ tử thì nó lại chết đứ đừ như vậy?

Hấn nhìn vẻ mặt phức tạp của Thanh Dương, khoé miệng nhếch lên nụ cười kín đáo sau đó vươn tay kéo nàng nằm xuống giường:

- Chúng ta ngủ thôi sư nương. Vừa mới vận động mạnh, giờ ngủ hấn sẽ rất sảng khoái.

Ngủ?

Nếu tại thời điểm nàng bị đâm thừa sống thiếu chết mà hấn buông tha nàng thì nàng còn ngủ được, chứ bây giờ xuân tình đang nhộn nhạo, vừa rồi còn bị hấn vỗ cho mấy cái vào mông làm cho cả người nóng râm ran vậy mà hấn lại kêu nàng ngủ? Một chương vỡ chết nàng đi còn hơn.

- Tiểu... bảo bối...

Hấn đang vờ nhắm mắt thì thấy hơi thở thơm tho của nàng phả vào mặt, nhin cười nghiêm mặt hỏi:

- Sư nương chưa ngủ sao?

Nàng ngượng ngùng vờ về cổ áo hấn, nửa muốn cời ra, một nửa lại sợ bị hấn xem là nữ nhân dám dăng, nhất thời trở nên cực kì lúng túng không biết phải làm thế nào.

- Con trừng phạt ta đủ chưa? Ta hứa sẽ ngoan mà. Sẽ không kêu loạn, cũng không hỏi linh tinh nữa, cũng sẽ không lưỡi biếng nháp mông. Con làm cái vật đó to lên đi. Sư nương cảm thấy thân thể rất khó chịu.

Nàng nói xong những lời này liền xấu hổ rúc mặt vào chăn, thế nhưng chỉ cần nhìn vào vành tai đỏ hồng là đủ biết nàng đang xúc động tới mức nào.

Để một nữ nhân nói ra những lời này ở lần đầu tiên, điều kiện bắt buộc thứ nhất là nàng phải yêu hấn, hai là nàng phải rất yêu hấn và ba là nàng phải cực kì yêu hấn. Ba điều kiện này, thiếu một cái cũng không được.

Nếu không yêu đến độ lòng tự trọng cũng gạt qua một bên thì sao một cái nữ nhân băng thanh ngọc khiết, cao ngạo lạnh lùng có thể van xin một cách thẳng thắn tới trần trụi như vậy. Nếu hấn từ chối, chỉ e là nàng sẽ rút kiếm tự sát ngay tại chỗ.

Lòng tự trọng cũng đã ném đi vì người mà người lại đi từ chối, còn chẳng phải là phủ chết con gái nhà người ta!

Tuy nhiên sinh lý là vấn đề phức tạp, chẳng thế mà phải chia hấn ra thành hai môn để giáo dục cho trẻ nhỏ. Cũng vì sự phức tạp đó nên hấn đành cười khổ:

- Ân. Không phải ta không muốn, thế nhưng tự ta thì không thể làm được.

Thanh Dương hé mắt ra khỏi chăn, thấy vẻ mặt hấn hoàn toàn không có một chút cợt nhả nào mới ngưng ngừng nói:

- Chẳng phải con có bảo điên gì đó sao? Không lẽ vẫn không có cách?

- Cách thì không phải không có, thế nhưng cần sự nương hỗ trợ thì mới được. Người có đồng ý hỗ trợ gã đệ tử nhỏ bé này không?

Thanh Dương rút cổ lại. Tiểu quý này lại chuẩn bị bắt nàng làm mấy chuyện đáng xấu hổ đây.

Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng nàng quyết đoán gật đầu. Dù sao cũng đã bị hấn làm cho toi bồi, thêm vài cái hành vi đáng xấu hổ thì tính là gì chứ.

- Fur fur. Vậy mời sư nương đặt ngọc thủ lên tiểu jj của đệ tử.

Nàng đỏ mặt làm theo lời hấn, tại thời điểm ngưng ngừng này mà hấn cứ nhắc tới thân phận sư đồ của hai người khiến thân thể nàng càng bị kích thích dữ dội hơn.

- Đề ta coi quần cho người dễ làm. Chính là như vậy, xoa nắn bóp vuốt một hồi là nó sẽ lớn lên.

Nhiệt khí nóng hồi truyền vào lòng bàn tay khiến Thanh Dương khẽ run rẩy, tuy nhiên chạm một hồi nàng lại dần cảm thấy yêu thích cái vật vừa vừa dài vừa mềm lại vừa ấm này, động tác cũng theo đó trở nên mạnh bạo hơn.

Trong khi Thanh Dương vui vẻ chơi đùa với đồ chơi mới thì hấn lại đang toát mồ hôi hột.

Tại sao tiểu đệ lại không cương lên?

- Tiểu bảo bối, con lừa ta?

Thanh Dương cũng dần nhận ra điểm kì lạ khi vuốt mãi mà chẳng thấy vật trong tay to thêm chút nào, ngược lại thân thể thì vừa càng lúc càng nóng, càng lúc càng khó chịu hơn.

Hấn cười khò:

- Không phải ta lừa người. Sự thật là cái vật này càng cảm thấy dễ chịu thì sẽ càng lớn.

- Là do tay ta quá thô sao...

Nàng cảm thấy lý do này là hợp lý nhất. Từ nhỏ nàng đã học võ, bàn tay chai sần thô thiển đương nhiên sẽ chỉ càng khiến tiểu bảo bối cảm thấy khó chịu.

- Cái này... Đương nhiên không phải... Là vì...

Hấn cứng họng. Nếu một thằng bé mười ba tuổi lại có thể xem văn hoá phẩm đồi trụy nhiều đến mức chỉ kích thích bằng tay sẽ không lên được thì phải giải thích như thế nào?

Thế nhưng chưa cần hấn giải thích, một sự mềm mại đã ấn lên tiểu jj khiến toàn thân hấn căng cứng. Hấn căng thẳng không phải vì cảm giác mềm mại truyền lên từ hạ thân, mà là bởi hình ảnh một nữ nhân tuyệt đẹp đang dùng bộ ngực ôn nhu xoa bóp tiểu đệ của hấn.

Một bên tóc được vén gọn qua tai bại lộ nhan sắc tuyệt đỉnh, một bên thì tùy tiện buông xuống như một dòng thác đổ lên hạ thân hấn. Bên dưới biểu cảm ngại ngùng của nữ nhân là một bộ ngực đầy đặn với hai điểm phấn hồng nhỏ xinh đang không ngừng cọ vào gây thột.

Cái hình ảnh này đã vượt xa khỏi nhục dục tầm thường, đây là nghệ thuật, nghệ thuật đã tìm được nơi gửi mình trong cõi đời ô trọc này.

- Vẫn chưa đủ dễ chịu sao?

Nàng buồn bực than một tiếng. Mấy tên nịnh hót toàn nói rằng chỉ cần được một lần chạm tay nàng là sẽ sướng đến chết đi sống lại, xem ra toàn là một lũ nói phét đáng chết, nàng đã dùng đến cả ngực rồi mà tiểu bảo bối có cảm thấy sướng tí nào đâu.

- Sư nương đừng vội. Muốn nhanh cứ phải từ từ... Ách...

Hấn nghiêng răng cho khỏi găm lên. Một luồng nhiệt khí kèm theo ẩm ướt tấn công tiểu đệ khiến hấn nhận ra rằng sướng quá cũng không tốt, não có khả năng sẽ nổ tanh bành.

Cây nấm của hấn khó khăn lắm mới chui ra được khỏi khe ngực sâu hun hút của Thanh Dương thì liền bị nàng ngậm lấy, sau đó bị cái lưỡi tinh nghịch đánh đập toi bồi khiến hấn có muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa.

- Phù. Thật kì lạ, ta tưởng chim của con phải có mùi chứ?

Hấn thở ra một ngụm trọc khí, cười gằn:

- Mỗi lần đi tiểu ta đều dùng bốn gáo nước để tẩy, nếu còn khai thì cũng thật quá yêu nghiệt rồi. Hơn nữa chim là để gọi hài tử, của lão công thì phải gọi là dương vật, hoặc là gậy thịt, không thì con đại bàng cũng được, tuy nàng.

Thanh Dương bĩu môi, tiếp tục cúi xuống há miệng trêu đùa cây nấm của hắn. Làm thế này cây nấm sẽ nở nhanh hơn, chưa kể tiểu đệ của hắn không có mùi khó chịu nên đương nhiên nàng sẽ không keo kiệt với tên bại hoại này.

Lần này thì hắn không nhìn được nữa, gầm nhẹ một tiếng rồi chồm dậy ôm lấy Thanh Dương sau đó xoay người mạnh mẽ ấn thân thể kiều diễm của nàng vào tường.

- Con làm gì vậy? Ta làm không tốt sao?

Hắn cười nhạt. Không ngờ nữ nhân ngọc này lại nghĩ rằng chuyện ấy chỉ có thể làm ở tư thế nằm, đã vậy còn tưởng là ta đang trừng phạt nàng.

- Đúng vậy. Có một cái nương tử kém cỏi như ngươi khiến lão tử thấy rất bức. Nhất định phải dùng gậy thịt quất cho ngươi một trận.

Dứt lời liền không cho Thanh Dương cơ hội giải thích, mỗ lên môi nàng một cái rồi tiếp tục dùng thủ đoạn bản thủ thối nội lực vào trong người nàng.

Thanh Dương bị hắn mỗ tới ý loạn tình mê, vùng vẫy đưa ra chiếc lưỡi thom tho phối hợp với hắn mà không để ý đến việc hai chân đã bị tên bại hoại này nâng lên vắt qua vai.

Phốc~

Cô bé của Thanh Dương lại một lần nữa bị hắn xâm nhập, thế nhưng lần này thì nó vui sướng quấn chặt lấy gậy thịt của hắn như tình nhân lâu ngày gặp lại.

- Đau thì cứ kêu lên đi.

Nàng giữ lấy bàn tay hắn đang vuốt ve mặt mình, hờn hển:

- Nếu ta kêu thì tiểu đại bàng của con sẽ lại sợ tới mềm nhũn mất.

Hắn trợn mắt. Cái người vợ này... Không ngờ ngay đến hắn mà nàng cũng dám đùa bỡn, thật đúng là không biết trời cao đất dày!

Hạ thân hắn tăng thêm lực, đại vật liên tục thúc mạnh vào hoa tâm của Thanh Dương khiến nàng không nhìn được kêu ầm lên. Thanh âm yêu kiều vang bên tai khiến mạch máu của hắn trướng như sắp nổ tung, hạ thân di chuyển càng thêm mạnh mẽ, đại vật hành hạ cô bé càng thêm hung hăng, thanh âm của nàng theo đó trở nên gấp gáp, vô tình kích thích khiến hắn nhấp hồng mạnh hơn... tạo thành một cái vòng luân quần suốt nhiều tiếng đồng hồ.

Mồ hôi ướt đầm thân thể hai con người đang say mê trong từng đợt giao tình, thanh âm va chạm đầy nhục dục cùng tiếng thở dốc tràn ngập tại căn nhà nhỏ ở Hậu Phong. Cuối cùng là một giọng nữ cao vút, sau đó mọi thứ lại trở về im lặng.

- Sư nương, bắn vào trong như vậy có ổn không?

Hắn nằm nghiêng một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng gạt đi mồ hôi trên trán Thanh Dương. Mặc dù có tu vi Kim Đan thế nhưng cũng chỉ xài được lúc đánh nhau, một khi lăn giường thì còn chẳng phải là bị hắn quay như đẽ.

- Đồ ngọc. Tu vi càng cao thì càng khó thụ thai, cho dù con...

Nàng định nói cho dù hắn bắn vào bao nhiêu thì cũng vô dụng, thế nhưng cảm thấy lời này có chút khó nghe nên quyết định đem toàn bộ nuốt xuống.

Ánh mắt hắn trùng xuống. Người tu chân coi thường xác phàm, quyết tâm biến đổi thể xác trở thành như thần tiên, đây là điều mà ai cũng biết. Thế nhưng nếu không còn thú vui ăn uống, không còn chia cách sinh tử, không còn gia đình êm ấm thì sống trên đời còn có ý nghĩa gì?

Mặc dù hắn thấy mấy chuyện trên thật phiền phức, thế nhưng chính mấy thứ phiền phức đó mới là điều khiến cuộc sống trở nên giá trị.

Hoặc có lẽ là vậy. Cuộc sống của hắn có bao giờ giá trị đâu mà biết được.

- Tiểu bảo bối, mấy cái kĩ thuật vừa rồi con học được từ đâu?

Thanh Dương bỗng ôm lấy hắn, thân thể mềm nhũn ướt át của nàng khiến hắn vừa thương cảm lại vừa nảy sinh một cổ dục vọng.

- Cái này... Người không nên biết thì hơn. Người chỉ cần biết nó làm cho người thấy sướng là được rồi.

- Tiểu đảm tặc! Sướng cái đầu con ấy!

Hắn nhéo má hồng của nàng một cái, cười khẩy:

- Từ bảo bối tới đảm tặc thật là nhanh. Nếu sư nương không sướng vậy tại sao vừa nãy lại kêu vang nhà như vậy? Nếu không phải đã lập kết giới thì e rằng người ở dưới núi cũng đã nghe thấy.

- Cái này...Con đâm ta mạnh như vậy đương nhiên phải kêu.Ta đau ta không được kêu sao?Àn,vì sao con khóc?

Hắn khịt mũi một cái,dùng nội lực cưỡng ép nước mắt chảy ra âm ẩm

- Tại..Tại...ta làm sư nương lâu như vậy,mồ hôi chảy ướt cả giường trúc mà chỉ khiến người đau,lại không hề cảm thấy sợ hãi.Ta cảm thấy bản thân thật quá con mẹ nó thất bại..

Nàng rất sợ thấy nước mắt của gã đệ tử này nên vội ấn đầu hắn vào ngực trần cho hắn bớt khóc,thế nhưng nước mắt đã chảy ướt đầm ngực mà hắn vẫn chưa chịu dừng khiến Thanh Dương cảm thấy có chút mất phương hướng.

- Sư nương,có thật là người không sợ hãi?

- Cái này...Thật ra....

Chưa kịp trả lời thì hắn đã đè lên người nàng,tiểu đệ vừa mới xui xuống được một lúc đã lại đứng đứng hướng lên,sấn sàng đại triển thần uy.

- Nếu không sợ hãi thì ta đành cung phụng người tới khi nào người cảm thấy sợ hãi vậy.Ày,phận làm đệ tử thật nhiều áp lực,đã vậy còn rất hao tổn sức khoẻ.

Thanh Dương hoảng hốt kêu lên:

- Khoan!Sư nương đùa thôi,kì thực cảm thấy rất dễ chịu!

- Dễ chịu?!Vậy tốt quá rồi.Đề ta vì sư nương quên thân,hi sinh chút tinh lực đem lại cảm giác dễ chịu cho người.

- Không nên.Ta vẫn còn hơi đau nhức...Àn...Tiểu bại hoại~

....Tới đây vì Tác cảm thấy hơi gato nên trực tiếp lược bỏ khoảng mười nghìn chữ....

- Nương tử,nàng có thấy chúng ta tiến triển quá nhanh không?

Hắn dịu dàng vuốt ve mũi nhân đang nhu thuận rúc vào lòng mình,cảm nhận hạnh phúc chảy xuôi trong huyết quản khiến nội tâm hắn nảy sinh một cảm giác hoà nghi.

- Ta cũng cảm thấy hơi vội.Thế nhưng...

Nàng dùng móng tay cào nhẹ lên mặt hắn,sau đó cười khúc khích khi thấy con mắt lạnh lùng của hắn hơi nheo lại:

- Ta tiếc là không thể cùng chàng làm thế này sớm hơn.

Hắn cười nhạt:

- Lạ chúa trên cao.Sớm hơn thì ta chỉ mới có mười một,mười hai tuổi,người ăn mặn như vậy hại thận lắm đấy.

Thanh Dương mắt hạnh tròn tròn nhìn hắn,cảm thấy tiểu tử này lại bắt đầu nói mấy lời vớ vẩn không ai hiểu được:

- Chúa là cái thể lực nào mà chàng phải lạ?Mà tại sao ta nấu đồ ăn quá mặn mà đến bây giờ chàng mới chịu nói?

- Kệ chúng đi.Vất vả từ trưa tới...Àn,không ngờ đã tới om rồi,xem ra ta thật quá uy mãnh.Phải rồi,ta đã đói bụng,người có thấy đói không?

Hắn hưng hăng hôn lên trán nàng một cái.Hôm nay đã tận tình chỉ dạy nàng Giới Tính Bảo Điền tới cạn kiệt tinh lực,còn hơi sức đâu mà làm nhảm thêm mấy cái nội dung ngoài lề.

- Ta cũng đoán là chàng đã đói.Đề ta đi làm chút đồ ăn...

Thanh Dương lật đặt bước xuống giường,thế nhưng vừa chạm đất thì kinh hãi phát hiện hai chân không có sức lực,nếu không có một đôi tay rắn chắc ôm lấy thì có lẽ nàng đã ngã sấp mặt.

Có thể cười mây đạp gió mà đi,thế nhưng khi giẫm lên đất bằng thì lại bị ngã.Cái việc này dù kể theo cách nào thì cũng thật nực cười.

- Ó...Tại sao lại vậy?

Hắn cười cười đặt sư nương nằm xuống giường trúc,không quên châm chọc nàng:

- Ta chỉ mới ra có bốn lần mà nàng đã như vậy.Sau này công lực ta tăng lên,mỗi ngày làm chục nháy thì chắc nàng chỉ có nước ngồi xe lăn.

Thanh Dương quay đầu tránh ánh mắt dâm tặc của hắn,đỏ mặt thấp giọng nói:

- Công lực gì liên quan gì?Ta là Kim Đan mà còn chẳng phải...

Tới đây thì mặt đã đỏ tới tận mang tai,tiếp tục rúc đầu vào ngực không thèm nói nữa.Cũng may là ngực nàng khá lớn mới có thể làm động tác này,nếu là nhỏ kia thì...chắc hẳn sẽ rất nực cười.

Nàng thấy hắn đang cao hứng trêu đùa nàng lại đột nhiên trầm mặc thì lấy làm lạ,vừa quay đầu lại nhìn thì đôi môi liền bị hắn hung hăng mỗ cho một phát.

- Công lực phải biết cách xài thì mới có diệu dụng,cái này lần sau ta sẽ dạy.Nằm ngoan,ta đi nấu chút gì đó cho người.

Hắn nhảy khỏi giường trúc,đôi chân sau khi vận động kịch liệt thì hơi tê bại thể nhưng lần này thân thể đã có chút ra gì và này nọ,vậy nên cũng không đến nỗi thảm hại như ngày đầu tiên hắn đoạt xá.

Theo kinh nghiệm đi bụi của hắn thì lúc này là khoảng 9 giờ,tại cung giờ này ở thế kỉ hai mươi mốt thì bầu trời đã tối đen như mực thể nhưng Hậu Phong địa thế rất cao,đêm về thường có trăng sáng nên hắn dễ dàng tìm được đường xuống phòng bếp.

Chỉ thấy hắn loay hoay nửa giờ liền đem lên hai tô mì,mùi hương ngào ngạt kết hợp cùng ngọn đèn leo lắt Thanh Dương vừa thấp lên khiến cho không gian bỗng trở nên ấm áp lạ thường.

Thanh Dương tiếp nhận tô mì,lại bất ngờ cười khúc khích khi nhìn vào mặt hắn.

- Tiểu bảo bối thật vất vả a.Nấu tới chín cả mặt luôn.

Nàng vừa nói vừa vờn tay lau đi nhọ nhời trên mặt hắn,so với thời điểm hai người lần lộn thì cái chạm này bớt đi một chút cuồng nhiệt,thể nhưng lại nhiều hơn một phần sẵn sốc cùng ôn nhu.

Hắn tỉnh bơ đáp:

- Ta cố tình bôi lên để được người xoa má đấy.

Nàng nghe vậy thì rút tay lại như bị điện giật,sắc giọng:

- Lạnh quá đấy!Ăn nhanh rồi đi ngủ đi,vất vả cả ngày rồi.

Hắn ngồi xuống bên cạnh ngắm Thanh Dương ăn mì.Ăn,đúng là mỹ nữ có phong phạm của mỹ nữ,húp mì mà cũng đáng yêu như vậy.

- Tiểu sắc lang nhìn cái gì?Ta mệt lắm rồi không muốn làm nữa đâu!

Thanh Dương vừa nói vừa kéo chăn che vội đi cặp nhũ phong cao vút đầy những vết hằn ngang dọc nhìn rất đáng thương.

Tuổi trẻ khí thịnh nên ra tay có hơi quá đáng a.Ăn,chính là vì tuổi trẻ khí thịnh,chẳng quan hệ gì tới việc việc lão tử sinh ra đã là S cả.

Chưa kể lão tử bóp rất chuyên nghiệp,qua thời gian tuyệt đối sẽ không bị xệ.Tuy nhiên nhìn có vẻ rất đau,có lẽ ngày mai nên tìm thứ gì đó bôi bôi cho nàng.

Trong đầu hắn đem mọi chuyện tính toán ổn thoả còn bên ngoài thì cười khỏ nhìn Thanh Dương:

- Người không cần che.Bây giờ cái hông của ta đã mỏi nhừ,có muốn cũng chẳng “làm” tiếp được.

Nàng bĩu môi:

- Hai canh giờ trước chàng cũng nói thế.Ta tin,kết quả là vừa mới quay lưng liền bị chàng đè xuống làm tới tấp,đến bây giờ đầu gối vẫn còn chưa hết đau đâu.

Hắn gãi mũi,không nhịn được nhớ đến cảnh tượng trong quá khứ khiến cho tiểu đệ lại mơ hồ dâng lên:

- Cái này không thể trách ta.Cảnh tượng sư nương cúi người nhặt lên nội khổ thực sự quá đẹp,dù tiểu đệ của ta có bị liệt dương thì cũng phải ngẩng hống hót.

Miệng hắn bỗng bị Thanh Dương bịt lại,nàng thấp giọng mắng:

- Cái gì mà “liệt dương”,thật vớ vẩn.Chàng có chịu ăn không đây?Không ăn ta liền dùng Hoả Vân Chương đánh chàng!

Thanh Dương thấy hắn ngoan ngoãn gật đầu thì thu tay lại,thể nhưng nàng ngay lập tức lại bị tiểu quỷ này làm cho kinh hãi tới mức suýt nữa hô lên khi thấy hắn ngửa đầu dốc cả tô vào mồm.

Tô mì nàng ăn từ nãy đến giờ còn chưa hết ấy vậy mà hắn một dốc đổ toàn bộ vào mồm như vậy thì cái bụng nhỏ còn chẳng phải là nổ tan tành.

- Đừng sợ,bát của ta chỉ có thịt,không có nước cũng chẳng có bánh.

Lời giải thích của hắn đương nhiên khiến cho Thanh Dương rất không hài lòng,nàng nhũn mày nói:

- Ăn như vậy sao no được.Hay là con ăn luôn phần của ta đi.

Hắn đem thịt nuốt xuống, trên miệng nở nụ cười âm áp:

- Ta ăn chỉ để khôi phục năng lượng, không phải để no bụng. Thế nhưng nếu người đã có lòng thì ta cũng có dạ. Giờ người bỏ mì vào miệng rồi móm cho ta đi. Aaaa...

Thanh Dương khuôn mặt đen kịt, trực tiếp không thèm để ý tới hắn nữa:

- Người tốt mệnh yếu, sắc lang sống ngàn năm. Chàng ôm bụng đói ngủ đi!

Hắn chán nản nhìn tấm lưng nuột nà của Thanh Dương. Ày, xem ra cái người vợ này cần phải giáo dục thêm một chút.

- Ăn xong rồi sao?

Thanh Dương gạt đầu, miệng đầy dầu mỡ khiến nàng có chút ngượng ngùng khi đối mặt với ánh mắt của hắn.

- Tốt lắm. Đưa bát đây.

Nàng ngoan ngoãn đưa bát cho hắn.

- Ăn ngon không?

Nàng ngoan ngoãn gạt đầu:

- Ngon lắm. Trù nghệ của con thực sự rất khá.

- Ừm. Chu môi ra rồi tiến lại gần đây.

Nàng ngoan ngoãn...à mà khoan.

- Chu môi làm gì?

Hắn cũng ngạc nhiên không kém:

- Đương nhiên là để lau miệng. Người định để miệng mỡ đi ngủ?

Thanh Dương nhìn bản mặt chính khí bùng bùng của hắn, rụt rè hỏi:

- Chàng lau bằng gì?

- Thứ ta dùng để lau chính là thứ người đang nghĩ đến.

Nàng đỏ bừng mặt lấy chân quần quanh người sau đó bước khỏi giường, đối với hảo ý của hắn đương nhiên là từ chối.

- Xem ra phải toàn bộ giáo dục lại một lượt.

Hắn buồn bực thấp giọng nói, còn cái bát trong tay thì bị hắn không chút khách khí ném xuống chân giường.

Thanh Dương sau khi lau sạch miệng trở lại nhìn thấy một màn này thì bật cười:

- Bát đâu có trù tà được, chàng để cạnh giường làm gì?

Hắn chặc lưỡi:

- Sư nương không cần chế giễu ta. Ngày mai sẽ có người thay ta rửa bát này.

Thanh Dương leo lên giường trực ôm lấy hắn, ôn nhu nói:

- Mặc dù năng lực đó của chàng rất mạnh thế nhưng đã làm liên tục mấy canh giờ, nếu chàng mà hứng lên nữa thì dù có mạnh tới đâu cũng sẽ hại đến thân thể. Xin chàng hiểu cho ta, ta không tiếc chàng bất cứ thứ gì cả.

Hắn mỉm cười vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của Thanh Dương:

- Ta quen biết nàng lâu như vậy mà nàng còn sợ ta hiểu nhầm nàng sao? Nếu còn dám coi thường ta như vậy thì đừng hỏi vì sao ta lại dùng gậy thịt quất

nàng.

Ngừng lại một chút, hần trầm giọng nói:

- Chuyện đó...nàng biết từ bao giờ?

Thanh Dương đôi mắt nhắm hờ gồi đầu lên tay hần, ánh mắt đã có chút mê ly:

- Từ lần đầu tiên ta đã nhận ra. Thế nhưng ta biết chàng vẫn là chàng, vậy nên chàng đừng nên hỏi vì sao ta lại không vạch trần. Làm vậy khiến ta cảm thấy chàng rất xa lạ, đồng thời nội tâm cũng cảm thấy cực kì không vui. Đây là Tích Cốc Đan, chàng mau ăn đi kéo dài.

Hần ngây người một lúc rồi cười khỏ. Thanh Dương ơi là Thanh Dương, sao kiếp nào nàng cũng nhạy cảm kinh khủng vậy? Nàng có biết một không mà lúc nào cũng đi tắt đón đầu sau đó chăm sóc, bảo vệ ta như thế chứ?

- Ân. Nàng nói đúng, tuy có hơi nhiều chuyện xảy ra nhưng ta vẫn mãi là tiểu bảo bối của nàng. Mặc dù đôi lúc có thể nàng sẽ hơi đau, sẽ hơi mệt một chút nhưng ta sẽ dùng cả đời bù đắp cho nàng. Vợ à, anh yêu vợ. Vợ...Ách, nương tử...Sur nương?

Mặt hần trở nên xám xịt khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Thanh Dương. Thế đấy, chồng thì thành tâm thật ý ở bên cạnh hát tình ca còn vợ thì ung dung nằm ngủ, thế này thì bảo ta nhịn làm sao được mà không cầm gậy thịt đánh cho nàng một trận.

Đến lúc đấy thì lại kêu như vạc ra vẻ oan ức lắm. Oan, có mà oan Thị Mầu.

Hần hưng hăng hít hà một lúc để điều chỉnh lại tâm tình, sau khi cảm thấy bình tĩnh hơn thì cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thanh Dương rồi nằm xuống bên cạnh nàng. Vất vả nguyên một đêm, hần dù có làm bằng thép thì cũng khó tránh cảm giác mệt mỏi.

Thế nhưng vừa nhắm mắt thì bên tai bỗng vang lên một giọng nữ kêu tên hần rất thảm thiết. Hần ngồi bật dậy thở hổn hển mấy ngụm khí thô rồi không nhịn được cười khỏ một tiếng, hai chân xếp bằng sau đó bắt đầu tu luyện Cửu Tử Tà Công.

Đêm nay, lại một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hại người

Canh tư là thời điểm thích hợp để dạ hành, rơi vào khoảng từ 1 đến 3 giờ sáng, thời điểm này đất trời tối đen như mực, gà im chó nín, chỉ cần khinh công có chút bản lĩnh thì dù mượn tạm hay cầm nhầm cũng đều sẽ dễ dàng đắc thủ.

Hần cảm thấy thời gian đã không sai biệt lắm thì cúi xuống hôn nhẹ lên trán Thanh Dương, thuận tiện chỉnh lại mái tóc hỗn loạn cho nàng. Thường ngày nàng ngủ rất ít, nếu không phải vì hôm qua triển miên một trận thì có lẽ hần cả đời cũng không có cơ hội được ngắm nhìn nàng ngủ.

Ân, nói sao nhỉ...Chính là nước dãi chảy nhiều một chút, bản mặt nhìn ngây ngốc một chút, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên gác tay hoặc chân lên người hần...nhưng chung quy lại thì vẫn đẹp, vẫn rất dễ thương.

Mặc dù một thân công phu đập đi xây lại thế nhưng kinh nghiệm của hần thì vẫn còn, mũi chân đạp nhẹ mấy cái thân thể đã bay ra ngoài hoà vào màn đêm.

.....

- Mẹ nó! Cái bụng đột nhiên đau như vậy? Là do hôm qua ngự kiếm bị nhiễm phong hàn sao?

Ngao Nam buồn bực xoa bụng thế nhưng tay còn lại vẫn cầm chắc cái xẻng liên tục đào bới. Từ ngày có được Linh Tuý gã đã trở thành thổ địa của cái Thiên Kiếm Môn này, thế nhưng suốt ngày đào được mấy món được thảo cùng pháp khí vất đi gã cũng dần cảm thấy chán.

Đang định qua Hậu Phong rù hần xuống núi chơi bởi nhân tiện lánh nạn vài ngày thì bỗng thấy Linh Tuý toả sáng mạnh hơn hần mọi hôm, và lẽ dĩ nhiên là gã phải sà xuống bới ngay cho nóng.

Thế nhưng bới mãi không thấy bảo vật đâu, cái bụng lại đột nhiên sôi lên khiến Ngao Nam dần mất kiên nhẫn, nội tâm tự hỏi có nên làm nổ tung cái vị trí này để đào cho nhanh không.

Bỗng xèng va phải một vật rắn khiến Ngao Nam vui sướng tới quên cả đau, gã vội gạt đi mớ đất xung quanh sau đó cẩn trọng moi vật kia lên.

Là một hộp ngọc nhỏ bằng bàn tay, mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua khiến Ngao Nam vừa kinh hi lại lập tức trở nên cực kì suy sụp.

Là mùi của Tây Tựu Đan.

Cái mặt hàng này gã đã nhai tới mỗi hàm,tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.Thứ này chẳng phải đã bị cướp rồi sao?Vì lí do gì lại được chôn ở đây?

Chợt một áp lực ập đến từ trong màn đêm khiến Ngao Nam dựng tóc gáy.Gã vội ném ra trường kiếm nhưng hắc y nhân dễ dàng tránh được,không dám chậm trễ gã vội nắm lấy cái xềng bổ mạnh về phía đối phương,thế nhưng cũng trượt luôn.

- Vừa gặp liền đánh.Thật vô phúc cho đũa nào đồng hành cùng ngươi.

Ngao Nam nghe được thanh âm đều đều quen thuộc thì nhịp tim mới bình ổn lại.Gã gất um lên:

- Mẹ nó!Đang yên đang lành ngươi già thần già quỷ làm gì?!

- Con mẹ nó ai già thần già quỷ?Rõ ràng là ngươi đột nhiên ném kiếm vào mặt lão tử!

Hắn cũng bức chẳng kém Toàn bộ đều là người Thiên Kiếm Môn,chẳng lẽ còn sợ có người tới thiên ngươi hay sao?

Ngao Nam bình tĩnh nhìn lại,quả nhiên khi thấy bản mặt ngu độn của hắn thì không còn cảm thấy áp lực nữa.Thế nhưng vừa thoáng liếc nhìn chỗ khác liền thấy cả người lạnh lẽo như bị lưỡi kiếm kẻ vào cổ,nhìn không được trừng mắt nhìn hắn một cái.

Cái này là không nên trách oan hắn.Giang hồ hiểm ác,lòng người khó dò,vậy nên hắn luôn vận công sẵn sàng bém bất cứ mối nguy hiểm nào thành phân vụn.Chính loại cảnh giác này đã tác động tới Ngao Nam chứ không phải hắn ưa thích thể hiện bản thân là ngầu lò soái ca gì cả.

Tuy nhiên thường ngày hắn đều ẩn giấu rất sâu,nếu không phải vì đang ở thời điểm trời đất tĩnh mịch nhất,hắn lại có hơi buông lỏng tâm tình khi ở cạnh Ngao Nam thì đến hơi thở của hắn cũng đừng ai mong cảm nhận được.

- Ta không có thời gian cũng ngươi liếc cả ngày.Đan được là ta chôn ở đây dụ ngươi tới.Giờ ngươi đã đến thì cũng nên khởi hành đi thôi.

- Đan được này là ở trong tay ngươi?

Ngao Nam vội chạy theo ngạc nhiên hỏi:

- Đương nhiên không phải.Có một mảnh thiên thạch rơi xuống nứt ra cái thứ này,ta thấy ngứa mắt liền đem chôn xuống đất.

- Thôi lắm!Lừa người cũng không cần thô thiển như thế!

Thái độ của hắn bình thản nghiêm nghị,lại thêm bản mặt trung hậu thành thật khiến cho không ai nổi nghi ngờ.Thế nhưng dù nở hay không thì gã cũng chẳng thể chấp nhận một cái câu trả lời ngớ ngẩn như vậy.

Thiên thạch vỡ ra Tây Tựu Đan?Nếu vậy thì chắc hẳn lão tử không phải do cha mẹ sinh ra,mà là có một con cò cắp ta mang tới đặt trước mặt bọn họ!

Ngao Nam mắng xong thì nấp máy miệng hỏi hắn:

- Được này là sư thúc lấy tới cho ngươi?

Hắn không đồng ý cũng không phản đối,chép miệng nói:

- Nếu đã biết thì ngươi còn hỏi làm gì?Ngươi bị rảnh trứng à?

Ngao Nam trợn trắng mắt,gã không ngờ vị sư thúc thường ngày tao nhã thánh thiện lại có thể náo lớn tới vậy.Võ trọng thương 6 tên Luyện Khí tầng bảy,một chiêu kiếm phế đan điền của 9 tên Tội Thể cảnh,đồng thời chém bay đầu gần chục con chó canh,đây không thể ngờ là lần ăn cướp khủng bố nhất từ khi Đấu Giá được thành lập.

Ấy thế mà hắn lại tỏ ra rất bình thản,xem ra sư thúc rất hay mạnh tay đi “mượn” đồ về cho hắn dùng.

Ngao Nam nghĩ tới nghĩ lui một lượt,cảm thấy đã ổn thoả thì cười ha ha,lại còn cậy mình thông minh nói:

- Vậy là bây giờ ngươi định đem đồ trả lại đúng không?Không sao,dựa vào một điểm thành thật này lão tử liền bỏ qua cho ngươi.Thế nhưng cũng không thể vì vậy mà huỷ bỏ...

- Đéo!

- Ờ?

Hắn lạnh lùng nhỏ ra một câu:

- Đi lần này là để hại người.

.....

Ngao Nam ù ù cạc cạc đi theo hấn. Hai người nghênh ngang chạy xuống núi sau đó đến trước cửa một dinh thự nhìn rất hoành tráng.

Ô Long Thành tuy không phải thành hoang đất chết nhưng vị trí nằm cách xa kinh đô, do vậy những kẻ sống tại đây phần nhiều đều là người thường, hiếm hoi lắm mới có vài tên tán tu Trúc Cơ kỳ đã nản lòng thoái chí với giang hồ vào thành mong xây dựng cuộc sống mới. Chỉ là Trúc Cơ kỳ thế nhưng ở đây đã có thể xem là hạc giữa bầy gà, được rất nhiều nơi nhiệt tình chào đón.

Chính vì trình độ tu chân thấp thâm hại nên khi bị La Sát Giáo tấn công mới không chịu nổi một kích. Nếu không phải có Thiên Kiếm Môn trấn giữ thì chỉ e từ thời giáo chủ đời trước toà thành đã biến thành nhà xí của La Sát Giáo.

Lại nói, toà thành tuy không có vị trí chiến lược hay tài nguyên quý báu gì thế nhưng vì nó mà hai bên Thiên Kiếm và La Sát đã đấu đá nhau từ thời tổ sư lập phái cho đến bây giờ, tính sơ cũng được gần hai trăm năm.

Cái gì khó thì càng muốn chiếm được, cái gì nặng cũng không nặng bằng mặt mũi, điều này rất phù hợp để miêu tả động cơ của La Sát Giáo.

Còn động cơ của Thiên Kiếm Môn thì hiển nhiên đã vô cùng rõ ràng. Một núi không có hai hổ, nếu để La Sát Giáo chiếm thành thì lớn nhỏ trong Thiên Kiếm Môn chỉ có nước chuyển hộ khẩu xuống gầm cầu.

Ngao Nam nhìn ngôi nhà này một lúc rồi như nhớ ra điều gì đó vội quay sang hỏi hấn:

- Tên này đắc tội người?

- Chưa, nhưng sắp.

Hấn trầm giọng, sải bước tiến đến đại môn của nhà họ Pác.

Pác Cha tuy là ngoại tộc tiến vào Ô Long Thành kiểm soát, thế nhưng dựa vào trí tuệ cùng thủ đoạn đã leo lên vị trí đại phú hào trong thành, sau đó trở thành kẻ quản lý Đấu Giá là chỗ đứng giá lớn nhất của Ô Long Thành.

Kẻ này làm người khôn khéo, hèn nhưng không nhát, tâm cơ thâm trầm, hành sự cẩn mật, ấy thế mà lại đi đắc tội với một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, đây là điều khiến Ngao Nam không tài nào hiểu nổi.

Chỉ thấy hấn một đường đi tới trước cổng chính, Ngao Nam đang định nhắc nhở thì tên gia đình đã chìa gậy gõ vào mặt hấn quát:

- Cút đi, không ai có tiền bỏ thí cho người!

Ô Long Thành không giàu có gì, tên gia đình lại thiếu hiểu biết nên tưởng hấn là trẻ ăn xin dạt đến, dù sao thì cũng chẳng phụ huynh nào cho con em mình rời nhà thời điểm này, chưa kể trên tay hấn còn cầm hai cái bát trống rỗng.

- Thật xin lỗi, thằng em tôi nó ngáo quá!

Ngao Nam vội chạy đến lôi hấn ra, thấp giọng quát:

“Mẹ nó, người không biết lên vào là gì sao?”

Chợt Ngao Nam đứng khựng lại, cặp mắt mở lớn kinh hãi khi nhận ra bản thân đang đứng giữa rừng đao chập chùng, lưỡi đao dài hơn hai mét mọc lên từ dưới lòng đất toả hàn khí lạnh lẽo tới mức ánh mắt chỉ mới nhìn thoáng qua mà thân thể đã đau xót như vừa bị cắt trúng.

Thế nhưng ảo cảnh chỉ hiện lên trong thoáng chốc, sau đó Ngao Nam nhận ra bản thân vẫn đang đứng trước đại môn nhà họ Pác, tuy nhiên hai tên gia đình đã bất tỉnh từ bao giờ.

Chúng trợn trắng mắt nhưng vẫn cầm gậy đứng thẳng, dường như là vì quá sợ hãi nên thân thể vẫn cứng đờ chưa ngã xuống được.

Cửu Từ ảo cảnh – Dao Sơn Huyết Ngục.

Sinh tử bước qua, tâm sinh đại biến, ý cùng công hợp, địa ngục trần gian. Người luyện Cửu Từ Tà Công trải qua mỗi tầng nội công sẽ có sự biến đổi, dựa vào đặc tính của nội công mà tạo thành ảo cảnh chân nhiếp đối thủ, đây cũng là một nét độc đáo của bộ tà công này.

Hai tên gia đình mới là kẻ đứng mũi chịu sào, về phần Ngao Nam thì chỉ là bồi xón xác đến gần hấn nên mới được người hưởng kẻ một chút, bằng không thì dù tính thần có vững vàng hơn đi chăng nữa cũng chẳng thể giữ nổi cái vẻ mặt ung dung như thế này.

Còn đang định hỏi hấn làm thế nào mà hay vậy thì hấn đã đẩy cửa bước vào, Ngao Nam không dám chậm trễ chạy theo, buồn bực nói:

- Người có thể nói rõ chúng ta sắp làm gì không? Bị dắt mũi thế này lão tử cảm thấy rất khó chịu!

- Là người không chịu hành động chứ ai dắt mũi người? Không chịu được tịch mịch thì đi tìm họ xem nhà bếp ở đâu đi. Kêu cái con cá.

Hắn khép cửa lại. Đây là một lỗi mà những người trong giang hồ thường mắc phải: “Đi vào quên đóng cửa”, và đương nhiên hắn sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng này.

.....

- Con Trâu Ngu đâu rồi?!

Gã thanh niên quát lớn làm đám lợn đang ngủ ụt ụt lên mấy tiếng kinh hãi, tuy nhiên vì đây là nơi ở của đám hạ nhân nên dù có lớn tiếng hơn nữa thì cũng chẳng có ai dám làm gì gã.

Vừa gọi không lâu thì liền có một đứa bé hốt hải chạy đến, chỉ thấy đứa bé này quần áo rách nát, tóc ngắn dính đầy rom rạ, mặt mày đen nhem toàn tro với nhọ nồi, nhìn bộ dáng có vẻ như là đang nấu cơm.

- Dạ, em đây. Chẳng hay Tịch ca có gì sai bảo?

Bốp~

Gã bắt ngờ tát vào mặt đứa nhỏ một cái, sắc giọng quát:

- Tịch con mẹ mày, tên của lão tử là Tiểu Tịch! Có mỗi một chữ mà cũng đọc thiếu, sao lại ngu như vậy?

- Là tại em ngu xuẩn đáng chết. Thế nhưng danh tự này có chút không ổn.

Đứa bé dường như không phải mới gặp cảnh này lần đầu, vừa ăn một tát nháng lửa vậy mà vẫn bình thản nói chuyện như không việc gì.

Tiểu Tịch hást hàm hỏi:

- Có gì mà không ổn?

Đứa bé nghiêm mặt đáp:

- Trên dưới Pác gia có ai không biết Tiểu Tịch ca là gia đình lớn tuổi nhất, thông minh nhất, được lòng lão gia nhất, tuyệt đối là hạch giữa bảy gà, nhân trung long phụng. Em dù ít học thế nhưng cũng biết “Tiểu” là nhỏ, thật có chút không xứng đáng a.

Tiểu Tịch cẩn thận lắng nghe, sau một phen suy ngẫm thì gã cảm thấy những lời này rất có lý. Đường đường là đại ca của tận năm tên gia nhân nhà họ Pác, vậy mà trong danh tự lại có một chữ “Tiểu” thì thật không oai phong chút nào.

- Trâu Ngu, theo mày thì danh tự phải đặt ra làm sao?

- Em rất ngu ngốc, em không biết a.

Gã vuốt cằm một lúc rồi hưng phấn kêu lên:

- Nghĩ ra rồi. Hay là thêm chữ “Đại” vào, như vậy liền đủ oai phong. “Đại Tịch ca”, người thấy tên này ra sao?

Cặp mắt to tròn long lanh của đứa bé chớp chớp mấy cái, ngây ngốc nói:

- Em không rõ lắm, thế nhưng đọc lên xác thực là đủ oai phong. Phải rồi, đột nhiên gọi em là có việc gì?

Nhớ ra nhiệm vụ chính gã lập tức nghiêm mặt:

- Mày làm cái gì từ nãy tới giờ?

- Em nghe tin lão gia chuẩn bị lên Thiên Kiếm Sơn vậy nên định chuẩn bị chút đồ ăn cho người.

- Đồ ăn con mẹ ng..

Gã nói được một nửa thì dừng lại, con mắt đảo một vòng sau đó cười hắc hắc:

- Không việc gì. Mày nấu xong đi rồi qua dắt ngựa cho lão gia, nửa canh giờ nữa lão gia sẽ khởi hành.

Đứa bé gật đầu rồi quay lưng chạy đi. Gã chăm chú nhìn theo cho đến khi vóc dáng gầy yếu đó xa dần rồi khuất sau một khúc quanh, tới lúc này gã mới cười phá lên:

- Trâu thì vẫn mãi là trâu, ngu xuẩn vẫn mãi là ngu xuẩn. Hắc hắc!

Gã kiếm một đồng rom rồi dựa vào đó mà chộp mắt một chút, khoé miệng vẫn không ngừng nhếch lên:

- Đại Tien ca...hắc hắc...thật oai phong.

Đứa bé trở về thì phát hiện có một thằng con trai chạc tuổi nó ăn mặc sạch sẽ gọn gàng đang lúi húi làm gì đó trong nhà bếp. Nó cảnh giác bước lùi lại rồi định trốn vào phía sau chum nước thì bất ngờ bị ai đó bịt miệng.

- Chớ kêu. Ngươi kêu thì lão tử liền moi ruột ngươi!

Trước giờ nó chỉ bị dọa bỏ dúi là cùng chứ có bao giờ phải nghe những lời đáng sợ như vậy, nhất thời nước mắt không kìm được chảy ra ào ào.

- Mẹ nó! Khóc cái con chim tu hú gọi bầy. Câm mồm ngay cho ta! Mẹ nó! Mẹ nó! Ngươi xem, lão tử còn chưa làm gì mà thằng đàn này đột nhiên khóc là sao?

Ngạo Nam hung hăng ném đứa nhỏ tới dưới chân hần rồi hung hăng lau tay lên tường. Đôi khi bệnh ưa sạch sẽ của gã trở nên trầm trọng và đây chính là một trường hợp điển hình.

Hần bỏ lại đồng linh kinh trên bếp rồi cúi xuống dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt đi nước mắt trên má nó:

- Tên?

- Trâu... Trâu Ngu ạ.

Nụ cười ấm áp của hần khiến con tim đang đập bang bang của nó bình tĩnh hơn một chút, thế nhưng nó vẫn chẳng thể ngăn giọng của mình không run lên.

- Phốc~Hắc hắc. Cái tên này thật có hình tượng. Rất phù hợp với ngươi.

Ngạo Nam bật cười, nó cũng cười ngượng ngùng. Nó sợ nếu nó không cười thì cái tên hung hăng kia sẽ giết nó mất.

- Hay cái con chim cu cu. Ngươi muốn đổi tên sao? Vậy để ta nói với lão Tiêu Viêm cho ngươi được toại nguyện.

Ngạo Nam chặc lưỡi sau đó rụt cổ lại không thém nói năng gì nữa.

Hần quay sang mỉm cười nhìn nó:

- Tên thật?

Đứa bé nhấp máy môi:

- Thanh Trà ạ.

Ngạo Nam sốt ruột:

- Ngươi làm gì thì làm nhanh mẹ lên. Đây không phải đợt khảo nghiệm đầu mà hỏi đéo gì hỏi lắm!

Hần không nhanh không chậm đưa hai cái tô trống rỗng tới trước mặt Thanh Trà:

- Rửa hộ ta hai cái bát này right now. Cảm ơn.

Ngạo Nam tròn mắt nhìn Thanh Trà ù ù cạc cạc mang bát đi ra ngoài sau đó quay sang nhìn hần chăm chăm, kinh ngạc tới lú lười:

- Mẹ nó! Ngươi bị bệnh thần kinh?

- Ngươi mới thần kinh. Từ khi còn là con tinh trùng ngươi đã đủ thần kinh.

Hần vừa gạn bớt nước ra để cơm không bị nhão vừa đáp.

Ngạo Nam tròn mắt nhìn hần như thể nếu hần không có ba cái đầu thì ít nhất cũng có sáu mươi chín con mắt:

- Ngươi làm cái quái gì vậy? Ngươi...sao ngươi có thể làm ra hành vi thiếu suy nghĩ như vậy? Ngươi cho nó đi như vậy, ngươi có biết ngươi làm vậy...

Gã hít mấy ngụm khí thô để bình ổn tâm trạng sau đó găm lên:

- Là ngươi mất tiêu hai cái bát rồi hay không?

Hần mở vung ra nhìn một hồi sau đó hài lòng múc cơm ra hộp gỗ, bình thần nói:

- Ta cũng tính đến khả năng con bé làm vỡ bát nên đã chuẩn bị sẵn tiền để mua bát mới rồi.

Ngạo Nam chỉ hận rèn sắt không thành thép, hai tay buông thông xuống như đã mất hết sức lực:

- Ý ta là nó lấy đồ của ngươi chạy đi...

Hắn tròn mắt nhìn chằm chằm Ngạo Nam, gật gù:

- Thật không ngờ ngươi có thể nói ra những lời này. Da mặt thật dày, thật đủ dày.

Ngạo Nam bức giả đã thành bức thật, đỏ mặt quát:

- Về người khó về ngực, mông, biết người khó biết chân lông thế nào. Ngươi cứ đưa đồ cho người khác như vậy thì vào giang hồ có mà đi ăn mày sớm!

Tay hắn thoáng run rẩy khiến cái muối xối com lạch cạch rơi xuống mặt đất, lần này thì đến lượt hắn bị Ngạo Nam làm cho kinh hãi:

- Con mẹ nó câu này mà ngươi cũng nghĩ ra được? Thật quá con mẹ nó cực phê phẩm!

Biết là thành ngữ của mình có chút hơi khó để người thường tiêu thụ nên Ngạo Nam ho khan một tiếng, ôn tồn giảng giải:

- Cái quan trọng là ý cảnh, không phải ý nghĩa. Nói tóm lại...

- Bớt nói nhảm, vứt cái Tây Tuý Đan ra đây. Con mẹ nó mới đưa hai cái bát mà ngươi đã Sparta(*) như vậy, sau này ta trao tiểu đệ cho lão bà thì chắc ngươi tới đốt nhà của ta hử?

(*): Tạm dịch là phát điên, phát cuồng lên.

- Ấc, cái này....

Ngạo Nam lấy hộp ngọc ném cho hắn. Chợt từ trong lời nói của hắn ngộ ra quy luật đại vũ trụ, cảm thấy ngộ tính bỗng ầm ầm bay lên như tên lửa.

Lấy vợ vừa tốn kém tiền của, sức lực, đã vậy còn không tự tại, thế nhưng chỉ đổi lại được có vài canh giờ phợp nhau và mấy đứa con nhỏ. Một cái đầu tư lỗ nhiều như vậy thì có nên làm không? Vẫn là đẹp đi, sau này nếu có nhu cầu liên đi kỹ viện giải toả được rồi. Thế nhưng lão cha nhất định sẽ không đồng ý a. Mẹ nó, cái gì mà chân mệnh thiên tử, có mà chơi một tới từ thì có.

Nếu hắn biết trong đầu con hàng này đang nghĩ gì thì nhất định sẽ đập đầu xung thân. Một người tinh táo như vậy căn bản không thuộc về thời cổ đại, mà nên xuyên ngay tới hiện đại để đấu tranh vì một thế giới không còn hôn nhân tan vỡ, chỉ có gái 2D, 3D, 3.5D, Androi Wife... Còn về vấn đề dân số? Đương nhiên gã sẽ tùm một thằng khác đến lo liệu, thiên chức của gã chỉ là nháo tới thật lớn mà thôi.

Tiếc là hắn không hề biết, chỉ cần trọng mở ra hộp ngọc làm không khí tràn ngập một thứ mùi hương dịu nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bố trí và chờ đợi

Này, đừng nói là ngươi định...

Ngạo Nam thấy hắn dùng đũa gấp Tây Tuý Đan lên thì thấy có gì đó sai sai, thế nhưng còn chưa nói xong thì đã thấy hắn thẳng tay ném viên đan được vào hộp gỗ như thể nó là một quả cà.

- Cái này... Ngươi làm vậy có đáng không?

Gã cảm thấy có chút không nói nên lời. Sự thúc đã tổn công tổn sức cướp về cho hắn, ấy thế mà hắn lại đem đi phung phí như vậy thì thử hỏi có bức không cơ chứ!

- Bọn chúng đã có nhân chứng. Bây giờ dù có đem trả cũng vô dụng, ngược lại càng khiến chúng tin phán đoán của mình là đúng.

Ngạo Nam há miệng định nói nhưng cuối cùng lại quyết định không lên tiếng. Khi bị cướp thì đám người của Đẩu Giá không chịu báo cáo cho gã, giờ bọn chúng muốn giấu việc có nhân chứng cũng không phải không có khả năng, xem ra lần này phải tổng khởi đám thiếu chuyên nghiệp này đi cho đỡ tốn tiền.

- Vậy ngươi định làm...

Gã dừng lại khi thấy Thanh Trà tiến vào. Nó cầm hai cái bát đã được tẩy rửa cẩn thận rớt rề đưa tới trước mặt hắn, hiển nhiên nó đang nghĩ hai thằng là ăn cướp giữa ban ngày.

Trông thấy viên Tây Tuý Đan nằm chênh ềnh giữa hộp com,lại nghĩ đến những vụ bỏ độc ám sát trên giang hồ mà Tiểu Tiệp từng kể khiến Thanh Trà mặt cắt không còn giọt máu.

- Cám ơn.

Hắn đưa tay ra lấy hai cái bát về,bỗng phát hiện Thanh Trà đang liều mạng giữ lại,về mặt trông như thể hắn đang cố moi tim của nó vậy.

- Tại sao các người lại muốn hại lão gia?

Mặc dù cái mặt non choẹt,thể nhưng ngữ khí của nó thì cương quyết đến mức khiến cho không ai có thể chối cãi được.Tất nhiên là ngoại trừ hắn ra,bởi ngay từ đầu hắn đã chẳng hề có ý định chối cãi:

- Ta không hại lão.Ngược lại ta còn dự định cho lão một cái kinh hi.

Ánh mắt Thanh Trà tràn đầy nghi ngờ liếc nhìn viên Tây Tuý Đan rồi quay sang chất vấn:

- Vậy cái kia không phải thuốc độc?

Hắn gõ lên đầu Thanh Trà một cái,buồn bực nói:

- Ngớ ngẩn!Thuốc độc to như vậy người sẽ uống sao?

Hải tử suy nghĩ đơn giản,nghe thấy không có độc là ngay lập tức cười hi hi với hắn:

- Đúng vậy,lão ra rất khôn khéo.Ta đã trách nhầm người rồi.

Ngao Nam nghe vậy mới ngửa mồm hỏi:

- Thăng nhóc,người nói thử xem lão “ra” nhà người khôn khéo như thế nào?

Thanh Trà xoè bàn tay đếm ngón tay,ê a nói:

- Những cái khác ta không biết.Thế nhưng mỗi tháng bọn ta được phát một cân gạo để cải thiện,lão ra lần nào cũng ngâm nước khiến cho gạo trương phình lên,tiết kiệm được rất nhiều gạo.

- Có lần ta bị cảm lạnh,lão ra tốn rất nhiều công sức mới sắp xếp được cho ta một vị trí trong lò rèn.Ta làm trong đó được một tuần thì khỏi bệnh,có lẽ đã tiết kiệm được rất nhiều tiền thuốc.

- Lão gia cũng thường đưa hạ nhân tới phục vụ miễn phí cho những cửa hàng trong thành để thu thập bí mật làm ăn của họ,sau đó lão gia sẽ dùng những bí mật đó bắt họ phải bán rẻ cho mình.Ta nhờ vậy mà biết được lão Lang bán bánh bao thường xuyên nhồi thịt lợn thiu vào bánh.Tuy nhiên làm ở ngoài rất cực khổ,đã vậy lão chủ còn có thói ăn cắp vặt.Có mấy lần lão nhân lúc ta ngủ định cởi áo của ta,may mà ta tỉnh dậy kịp.

- Còn nữa,lão ra vì tiết kiệm tiền nên ở Đấu Giá không thèm thuê bảo vệ,trực tiếp gọi gia đình đến canh gác.Tuy mấy hôm trước xảy ra chuyện làm mấy người bị trầy da bong gân nhưng tiền mua bông băng thuốc đỏ còn rẻ hơn tiền thuê vệ sĩ nhiều lắm.

Ngao Nam nghe đến đó thì nhảy tới túm lấy vai Thanh Trà rồi quay nó một trăm tám chục độ,mặt đối mặt hỏi dồn dập:

- Gia đình làm bảo vệ ở Đấu Giá?!Tu vi là gì?

Thanh Trà vừa bắt ngờ vừa sợ,áp ứng nói:

- Cái...cái gì tu vi?Tu vi là cái vật gì?

Ngao Nam không thèm giải đáp,ngheến răng hỏi tiếp:

- Thế có phải họ bị trọng thương gần chết,phải nằm ở y quán,tiền chữa trị tốn một trăm lạng bạc...

- Làm gì có.Người bị thương nặng nhất là bong gân,lão ra thuê cho họ một gian phòng ở khách điểm để chờ bình phục.Hôm qua ta đi ngang còn thấy họ đang uống nước chè.

Tới đây thì hai bàn tay như gọng kìm của Ngao Nam đã buông vai nó ra.Gã giống như bị ăn một churong vào ngực lão đảo lúi hai bước,cái đầu thì gật gù như một con gà cục tác lá chanh.

- Ngu vài lần sẽ tự khôn ra,hơn nữa một trăm lạng bạc đối với người còn chẳng bằng cọng lông,đừng giả bộ tiếc tiền đau của.Lập kết giới quanh cái hộp này hộ ta,đừng để mùi của Tây Tuý Đan lọt ra ngoài.

Ngao Nam nhận lấy chiếc hộp gỗ từ tay hắn,mùi com trắng thơm nức hoà cùng mùi thơm đặc trưng của Tây Tuý Đan không khiến gã mấy may rung

động.Gã chỉ tập trung lập kết giới với một khuôn mặt không thể lạnh lùng hơn,đồng thời cái miệng liên tục lẩm bẩm“Giỏi lắm...Rất đáng khen...Rất giỏi...”.

Thanh Trà lo lắng nhìn thăm trạng của Ngạo Nam rồi quay sang thấp giọng nói với hân:

- Hình như ta khiến gã bị thần kinh rồi.Ta lỡ mồm đọc ra thần chú gì sao?

Hân gật đầu:

- Đúng vậy.Chính là thần chú “Nguoi bị lừa rồi đồ ngu”.

Thanh Trà bừng tỉnh đại ngộ,cặp mắt sáng trong neho lại cố gắng hồi tưởng từng lời mình vừa nói để sau này còn áp dụng.

- Này,Tiểu Trà,nguoi có thích ở chỗ này không?

- Gọi ta là Trâu Ngu được rồi,gọi Tiểu Trà nghe ngượng lắm.

Bị hân hỏi bất ngờ khiến khuôn mặt lấm lem của nó hiện lên vẻ lúng túng,sau đó liền chuyển thành bộ mặt buồn thiu:

- Thật ra ta cũng không muốn ở đây.Các gia đình ai cũng ghét ta,họ nói ta quá tốn com.Thế nhưng ta đã ăn ít hết mức có thể rồi a,làm gì có hôm nào ta không ôm bụng đói đi ngủ.Đã vậy...Hức...họ còn nói ta là...là rác rưởi bị vất đi.Dịp nghỉ lễ ai cũng có nhà để về,chỉ riêng ta...

Cuối cùng Thanh Trà không nhịn được khóc nhe ngay trước mặt hai tên cướp cạn này.Từng giọt nước mắt trong veo đau đớn lăn lăn rơi xuống khiến cho ngay cả Ngạo Nam cũng không nhịn được nhủu mày.

- Ngoan.

Một bàn tay bỗng chạm lên cái đầu đầy rơm của Thanh Trà,nó giật mình ngước lên,là Ngạo Nam

Cái tên tuyệt thế ác nhân này vụng về xoa đầu an ủi nó,thế nhưng lời an ủi còn vụng hơn cả cái tay của gã:

- Đừng khóc.Nam nhi vô lệ,roi lệ là hèn.

- Hèn cái ông nội ông ngoại bà di ông chú nhà nguoi!

Hân xô Ngạo Nam một cái khiến gã lão đảo bước lui,cái hộp com trong tay rung lắc dữ dội suýt chút nữa thì rơi vãi đầy đất.

Cảm thấy chưa đủ,hân hung hăng lườm Ngạo Nam thêm một cái nữa rồi mới ngồi xổm xuống trước mặt Thanh Trà:

- Đừng khóc.Nguoi là một cô gái tốt,nhất định sẽ có nơi thuộc về nguoi.Vật này...

Hân dùng tay áo lau cái mặt nhỏ đầy nước mắt của Thanh Trà,nhọ nôi bị lau đi bại lộ làn da màu phấn hồng rất xinh đẹp.Lau xong hân thò tay vào trong áo lấy ra một chiếc quạt đặt vào tay của Thanh Trà,ngheem mặt nói:

- Ta sẽ sớm quay trở lại lấy vật này,cho tới lúc đó nguoi hãy trở thành một hải tặc...à không,hãy sống thật kiên cường nhé.

Nói rồi hân ngoắc tay ra hiệu cho Ngạo Nam,cả hai sử dụng thân pháp nhanh nhẹn chạy ra khỏi phòng bếp,nhe nhàng nhún một cái nhảy qua bức tường cao hai mét sau đó biến mất giống như hết thấy chỉ ảo ảnh.

Thứ chân thật duy nhất chỉ có chiếc quạt trên tay nó.

- Trâu Ngu!Mày nấu cái mẹ gì mà lâu thế?!

Thanh Trà giật mình giấu kĩ chiếc quạt vào trong áo,ánh mắt thoáng chần chừ khi nhìn vào hộp com nằm gọn gàng trên thành bếp nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát cầm lên đi ra ngoài.

- Làm cái mẹ gì mà lâu thế?!Đưa com đây rồi ra dắt ngựa,lão già mà quở trách thì hôm nay nguoi ăn chung máng với lợn đi!

Tiểu Tien giật lấy hộp com,trợn mắt vung tay lên để rồi cười ha hả khi trông thấy Thanh Trà rụt cổ lại sợ hãi chạy đi dắt ngựa.Gã lấy ra một mảnh vải sạch sẽ có những hoa văn đẹp mắt rồi cẩn thận gói hộp com lại sau đó theo chân Thanh Trà tiến ra cổng chính.

- Dắt đến đây được rồi.Cút!

Gã thoáng nghe thấy tiếng dép guốc lạch cạch thì đá đít Thanh Trà mấy cái đuổi nó đi rồi cầm lấy dây cương làm bộ hí hục kéo ngựa,mà hình như con ngựa thấy gã trưởng mắt quá hay sao mà đột nhiên hí lên một tiếng dọa Tiểu Tien sợ đến mức suýt thì tiểu tiện ra quần,vội vàng buông dây cương lão đảo lui liền bốn bước.

Pác Cha đi ra cửa thì thấy rất ngạc nhiên khi ngựa đã đứng đợi sẵn,rồi có một thằng hạ nhân mà lão không nhớ mặt hí hửng chạy đến dâng gói com tới

trước mặt lão:

- Con biết lão già đi sớm nên đã chuẩn bị sẵn đồ ăn và ngựa cho ngài.Mong ngài thượng lộ bình an,công việc thuận buồn xoay gió.

Pác Cha bình sinh đa nghi thế nên rất ít khi ăn ở ngoài mà thay vào đó lão luôn chuẩn bị cơm mang theo mỗi khi có dịp đi xa.Thế nhưng vì kế hoạch thay đổi đột ngột nên lão quyết định không dặn hạ nhân làm cơm,không ngờ thằng nhóc này lại tự giác như vậy.

Lão treo hộp cơm vào yên ngựa rồi cúi xuống hỏi:

- Đây thằng nhãi,ngươi tên gì?

- Dạ,con tên Tiểu...à không,Đại Tien ạ.

Khuôn mặt tươi cười của Pác Cha bỗng trở nên khó coi,lão ậm ừ một tiếng rồi quát ngựa đi bỏ lại Tiểu Tien còn đang tận dụng cơ hội hiếm hoi này để gào mồm lên:

- Mong được ông chiếu cố nhiều hơn ạ.....

- Đây,ngươi quen con bé đấy à?

Sau khi ra khỏi nhà họ Pác thì Ngao Nam bỗng quay sang hỏi hấn.

- Mới gặp lần đầu.

- Điều!Nếu thế thì sao lại đối xử tốt với nó thế?Mẹ nó,ngay cả với sư thúc ta cũng chưa từng thấy ngươi thân thiện với nàng như vậy bao giờ.

Nghe vậy khuôn mặt hấn lập tức tối xầm lại.Không sai,trong gần một năm ở bên nhau hấn gần như chưa bao giờ tỏ ra thân thiết với Thanh Dương cả,ban đầu vì ngại,sau này vì bất mãn,sau nữa thì vì căm ghét.Mảnh chân tâm của nữ nhân ấy giống như bị hấn quăng vào hư không,hoàn toàn không có bất kì hi vọng nào.

(Lạnh nhạt đủ đường,ấy thế mà mới đoạt xá được hai hôm đã xón xác đè con bé ra...Ta làm vậy chẳng phải quá đáng lắm hay sao?)

Ngao Nam thấy sắc mặt hấn càng lúc càng khó coi thì nhận ra mình đã hỏi ngu,vội chuyển sang chủ đề khác:

- Phải rồi.Cái quạt đó ngươi ăn cắp ở đâu thế,sao ta chưa thấy ngươi mang ra bao giờ?

- Là tín vật nhận thân của ta.

- Ngươi cho nó tín vật nhận thân?Ngươi bị thần kinh?!

Ngao Nam kinh hãi hô lên.Điều này cũng phải thôi,cho người khác tín vật nhận thân thì còn chẳng phải là từ bỏ cơ hội nhận tổ quy tông.

- Ta không dùng quạt,giữ lại vô dụng.

Hấn chắc lưỡi,sau đó cũng không thêm nói gì thêm nữa mà chạy càng lúc càng xa Thiên Kiếm Sơn,tiến thẳng vào trung tâm của Ô Long Thành.

Cái quạt đó kiếp trước hấn đã cầm đi phe phẩy khắp hang cùng ngõ hẻm của cái đại lục này,thế nhưng hoàn toàn không có manh mối.Thời điểm làm vỡ lăm mình chủ hấn cũng đã sai người thu thập tin tức,kết quả cũng vẫn chỉ là một con số không.Bây giờ hấn chỉ là một cái đệ tử quèn thì làm được gì? Chưa kể lúc này hấn đã quen thuộc,gia đình tuy vẫn khiến hấn cảm thấy tò mò thế nhưng đã không còn muốn tìm kiếm nữa.

Kinh nghiệm giang hồ của Ngao Nam không nhiều,thế nhưng cách đối nhân xử thế thì được học rất bài bản,vậy nên cũng thức thời không hỏi thêm gì nữa.

Tuy nhiên thấy trời cũng đã sắp sáng rõ mà hấn thì càng lúc càng chạy xa khỏi môn phái khiến Ngao Nam dần cảm thấy rất lạ.

(Không lẽ thằng này đêm qua cãi nhau với sư thúc nên bị nàng đuổi đi?Hắc hắc,như vậy thì càng tiện cho lão tử,đờ phải làm theo lời hấn đi tới Đại Sảnh Đường để rồi bị sư phụ mắng chửi.)

- Nam này,ngươi có biết tại sao ta tìm cách dẫn ngươi theo mặc dù ngươi chẳng được tích sự gì không?

- Lão tử vô tích sự?!Ngươi bị ngựa da hả?

Ngao Nam gằn giọng,thế nhưng gã cũng thực sự muốn biết nguyên nhân hấn gọi mình đi cùng.

- Nhớ:Linh Tuý không phải ta cho ngươi.

Hấn bất ngờ vỗ một chưởng vào người Ngao Nam.Chưởng này vừa nhanh vừa hiểm,Ngao Nam còn chưa kịp nhìn rõ thì thân thể đã văng đi như điều đứt dây rồi dưng bễ mấy chậu cây của một gia đình vô phúc nào đó.

- Mẹ n...

Gã buột miệng chửi thề,tuy nhiên lời vừa ra được một nửa thì bỗng tắc tịt vì bị một khí thể sắc bén quen thuộc quất vào mặt.

Một thiếu niên ăn mặc chỉnh tề,hồng đeo trường kiếm,về mặt lạnh lùng tiến lại gần Ngạo Nam Thân pháp của người này cực kì quý dị,vừa mới thấy cách xa cả trăm mét vậy mà chỉ trong chớp mắt đã đứng ở ngay trước mặt gã.

Là Minh Thần.

Không chỉ có Minh Thần,ngay sau đó còn xuất hiện vài chục tên đệ tử Thiên Kiếm Môn nhanh chóng đem Ngạo Nam bao vây ở giữa.

- Mẹ nó!Chỉ là hóng mát thôi,đâu cần huy động nhiều nhân lực như vậy!

Ngạo Nam thụ sủng nhược kinh,không nhận được la lên oai oái.

Xoẹt~

Ánh sáng lạnh lẽo loé lên khiến không khí ngay lập tức giảm mấy chục độ.Lưỡi kiếm của Minh Thần đã rút ra được 1/3 mang theo đầy tình thương mến,hiển nhiên muốn nhắn nhủ Ngạo Nam rằng nếu gã cứ làm nhảm thì sẽ dùng tới bạo lực để giao tiếp.

Gã biết Minh Thần là người giỏi kiếm chế,một khi rút kiếm có nghĩa là đã rất bức mình,vậy nên thức thời ề a nói:

- Ủầy!Xem ra các vị huynh đệ đã vất vả rồi,bỏ bê giấc ngủ để đi tìm kẻ hèn này.Ày,sư huynh bình tĩnh.Kiểm dùng nhiều sẽ mau hỏng,cứ cất vào,ta cùng các người trở về là được chứ gì?Mau đi thôi!Bụng ta cũng hơi đói rồi,ta muốn ăn sáng.

Ngạo Nam miệng cười nhưng tâm không cười,cặp mắt hung hăng liếc về nơi vừa rồi hấn đứng thế nhưng đã không còn trông thấy hấn đâu nữa.

.....

Ngạo Nam bị bắt về,đám đệ tử vo ve khắp Thiên Kiếm Sơn cũng vì vậy mà cũng nhanh chóng rút đi.Đường to lối vắng,hấn chấp tay sau hông ung dung đi bộ về Hậu Phong,dọc đường hoàn toàn không gặp bất kì sự cố ngoài ý muốn nào.

Bây giờ cũng đã gần 5 giờ sáng,mặt trời treo lơ lửng trên cao trải một tầng nắng vàng lên mặt đất,ấm áp và đầy sức sống.Thế nhưng ở Hậu Phong thì khác,cứ đến sáng thì sương mù vây đỉnh đem toàn bộ ánh mặt trời che khuất,khiến cho nơi này lúc nào cũng có một vẻ tối tăm lạnh lẽo trong suốt nhiều giờ liền.

Thật yên bình.

Hấn đẩy cửa bước vào,bỗng một luồng gió ập tới khiến mắt hấn hoa lên,tĩnh táo lại thì đã thấy bản thân bị một người ôm cứng.

- Nương tử,nàng lại làm cái g...

Thanh Dương suyt một tiếng bảo hấn im,thấp giọng nói:

- Đừng nháo,ta đang nạp năng lượng.Còn nữa,gọi là sư nương.

Bị thân thể ôn hương nhuyễn ngọc của Thanh Dương áp lên khiến hấn thấy có hơi phê pha,không nhận được vuron tay chạm vào đồn bộ căng tròn của nàng.

- Nghịch ngợm!Người ta còn đang đau mềm cả xương ra đây này.

Thanh Dương hung hăng đánh vào tay hấn một cái,thế nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn lì lợm bám dính lấy hông nàng,không những thế tên đệ tử xấu xa còn bắt đầu sờ mó loạn lên khiến nàng nổi cả da gà.

- Đau?Mềm xương?Vừa hay ta có một bài thể dục đưa đẩy trị thương rất tốt.Nương tử,nàng tự lên giường hay để ta bế người lên?

Lời này của hấn không giả,hôm qua là do tình trùng thượng não nên hấn vội vã tới mức quên luôn việc dạy Thanh Dương song tu,bằng không thân thể nàng đã chẳng bị tổn hại nhiều như vậy.

Cái song tu này kì thực rất đơn giản,chỉ cần làm cho nội khí của hai bên vận chuyển nhịp nhàng là có thể tận dụng thời gian đập diu để luyện công.Thế nhưng vì phương diện thể dục đưa đẩy không được giáo dục kĩ càng ở thời cổ đại nên đa phần nữ nhân rất ngại đề cập đến chứ đừng nói là lợi dụng để làm chuyện này chuyện kia.

- Cái này...Đồ ăn sáng đã làm xong,con ra ăn đi.

Thanh Dương sau khi nghe những lời trơ trẽn đến độ trần trụi như vậy thì ngượng ngùng đẩy hấn ra,khuôn mặt hồng rực nhìn rất mê người.

- Furừ,giờ ta mới biết nướng từ của ta da mặt lại mỏng như vậy.Được rồi,nàng cầm hộ ta vật đem qua rồi chúng ta đi ăn sáng.

Sắc đỏ trên mặt Thanh Dương lan cả xuống chiếc cổ cao thanh tú,nàng kinh hãi kêu lên:

- Không được!Có gì để đến tối,bây giờ đang là ban ngày...

Hai chiếc bát như chặn lại cổ họng của Thanh Dương khiến thanh âm của nàng xô đẩy nhau chạy ngược vào trong.Hắn thấy biểu cảm của nàng quá nực cười thì không nhìn được bởi thêm một câu:

- Mới triển miên được vài canh giờ mà đã tính đến chuyện tối làm tiếp?Nướng từ,nàng thật mạnh mẽ.

- Tiểu sắc lang!Tiểu bại hoại!Đáng ghét!

Thanh Dương giật lấy hai cái bát từ tay hắn sau đó sầm sập bỏ đi,xem ra đã bị hắn làm cho thẹn quá hoá giận.

- Àyyyyy,con bé này sao lại dễ xúc động như thế?Cứ tiếp tục thì sẽ nổi mụn mắt.

Hắn ngồi vào bàn nơi sắp xếp đầy những đĩa đồ ăn thơm phức,tất cả đều là những món hắn đã từng rất thích ăn:Cá sốt cà chua,sườn xào chua ngọt,gà nướng mật,trứng kho,bánh bao...

Mỗi món ăn đều chứa một kỉ niệm,hắn gấp lên một miếng sườn xào chua ngọt,bật cười khi nhớ lại cặp mắt đỏ hoe của Thanh Dương khi thấy hắn ngồi ăn với cánh tay bị băng bó vì hồi chiều lỡ vùng kiếm trúng tay.

Lại gấp một miếng cá sốt,không nhìn được nhớ tới thời điểm hắn tập Thủy Thượng Phiêu bị rơi xuống thác nước.Thanh Dương trước mặt lớn bé Thiên Kiếm Môn nhảy ùm xuống moi hắn lên,thuận tiện bắt một con cá đồ hắn nín khóc.

Gấp lên một quả trứng kho,ánh mắt hắn bỗng trở nên xa xôi.Ở kiếp trước,hình như đây chính là món ăn cuối cùng Thanh Dương nấu cho hắn,sau đó đã xảy ra thật nhiều chuyện...thật nhiều...

Thoát ly hồi tưởng,hắn giật mình nhận ra Thanh Dương đang nấp sau cánh cửa lén lút quan sát hắn.

- Nướng từ,mặc dù ta ăn nói hơi vô duyên thế nhưng cũng không cần làm nghiêm trọng tới như vậy.Nàng ăn ăn tàng tàng là định bất ngờ tung chưởng vỗ chết ta sao?

Hắn buồn bực kêu lên,cảm thấy vị sư nướng này thật khó đối phó.Mà không chỉ ở kiếp này,tại thời điểm nào hành động của Thanh Dương cũng vượt ra ngoài khả năng dự đoán của hắn.

- Không phải...Chỉ là...

Thanh Dương đứng chôn chân tại chỗ,ánh mắt lăm lét nhìn hắn như đứa trẻ vừa làm vỡ cái bình quý mà không tìm thấy con mèo đầu để đổ lỗi,không khí bỗng trở nên cực kì khó xử.

(Con bé này vì cái gì mà đột nhiên buồn thiu như mất sổ gạo thế?)

Thời tiết bên ngoài không tiện ở lâu vậy nên hắn mặc kệ nàng định dở cái trò quý gì,nhanh chóng buông đĩa đi tới kéo Thanh Dương vào nhà.Bàn tay lạnh ngắt khiến hắn không nhìn được thấp giọng mắng:

- Trời lạnh như vậy đứng ngoài làm gì?Khoe tu vi à?Thể hiện là tu vi cao thì sẽ rất giỏi,rất trâu bò sao?

- Không phải vậy,ta...

Thanh Dương rút cổ lại áp ứng nói:

- Vừa rồi đã lớn tiếng...Ta sợ con giận...

Hắn chặc lưỡi,vốn định xoa đầu Thanh Dương nhưng lại nhận ra bản thân quá lùn nên đành vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của nàng:

- Ngốc.Hôm qua nàng kêu to như vậy ta còn chịu được nữa là,hon nữa ta sẽ không nổi giận với nữ nhân của mình.

Không khí mập mờ lại tràn ngập căn phòng,hơi ấm từ tay hắn truyền vào khiến Thanh Dương thấy cổ họng có chút khô rát:

- Hồ nháo!Ai là nữ nhân của con?

- Nữ nhân trong lòng ta là nữ nhân của ta.

Nàng cười khổ.Cái gì mà nữ nhân trong lòng hắn,có mà hắn ngồi trong lòng nàng thì có.

- Thôi được rồi.Mau ăn đi,để ta gấp trứng cho con.Há miệng nào.

Hắn một ngậm ăn vào cả quả trứng gà, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói:

- Nương tử, ta...ó điều muốn...ôi.

- Hm? Con nói đi.

Hắn ghé vào tai nàng, thì thào:

- Tại sao miệng nàng lại thơm như vậy?

Thanh Dương nhét vào miệng hắn một miếng cá, thấp giọng mắng:

- Dám bòn cọt ta? Đáng ghét!

- Ách, ầy ề ta ời câu ác.

Hắn gian nan nuốt thức ăn xuống, bàn tay bắt đầu vô ý mò mẫm lên bộ ngực ngao nhân của Thanh Dương:

- Nàng đã biết ta đoạt xá, vậy nàng có muốn từ ta tìm hiểu điều gì không?

Không biết Thanh Dương nghĩ cái gì mà khuôn mặt bỗng đỏ bừng, mắt hồi lâu mới ấp úng nói:

- Tại sao...chỗ đó của con lại...như vậy? Ta xem qua trong sách thấy bảo...thông thường chỉ dài nửa gang tay...

Biểu cảm trên mặt hắn bỗng trở nên kì quái, không nhìn được nhìn xung quanh tìm ai đó để chia sẻ bớt cái cảm giác kì quái trong lòng. Một cái nữ nhân băng thanh ngọc khiết, kiêu ngạo lạnh lùng lại đi hỏi vấn đề này, thực sự khiến cho hắn cảm thấy tâm thần thất thủ.

- Cái này còn phải hỏi sao?! Đương nhiên là vì phu quân của nàng sinh ra đã lợi hại. Chứ chẳng lẽ nàng nghĩ ta lấy đất sét đắp lên cho nó dài như vậy?

Thanh Dương vốn sợ hắn bị cái quái bệnh gì, nghe vậy thì vừa an tâm vừa ngượng ngùng gật đầu. Thế nhưng hắn không dễ buông tha nàng như vậy, cặp mắt híp lại, cái miệng cong lên thành một bộ dáng rất hèn mọn:

- Khắc khắc. Thật không nhìn ra vị sư nương cao quý thanh khiết lại là như vậy, mới mở miệng đã hỏi thăm chim của đệ tử.

- Bạ...bạ đặt. Cái đó chỉ là tò mò thôi, bây giờ ta mới hỏi thật đây này.

Nàng bỗng im lặng một lúc, vẻ mặt ngượng ngùng chuyển thành tang thương, không nhìn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hắn:

- Tiểu bảo bối, con...hắn đã trải qua rất nhiều chuyện. Xin lỗi vì ta đã không thể ở bên con.

Bản mặt cợt nhả của hắn lập tức tan biến, hắn cười nhạt:

- Số đó nhân lên gấp mười, cũng không bằng nỗi đau mắt nàng.

- Ta xin lỗi. Đều tại ta không tốt, đều tại ta...

Thanh Dương cảm động ôm lấy hắn, đôi tay run rẩy như thể đã thực sự đánh mất hắn không chỉ một lần.

- Không phải. Là tại thiên đạo vô tình, ngay cả kẻ nghiệt như nàng cũng không buông tha.

Hắn thở dài ngẩng đầu thâm tình nhìn Thanh Dương, nàng thuận thế cúi xuống dâng môi thơm tới, hơi thở của hai người từng xa cách nay lại một lần nữa cuộn vào nhau...

- Sư thúc! Xảy ra chuyện lớn rồi! Mời ngài mau chóng đến Đại Sát Đường!

.....

Nửa giờ trước – Đại Sát Đường.

- Khá khen cho một cái nhị sư huynh! Thi đấu thì đợi đánh đến vòng cuối mới chạy vào, đánh được vài chiêu liền nhảy lên kiểm lạn mắt tằm nguyên một ngày. Ngao Nam, người coi sư phụ là gì hả?

Dứt lời Tiêu Viêm giẫm một cái lăm sần nhà bằng bạch ngọc vỡ một mảng lớn, xem ra đã thực sự bị gã đệ tử này chọc cho nổi điên.

- Sư phụ, dù thế nào thì ngài cũng vẫn là chủ môn nhân của Thiên Kiếm Môn, đệ tử coi ngài là gì hoàn toàn không có chút ảnh hưởng. Lại nói, đệ tử sau khi thi đấu bị đánh cho thương tích đầy mình, đương nhiên phải tìm nơi sạch sẽ thoa mát để thổ nạp trị thương.

Ngạo Nam kêu lên, về mặt oan ức như thể xem ecchi mà lại bị nói là xem hentai, cảm tưởng chỉ cần rặn ra một giọt nước mắt thôi là ông Bụt sẽ không quản ngại đường xá xa xôi hiểm trở lập tức bắt tàu xe tới Thiên Kiếm Môn cứu vớt gã.

- Ngươi còn dám già mồm cãi láo? Hôm qua Minh Thần cùng ngươi đánh mười ba chiêu, chiêu hiểm nhất là chiêu thứ chín chém trúng vạt áo của ngươi! Mà cứ cho là ngươi bị thương, vậy tại sao sau khi chữa trị không về dưỡng thương mà sáng sớm còn lang thang dưới núi làm gì?

Tiêu Viêm giận quá hoá cười, gằn giọng truy hỏi tới cùng.

- Cái này... là vì ở cùng một đám nam nhân đệ tử cảm thấy không thoải mái. Ra ngoài trăng thanh gió mát không hơn sao? Còn nữa...

Ngạo Nam định huyền thuyên một lúc, thế nhưng thấy sắc mặt của Tiêu Viêm đã đen như cái mặt đầy nhoe nôi của Thanh Trà hồi sáng thì thức thời ngậm miệng lại.

- Ngươi giỏi. Cãi rất giỏi. Vậy ta không truy cứu việc đấy nữa. Giờ ta hỏi ngươi: Tại sao đến vòng đấu cuối ngươi mới chịu đến? Như lời ngươi nói thì có vẻ ngươi đã đứng xem rất lâu a.

- Cái này... con...

Ngạo Nam cứng họng. Tại lúc đấy gã vừa nghĩ ra chiêu mới nên nóng lòng muốn thử, tại thời điểm máu rò nhiều hơn máu não mới buột miệng nói ra. Cái này thật đúng là lấy đá tự đập chân, giao vợ cho... Ách, cái lời này ta vẫn không nên nói thì tốt hơn.

- Hừ! Không còn lời gì để nói đúng không? Minh Thần, theo môn quy thì tội này đáng bị phạt ra sao?

- Ba trăm roi.

Ngạo Nam nghe vậy thì kêu ầm lên:

- Ba trăm cái con cá bóng! Ta nhớ rõ tội nặng nhất chỉ có một trăm roi!

- Tính cả tội làm ảnh hưởng tới các sư huynh đệ nữa.

Minh Thần lạnh lùng giải thích khiến Ngạo Nam chỉ còn biết nuốt nước bọt ừng ực, nội tâm thầm cầu nguyện cho đám cận kề kia mau tới.

- Đã chuẩn bị xong rồi chứ? Vậy giờ sư phụ ngươi liền chấp hành môn quy.

Tiêu Viêm vung vẩy Roi Gân Bò trong tay, hung thần ác sát nói.

Roi này cũng không phải làm từ gân bò thông thường, mà là gân của loài bò Hắc Vân rất nổi tiếng. Mỗi con dài gần năm mét, gân cốt bền chắc như thép nguội, đem bện lại thành roi mà quét thì tư vị tuyệt đối là suốt đời không quên.

So với dây điện thì cái nào nhiều cảm giác hơn? Hừ hừ, khi nào tháo dây điện cao thế xuống rồi lấy lõi kim loại bên trong ra quét, đến lúc ấy thì hãy bàn tiếp.

- Một!

Tiêu Viêm vung tay, Roi Gân Bò xé gió quét vào hông của Ngạo Nam làm phát ra một thanh âm kì quái.

Là tiếng nứt vỡ.

Lẽ ra Ngạo Nam phải gào mồm kêu đau để át đi thanh âm này thế nhưng gã đã sợ tới không mở miệng ra được.

(Một roi quét nứt một miếng sắt dày?! Lão sư phụ định giết người sao?)

- Hai!

Thanh âm nứt vỡ lần này vang lên còn rõ ràng hơn, miếng sắt lót dưới hông của Ngạo Nam chỉ mới qua hai roi đã hoàn toàn nát vụn.

Ai cũng biết gã dùng sắt lót dưới hông, thế nhưng các đệ tử đồng loạt không nói gì mà chỉ thầm cầu nguyện sau vụ này nhị sư huynh sẽ không nảy sinh tâm ma.

Ngạo Nam đã sắp phát khóc rồi, mặc dù gã luôn quan niệm khóc là hèn. Thường ngày sẽ có đệ tử chấp pháp quét roi, vậy nên Ngạo Nam mới ý mình là nhị sư huynh mà làm cản không coi môn quy ra gì.

Thế nhưng Tiêu Viêm đích thân cầm roi thì đương nhiên có sự khác biệt. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ vẩy tay đã đủ khiến gã rã môi lần lộn chứ chưa nói đến dùng roi đánh, nếu cứ tiếp tục thế này thì dù da hông có dày như da mặt thì kết cục của gã cũng chỉ có duy nhất một chữ: Thảm.

- B...

Tiêu Viêm vừa nâng roi định đánh thì một thanh âm the thé vang lên:

- Không ngờ mọi người đều đã tập trung đông đủ. Rất tốt. Chương môn Tiêu Viêm, bọn ta là đại diện của Đấu Giá và Lăng gia, tới đây vì có chuyện lớn muốn bàn với ngài!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không phải bắt cướp ,là nháo kịch

Một đám quần là áo lượt ngang nhiên tiến vào Đại Sảnh Đường khiến Tiêu Viêm không khỏi nhíu mày. Gã đưa Roi Gân Bò cho một tên đệ tử, trầm giọng nói:

- Được các vị lặn lội đường xá xa xôi, bỏ bê công việc ghé thăm, đây là vinh hạnh của Thiên Kiếm Môn bọn ta. Thế nhưng trà nước không sẵn, có việc gì xin mời nói luôn.

- Tiêu Tiên Gia đừng gấp, trước tiên mời ngài nghe phong thư này.

Kẻ vừa lên tiếng là một lão nhân tuổi ngoài năm mươi, mặt như lưới cày, cằm nhọn má hóp, đôi mắt híp chặt như hai sợi chỉ, chính là Pác Cha – người quản lý của Đấu Giá. Lão đi tới đứng ở trung tâm của Đại Sảnh Đường rồi bắt đầu mở ra một phong thư và lớn tiếng đọc:

[Ngày buồn, tháng nhớ, năm thương.

Chuyện Đấu Giá bị cướp đã ảnh hưởng nặng nề tới an ninh của Ô Long Thành và uy tín của Đấu Giá, vậy nên bản quan kính mong Tiêu Chương Môn có thể hỗ trợ Đấu Giá truy tìm tên ác tặc này. Ở đây có một nghìn lượng bạc, một chút thành ý, không thể biểu thị kính ý, mong quý phái nhận cho.

Trong chiến dịch này, trên dưới Đấu Giá đều nhất nhất nghe theo sự chỉ đạo của Tiêu Chương Môn. Mong Tiêu Chương Môn chớ nên từ chối.]

Minh Thần nghe đến đó thì khoé miệng thoáng run rẩy, không nhịn được trầm nghĩ:

(Lạy thần sông thần núi thần rừng! Đến nhờ vả thì làm ơn khúm núm một chút, lão tử còn tưởng người định gỡ tám biển Thiên Kiếm Môn xuống chứ!)

- Đừng gọi ta là tiên gia, nếu là tiên thì đã không đứng nói chuyện với các người. Gọi Tiêu Chương Môn được rồi.

Nói xong Tiêu Viêm liếc nhìn đám người từ trên xuống dưới một lượt, hỏi:

- Bạc đâu?

Đám này nghe thấy vậy thì xây xẩm mặt mày, ai cũng không ngờ một người đàn ông tiên phong đạo cốt, khí vũ hiên ngang lại bắt ngờ hỏi một câu tục không thể tục hơn đến như thế.

Ai nói tiên nhân không hỏi tiền, thậm chí tiên nhân còn hỏi tiền một cách nghiêm túc.

- Ấy dà... Tiêu Chương Môn, bạc này e là ngài không nhận được rồi. Ngược lại, có khi ngài còn phải bồi thường bạc cho chúng ta.

Pác Cha xoa hai tay vào nhau, vẻ mặt lo lắng trông y như thật.

- Há?

Tiêu Viêm và Ngao Nam đồng thời thờ một tiếng làm cho đám đệ tử hết sức kì quái.

Sự phụ nhỏ mọn keo kiệt ham của thì không nói làm gì. Người là công tử con nhà thương gia, từ bé đã quần là áo lượt, ăn cơm bằng bát ngọc, ném chó bằng hoàng kim, sao bỗng nhiên lại vì vài đồng bạc mà ngạc nhiên đến như vậy?

Pác Cha không nhanh không chậm nói:

- Chuyện này ảnh hưởng rất lớn tới mặt mũi quý phái, vậy nên mời Tiêu Chương Môn cho gọi toàn bộ đệ tử đến đây, chúng ta ba mặt một lời đối chất xem sao. Còn nữa, nghe nói Tiêu Chương Môn có một cái sư muội thiên kiều bá mị, tuyệt đại phong hoa, chẳng hay có thể mời nàng ra đây không?

Tiêu Viêm thầm cảm thấy không ổn, tuy nhiên trước mặt nhiều người như vậy mà từ chối thì chính là tự đưa mình vào thế khó, không còn cách nào khác đành phải sai đệ tử cho gọi toàn bộ lớn bé Thiên Kiếm Môn tới Đại Sảnh Đường.

Phân phó đệ tử xong, Tiêu Viêm quay sang lừ mắt nhìn đám người, trầm giọng nói:

- Mặc dù bốn phái không mai danh ẩn tích, lánh xa thế tục, thế nhưng cũng không phải một đám vô công rồi nghề. Hi vọng các người có thể cho chúng ta một câu trả lời.

- Hắc hắc. Nếu Tiêu Chuông Môn nóng lòng muốn biết như vậy thì ta cung kính không bằng tuân lệnh. Mang người lên đây!

Theo lệnh của Pác Cha, đám hạ nhân khiêng lên một cái cang, trên cang là một gã đàn ông vạm vỡ mặc quần đùi áo vải, đầu quấn khăn nâu đang tích cực xia răng, mồm mép đầy dầu mỡ hình như là vừa mới dùng bữa xong.

- Tiểu Cầu, chiều qua ngươi nói cái gì thì bây giờ nói y nguyên như vậy cho Tiêu Chuông Môn nghe.

Nghe Pác Cha ra mệnh lệnh như vậy thì gã đàn ông tên Tiểu Cầu này không dám chậm trễ, búng cái tăm xia răng ra sàn rồi nghiêm mặt nói:

- Cầu xin đại nhân cho tiểu nhân vài đồng bạc lẻ để ghé Di Hoa Viện đi. Tiểu nhân rất nhớ A Hoa cô nương.

Khuôn mặt Pác Cha thâm biến, khuôn mặt của đám người Lăng gia và chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn cũng đồng thời đen kịt như đất nồi.

- A Hoa là ai? Rất xinh đẹp sao?

Trong sự im lặng rợn người đột nhiên vang lên thanh âm của Ngao Nam.

- Đương nhiên! Nàng không chỉ đẹp, bờ mông còn rất nảy nở, so với con heo nái nhà thím Trương còn muốn lớn hơn.

Ngao Nam lè lưỡi:

- Ấc, vậy ta không hưởng thụ nổi...

- Cảm ơn! Ông chủ Pác, người của ông nói vậy là có ý gì?

Tiêu Viêm quát một tiếng, uy áp tản ra khiến đám người trong Đại Sát Đường ai nấy đều xanh mặt.

- Cái này... Tiêu Tiên Gia bình tĩnh, tên này bị thương nặng nên đầu óc không tốt, để ta nhắc nhở gã một thoáng.

Pác Cha cười gượng rồi hung hăng đập vào đầu Tiểu Cầu một cái, quát:

- Tổ cha ngươi! Bảo ngươi nói kẻ cướp trông ra sao, không bảo ngươi nói y nguyên những lời hôm qua. Mà hôm qua nói nhiều như vậy, tại sao ngươi chỉ nhớ có mỗi một câu này? Từ nay lão tử cấm tiệt ngươi đi vào Di Hoa Viện, dám vào ta vạt ngươi què chân!

Khuôn mặt chữ điền của Tiểu Cầu tái nhợt, cơ thịt trên mặt gã co rúm lại rồi gã túm lấy ống quần Pác Cha mà khóc như một đứa trẻ:

- Con xin ông. Ông mà không cho con gặp A Hoa thì con chết mất. Ô ô... Sao ai cũng mang kiếm vậy? Nếu thế thì các người một kiếm chém chết tôi đi, không có A Hoa thì tôi sống không bằng chết!

Minh Thần kiếm một cái ghế rồi ngồi xuống một mội dầy hai bên thái dương.

Đang yên đang lành bỗng có đám người hùng hổ xông vào nháo ầm ĩ, Đại Sát Đường uy nghi cổ kính thì hoàn toàn bị đám thất phu này biến thành nơi diễn tuồng chèo cải lương. Trước quái sự bậc này thì dù ý chí của gã dù mạnh hơn nữa cũng không tránh khỏi cảm thấy có hơi quá tải.

- Được rồi, được rồi. Mau nói ra kẻ tấn công ngươi hình dáng thế nào?

Trước mặt bao nhiêu người mà để một nam nhân túm quần mình khóc lóc ầm ĩ thì thật không hay vậy nên Pác Cha đành phải xuống nước, nội tâm thầm quyết định lát nữa về sẽ đập tên Tiểu Cầu khốn kiếp này tới mức phụ huynh nhận không ra.

- Ô ô... Lão gia nói thật chứ? Sẽ không gạt tiểu nhân?

- Đương nhiên sẽ không gạt ngươi. Dù gạt cả thế gian cũng sẽ không gạt ngươi một lần. Tổ cha ngươi, có thể bớt nói nhảm không!?

Tiểu Cầu vui sướng dùng ống quần của Pác Cha lau nước mắt nước mũi tèm lem rồi bắt đầu lục lọi trong túi:

- Tiểu nhân nhớ không nhầm thì đó là một nữ nhân mặc áo đen, hơn nữa không hiểu vì sao nàng lại đem mặt mũi che kín hết cả...

(Con mẹ ngươi! Đi ăn cướp mà không che mặt thì đầu nó đã bị hái xuống làm bóng đá từ lâu rồi!)

Đám người lại một lần nữa khinh bỉ, sắc mặt cũng theo đó mà trở nên xám xịt hơn.

- Tướng tá của nàng khá quái dị, vừa cao vừa mảnh, ngực lớn mông vênh nhưng eo lại nhỏ, trông rất xấu xí, đảm bảo nhìn một lần sẽ gặp ác mộng. Chân tay cũng không vạm vỡ, da lại còn trắng, nhất định là loại người không chịu lao động, suốt ngày chỉ biết giương cung bạt kiếm, luyện võ đánh người.

Nghe mấy câu đầu thì mọi người còn cười khẩy vì tên thất phu này quá ngu dại, cả đời bám đít con trâu nên chẳng biết thế nào là mĩ nữ. Thế nhưng tới mấy câu sau thì đám người Lăng gia và đặc biệt là lớn bé Thiên Kiếm Môn đồng loạt giật tím mặt.

“Không chịu lao động, giương cung bạt kiếm, luyện võ đánh người” những lời này chẳng khác gì một vạ đánh thẳng vào giữa mặt toàn bộ võ lâm nhân sĩ. Chỉ một lời này thôi đã đủ biến Tiểu Cầu trở thành người nổi tiếng, mỗi ngày đều có người hăm mộ xách đao tới trước cửa xếp hàng xin được giao lưu.

Pác Cha thấy sát khí trong Đại Sảnh Đường càng lúc càng nặng thì mồ hôi vã ra như tắm, vội giục Tiểu Cầu nói thật nhanh kéo ai đó không kiềm chế được một kiếm chém bay đầu thằng này thì công toi.

- Còn nữa, mụ ta có mùi rất kì lạ. Tiểu nhân ở Di Hoa Viện ngửi qua không ít thứ mùi nồng nặc, thế nhưng trên người mụ này có mùi rất lạ... Đúng rồi, người khá giống cái mùi này!

Lời của Tiểu Cầu khiến mọi người giật mình, không hẹn mà đồng thời nhìn ra cửa xem người vừa mới tới là ai.

- Con mẹ nó đám háo sắc này nhìn cái gì mà nhìn? Bộ lần đầu thấy gái đẹp sao?!

Thanh Dương vừa ôm hấn tiến vào Đại Sảnh Đường thì bất gặp vô số ánh mắt nhìn chòng chọc, mà cái đầu hấn đang ở vị trí ngực của nàng nên bị vô số ánh mắt trực tiếp chiếu thẳng vào khiến hấn ngửa ngáy vô cùng, không nhìn được chửi ầm lên.

- Tiểu bảo bối, đừng hấn.

Thanh Dương néo vào má hấn sau đó cúi đầu chào đám người kia rồi thông thả bước tới đứng cùng đám Thiên Kiếm Môn, động tác từ đầu tới cuối đều uyển chuyển như nước chảy mây trôi hoàn toàn không bị ánh mắt thô thiển của đám người kia làm ảnh hưởng.

Thanh Dương không bị ảnh hưởng, nhưng hấn thì có.

Con mẹ nó đây là vợ của ta đấy, vợ chính chủ từ mấy nghìn kiếp trước rồi chứ không phải vợ mới của được đâu, vậy mà các người lại dám dùng ánh mắt người cụt tay xem hentai nhìn nàng? Con mẹ nó các người ngại sống quá lâu hả?

Pác Cha, Lăng Long, Lăng Hồ, Lăng Bảo. Ta nhớ mặt các người rồi, con mẹ nó đã nhớ rất kĩ rồi đấy!

- Tiểu Cầu, người nhìn thử xem nữ nhân kia có giống người mà người đã gặp không?

Tiêu Viêm nghe vậy thì sát khí xung thiên, nặng nề bước lên một bước, trầm giọng quát:

- Pác Cha! Người quá đáng rồi đấy!

Lăng Long chính khí hiện ngang ôm quyền hướng về Tiêu Viêm:

- Xin Tiêu Chưởng Môn bình tĩnh, đây chỉ là đang tìm hiểu hình dạng của nữ tặc chứ không hề có ý gán tội cho vị tiên tử này. Hơn nữa, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc (*), nếu quý phái thanh bạch thì cũng không ai có thể vu oan giá họa.

(*Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Giống Hữu xạ tự nhiên hương, ý nói người thanh cao thì sẽ tự biểu hiện ra, người trọc đầu thì đương nhiên sẽ không có tóc.)

Lăng Long là gia chủ Lăng gia, mà Lăng gia thì lại là ông giời con của cái Ô Long Thành này nên Tiêu Viêm không thể không cho lão chút mặt mũi. Hơn nữa viên Tây Tựu Đan vốn đã được Lăng gia mua đứt, chỉ còn vài tiếng sẽ trao tay đổi chủ thì lại bị cướp đi nên Lăng gia đương nhiên là người thiệt thòi nhất, tiếng nói cũng là có trọng lực nhất trong cái vụ om sòm này.

Tiểu Cầu vốn là diết không sợ sủng, vậy nên chẳng cần đợi Lăng Long bênh vực liền nói:

- Nhìn cô này cũng có vài phần tương tự, thế nhưng phải mặc đồ đen lên thì tiểu nhân mới biết được có phải nữ tặc hay không.

Pác Cha nghe vậy thì phần khởi nói:

- Tiêu Chưởng Môn nghe thấy gì chưa? Mau kêu sư muội của ngài đi thay trang phục đạo tặc!

Về mặt của Tiêu Viêm lúc này đã không thể đáng sợ hơn được nữa, gả hừ lạnh:

- Nếu không mặc thì sao?

- Vậy có nghĩa sư muội của ngài chính là nữ tặc. Bọn này được quyền yêu cầu cô ta giao trả Tây Tựu Đan, thậm chí áp giải lên nha môn.

Pác Cha nhún vai, thanh âm bình thản như đang nói chuyện với ông hàng xóm.

Tiêu Viêm giận quá hoá cười, sát khí toả ra khiến nhiệt độ trong Đại Sảnh Đường trở nên lạnh lẽo:

- Người dựa vào cái gì?

- Ta dựa vào cái gì? Có ai mà không biết sư muội của ngài nhận một tên đệ tử phế vật, cô ta ăn cắp Tây Tựu Đan cho đệ tử là hoàn toàn hợp lý!

Pác Cha cười hèn mọn:

- Còn nữa, người trong thành đồn rằng cặp vú sư muội của ngài rất lớn, hôm nay được tận mắt chứng kiến quả là mở rộng tầm mắt. Trùng hợp ở chỗ cái này lại giống với ngoại hình của nữ tặc, nhiều điểm khả nghi như vậy...

Xoát~

Trường kiếm của Tiêu Viêm như con rồng đang say ngủ đột nhiên bị đánh thức, một tiếng long ngâm đánh vào lỗ tai mọi người sau đó hàn quang chiếu khắp Đại Sát Đường.

- Tiêu Chương Môn, kiếm hạ lưu nhân!

Lăng Long vội kêu lên, tay phải tung chuông định đánh bay trường kiếm tuy nhiên tốc độ không bằng, còn chưa kịp phát kinh thì mũi kiếm đã chạm tới yếu huyệt của Pác Cha.

Thế nhưng thanh âm của Lăng Long đã khiến Tiêu Viêm kịp thời thanh tỉnh lại, trường kiếm lập tức trở về lượn quanh thân thể gã.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thấy vậy thì thở phào, nếu chậm thêm nửa giây thì sư thúc mặc nhiên sẽ trở thành kẻ cướp, Thiên Kiếm Môn cũng sẽ dính tới một cái phiền phức lớn.

Pác Cha là quản lý của Đấu Giá, mà Đấu Giá thì lại thuộc về tài sản của một vị quan trọng triều, vậy nên Pác Cha mà chết thì cũng đồng nghĩa với việc chống đối lại triều đình, mà chống đối lại triều đình thì cũng đồng nghĩa với việc chống đối lại vô lâm chính đạo.

Một khi bị kẹp giữa chính đạo và ma giáo thì mười cái Thiên Kiếm Môn cũng chết ngắc chứ đừng nói là một cái.

- Doạ chết ta rồi! Định giết người diệt khẩu?

Pác Cha kinh hãi lão đảo vài bước rồi như một con chim nhỏ núp sau lưng Lăng Long, miệng không ngừng phun châu ngọc:

- Vì một con kỹ nữ mà đòi giết lão tử? Tổ cha ngươi, đã cướp của còn định giết người, có tin lão tử sút cả đám các người vào đại lao không? Loại nữ nhân thu một thằng con hoang về làm đệ tử thì chắc cũng chẳng tốt đẹp gì, có khi hắn là con của...

Một quả trứng gà chuẩn xác bay vào miệng Pác Cha khiến châu ngọc toàn bộ văng ngược vào trong, ngay sau đó một bàn chân hung hăng hôn lên mặt lão đánh cho quả trứng gà nổ tung, lòng đỏ lòng trắng rơi vãi đầy lên các nếp nhăn trên mặt ông lão đáng thương này.

Đám người Lăng gia trở mắt éch nhìn Pác Cha quay cuồng nhào lộn dưới mặt đất, lại nhìn thẳng nhãi đang đứng oai nghiêm như Từ Hải, nhất thời cảm thấy có hơi choáng váng mặt mày.

Tại sao kẻ nào trong Thiên Kiếm Môn cũng mạnh động như thế? Đây là truyền thống à?

- Nhìn cái gì? Định cắn ta à? Chẳng lẽ ngươi chưa từng thấy ai đánh người bao giờ?

Hắn bình thần hỏi đám người Lăng gia, trong khi tay phải thì bốc lấy một cái đùi gà đưa lên miệng cắn xé.

Đây cũng là một điều khiến Lăng gia cảm thấy kì quái: Tại sao hắn lại cầm theo cả cái mâm đầy đồ ăn như vậy? Thường ngày mọi người không cho hắn ăn, chỉ khi nào môn phái có khách thì hắn mới được đựng tới mâm cơm hay sao?

- Thằng...thằng...

Pác Cha mở cái miệng đã rụng gần hết răng ra định chửi thề nhưng còn chưa kịp nghĩ ra hoa ngôn xảo ngữ gì thì một bàn chân nho nhỏ đã đạp tới.

Bá Cước – Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ.

Pác Cha thấy vậy thì khuôn mặt liền trở nên dữ tợn. Vừa rồi là do mới thoát khỏi tử vong nên mới bất cẩn để bị trúng một cước, ấy thế mà thằng nhãi này lại nghĩ lão là quả hồng mềm muốn niết sao thì niết, thật là nực cười!

Sống trong giang hồ, tất thành giang hồ. Pác Cha lăn lộn lâu như vậy, đương nhiên cũng lăm bõm học được một chút bản lĩnh. Đánh tay đôi với đám thanh niên sức trâu mới khó chứ để đạp một thằng nhãi như hắn ra bã thì đơn giản như lấy vật trong túi.

- Thái Cực Quyền – Tứ Lượng Bạt Thiên Càn!

Chỉ thấy hai tay lão vung lên vẽ thành hình thái cực đồ trong không khí, động tác không nhanh không chậm, nhìn thì mềm mại vô lực nhưng cổ tay lại ẩn giấu thực kình, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng vỗ hắn hộc máu.

Đám người Lăng gia thấy vậy thì cười khẩy, còn lớn bé Thiên Kiếm Môn thì thầm hô không ổn.

(Cuộc pháp thông thường đều tập trung vào nhu kinh biến ảo, dựa vào xuất chiêu hư thực khó phân làm nhiều địch, tận dụng cơ hội mà đã trúng đối phương. Nếu vậy thì ông liền khoá hết hư chiêu sau đó bắt lấy chân của mày, mượn lực kéo lại gần rồi vỗ vào mặt mày một chưởng bay về phía con kỹ nữ kia để nó thấy kết cục của việc giữ chó không cẩn thận là như thế nào!)

Thế cước của hắn trông có vẻ loạn thất bát tao nhìn thoáng qua thì rất giống đám lưu manh đánh lộn, chỉ có Pác Cha ở trung tâm mới cảm nhận được kinh lực như thiên binh vạn mã ập tới khiến lão không cách nào xoay xở, càng không thể né tránh, rất nhanh đã bị đập cho bẹp dí dưới đất, trang phục đẹp đẽ bị giẫm thành rế lau, mồm miệng cũng ngậm vào không ít đất cát.

Kì thực khởi đầu của Pác Cha rất thuận lợi, hắn không sử dụng thân pháp lao tới nên lão đã có cơ hội thủ thế chờ sẵn, thế nhưng khi phán đoán lại xảy ra sai lầm, tới khi nhận ra hắn dùng thực chiêu thì tay già lỏng ngóng đã không kịp thay đổi, chỉ còn biết ngậm câu thơ: “Từng giọt long lanh rơi/Tôi đưa tay tôi hứng”.

Đi sai một nước thua cả bàn cờ, Pác Cha cũng chỉ có thể tự trách bản thân tài không bằng người.

- Tiểu tử chó cuồng vọng!

Thắng lợi của chiêu Đá Lung Tung Loạn Xạ khiến mọi người có chút bất ngờ. Lăng Long phản ứng nhanh nhất, một trào bắt được bả vai hắn, trầm giọng quát.

- Nếu lão chửi vợ ngươi thì ngươi có cuồng không?

- Cái này...

Hắn ngẩng đầu hỏi một câu đơn giản khiến Lăng Long thoáng bối rối, lực tay cũng tản bớt đi quá nửa.

Bỗng một luồng ôn hương ập đến đánh văng cánh tay của Lăng Long ra sau đó ôm lấy hắn. Mọi chuyện diễn biến rất nhanh, đến khi mọi người định thần nhìn lại thì đã thấy nữ nhân kia ôm hắn đứng trở lại vị trí cũ bên cạnh chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn.

- Là do đệ tử của ta tính khí không tốt. Mọi tội lỗi xin hãy tính lên người Thanh Dương này.

Thanh Dương hướng về phía đám người Lăng gia cúi đầu tạ lỗi, tóc dài mềm mại như nước cọ vào gáy khiến hắn cảm thấy nhột nhạt, không nhận được chắc lưỡi một cái.

(Con bé này thỉnh thoảng lại thích giả bộ lễ phép. Có lẽ nội tâm đang tính xem sẽ dùng chiêu gì để moi tìm lũ cún hoang kia.)

Thanh Dương cúi người hành lễ, thế nhưng đám người Lăng gia không thèm nghe xem nàng nói gì, càng không thèm nhìn đến cái cúi đầu của nàng đã đạt tiêu chuẩn chưa, thân thể tạo thành góc bao nhiêu độ, cái mặt ngẩng lên hay cúi xuống, hai vai có bằng nhau hay không... Mà thay vào đó già trẻ lớn bé, thậm chí cả lão Pác Cha đang nằm hõn hển dưới sàn cũng cố nhòm dậy mà nhìn bằng được cái khe ngực sâu hun hút của mỹ nhân.

Chỉ thấy ở giữa một khoảng mây trắng trong veo như sữa dê là hai ngọn núi ngạo nghễ vuron lên, bề mặt trơn nhẵn như thể đã được gió sương mài từ thuở khai thiên lập địa, chất liệu vừa như rắn chắc kiên cố, lại giống như mềm mại đàn hồi. Quả đúng là cực phẩm của trần gian, là kì công của tạo hoá.

Thế nhưng chừng đó vẫn chưa là gì. Dường như các vị thần nhận ra một núi không thể có hai hồ, một cõi trần gian không thể có hai bảo vật cùng tồn tại nên đã dùng pháp lực muốn dồn hai ngọn núi lại làm một. Hai ngọn núi đè ép vào nhau, hình thành một khe hẹp ở chính giữa, mỏng như sợi tóc, nhìn như gần tới mức có thể chạm vào, kì thực lại là sâu không thấy đáy. Các vị thần sững sốt vì vẻ đẹp tuyệt vời này nên vội dùng tay, cảm động tới rơi nước mắt vì phát hiện mới mẻ của mình, cuối cùng đã không nỡ ghép hai ngọn núi lại làm một mà lưu giữ tới muôn đời sau để cho hậu thế được chiêm ngưỡng.

Mà chẳng biết đám hậu thế chiêm ngưỡng xong có giác ngộ được điều gì hay không, chỉ thấy khuôn mặt của ba tên họ Lăng và một tên họ Pác đã trở thành đầu heo.

Cuối cùng vẫn là Lăng Long có bản lĩnh nhất, khuôn mặt tỏ vẻ khó xử:

- Vị tiên tử này... Ngài nên biết đã thương người không phải là chuyện nhỏ, việc này...

Kì thực dù hắn có sút chết Pác Cha thì lão cũng đếch quan tâm, thế nhưng chiêu Chó Sói Sốt Gà Cồ - tuyệt chiêu trấn phái của Lăng gia lại bị một nữ nhân phẩy tay một cái liền hoá giải. Tin này mà truyền ra ngoài thì làm sao lão lẩn lộn giang hồ được nữa?

- Cha! Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, hơn nữa tiên tử đã nhận lỗi. Con nghĩ chúng ta nên bỏ qua cho nàng!

Lăng Hồ ôm quyền hướng về phía Lăng Long chính khí hiên ngang nói, thế nhưng con mắt thì liếc muốn lách tròng dính chặt vào Thanh Dương.

(Mẹ ngươi! Lại dám cướp cơ hội thể hiện trước mặt người đẹp của ta!)

Lăng Báo không chịu thua anh trai, sầm sập tiến đến ôm quyền nói:

- Thừa cha, nàng hiểu biết lễ nghĩa như vậy, nhất định là một người tốt. Mọi chuyện đều là tại tên đồ đệ máu liều nhiều hơn máu não kia, mong cha chớ trách nhầm người tốt!

Hai tên không nói còn đỡ,nói xong thì khuôn mặt lạnh nhạt của Thanh Dương cũng đã trở nên đen kịt không thua gì mặt của Tiêu Viêm.

(Muốn sang phải bắc cầu Kiều,muốn yêu con chị phải chiều con em.Định khoe mẽ trước mặt vợ ta mà lại ăng ra mấy câu đó thì...Ngu đàn như vậy,chẳng trách khi ngó ý phục vụ La Sát Giáo lại bị Xích Viêm một cước sút chết.)

Hắn khịt mũi khinh thường,ánh mắt chuyển qua nhìn Ngạo Nam đang lúi húi dưới sàn.

Lăng Long thấy mỉ nhân không vui thì vội chuyển chủ đề:

- Việc này chỉ là một cái hiểu nhầm,không nên nhắc đến tránh gây tổn thương hoà khí.Nên nhớ mục đích chúng ta đến đây là để...
- Hiểu nhầm tổ cha nguoi!Ông đây gây bao nhiêu cái răng thì thẳng ranh đó nhất định phải gây nhiều gấp đôi.Hử,thằng nhãi này ra đây làm gì?

Pác Cha đang chửi tới đỏ mắt thì giật mình nhận thấy có một thẳng nhãi đang cầm trong tay viên ngọc màu vàng toả ánh sáng nhàn nhạt,miệng không ngừng lẩm bẩm:"Thì ra là vậy..."

Pác Cha ngẩn người một lúc rồi bất ngờ kêu lên một tiếng quái dị:

- Linh Tủy!?

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Ngạo Nam,hay chính xác hơn là viên linh tủy trong tay gã,bởi lẽ ai cũng biết món bảo bối này quý giá đến mức nào.Nếu không phải vì đây là Thiên Kiếm Môn thì có lẽ cả đám đã bật chế độ Đồ Sát để đánh cướp rồi.

- Ngạo Nam,vật này là của nguoi?

Tiêu Viêm dù sao cũng là chương môn nhân,hơn nữa còn là sư phụ của Ngạo Nam nên trước khi Tiêu Viêm lên tiếng mà thẳng nào dám xón xác thì đương nhiên là sẽ ngay lập tức ăn vạ.

Lại nói,bởi vì Ngạo Nam sinh ra trong gia đình khá giả nên việc gã cầm trong tay mấy cái thiên tài địa bảo cũng không có gì kì lạ.Tiêu Viêm hỏi vậy một phần là để đám người kia biết đây là bảo vật đã có chủ,đồng thời cũng muốn hỏi tiểu tử này xem bằng cách nào gã che giấu linh khí của viên linh tủy này.

Năng lực cảm ứng của một tu sĩ Nguyên Anh mạnh đến đâu?Một tia thiên địa linh khí tán ra từ cách đó vài chục nghìn mét cũng cảm nhận được chứ đừng nói là cả một viên linh tủy đặt tại Kiếm Phong chỉ rộng có vài nghìn mét.

- Không phải.Vật này không phải là của đệ tử...

Câu trả lời của Ngạo Nam chẳng khác nào một mồi lửa ném vào giữa rừng bom núi mìn,chỉ thấy đám người Lăng gia đỏ cả mặt lên như muốn nói:"Của ta!Của ta!Hôm nay ta bị khó tiêu nên đặt trước cửa nhà vệ sinh công cộng,thì ra là bị nguoi lấy đi mất!?"

Nhưng rồi Ngạo Nam nhanh chóng bồi thêm một câu:

- Mà là một bác già mặc quan phục đưa cho đệ tử.

Mọi người không quan tâm lắm,ánh mắt vẫn điên cuồng gắn chặt vào linh tủy:"Không vấn đề gì.Thì ra linh tủy ta đặt trước cửa nhà vệ sinh là bị lão già đó lấy mất!?"

Tiêu Viêm cảm thấy việc này có hơi kì quái,nhúu mày hỏi:

- Tướng mạo của người đó ra làm sao?
- Ừm...Đệ tử nhớ lại xem.Râu tóc bạc trắng,cao hơn sư phụ một chút,cước bộ trầm ổn,khuôn mặt góc cạnh rõ ràng,cặp lông mày dựng ngược không gợn mà uy,đôi mắt sắc như điều hâu,cái miệng luôn mím chặt.Còn nữa,tu vi của người đó ta nhìn không thấu,thế nhưng uy áp tản ra còn lớn hơn cả sư phụ.

Nghe đến đây thì vẻ tham lam trên mặt đám người đã biến mất không còn tăm hơi.

Tu vi cao hơn Tiêu Viêm?Là Nguyên Anh đỉnh phong,hay là...Hoá Thần?

Máu tham tụt xuống,lúc này mọi người mới dần cảm thấy điểm kì lạ:Tại sao thiên địa linh khí trong viên linh tủy này lại ít đến như vậy?

Về lý mà nói,nếu không phải một tu sĩ Kim Đan thì không đủ khả năng hút cạn một viên linh tủy a.Bởi linh tủy là một vật rất thần kì,có khả năng không ngừng hấp thu linh khí tán mát ở xung quanh.

- Người đó còn nói những điều rất kì lạ.Bảo là vật này không phải linh tủy bình thường,hoàn toàn không có linh khí.Ta đâu có bị ngu,ta sờ vào liền biết là không có linh khí a!

Ngạo Nam nói ra lời này khiến mọi người vừa buồn cười vừa bức,không nhận được khinh bỉ gã một phen.

Hải tử vô tri a.Nếu nó biết nó vừa mất cơ hội nhận được một lượng linh khí khổng lồ thì chẳng biết nó còn có thể bình thản như vậy hay không?

- Lão còn nói vật này có thể dò tìm linh vật.Đan được,linh thảo,pháp khí...bất cứ thứ gì có linh khí đều có thể dò ra được!Lão nói hãy dùng thứ này giúp lão vạch trần bộ mặt của kẻ giả nhân giả nghĩa,kì thực lại là loại lừa chủ gạt tớ,ăn dày ăn tât ăn cả đất xung quanh!

Đám người nghe vậy thì không nhận được thở dài,tu chân giả có thể cảm ứng thiên địa linh khí để tìm kiếm linh vật,đâu cần thiết phải lãng phí hẳn một khối linh tủy như vậy.Đúng là cái đồ cắt giấy thành dếp!

Thế nhưng bọn chúng nhanh chóng nghĩ lại.Phải lãng phí như vậy thì mới ra dáng thế ngoại cao nhân,ngược lại một cao nhân mà không dám nhỏ chút huyết thì đúng là khiến cho thiên hạ chê cười rồi.

Tuy nhiên tính qua tính lại thì cũng chỉ có mỗi Pác Cha là có lợi nhất từ viên linh tủy này,lão chỉ vào mặt Thanh Dương rồi thét lên:

- Ha ha.Đừng thế!Mau dùng nó để vạch trần nữ tặc này,vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mụ,vạch trần bộ mặt lừa chủ...

Pác Cha nói đến đây chợt cảm thấy có gì đó sai sai.Đem câu “Lừa chủ gạt tớ” áp vào trong hoàn cảnh này,dù nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có chút không phù hợp.

- Cái hộp này đựng gì thế hả bác già?

Ngao Nam vừa hỏi vừa chọc vào cái hộp được bọc gọn gàng đang nằm lẫn lóc dưới đất.

- Là bữa trưa của ta.Làm sao?

Pác Cha nhận ra đó là hộp cơm vừa rồi bị hấn đánh văng ra.Hộp cơm này đáng ra phải treo ở trên ngựa,thế nhưng vì lão sợ tiểu đồng trông ngựa ăn cắp mất nên đã tháo ra nhét vào trong tay áo.

- Chắc hẳn ông bác phải ăn đến cả thịt Đường Tăng ấy nhỉ?Trong này hình như có rất nhiều linh khí.Tôi mở ra có được không?

Cảm thấy ánh mắt kì lạ của mọi người đổ dồn vào,Pác Cha không còn cách nào khác đành phải chấp nhận cho Ngao Nam mở ra,hon nữa lão cũng tò mò không biết đám hạ nhân đã cho thứ gì vào mà lại có linh khí.

Hộp gỗ vừa mở nắp thì một mùi hương đặc trưng tràn ngập Đại Sát Đường,vài người có kiến thức đã lập tức nhận ra đây là mùi của Tây Tủy Đan.

- Oa,ông bác ăn chơi thật lớn!Không ngờ dùng đến cả Tây Tủy Đan làm thức ăn!Còn có cái gì trên đây đây?1506 là cái ý nghĩa gì?Không lẽ là số thứ tự?Ăn cả mấy nghìn viên Tây Tủy Đan,có lẽ thịt ông bác bây giờ đã bổ hơn cả thịt Đường Tăng rồi.

Nào Pác Cha đang vận động kịch liệt để giải thích nguyên nhân tại sao lại có một viên Tây Tủy Đan nằm chênh ềnh ở giữa hộp cơm thì con số “1506” lại đánh thêm một đòn khiến huyết áp của lão suýt nữa tụt về 0.

Đây chẳng phải là mã số đấu giá của viên Tây Tủy Đan bị mất sao?

Mọi người nhìn chằm chằm vào Pác Cha đang ngẩn ngơ như bò đeo nợ,nội tâm đã bắt đầu hiểu ra điều gì đó.

- Phải rồi.Cái lão mặc quan phục còn nói với ta mấy câu này,dẫn ta nhất định phải nói với các người không thiếu một chữ:

[Khá khen cho một tên quản lí quèn lại dám giờ trò gian thương tại chỗ làm ăn của ta.Đã đem Tây Tủy Đan bán tại chợ đen thì thôi,lại còn mặt dày nhận tiền của Lãng gia,không những thế còn dám thuê người dựng kịch hồng đồ tội cho Thiên Kiếm Môn.Thật đúng là tay lật càn khôn,gan lớn che trời!

Còn cả đám cao thủ lánh đời của ngươi nữa.Mỗi người người đều là tinh anh trong tinh anh,tiền thuê một tháng chỉ tiêu phí năm mươi lạng bạc,thật đáng ngưỡng mộ.Có phải hôm nay kẻ ngươi mang lên làm nhân chứng cũng là một cao thủ không?Tu vi Kim Đan,Nguyên Anh,hay là Hoá Thân?

Giờ đan dược ta đã chuộc về,ngắm thấy ngươi quản lí Đấu Giá nhiều năm đã lừa được không ít tiền,ta tặng cho mi một bát Cơm Tây Tủy,ăn xong lập tức cút xéo,ao tù nước đọng của ta không chứa nổi thần long như ngươi.

Toàn bộ gia sản ta sẽ niêm phong để ngươi có thể an tâm lên đường.Không thân.]

Pác Cha càng nghe thì sắc mặt càng xám xịt,cuối cùng thì ngời phịch xuống như thể hồn phách đã bị rút đi hết,hoàn toàn không nghe được những lời còn lại của Ngao Nam

- Lão ấy nói tới đó liền quay lưng bỏ đi.Ta vội chạy theo muốn xin thêm vài món bảo bối nữa thì bị lão vỗ một chưởng té lăn quay,sau đó thì bị Minh Thần sư huynh tóm được.Không tin sư phụ có thể hồi già.

Mọi người nghe vậy thì cười khẩy.Cao thủ như vậy đã là thần long thấy đầu không thấy đuôi,mượn ngươi chuyển lời đã là phúc khí tổ tông mười mấy đời để lại rồi.Không ngờ ngươi còn mặt dày mày dạn chạy theo đòi chỗ tốt,thật ngạc nhiên khi ngươi còn chưa bị vỗ thành bánh thịt.

Tiêu Viêm nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi quay sang hỏi đám đệ tử:

- Có thật là như vậy?

Minh Thần ôm quyền đáp:

- Bẩm sư phụ, khi chúng con tới thì chỉ thấy Ngạo Nam nằm dưới đất. Tuy nhiên dựa trên tư thế và góc độ thì quả thật đã bị người khác đánh một chưởng.

Tiêu Viêm nhếch miệng cười, tay phải vươn ra bắt lấy trường kiếm rồi từ từ tra vào vỏ, thuận miệng hỏi:

- Các vị tới đây nháo đủ một ngày, chẳng hay đã đạt được kết quả như mong muốn chưa?

Bây giờ mọi người đều đã rõ bản thân bị chủ tử của Đấu Giá quay như đẽ thì cũng không còn mặt mũi để trưng ra cái thái độ pháp bất vị thân, nghĩa bất dung tình(*) nữa. Lăng Long không hổ là người đứng đầu một gia tộc, tuy đã rơi vào thế cười hổ lao xuống bùn nhưng vẫn bình tĩnh ôm quyền nói:

(*): Việc nghĩa là việc lớn, không thể để chuyện tình cảm nhỏ nhặt xen vào.

- Hôm nay Lăng gia nghe lời tiểu nhân xúi giục tới làm phiền quý phái, thật xin lỗi. Thế nhưng trong chuyện này Lăng gia cũng là người bị hại, xin Tiêu Chương Môn cho phép Lăng mỗ được hỏi vị tiểu đạo sĩ này đôi lời.

Thấy Tiêu Viêm đã gật đầu chấp thuận, Lăng Long lập tức xoay người trung ra về mặt thân thiện hỏi Ngạo Nam:

- Tiểu huynh đệ, chẳng hay vị cao nhân kia có nói gì đến việc... bồi thường không?

Nghe đến hai chữ “bồi thường” khuôn mặt của Ngạo Nam lập tức co quắp hết lại. Gã đáp cụt lùn:

- Có. Hoặc là ăn Tây Tuý Đan, hoặc là nhận lại tám phần tiền đấu giá, hai phần kia là tiền mua chỗ ngồi.

Lăng Báo nhìn viên Tây Tuý Đan đã khô quắt lại trông chẳng khác gì quả táo tàu nằm chênh ềnh giữa đồng com trắng thì không nhận được nòn khan một tiếng, rụt rè tiến lại gần Lăng Long:

- Cha...

Khỏi cần gã nhắc thì Lăng Long cũng biết được lực của viên Tây Tuý Đan kia đã tàn đi gần hết. Lão buồn bực phát tay áo, quát:

- Đi về!

Đám người Lăng gia lục đục ra về, ngoại nhân ở Đại Sảnh Đường cũng chỉ còn bốn chủ tử nhà họ Pác.

- Còn không mau mang ông chủ của các ngươi cút xéo! Không lẽ đợi ta trải thảm đỏ sao?

Tiêu Viêm buồn bực phát tay. Ba tên hạ nha chỉ chờ có thể lập tức túm lấy Pác Cha đang thất thần ném lên cang rồi sau đó tập tễnh khiêng ra ngoài.

Người đã đi hết thế nhưng dư âm thì vẫn hồi lâu không tan. Đám đệ tử ngơ ngác nhìn nhau giống như vẫn chưa thoát khỏi giấc mộng, giấc mộng có một đám người chạy đến biến Đại Sảnh Đường thành sân khấu rồi sau đó múa may quay cuồng một hồi, múa chán liền ngay lập tức phui đít bỏ đi.

Chiếc Roi Gân Bò nằm gọn trên bàn gỗ, bên cạnh là một cái khay đựng ẩm chén, có lẽ sự tồn tại của nó đã hoàn toàn bị mọi người lãng quên.

- Tiểu... tiểu bảo bối...

Đột nhiên Thanh Dương thở vào tai hán những tiếng nặng nhọc, hơi thở ngọt ngào quen thuộc phả vào da thịt hán từng cơn bỏng rát:

- Ta... nóng...

Khuôn mặt hán thâm biến, cặp mắt nhanh chóng đảo qua vài chục tên đệ tử đứng lơ lửng trong phòng cùng Tiêu Viêm đang day day hai bên thái dương.

(Con mẹ nó nếu mà chú ần phát tác ở đây thì trừ khi Tiêu Viêm chịu ra tay, bằng không cái đám này chắc chắn là chết đến quá nửa.)

Hán không dám mạo hiểm, lập tức hô lớn:

- Thừa sư bá, ta muốn...

Mà hán cũng chẳng đủ kiên nhẫn để nói hết câu, hai cánh tay phát kính thoát khỏi ôm ấp của Thanh Dương sau đó bằng tư thế “công chúa” bế nàng chạy thật nhanh khỏi Đại Sảnh Đường.

Đám đệ tử không hiểu vì sao hán đột nhiên khùng điên như vậy, thế nhưng nhìn hán vừa lùn vừa gầy giống một con nhái bén chập vật bông bế sư thúc thì không nhận được bấm nhau cười hí hí. Chúng đâu biết rằng nếu để chậm thêm vài chục giây nữa thì chưa chắc chúng vẫn còn thở chứ đừng nói là cười vui vẻ như vậy.

-...

Tiêu Viêm dùng ánh mắt phức tạp dõi theo hắn cho tới khi hắn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, lúc này gã mới trầm giọng nói:

- Ngao Nam! Vào phòng ta, ta có chuyện muốn nói với con.

Ngao Nam nuốt một cái. Gã biết khi nào sự phụ thuộc đến từ “con” thì khi ấy đã lớn chuyện rồi.

.....

Cặp mắt Thanh Dương đã dần chuyển sang màu đỏ quạch, nàng cười ngây ngốc một lúc rồi bất ngờ há miệng cắn vào cổ hắn.

- Ách!

Hắn không nhận được hít một ngụm khí lạnh, vì sợ nàng không còn cái răng húp cháo nên hắn không vận kinh khí hộ thân, đồng nghĩa với việc đau tới lòi con mắt.

(Con quý dâm đảng này được lắm! Lát nữa đảm cho nàng không ngậm miệng lại được.)

Hắn nghiêng răng, nội lực bạo phát, thân thể như một mũi tên lao nhanh về phía Hậu Phong.

.....

- Học học... Hay là nghỉ một chút đi.

Tiểu Cầu thả một bên cánh xuống, hỏn hển nói.

- Mẹ! Hay là vất quách cái lão này ở lại nơi này cho rồi!

- Nghe hợp lí đấy. Ta còn chưa kịp ăn sáng mà đã phải làm một vài chương...

- Đứng. Vất lão ở lại, còn các người. Cút!

Một thanh âm như sấm rền từ trên cao ập xuống, chỉ thấy ở trên bầu trời xuất hiện một thiếu niên mặc y phục màu đỏ, trên y phục lại có một con rồng đen quấn quanh nhìn sống động như thật.

Người này đáp không mà tới, giẫm lên không trung như đi cầu thang bộ bước tới trước mặt đám người Tiểu Cầu, toàn thân tản ra một áp lực khủng khiếp khiến cỏ trong bán kính một trăm mét lấy gã làm trung tâm toàn bộ bật gốc bay lên trời.

Người này cùng Tiêu Viêm không ngờ giống đến chín phần, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất đó là người này không kè kè Thanh Long Kiếm bên tay.

Tiểu Cầu nhìn người thần bí này từ trên xuống dưới một lượt sau đó cười hô hô:

- Tiêu Tiên Gia, có phải thấy chúng tiểu nhân vất vả nên tới giúp đúng không? Thật tốt quá, chúng ta bê phân trên, còn Tiêu Tiên Gia bê...

Bình~

Một thanh âm nặng nề vang lên, gã thiếu niên lạ mặt bất ngờ đá một cái vào không khí khiến cả bốn người đồng loạt ngã ngửa, nội tạng nát vụn, thất khiếu đỏ máu, lưng chưa chạm đất thì sinh mệnh đã chẳng còn.

Gã vung tay, kinh lực hùng hậu đẩy cả bốn người bay lên trời sau đó vượt qua khoảng cách vài ngàn mét trở thành bốn điểm nhỏ rơi xuống Ô Long Thành.

Con đường xuống núi hoàn toàn sạch sẽ, ngoại trừ một lượng lớn cỏ bị cuốn mất thì hoàn toàn không lưu lại bất cứ dấu vết gì, thậm chí một giọt máu nhỏ cũng chưa kịp rơi xuống.

- Dám xỉ nhục con gái ta? Cho các người vĩnh viễn không được siêu sinh!

Lời này không phải làm bộ làm tịch, nếu là người tu tiên thì sẽ thấy một cước vừa rồi đã đánh nát linh hồn của bốn người. Một chút linh hồn tan nát không đủ năng lượng tiến vào luân hồi, trực tiếp tan rã trở thành linh khí tinh thuần bốc lên trời cao.

Điếc không sợ súng, thế nhưng đạn bắn ra sẽ không quân người có sợ hay không. Tiểu Cầu lần này cũng thật đen đủi, vậy mới biết không phải lúc nào chất phác cũng sẽ đạt được kì ngộ.

Ánh mắt phức tạp của gã nhìn về hướng Hậu Phong một hồi lâu sau đó thân thể hoá thành tàn ảnh, chớp mắt đã không còn trông thấy bóng dáng.

.....

- Sur bá?Đừng gọi ta hai tiếng sư bá!Ta không đủ phẩm hạnh làm sư bá của ngươi!Sư bá của ngươi đã chết từ mười năm trước rồi!
- Ma đầu?Đúng,ta là ma đầu.Thế còn ngươi là gì?Một cái ma đầu bên ngoài tỏ vẻ đạo mạo,thực chất là loại vô ơn bạc nghĩa,chém giết ân sư.Ha ha,lươn lẹo lại chê chạch dài,thòn bon méo miệng chê trai lệch mồm!
- Không phải?Cái đám sinh ra ngươi cũng vất ngươi đi như rác,là ai mang ngươi về?Ngươi là rác rưởi linh căn,ai thu nhận ngươi?Ai cho ngươi cơm ăn áo mặc,ai cho ngươi công pháp đan dược?Ngươi ỉa ra được à?
- Ngươi vì một cái Đồng Tử Công khốn khiếp mà mang thù,tưởng ta không biết sao?Ngươi vì mười mấy năm đơn độc mà ôm hận,tưởng ta không thấy sao?Nhưng ta nể tình con bé thương yêu ngươi nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua,vậy mà...Thằng chó!Vài chục năm của ngươi là cái thá gì,ngươi có biết gần bốn mươi năm cho đến khi con bé chết nó vẫn chưa gọi ta một tiếng...Mà có khi con bé còn không biết...Lão tặc thiên!Nó còn chưa biết ta là ai...Ha ha...
- Ngươi nói ta cũng không ra gì?Ngươi trách ta lóc thịt rút xương,móc dây thép vào gân con bé?Ha ha,phải rồi!Ta cũng không ra gì,vậy nên mới để nó gặp ngươi!Đề rồi khi chú ần của nó phát tác nó cũng gọi ngươi,khi điên loạn nó cũng gọi ngươi.Ha ha...Tiểu bảo bối...Ngươi có biết đang đánh nhau với cao thủ Ngũ Nhạc Phái thì con bé bỗng quay lưng đòi tìm “tiểu bảo bối” không?Ngươi có biết con bé bị đánh thành cái dạng gì không?Ngươi có biết ta phải tự tay đi nhặt từng ngón tay của con bé rồi đem về ghép lại không?Không!Ngoài bản thân ra thì ngươi biết cái đêch gì!
- Thanh Dương thực sự đã chết từ lúc đấy rồi. Thứ mà ngươi nhìn thấy chỉ là tia ý niệm cuối cùng của con bé được ta lưu giữ trong một cái...Ha ha...xác sống thứ ta chỉ dám nhìn để người ngoại nổi nhớ,vậy mà ngươi cũng nhẫn tâm hủy đi.Ha ha...Ý niệm cuối cùng của con bé lại là trao nhẫn cho ngươi,hoàn toàn không một chút may mắn quan tâm gì đến cha nó!
- Ngươi nghĩ ngươi thắng được nó?Ngươi nghĩ ngươi thắng nổi?Chỉ dựa vào một mảnh chân tâm con bé đã dư sức giết ngươi cả vạn lần!Ngươi vĩnh viễn không xứng với con bé!Ngươi không xứng!

- NGƯỜI KHÔNG XỨNG!

.....

Hắn bật dậy,mồ hôi lạnh vã ra như tắm,bên tai vẫn văng vẳng thanh âm khàn khàn đầy oán hận kia.

Thanh Dương nằm bên cạnh hắn vẫn đang ngủ say,trên khuôn mặt đỏ bừng thậm chí còn hiện lên một nụ cười ngọt ngào.Nhìn nàng ngây thơ như vậy,đơn thuần như vậy,trong mắt hắn bỗng hiện lên một tia đau đớn.

(Phải rồi,ta không xứng.)

Hắn run rẩy đắp chăn cho Thanh Dương,lại vơ lấy quần áo mặc vào người,thế nhưng cho đến khi quần áo chỉnh tề hắn vẫn không thể ngăn không cho hai tay mình run lên.

Một cái gì đó vượt trên cả nỗi sợ chảy xuôi trong huyết quản hắn,một cái gì đó giống như...ân hận.

Thiên kim nan nãi nhất hồi đầu(*),thế nhưng hồi đầu rồi thì sao?Ngày nắng hôm nay không thể sưởi ấm ngày mưa hôm qua,không phải cứ mượn đến hai từ “bù đắp” là việc gì cũng có thể phui đi sạch sẽ.Hơn nữa,bụi ngoài mặt dễ tẩy,bụi trong tâm khó chùi.

(*):Ngân vàng không mua được một cơ hội làm lại.

(Pác Cha sớm muộn gì cũng bị Tiêu Viêm giết chết,đám người ở nhất định sẽ lưu lạc khắp Ô Long Thành,ta nên tận dụng thời gian tránh để con bé gặp rắc rối.Về sự kiện La Sát Giáo thì hình như còn khoảng vài tháng nữa,tới khi ấy nháo lớn một phen,chắc sẽ thu được không ít chỗ tốt.Còn thời điểm này...có lẽ nên tập trung làm một cái học sinh gương mẫu.)

Hắn vất tay lên trán nhớ lại kỉ niệm lúc còn đang lồm bồm học đạo pháp,khoé miệng không nhịn được nhếch lên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Một ngày của giáo chủ

Ngồi đi.

Tiêu Viêm phát tay,cái ghế xềnh xệch lết đến sau lưng Ngạo Nam như bị ma làm.

- Sư phụ,có gì từ từ nói...

- Ngồi trước nói sau.

Thái độ của Tiêu Viêm rất bình thản, thế nhưng chính sự bình thản này mới khiến Ngao Nam sợ vỡ mật. Chó sủa là chó không... à mà thôi, ví von thế này thì đúng chạm quá.

Nói chung là kẻ giận ra mặt thì mới dễ đối phó, cùng lắm bị tát má phải thì đưa má trái ra cho đối phương tát, tát xong liền hết chuyện. Còn đụng phải mấy tên cứ chấp tay sau hông mời ăn bánh uống nước thì hãy coi chừng, có khi là gã đang tính xem mỗi nào sẽ mua nội tạng của ngươi với giá cao nhất.

Ngao Nam nuốt nước bọt ừng ực, cái miệng rụt rè đặt xuống ghế như thể đó là bàn thờ tổ.

- Chuyện hôm nay phải cảm ơn ngươi.

Tại thời điểm thần kinh của Ngao Nam đang căng như dây đàn thì Tiêu Viêm bất ngờ lên tiếng khiến gã cứng đờ cả người, cái miệng thoáng run rẩy suýt thì phóng ra một quả rắm.

- Ách. Đây là chuyện nên làm, sư phụ không cần khách sáo.

- Thường sẽ có. Thế nhưng ngươi dám qua mặt sư phụ, cái này không thể không phạt.

Tiêu Viêm đứng nhìn ra cửa sổ, tay chấp sau hông dõi mắt đuổi mây trời, bộ dáng vân đạm phong khinh, tiên phong đạo cốt, khiến người ta vừa mới bắt gặp đã cảm thấy an ổn trong lòng.

Thế nhưng nằm trong chăn mới biết chăn có rận, tin nhau rồi mới nổi hận thiên thu. Ngao Nam đã đủ từng trải để không bị cái vẻ điềm nhiên tao nhã này làm cho mờ mắt.

- Sư phụ hỏi ngươi câu đơn giản, ngươi trả lời ngắn gọn: Lão cao thủ kia ngươi có nhớ kỹ hay không?

(Còn tưởng định làm cái trò quý gì, suýt chút thì đã dọa bể quả tim nhỏ của ta!)

Ngao Nam thờ phào, cả người đều giãn ra mềm như sợi bún, chỉ riêng cái miệng thì đã lấy lại hùng phong, oang oang nói:

- Cái này đệ tử đương nhiên là nhớ. Chẳng hay sư phụ muốn nghe vóc dáng hay nghe khuôn mặt?

Tiêu Viêm mỉm cười:

- Nhớ kỹ?

- Dạ, nhớ kỹ.

- Nhớ rất kỹ sao?

- Vâng, sư phụ. Đương nhiên là nhớ rất kỹ.

Ngao Nam cảm thấy có gì đó không ổn, thế nhưng vì đã ở thế cười cợt nên gã đành phải theo tới cùng. Chỉ thấy Tiêu Viêm đột nhiên cười lớn, thanh âm lạnh lẽo như gió mùa đông:

- Vậy thử nói xem khuôn mặt của ta trông thế nào?

Bóng lưng Tiêu Viêm làm nội tâm của Ngao Nam nổi lên từng cơn buốt giá, gã lắp bắp:

- Sư phụ... trông... hai mắt... một mũi... một mồm...

Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh đến không ngờ:

- Có vẻ sư phụ cũng không đủ để ngươi đặt vào mắt. Vậy cái tên thường ngày đủ đôn cùng ngươi, ngươi miêu tả hẳn cho ta nghe coi.

- Hẳn... một mồm... hai mắt... hai tai...

Ngao Nam cứng họng, cảm thấy tương lai là một mảnh mờ mịt.

Tiêu Viêm cười gằn:

- Ngày nào cũng gặp thì không nhớ, vậy mà lại nhớ kỹ một lão già mới gặp lần đầu. Là nhất kiến chung tình sao?

Ngao Nam cười gượng:

- Cái này... Trên đời có rất nhiều chuyện lạ, đệ tử cũng có chút không hiểu nổi mình.

Tiêu Viêm phất tay áo quay lại nhìn Ngao Nam chăm chăm, vẻ mặt nghiêm nghị không gian tự uy khiến gã chỉ còn biết cúi đầu lè lưỡi:

- Ta gọi ngươi đến không phải là để nghe ngươi nói nhảm. Tẩy Tủy Đan bị cướp gần hai ngày bọn chúng mới lục đục kéo nhau đi tìm, lại tìm đúng thời điểm ngươi chịu phạt, trùng hợp đến vậy sao? Đám đệ tử chạy khắp thành tìm ngươi vậy mà chỉ có ngươi bị bắt trúng, xui xẻo đến vậy sao? Lại còn nhờ ngươi ra mặt, chẳng lẽ lão không có tay có chân? Nếu kẻ đó có tu vi cao như ngươi kẻ thì đứng xa ngàn dặm búng rì mũi cũng đủ khiến một con kiến hôi như Pác Cha chết cả ngàn lần, sao lại rảnh rỗi đến mức phá hẳn một viên linh tủy để làm đạo cụ cho ngươi diễn trò? Cuối cùng ta đã hỏi qua cha ngươi, lão nói rằng không có một ai trong triều có tài sản ở Ô Long Thành. Lần này thành công là nhờ các ngươi nhanh tay bố trí Tẩy Tủy Đan, còn nếu là đầu trí thì kẻ sách này vẫn có nhiều chỗ sơ hở.

Trước một lí lẽ cứng như vậy thì Ngao Nam đương nhiên không thể già mồm cãi láo, gã chỉ còn biết ngồi ngây ra như một con cóc và không ngừng đung đưa trên ghế của mình.

- Mọi chuyện ta đều đã nắm rõ, cũng biết ai là kẻ cùng ngươi bày trò. Gọi ngươi đến là nhắc ngươi rằng nếu chỉ dựa vào hồ giấy thì sẽ không thể lẫn lộn trên giang hồ, thế gian này không phải toàn bộ đều là thất phu, muốn lừa người thì nên tinh tế hơn một chút.

Ngao Nam lau mồ hôi trên trán, ôm quyền cúi đầu nói:

- Đa tạ sư phụ chỉ điểm. Đệ tử xin ghi nhận lời dạy của ngài.

Tiêu Viêm gạt đầu, ánh mắt trầm tư một lúc rồi nói ra:

- Lần này ngươi đã lập công lớn, ta miễn hình phạt lúc sáng cho ngươi. Thế nhưng không thêm bàn bạc mà dối trên lừa dưới, ta phạt ngươi trở thành hương dân viên của đợt Lịch Duyệt Giang Hồ ngày mai.

Ngao Nam nghe vậy thì kinh hãi kêu lên:

- Không phải chứ! Hương dân đám đàn đó thì còn chơi bởi được gì nữa! Còn chẳng phải là bị làm cho chán chết!

Ánh mắt Tiêu Viêm loé lên một tia lạnh lẽo:

- Ý ngươi là đề nghị này quá thiệt thòi, muốn ăn nốt hai trăm chín mươi tám roi mới cảm thấy thoả đáng?

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Ngao Nam cũng chỉ còn biết nuốt nước mắt vào trong, ôm quyền nghẹn ngào nói:

- Dạ, đệ tử đã biết.

- Biết thì tốt. Về nghỉ sớm đi, ngày mai sau khi phu tử dạy xong thì dẫn bọn chúng xuống núi. Nhớ là đừng có nháo ra cái phiền phức gì!

Ngao Nam mặt xám như tro lật đặt bước ra, cái chân vừa chạm tới mặt đất thì cửa gỗ sau lưng đã đóng sầm lại, kinh lực ập tới đánh gã lão đảo suýt chút nữa thì té sấp mặt.

- Lại bế quan. Muốn thành tiên đến rồi người rồi à?

Ngao Nam lăm bầm rồi không nhịn được vò loạn cái đầu. Khó khăn lắm gã mới tìm thấy một cơ hội ghé kĩ viện, phòng cũng đã đặt xong rồi vậy mà giờ lại phải làm vũ em cho đám đàn độn trong môn phái, lần này mà bỏ lỡ thì có khi mần kiếp cũng chẳng có cơ hội thứ hai.

.....

- Sao vậy Ngáo Chủ? Bị ta phát hiện ra nhược điểm nên sợ vãi ra quần rồi à?

Lão già cười dữ tợn, sau đó ngẫm thấy câu của mình quá hay thì không nhịn được quay tít tẩu thuốc trên tay.

Gã đàn ông không đáp mà chỉ bình tĩnh lau đi vài giọt máu đang rỉ ra từ vết xước trên má. Người này không ai khác chính là gã đàn ông vừa đại triển thần uy ở Thiên Kiếm Sơn. Vừa mới ra oai được nửa giờ thì đã bị người khác vây giết, quả là thế sự vô thường, nhân sinh điên loạn.

Bao quanh gã là gần hai mươi người, trong đó lấy ra năm cái tu chân giả, số còn lại là đám người giang hồ thường vo ve bay quanh mấy tên này mong kiếm được chỗ tốt. Bọn này ở trong giang hồ cũng miên cưỡng đứng trong hàng cao thủ, thế nhưng bản tâm không vững, thường xuyên nịnh nọt đám tu chân giả mong sẽ kiếm được chỗ tốt, hay thậm chí là trở thành thần tiên, nói chung cũng chỉ là mấy con tốt thí.

Chân chính phiền phức là cái lão cầm đầu bốn tên tu chân giả kia.

- Sao rồi? Thương nhớ đầy vui à? Nếu vật thì ta thành thật khuyên ngươi nên nhớ lại tên tất cả các nữ nhân của ngươi rồi đọc cho bọn ta. Bọn ta hứa sau khi tiêu diệt La Sát Giáo sẽ tha mạng cho các nàng, sau đó đem các nàng tới trước mộ phần của ngươi chơi tập thể. Ha ha!

Lão đắc ý cười to, đám vo ve cũng cười theo làm huyền não cả một góc rừng, mấy cành tre rung rinh như thể đang chửi cha đứa nào làm ảnh hưởng tới giấc ngủ trưa của chúng.

- Sau khi bị đệ tử biến thành chó săn vẫn có thể sửa lỗi hại như vậy, một thân bản lĩnh của Cầu tiên sinh đúng là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Bồn toạ hôm nay đã được mở rộng tầm mắt!

Bị đưng trúng chỗ đau, lão vung tẩu hất chỗ thuốc lá ở trong vào mặt gã. Lá thuốc bị vo thành cục nhét vào trong tẩu, khi vận kinh bắn ra thì bay nhanh như đạn, thế nhưng công phu phóng ám khí của lão còn quá cùi bắp nên gã chỉ cần khẽ nghiêng đầu liền dễ dàng tránh được.

Lá thuốc đưng vào một khóm tre gồm mười cây trưởng thành đứng chụm lại, chỉ thấy kinh lực nổ tung, toàn bộ mười cây tre đứt đoạn lộp bộp rơi xuống mặt đất.

- Thằng khốn! Lão tử đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, lão tử là Cầu Mai Phụng. Còn dám đọc bậy coi trừng lão tử đập nát miệng chó của ngươi!

- Ân. Cầu Nhại Xương đừng lo, bồn toạ đã hiểu được ước vọng của ngươi.

Gã chấp tay sau lưng ung dung bình thản như thể hai mươi cao thủ bao vây chỉ là hai mươi đứa con nít đang cạy rỉ mũi, khuôn mặt tuy ẩn sau chiếc mặt nạ in hằn những nét khắc mà quái thể nhưng cứ nhìn vào cái bộ dáng thông dong kia thì đến kẻ ngu cũng biết được rằng mấy lời hăm dọa của Cầu Mai Phụng chẳng lay động nổi một cọng lông của gã.

- Khốn khiếp! Các ngươi nghe đây, cứ cách bốn giây thì động tác của gã sẽ chậm lại, các ngươi phải nắm chuẩn thời cơ một đòn tung ra liền giết chết tên khốn Xích Viêm này. Rõ chưa!

Không đợi ai trả lời thì lão đã quát lớn một tiếng sau đó lao tới, thân thể di động cực nhanh mang theo uy áp mạnh mẽ đè ép cỏ dại dạt qua hai bên.

- Đã biết, Cầ... Cầu tiên bói!

Đám vo ve cũng không dám chậm trễ nâng vũ khí chạy theo, nội tâm thầm cầu nguyện lão thần kinh này đừng vì tức giận mà đến mạng cũng không cần. Nếu chẳng may mạng của lão rụng xuống thì mạng nhỏ của bọn chúng cũng đi theo là cái chắc.

- Vạn Hoa Kiếm Pháp chiêu thứ năm – Lạc Anh Phi Hoa!

Tẩu thuốc tách làm hai, hàn quang lấp loé ập tới trước mặt Xích Viêm. Đoàn kiếm ưu điểm mau lẹ, rơi vào tay cao thủ thì càng trở nên hung hiểm hơn gấp bội. Chỉ thấy Cầu Mai Phụng khẽ rung cổ tay, động tác cực nhanh tạo ảo giác như có hai thanh kiếm đồng thời chém vào vai trái và phải của Xích Viêm.

Xích Viêm cười lạnh, thân thể mạnh mẽ ngửa ra sau đến mức cái lưng song song với mặt đất, chân phải lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đá lên một cước trầm trọng như núi.

- Bá Cước đệ nhất thức – Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô!

Bá là mạnh mẽ bạo ngược, hung hăng tà ác. Một môn võ công có cái tên như vậy thì uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Giang hồ truyền rằng, Bá Cước là môn ngoại công do một kì tài võ học sáng tạo. Người này khi còn trẻ kết giao với kẻ gian, kẻ này đối với vợ gã nổi lên tà tâm nên dùng rượu độc ám hại gã. Con trai của gã vì bảo vệ mẹ mà bị đánh một quyền nổ đầu, vợ gã thấy vậy thì lòng đau h�n đoạn, quyết tâm cắn lưỡi tự vẫn để không bị kẻ ác làm nhục.

Gã thấy vậy thì phần uất đến hai mắt nhỏ máu, dùng mọi lời lẽ tởi tệ nhục mạ tên cầu bằng hữu kia. Kết quả là bị bứt đứt lưỡi, đồng thời đánh gãy hai tay sau đó ném ra đường. Tên bằng hữu chó má kia không giết gã là muốn thấy gã ở dưới đáy ôm nổi tuyệt vọng mà vùng vẫy cho đến chết.

Một trưởng lão Thiếu Lâm bắt gặp gã khi đang hấp hối ở một con hẻm nhỏ, sau đó gã giữ được mạng là nhờ trưởng lão kia truyền cho nội công Dịch Cân Kinh. Để trả thù gã dồn hết tâm huyết vào việc luyện võ, vì tay đã bị phế nên gã chuyển qua luyện cước pháp, trong vòng chưa đầy mười năm đã vượt xa bản thân khi xưa.

Gã từ biệt ân nhân, mang theo công lực Dịch Cân Kinh đã đạt tới hắc cấp tam giai chiến văn cùng bảy thức Bá Cước quay lại tìm tên cầu bằng hữu kia để trả thù. Một cuộc thám sát diễn ra, gã dựa vào bảy thức Bá Cước giết hết cả nhà kẻ kia, chó gã không tha. Cuối cùng một nhà gần hai trăm người cả lớn cả bé toàn bộ chết thảm, kẻ thù chỉ còn nửa cái mạng vội vàng tháo chạy.

Hai bên truy qua rượt lại trong nhiều năm, gã thậm chí còn dựng lên hẳn một băng đảng vừa để phục vụ việc trả thù vừa để chống lại sự truy nã của quân đội triều đình.

Người nhà chết hết, bản thân phải trốn chạy liên tục nhiều năm khiến kẻ kia dân ân hận về tội lỗi mà mình đã gây ra, sau đó đi tới Thiếu Lâm Tự xin được quy y cửa phật.

Gã nghe được tin này vội tới Thiếu Lâm Tự đòi người, thế nhưng gã sững sốt khi thấy ân nhân bước ra mang theo một cái đầu lâu. Thì ra kẻ kia đã tự sát mong chuộc lại tội lỗi năm xưa.

Thù diệt môn không trả được, gã cảm thấy có lỗi với vợ con nên quỳ trước vách đá sám hối cho đến chết, đồng thời ghi lại bảy thức Bá Cước lên vách đá để truyền cho người hữu duyên. Cao tăng Thiếu Lâm kia thấy bộ võ công này quá hung ác nên đã huỷ vách đá kia đi. Thế nhưng trước đó có ai đọc được không, tại thời điểm gã trả thù có ai học được bộ cước pháp này hay không thì lại là do trời định.

Nói về Bá Cước, môn ngoại công này gồm có bảy thức, toàn bộ đều là thực chiêu, chỉ công không thủ, uy mãnh vô cùng, nếu kết hợp với Dịch Cân Kinh

thì lực chiến được nâng lên tầm cao mới.

Bây thức lần lượt là:

- Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô:Lực đá ngàn cân tụ tại một điểm,có thể đập nát mọi kinh khí hộ thân trong thiên hạ.Cho dù là tuyệt học Kim Chung Trạo nổi danh phòng ngự mạnh nhất,nếu không đạt tới tầng thứ bảy thì cũng không chịu nổi một cước.
- Binh Bộ Đẳng Thiên Nhậm Ngã Hành:Dùng lực đá hùng hậu phá chiêu,kinh lực thổi bay kẻ địch.
- Công Vô Bất Khắc Chiến Vô Địch:Dùng chân thay tay,lợi dụng độ dài và sự linh hoạt của chân để dành lợi thế, khiến cho kẻ địch đánh không tới,đỡ không xong.
- Sát Trá Phong Vân Bá Lăng Tiêu:Đánh vào thân trên của địch,sau đó chân không chạm đất mà mượn phản lực di động trên chiến trường khiến kẻ địch khó mà tấn công,nếu người dùng có chút thân pháp thì dù ở giữa thiên binh vạn mã cũng chẳng ngại.
- Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ:Thế cước như ngàn binh vạn mã cùng ập tới,kẻ địch dù có ba đầu sáu tay cũng khó mà đối phó.
- Lôi Động Sơn Hà Chấn Cửu Châu:Truyền kinh lực vào thân thể kẻ địch rồi phát nổ liên hoàn phá nát ngũ tạng và kinh mạch,nếu bị đập phải yếu huyết thì kim thân bất hoại cũng cầm chắc cái chết.
- Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế:Tụ kinh sau đó cước đá ra như muôn ngàn mũi tên bắn cùng một lúc,mỗi cước đều là sát chiêu.Nếu công lực cao,bá khí đủ thì có thể dẫn phát thiên địa dị tượng,khiến cho mây trời đổi sắc.

Trở lại chiến đấu,Cầu Mai Phương trông thấy một cước của Xích Viêm đã sắp đá trúng ngực mình thì gầm lên:

- Mau!

Thực ra thì lão khỏi cần giục vì đám người kia còn vội gấp mấy lần lão.Một tên cầm trong tay thứ vũ khí kì quái hình dạng giống như một cây kéo lớn đưa ra định cắt đứt chân Xích Viêm,lưỡi thép sắc nhọn bóng loáng,cảm tưởng như nếu cắt trúng một khối đá thì đá cũng phải đứt đôi không thể nghi ngờ.

(Còn không chịu thu chân?Xem ông làm thế nào cắt chân người xuống!)

Kẻ này hung ác nghĩ,đồng thời lưỡi kéo mạnh mẽ kẹp lại,thế nhưng sau một tiếng “keng” thì hoàn toàn không có chút máu tươi nào chảy ra,cũng chẳng có vật nào bị cắt đứt,thứ duy nhất rơi xuống chỉ là hai lưỡi kiếm của tên giang hồ cắc kè kia.

Kim Chung Trạo đệ thập nhị quan!

Kim Chung Trạo gấp mạnh càng mạnh,chi thấy thân thể Xích Viêm bao phủ trong một tầng kinh khí hình chuông vàng,phản lực mạnh mẽ đánh gãy nát cây Kiếm Kéo của tên kia đồng thời thổi gã văng xa cả chục mét quay cuồng phun máu,tới khi rơi xuống đất thì nội tạng đã nát vụn chết tươi như đồ mới đem ra chợ bán.

Động tác của Xích Viêm khựng lại nửa giây,Cầu Mai Phương tận dụng cơ hội chữa mũi kiếm ra đỡ trước ngực.Thế nhưng trước kinh lực như ngọn núi lớn ập tới thì mũi kiếm bắt đầu vỡ vụn,rồi đến thân kiếm,cuối cùng thì kinh lực dòn vào chuôi kiếm đánh vào ngực Cầu Mai Phương khiến lão cuống phun máu tươi,thân thể như một trái banh bị sút lên thật cao.

Xích Viêm không vội lao lên công kích,trước tiên gã né tránh một kiếm sau đó nhanh như cắt tung ra hai cước khiến hai tên giang hồ văng ngược ra sau,tím vỡ phổi nát,thở thêm được một hơi rồi chết thẳng cẳng.

- Oanh Lôi Phù!

- Bạo Phong Phù!

Hai tên tu chân giả chia ra hai hướng không hẹn mà cùng ném phù vào Xích Viêm,chi thấy đám giang hồ kiến cò thấy cảnh này lập tức nhảy ra xa,xem ra đã chứng kiến uy lực của phù này không dưới một lần.

Xẹt~Xẹt~

Hai ánh chớp loé lên,lập tức bên trên hai tấm phù xuất hiện lỗ thủng lớn,chu sa viết bên trên bị mất đi tính liên mạch khiến cho toàn bộ uy lực của phù tan rã hoá thành linh khí tinh thuần bốc lên trời cao.

Hai tên tu sĩ cũng ngã xuống,trên đầu có một lỗ thủng xuyên ra sau gáy,máu từ bên trong rò rách chảy ra nhuộm đỏ cả mặt đất.

- Lũ cặn bã!Hôm nay bốn toạ không vui,biết điều thì cút xa một chút!

Chỉ thấy trên tay Xích Viêm là hai vật hình thù kì quái,đầu ngoài hình ống, trên thân gắn một viên linh thạch.Do sự việc xảy ra quá bất ngờ nên không ai kịp nhìn rõ,chi thoáng thấy từ ống nhỏ kia bắn ra một tia sáng màu xanh lá cây tốc độ so với cung nỏ còn nhanh gấp chục lần,tia sáng trực tiếp xuyên qua đầu hai tên tu chân giả dễ như dùng mũi kim xuyên qua khối đậu hũ.

(Con mẹ nó! Lão tử không có linh khí hộ thể như các tiên nhân a! Mau chạy!)

Đám người nào dám nghĩ cái gì bốn giây hay năm giây, lập tức vận dụng thân pháp tới cực hạn quay lưng bỏ chạy, tổ đội mới vài chục giây trước ghê lắm ghê vừa giờ đã tan tác như bầy ong vỡ tổ.

Xẹt~Xẹt~Xẹt~

Một loạt tia sáng xanh bắn ra như mưa, nạn nhân còn không kịp kêu lên thì trên người đã thủng một lỗ to bằng nắm đấm, bản lĩnh gì cũng chưa kịp tung ra đã trở thành một cỗ thi thể.

Một cô gái xón xác chạy theo đám huynh đệ mới kết nghĩa hôm qua muốn làm nữ hiệp trừ ma, nay trông thấy toàn bộ đều đã thối tử thì sợ đến nỗi chân tay rụng rời ngã ngồi xuống đất, dưới hạ thể bốc lên một thứ mùi khai nồng.

- Ngay thời điểm này! Vạn Hoa Kiếm Phái tới hậu chiêu thứ – Kinh Hoa Thủy Nguyệt!

Từ khi Cầu Mai Phụng bay lên đến bây giờ vừa tròn bảy giây, tới giây thứ tám lão nắm chắc thời cơ tung ra tuyệt chiêu trấn phái. Chỉ thấy nhu kinh cuộn cuộn như thủy triều ập tới, mềm mà không đứt, nhanh mà không yếu, thân thể di chuyển cực nhanh mà hình thành bóng dáng của chín người đồng thời chém tới Xích Viêm.

Kiểm chiêu chưa tới thì kiếm khí đã hằn lên mặt đất, kiếm khí đi tới đâu thì cỏ hoa tan nát đến đấy, nếu thực sự bị kiếm chiêu đánh trúng thì dù thịt sắt da đồng cũng sẽ bị chém nát vụn.

Xích Viêm duỗi tay một cái, hai khẩu súng bị thu lại vào không gian giới chỉ, sau đó nội lực bạo tăng khiến cho không khí trở nên cuồng bạo, gió lốc thổi tan toàn bộ kiếm khí của Cầu Mai Phụng.

Hoà kinh giống như thoát ra từ từng lỗ chân lông trên cơ thể Xích Viêm, gã quát lớn:

- Thập Dương cảnh giới – Đại Tích Lịch!

Cửu Dương Thần Công được sáng tạo bởi Vương Trùng Dương, cách luyện là tụ khí ở chín đại huyệt, chia ra chín đạo chân khí. Chân khí hội tụ ở huyệt đạo sẽ sinh nhiệt, lâu dần thì nóng như một lò lửa.

Cửu Dương Thần Công chia làm chín tầng, mỗi tầng tương ứng một huyệt đạo, tới khi luyện tới huyệt Bách Hội thì thân thể xuất hiện chín mặt trời nhỏ, uy lực kinh người, thể nhân đều cho rằng đây là đỉnh cao của Cửu Dương Thần Công.

Thế nhưng kì thực Cửu Dương còn có một đẳng cấp nữa, thế nhưng vì cảnh giới này quá nguy hiểm nên Vương Trùng Dương đã đặt cấm chế trong bí kíp Cửu Dương Thần Công để ngăn không cho hậu thế tiến vào cảnh giới hại người hại mình này. Cấm chế khiến người luyện không thể kết nối đệ nhất dương và đệ cửu dương, thế nhưng đa phần mọi người chỉ phát hiện ra khi đã luyện tới đệ cửu dương, lúc ấy thì đã quá muộn.

Thế nhưng nếu thay đổi cách luyện tại thời điểm trước khi luyện thành đệ nhất dương thì lúc luyện tới đỉnh cao người luyện sẽ có thể mở ra Thập Dương cảnh giới.

Thập Dương cảnh giới, hội tụ chín mặt trời trong cơ thể lại làm một, hoà kinh vượt qua cả mặt trời, thiêu đốt mọi thứ, thậm chí ngay cả thân thể người sử dụng cũng sẽ bị thiêu thành tro tàn.

Trở lại chiến đấu, bây giờ đang là chính Ngọ (giữa trưa, khoảng 12 giờ), là lúc ánh mặt trời gay gắt nhất khiến cho uy lực của Cửu Dương Thần Công càng thêm mạnh mẽ gấp nhiều lần. Chỉ thấy hoà kinh hùng hậu tụ tại một điểm, tròn như bi ve, nóng như trăm nghìn cái bếp than tổ ong tập hợp cùng một chỗ, mạnh mẽ đưa tới chống lại thể kiếm của Cầu Mai Phụng.

(Khốn khiếp! Sao tốc độ của gã lại không chậm như hồi nãy?)

Chín kiếm chưa kịp chém ra thì Đại Tích Lịch nổ tung, tựa như một quả bom nổ ngay trên tay của Xích Viêm thế nhưng gã lại hoàn toàn không tổn hại gì.

Cầu Mai Phụng thì ngược lại, toàn bộ phân thân của lão đều tan biến, bản thân lão thì vắng xa vài trăm mét quay cuồng phun máu tươi rồi mượn lực xoay người vận dụng Phi Hành Thuật chạy biến.

Xích Viêm chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn theo cho đến khi lão biến mất hẳn, không phải vì gã không thể đuổi theo mà bởi thả đi một con gián so với giết chết một con gián cũng chẳng khác biệt mấy. Mỗi ngày có đến vài chục lần bọn gián kéo tới tìm gã gây phiền phức, nếu lần nào cũng đuổi theo thì gã đã mệt chết từ đời nào rồi.

- Tha cho người một mạng. Bồn toạ không thích giết phụ nữ.

Thanh âm lạnh nhạt của Tiêu Viêm khiến cô gái kia từ trong kinh hãi tỉnh lại, hận ý của những kẻ đã chết như đã nhập vào người cô ta. Không biết trong đầu nghĩ gì, cô vươn tay nắm lấy trường kiếm trên mặt đất mạnh mẽ chém vào cổ của Xích Viêm.

Cửu Dương Thần Kiếm – Thiểu Trạch Kiếm.

Từ ngón út tay trái của Xích Viêm bắn ra một tia kinh khí rất nhỏ, tia kinh khí này di chuyển cực nhanh, quỹ đạo lại uyển chuyển khó đoán, chớp mắt đã bay tới sau lưng chủ nhân rồi đâm xuyên qua hộp sọ của cô gái sau đó thoát ra từ phía đối diện. Một nữ hiệp mới vừa rồi còn sinh long hoạt hổ vậy mà chỉ sau chưa đầy một cái chớp mắt đã quỹ xuống chết không kịp ngáp.

- Không thích giết, không phải không dám giết.

Xích Viêm hừ một tiếng rồi đập không rời đi, cái quan niệm võ học giang hồ không thể đầu lại tiền nhân hôm nay đã được giáo chủ La Sát Giáo chứng minh là sai lè, thế nhưng đã không có ai còn sống để kể lại điều ấy nữa.

Về phần lão Cầu Mai Phương thì... dù dao có kẻ cô thì lão cũng nhất định không chịu hé răng nửa lời đâu. Chẳng lẽ chưa đủ nhục hay sao mà còn bỏ bô kể cho người khác?

.....

- Giáo chủ!

- Giáo chủ!

- Giáo...

- Được rồi, một người chào thôi. Nhức hết cả đầu!

Xích Viêm khoát tay rồi bước lên đài cao đặt mông ngồi xuống. Bảo tọa chạm trở đủ thứ quý vật, giáo chủ đeo mặt nạ La Sát uy phong凛冽 như vua quý hiện thế, giáo chúng không hẹn mà đồng thời quỹ xuống hành lễ:

- Chương không sơn hải, chân đạp thương khung, ma thần tái thế, huyết tẩy giang hồ.

- Rồi, rồi, có chuyện gì thì bẩm báo nhanh rồi lui xuống hết đi.

Giáo chúng nhìn nhau rồi lần lượt dâng lên quyền trục, chẳng mấy chốc những quyền trục đã chất thành ngọn núi nhỏ trên bàn của Xích Viêm.

[Hợp đồng kinh doanh á phiện: Phê duyệt.]

[Hợp đồng buôn lậu cổ vật: Phê duyệt.]

[Hợp đồng buôn người: Không phê duyệt, diệt bang.]

[Buôn vũ khí: Phê duyệt]

[Buôn trứng chim cú: Phê duyệt, mang mười rổ về đây]

[Cự Kinh Bang chống đối không nộp tiền: Diệt bang]

[Tuyển Nhật Nguyệt Song Thánh: Đứa nào không sợ chết thì cho lên làm]

[Xuất hiện cương thi ở địa bàn Vũ Di Sơn: La Sát Giáo chứ không phải Bất Quỷ Giáo, không biết đường rút trở về à]

[Chính phái đang tập hợp lực lượng, không biết là có âm mưu gì: Máy hôm nữa bốn tọa sẽ đi hỏi]

[Dự án của giáo chủ cần thêm kinh phí: Đừng có xin bốn tọa, đi cướp đi]

[Hợp đồng kinh doanh thuốc giả: Không phê duyệt, tới khi bị thương thì người ỉa ra thuốc à]

[Sắp tới sinh nhật lần thứ mười sáu của con gái Khúc trưởng lão. Tuy trưởng lão đã rút khỏi giang hồ nhưng tình nghĩa còn đó, kính mong giáo chủ cho hạ thần nghị ngày 4 tháng 4 này để đi chúc mừng bằng hữu.]

Xích Viêm trầm mặc hồi lâu rồi đặt bút viết xuống: “Ngày hôm đó bốn tọa đi cùng người.”

Viết xong gã ném bút chỉ qua một bên, ngã người dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“Cha sao? Muội rất muốn gặp cha. Nếu có thể sinh ra muội đáng yêu như vậy thì cha nhất định cũng phải là một tuyệt thế mỹ nam!”

“Sư huynh, hôm qua ta đã nghe thấy huynh cùng sư phụ nói chuyện. Có phải cha ta... là người xấu không? Có phải vì vậy nên mẹ mới rời bỏ cha không? Huynh đừng yêu cầu ta bình tĩnh, sao ta có thể bình tĩnh được?!”

“Sư huynh, huynh đừng hỏi vấn đề này nữa. Ta không có gia đình, cũng không muốn gặp lại gia đình.”

“Gia đình? Gia đình của ta chính là tiểu bảo bối. Phải rồi, huynh có thể đừng bắt tiểu bảo bối luyện kiếm không? Tay chân thằng bé rất vụng về...”

Mặt nạ La Sát vẫn chiếu rọi khắp La Sát Điện, thế nhưng Xích Viêm thì đã chìm sâu vào mộng cảnh. Ở đó gã có thể từ ôn nhu, có con gái ngoan ngoãn, thật hạnh phúc biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sư nương đuổi đánh

Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh / Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu / Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu, thường hữu, dục dĩ quan kì khiêu / Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh. Đồng vi chi huyền / Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn. Các người đọc lại một lần những lời này.

Theo yêu cầu của phu tử, đám thanh niên bên dưới lập tức cầm sách ngâm nga, cái đầu quay tít theo chiều kim đồng hồ như thể đang say sóng:

- Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh / Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu...

- Tiểu bảo bối, ăn nho đi.

- Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu...

- Cái tay con lại không thành thật, ta đánh cho bây giờ!

- Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh...

- Này... Ân...

- Dừng lại!

Phu tử bất ngờ quát lớn khiến mấy tên học trò đang say sưa đọc giật mình đánh rơi cả sách, lão chưa dừng ở đó mà tiếp tục xách roi chạy sầm sập xuống chỗ của hắn:

- Tên nghiệt đồ này! Giữa ban ngày ban mặt ngươi làm vậy thì còn ra thể thống gì nữa!

Mắt hắn chớp liên mấy cái, ngạc nhiên hết sức khi thấy một ông lão đã gần tám chục tuổi bỗng nhiên chạy tới vung vẩy cây roi trước mặt mình:

- Ông bác này, ông dạy ông cứ dạy, ta học kệ ta học. Sao ông bác đột nhiên lại hùng hổ như thế? Doạ sợ sư nương của ta thì làm sao bây giờ?

Thanh Dương nhéo vào đùi hắn một cái đau điếng, thấp giọng:

- Đứa ngốc, còn không mau xin lỗi phu tử!

Thấy bọn hắn gặp hoạ thì đám đệ tử đồng thời buông sách quăng bút quay sang nhìn, vẻ mặt đứa nào cũng há hê như xem chó cắn chó, duy chỉ có Minh Thần và Ngạo Nam là bất biến giữa dòng đời vạn biến. Minh Thần đang tập trung chữa cánh cho một con chim sẻ gãy nhật được hồi lúc sáng, còn Ngạo Nam thì đương nhiên là đang ngủ chây dài dài ra bàn.

Phu tử chữa cây roi vào mặt hắn, quát:

- Sư đồ các người ở giữa ban ngày ban mặt mà dám làm chuyện thương thiên hại lý, quỷ thần công phẫn, thật không ra thể thống gì! Đâu ra cái kiểu ẻo ọt lẳng lơ đút cho nhau ăn, lại còn uốn éo dựa dẫm vào nhau, các người có biết nam nữ thụ thụ bất thân là gì không? Cô nương, mấy lần trước lão phu đã hết sức nhân nhượng, thế nhưng lần này thì mời cô đi ra cho, đừng làm ảnh hưởng tới không khí trang nghiêm của lớp học!

- Trang nghiêm cái con khi khô khi mốc khi gió khi con! Này ông bác, một cánh én không dựng nổi mùa xuân, sức một người khó đảo điên thiên hạ. Ông bác nói sư nương của ta ảnh hưởng tới không khí trang nghiêm, vậy thì xin hỏi trang nghiêm là như thế nào?

Phu tử nghiêm mặt ôm quyền hướng thiên, trầm giọng nói:

- Trang nghiêm chính là tôn kính các đấng bề trên – những người đã sáng lập ra học vấn lễ nghi, là coi trọng kiến thức đạo lý. Nhân bất ngay bất thành quân tử, học bất nghiêm học cũng bằng không. Vậy mà sư đồ các người trong giờ học lại làm cử chỉ uốn éo lẳng lơ, còn không đáng đuổi ra sao?

- Tiểu bảo bối, ta ra ngoài là được...

Hắn chộp lấy bàn tay nhu nhuyến không xương đang kéo tay áo hắn, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Thế gian này chỉ ta được phép mắng nàg. Người khác, không có tư cách!

Đứt lời hần quay sang cười lạnh nhìn phu tử:

- Nghe thật hay, thế chẳng hay sau khi thấp hương khăn vái các cụ thì ông bác có coi trọng đệ tử không?

Phu tử nhú mày nhìn hần, bàn tay gầy trơ xương nâng lên vuốt chòm râu bạc trắng, yên nhiên nói:

- Người hỏi vậy là có ý gì?

Hần mỉm cười hiền hoà như gió xuân:

- Không có gì, chỉ là thấy cách dạy của ông bác có chút vấn đề. Khi vui đọc năm, khi buồn đọc mười, cứ đọc ra mấy câu trong sách rồi mặc kệ học trò hiểu sao thì hiểu, lúc phát ý thì liền nâng roi lên như đang lừa vịt, đây là cái phương pháp đào tạo gì vậy? Giác ngộ tư tưởng “chúng sinh bình đẳng” nên giờ ông bác coi học trò như đám gia súc à?

Phu tử còn chưa kịp phản biện thì đã bị hần nhảy vào mồm:

- Ông bác bảo sư nương cử chỉ lẳng lơ? Ô, thế đứt đồ ăn cho ta không dùng tay thì dùng cái gì? Chẳng lẽ dùng miệng mồm như chim mẹ sao? Ừm~ Cách này cũng rất được... Ách! Sao sư nương lại néo ta? Còn nữa, người ngồi ghế không hiểu kê đau lưng, ông bác có ghế xịn, thành ghế cao ráo sạch sẽ sang chảnh trong khi bọn đệ tử thì phải ngồi bệt dưới đất ngẩng mặt thẳng lưng, có thể không mỏi sao? Sư nương ta mỏi lưng dựa một chút thì cả cái phòng này bị độc chết à? Nếu sau này chẳng may nàg bị vôi hoá cột sống thì mấy đồng lương bèo của ông bác có đền nổi không?

Phu tử thẹn quá hoá giận, dứ cây roi tới trước mặt hần, quát:

- Nghiệt đồ! Đúng là nghiệt đồ! Người mau giải thích câu vừa rồi trong Đạo Đức Kinh, không giải thích được thì cùng cái nữ nhân này cút ra ngoài!

Hần nhú mày, sử dụng Cách Không Ngự Vật hút quyền sách trên mặt bàn vào tay rồi đồng dặc nói:

- Đạo có thể định nghĩa thì không phải đạo, tên có thể đọc thì không phải tên. Vạn vật vốn không tên, là con người dùng tên để định nghĩa vạn vật. Không, là tính độc đáo vốn có của vạn vật được tạo hoá ban tặng. Có, là con người khám phá ra chức năng riêng rồi đặt tên cho. Vừa có vừa không tạo thành sự kì diệu của vạn vật. Cũng giống như việc dùng kiếm, đặc tính vốn có là mau lẹ uyển chuyển sắc bén, nếu được người biết vận dụng cùng chiêu thức thì sẽ gây được uy lực kinh người. Ta hiểu là như thế, còn ông bác lí giải sao ta mặc kệ.

Hần nhét cuốn sách vào túi áo rồi cúi xuống nắm lấy tay Thanh Dương:

- Không phải ông bác đuổi, là bọn này tự đi!

Phu tử tròn mắt nhìn hần kéo tay Thanh Dương sầm sập đi ra ngoài, sau năm giây não tích cực phân tích tình huống thì tức đến dậm chân một cái, hung hăng quát:

- Tiếp tục đọc! Nghiệt đồ! Đúng là nghiệt đồ!

Ngao Nam chặc lưỡi mấy cái, cặp mắt lim dim nửa tỉnh nửa mơ, khoé miệng thì khẽ nhếch lên một nụ cười:

- Hắc hắc~ Tận dụng đặc tính vũ khí để phối hợp cùng chiêu thức, cái này nghe có vẻ rất thú vị... Chẹp chẹp~

.....

- Con đừng cứng đầu như vậy, nhờ phu tử giận thì làm sao bây giờ?

Hần gối đầu lên đùi Thanh Dương, vừa ăn nho do tay ngọc của nàg đưa tới vừa ê a nói:

- Kệ xác lão. Tội lỗi có ngu với ta đâu mà ta phải quan tâm.

Thanh Dương đỏ mặt vỗ vào mông hần một cái, sáng giọng:

- Cái thằng bé bại hoại này! Mau đứng lên, đi vào xin lỗi phu tử. Nhanh!

Hần nhăn nhó ngồi dậy quan sát vẻ mặt của Thanh Dương, có vẻ như lần này nàg giận thật, bộ ngực đầy đặn liên tục phập phồng giống như đang góp phần khẳng định phán đoán của hần là đúng.

- Thật sự phải đi sao?

- Đi luôn và ngay! Không học nhớ mai này ra giang hồ bị người ta lừa gạt thì sao?

Hần khịt mũi:

- Không đi.Chuyện gì càng ép thì ta càng không muốn làm.

Thanh Dương cắn chặt răng ngọc, thanh âm trầm thấp như ngọn núi lửa sắp phun trào:

- Con...

Hoà kinh ập vào mặt khiến hấn giật thót, chợt nhận ra trên tay Thanh Dương không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tầng lửa đỏ.

- Đứng lại! Hôm nay không thể không đánh mông con!

Hấn cuống cuống chạy được vài bước thì đột nhiên ngã sấp xuống, mặt mày xám ngoét như vừa nhai hết một cân mướp đắng.

- Này! Con sao thế? Tiểu bảo bối... Bị đau ở đâu sao? Con đừng làm ta sợ!

Thanh Dương vội quỳ xuống vỗ lên mặt hấn mấy cái, thế nhưng chỉ thấy da thịt hấn lạnh ngắt như người chết, lỗ chân lông rỉ ra mồ hôi lạnh khiến nàng vừa chạm vào đã thấy rợn người.

- Không nên... Ô ô... Không nên dọa ta... Tim ta rất yếu... Ô ô...

Nàng vội đưa pháp lực vào định kiểm tra thân thể hấn thế nhưng linh khí vừa mới truyền vào đã ngay lập tức bị một lực lượng kì quái hấp thụ sạch sẽ. Vừa kinh vừa sợ, Thanh Dương đang định lôi mấy cái vật phẩm bảo mệnh ra thì hấn bỗng lên tiếng:

- Nho...nho...

Thanh Dương vội gạt nước mắt, vừa đặt quả nho vào miệng hấn vừa gấp gáp nói:

- Nho đây! Nho của con đây!

- Khụ khụ~

Hấn bỗng ho khan, quả nho bị nội lực Cửu Tử Tà Công bức ra còn chưa kịp rơi xuống đất thì đã chia năm xẻ bảy rồi nổ tung, nước nho văng tung toé trên mặt đất.

- Miệng...móm...

Thanh Dương thờ phào, tay trái nâng tay áo lau nước mắt, tay còn lại hung hăng đánh vào vai hấn một cái, sảng giọng:

- Tiểu bại hoại...Dọa chết ta rồi...

Hấn vờn tay gạt đi nước mắt tèm lem trên má nàng, hữu khí vô lực nói:

- Câu này ta nói mới đúng. Sư nương mau móm cho ta đi, bằng không ta sẽ cảm thấy...ặc ặc...rất thống khổ.

- Bớt giả bộ đi. Há miệng!

Thanh Dương quan sát lần cuối xem có ai xung quanh không, thậm chí thả ra thần thức quét một vòng rồi mới ngậm vào nửa quả nho vén tóc đưa tới trước mặt hấn.

Hấn há miệng nuốt xuống, thuận tiện kéo Thanh Dương một cái để tận hưởng cảm giác mỹ nữ ngã vào lòng mình. (Nghiêm cảm trẻ em mới tập đi và người lớn không có hộ thân kinh thử dưới mọi hình thức)

Bài học rút ra: Khi bị vợ đuổi thì hãy ngã ra và giả vờ ngã. Ta đã thử và không bị đánh mà còn được ăn nho.

.....

Nửa canh giờ sau Ngạo Nam đẩy cửa bước ra, đám đệ tử cũng lật đặt theo sau, đứa nào trông cũng suy nhược như mới cùng bạn gái đi chợ cả buổi sáng.

Vừa ra tới nơi thì cả bọn ngạc nhiên hết mức khi thấy hấn đang nằm lên đùi sư thúc nheo mắt tận hưởng đôi bàn tay nõn nà của nàng dịu dàng nắn bóp khuôn mặt dễ tính. Từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, toàn bộ đều là một cái bộ dáng ung dung nhàn rỗi, sung sướng dạt dào, so với đám người không bị đuổi ra ngoài thì còn sung sướng hơn gấp trăm lần.

Cảm nhận được vô số ánh mắt căm ghét đang ghim vào mặt, hấn không thèm mở mắt vỗ nhẹ vào tay Thanh Dương:

- Thôi được rồi, nàng trở về trước đi. Ta cùng đám đàn này đi một vòng rồi sẽ về ăn cơm cùng nàng.

Thanh Dương nắm lấy tay hấn lưu luyến không rời:

- Cho ta đi cùng đi. Ta hứa sẽ không phiền phức...

- Khờ quá. Nếu nàng không về nấu cơm thì trưa biết ăn gì, hay là muốn ta ăn nàng trừ bữa?

Giọng điệu lưu manh của hắn khiến Thanh Dương ngượng ngùng thu tay lại, thanh âm bất ngờ xuất hiện một tia nũng nịu:

- Nhớ về sớm, đừng để cơm canh nguội hết...

Thanh Dương đang nói bỗng ngừng lại, cực kì xấu hổ khi nhận thấy bản thân tự dưng lại nhu thuận như một đũa ngọc, không nhận được quay lưng dùng Phi Hành Thuật bay đi thật nhanh để che giấu khuôn mặt đã đỏ tới tận mang tai.

Hắn mỉm cười dõi theo bóng lưng Thanh Dương cho tới khi thân ảnh của nàng trở thành một chấm nhỏ mới đảo cặp mắt cá chết sang lũ huynh đệ đồng môn:

- Ta đã sẵn sàng, có thể đi nhanh về sớm được không?

Ngao Nam chắc lưỡi một cái, vẻ mặt điềm nhiên như thể không nghe thấy hắn nói cái gì, lớn tiếng kêu lên:

- Hôm nay ta sẽ thay mặt sư phụ dẫn dắt đợt Giang Hồ Lịch Duyệt này. Nên nhớ lần này chúng ta xuống núi học hỏi chứ không phải đi đánh nhau, ai cầm theo kiếm hay dao găm cũng đều sẽ bị phạt. Còn nữa, tuyệt đối làm theo chỉ dẫn, bằng không bị đám bắt cóc buôn nội tạng tóm đi thì đừng có đổ lỗi tại xui. Đã chuẩn bị xong chưa, xong rồi thì chúng ta: Lên đường~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Có thù phải trả

Hành tẩu giang hồ quan trọng nhất là phải biết giữ gìn sức khỏe, chớ để bị ốm kéo địch nhân sẽ lợi dụng lúc các người đang dưỡng bệnh xách dao tới băm người thành thịt nát. Để làm được điều này thì cần tránh nắng tránh mưa, né cơn trùng đốt. Còn nữa, da đen sẽ không được nữ nhân yêu thích. Vậy nên khi di chuyển nhớ nép vào tán cây, chớ có để ánh nắng trực tiếp chiếu vào...

Ngao Nam vừa dẫn đám sư huynh đệ xuống núi vừa bóc phét, một tên đệ tử chen lên tò mò hỏi:

- Nhị sư huynh, cho hỏi nếu truy sát kẻ địch thì tìm dấu vết bằng cách nào?

Gã mất không nháy lấy một cái, bình thản nói:

- Khi nào người bị truy sát thì sẽ tự biết. Lại nói, để kiếm tiền trong quá trình hành tẩu...

Hắn lẩn vào đám đông rồi lúi xuống dưới, thế nhưng lại buồn bực phát hiện ra ở cuối hàng vẫn còn có một thành phần lẻ mề đang trực tiếp ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn: Minh Thần.

Chỉ thấy tên này hai tay nâng một con chim sẻ đang thoi thóp, thỉnh thoảng vung tay đẩy com chim bay lên thế nhưng con chim sẻ chỉ vỗ cánh được vài cái sau đó lại rơi xuống lòng bàn tay gã.

- Cái này... tại sao chứ?

Minh Thần cau mày, trong lòng dâng lên một loại buồn bực như thiên tài đụng phải bài toán khó, rất muốn giải quyết nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

- Chứa như người là chưa đủ.

Thanh âm nhàn nhạt vang bên tai khiến Minh Thần giật mình nhìn sang, vừa rồi suy nghĩ tới xuất thần, lại không hề phát hiện ra hắn đã đứng ngay bên cạnh.

- Ý người là sao?

Hắn không đáp lại câu hỏi của Minh Thần mà cúi xuống lượm một hòn đá nhỏ búng vào tán lá phía trên đầu hai người, lập tức từ chiếc lá rơi xuống một con sâu béo mập.

Cửu Từ Tà Công thập thành công lực.

Nội lực của hắn giờ cũng khá mạnh nên đã có thể bức nội lực ra ngoài lỗ chân lông. Chỉ thấy một luồng khí màu tím xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn, con

sâu kia bị nội lực màu tím phủ lấy vậy mà giống như không có trọng lực nằm lơ lửng giữa không trung.

Không phải hắn cố ý ra vẻ mà bởi hắn rất ghét đụng vào sâu bọ giun sán đĩa rận côn trùng,mặc dù hắn có thể đánh nhau với một bầy nhện khổng lồ mà không gặp phải bất kì chương ngại tâm lí nào nhưng nội tâm thì vẫn sẽ không nhận được cảm thấy ghê tởm.

Hắn đưa tay di chuyển con sâu tới trước mỏ chim sẻ,nó vui sướng chớp chớp hai tiếng rồi vờn cổ ngậm lấy con sâu nuốt xuống.

Minh Thần tập trung quan sát suốt quá trình chim sẻ nuốt sâu,sau đó quay sang hồn nhiên hỏi hắn:

- Chim ăn sâu sao?

- Ách.Dĩ nhiên là ăn sâu,mặc dù Thiên Kiếm Sơn rất hẻo lánh thế nhưng thỉnh thoảng người cũng nên bắt gặp cảnh này chứ.

Hắn lau mồ hôi,dù ngự khí ném vật không vấn đề gì thế nhưng ngự khí giữ vật xem ra vẫn là quá sức.Có lẽ phải cần thêm vài tuần thì hắn mới có thể giống như ngày xưa thoải mái đùa nghịch phi đao.

- Ra vậy...

Con chim sẻ nằm nghỉ vài phút rồi lúc lắc cái mông,hai cẳng chân còm nhom nhảy vài cái trên tay Minh Thần rồi vụt cánh bay đi,chóp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

- Chữa bên ngoài không thể hết bệnh tật,xương đã lành chưa chắc dứt đau thương.Trị bệnh cũng vậy,đối nhân cũng vậy,không thể chỉ nhìn bên ngoài mà phán đoán.Vấn đề của tiên nhân là quá phi thường mà quên đi những điều tầm thường.

Hắn lẩm nhẩm mấy câu dài dòng mục đích là để Minh Thần thấy phiền mà bỏ đi chứ đâu biết bản thân đang nói cái khi khô gì,ai ngờ Minh Thần không những không bỏ đi mà ngược lại còn đứng trầm ngâm một lúc như có điều suy nghĩ làm hắn mất thêm bao nhiêu là thời gian quý giá.

- Lâu nay ta cứ nghĩ người là kẻ ăn bám sư thúc,không ngờ người lại có triết lí cao thâm đến vậy.Chuyện hôm nay,đa tạ!

Minh Thần ôm quyền nói với hắn sau đó rào bước chạy đi,rất nhanh đã trở về đội ngũ.

- Chắc,đấy là chửi hay là khen?

Hắn chặc lưỡi,thân thể nghiêng hẳn qua một bên rồi vụt chạy vào trong rừng rậm

.....

Ở cách xa đám người vài ngàn mét là một thân ảnh tiêu dao thoát tục,anh tuấn tiêu sái đang đập trên một ngọn cây phóng mắt dõi theo đám nhãi ranh đang dẩu nhau xuống núi.

Đang xem ngon lành thì chân mây gã bỗng nhúu chặt sau đó lạnh lùng hừ một tiếng,bất mãn nói:

- Một đường âm ỉ như vậy còn ra cái thể thống gì?Đúng là khiến người ta không thể không lo!

Gã thả mình rơi tự do rồi khi gần chạm đất bất ngờ lao vụt đi như một mũi tên xé gió tiến vào rừng.Vận tốc của gã cực nhanh,giống như một bóng trắng xẹt qua đám đệ tử mà không tên nào phát hiện ra.

(Trước tiên đi dọn đường một chút,tránh cho mấy thứ phiền phức nhảy ra ảnh hưởng tới đám chết toi này.)

Tiêu Viêm chợt nhớ đến lời của hắn mấy hôm trước,mây kiếm không nhận được nhúu lại thật chặt.

(Trong Thiên Kiếm Sơn có Hoàng Hồ Vương?Cái lời này chín phần là hắn ăn tục nói phét,bịa chuyện đặt điều để nguy hiểm cho cái chết của Nhật Thánh Sư.Thế nhưng nếu chẳng may...)

Tiêu Viêm chăm chú suy nghĩ đến mức đường cũng không thèm nhìn,một phần là bởi đường ở đây gã đã quen thuộc tới mức nhắm mắt cũng đi được,thêm nữa là dù có hồ báo cáo chồn gì nhảy ra trước mặt thì gã cũng đều tự tin là sẽ nhất kích đoạt mệnh hết.

Thế nhưng lại bất ngờ có một cuộn len từ đâu văng ra rồi lăn lông lốc tới trước mặt của Tiêu Viêm.Quá nhanh quá nguy hiểm,Tiêu Viêm đang đà rơi xuống lại thêm không kịp phản ứng đành giẫm xuống,cuộn len dưới chân gã ngay lập tức nổ tung toé,sợi len đỏ tươi vương đầy lên cỏ cây hoa lá như hiện trường một vụ thảm sát đẫm máu.

- Tên khốn nào lại quăng cuộn len ra giữa đường thế này?

Tiêu Viêm buồn bực kêu lên.May mà gã công lực thâm hậu,đổi thành người khác thì có khi đã ngã bở sọ rồi.

- Chú...chú...

Tiêu Viêm giật mình nhìn về nơi phát ra thanh âm yếu ớt kia,chi thấy một bé gái cao ba mét bẻ đôi đang nấp sau thân cây cổ thụ dùng ánh mắt tan vỡ nhìn

gã,hay chính xác hơn là nhìn phần còn lại của cuộn len nằm dưới chân gã.

- Cái này...Ách...bé con à...thực ra...

- Chú dám làm hỏng đồ chơi của tôi!

Con bé bất ngờ nhào đến với tốc độ cực nhanh khiến Tiêu Viêm chỉ còn biết chống đỡ.Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu dày dạn,gã chỉ cần xoay ngang Thanh Long Kiếm là đã dễ dàng chặn được một đấm của con bé kia.

Nhìn tuổi tác của nó cũng chỉ tương đương mấy tên đệ tử nên Tiêu Viêm cũng chẳng thèm dùng lực,thể nhưng khi một quyền trầm trọng như núi đánh đến thì gã nhận ra là mình sai rồi.Chỉ thấy thân kiếm trong tay Tiêu Viêm bị uốn cong còn bản thân gã thì lùi lại nửa bước.

- Tiểu quý phương nào dám chạy đến đây làm loạn?!

Tiêu Viêm gầm khế,Thanh Long Kiếm xoát một tiếng bay ra khỏi vỏ kéo theo thanh âm oai oái của con bé kia.

- Ui da~Ui da~Đau chết mất!Bị cắt trúng rồi!

Tiêu Viêm ra tay rất có chừng mực,tuy lưỡi kiếm có cắt qua cổ tay một chút nhưng cũng chỉ là vết thương nhỏ,nó la oai oái như vậy ngược lại càng khiến gã cảnh giác hơn.

Thanh Long Kiếm là do gã dùng xương rồng rèn thành lưỡi,vây rồng kết thành chuôi,máu rồng luyện thành linh tính,tuyệt đối không phải một thanh sắt vụn tầm thường

Bảo kiếm xuất,thần thú hiện,vạn vật cúi đầu.

Thể nhưng con bé này vẫn bình tĩnh ăn vạ như vậy,chứng tỏ không phải nó điếc không sợ súng mà bởi bản thân có một cỗ ngao khí,một loại ngồng cuồng đến mức dám khiêu chiến với cả thánh thần.

Loại người này nếu không chết yểu thì tương lai tuyệt đối sẽ trở nên rất ra gì và này nọ.

- Ông chú đỡ hay lắm.Lần hai nè!

(Ông chú?!)

Cơ mặt của Tiêu Viêm khẽ co giật.Tuy là tuổi gã cộng lại cũng đã gần hai trăm,thể nhưng thân xác này vẫn còn rất trẻ trung đẹp trai sáng láng đấy,con bé này thật đúng là khinh người quá đáng!

- Ngự Kiếm Phi Hành!

Bị Thanh Long Kiếm quét vùn vụt tới trước mặt khiến nó sợ hãi lùi hai bước,không nhin được nuốt một cái:

- Ông chú!Thể này là chơi xấu!

Tiêu Viêm nhú mày,trầm giọng quát:

- Đây không phải trò chơi!Ngươi là người của thế lực nào,vo ve gần Thiên Kiếm Môn là có mục đích...

Chưa dứt lời thì thiếu nữ đã vung tay đánh văng Thanh Long Kiếm khiến thanh kiếm đâm xuyên qua một thân cây cổ thụ bốn người ôm

(Là hộ thân kinh!Con bé này không đơn giản.)

Tiêu Viêm nghiêng người tránh một trao sau đó nhanh tay vỗ vào gáy con bé một cái khiến nó ngã sấp mặt xuống cỏ.

- A~a~a~Khó chịu!Đu loại khó chịu a!

Nó giống như một đứa trẻ bị thu mất cái Iphone mới mua giấy này lên dưới mặt đất trong mấy chục giây,cuối cùng nó đứng phất dậy về mặt giận dữ liếc nhìn Tiêu Viêm:

- Bực rồi đấy!Chú không nghiêm túc kẹ chú,tôi nghiêm túc đây này!

(Có quý mới cùng ngươi đánh nghiêm túc!)

Tiêu Viêm chắc lưỡi,thân thể lại nghiêng qua một bên né đòn đồng thời bàn tay vung ra định vỗ vào đầu nó cái nữa.Thể nhưng tốc độ của con bé bỗng tăng vọt khiến Tiêu Viêm đánh vào khoảng không,sau đó nó bất ngờ xoay người đâm một cú sượt qua mặt gã.

Trong chiến đấu nhận ra sai lầm rất dễ,thể nhưng để khắc phục được sai lầm thì lại cực kì khó.Bởi thân thể có cái gọi là giới hạn,muốn vượt qua giới hạn thì cần thời gian dài luyện tập,nếu nóng vội gấp gáp thì chẳng những công toi mà có khi còn bồi thêm mạng vào.

Thế nhưng cũng có những kẻ dễ dàng phá vỡ giới hạn, trong chiến đấu khắc phục sai lầm của mình, thậm chí mượn sai lầm đó để giết chết kẻ thù, những kẻ đó được người đời ca tụng là “thiên tài”.

Và ngay lúc này đây, ở trước mặt Tiêu Viêm đang có một cái thiên tài đang đứng vuốt cằm đồng thời dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm gã:

- Kì quái à nha. Tại sao cứ vài giây là ông chú lại giống như bị khựng lại vậy?

Tiêu Viêm nhíu mày, pháp lực âm âm lưu chuyển khiến cỏ dưới chân gã tan thành tro bụi.

- Mà thôi mặc kệ, có người đánh nhau là được. Cần thận nhé, lần này là đòn tử của tôi đấy!

Bạch Hồ chấp hai tay trước ngực, năm đầu ngón tay bao phủ một tầng khí mờ nhạt nhưng sắc nhọn như dao. Bất ngờ con bé cúi gập người sau đó thân thể như tên rời cung lao tới trước mặt Tiêu Viêm.

(Hắc hắc. Bước tới đi con ranh!)

Tiêu Viêm giẫm về sau một bước, tám vết chân còn lưu lại linh khí kết nối với nhau tạo thành Bát Quái Trận Đồ bao phủ gã ở chính giữa. Chỉ cần Bạch Hồ giẫm xuống bất kì vị trí nào trong phạm vi mười bước cũng đều sẽ lạc vào ảo trận, số mệnh chỉ còn một đường duy nhất là bị gã quay như dế.

Tương như mọi sắp xếp đã ổn thỏa để xử đẹp con bé nào ngán này, thế nhưng bỗng có một luồng khí lạnh lướt qua Tiêu Viêm sau đó đụng phải một cái cây ở góc 5 giờ rồi nảy mạnh ra tạo thành một góc nhọn tuyệt đẹp cuối cùng mới đánh vào chân Bạch Hồ.

- Ác!

Hai trảo dưới tình huống bất ngờ này vung ra theo bản năng như muốn bắt lấy thứ gì đó để đứng cho vững, sau đó cả người Bạch Hồ nặng nề rơi bịch xuống đất. Ngực của con bé không lớn, bị ngã một cú này chắc chắn là cảm thấy rất thống khổ.

Tiêu Viêm chỉ kịp theo bản năng ngả người ra sau, thế nhưng bộ vuốt ác nghiệt của Bạch Hồ đã kịp vạch lên mặt gã mười vết máu kéo dài từ thái dương đến gò má, vết nào cũng ngay ngắn đẹp đẽ đầy tính mỹ thuật, tuyệt đối không thua kém đám dân chơi bỏ tiền ra mua thợ xăm.

- Đứa nào!

Tiêu Viêm vung tay quạt một cái, cả một khoảng rừng bị gã quạt cho đổ rạp như vừa có cơn bão cấp mười ba quét qua, thế nhưng cũng chỉ có mấy con thằn lằn rơi bùm bụp xuống đất như đang đáp lại sự cố gắng của gã.

- Ui da~Khụ khụ~Đau chết mất!

Bạch Hồ đang lồm cồm bò dậy thì bị Tiêu Viêm chặt một nhát vào gáy khiến cho ngất lịm đi, cái trán mới ngẩng lên lại mạnh mẽ đập xuống nền đất.

Tiêu Viêm vận pháp lực thúc đẩy sự trao đổi chất của tế bào, chỉ thấy trên mặt gã xèo xèo bốc lên từng đợt khói trắng sau đó toàn bộ vết xước đã biến mất. Gã cúi xuống bế Bạch Hồ rồi nhảy lên một cành cây cao đặt nó nằm xuống, cảm thấy chưa hả giận gã còn hung hăng nhéo má nó một cú đau điếng.

- Aiiii~Thanh Long tỷ đừng phạt ta! Ta cũng tìm tên môn chủ đó tới nổ măt rồi chứ bộ!

- Lần sau mà còn dám tới Thiên Kiếm Môn nháo thì ta sẽ không nhẹ tay đâu!

Tiêu Viêm hừ lạnh sau đó chân khẽ dùng lực, thân thể giống như một ánh chớp lao xuống núi.

.....

- Khắc khắc. Đã đắc thủ thì phải lập tức rút lui chứ ngu sao mà ở lại để bị người phát hiện. Ày, tiền nhân mà không dám dùng thần thức thì thật thảm hại.

Hắn chạy băng băng xuống núi, bây giờ nội công đã đầy nên thân thể tốt hơn lúc trước nhiều lắm, một hồi chạy mấy nghìn mét đường núi cũng không thể khiến hắn đổ mồ hôi được.

- Thù riêng đã trả, vậy giờ hẳn là nên tập trung vào chính sự. Không biết lúc này con bé kia đang lang thang ở đâu, mấy lần trước ta đều ngồi đàn mặt trên núi, đối với kì ngộ của đám ngốc này cũng không hoàn toàn nhớ rõ.

Hắn không tiếc vận nội lực chạy như bay, cũng chẳng thèm để ý đến việc có một cặp mắt đang âm thầm theo dõi.

(Hm~Tiểu tử kia nhìn rất quen mặt, mình có quen đứa nào yếu như vậy không nhỉ? Mà thôi kệ đi, trước hết phải mau chóng tìm ra tên môn chủ Huyết Nguyệt Môn, miễn cho bà cô kia lại dùng cái ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Theo ta về ,ta nuôi người

Nhìn cái gì mà nhìn?Định ăn cắp phỏng?Cút nhanh không tao và chết mẹ giờ!

Lão Lang dư cây đuối ruồi tới trước mặt đứa trẻ ăn mặc rách rưới bản thủi đang nhìn chăm chăm vào đồng bánh bao của lão,thế nhưng hành động hù dọa đó chỉ khiến thằng nhãi trở nên liêu lỉnh hơn.Và không phụ sự kì vọng của lão,cái thằng gầy như que củi kia bất ngờ gạt phăng cây đuối ruồi trên tay lão rồi chop lấy một cái bánh bao chạy vụt đi.

- Cướp!Bớ người ta ăn cướp!

Chủ mấy sạp hàng bên cạnh hả hề nhìn lão rượt được vài bước sau đó cúi gập người xuống chống gối thở hổn hển.Cũng không thể trách bộ xương già của lão,cho dù lão trẻ thêm hai chục tuổi mà đụng phải cái loại suốt ngày bị rượt đánh này thì cũng chỉ đành lùi bước về sau để thấy em rõ hơn.

Bỗng thằng bé đâm sầm phải một đứa trẻ khác,nó cho thằng này hai cái bạt tai rồi mạnh mẽ giật lại bánh bao.

- Của ông.

Lão Lang nheo mắt hung hăng cướp lại bánh từ tay nó,sắc giọng:

- Sao mày không bắt cái thằng mất dạy đấy lại đưa lên quan phủ?Mày bị ngu à?

-...

Sau khi Pác Cha chết thảm thì đám hạ nhân trong nhà lão như kiến vỡ tổ ùa ra ngoài khiến số lượng khất cái trong cái thành nát này tăng lên đáng kể,số lượng trộm cắp ngày càng tăng khiến cho tính khí của mấy người buôn bán dạo trong thành càng ngày càng khó chịu.Cũng phải thôi,khó khăn lắm mới kiếm được dăm ba đồng lại bị đám tiểu tặc này cướp mất,đôi lại là ai cũng không thể cảm thấy dễ chịu.

- Nhìn cái gì mà nhìn?Cút!Lấy được cái bánh bao nghĩ mình công to à?Vì mày mà tao bị gã họ Pác ép giá gần một năm trời,tao chưa và vào mặt mày đã là may!

Tại Thanh Trà ù lên chẳng còn nghe được lão đang lẩm nhẩm gì nữa,thanh âm duy nhất nó nghe được chỉ là tiếng trống bụng dai dẳng khiến nó không nhìn được nhìn chăm chăm vào đồng bánh bao vàng óng.Mặc dù biết quá nửa trong số đó nhân thịt lợn thiu nhưng nó vẫn không thể ngăn nước miếng ứa ra trong khoang miệng khô khốc.

Lão Lang thấy một nhóm người đi ngang qua cười cười chỉ vào đứa ăn mày đang đứng như trời trồng cạnh sạp hàng thì không nhìn được rống lên như heo bị chọc tiết:

- Mày cút ngay cho ông!Mày ám ở đây thì đeo ai dám vào...

Lần này thì đám tiểu tặc còn táo tợn hơn,chưa thềm đợi lão nói hết câu liền lợi dụng lúc lão quay lưng nắng chửi Thanh Trà nhanh chân chạy đến nắm bốn,năm cái bánh bao nhét đầy áo rồi chạy biến.

Lão Lang ngây người ra như một kẻ đần,Thanh Trà cũng vậy,Cổ nhân có câu:“Hoạ vô đơn chí,phúc bất trùng lai”(*),thế nhưng trong chưa đầy năm phút bị cướp tới hai lần thì đến “vận khí cút chó” cũng không đủ để miêu tả cái sự nhọ của lão trong ngày đẹp trời này.

- :Hoạ ập đến liên tục,nhưng phúc thì chỉ ghé một lần.

Lão Lang là người phản ứng nhanh hơn,lão chop lấy cổ áo Thanh Trà rồi nhấc bổng thân hình gầy yếu của nó lên như nhấc một con nhái.

- Con ranh,mày cấu kết với chúng nó lừa ông có phải không!?

- Không...cái này...

Thanh Trà gập đến độ nước mắt cũng chảy ra,thế nhưng nhất thời nghĩ được phải biện hộ ra làm sao mà chỉ biết dùng đôi tay mềm yếu cố chống lại năm ngón tay khăng khieu của lão Lang.

- Buông tay.

Sau lưng bỗng vang lên một thanh âm nhạt nhẽo vô cảm khiến lão bỗng cảm thấy xương sống lạnh buốt,lại giống như có một cổ khí lạnh tiến vào nội tạng khiến toàn thân vô lực,bàn tay thoảng run rẩy rồi buông ra khiến Thanh Trà hoảng sợ kêu một tiếng sau đó ngã dập mông.

Lão Lang vội quay lại nhìn,đằng sau không biết từ bao giờ đã xuất hiện một thiếu niên,à không,một thằng bé khoảng trên dưới mười tuổi.Hắn tay trái ngoáy mũi,tay phải nắm một đầu đai lưng,đầu còn lại của đai lưng trói tay ba thằng ăn cắp vừa rồi lại một chỗ,trên mặt thằng nào cũng có một dấu chân đồ lừ.

Vì không có đai lưng nên cái quần của hắn giống như có thể tụt xuống bất cứ lúc nào, cái áo thì rộng thùng thình trông khôi hài tới cực điểm.

Thế nhưng lúc này dù kiếm kè cổ thì lão Lang cũng không dám cười, bởi con mắt lồi mờ đục như hai múi nhãn dày của lão vừa bắt gặp một cái gì đó ở đôi mắt cá chết kia, một cái gì đó khiến người ta phải nín thở khi nhìn vào, một cái gì đó ẩn sâu bên trong, rùng rợn như bước chân của loài sói hoang dạo bước trong những con ác mộng không đầu không cuối.

Hắn ngoáy mũi xong thì búng một cái sau đó chỉ vào đồng bánh bao đã dập nát ẩn hiện trong lớp áo bẩn như rêu lau của đám trẻ:

- Chỗ bánh này, ta mua. Thả người.

Sau đó hắn chậm rãi lấy trong người ra vài đồng xu đặt lên bàn gỗ. Đây là tiền hắn bán cây kiếm cùi của sư môn, không nhiều lắm nhưng cũng miễn cưỡng đủ để tiêu xài trong một ngày.

Thanh Trà như chết đuối với được cọc chạy tới bên cạnh hắn, không nhìn được lên nhìn Tiểu Tiệp bị sút sung mặt ngồi bệt dưới đất.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thanh Trà, gã hồ thẹn quay đi chỗ khác. Tự phụ bản thân thông minh hơn người, lắm mưu nhiều kế, lúc này lại thảm hại đến độ phải dúi đầu nhau đi ăn trộm bánh bao, mặt mũi của Tiểu Tiệp lúc này xem như đã bị ném hết sạch.

- Đói sao?

Thanh Trà gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Ta không đói, đổi lại ta xin một ân huệ được không?

Hắn thừa biết con dờ này định xin xỏ gì, thế nhưng bị cặp mắt trong veo nhìn chằm chằm khiến hắn chỉ còn biết thờ dài:

- Nói.

- Người có thể tha cho họ được không? Giờ họ đã không nơi nương tựa, rất đáng thương.

Hắn chưa kịp đáp thì lão Lang đã sùng cồ lên:

- Không được, đám trộm cắp này nhất định phải mang lên quan phủ!

- Bánh bao ta đã mua. Ai trộm cắp?

- Nhưng mà...

Hắn giật mạnh đai lưng, nút thắt bung ra thả tự do cho ba thằng tiểu tặc. Thế nhưng bị ăn một cước vào mặt khiến cho thằng nào cũng ngoan như cún mới đẻ, cho dù hắn đã quay lưng lại thì vẫn không kẻ nào dám nhúc nhích dù chỉ một cái ngón tay.

- Mua thêm một cái.

Hắn đặt hai đồng xu lên bàn rồi cầm bánh bao lên. Bỗng sắc mặt hắn biến đổi, đưa bánh lên mũi ngửi mấy cái rồi ném ra sau lưng.

Bánh đánh trúng đầu Tiểu Tiệp khiến gã bừng tỉnh, vội ngoắc ba thằng đệ chạy vào trong một con hẻm nhỏ.

- Đừng nhìn nữa. Bánh thiu rồi, ta dẫn người đi tẩu lầu.

Hắn đi được hai bước, lại phát hiện Thanh Trà vẫn đang đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt phức tạp lúc thì nhìn hắn, lúc lại chiếu xuống mặt đất.

- Sao thế? Chê com?

- Là người hại lão gia đúng không?

Thanh Trà run giọng hỏi, trong thanh âm vừa có oán hận lại vừa có biết ơn. Cũng phải thôi, thoát khỏi những tháng ngày tối tăm kia nó cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

- ...

Hắn không đáp, tiến tới bình tĩnh cho nó một cái bạt tai.

- Ai ui!

Nó ôm đầu giương mắt nhìn hắn đầy ai oán, tuy đã từng bị đánh không ít thế nhưng vô duyên vô cớ bị bộp thế này thì mới là lần đầu.

- Nói nhảm. Ta bé như cây kẹo thế này thì có thể hại được ai? Lão là người thế nào người biết rõ nhất, nếu lão tử tế sẽ không ai hại lão, còn nếu ngược lại

thì đừng trách tại sao trời đất không có chỗ cho lão dung thân.

Dứt lời hần chớp lấy tay của Thanh Trà lôi đi. Nó thoắt chống lại nhưng thân thể đã dúi tới mềm nhũn, hai chân lì lợm bám đất được nửa mét thì dệp cò bung cả quai ra, cuối cùng đành phải đi chân đất lêu đẹo theo sau hần.

Ồ Long Từ Quán.

- Khách quan mời vào, cho hỏi...

- Một bàn thật lớn, có gì ngon bung hết ra. Còn các người nhanh chân lên, ở trong giang hồ quan trọng nhất là cước bộ phải nhanh!

Ngạo Nam nói không kịp thở, thuận chân đá vào mông một tên đệ tử còn đang ngáo ngơ đứng nhìn biển hiệu.

- Ấy dà. Khách quan à, chỗ tiểu nhân có rất nhiều món ngon a. Ví dụ như: Gà hầm từ, đậu hũ ma bà, Uyên ương ngũ chân quái, Lạc thần lăng ba yến, Gà rán KFC, trà sữa TOCO TOCO...

Ngạo Nam khoát tay ngăn lời tên tiểu nhị:

- Bớt nói nhảm! Mang lên Cực phẩm đông pha thịt, Dấm đường nấu thịt cua, Chân hươu nướng, Gà chưng hoa sen, Mứt tuyết hoàng ngư, Mẩu đơn hoa giang yến, mỗi món hai đĩa!

Tiểu nhị thấy gã gọi toàn món đắt tiền thì miệng cười tới tận mang tai, vội ba chân bốn cẳng chạy xuống báo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Cả đám mười mấy tên đệ tử ngồi quây quần bên một cái bàn lớn, tên nào cũng hào hứng vì được ăn chùa khác hẳn với những lần lịch lãm trước đây. Sáng chưa kịp mở mắt đã bị Tiểu Viêm lôi đi làm công tác xã hội mấy vòng quanh thành một như chó.

- Bỗng nhiên tốt, không có tội thì cũng có mưu. Ngạo Nam, người làm thế này là định dờ trò gì?

Trái ngược hẳn với sự hứng thú của đám đông, năm ngón tay của Minh Thần ngẫu hứng gõ lên mặt bàn, vẻ mặt bình thản lạnh lùng vạch trần tên tiểu quý này.

- Ấy! Oan uổng, quá oan uổng! Ta chỉ là thấy các huynh đệ đọc sách mệt mỏi nên có chút thành ý thôi, làm gì có mưu kế gì ở đây. Phải rồi, ta xuống trà tiền nhân tiện gói chút đồ ăn về cho sư phụ. Các người cứ ăn thông thả nhé, nhất định phải ăn thông thả. Ha ha~

Thân pháp của Ngạo Nam cực kì linh lợi, chỉ thấy gã sai bước vài cái đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của đám huynh đệ đồng môn.

- Đồ ăn đến rồi! Đồ ăn...

Tiểu nhị đang hào hứng bung thức ăn tới thì bỗng đụng phải Ngạo Nam đang đi hướng ngược lại, may mà phản ứng của Ngạo Nam cực kì linh mẫn, đầu gối hơi trùng xuống đã đỡ được khay thức ăn bằng không thì toàn bộ đã rơi toé loe ra đất.

- Khách quan...

- Đã bảo người chờ nói nhảm. Đây là tiền thức ăn, phần còn lại cho người. Nhớ, nhất định phải tìm cách giữ bọn họ ở lại.

Ngạo Nam trả lại khay thức ăn cho gã tiểu nhị, lúc này trên khay đã nhiều thêm hai đĩnh bạc sáng lấp lánh. Sau đó vẫn giữ nguyên phong cách thần long thấy đâu không thấy đuôi, thân ảnh rất nhanh đã lao ra ngoài quán trọ.

Giờ thì tên tiểu nhị đã cười đến độ không ngậm được miệng vào nữa, cảm tưởng nếu như cái miệng gã có thể giãn ra tùy ý thì hàm dưới hẳn đã chạm được đến mặt sàn.

- Hử? Con khi đàn đi đâu mà vội thế?

Hần nhìn theo bóng lưng Ngạo Nam sau đó nhướn mày hỏi một câu cho có lệ chứ kì thực cũng chẳng quan tâm lắm.

- Đi vào ăn cơm. À quên, thời này từ lâu không có bán cơm.

- Nơi này lớn quá, chúng ta ăn ở quán nhỏ được rồi.

Thanh Trà vẫn còn giận dỗi hần vì khiến đám người nhà họ Pác rơi vào cảnh màn trời chiếu đất, tuy nhiên nó cũng biết hần có ý giúp mình nên không nhịn được kêu lên.

(Thì ra từ nhỏ con bé này đã quá con mẹ nó phiền phức!)

Hần nhìn Thanh Trà một lúc, cặp mắt tối tăm như miệng giếng sâu không thấy đáy khiến nó hoàn toàn không đoán được hần đang nghĩ cái gì. Sau vài giây nhìn chằm chằm, hần nói:

- Không ăn thì ngồi một chỗ. Ta mời hay người mời?

Nói rồi hắn sử dụng xảo kinh kéo một cái. Thanh Trà chỉ cảm thấy toàn thân bị một cỗ lực lượng kì quái tác động vội bước nhanh ba bước để không bị ngã, bất giác đã bước vào trong Ô Long Tửu Quán.

(Khí thế này...có lẽ là Quý Hoa Bảo Điện. Quả nhiên trí nhớ của ta vẫn rất tốt.)

Hắn nhếch miệng, thanh âm không lớn không nhỏ như đang tự nói với mình:

- Phải ăn nhiều, uống nhiều thì mới có sức nháo lớn.

Cách chỗ hắn không xa là một nam nhân mặc áo lụa đỏ, cả người toát ra khí chất cao quý tao nhã. Người này nghe hắn nói vậy thì chân mày hơi nhíu lại lộ vẻ khó hiểu, sau đó gã bình thân nhấp một ngụm trà, coi những lời của hắn là tiếng rầm thoảng qua.

- Hử? Tinh... Ừm... Tinh Vũ, người đi đâu cả nửa ngày vậy?

Minh Thần cố gắng lắm mới nhớ được tên của hắn, lại thấy hắn đi cùng một đứa bé ăn mày thì nhất thời không đoán ra được hắn đã gặp cái tao ngộ gì.

- Đường núi phức tạp quá nên đi lạc, sau đó ta nghe giọng dân tình nên biết được các người ở chỗ này. Đồ ăn đâu ra lắm thế, mà các người không ăn còn định đi đâu?

(Trên núi chỉ có duy nhất một con đường mòn a. Người đi kiểu gì mà lạc được vậy?)

Câu trả lời của hắn khiến Minh Thần thấy có hơi buồn bực, thế nhưng nếu hắn đã không muốn nói thì cũng chẳng ai gắng hỏi làm gì cho mất cảm tình:

- Bọn ta đang định đuổi theo tên Ngạo Nam chết bầm kia xem gã dở trò gì. Người đi không?

Hắn nhún vai:

- Xin kiếu. Tên đó hay đào ra mấy cái phiền phức lắm, ta ở lại ăn nốt đồ ăn còn hơn.

Minh Thần lại được dịp ngu mặt.

(Hai tên này không phải chơi thân với nhau à? Tại sao nghe ngữ điệu của hắn còn lạnh nhạt hơn cả người dung nước lã?)

- Vậy chúng ta đi trước. Các người nhanh chân lên, mang Dẫn Lộ Phù ra!

Tiểu nhị đang lau một cái bàn gần đó thấy vậy thì vội chạy tới cười hề hề:

- Các vị khách quan sao lại đi vội thế? Ở lại ăn miếng bánh, uống miếng nước sau đó đi cũng không...

Minh Thần búng vào mặt gã tiểu nhị một đĩnh bạc, ngay lập tức tên này hai mắt sáng lên cúi xuống lượm rồi tự giác đứng tránh qua một bên.

- Tiểu Tèo, mau đi thôi.

- Chờ chút, ta...

Trần Văn Tèo đang nhét mấy cái đùi gà vào trong áo thì chợt nhận ra sự có mặt của hắn, ngay lập tức sắc mặt thanh niên này trở nên trắng bệch rồi chuyển thành xanh như đất nhái.

Hắn thấy thằng này cứ nhìn mình chằm chằm thì không nhịn được nhíu mày:

- Nhìn cái gì? Lần đầu thấy loài người à?

- Tèo, đệ không cần phải để ý đến hắn. Đại sư huynh ra ngoài rồi kìa, chúng ta mau đi thôi!

Thanh Trà nhìn đám đệ tử Thiên Kiếm Môn đang lục đục bỏ đi rồi quay sang nói với hắn:

- Hình như tên kia rất ghét người.

- Kệ mịa nó. Ăn đi.

Thanh Trà dù rất đói nhưng nó đối với hắn không quen không biết, vậy nên chỉ đựng đĩa vào vài món liền kêu no rồi.

Hắn thì ngược lại, tuy động tác bình thân tao nhã nhưng lại ăn như thường lương. Cứ xem cái cách hắn nâng đùi hươu cắn một ngụm mất cả thịt lẫn xương thì ai cũng cảm thấy tóc gáy dựng đứng, xương sống nổi lên từng đợt lạnh lẽo.

- Ta no rồi.

Thanh Trà lặp lại.

- Ừm.

Thấy hấn vẫn trơ mặt nhai ngấu nghiêng chân hươu làm phát ra những thanh âm “rộp rộp” rợn người thì nó không nhịn được lên tiếng:

- Mọi người đang nhìn kìa!

Hấn khoát tay nói:

- Cứ ăn đi, đừng ngại. Ta biết người rất đói, mọi người nhìn người, ta không nhìn người là được.

(Bọn họ là đang nhìn người a!)

Thanh Trà vừa buồn cười vừa bức, quyết định đứng dậy bỏ đi, không thèm để ý tới tên vô lại này nữa:

- Đa tạ người đã mời ta ăn. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài...

Nó còn chưa dứt lời thì bất ngờ bị hấn xô cái bàn đụng trúng người, dù không đau nhưng nội kinh hùng hậu đẩy nó ngã ngồi xuống ghế.

- Đó là câu chào của người lớn. Người bé như que kẹo thì đừng có bày đặt xanh đỏ tím vàng.

- Ha ha. Lời của vị huynh đệ này thật hay!

Bỗng một thanh âm hào sảng vang lên, hấn liếc mắt nhìn sang thì thấy một nhóm thanh niên mặc đạo bào đang vênh vào tiến tới, người nào cũng tản ra một thần chính khí, xem ra đều không phải là hạng đầu đường xó chợ.

Gã tiểu đạo sĩ đi đến trước mặt hấn, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Doãn Chí Bền, đại đệ tử của Toàn Chân Giáo. Trang phục này... huynh đài hấn là đệ tử Thiên Kiếm Môn?

- Đúng một nửa.

Hấn nhủ mảy. Trời đánh tránh miếng ăn, phiền phức tránh giờ cơm, đang lúc dùng bữa mà bị kẻ khác tới làm phiền thực sự là cao hứng không nổi.

- Đúng một nửa là có ý gì?

Doãn Chí Bền cảm thấy lời nói của hấn vừa kì quái vừa tối nghĩa, không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Giải thích thì hơi lằng nhằng, thôi tóm gọn cho dễ hiểu nhé. Cứ coi ta là đệ tử ngoại môn, vậy nên muốn nhờ vả thì đừng tìm ta tốn công, ngược lại nếu hỏi đường lên núi thì ta có thể giúp các người.

Nghe hấn nói vậy thì sự nhiệt tình của ba thanh niên lập tức rút liềng xiềng như giá vàng. Võ mộng ngửa ai dè mớ phải phân ngửa, Doãn Chí Bền vội khoát tay:

- Không cần, đường chúng ta đã biết. Hẹn gặp lại!

Ba thanh niên rào bước ra khỏi từ lâu như sợ bị hấn túm lại xin tiền, một tên còn không nhịn được thấp giọng mắng:

- Mẹ nó, đệ tử ngoại môn mà cũng phách lối như vậy! Đúng là cút không sợ thối!

Thanh Trà giương cặp mắt to tròn nhìn một màn này từ đầu tới cuối, chứng kiến tốc độ lật mặt của Doãn đại hiệp khiến nó kinh hãi đến ngây người, đối với hành vi tốt bụng tới kì quái của hấn lại càng thêm không hiểu nổi.

- Tiểu Trà, ta có chuyện muốn nói với người.

Bị hấn gọi bất ngờ khiến Thanh Trà giật mình, bất giác trở nên lễ phép:

- Dạ, có chuyện gì?

Hấn nắm đuôi cá dóc ngược đưa cả con cá vào miệng sau đó rút ra nguyên một bộ xương hoàn chỉnh rồi nghiêm mặt nói:

- Người đừng lang thang làm khát cái nữa. Cùng ta trở về Hậu Phong, ta lo cho người.

- Cái...cái này...

Thanh Trà nghe vậy thì giật mình, trên mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Mặc dù nó còn nhỏ nhưng cũng biết nuôi một hạ nhân không phải dễ dàng, nhìn hấn từ trên xuống dưới đều là một bộ dáng nghèo mạt rệp cũng chẳng biết có nuôi nổi bản thân không chứ chưa nói đến là lo cho nó.

Chưa kể lúc nào hần cũng kè kè cây kiếm xông xáo giang hồ,sống nay chết mai.Nó làm ăn mầy có khi còn sống lâu hơn hần.

Thanh Trà nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu,nói:

- Ta không muốn thiếu nợ ai cái gì.Hôm nay ngươi đã mời ta ăn,sau này ta sẽ làm người hầu cho ngươi.
- Tốt.

Hần lấy trong áo ra một tờ giấy lớn bỏ vài cái đùi gà vào sau đó cuộn lại ôm khư khư bên mình:

- Chỗ này không tiện ở lâu.Đi thôi,ta dẫn ngươi tham quan Hậu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhóm tứ linh

Hai người vừa đi khỏi tửu lâu được vài phút thì một tổ hợp kì lạ bước vào:Một cô gái có vóc người hoàn mỹ nhưng toàn thân tản ra hàn khí lạnh thấu xương,một cô gái ăn mặc lộng lẫy toát lên vẻ sang trọng,một cô gái năng động không ngừng đảo cặp mắt to tròn quan sát xung quanh và cuối cùng là một bé gái tóc trắng có vẻ mặt bình tĩnh như nước.

Giống như đã xác định được mục tiêu ngay từ đầu,họ lập tức tiến lại gần người đàn ông mặc áo đỏ đang ngồi uống trà một mình.

Thanh Long ngồi xuống cái ghế đối diện với gã,trên môi nở một nụ cười thân thiện:

- Không ngờ đường đường là Huyết Nguyệt Môn Chủ lại đến cái nơi tồi tàn này để uống trà.
- Này!Sao cả bọn đứng mà tự nhiên chị lại được ngồi!

Bạch Hồ ầm ừc kêu lên.

- Làm choè vừa thôi mậy.

Chu Tước nở nụ cười rạng rỡ.

- Chị em cây khế vãi chương.

Huyền Vũ khịt mũi khinh bỉ rồi đi ra ngồi xuống một cái bàn ở gần cửa,tỏ ý nó sẽ không tham gia trận đánh này.

Gã bình tĩnh uống nốt một chén trà rồi trầm giọng nói:

- Người trẻ tuổi thì nên khiêm tốn một chút.

Thanh Long bị đám chị em tốt làm cho mắt hết mặt mũi,đã vậy còn bị đối tượng lên mặt dạy đời thì dù có lạnh như băng cũng không tránh khỏi nhú mầy,hai lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện hàn khí lạnh lẽo khiến chân bàn ở cạnh chỗ nàng ngồi xuất hiện một tầng băng mỏng.

- Người trẻ tuổi thật là dễ đoán.

Gã cười nhạt,ngón tay búng một cái đũa tách trà bay thẳng tới trước mặt Thanh Long.

Thanh Long vung tay,lập tức tách trà vỡ tan thành vô số mảnh băng nhỏ.Cùng lúc đó Bạch Hồ cũng vung chân đá tới sau đầu gã.

- Ngậy thơ!

Gã cười gằn,thân thể cấp tốc xoay chuyển nằm lên bàn tránh một cước lăng lệ kia đồng thời đập một cái vào bụng Bạch Hồ khiến nàng văng ra ngoài.

Cạch~

Bất ngờ một thanh âm gãy vỡ vang lên,thì ra vừa rồi Thanh Long đã truyền băng kinh vào chân bàn chờ đợi gã rơi vào bẫy,một cước lộ liễu kia của Bạch Hồ cũng chỉ là mồi nhử mà thôi.

Hai chân bàn vỡ vụn khiến cái bàn đổ hẳn về một phía,vì mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ nên gã còn chưa kịp sử dụng khinh công thì đã ngã lún ra đất.

Tại thời điểm gã đang choáng váng bỗng xuất hiện hai luồng khí nóng lạnh đồng thời ập đến khiến gã dù từng nhiều lần vào sinh ra tử cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ,tuy nhiên khoảng cách đã quá gần khiến gã không cách nào tránh né.

- Càn Khôn Đại Na Di!

Chưởng của Thanh Long và Chu Tước đột nhiên bị một lực hút kì lạ dẫn đi khiến hai cô gái ngạc nhiên tới ngất người.Gã nhân cơ hội sử dụng khinh công lướt ra ngoài sau đó xoay người,hai tay đồng thời tung chưởng đánh về phía đối thủ.

Thanh Long và Chu Tước dù bị bất ngờ nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng,cả hai lập tức vận lên mười thành công lực dùng chưởng đối chưởng,muốn lợi dụng ưu thế về người để áp đảo gã.

Thế nhưng luận về kinh nghiệm đối chiến thì hai cô gái trẻ đương nhiên không thể bằng được tên cáo già này.Chỉ thấy gã bất ngờ thu tay lại,chưởng của hai cô gái theo đó đánh vào khoảng không,thân thể cũng mất đà tiến lên nửa bước.

Bàn tay của gã khẽ động,ngay lập tức trong tay xuất hiện một cây kim thép dài bằng ngón trỏ rồi nhanh như chớp đâm vào vai của Thanh Long và Chu Tước.

Thế nhưng dị tượng xảy ra,chỉ thấy mũi kim khi vừa chạm đến da thịt của cả hai thì một cây bị đông cứng đến vỡ vụn,một cây thì tan chảy ngay trong tay của gã.Một tay chịu cái lạnh thấu xương,một tay thì nóng tới bỏng da tróc thịt khiến sắc mặt của gã lập tức trở nên tái nhợt.

Không những thế băng hoá kinh còn di chuyển theo kinh mạch tiến đến bả vai,nếu không kịp thời trục xuất kinh khí ra mà để nó chạy đến tim thì vỡ tim mà chết cũng không phải không có khả năng.

Tuy nhiên ở trong chiến đấu thì làm gì có chuyện đối thủ cho gã có cơ hội vận công bức bức ngoại kinh ra ngoài.Chỉ thấy bàn tay trắng nõn mang theo hàn khí lạnh buốt đánh tới,đồng thời bên trên còn có Chu Tước quét chân đập vào mặt gã.

(Hỗn Độn Nhất Phá và Băng Hoa Phát Liễu!?Là đệ tử Tiêu Dao Phái!)

Kinh khí quất vào mặt đau rất khiến gã không có thời gian để suy nghĩ nữa,đôi tay vội đưa lên chống đỡ đồng thời vận dụng Quỷ Hoa Thân Pháp lui về sau tránh thế công ác liệt của hai con dờ hơi từ trên trời rơi xuống này.

Bất ngờ Bạch Hổ từ phía sau tung cước đá vào lưng gã,ba mặt giáp công hoàn toàn không chừa ra bất kì lối thoát nào.

Thế nhưng thân pháp của Quỷ Hoa Bảo Điện rất ảo diệu,chỉ thấy thân thể của gã di chuyển quỷ mị trơn trượt như rắn,chẳng cần tốn nhiều sức đã thoát khỏi thế công hung mãnh của ba người.

Chiêu thức mạnh mẽ đến vậy mà đánh ra đất thì cũng vô dụng,ngay thời điểm đánh không trúng Huyết Nguyệt Môn Chủ thì cả ba cô gái đều biết bản thân đã gặp nguy hiểm.

Quả nhiên gã không từ bỏ cơ hội tốt này,hai tay vận kinh bùng ra ba mũi kim thép.

Người trong giang hồ hầu như ai cũng sẽ có thời điểm dụng phải ám khí,bởi vậy việc luyện tập phản ứng thân kinh là rất quan trọng để né tránh ở thời điểm mấu chốt.Tiêu Dao Phái mặc dù là môn phái ẩn thế nhưng đào tạo đệ tử rất bài bản,Thanh Long,Bạch Hổ,Chu Tước theo bản năng nghiêng người tránh đi nhưng chỗ yếu hại như ấn đường,mắt,động mạch,tim...Như vậy thì dù bị trúng phi tiêu cũng sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Phản xạ bậc này không liên quan tới võ công cao hay thấp,mà bắt buộc phải trải qua khổ luyện mới có thể khiến động tác mới ăn sâu vào cơ thịt.Chỉ bằng cách đó thì vào thời điểm nguy cấp mới “thần nhanh hơn não”,hiểm hiểm tránh được lưỡi hái tử thần.

Thế nhưng dù thánh nhân cũng học không hết chữ “Ngờ”,chỉ thấy ba mũi kim thép thay vì nhắm vào tử huyệt thì lại đâm vào chân của ba người,vị trí đâm lung tung bừa bãi không trúng huyệt nào,hiển nhiên là vì trong kim chứa quá nhiều kinh lực đã làm lệch đường bay.

Tuy nhiên sự cẩn thận của gã là không uổng phí,bởi lẽ kim thép vừa chạm vào chân Thanh Long thì đóng băng,chạm vào chân Chu Tước thì tan chảy,cây còn lại thì mới chạm ra được một lỗ máu nhỏ thì đã bị tường khí hộ thân của Bạch Hổ đánh văng ra đất.Nếu không phải đã truyền kinh lực vào thì còn lâu mấy cây kim lỏm mới có thể khiến đám quái vật này bị thương.

Sau khi đắc thủ thì gã không để mất một giây nào mà lập tức phi thân bay ra ngoài,tốc độ thậm chí còn nhanh gấp mấy lần vừa rồi,thân thể gần như đã hoá thành tàn ảnh.

- Hồngбет!Mau ngăn gã lại!

Thanh Long vội dồn nội lực xuống bàn chân nhưng tại điểm bị kim thép đâm vào bỗng phát ra cơn đau nhức khủng khiếp khiến nàng nhất thời không thể sử dụng nội lực.

Quỷ Hoa Bảo Điện là bộ công pháp thượng thừa,thế nhưng nó thiên về kĩ năng giết địch cùng thân pháp cực tốc.Nếu phải gặp phải những đối thủ sử dụng dị năng như băng kinh,hoá kinh hay độc vật thì đương nhiên là khó đối phó.Chưa kể gã còn bị úp sọt bởi thứ võ công tà môn của phái Tiêu Dao,còn mạng chạy ra ngoài cũng đã xem như là rất có bản lĩnh rồi.

Lúc đầu tuy gã sử dụng Càn Khôn Đại Na Di hoá giải chưởng của Thanh Long và Chu Tước thể nhưng thân thể vẫn trúng phải dư kinh khiến cho khí huyết nhộn nhạo, sau đó còn bất cẩn bị băng kinh cùng hoà kinh xâm nhập vào kinh mạch ở cánh tay. Dưới đủ loại bất lợi như thế mà đánh thì kết cục cũng chỉ có lưỡng bại câu thương, mà một người cơ trí như gã thì đương nhiên sẽ không lựa chọn phương án ngu xuẩn ấy.

Chợt bên phải truyền tới một áp lực kinh khủng khiến máu trong người gã như đông cứng lại. Cô bé tóc trắng này giờ chỉ ngồi một chỗ quan sát thế nhưng khi ra tay thì thậm chí còn nhanh hơn cả tốc độ của Quỷ Hoa Thân Pháp, một chưởng đánh ra khiến cho ngay cả không khí trong phòng cũng trở nên vận vẹo.

- Sao ngươi không ngăn gã lại?

Thanh Long nhú mày nhìn theo phương hướng gã bỏ chạy, thanh âm của nàng nhàn nhạt vô cảm nhưng vẫn không giấu nổi một chút buồn bực.

- Phải đấy! Gã đá ta một cước, ta còn chưa có đáp lễ đâu!

Bạch Hổ chạy đến túm lấy tay Huyền Vũ làm nũng. Cũng chỉ có làm nũng với con bé này thì nó mới không bị ăn bạt tai.

Huyền Vũ buồn bực kêu lên:

- Các người bị kim bắn vào chân hay bắn vào mắt? Rõ ràng là sau khi bị trúng chưởng gã lăn lộn mấy vòng rồi thiêu đốt sinh mệnh để bỏ chạy, ta còn có thể làm gì được?

Ba cô gái đều trầm mặc, “thiêu đốt sinh mệnh” là phương pháp kích phát toàn bộ tiềm lực thân thể nhưng cần trả rất mạnh, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết tươi. Một khi gã đã dùng tới cách này cộng thêm Quỷ Hoa Thân Pháp thì không ai trong số bọn họ đủ khả năng để bắt kịp gã.

Chưa kể ngoại trừ Huyền Vũ thì chân ai cũng bị thương, mà độ lười của con bé này thì họ đã biết quá rõ rồi.

Thanh Long nghĩ một hồi rồi khoát tay, nói:

- Bỏ đi. Gã đã bị thương không nhẹ, công lực chỉ còn khoảng 3 thành. Bây giờ đám chính phái đang tiến về Thiên Kiếm Môn, nhất định gã sẽ không dám vác xác qua đây. Chúng ta thử đi tìm ở phụ cận xem, có lẽ gã còn chưa đi xa được đâu.

- Cái này thì không chắc a. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, có khi gã lại chọn Thiên Kiếm Sơn làm chỗ trú ẩn cũng nên.

Huyền Vũ nghiêng đầu, thanh âm một mối lạnh nhạt nhưng lý lẽ sắc bén lại khiến người ta không thể phản bác.

- ...

Bốn người im lặng một hồi lâu, đột nhiên Bạch Hổ lên tiếng:

- Ta đói quá. Ta muốn ăn thịt gà.

- Ta cũng hơi đói rồi. Hôn nữa võ công của tên này quá nát, chơi không vui.

Chu Tước phụ họa.

- Ừm. Vậy thôi không bắt kèo này nữa, ngày mai lập đại một cái y quán kiếm tiền vậy.

Thanh Long thở dài, cảm thấy việc moi tiền thiên hạ càng ngày càng khó.

- Khoan. Dựa vào mấy cái y thuật bết bát của các người mà cũng đòi mở y quán, muốn ở tù một gông à?

Giống như nhận ra điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Vũ bỗng tái nhợt không thua kém gì mái tóc của nàng.

- Nghe này. Đừng nhìn ta như vậy mà nghĩ ta rảnh rồi, Thiên Môn đạo này đang rất loạn, đám khộm cứ cách vài ngày là lại gửi thư rêu ta về đấy!

Thanh Long nở nụ cười ầm ập thứ không thích hợp chút nào với khí chất của nàng, đôi tay trắng nõn dịu dàng ôm lấy thân thể nhỏ xinh của Huyền Vũ:

- Thôi nào. Không lẽ muội nhìn bọn ta phải đi ăn xin lê lét ở đầu đường xó chợ sao?

Huyền Vũ liếc mắt nhìn Thanh Long đầy khinh bỉ:

- Ngươi đi ăn xin hay là đi đồ thành cướp của?

- Hi hi. Ngươi hiểu tỷ tỷ nhất. Ăn cơm thôi, ai cũng vất vả cả ngày rồi. Tiểu nhị! Mang cho ta...

Tiểu nhị lúc này mới dám chui ra từ phía sau quầy rồi vừa khóc vừa méo chạy tới trước mặt các vị nữ hiệp:

- Các vị mẫu thân, các vị bà nội làm ơn chú ý một chút! Toàn bộ bàn ghế trong quán đã bị các vị đập nát bét hết cả rồi, làm gì còn chỗ nào để ăn nữa!

Lúc này cả bọn mới nhận thấy bàn ghế đã bị kinh lực phát tán ra trong trận chiến vừa rồi đánh cho nát vụn,giày của tên nào chạy vội quá còn đang nằm lẫn lóc trên mặt đất.

Huyền Vũ thấy bộ dạng của gã tiểu nhị quá đáng thương nên không nhìn được lực trong người ra chút bạc vụn đưa tới cho gã:

- Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Thôi thì ở đây có chút tiền...

- Đa tạ nữ hiệp.Nữ hiệp là người tốt,nhất định sẽ được ông trời ban phước.

Gã tiểu nhị cười gượng,đôi tay run run vươn ra định nhận lấy ngân lượng thì bỗng Huyền Vũ thu tay lại,cười hi hi nói:

- À mà thôi.Tiền này ta dùng mua chó cô lét,để díp khác đi!

Tiểu nhị nhìn bốn thân ảnh mờ mờ rồi đi,khóc không ra nước mắt nói:

- Tạm biệt bốn vị ôn thần.Hẹn không bao giờ gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Di hoa viện

Khách quan,mời vào,mời vào.Các cô nương đang rất nóng lòng chờ khách quan đây!

Di Hoa Viện là kĩ viện lớn nhất và duy nhất tại Ô Long Thành.Một văn sĩ trước khi chết vì bệnh giang mai đã có câu “Đến Ô Long không ghé Di Hoa Viện,sống trong nhà rồng cũng uống công”.

Lời này tuy có hơi ngáo và vô duyên nhưng không thể phủ nhận Di Hoa Viện có một đặc điểm mà hiếm chỗ nào có được:

Mặn!

- Vị đại hiệp này thật tuấn tú!Có muốn tiện thiếp hầu hạ ngài không?

- Ha ha.Không cần,tạ tự mình tham quan được rồi.

Ngạo Nam thờ phào lau đi mồ hôi đầm đìa trên trán,nội tâm không ngừng tự nhủ:

(Sẽ có em ngon hơn.Sẽ có em ngon hơn.)

Còn chưa kịp tỉnh tâm thì một loạt em gái đã chạy đến ôm ghì lấy Ngạo Nam,em nào em nấy mang theo mấy tạ thịt mỡ ngồn ngồn đè lên khiến gã không thở nổi.

- Chọn em đi công tử!

- Em ngon hơn nè công tử!

- Em best thôi kèn nè công tử!

- Nó xạo đấy!Em mới là best,em có kinh nghiệm thổi kèn đám ma thuê ba năm rồi!

Tại thời điểm sắp chết ngạt vì thịt mỡ,thì bỗng nhìn thấy một căn phòng trống hươ trống hoác giữa chốn thanh lâu nhộn nhịp.Gã hô một tiếng rồi xô đám nữ nữ ngàn cân ra sau đó ba chân bốn cẳng chạy vào trong phòng đóng cửa lại.

- Mẹ khi cha khi ông khi bà khi!Nơi này điên khùng vải chương,suýt chút nữa thì doạ chết lão tử rồi!

Thấy có khay trà trên bàn Ngạo Nam vội đi tới nhấc ấm lên tu ừng ực sau đó ngồi phịch xuống ghế thờ đốc:

- Khốn nạn thật!Kĩ viện ở kinh đô toàn gái xinh mà tại sao ở cái chỗ chết tiệt này lại ghê tởm như vậy?

Đang thờ hồn hên mấy ngụm khí thô thì Ngạo Nam bỗng cảm thấy căn phòng này có điểm kì lạ,một lực hút vô hình lôi kéo sự chú ý của gã về phía góc phòng.

- Mịa nó! Sáng sớm mà cũng có ma à?

Ngạo Nam có chút rợn tóc gáy khi nhớ đến những câu truyện ma đưa lối quỷ dẫn đường người yếu vía xuống địa ngục mà đám đệ tử thường đem ra hù nhau. Trẻ con thì đùa nào chẳng sợ ma, tu chân chứ có phải tầy nã đâu mà có thể không sợ được!

Đang tập trung nhìn chằm chằm vào góc nhà thì đột nhiên trong người Ngạo Nam bốc lên một cỗ nhiệt khí khiến gã sợ hãi kêu thành tiếng, vội cho tay vào áo lục lọi một lúc thì nhận ra vật toả nhiệt chính là linh tủy. Linh tủy thường ngày chỉ toả ánh sáng le lói mà giờ đột nhiên phát ra hào quang rực rỡ khiến Ngạo Nam không khỏi cảm thấy kì quái.

(Không đùa chứ? Chẳng lẽ vận khí của lão tử nghịch thiên như vậy, đi kĩ viện cũng có thể tìm được bảo bối?)

Trùng hợp ánh hào quang trên linh tủy lại hướng thẳng vào góc nhà khiến Ngạo Nam cười không ngấm được mồm, đã bắt đầu tưởng tượng đến cảnh cầm bảo vật trong tay.

Thế nhưng Ngạo Nam chợt nhận ra vấn đề quan trọng nhất: Gã không có cái gì để đào cả.

(Bảo vật hẳn là nằm dưới nền nhà này. Thế nhưng giờ lão tử tay không tấc sắt thì đào làm sao? Hay là...)

Máu tham nổi lên khiến pháp lực trong người gã cũng bắt đầu rực rạch, tay phải khẽ động lập tức năm đầu ngón tay xuất hiện một tầng khí mỏng.

Ngưng thần thành khí, ngưng khí thành hình, lấy tay thay kiếm, chém sắt như bùn, lời này cũng không phải chỉ là bốc phét. Chỉ thấy tay phải của Ngạo Nam đâm xuống nền gỗ, lập tức một đường thẳng bị cắt ra, vết cắt gọn gàng mỏng như sợi tóc, so với đao kiếm phổ thông thì còn sắc bén gấp nhiều lần.

Ngạo Nam dùng tay thay kiếm, xoẹt xoẹt mấy cái đã cắt ra một cái ô vuông trên nền nhà, vết cắt gọn phi thường gọn gàng, nếu chỉ dựa vào mắt thường thì khó mà nhìn ra được.

- Ha ha~ Bảo bối, lão tử đến đây!

- Hi hi~ Bảo bối, tiện thiếp tới hầu hạ chàng đây!

Vừa định nâng tấm gỗ lên thì một thanh âm điệu chảy nước truyền đến khiến Ngạo Nam theo bản năng giữ của lập tức lao ra cửa lấy thân mình che đi tầm nhìn của người mới tiến vào. Thế nhưng hành động này của gã lại vô tình tạo ra một cái hiểu nhầm...

- Ui! Vị công tử tuần tú này thật là vội vã quá đi! Thôi được rồi, tiện thiếp sẽ hầu hạ ngài ngay đây.

Ngạo Nam tròn mắt kinh hãi nhìn nữ nhân to gấp hai lần gã đang uốn éo cởi áo ngoài để lộ mảnh yếm to bằng cái chăn của gã. Đường như cô ta đang lắc hông để làm thành động tác quyến rũ gợi tình nhưng vì vòng eo quá khổ nên hành vi thiêng liêng chốn phòng the trở thành cái lắc mình của con lật đật.

- Này... được rồi... dừng...

Chưa nói hết câu thì Ngạo Nam đã bị nữ nhân kia ôm ghì lấy khiến xương cốt kêu lên răng rắc. Nếu không phải vì nữ nhân này không có chút nội lực nào thì gã còn tưởng là bản thân đang bị ám sát.

- Chúng ta qua phòng khác nhé công tử. Nghe nói phòng này có ma, thiếp rất sợ...

Ngạo Nam đánh ngất nữ nhân kia bằng một cú chặt đẹp mắt vào cái cằm cổ to như cổ gấu rồi quăng cô ta lên giường.

- Mẹ nó! Mẹ nó! Minh sẽ bị ác mộng vì vụ này mất!

Ánh hào quang trên linh tủy giống như đang an ủi gã, Ngạo Nam nở nụ cười ảm áp rồi rảo bước tiến về góc phòng.

- A lê. Đây chẳng phải là đệ tử Thiên Kiếm Môn nổi danh đó sao?

- Tuyệt! Lại gì nữa đây?

Ngạo Nam đặt một trận pháp nho nhỏ lên vết cắt ở góc phòng rồi ngao ngán đẩy cửa bước ra ngoài.

- Giữa ban ngày ban mặt mà đám đệ tử của một tiên môn lừng danh lại dám ghé kĩ viện. Thật đúng là khiến cho người ta phải rửa mắt mà nhìn.

Minh Thần day day thái dương, trong thanh âm không giấu nổi sự buồn bực cùng một mối:

- Khoan, đợi từ từ hãy rửa mắt. Trước tiên xin hỏi người là ai? Bị cái bệnh gì mà tự nhiên lại nhảy ra quản chuyện của bọn này?

Thiếu niên kia cười khẩy rồi rút kiếm để lộ những hoa văn tinh xảo hình dáng như muôn ngàn đoá hoa nở rộ bám lên thân kiếm.

Minh Thần nheo mắt đánh giá hoạ tiết trên thân kiếm, sau đó trầm giọng nói:

- Màu mè thế này... Là Vạn Hoa Kiếm Phái!?

- Xem ra kiến thức của tiểu tử ngươi không tệ. Lão tử là đại đệ tử của Vạn Hoa, tên gọi Tiểu Tử.

- Ủm~ Tiểu Tử, ta chấp nhận.

- Hừ? Chấp nhận cái gì?

Ma ma thấy hai bên trông như sắp đánh nhau tới nơi thì ưỡn ẹo tiến đến dùng cái giọng nhót nhọt để dập lửa:

- Ấy ấy! Các vị công tử không cần tranh giành. Có đủ phòng cho... Ôi tía má ơi!

Minh Thần bất ngờ xuất thủ khiến cả bọn la hoảng, còn kinh hãi hơn nữa khi gã dùng tay thay kiếm chém về phía thanh niên mặt vênh kia.

Máu trong người Tiểu Tử như đông lại khi kinh phong quét vào mặt. Thế nhưng dù sao gã cũng là đại đệ tử của một môn phái nên bản lĩnh đương nhiên cũng không đến mức không đỡ nổi một đòn, tay trái phản ứng rất nhanh vung lên dùng vỏ kiếm chắn trước mặt.

Vỏ kiếm đụng vào tay vậy mà làm phát ra tiếng vang lạnh lạnh như chạm phải sắt thép, Tiểu Tử bị đánh lùi hai bước đang định mở miệng chửi thề thì lại thấy kinh khí vun vút đánh tới.

Minh Thần nổi tiếng về phong cách dùng kiếm dồn dập như vũ bão hơn nữa lại còn chiếm được tiên cơ nên Tiểu Tử lập tức rơi vào khổ chiến, chỉ có thể đưa vỏ kiếm cao quá đầu co cụm phòng thủ.

Minh Thần ra đòn vừa nhanh vừa hiểm, không chỉ khiến Tiểu Tử không chạy ra được mà những người bên ngoài cũng không cách nào tiến vào ngăn cản. Có vài tên liều lĩnh đi lại gần khoảng hai mét thì ngay lập tức bị kinh khí quét vào mặt đau rất đành phải lui ra ngoài.

Chống đỡ được gần mười chiêu thì lòng bàn tay của Tiểu Tử đã rớm máu, cánh tay run lên bần bật, tới chiêu thứ mười một thì Tiểu Tử đã không còn giữ được vỏ kiếm nữa. Bàn tay Minh Thần phất ngang chặt trúng vào ngón út bên tay trái của Tiểu Tử khiến gã đau đớn rít lên một tiếng rồi đánh rơi vỏ kiếm.

Vỏ kiếm tuy được làm từ gỗ quý nhưng cũng không thể chịu nổi đợt tấn công ác liệt vừa rồi, ngoại trừ phần Tiểu Tử cầm tay vào còn lại thì đều bị chém cho tan tác nham nhở, thế thảm đến độ vắt ra đường cũng không ai thêm nhặt về nhóm bếp.

- To chuyện rồi... To chuyện rồi...

Ngao Nam sắc mặt tái nhợt chạy đến vỗ lên vai Minh Thần một cái, lắp bắp hỏi:

- Các... các ngươi tại sao tìm đến chỗ này? Mà tại... tại... tại... tại sao tự nhiên ngươi lại đánh người ta? Nghĩ trình cao là muốn đánh ai cũng được sao?

Minh Thần bình thần phất tay, nhún vai đáp:

- Đừng hiểu nhầm. Là vị bằng hữu này thách đấu trước.

Tiểu Tử chỉ vừa khôi phục được một chút khí lực nhưng cũng không keo kiệt lập tức nhảy dựng lên chửi:

- Bằng hữu con mẹ ngươi! Ai thách đấu với tên điên nhà ngươi!?

Minh Thần nhún mày tỏ ý chẳng đẹp lòng:

- Rõ ràng là ngươi đã rút kiếm thách đấu với ta, những người quanh đây ai cũng đã chứng kiến! Vị bằng hữu, cho dù ngươi có là khách phương xa thì cũng không nên đối trắng thay đen như vậy!

- Ngươi phóng rắm! Tiểu sư huynh thách đấu với ngươi bao giờ?

- Con mẹ ngươi! Rõ ràng là sư huynh cái gì cũng chưa kịp nói liền bị ngươi nhảy vào chém toi tã!

Hai tên đệ tử Vạn Hoa Kiếm Phái chen lên định đòi lại công bằng cho sư huynh thì bỗng thấy cảnh vật trước mắt hoa lên, Ngao Nam vung tay một cái đánh hai thằng nhãi quay cuồng trên không hai vòng rồi rơi bình bịch xuống đất.

- Tạm gác mấy tên hề này qua một bên. Tại sao các người lại ở đây, chẳng phải ta đã an bài các người tại Ô Long Tửu Quán rồi sao? Mà thế quái nào các người biết ta ở chỗ này?

Ngao Nam gấp đến độ thanh âm cũng bị bóp méo. Cũng phải thôi, nếu để sư phụ biết đám đệ tử theo chân gã tiến vào kỹ viện thì gã không bị lột một tầng da mới là chuyện lạ.

- Ngươi hỏi gì lạ vậy? Ngươi là quản lý, chúng ta là đệ tử, chúng ta không theo ngươi thì theo ai?

Minh Thần giờ ra trước mặt Ngao Nam tám phù lớn bằng bàn tay, trên phù có vẽ một mũi tên đang chỉ thẳng vào người gã:

- Phải rồi, trước mỗi chuyến lịch duyệt thì người chỉ dẫn phải tự yểm bùa này lên người để phòng trường hợp đệ tử bị lạc. Ngươi quên, cơ mà ta đã yểm hộ

lên người người rồi.Không cần cảm ơn.

Ngạo Nam tái mặt,lấp bắp:

- Ta...ta...cái này...

Minh Thần liếc mắt nhìn mấy kỹ nữ đang sợ hãi co đứng run rẩy xung quanh sau đó lạnh lùng phán:

- Còn tưởng người bận bịu việc gì,thì ra là gặp đến độ không nhìn được.Cơ mà khẩu vị của người cũng thật độc đáo,quen nhau gần một năm đây là lần đầu tiên ta cảm thấy nể phục người.

Tiểu Tử thấy sự đề của mình bị đánh thì tức đến đỏ mắt,lại thấy đám đệ tử Thiên Kiếm Môn ngưng cuồng đến độ trực tiếp quay ra nói chuyện phiếm hoàn toàn không coi ai ra gì thì máu chó điên của gã bùng bùng chạy lên óc.Rất nhanh gã bật dậy nâng kiếm lên ngang mặt,lớn giọng quát:

- Vạn Hoa Kiếm Pháp...

Ngạo Nam đang vừa thẹn vừa giận lại gặp cái thằng hấp vo ve ồn ào xung quanh thì tức mình chỉ tay một cái,ngay lập tức một lọ hoa ở mặt bàn gần đó bay vút đến đánh trúng giữa trán Tiểu Tử khiến tên này ngã chổng vó.

- Đây này căn bản là một cái hiểu lầm,ta chỉ là...

Minh Thần khoát tay ngăn gã xàm ngôn,thấp giọng nói:

- Hiểu lầm hay không thì đi mà giải thích với sư phụ.Giờ đang có chuyện lớn hơn cần phải lo đây...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tổng nguyệt

Ngạo Nam còn chưa kịp hỏi thì đã có một thanh âm trong trẻo truyền đến,dư âm vang vọng không tan đủ thấy công lực của người này cao thâm đến mức độ nào:

- Đám tiểu quỷ to gan,không ngờ đến đệ tử của ta các người cũng dám bắt nạt!

Thanh âm còn chưa mất hẳn thì đã có một bóng trắng hạ xuống trước cửa Di Hoa Viện dọa cho đám khách làng chơi vo ve bên ngoài hoảng hốt bỏ chạy tán loạn.

- Khách của ta...Sinh ý của ta...

Ma ma kinh hãi thét lên một tiếng rồi sùi bọt mép ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Ngạo Nam nheo mắt quan sát nữ nhân đang đờ đờ sát khí kia.Chỉ thấy nàng toàn thân tản ra khí chất cao quý lạnh lẽo,y phục cùng tóc dài không gió mà bay nhìn trông rất ra gì và này nọ.

- Sư phụ!

Ba tên đệ tử Vạn Hoa vui sướng reo lên rồi vội chạy về phía nữ nhân kia.

- Phế vật!Tránh qua một bên!

Bất ngờ Tổng Nguyệt quát lớn khiến ý cười trên mặt chúng vụt tắt,lầm lét đi tới sau lưng nàng.

- Giữa ban ngày ban mặt nhảy xổ vào cắn như chó dại.Các người không coi vương pháp ra gì?

Ngạo Nam đang há miệng định cười khi người khác gặp họa thì bỗng tái mặt khi nghe thấy hai chữ “các người”.Tĩa má ơi,đây chẳng phải là đề cả gã ra chửi hay sao?

- Tội hành hung bị ngồi tù từ 6 tháng đến một năm,nếu tỉ lệ thương tật là trên 80% thì có khả năng bị chém đầu.Các hành vi được xếp vào tội hành hung bao gồm tấn công người thi hành công vụ,tấn công dân thường,tấn công trẻ em,tấn công người không có khả năng tự vệ...Tuy nhiên bên cô khiếu chiến trước,vậy nên đây là tỷ võ công bằng!

Ngạo Nam bức tức xổ ra một tràng khiến tất cả mọi người thiếu chút nữa thì đánh rơi hàm xuống đất.Tổng Nguyệt nghe vậy thì nhú mồm nhìn về phía ba

tên đệ tử:

- Là các ngươi khiêu chiến trước?

Tiểu Từ khóc không ra nước mắt:

- Không phải đâu sư phụ. Bọn chúng hỏi ta là môn phái gì, ta chỉ rút kiếm để bọn chúng nhìn hoa văn trên thân kiếm chứ đã kịp nói năng gì đâu!

- Thiên Kiếm Môn có quy củ nếu rút kiếm trước mặt người khác đồng nghĩa với hành vi khiêu chiến. Hai bên đều đã chấp nhận khiêu chiến rồi mà sao ngươi còn kêu như vạc thế? Dám làm không dám chịu thì đi về chơi với dê đi!

Minh Thần càng nói thì sắc mặt Tống Nguyệt càng giống một quả bom sắp nổ tung và cuối cùng nàng nổ:

- Hôm qua đưa các ngươi tài liệu về Thiên Kiếm Môn, các ngươi chưa đọc?!

Tiểu Từ mặt cắt không còn giọt máu, lúng túng đáp:

- Ồ... Tại vì... quyển sách dày cộp như thế...

Tống Nguyệt không kiên nhẫn phát tay một cái, lập tức ba tên đệ tử bị đánh bay lên không trung quay cuồng mấy vòng rồi rơi bịch xuống đất như mít rụng, mồm miệng toàn máu là máu xem ra đã gãy mất không ít răng sưa.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thấy cảnh này thì da đầu tê dại, đặc biệt là Trần Văn Tèo bản lĩnh thấp nhất đã run rẩy đến mức đùi gà nhét trong áo đã rơi ra đây đấy mà không hề hay biết.

- Lũ ngu xuẩn. Để lát nữa trở về xem ta xử lý các ngươi ra sao!

Tống Nguyệt hừ lạnh rồi đảo cặp mắt lạnh lẽo nhìn về phía Minh Thần:

- Đám các ngươi là đệ tử danh môn chính phái mà ban ngày ban mặt dám đi tới kỹ viện, bôi tro trát trấu vào bộ mặt của sư môn. Hôm nay để ta thay Tiêu huynh dạy dỗ các ngươi!

(Ra tay tàn nhẫn như vậy, xem ra mụ này cũng không phải người tốt!)

Minh Thần đặt tay lên chuôi kiếm, ánh mắt nheo lại thành một tia sắc bén:

- Chẳng phải đệ tử của cô cũng vào kỹ viện đó sao? Cho dù cô không có nhu cầu giáo dục đệ tử thì cũng không nên lăng xăng chạy đi lo chuyện bao đồng như vậy.

Ngao Nam cảm thấy ngón chân ngón tay nổi lên từng đợt lạnh buốt. Chuyện không hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá lớn rồi, nếu bây giờ tên hấp này đánh nhau với mụ điên kia thì không chỉ nháo ra một cái đại sự mà có khi còn tạo thành mâu thuẫn giữa hai môn phái tu chân.

Nếu gã chỉ là người ngoài cuộc thì đương nhiên sẽ chỉ húp canh yến ngồi vắt chân xem chó cắn chó, thế nhưng lần này gã lại là người gián tiếp tạo thành cái cục diện này à. Phen này dù gã có mười cái mạng thì cũng không đủ cho sư phụ giết!

- Tống chương môn xin ngừng tay!

Thanh âm trầm thấp vang khắp Ô Long Thành vừa kịp lúc mũi kiếm chỉ còn cách trán của Minh Thần một đốt ngón tay.

- Tiêu huynh~

Tống Nguyệt gảy ngón tay một cái gọi trường kiếm bay trở về vò rồi chắp tay sau lưng làm ra vẻ tiểu muội đáng yêu hí hửng chạy lại gần Tiêu Viêm đang từ trên không hạ xuống, cái miệng xinh xắn lú lo không ngừng:

- Tiêu huynh, Tiêu huynh, đã lâu không gặp huynh vẫn soái như vậy. Hi hi...

Tiêu Viêm kính cẩn ôm quyền nói:

- Tống cô nương hạnh ngộ. Nơi đây không tiện nói chuyện, mời Tống cô nương đi theo ta.

Ngao Nam hồi hộp dõi theo rồi thở phào khi thấy các đại boss đã đi xa:

- Phù~ Vậy là sống thêm được vài giờ. Ngươi không sao chứ?

Minh Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, chậm rãi gật đầu. Một kiếm kia tuy không có ý định lấy mạng gã nhưng thực sự là quá nhanh, quá đáng sợ. Thực lực của cường giả Kim Đan kỳ quả nhiên không phải thứ có thể dùng kiếm chiêu để đối phó được.

- Buổi lịch lãm hôm nay kết thúc sớm. Các ngươi mau theo ta trở về sư môn.

Tại thời điểm cần sự nghiêm túc thế này thì nhiệm vụ quản lý đương nhiên lại trở về tay Minh Thần. Ngoại trừ Ngao Nam gan lớn tày trời, còn lại đám đệ tử đứa nào cũng mặt xanh như đất nhái khi nghĩ đến hình phạt sắp đổ xuống đầu bọn chúng.

Đi kĩ viện không ai cảm, thế nhưng đám mặc trang phục của môn phái xông vào kĩ viện, không những thế lại còn gây sự với môn phái khác thì quả thật đã nháo ra một cái tội ác tày trời. Lần này hoặc là bị quất mất một mảng lông, hoặc là bị mất hai mảng, tuyệt đối sẽ không có ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xích viêm ghé thăm

Đại Sát Đường.

Đủ các thành phần nam phụ lão ấu, à nhầm, không có ấu, ngồi lì trên mấy cái ghế làm từ gỗ quý được chạm trổ tinh xảo, ai nấy đều mặt mày nhăn nhó nghiêm trọng như thể vừa bị mất số gạo.

Thế nhưng tất cả so ra đều thua kém nam nhân ngồi tại ghế chủ tọa kia. Chỉ thấy gã mày kiếm dựng ngược, khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo, toàn thân kích động đến phát run khiến mọi người không nhìn được thâm nghĩ:

(Tiêu chương môn đứng là người nghĩa lớn. Có một cái mình hữu như vậy quả là thập phần may mắn!)

(Tiêu tiên gia quả nhiên là nhân trung long phượng, chỉ ngồi một chỗ thôi cũng toả ra khí thế bức nhân. Xem ra lần này ta đã may mắn ôm trúng một cái đại thụ!)

(Tuy La Sát Giáo tội ác tày trời, quý thần công phần, thế nhưng để có thể phần nộ như vị Tiêu tiên gia đây... Xem ra đạo hạnh của ta vẫn còn quá kém cỏi.)

(Tiêu đại ca thật là đẹp trai!)

Kỳ thực gã chỉ đang tiếc của, sợ đám giang hồ môn đồ này ngồi xước mấy cái ghế từ thời sư tổ truyền lại thôi.

Cảm thấy ngồi càng lâu thì bảo tọa của môn phái càng gặp nhiều nguy hiểm khiến Tiêu Viêm buộc phải lên tiếng:

- Chẳng hay các vị đường xá xa xôi tới đây là vì cái đại sự gì?

- Là bởi vì...

Gã tráng hán vừa há miệng bỗng cảm thấy bản thân đang bị một ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm thì thức thời cúi đầu không dám ho he gì nữa.

Tổng Nguyệt thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói:

- Thực ra cũng chẳng có gì quan trọng. Lần trước huynh gửi thư bảo muội tập hợp vài cái lực lượng chính phái, muội đã làm xong rồi. Ở đây có chương môn phái Hoa Sơn – Nhạc Sơn Tùng, chương môn phái Hành Sơn – Lưu Ban Học Lại, chương môn phái Hằng Sơn – Định Lâm Ma Quên sư thái, chương môn phái Tung Sơn – Tà Đồ Vật, chương môn phái Thái Sơn – Thiên Sinh Vô Duyên đạo trưởng...

Tiêu Viêm không kiên nhẫn lên tiếng:

- Chào mừng gia nhập liên quân Mô Bai. Tổng muội, tại sao...

- A Di Đà Phật. Thí chủ quên giới thiệu bản tăng rồi. Bản tăng là Thiếu Lâm thiên tông đệ tử, phật hiệu Pháp Hải, cảm thấy thú vị nên ghé qua chơi. Phải rồi, khoảng nửa năm trước Thanh Dương tiên tử của quý phái có ghé qua mượn một cuốn Đồng Tử Công. Không biết nàng có ý định trả lại hay là không?

(Thao con mẹ nguoi lỗ mũi! Cái con lừa trọc Fap Hải nay lại dám cướp lời của lão nương!?)

Tổng Nguyệt thấy vẻ mặt của Tiêu Viêm giống như sắp giết người đến nơi thì vội nghiêm giọng quát:

- Cái tiểu hoà thượng này ăn nói thật thiếu suy nghĩ. Thiên Kiếm Môn là cái dạng gì vĩ đại tiên môn, đâu cần ăn cắp cuốn Tử Tử cái gì Công của một cái phàm trần tiểu môn phái?

- A Di Đà Phật. Nhân tâm khó dò a. Cho dù là người đứng tại đỉnh cao cũng chưa chắc đã không ham lợi nhỏ.

Cảm thấy tình thế dần trở nên không ổn, Tổng Nguyệt vội nói sang chuyện khác:

- Vẫn còn vài cái giang hồ cao thủ đi theo Cầu sư phụ, có lẽ họ sẽ đến đây nhanh thôi.
- Tổng muội, việc lãnh đạo ta đã tin tưởng giao cho muội. Tại sao muội còn mang người tới đây làm gì?

Nhận thấy trong lời của Tiêu Viêm có ý trách móc, Tổng Nguyệt hoa dung thất sắc nói:

- Ô... Tại muội nghĩ nếu huynh lãnh đạo thì sẽ tốt hơn...

Tiêu Viêm buồn bực nắm bóp mi tâm. Bảo gã lãnh đạo cái đám đàn này thì còn chẳng phải là khiến gã mệt chết.

- Ta tin vào năng lực của muội, vậy nên chuyện này cứ quyết định thế đi. Mà tại sao lại chỉ có mấy môn phái giang hồ, các tu chân môn phái khác đâu?

Tổng Nguyệt ngập ngừng nói:

- Bọn họ nói La Sát Giáo chỉ là giang hồ sâu kiến... Không cần thiết... ra mặt... Nhưng huynh đừng lo, muội nhất định sẽ dùng mọi biện pháp lôi kéo đám đàn độn ấy!

- Không cần!

Ánh mắt Tiêu Viêm hiện lên một tia lạnh lẽo:

- Bọn chúng sẽ tự khắc phải gia nhập thôi.

Tổng Nguyệt gật đầu, lại nghĩ đến chuyện gì đó khiến khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng:

- Tiêu huynh, chuyện huynh nhờ muội đã làm xong rồi. Chẳng hay... có thể... ban thưởng...

Tiêu Viêm nhướn mày, hào phóng đáp:

- Được thôi. Ta mới luyện ra vài khay đan dược, để ta bảo đệ tử mang cho muội.

Đám giang hồ nhân sĩ nghe vậy thì gấp đến độ mắt. Ôi tía má ơi, là tiên đan đấy! Nghe nói uống vào có thể cải tử hoàn sinh, trường sinh bất lão, nếu được nuốt một viên thì thế gian nào có sự tình gì tốt đẹp hơn.

Thế nhưng biểu cảm của Tổng Nguyệt lại giống như cực kì buồn bực, nàng kêu lên:

- Không muốn, đan dược người ta đã ăn tới phát ngán rồi. Chi bằng...

Tổng Nguyệt hé mở cổ áo, cặp ngực đầy đặn ẩn hiện dưới mảnh áo lót trong suốt toả ra mị lực kinh người:

- ...chúng ta bàn riêng về phần thưởng được không?

Tiêu Viêm nhíu mày, đang định lựa lời từ chối thì một thanh âm nặng nề vang lên bên ngoài Đại Sát Đường, tiếp đó là một lão già đầu bù tóc rối chạt vật bò vào.

- Kiếm Thánh!? Là Kiếm Thánh Cầu Mai Phương!?

Nhạc Sơn Tùng có kiến thức sâu rộng về giới kiếm thuật nên nhanh chóng nhận ra lão nhân này. Ngay lập tức cái không khí trang nghiêm của Đại Sát Đường trở nên mất kiểm soát, Tổng Nguyệt đang thả thính cũng vội khép áo lại chạy đến đỡ sư phụ đứng dậy.

- Sư phụ! Là kẻ nào đã thương người tới nông nỗi này?

Cầu Mai Phương đang quay cuồng trong mơ hồ bỗng nghe thấy thanh âm của Tổng Nguyệt thì trong mắt loé lên một tia căm hận nhưng rất nhanh liền biến mất. Lão ho sù sụ cho tới khi ra một cục máu bầm rồi mới bắt đầu cất giọng khàn khàn:

- Là cậu tặc Xích Viêm.. Gã dùng thủ đoạn tập kích hèn hạ... dẫn theo vài trăm tên ma giáo yêu nhân đối phó lão phu... Ta chạy thoát... nhưng mà các vị anh hùng hào kiệt...

Đám người ngũ nhạc phái người thấy thảm trạng của Cầu Mai Phương thì da đầu tê dại, nội tâm không khỏi mông lung như một trò đùa khi nghĩ về thực lực của vị La Sát Giáo chủ này.

(Sư phụ mà còn bị đánh thảm hại thế này thì đệ tử có lẽ cũng chẳng khá hơn là bao...)

Tà Đồ Vật tính toán nhanh chóng rồi ôm quyền hướng về phía Tiêu Viêm:

- Tiêu tiên gia! Kẻ thù lần này không phải tầm thường, kính mong Tiêu tiên gia vì đại cục mà cân nhắc. Vị trí lãnh đạo này tuyệt đối không thể uỷ thác bừa bãi được!

Thanh âm hào sảng của Tả Đồ Vật vang vọng trong Đại Sát Đường, khẩn thiết như lời của những lương dân bị đả ám nhân hại chết đội mồ lên van xin. Thế nhưng uống công gã ép muốn nó hòng để làm ra cái thanh âm tha thiết kia, Tiêu Viêm lại chỉ ngồi dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần, thậm chí đến cái lông mày cũng không thèm động khi nghe mấy lời tựa như xuất phát từ tâm can của gã.

Cầu Mai Phuong cũng vội kêu lên:

- Tiêu chương môn! Tên Xích Viêm này căn bản là một cái ma quỷ đầu thai chuyển thế, không chỉ tàn ác tới cùng cực mà tu vi cũng đã vượt qua Kim Đan hậu kỳ. Ngay cả lão phu cũng phải trải qua một ngày một đêm bị gã truy sát mới có thể mang nửa cái mạng già này trở về. Xin ngài mau chóng lãnh đạo hào kiệt tiêu diệt cái này ác tặc, trả lại sự yên bình cho võ lâm!

- Truy sát hồi chấm? Bỏn toạ không truy sát còn trù!

Một thanh âm ngạo nghễ truyền đến kéo theo một loại uy áp phù xuồng khiến ngay cả Tống Nguyệt cũng mơ hồ cảm thấy hô hấp khó khăn. Một cột lửa từ trên trời ầm ầm lao tới trước cửa Đại Sát Đường, hoá điểm tán đi lộ ra thân ảnh của một nam nhân mặt đeo mặt nạ La Sát.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Khổ nhục thật ,khổ nhục giả

Khác hoàn toàn với tưởng tượng của mọi người rằng La Sát Giáo Chủ là một cái hán tử vạm vỡ, mặt xấu như quỷ, cơ bắp thô to. Nam nhân trước mắt bọn họ vóc người cao ráo, cơ bắp tinh tráng, nếu loại bỏ mặt nạ La Sát thì tuyệt đối là một cái anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong nam nhân.

Sự khác biệt này mang tới cho họ thật lớn đã kích, khiến cho đám võ lâm chính phái không khỏi hoài nghi liệu có phải Ma giáo vì muốn giữ hình tượng mà kiếm tới một gã hề nào đó đóng giả Xích Viêm hay không?

Chỉ thấy khi gã gần hạ xuống thì dưới hai chân xuất hiện hai khối hoá vân, Xích Viêm đạp lên hoá vân rồi sau đó ung dung bước xuống, nền gạch nhò vậ mà hoàn hảo không hư hại gì.

- Lão thất phu! Thời điểm phục kích bỏn toạ không phải rất hùng hổ sao, vì cái gì đột nhiên so với cẩu còn muốn cụp đuôi hơn vậy?

Ngữ khí của Xích Viêm hùng hồn danh thép khiến không một ai dám sinh tâm hoài nghi chứ đừng nói là mở miệng phản bác. Người ngoài đã thế, Cầu Mai Phuong trong lòng có quỷ thì lại càng thâm hơn. Chỉ thấy lão rút đầu lại như một con rùa đen, đôi mắt hơi lờ lảo đảo nhìn xung quanh như thể đang tìm kiếm sự trợ giúp.

Tiếc là toàn bộ những kẻ bợ dốt lão ngày hôm qua đã vong mạng khiến Cầu Mai Phuong chỉ còn biết cúi gằm cái mặt đã nhăn lại còn tím tái như quả táo tàu xuống đất, hồ thẹn tránh né ánh mắt ngờ ngàng của Tống Nguyệt.

Không ngoài dự đoán, Tống Nguyệt âm ức kêu lên:

- Sư phụ! Khó khăn lắm con mới tìm đến được vài cái nhân vật, vậy mà...

Cầu Mai Phuong then quá hoá giận, khề gất:

- Nhân vật cái rắm! Toàn bộ đều là cặn bã không chịu nổi một đòn. Có ai không biết nguoi nhặt về mấy cái rác rưởi để lấy lòng thẳng... Hừm, nói chung là bót ra về đi!

Lời này nói ra khiến đám người Tả Đồ Vật, Nhạc Sơn Tùng... đồng loạt giận tím mặt. Mà Tống Nguyệt thì càng là vừa nhục nhã vừa xấu hổ, khoe mất không nhìn được dâng lên một tầng sương mờ.

Trong cái thời đại điên loạn ai cũng bo bo giữ cho mình này thì ngay cả rác rưởi cũng đâu có dễ tìm. Tuy chưa biết Tống Nguyệt bằng cách nào lôi kéo được đám giang hồ nhân sĩ này nhưng nhìn tới cặp mắt thâm quầng thì cũng đủ biết là nàng đã hao phí rất nhiều tinh lực.

- Hôm nay bỏn toạ đến là có đại sự cần làm, không phải tới nghe các nguoi nói nhảm Tiêu Viêm, giao thi thể của Nhật Thánh Sứ ra đây!

Tiêu Viêm lúc này mới mở mắt, ánh mắt thâm thúy chiếu thẳng vào mặt nạ La Sát. Trực tiếp đối mặt với nhân vật nguy hiểm nhất nhì của Ma giáo, thế nhưng trong đáy mắt gã lại chẳng hề xuất hiện một tia dao động:

- Nhận lấy!

Tay phải gã vung lên, từ trong trữ vật giới chỉ ném một cái quan tài về phía Xích Viêm. Quan tài di động cực nhanh, nếu không phải những người ở đây ai cũng đều có chút bản lĩnh thì sợ rằng ngay đến tàn ảnh của quan tài cũng không bắt kịp.

Xích Viêm hừ lạnh,tay phải đưa lên trực tiếp đỡ lấy quan tài,thuận theo dư lực mà phiêu phiêu bay ra ngoài. Vừa ra khỏi Đại Sát Đường,Xích Viêm khẽ xoay cổ tay,lập tức quan tài nặng nề hạ xuống đất,lúc này mọi người mới nhìn rõ quan tài kia hình dáng ra làm sao.

Quan tài không quá lớn cũng không quá nhỏ,thiết kế tầm thường chẳng hề có chút điểm nhấn,thế nhưng toàn bộ quan tài đều làm bằng Huyền Thiết,tuy không đẹp mắt nhưng luận về giá trị thì tuyệt đối có thể khơi lên trong giang hồ một trận gió tanh mưa máu.

(Nhiều Huyền Thiết như vậy...Nếu có thể chop tới nắp quan tài rên ra một thanh Huyền Thiết Kiếm thì ta liền như hổ thêm cánh,thống lĩnh bốn cái kiếm phái kia còn chẳng phải dễ như trở bàn tay!?)

Đồng tử Tả Đồ Vật co rụt lại,tuy nhiên trên mặt vẫn bảo trì khí độ điềm đạm nho nhã,cao giọng nói:

- Tiêu tiên gia!Chúng tiểu nhân đều biết ngài là người nhân nghĩa đạo đức,chân thật dũng cảm,lấy một mảnh tử bi tâm phổ chiếu thiên hạ.Thế nhưng đối với đám Ma giáo tuyệt đối không nên nhân nhượng,cũng không nên đối đãi quá mức tử tế bằng không khó tránh khỏi giang hồ sẽ có lời dị nghị!

(Quả nhiên Tả lão tặc này cũng nhắm vào Quan Tài Huyền Thiết.Bất quá Tiêu Viêm nổi tiếng là người quyết đoán,chỉ dựa vào ba tác lược của nguoi mà muốn làm khó dễ gì?Chỉ bằng lập tức quay về chơi tâm kế với đám đồ đệ của nguoi đi cho đỡ mất mặt!)

Trong nội tâm Nhạc Sơn Tùng hung hăng mắng lớn nhưng ngoài mặt vẫn là một vẻ đạo mạo nghiêm chính,gã khẽ vuốt hàng ria hình chữ bát,trầm ngâm một hồi sau đó nói:

- Một mảnh Bồ Tát Tâm của Tiêu tiên gia quả là khiến người khác phải kính phục.Dùng Huyền Thiết làm ra một cái quan tài cho kẻ địch,hành vi trượng nghĩa bậc này tuyệt đối không phải ai cũng có thể làm!

(Thấy không ăn được liền quay ra bợ đỡ sao?Cái tên Nhạc Sơn Tùng này quả nhiên là một người linh động.)

Tả Đồ Vật hơi nhú mày,ác cảm đối với Nhạc Sơn Tùng lại tăng thêm một bậc.

Định Lâm Mà Quên sư thái vốn có hảo cảm với Nhạc Sơn Tùng,lại thấy lời của gã rất hợp ý nên lập tức hòa theo:

- Nhạc tiên sinh nói rất phải!Huyền Thiết cứng rắn vô song,là một loại khoáng vật rất chi là hiếm có khó tìm a

Thiên Sinh Vô Duyên đạo trưởng cảm thấy im lặng cũng dở mà nói thì lại chẳng biết nói gì,đánh trầm ngâm vuốt vuốt chòm râu:

- Ừm~Ừm~Các vị nói rất phải...

- Tranh đấu là chuyện của người sống,đừng lỗi người chết vào!

Tiêu Viêm trầm giọng quát rồi từ trên ghế lướt ra ngoài,thân thể chớp mắt đã đứng bên cạnh quan tài,không hẹn mà cùng Xích Viêm chấp tay cầu nguyện cho vong linh của Nhật Thánh Sứ được siêu thoát.

[Thằng nhãi này bị cái gì bệnh?Thù đã trả xong còn lẻo đẻo theo ta làm gì?]

[Được ta dạy cách chơi vài cái con rối nho nhỏ đã muốn xông cái gì bá nghiệp,não nguoi bị lừa đá à?Với lại cái La Sát Giáo này ta chỉ lập chơi,chắc vài năm nữa là sập tiệm.Nguoi vẫn là nên về quê cũ bắt cóc một cái xinh xắn tiểu thôn nữ đi thì hơn,à nhầm,y ta là cưới.Không nên bắt cóc,điều của nguoi quá ngắn,dù bắt cóc nàng cũng sẽ không yêu thích nguoi.]

[Vẫn còn lì lợm?Thôi được,cho nguoi làm Nhật Thánh Sứ đi,sau này chạy vật cho lão tử.Cơ mà ta không giữ nguoi,khi nào chán có thể lập tức rời đi.]

[Huyền Thiết Lỗi!Mẹ nó,có biết là nguoi làm đi được cả đời cũng không đủ tiền mua tới một mảnh Huyền Thiết không?Biết!?Biết mà còn dám mở mồm xin bôn toạ?Cút ra chơi với đám người gỗ của nguoi đi!]

[Mẹ nó,nguoi thực sự muốn đi làm đi được!?Thôi nguoi lăn về phòng ngay,bôn toạ đi kiếm Huyền Thiết cho nguoi là được chứ gì?Để một cái tên xấu tởm như nguoi làm đi được thì mặt mũi La Sát Giáo xem như vất hết!]

- Bình sinh nguoi rất thích Huyền Thiết,giờ quanh nguoi toàn bộ đều là Huyền Thiết rồi,cảm thấy hài lòng chưa?Nếu còn dám hoành hoặ thì dù là quý bôn toạ cũng không tha cho nguoi.

Xích Viêm lặng lẽ quán kinh vào đầu ngón tay sau đó chậm rãi viết xuống tám chữ:“Ngốc Tiểu Tử Ngưu Gia Thôn Thọ Đường(*)”.

(*):Thọ đường=Quan tài

Pháp Hải chấp tay nói:

- A Di Đà Phật!Thiện ác thì sao,phàm là người,chung quy cũng đều có tình.

(Nội công thật thâm hậu!)

Nhạc Sơn Tùng khẽ giật mình. Gã luôn tự hào bản thân có Tử Hà Thần Công, nội lực thâm hậu dùng hoài không hết thế nhưng để có thể luyện nội lực mạnh mẽ tới mức viết lên kim loại dễ dàng như viết trên cát thì có lẽ bề quan 40 năm cũng vẫn còn là quá ít.

Chưa kể đây còn là Huyền Thiết cứng rắn vô địch, nghĩ đến việc sẽ phải đối mặt với loại quái vật này khiến cho mồ hôi lạnh của Nhạc Sơn Tùng ào ào chảy xuống ướt đầm cả mảng áo sau lưng.

- Ma giáo to gan! Người nghĩ đây là đâu mà còn dám hống hách như vậy? Lần này đừng mong bọn ta bỏ qua cho người!

Cầu Mai Phương rống lên rồi xoát một tiếng rút từ trong giày ra một thanh đoản kiếm phóng về phía Xích Viêm. Tổng Nguyệt vội hô to: “Không nên!”, tuy nhiên mũi nhọn đã sắp đâm vào mặt nạ La Sát.

Mắt thấy đoản kiếm chuẩn bị xuyên qua mặt nạ thì cánh tay Xích Viêm nhanh như chớp vung lên nắm lấy thân kiếm, trong lòng bàn tay bùng lên một ngọn lửa đem đoản kiếm tầm thường kia nung chảy nhỏ tong tong xuống mặt đất.

- Phải rồi, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua. Các người đều tới đền mạng cho Nhật Thánh Sứ đi!

Xích Viêm đánh một chưởng xuống đất, lập tức chưởng kinh lấy gã làm trung tâm lan ra hơn một trăm mét khiến đám chưởng môn Tả, Nhạc, Định, Lưu, Thiên bị đánh ngã lăn quay, nội thương học máu. Pháp Hải cũng bị chưởng kinh đánh cho mặt mũi tái mét, hai tay chấp trước ngực luôn miệng niệm:

- A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

- Chớ làm cản!

Tiêu Viêm nhảy lui ra sau, ngón tay khẽ động triệu hồi Thanh Long Kiếm đâm tới trước mặt Xích Viêm.

Dịch Cân Kinh Nhất Gian Chiến Văn!

Cả người Xích Viêm giống như được bao phủ bởi một tầng khí đen, trên mặt xuất hiện một đường chiến văn màu hoàng kim xuất phát từ đỉnh đầu chia đôi thân thể.

Dịch Cân Kinh một khi đẩy lên cảnh giới cao nhất sẽ xuất hiện chiến văn, uy lực tăng dần từ tam gian tới nhất gian. Những ai đạt tới cảnh giới này đều đã là cao thủ trong cao thủ, bởi lẽ họ đều là những người đã trải qua kì ngộ hoặc sử dụng thiên tài địa bảo, còn nếu là tu luyện chạy bằng lúa gạo thì dù có tu luyện cả đời cũng không đủ chân khí để đẩy lên tam gian.

Lại nói, người tu luyện Dịch Cân Kinh có thể hấp thụ năng lượng trời đất để cường hoá bản thân, càng luyện tới cấp cao thì càng hấp thụ được nhiều sức mạnh. Đến Hắc cấp thì nội ngoại không có nhược điểm, chân khí cuộn cuộn dùng hoài không hết, thậm chí có thể tay không phá thép rồng dễ dàng như đánh gãy một khúc củi mục.

Chỉ thấy thân thể Xích Viêm cấp tốc nhảy lên, chân phải co lại ngưng tụ nội lực tới mức xung quanh xuất hiện trạng thái chân không, vài khối đá vừa rơi bị Xích Viêm đánh vỡ lúc này bay lơ lửng khiến gã trông như quỷ thần giáng thế.

Nói thì chậm, thế nhưng mọi động tác của Xích Viêm chỉ diễn ra trong chưa đầy hai giây kể từ khi trường kiếm xuất vó. Cho đến giây thứ hai phẩy năm thì Thanh Long Kiếm đã vượt qua quãng đường hơn hai trăm mét đâm tới Xích Viêm lúc này chỉ còn cách bốn bước chân, kiếm chưa chạm thế nhưng kiếm khí sắc bén đã thành công đem y phục của Xích Viêm chém ra không ít vết rách.

- Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Theo thanh âm như long gầm hổ rống của Xích Viêm, chân phải dùng tốc độ cực nhanh đá ra tựa muôn vàn mũi tên cùng bắn vào Thanh Long Kiếm, cước lực hùng hậu kết hợp cùng nội lực đã đạt tới cảnh giới Siêu Thần Nhập Hoá khiến cho không gian xuất hiện vài cái vết rách.

Những vết rách này dẫn tới một không gian đen đặc mà không ai kịp nhìn rõ, bởi lẽ vết rách chưa đầy một giây đã lập tức khép lại, thế nhưng từ những tia điện đen ngòm nổ lách tách thì mọi người cũng đều đoán được chỗ kia có lẽ cũng không phải cái địa phương tốt đẹp gì.

Có thể tạo ra vết rách hư không tuyệt đối không phải chiêu thức tầm thường, dù Thanh Long Kiếm là thần binh thế nhưng trải qua công kích liên tục trong thời gian cực ngắn khiến thân kiếm nhanh chóng xuất hiện vết nứt.

Vết nứt nhanh chóng lan rộng, cuối cùng dưới tác động của một cước lôi đình thì Thanh Long Kiếm liền vỡ thành bốn đoạn.

Bởi Thanh Long Kiếm có linh tính nên cố gắng triệu hồi các mảnh tàn kiếm để khôi phục nguyên dạng, thế nhưng dưới một cước cuối cùng của Xích Viêm thì thần binh không còn kết cục nào khác ngoài vỡ vụn thành trăm mảnh.

- Khục!

Tiêu Viêm cùng Thanh Long Kiếm tâm ý tương thông, thần binh bị huỷ mạng đến to lớn cản trở khiến gã ho ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt lao đảo vài bước giống như không thể đứng vững.

- Hừ!

Xích Viêm hừ lạnh một tiếng, thân thể cấp tốc lao tới vùng chướng đánh về phía Tiêu Viêm. Một chướng này tuy đơn giản tới cùng cực, thể nhưng dưới nội lực của Dịch Cân Kinh thì lại mang theo uy áp cường đại khiến người ta triệt để tuyệt vọng, chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi cái chết.

- Không được làm càn!

Tổng Nguyệt sợ đến hồn bất phụ thể, hoàn toàn vất cái khí độ thông dong điềm đạm qua một bên mà liều mạng chạy tới chắn trước mặt Tiêu Viêm, cái gì cũng không kịp nghĩ vùng chướng chống đỡ áp lực khủng khiếp kia.

- ...

Xích Viêm động tác bỗng chậm lại, tới khi mắt thấy Tổng Nguyệt đưa ra bàn tay nhu nhuyến không xương thì mới đem chướng ấn xuống đánh vào tay nàng.

- Chính là lúc này!

Cầu Mai Phương hú lên một tiếng quái dị. Lão ngưng thần chờ đợi thời khắc này từ nãy tới giờ rồi, đến khi bắt được lúc động tác của Xích Viêm chậm lại lão lập tức dùng pháp lực hút thanh trường kiếm của Tà Đồ Vật vào tay sau đó dùng hết sức bình sinh tung ra chiêu thức trấn phái trong bộ Vạn Hoa Kiếm Pháp.

- Phong Hoa Tuyệt Nguyệt!

Năm đường kiếm đồng thời chém ra phân biệt đánh vào cổ, hai tay, hai chân của Xích Viêm. Lần này lão dồn toàn bộ tâm huyết cùng cay cú vào một đòn đánh khiến cho thân thể đạt tới một cảnh giới huyền diệu, trong khoảnh khắc ngộ ra được áo nghĩa của chiêu thức, uy lực đánh ra lập tức tăng lên gấp bội.

- Nguyệt cái thằng bố con mẹ nhà ngươi!

Xích Viêm gầm lên một tiếng, phản hông cấp tốc xoay chuyển sử dụng hai chân trái phải phân biệt đập vào hạ bộ cùng mặt già của Cầu Mai Phương khiến lão giống như một con thiên nga gãy cánh quay cuồng mấy vòng trên không rồi ngã đập mặt xuống đất.

- Oa!

Tổng Nguyệt cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, cổ họng có một cổ máu tanh dâng lên thì vội nuốt xuống để bảo trì chân khí trong cơ thể, cánh tay phải thì gánh chịu lực xung kích cường đại khiến cho liên tục phát ra thanh âm rạn nứt rợn người.

- A~

Xích Viêm bắt ngờ văng ngược ra sau, lão đảo tiếp đất rồi hữu khí vô lực nói:

- Các ngươi khá lắm! Món nợ này bốn toạ nhất định sẽ bắt các ngươi trả gấp mười lần!

Gã nắm lấy quan tài rồi sau đó đập không mà đi, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

(Đây... đây là cái dạng gì quái sự?)

Tổng Nguyệt mặc dù cả người đau như sắp vỡ ra nhưng cũng không nhận được ngăn ngại nhìn theo hướng Xích Viêm ly khai. Rõ ràng là gã đang thắng không thể thắng hơn vậy mà tại sao đột nhiên lại giống như bị trọng thương văng ra ngoài?

Nàng từ bé đã chuyên tâm luyện kiếm, chướng pháp của bản thân nát thế nào nàng tự mình biết rõ. Ngay cả đối chướng với mấy tên lừa lọc ở Thiếu Lâm Tự thì nàng cũng sẽ mười phần thua chứ đừng nói tới cái kia đã vượt qua nhân loại thường thức ác ma Xích Viêm, đây còn chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?

Ấy thế nhưng mà nàng đã thắng rồi, không hiểu nổi lòng...

(Không nghĩ tới... Con đàn bà mê trai này không ngờ lại lợi hại đến như vậy!)

Nhạc Sơn Tùng lạnh tay lẹ chân tiến đến ôm quyền vui vẻ chúc mừng:

- Tổng cô nương quả là cao thủ tuyệt thế, ngắn gọn một chướng đã đẩy lùi được ma giáo yêu nhân. Thật đúng là tài năng xuất chúng a!

Tà Đồ Vật cũng vội ôm lấy thân đại thụ này:

- Nếu Tiêu tiên gia đã có ý muốn để Tổng cô nương lãnh đạo liên quân thì kính xin Tổng cô nương chớ nên ngại ngùng. Tổng cô nương là nhân trung long phượng, ngoài cô nương ra thì không có ai đối với chức vụ này xứng đáng hơn!

Định Lâm Mà Quên sư thái cũng nhắm cái gì đó kinh Phật, nói cái gì đó bách tính vùng vẫy quần quai chờ ngày được giải thoát, đại khái là khoảng hai nghìn chữ đồ xuống.

Thiên Sinh Vô Duyên đạo trưởng vuốt vuốt chòm râu:

- Cái này chủ ý...Hào!

Tổng Nguyệt còn đang phân vân thì một bàn tay nam tử rắn chắc vỗ lên vai nàng. Tiêu Viêm cố nặn ra nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch, hữu khí vô lực nói:

- Ta tin tưởng muội.

Nàng đau xót nhìn gã trọng thương đầm đìa, lại liếc thấy Thanh Long Kiếm đã vỡ vụn dưới mặt đất, nội tâm không khỏi dâng lên một cảm giác đau xót.

Đều tại sự phụ nằng, mọi chuyện vốn dĩ đã có thể êm đẹp trôi qua vậy mà chỉ vì lão há miệng thở một câu mới khiến cho Tiêu Viêm trở nên thâm trầm như vậy!

Đều tại tên Xích Viêm kia. Một thân kinh thể hải tặc công lực như vậy sao còn chưa phi thăng mẹ đi? Chẳng lẽ ngồi chơi cùng đám du côn cận bã lại vui đến vậy?

(Không có Thanh Long Kiếm thực lực của Tiêu huynh chỉ còn khoảng một phần mười, có thể chèo chống Thiên Kiếm Môn được hay không đã là cả một vấn đề chứ chưa nói đến leo lên lãnh đạo một đám giang hồ các kẻ chỉ hau háu tìm chỗ tốt. Có lẽ mình nên thay huynh ấy chủ trì đại cục thì tốt hơn...)

Tổng Nguyệt gượng cười:

- Ưm~Muội nhất định sẽ vì huynh lột da lột xương lù súc sinh La Sát Giáo.

Khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng trở nên phi thường khó coi nhưng Tổng Nguyệt không hề phát hiện ra, bởi lúc này nàng đang quay sang đám chương môn Tà, Nhạc, Lưu, Định, Thiên mà lớn tiếng hô hào:

- Mô nghĩa là không có, Bái nghĩa là chia rẽ. Liên Quân Mô Bái do Tiêu huynh sáng lập ý muốn nhắc nhở các người phải đoàn kết một lòng, nhất định không được vì tư lợi cá nhân mà chia rẽ, nhất định phải đem tình đồng chí đồng đội đặt lên cao vời vời. Cho tới khi đột tới mấu chốt cuối cùng của La Sát Giáo thì toàn bộ đều phải tình như thủ túc, đồng khí liên chi. Các hoạt động của Liên Quân ta sẽ dùng thư để trao đổi với các vị, giờ thì mời toàn bộ giải tán!

- A Di Đà Phật. Tại sao phải dùng thư từ tốn thời gian như vậy? Lấy ra vài cái Ngọc Truyền Âm không phải đơn giản hơn sao?

Pháp Hải mặt dày mày dạn nói ra khiến đám chương môn nhân đồng loạt nhủ mảy, thế nhưng trong số đó lại có vài tên nội tâm mừng quýnh vì gặp được tri kỷ, lăm lét liếc nhìn Tổng Nguyệt chờ đợi xem vị tiên tử này sẽ trả lời ra sao trước yêu cầu quá ư là hợp lý này.

- Muốn Ngọc Truyền Âm cũng được, thế nhưng còn phải xem cống hiến của các người. Còn nếu kẻ nào tự tin hái được đầu của Xích Viêm thì bước lên trên, ta lập tức mang kẻ đó về Vạn Hoa Kiếm Phái đem Ngọc Truyền Âm hai tay đưa cho, thậm chí dùng đãi ngộ tốt nhất để giúp gã tăng cao thực lực. Bất quá, nếu nói được mà không làm được thì...Hừ hừ~Có lẽ không nói các người cũng biết.

Nếu đem lời này nói trước mặt đám giang hồ choai choai thì lẽ đương nhiên sẽ xuất hiện mấy cái kẻ không biết trời cao đất dày chạy lên để rồi biến thành vài con tốt thí. Thế nhưng ở đây đa phần đều là chương môn một phái đức cao vọng trọng, đương nhiên trong đầu cũng không thể toàn đất. Trải qua một phen cân trọng suy nghĩ thì cuối cùng cả sáu người đều ngán ngẫm lắc đầu, ôm quyền lặng lẽ cáo lui.

Tiêu Viêm nhìn đám giang hồ ngoan ngoãn cúp đuôi bỏ đi thì thở phào nhẹ nhõm, vận dụng pháp lực điều khiển mảnh vỡ của Thanh Long Kiếm quay trở lại vỏ. Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Viêm thì mảnh vỡ ghép lại thành kiếm, so với thời điểm hoàn hảo thì còn nhiều hơn một phần biến hoá cùng linh động.

- Ày~Cuối cùng cũng xong. Tổng muội, ta đi ngủ một giấc cho lại sức, người cũng nên trở về nghỉ ngơi a!

Tổng Nguyệt há miệng định nói gì đó nhưng suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn đem toàn bộ nuốt xuống, lặng lẽ nhìn thân ảnh cao lớn tiêu sái của Tiêu Viêm từ từ đi mất.

Nàng buồn bã thở dài, một mỗi bước đến vác Cầu Mai Phương đang hôn mê bất tỉnh lên vai rồi nắm trường kiếm ném ra trước mặt, miệng lẩm nhẩm vài cái ngôn ngữ không ai hiểu nổi. Trường kiếm theo đó mà trở nên to lớn, thân kiếm vốn chỉ rộng một đốt ngón tay cấp tốc bành trướng rộng đến hơn một mét.

Tổng Nguyệt nhảy lên trường kiếm sau đó Ngự Kiếm Phi Hành lặng lẽ ly khai.

Đang phiêu phiêu bay trên không thì đột nhiên nàng cảm thấy tim đập dồn dập, kinh mạch trương phồng còn nội tạng thì giống như vỡ thành trăm nghìn mảnh đau không thể tả. Vừa nãy cố gắng nhịn xuống nội thương, lúc này nội thương cản trở mạnh gấp trăm lần khiến Tổng Nguyệt cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể vô lực nghiêng hẳn qua một bên sau đó từ trên trường kiếm lao thẳng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tích chút công đức a

Không phải chủ nhân nói dẫn nô tỳ đi tham quan sao? Vì cái gì dọc đường một chữ cũng không chịu nói?

Dù đối với hần cảnh giác tới đâu thì chung quy Thanh Trà vẫn chỉ là một đứa trẻ, trải nghiệm một thế giới không có giao tiếp thực sự là một điều gì đó quá sức đối với con bé. Vậy nên sau nửa giờ chẳng có nổi một cái hắt hơi thì Thanh Trà không nhịn được buồn bực kêu lên.

- Tham quan Hậu Phong, không phải là tham quan cái Vườn Quốc Gia Cúc Phụng chán chết này. Hơn nữa ta đâu phải diễn viên hài, người thích nói thì sao không tự mở miệng?

Ngữ điệu lạnh lẽo sắc bén của hần khiến Thanh Trà chỉ còn biết bấu cái môi nhỏ nhỏ hồng hồng:

- Chứ biết nói gì bây giờ, ngay đến họ tên chủ nhân cũng chưa thèm nói với nô tỳ a.

Hần vén tán lá loa xoà chắn trước mặt qua một bên, chặc lưỡi nói:

- Tên cũng chỉ là một cái danh xưng, sao người không hỏi về tiểu sử của ta?

- Ừm. Vậy kể cho nô tỳ nghe tiểu sử của chủ nhân được không? Rất đặc sắc sao?

- Không kể. Tự bịa lấy một cái mà chơi đi.

Thanh Trà tức đến giậm chân, quyết đoán không thèm nói chuyện với hần nữa.

Năm phút sau.

- Đói sao?

Hần một ngoạm đem nửa cái đùi gà cắn đứt, lúng búng hỏi.

- Nhìn chủ nhân ăn như vậy, nô tỳ không đói cũng bị làm thành đói.

Thanh Trà buồn bực đáp, bàn tay không nhịn được xoa bụng nhỏ đang kêu réo ầm ĩ.

- Bảo người ăn nhiều một chút người không nghe. Cầm lấy ăn đi, ăn nhiều vào bằng không sau này ngực người không đủ lớn lại có kẻ vác kiếm tới chém ta mất.

Hần hào phóng dúi bọc giấy vào tay Thanh Trà rồi chấp tay sau lưng ung dung bước đi, so với cái bộ dáng ăn uống thô tục vừa rồi thì hoàn toàn là một con người khác.

Thanh Trà nghe vậy thì hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì thế nhưng mùi gà nướng thơm phức đã giúp nó gạt mấy lời nhảm nhí của hần qua một bên. Nó rụt rè bóc lên một cái đùi gà đưa lên miệng, hương thịt tràn vào miệng khiến nó cảm thấy cay cay nơi sống mũi. Cả đời nó chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon đến như vậy a!

- Chủ nhân, nhìn người bộ dáng rất tao nhã. Tại sao lúc ăn uống lại... như vậy?

Con bé chủ động bắt chuyện khiến hần có chút ngạc nhiên, nhún vai đáp:

- Tao nhã là tao nhã, ăn là ăn, hai cái này đâu liên quan gì đến nhau.

- Nhưng mỗi lần chủ nhân đều cắn xuống một khối cả thịt cả xương, nhìn rất đáng sợ a!

Thanh Trà vừa nói vừa mô phỏng động tác của hần, răng nhỏ đụng vào xương gà cứng rắn đau tới xây xẩm cả mặt mày.

- Fur Fur-Đấy là để tiết kiệm thời gian nhai xương, có như vậy mới ăn được nhiều. Ngược lại nếu thời gian thông thả thì ta cũng không ngại việc ngồi tách thịt lóc xương.

- Chủ nhân nhìn đâu có bản đến độ thiếu ăn a. Tại sao lại phải lo nghĩ đến chuyện ăn nhiều?

Thanh Trà nhìn hần từ trên xuống dưới. Chỉ thấy một thân hắc y gọn gàng sạch sẽ, đầu tóc tuy có hơi hỗn loạn nhưng so với cái ổ rơm trên đầu nó thì gọn gàng hơn nhiều lắm, tay chân cũng hồng hào không giống như phải lao động vất vả. Rõ ràng là một bộ dáng ăn no chớ chết tiểu công tử, vậy mà tại sao so với một đứa quanh năm thiếu ăn như nó còn muốn đòi khát hơn?

- Đợi khi nào người tu luyện mấy cái công pháp chết tiệt này thì người sẽ hiểu giá trị của chất dinh dưỡng. Còn bây giờ thì lùi ra sau ăn đùi gà đi.

Đột nhiên thanh âm của hắn trở nên trầm thấp khiến Thanh Trà vô thức lùi lại vài bước. Chưa kịp hỏi nguyên nhân thì bất ngờ xuất hiện một luồng khí lạnh quét vào mặt hai đứa đau rất, tiếp đó là một thanh kiếm bụi chẳng lao thẳng về phía bọn hắn.

- Ếc ếc~

Thanh Trà sợ tới mức đánh rơi cả bọc đùi gà xuống đất, thậm chí ngay đến tiếng mẹ đẻ hình như cũng quên luôn rồi.

Bình~

Hắn vùng chân đá văng thanh kiếm, buồn bực kêu lên:

- Con mẹ nó rảnh rồi đến phát điên à? Đem kiếm vát lung tung như vậy, nếu cắt trúng lão tử thì cả họ nhà ngươi tự chôn cũng không đền nổi đâu!

Không ai trả lời hắn, thay vào đó là hai thân ảnh “Ầm~ầm” rơi ở cách hắn vài trăm mét. Khói bụi tàn đi để lộ một thân ảnh diễm lệ và một lão...mà thôi bỏ qua đi.

Lúc này Tổng Nguyệt tóc mây rối bời, ngực áo toàn bộ đều bị máu tươi nhuộm đỏ, thân thể vô lực nằm rạp trên mặt đất, hơi thở mong manh cũng không biết là còn sống hay đã chết.

- Chủ... chủ nhân, nàng chết rồi sao?

Thanh Trà run rẩy bám vào tay áo hắn, một con bé mười hai tuổi như nó căn bản là chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với mấy cái loại này chết chóc thảm sự trên giang hồ.

- ...

Hắn không đáp, tay phải đưa lên hút lấy trường kiếm hắn vừa đá ra nằm lẫn lóc trên mặt đất. Thế nhưng hắn đã quên là nội lực của bản thân còn chưa đâu vào đâu, hút thế hút nửa cũng chỉ kéo tới vài cái viên sỏi.

- Thật quá con mẹ nó phiền phức!

Hắn khẽ gất rồi lật đật chạy tới cầm trường kiếm lên.

- Oa! Nàng mở mắt!

Thanh Trà run giọng kêu lên rồi nhanh tay nhặt tới một cái đùi gà vẫn còn sạch sẽ đưa tới trước mặt Tổng Nguyệt, luôn miệng phát ra cái thanh âm gọi chó:

- Tục tục tục~ Mau ăn đi cho lại sức...

- Ngươi là...Ta đang ở địa phương nào...Khụ~

Tổng Nguyệt mờ mịt nhìn nó, mở miệng nói được mấy câu lại không nhin được ho ra máu doạ Thanh Trà ngã ngồi xuống mặt đất.

- Cô ta không phải chó, ngươi “tục tục” như vậy coi chừng sau này bị cô ta chém thanh hai nửa đấy.

Hắn cảm pháp trường kiếm xuống trước mặt Tổng Nguyệt rồi ngồi xổm quan sát. Chỉ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, ánh mắt tan rã, hơi thở lúc có lúc không, nhịp tim khi còn khi mất, rõ ràng là khi bị nội thương lại dùng sức đè ép xuống khiến cho kinh mạch bị quá tải, đến thời điểm thân thể không chịu nổi đem toàn bộ chân khí đồng thời phóng ra mới tạo thành thảm cảnh như hiện tại.

Bây giờ chân khí trong người Tổng Nguyệt như đoàn xe ninja lead chạy loạn, nếu cứ tiếp tục để nó đâm lung tung thế này thì hậu quả thật khó lường.

À mà cũng không khó lường lắm đâu. Với thể chất của một cái Nguyên Anh sơ kỳ thì không vỡ nát kinh mạch được, cùng lắm chỉ là liệt nửa người thôi.

Hắn đưa tay vén lọn tóc loà xoà che phủ khuôn mặt xinh đẹp của Tổng Nguyệt. Cái nữ nhân này ngày thường luôn kiêu ngạo vênh vao, cao cao tại thượng, ai liếc nàng nhiều một cái thôi cũng đủ rước hoạ vào thân thể nhưng lúc này gặp phải đại nạn, ngay cả việc gạt đi bàn tay của một thằng nhãi mười ba tuổi nàng cũng không đủ sức thực hiện.

(Tổng Nguyệt ời là Tổng Nguyệt. Một đời nữ kiệt ngươi không làm, lại đi dính vào cái kia không tìm không phổi Viêm Não đại nhân. Hại ta tốn nhiều thời gian như vậy vẫn chưa nghĩ ra ngươi là đáng thương hay đang trách.)

- Chủ nhân, người định làm..

Thanh Trà còn chưa nói hết thì hắn đã lật Tổng Nguyệt nằm sấp sau đó dùng ngón tay chọt mấy cái vào lưng, tiếp theo áp hai tay lên lưng nàng rồi truyền nội lực vào trong cái kinh mạch đang loạn thành một đoàn kia.

Thông thường nếu cưỡng ép cứu người bằng cách truyền chân khí thì tỉ lệ thành công sẽ thấp lẻ tẻ. Điển hình là thanh niên Lệnh H* X*ng, mặc dù năm lần bảy lượt được các cao thủ truyền chân khí cho nhưng kết cục vẫn là dành cả thanh xuân để nằm liệt giường đó thôi.

Vì lí do trên nên đương nhiên hần sẽ không đem nội lực ít ỏi của mình truyền cho một con bé mà sau khi hết nội thương có khả năng nó sẽ chém hần thành thịt băm. Thay vào đó hần sử dụng thủ pháp đặc biệt, truyền một ít nội lực vào làm “mồi câu” rồi lôi kéo chân khí trong người Tổng Nguyệt về các kinh mạch quanh cột sống.

Việc này tương đối nguy hiểm vì chỉ cần hần hơi ngáo mà dùng lực mạnh một chút là chân khí trong người Tổng Nguyệt sẽ tràn vào kinh mạch của hần, mà chân khí của một tu sĩ Nguyên Anh tràn vào kinh mạch một thằng nhãi Tội Thể thì biết rồi đấy. Cảnh tượng cũng chẳng khác gì việc đồng thời nhồi kiến thức Hoá lớp 10, 11, 12 vào đầu một đứa bé lớp 1 cả.

Rất may là xung quanh khá yên tĩnh, Thanh Trà cũng thức thoi ngời im nên hần mới có thể tập trung hành sự. Trải qua mười lăm phút nỗ lực cố gắng cuối cùng hần cũng thu tay về, một mồi dùng vật lau đi cái trán đầy mồ hôi, lại phát hiện quần áo cũng đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm thì không nhận được chửi thề một tiếng.

Tổng Nguyệt lúc này cũng đã thanh tỉnh không ít. Dưới sự trợ giúp của hần thì nàng đã thoát được một kiếp, lúc này chỉ cần phân bổ lại đại lượng chân khí còn lưu lại ở kinh mạch gần cột sống là xem như hoàn toàn bình phục.

Nàng ngồi dậy khoanh chân điều tức, lại trải qua năm phút liên tục vận chuyển vài cái chu thiên thì cuối cùng Tổng Nguyệt thở ra một ngụm trọc khí. Ngụm trọc khí này giống như một mũi tên bạc từ miệng nàng bắn ra đi chuyển một đoạn dài khoảng hơn một gang tay sau đó mới từ từ biến mất.

Sau đó Tổng Nguyệt quay lại nhìn thì phát hiện hần vẫn ở cách đó không xa đang lồm cồm đứng dậy khiến nàng không nhận được kì quái hỏi:

- Tại sao ngươi vẫn còn ở đây?

- Câu hỏi thật hay. Ta không ở đây nhờ ngươi gặp chuyện gì thì chẳng phải công toi à? Người ta cứu xong phải là người sống, còn không ta tuyệt đối sẽ không cứu.

Hần phì cười rồi nhắc nhở Thanh Trà:

- Nhanh tay đem mấy cái đùi gà còn sạch sẽ bỏ vào. Có một ít đồ ăn ngươi cũng cảm không nổi, ngươi có chút chuyên nghiệp nào không vậy?

Đội Thanh Trà nhặt mấy cái đùi gà còn ăn được bỏ vào bọc giấy xong hần lập tức quay lưng ly khai, đối với vấn đề của Tổng Nguyệt hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến nữa.

- Khoan đã! Ta còn chưa...

Tổng Nguyệt ngăn người một lúc rồi kêu lên, thế nhưng lúc này bóng dáng của bọn hần đã hoàn toàn biến mất sau tầng cây rậm rạp của Thiên Kiếm Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Là sư nương hay nương tử ?

Có gì vui?

Đọc đường Tiểu Trà cứ ngâm nga mấy bài dân ca ngớ ngẩn khiến hần cảm thấy cực kì khó hiểu. Vừa rồi khi hần kêu đi theo thì thái độ rõ ràng còn rất miễn cưỡng, vì cái gì đột nhiên trở nên cao hứng như vậy?

Tiểu Trà cười hi hi tập tễnh chạy lại gần hần:

- Không nghĩ ra chủ nhân trông cà lơ phát phờ như vậy nhưng lại là một người lương thiện a. Nhìn chủ nhân làm việc tốt, Tiểu Ngưu cảm thấy rất hưng phấn a!

- Người phụ nữ đó... 80% khả năng sau này sẽ bị ta giết, cứu chỉ là bởi hôm nay tâm trạng của ta đang rất không tệ. Mà ngươi làm người không thích lại thích làm trẻ trâu à?

Tiểu Trà không thèm đếm xỉa đến lời của hần, thay vào đó nó ồ lên như vừa nhớ ra chuyện gì:

- Phải rồi! Lần đầu gặp chủ nhân nói là sẽ lấy lại chiếc quạt...

Nó cuống quýt mở cổ áo ra, cánh tay đen đúa cho vào lục lọi một hồi sau đó đó lấy ra một chiếc quạt rồi dâng hai tay cho hần.

Hần lặng lẽ nhìn cây quạt một lúc rồi khịt mũi:

- Người giữ lại mà dùng.Sau này đừng cất đồ trong áo như thế nữa.

Tiểu Trà vội chạy theo kêu lên oai oái:

- Không có bản, không có hoi đầu mà! Thật, thề!

Hắn khề lắc đầu:

- Ta không có thói quen nhận lại đồ đã cho. Nếu người không thích, ném đi đâu cũng được.

Tiểu Trà nhìn cái quạt, chỉ thấy vật này được thiết kế tinh xảo đẹp đẽ, xoè quạt ra thì đập vào mắt là một mặt vẽ huyết hoa, một mặt vẽ rừng kiếm, vừa có vẻ đẹp hùng vĩ lại vừa phảng phất khí thế lẫm liệt, quả đúng là một tuyệt tác.

Ngay cả kẻ ít học như nó còn cảm nhận được chiếc quạt không tầm thường, vậy thì giá trị thực của vật này còn cao đến đâu nữa? Nghĩ vậy thôi đã đủ khiến tay nó run rẩy chứ đừng nói đến việc ném đi. Đắn đo một hồi cuối cùng Tiểu Trà quyết định nhét quạt vào trong áo, sau này có dịp sẽ tìm cách bí mật trả lại cho hắn.

Hắn thấy vậy thì buồn bực gãi đầu, hữu khí vô lực nói:

- Ày~Người là con gái, không nên tùy tiện giấu đồ vào trong áo như vậy.

- Nhưng nô tỳ chỉ có bên trong là sạch sẽ a! Trang phục đã mấy ngày không giặt, rất bẩn thiu!

Lời lẽ chân thành của Tiểu Trà khiến hắn không biết nói sao cho phải, cuối cùng chỉ đành thờ dãi một tiếng rồi vác mặt mo rảo bước trở về Hậu Phong.

Vừa thoáng trông thấy căn nhà nhỏ thì Tiểu Trà liền cảm nhận được một cơn ớn lạnh tập kích khiến nó không nhận được xuất xoa một tiếng.

- Vì đặc trưng địa lý nên nhiệt độ ở đây luôn dao động trong khoảng từ 4 đến 13 độ C. Mặc tạm đi, vào tới trong nhà sẽ ấm hơn một chút.

Hắn cởi áo khoác lên người của Tiểu Trà sau đó bước đi mặc kệ biểu cảm ngây ngốc của nó.

- Chủ nhân... Thế này không được đâu..

Tiểu Trà khôi phục tinh thần, hốt hoảng cúi hắc y chạy theo định mặc lên người hắn. Bỗng nó thấy cánh vật trước mắt hoa lên, thân thể bị một lực lượng vô hình kéo đi khiến nó mất đi trọng tâm sau đó đổ ầm xuống.

Thân thể ngã sấp xuống nền đất lạnh lẽo khiến nó không nhận được kêu đau, đến khi choáng váng qua đi thì nó mới phát hiện bản thân đã bị hắc y trói thành một khối. Hắc y vừa dày vừa bền chắc khiến nó không tài nào cựa quậy.

- Bảo người mặc người cứ mặc. Tại sao ngay từ nhỏ đã cứng đầu như vậy?

Hắn nắm lấy tay áo rồi dắt Tiểu Trà đi. Nó cảm thấy hắn đã bắt đầu có chút bực nên thức thời không nói gì thêm nữa, chỉ cúi đầu lặng im đi theo hắn.

Chợt nó cảm thấy hắc y truyền đến từng trận run rẩy, ngập ngừng hỏi:

- Chủ nhân, ngại lạnh sao?

- Đương nhiên là lạnh. Ta đâu phải quái vật, có thể không lạnh được sao?

Hắn đứng quay lưng lại khiến Tiểu Trà không thể nhìn ra biểu cảm, thế nhưng ngữ điệu lại phảng phất giống như không chút nào để ý khiến trong lòng nó dâng lên một cỗ tang thương. Niên kỷ của hắn so với nó không lớn hơn bao nhiêu, thế nhưng thái độ lạnh nhạt lại làm người khác không nhận được tự hỏi hắn đã trải qua cái tao ngộ gì.

- Tại sao chủ nhân lại tốt với nô tỳ như vậy?

Hắn làm như không nghe thấy câu hỏi của Tiểu Trà, lặng im không đáp. Tại thời điểm nó thất vọng cúi đầu thì hắn bỗng lên tiếng:

- Trên đời không có gì tự nhiên, toàn bộ đều là do nhân quả. Ai đối xử với ta ra sao thì ta đáp trả như vậy, đâu rảnh đi quản người nhớ hay không nhớ.

Câu trả lời của hắn khiến Tiểu Trà rơi vào một mảnh mờ mịt, cảm thấy muốn hỏi thêm rất nhiều điều, thế nhưng nhất thời lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cơ mà nó cũng không còn cơ hội hỏi nọ kia nữa vì lúc này cả hai đã đứng trước căn nhà gỗ. Hắn vươn tay đẩy cửa, nhiệt khí ấm áp từ căn phòng phả ra khiến Tiểu Trà cảm thấy cực kì dễ chịu.

- Ân~Sao lại về muộn như...

Thanh âm vui sướng truyền ra, sau đó một luồng hương thơm ập đến trước mặt nó. Tiểu Trà ngưng thần nhìn thì nhận ra trước mặt là một cô gái rất xinh đẹp, mà đợt gió thơm vừa rồi là bởi nàng chạy vụt đến mà thành, thế nhưng chẳng biết vì sao nàng ta chỉ vừa mới đi được nửa đường thì đột nhiên dừng

lại.

Choang~

Trong khoảnh khắc thất thần Thanh Dương đánh rơi chồng bát trên tay xuống đất vỡ tan. Thanh âm chói tai giúp nàng thanh tỉnh không ít, tay phải vung lên đánh ra một luồng nhu kinh khiến cánh cửa đóng sầm lại.

Tiểu Trà không nhịn được kêu lên:

- Oa~Thật xinh đẹp a!Nô tỳ tuy chưa thấy qua nhiều mỹ nữ nhưng nô tỳ cảm thấy trên đời ít ai có thể đẹp hơn nàng.
- Nói ngược rồi.Phải là:Trên đời thấy qua nhiều mỹ nữ,duy chỉ có nàng là đẹp nhất!

Nụ cười của hắn loé lên trong khoảnh khắc khiến Tiểu Trà thoáng ngây ngời.Còn tưởng hắn là một cái người tung tung vĩnh viễn vô cảm như Hồ Quang Hiếu,không ngờ tại thời điểm cời trần giữa cái lạnh cắt da này lại có thể chứng kiến hắn hiếm hoi một lần nhoen miệng cười.

- Nhưng tại sao thời tiết lạnh như vậy mà trang phục trên người nàng chỉ có hai mảnh,đã thế còn mỏng gần như trong suốt a.Ta không được học nhiều nhưng đại khái cũng biết...Ủm~Biết cái gì mà “Lam lữ phụ phụ bất tương lân”,lại còn cái gì mà “Lộ một khối đậu phụ so với thất thân còn muốn nhục nhả hơn”...Nói chung là nàng thật can đảm a,nếu bảo nô tỳ ăn mặc như vậy có khi cả đời nô tỳ cũng không dám gặp người.

(Thật là một cái không hiểu gì tiểu oa nhi...)

Hắn ngưng ngừng gãi đầu,cảm thấy vẫn là không nên giải thích cho nó thì hơn.

Hôm nay không biết Thanh Dương kiếm đâu ra một cái trang phục vũ nữ Ba Tư khoác lên người,vải lụa mỏng tang vốn đã vô cùng kích thích lại kết hợp với thân thể lồ lộ gợi cảm khiến hắn phải cố gắng lắm mới không xị máu mũi.Nội tâm không khỏi mừng thầm khi đi cùng hắn là cái đứa nhỏ này,nếu đổi lại là Ngao Nam thì có lẽ kiếp này gã sẽ phải chết vì lỡ thấy quá nhiều.

Cánh cửa một lần nữa mở ra,Thanh Dương bây giờ đã khoác trên người một bộ y phục màu tím kín cổng cao tường,đồng thời đôi mắt đẹp của nàng còn không ngừng u oán nhìn chằm chằm khiến mặt già của hắn không khỏi nóng lên.

Cái này rõ ràng là lỗi của hắn không cài đi đâu được.Ai bảo hắn đang yên đang lành tự dung mang về một cái xa lạ tiểu nha đầu làm gì.Xem ra lần này da mặt mỏng của Thanh Dương đã bị đá kích không nhẹ.

Hắn cúi gầm mặt xuống,cười gượng nói:

- Làm phiền người giúp ta tắm rửa cho con bé này,trang phục thì lấy đồ của ta đắp lên là được.Ày~Người đừng nhìn ta như thế,ta nhất định sẽ dùng hết tinh lực để hậu tạ mà. Với lại,ta cũng tiếc không thua gì người đâu.

Thanh Dương đỏ mặt,khẽ gất lên:

- Hồng thềm!Quý mới cần người hậu tạ!Tiểu oa nhi,qua đây!

Nó thấy bộ dáng của Thanh Dương hung dữ như vậy thì rụt cổ lại,không nhịn được nghĩ thầm:

(Nghe nói trên Thiên Kiếm Sơn toàn bộ đều là tiên nhân.Quả nhiên là danh bất hư truyền,thay áo thật nhanh a.Bất quá có vẻ tiên nhân có chút hung,thật hoài nghi lát nữa nàng có hay không lấy roi quất đất ta...)

Nghĩ là vậy nhưng chủ nhân đã phân phó nên Tiểu Trà không còn cách nào khác là phải leo đèo theo sau mỹ nữ hung hăng kia.

Mà kể cũng lạ,cái nhà nhìn bên ngoài thì bé tẹo thế nhưng đi lòng vòng mãi vẫn không thấy điểm cuối.Mỹ nữ áo tím dẫn nó quẹo trái rẽ phải một hồi thì mới đến một gian phòng mật mờ hơi nước,khắp nơi đều là hương dầu tắm nồng nàn.

- Cởi áo ra.

Thanh âm lạnh lạnh của Thanh Dương vang lên khiến nó không nhịn được khẽ run rẩy,đôi tay rụt rề cởi chiếc áo cũ nát để lộ bờ vai gầy cùng xương quai xanh duyên dáng.

(Cái tên tiểu sắc lang này không biết từ đâu bốc tới một cái tiểu yêu tinh.Tuy có hơi lồi thoi lệch thếch nhưng nếu dưỡng dục tử tế thì sớm muộn cũng thành mỹ nhân a.Tuổi đời lại còn trẻ như vậy,so với ta một cái nữ nhân vừa già khảm khú vừa hung hăng...)

Thanh Dương càng nghĩ càng cảm thấy bị ai,khoé mắt không nhịn được dâng lên một tầng sương mờ.Nó tuy tinh mắt trông thấy thế nhưng ở trong nhà tắm hơi nước mật mù nèn,không để ý lắm,với lại người bình thường cũng chẳng có ai khóc vì bị hơi nước bay vào mắt đâu.

- Ngồi xuống.

Nó một lần nữa nghe thấy tiên nữ ra lệnh,thế nhưng vì thanh âm của nàng lúc này đã nhu hoà hơn không ít nên nó cũng cảm thấy có chút an tâm.Hai tay nhanh nhẹn cởi nốt cái quần sau đó ngoan ngoãn ngồi bệt xuống đất.

Thanh Dương cầm xô nước dội lên người nó, nước ấm rửa trôi bụi bẩn trên thân thể khiến nó dễ chịu tới mức khẽ rên một tiếng.

Nước tẩy trôi chất bẩn để lộ da thịt trắng hồng từng khối, tuy làm việc vất vả lại thêm ăn uống không đầy đủ khiến thân thể có chút gầy yếu nhưng nếu chăm sóc tử tế thì qua mấy ngày liền hoá thành một cái trắng mập xinh xắn tiểu nha đầu là cái chắc.

- Thật là một cái xinh đẹp tiểu nha đầu. Hân là từ nơi nào tìm thấy người?

Nó còn chưa kịp mở miệng thì Thanh Dương đã nói tiếp:

- Mà cho dù người có từ nơi nào tới thì cũng nhất định phải nghe lời hân rõ chưa? Hân là một tiểu tử rất nhạy cảm, nếu người không ngoan hân sẽ cảm thấy phi thường không vui.

Nó nhớ lại về mặt chán ghét của hân, xem ra không có lúc nào là hân không “phi thường không vui” a. Tuy là rất muốn chỉnh lại lời của Thanh Dương thế nhưng nghe được trong thanh âm của nàng tràn đầy quan tâm, lại khiến cho một cái đứa bé chưa từng nếm qua tình thương cha mẹ như nó không nhịn được cảm thấy nghẹn ngào:

- Thần tiên tỷ tỷ, tỷ có vẻ rất quan tâm đến chủ nhân a!

Thanh Dương nghe vậy khuôn mặt cũng lộ ra một tia mơ màng:

- Ai kêu hân khờ khạo như vậy... Thật là một cái khiến người ta không thể không lo tiểu hài tử!

- Ất xì~

Hân xoa xoa cái mũi, vừa dọn dẹp mảnh bát vỡ lẫn lóc dưới sàn vừa buồn bực thì thầm với chính mình:

- Con mẹ nó không phải có ai đang nói xấu lão tử đây chứ? Tại sao lại hắt hơi liên tục như vậy?

Hân đổ mảnh bát vào một mảnh vải dày rồi buộc lại sau đó ném vào một cái giỏ tre để khi nào có việc xuống núi thì mang đi vất. Thời nào cũng có cái ưu nhược riêng, nếu trong thời đại công nghệ xe rác đi đến từng nhà để phun khói thì ở thời đại thân thiện với môi trường này chỉ mỗi việc đem bao rác đi vất cũng phải cuốc bộ tới rặng cang.

(Ầyzzz~Lát nữa còn phải đi học a, thật quá con mẹ nó phiền. Hôm nay còn chưa cùng Dương Dương làm nháy nào, thân thể bút rút vải chường...)

Ngồi phịch xuống ghế, cảm nhận thân thể nhỏ yếu vô lực khiến hân có một chút buồn bực.

(Ở cái level thấp thế này thì luyện Kim Chung Trao là tốt nhất rồi, không cần bàn cãi gì nữa. Thế nhưng sức phòng thủ cao quá thì lại khó chết, mà không chết thì Cửu Tử khó mà luyện thành. Mà nếu Cửu Tử luyện không đâu vào đâu thì lấy đâu ra nội lực để mà xài phi đao? Không xài được phi đao mà gặp phải mấy thằng cục súc như Ngao Nam thì có mà bốc cảm ăn vãi. Âm Dương Kỳ Kinh thì tạm thời chưa có thời gian rảnh để luyện, mà có luyện thì kinh mạch bây giờ cũng không chịu nổi. Con mẹ nó sao tương lai của lão tử lại mịt mờ như vậy?)

(Phải rồi, còn vụ con bé kia nữa. Quên bét mất là bây giờ ta còn đang là ăn nhờ ở đậu nhà vợ, bây giờ phải làm cách gì để kiếm tiền đây? Buồn vũ khí, chuyển giao công nghệ, vay vốn ngân hàng... mấy cái này xem ra đều không có tác dụng ở thời đại này. Phải làm gì để kiếm tiền bây giờ?)

Đang miên mang suy nghĩ thì bất ngờ có tiếng bước chân kéo hân trở về thực tại. Một cái thanh thuần xinh đẹp tiểu cô nương khoác trên mình một bộ bạch y rụt rè bước ra, mái tóc ngắn hơi ướt ồm tròn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng khiến người khác không khỏi nổi lên một loại ham muốn bắt nó lại hung hăng cụng nựng một phen.

Bộ bạch y này là Thanh Dương mua cho hân, hân vẫn luôn cất dưới đáy tủ dự định khi nào trở thành một cái đại hiệp thì lôi ra mặc nhưng chắc là không bao giờ có cái cơ hội đấy nữa rồi. Ngược lại con bé mặc bộ này cũng khá vừa vặn, nhìn kĩ thì cũng rất ra dáng một cái tiểu nữ hiệp.

- Ra ăn cơm đi, ta có chuyện muốn nói với hân.

Nó nghe vậy thì sung sướng reo lên một tiếng rồi chạy ra bàn ăn bỏ lại hân đơn độc trước ánh mắt lạnh lẽo của Thanh Dương.

- Ừm~Sur nương thật giỏi, tẩy một cái ăn mày thành một cái trắng hồng tiểu cô n...

Hân chưa nói hết câu thì cái má đã bị Thanh Dương hung hăng nheo tới biến dạng, nàng trầm giọng quát:

- Khá khen cho một cái hoa tâm đại củ cải(*) tiểu quý đầu, chỉ vừa mới hở ra một chút đã xách ngay về một cái trắng hồng tiểu nữ nhân!

(*): Hoa tâm là đào hoa, củ cải là phần dưới của đàn ông)

- Ách! Oan uổng quá, ta chỉ là nhón tay làm phúc thôi mà! Một cái tiểu oa nhi không cha không mẹ vất vưởng ngoài đường không phải rất tội nghiệp sao?

Thanh Dương thấy hân đau tới chảy nước mắt thì ác tâm mềm nhũn, không nhịn được ôm lấy hân, cũng không dám nói gì vì sợ nếu mở miệng sẽ ngay lập tức nằng hân một trận tới bời măt.

(Không ngờ nữ nhân ăn giấm chua xong lại đáng sợ như thế! Suýt nữa thì ta bị véo chết rồi!)

Hắn cố nhin đau để thả thính chứ để giấm chua quá thì Thanh Dương bị ung thư mắt:

- Nương tử đừng ghen, ta đối với Tiểu Trà hoàn toàn không có ý gì cả. Nàng mới là người ta yêu nhất trên đời. Hôm nay sáng sớm đã phải đi cùng đám cô hồn kia nửa ngày khiến ta nhớ nàng tới bồn chồn hết cả người rồi, hay là nàng giúp ta đỡ bồn chồn được không?

Lời của hắn tuy thô tục hết mức lại thêm sến chết người không đến nỗi nhưng khuôn mặt vẫn bảo trì vẻ nghiêm túc khiến Thanh Dương không khỏi rởn rợn. Giá mà hắn cười một tiếng thì nàng mới có thể vỗ lên mặt hắn mà nhắc hắn nhớ có nói đùa, chứ hắn cứ nghiêm túc như vậy thì nàng biết từ chối ra làm sao?

- Dẻo miệng. Ta nấu đồ ăn cũng không có bỏ thêm đường a!

Hắn bắt chước ngữ điệu của Thanh Dương, nói:

- Ăn nàng một đêm còn ngọt hơn mười năm ăn đường a.

- Ăn cái đầu con! Bại hoại, dâm tặc!

- Khắc khắc~ Đã nghiện lại còn ngại.

Hắn tham lam hấp thụ mùi hương trên người Thanh Dương, đôi tay ngăn ngăn dùng sức ôm chặt eo thon khiến hai thân thể giống như hoà làm một.

Thanh Dương bỗng cảm thấy một cổ dục hoà rục rịch trong cơ thể, hoảng sợ kêu lên:

- Không nên... Còn có một cái... tiểu oa nhi a...

- Chỉ làm một chuyến tàu nhanh thôi. Đừng để nó thấy là được.

- Nhưng...

Hắn rướn người dùng môi chặn lại lời nói của Thanh Dương, hai tay phát lực bế nàng lên theo tư thế “Dâng Hoa Kính Phật”. Cả hai vừa vòng tình hôn hít vừa rón rén vượt qua phòng tuyến lỏng lẻo của Tiểu Trà, đưa đang say sưa ngắm đồ ăn mà quay lưng về phía bọn hắn rồi nhanh chân chạy vào một gian phòng sau đó đóng sầm cửa lại.

Tiểu Trà đứng ngay ngắn ở mộ bên lau nước miếng suốt hai tiếng đồng hồ thì mới thấy bọn hắn bước ra. Chẳng hiểu tại sao Thanh Dương mới vừa rồi còn mạnh khoẻ mà lúc này khuôn mặt đỏ hồng, mái tóc có chút hỗn loạn, còn hắn thì cả người tràn đầy mùi hương nữ tính, ở gần cổ hình như cũng nhiều thêm một cái dấu răng.

Mà kì quái ở chỗ cước bộ của cả hai người đều có vẻ phù phiếm vô lực, thậm chí đôi chân đẹp của Thanh Dương thỉnh thoảng còn hơi run run. Lạ ghê!

- Hử? Sao người vẫn chưa ăn?

Hắn dìu Thanh Dương bước ra, nhìn thấy bàn ăn vẫn còn nguyên thì không khỏi cảm thấy kì quái.

- Không dám a! Chủ nhân chưa động đũa, Tiểu Ngưu sao dám đi hạ phạm thượng!

Tiểu Trà hoảng hốt kêu lên khiến hắn không khỏi cảm thấy có chút khó xử. Quả là một cái có nguyên tắc tiểu oa nhi a.

- Tiểu Ngưu? Đây là tên nàng vốn có hay do con đặt?

Thấy vẻ mặt Thanh Dương có vẻ không hài lòng, hắn cười khổ nói:

- Tên nàng là Thanh Trà, thế nhưng lại thích coi bản thân là một con trâu. Về vấn đề này ta sẽ từ từ uốn chỉnh. Mà người tắm cho con bé lâu như vậy mà không biết nó tên gì sao?

(Còn chẳng phải toàn bộ đều nói về cái tên hoa tâm đại củ cải nhà người...)

Thấy Thanh Dương cúi mặt cái gì cũng không nói, Tiểu Trà bèn lớn mật hô lên:

- Thời điểm trong nhà tắm thần tiên tỷ tỷ chỉ toàn khen ngợi chủ nhân a. Tuy là nô tỳ nghe xong cảm thấy không hoàn toàn là đúng nhưng có một người yêu thương ngài như vậy thì ngài quả thật là có phúc a!

Thanh Dương nghe vậy thì mặt ngọc đỏ bừng, cái mặt cúi thật sâu như muốn tự rúc đầu vào trong ngực, cố hết sức tránh khỏi ánh mắt mờ ám của hắn.

Nhìn bộ dáng nàng ngượng ngùng đáng yêu như vậy hắn không khỏi nổi lên một cỗ tà tâm muốn một lần nữa đẩy nàng ngã ra bàn hương hăng thân mật. Thế nhưng cảm nhận thân thể nàng vừa mới trải qua một trận vui hoa dập liễu còn đang mềm nhũn dựa vào hắn thì hắn đành dùng hết sức kìm hãm

máu huyết đang chạy ầm ầm, dù sao hấn cũng không phải một kẻ trong náo chi toàn tình trùg đầu.

- Ngồi xuống ăn cơm a. Vận động vất vả cả buổi chắc ai cũng đói rồi. Ngươi cũng ngồi xuống ăn cùng đi.

Tiểu Trà sợ hãi lùi một bước, luôn miệng kêu lên:

- Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám!

Thanh Dương sinh hoạt bình dị đã quen, nay có thêm một cái nha hoàn không khỏi cảm thấy có chút thiếu tự nhiên. Hấn lại càng là không thích ứng được với cái kiểu cung cung kính kính này, buồn bực nói:

- Ngay từ đầu ta cũng không có yêu cầu ngươi làm nha hoàn, ngươi trưng cái bộ dáng này ra là để cho ai xem? Ngươi có thể ngoan ngoãn làm một cái tiểu muội cơ mà!

- Nhưng mà... nô tỳ ở nhà họ Pác chỉ thấy người ta làm nha hoàn tốt, chứ chưa từng thấy ai làm tiểu muội tốt cả. Nhỡ nô tỳ làm không tốt...

Hấn bưng cái trán, buồn bực gằn từng tiếng:

- Ta dạy ngươi là được. Giờ thì ngồi vào bàn ăn, hoặc là hôm nay ngươi khỏi ăn cơm.

Nhìn mặt hấn lăm lè như thế kia Tiểu Trà cũng không có can đảm thử xem hấn là đang nói thật hay nói giỡn, nhanh nhẹn ngồi xuống ghế bên cạnh Thanh Dương cười hi hi nói:

- Đại ca tốt, mong sau này được huynh chỉ bảo thêm a!

Tiểu Trà mới vừa cầm được đôi đũa lên thì chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi:

- Tên của chủ... ý quên, đại ca là gì vậy?

Hấn đáp gọn lỏn:

- Tinh Vũ.

Tiểu Trà vội lăm nhảm mấy lần cho khỏi quên rồi gấp đồ ăn nhét vào miệng, lúng búng nói:

- Tinh đại ca... Tên nghe hơi kì một chút nhưng cũng có vẻ dễ nhớ a.

Nó nuốt đồ ăn xuống rồi quay sang Thanh Dương, thật thà hỏi:

- Còn đại tẩu tên gì vậy? Oa! Sao hai người lại phun thức ăn ra, thật là mất vệ sinh!

Thanh Dương ho khan một lúc rồi run giọng đáp:

- Chớ hiểu nhầm Ta với hấn không phải... cái quan hệ kia. Ta là sư phụ của hấn a.

- Nương tử.

Hấn lạnh lùng đĩnh chính nhưng bị Thanh Dương hung hăng nhéo vào mũi một cái nên đành phải buồn bực sửa lại:

- Nói nghịu, là sư nương.

- Có mà con cố tình ấy!

Thanh Dương ngượng ngùng gắt lên.

- Không đâu, là do hai từ này quá giống nhau. Sư nương, sư nương, nương tử. Đó, lại đọc nghịu rồi.

- Hừ!

Tiểu Trà ngồi ngay ngắn xem đôi vợ chồng trẻ cãi nhau một lúc rồi mới lên tiếng:

- Ủa? Vậy là sư phụ hay sư nương?

Hấn nhàn nhạt đáp:

- Sư phụ là đực, nương tử là cái. Việc này mà cũng phải hỏi sao? Ách~Đừng nhéo, ta thực sự là bị nghịu.

- Ủa, vậy thần tiên tỷ tỷ là sư nương hay là nương tử?

Hắn nghiêm giọng đáp:

- Đương nhiên là nương tử.

Lần này Thanh Dương không néo hắn nữa,thể nhưng về mặt đờm buồn lại khiến hắn cảm thấy đau nhức gấp trăm lần:

- Con đừng tiếp tục đùa như vậy.Ta đã từng này tuổi,chưa kể còn là sư phụ con.Sao ta có thể mặt dày huỷ đi tiền đồ của con chứ...

Hắn nghe vậy thì không nhịn được tiến lại gần hôn lên trán Thanh Dương ôn nhu nói:

- Ngốc.Huỷ tiền đồ thì còn hậu đồ,trung đồ,trái đồ,phải đồ.Thể nhưng không có nàng thì đời ta chỉ là đồ đồng nát.Không,ngay đến cả đồng nát cũng không bằng.

- Tại sao thần tiên tỷ tỷ lại khóc?Pác lão gia có một người vợ bé năm nay chỉ mới mười hai tuổi mà tiền đồ cũng đâu có ảnh hưởng gì đâu?Lão gia còn nói người vợ bé kia là thần tài mang lại may mắn a!

Tiểu Trà ngây ngô nói khiến Thanh Dương không nhịn được rúc đầu vào ngực hắn im lặng khóc.Ở cái thời thế đảo điên này lão già lấy ấu nữ thì thiên hạ cũng ngoảnh mặt làm ngơ,thể nhưng tại sao nàng yêu hắn thì lại bị coi là trái với đạo lý,bị người đời khinh rẻ?

- Tiểu bảo bối.Ta muốn ở một mình,con cùng Tiểu Trà ra ngoài được không?Mang theo đồ ăn,đừng để mình bị đói.

Thanh âm ghen ngào của nàng kiên định tới mức trái ngược hoàn toàn với vẻ ôn nhu thường ngày khiến Tiểu Trà chỉ còn biết rậm rập làm theo.

- Con đừng lo,ta sẽ không làm gì đại đột đâu.Ta chỉ muốn...suy nghĩ một chút.

Hắn nghe vậy thì mới chịu buông Thanh Dương ra.Lúc này áo hắn đã bị ướt một góc nhỏ,thể nhưng linh hồn hắn thì từ lâu đã bị nước mắt của nàng làm cho ướt đầm đìa rồi.

Thanh Dương gạt nước mắt,cười gượng nói:

- Trong lớp nhớ cẩn thận.Đừng để bị sư bá làm khó dễ a!

Trên miệng hắn điểm một nụ cười nhạt,khẽ cúi đầu sau đó xoay người ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tâm sự

Tình đại ca,thần tiên tỷ tỷ có hay như vậy không?

- Không đâu.Mọi hôm nàng ngoan lắm,chắc tại hôm nay có thêm người nên nàng ngại.

(Ngại gì mà giống như sắp tự sát đến nơi vậy...)

Tiểu Trà hơi lo lắng khi nhớ lại về mặt buồn rười rượi của Thanh Dương,thể nhưng nhìn vào thái độ bình thản của hắn nó biết dù nói gì cũng bằng thừa nên nó quyết định chuyển sự chú ý sang đĩa nem rán.Ủm~Thật thơm a!

- Chúng ta đang đi đâu?

- Tới Kiếm Phong.Buổi học Vẽ Bùa sẽ bắt đầu sau 30 phút nữa,và nếu bỏ lỡ thì sẽ không hay đâu.

Sau khi đi qua một loạt hành lang và dãy nhà cao chọc trời,cho đến khi dừng lại ở một ngôi nhà rất lớn nằm cách biệt hoàn toàn với những kiến trúc còn lại.

Hắn vừa gõ cửa vừa nói:

- Gã có chút gần đờ.Hai đứa từ từ làm quen nhé.

Một nam tử mở cửa và ngay khi trông thấy hắn thì mặt người này lập tức nhăn nhúm lại:

- Người tới đây làm gì?Chỗ này không phát kẹo đâu.

- Ha ha.Vui đấy.Hôm nay ta tới để trình bày cho lão một cái thành viên mới của Hậu Phong Thanh Trà,đây là Tiêu Viêm.Tiêu Viêm,đây là Thanh Trà.

Tiêu Viêm nheo mắt nhìn Tiểu Trà một lúc rồi nhún vai sau đó đóng sầm cửa lại:

- Sao cũng được.Miễn là người chịu hoàn toàn trách nhiệm với những rắc rối mà nó có thể trực tiếp hoặc gián tiếp gây ra.Giờ người cút đi được rồi!

Hắn vội giữ cánh cửa lại,cười nhạt nói:

- Ấy~Ta không có rảnh rồi mà dắt một đứa trẻ con đến tận đây để mà chào hỏi.Ta muốn nhờ lão trông nó một lúc,Dương Dương đang có việc cần ta,mà việc này thì không tiện mang nó đi theo.

Tiêu Viêm gồng mình kéo cánh cửa vào,cười lạnh hỏi:

- Sao ta phải giúp người?

Hắn cũng dùng hết sức giữ lại,bình thản đáp:

- Chắc là bởi người không muốn thấy Dương Dương buồn a.

Tiêu Viêm gằn giọng:

- Dương Dương là cái tên dễ thứ rận rệp như người gọi sao?

- Không thể gọi á?Nhưng mà có vẻ như nàng lại rất thích ta gọi như vậy.Phải làm sao đây?

Lớp vỏ gỗ của cánh cửa dưới tác động của hai người dần vỡ vụn để lộ tầng lõi thép bên trong,thế nhưng ngay cả lõi thép cũng dần xuất hiện vết nứt trông như cơ thể bị phá hủy bất cứ lúc nào.

- Tiểu oa nhi.Vào!

Cuối cùng Tiêu Viêm đành phải nhượng bộ.Con người ai cũng có điểm yếu,mà điểm yếu của gã thì lại bị hắn nắm được quá dễ dàng.

- Đại ca sớm quay lại đón Tiểu Ngưu nhé.Cái người này giống như là rất nguy hiểm...

Cánh cửa đóng sập lại lạnh lùng cắt đứt thanh âm của nó.Hắn thấy màn trần trời này thì không nhịn được cười khò,trước đây phản ứng của hắn cũng dữ dội không thua gì nó đâu.

.....

Hắn trở về thì thấy Thanh Dương đang nằm gục trên bàn,tóc dài tùy ý buông xoã vắt qua một bên vai.

- Nương tử,mệt sao?

Hắn lẳng lặng đi tới nâng lên mái tóc mềm mại như nước sau đó cẩn trọng buộc lại,hương tóc nhàn nhạt xộc vào mũi khiến hắn không khỏi cảm thấy hơi phê pha.

- Không...Chỉ là...

Thanh Dương giật mình nhận ra hắn đang đứng buộc tóc cho nàng.Không biết là vì đoạt xá hay do làm...cái chuyện kia mà hắn nguyên bản là một thằng bé cao chưa đến 1 mét 6 thế nhưng chỉ trong vòng chưa đầy một tuần đã cao vọt lên.Đến nay cũng đã sắp vượt qua cả nàng rồi.

Tuy trên đời không thiếu trường hợp những đứa bé có huyết thống đặc biệt có thể trong một đêm trở thành người lớn.Thế nhưng so với nhân loại bình thường thì tốc độ phát triển của hắn thật đáng sợ a!

- Sao đột nhiên nương tử lại nhạy cảm thế?Doạ quả tim nhỏ của ta bây giờ vẫn còn đập ầm ầm đây này.

Nàng thấp giọng đáp:

- Xin lỗi.Tại con dẫn một cái tiểu oa nhi về khiến ta nhận ra tương lai con sẽ còn có thêm nhiều bằng hữu,thậm chí nữ nhân mà con yêu.Nếu ngày đó xảy đến...ta rất sợ họ sẽ bắt con phải lựa chọn...

Ở thời cổ đại,sự đồ luyện bị coi là một dạng suy đồi đạo đức tương tự như loạn luân.Ngay cả ma giáo cũng khó mà chấp nhận điều này chứ chưa nói gì đến danh môn chính phái,vậy nên việc đứa hãm phụ khoa nào đó bắt hắn chọn giữa Thanh Dương và danh vọng là điều rất có thể xảy ra.

Tất nhiên là với điều kiện hắn phải ra gì và này nọ thì người ta mới bắt hắn chọn.Ngược lại nếu hắn là một kẻ vô danh tiểu tốt suốt ngày chỉ biết chui xó xinh gầm giường thì cũng chẳng ai thèm liếc hắn làm gì cho mỗi mắt.

Hắn mỉm cười nâng khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Dương lên, cười khê:

- Chọn? Nếu phải chọn, ta nhất định sẽ không bao giờ chọn nàng.

Thấy khuôn mặt Thanh Dương thoáng cái đã trở nên trắng bệch, hắn vội nói:

- Bởi nàng chưa từng là lựa chọn. Nàng là bảo bối của ta, là tính mạng của ta. Không phải ai cũng dấn đến mức đem mạng mình ra làm lựa chọn, ta thì lại càng không làm như vậy.

- Miệng lưỡi dẻo quẹo!

Thanh Dương hung hăng nheo má hắn, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng. Đôi mắt liên tục như vậy, thật khiến hắn không khỏi lo lắng cho huyết áp của nàng.

- Fur fur~ Chẳng phải nương tử thích nhất ta như vậy sao?

- Ai... ai mà thêm...

Hắn mặc kệ Thanh Dương nói gì, động tác thành thạo ngồi lên đùi nàng mặc dù với kích cỡ của hắn thì hành động này thực sự là có chút không phù hợp.

- Ta đói quá, nương tử gấp cái gì cho ta ăn đi.

- Từng này tuổi rồi mà nheo, thật không ra thể thống gì!

Thanh Dương gấp một miếng thịt đút cho hắn, nhìn hắn vừa ăn vừa cười tủm tỉm khiến nàng không nhịn được kêu lên:

- Món này ngày nào con chả ăn, bớt làm bộ làm tịch đi. Thấy ghét!

Hắn dựa vào ngực Thanh Dương, cười khê:

- Đúng là mỹ thực ta đã ăn không ít. Thế nhưng được nương tử đút cho ăn thì vẫn là một trải nghiệm hiếm hoi đấy.

Từ ngày đoạt xá nàng chỉ thấy hai chân mày của hắn luôn nhíu chặt, gặp chuyện gì khóe miệng cũng cong lên đầy khinh bỉ. Thế nhưng lúc này Thanh Dương mới nhận ra hắn còn có bản mặt ngây ngốc đáng yêu như vậy, không nhịn được cúi xuống hôn lên trán hắn một cái.

- Tiểu Trà đâu rồi?

- Ta gửi con bé ở chỗ lão Viêm rồi. Mang theo một đứa bé con, làm chuyện gì cũng cảm thấy không tự tại.

Ngữ khí cụ non của hắn khiến Thanh Dương bật cười khúc khích:

- Con cũng chỉ là một đứa bé con thôi đấy!

Hắn ngửa đầu nhìn Thanh Dương, nhún vai đáp:

- Ta là bé con vậy tại sao vừa rồi nàng lại kêu to thế?

- Tiểu sắc quỷ!

Nàng xấu hổ đánh vào mũi hắn một cái, ngập ngừng nói:

- Tại sao con lại tốn công quay về làm gì, chẳng phải ta đã sẽ không làm điều gì đại đột sao?

- Ta biết nàng sẽ không làm ra mấy hành vi của bọn bánh bèo. Thế nhưng ta khẳng định tâm trạng của nàng lúc này đang không tốt. Tâm trạng nàng không tốt, tâm trạng của ta cũng không tốt, vậy nên ngoại trừ ở bên nàng còn lại ta chẳng muốn làm cái gì sát.

- Có vẻ như con rất hiểu ta à? Vậy con có biết ta sắp làm gì không?

Thanh Dương vẻ mặt bất thiện nhìn hắn, trong mắt hiện lên một tia tinh quái.

- Dùng cái ngữ điệu này... 80% là nàng định giả vờ hôn ta. Sau đấy đợi đến khi ta đáp trả thì bóp mồm ta lại và cười vào mặt ta.

Âm mưu bị bóc trần khiến khuôn mặt Thanh Dương có chút đỏ bừng, ngượng ngùng quệt lên má hắn một cái:

- Tên tiểu quỷ này tại sao lại lợi hại như vậy? Bộ con đọc được suy nghĩ của ta sao?

- Nếu ta không lợi hại thì tán nổi nàng sao? Cái gì cũng có lý do cả đấy. Phải rồi, chú ần...

Hắn lơ đãng nhìn vào cánh hoa trên ngực Thanh Dương. Những người bị nhiễm chú ấn của Xích Viêm bên ngực phải sẽ xuất hiện vết xăm hình một bông hồng đỏ thắm. Không biết đó có phải để thỏa mãn sở thích biến thái của gã hay không thể nhưng bông hồng rõ ràng là một hình xăm kén chủ.

Hắn nói vậy là bởi hắn từng trông thấy mấy gã tráng hán bị nhiễm chú ấn của Xích Viêm, trên ngực tên nào cũng có một bông hồng xinh đẹp bự chẳng. Không hề đẹp đẽ, ngược lại còn có chút biến thái.

- Vì làm cái... hoạt động kia đều đặn nên đã không còn mất kiểm soát nữa. Tuy nhiên không biết tại sao hình xăm này không mờ đi chút nào.

Thanh Dương vừa nói vừa chỉnh lại vạt áo, xem ra nàng không mấy thích thú với việc trên người bỗng nhiên xuất hiện một cái “tha thu”.

Hắn giữ tay nàng lại, cười nham nhở:

- Đừng, rất đẹp mà. Hôn nữa thứ này đã ăn vào da thịt rồi, sẽ không mờ đi đâu. Chú ấn hoạt động như một loại chất dinh dưỡng tiến vào cơ thể, sẽ chạy khắp các tế bào trong khoảng 30 phút đối với cơ thể người trưởng thành. Nếu trước đó không thể trục xuất hợp chất này ra thì cơ thể sẽ vĩnh viễn bị biến đổi.

Thanh Dương nghe vậy thì không khỏi lo lắng:

- Biến đổi? Biến đổi ra làm sao?

- Cũng không có gì nhiều, chỉ là ở ngực hiện ra một cái hình xăm với cả vào khoảng giữa trưa đục hoả trong người sẽ bốc lên khiến người nhiễm chú ấn mất lý trí rồi trở nên cuồng sát. Ngoài ra còn có một vài cái tác dụng phụ giống như là chán ăn, mệt mỏi, khó ngủ... nhưng bù lại sẽ giải phóng một chút tiềm lực cơ thể. Hình như vậy, vì cái trò này khá vớ vẩn nên ta cũng không nhớ rõ lắm.

- Ừ, vậy ta không nói chuyện này nữa. Con còn đói không? Xin lỗi vì vừa rồi đuổi hai đứa ra ngoài. Hay là để ta đi gọi Tiểu Trà về dùng bữa nhé?

- Không cần. Ở lại đi.

Hắn giữ lấy bàn tay mát lạnh của Thanh Dương đang luồn vào mái tóc bù xù của hắn, thì thào:

- Chúng ta cũng cần có chút không gian riêng tư chứ.

- Đừng nháo! Vừa mới làm xong rồi còn gì, người ta còn đang nhức hết cả người đây này.

Thanh Dương đỏ mặt đẩy cái tay đang mò mẫm của hắn ra. Cảm tưởng số lần nàng đỏ mặt trong suốt hai mươi mấy năm cũng không bằng nửa ngày ở cùng hắn.

- Đừng nghĩ bậy bạ. Ý ta là cần không gian riêng tư để hỏi nàng chút chuyện thôi. Nàng thấy chúng ta diễn biến thế này có quá nhanh không?

Ngữ khí nghiêm túc của hắn khiến Thanh Dương trở nên trầm mặc, sau cùng nàng mỉm cười xoa nhẹ lên má hắn:

- Diễn biến gì?

- Mặc dù đối với một kẻ như ta thì điều này có vẻ khá nực cười, thế nhưng ta thực sự cảm thấy có lỗi vì đã quá ích kỷ. Rõ ràng là ta đã không hề nghĩ đến cảm xúc của nàng. Cho dù là đoạt xá, lẽ ra ta nên dành nhiều thời gian hơn để... gọi sao nhỉ... bồi dưỡng tình cảm. Cho đến khi nàng hoàn toàn quên thẳng đản kia...

Bỗng một cảm giác mềm mại áp vào môi khiến hắn không khỏi choáng váng. Khoảnh khắc ngu người mau chóng qua đi, hắn không dám chậm trễ vội bắt lấy cơ hội ngàn vàng này, tay phải vòng ra sau giữ đầu nàng lại đồng thời cái lưỡi dễ dàng tách gọn bờ môi mềm của Thanh Dương hưng hăng tiến vào tàn phá.

- A... Cái tay!

Thanh Dương giãy nảy lên đánh vào bàn tay đang luồn vào trong áo mò mẫm bộ ngực đầy đặn của nàng, khiến cho toàn bộ khung cảnh lãng mạn ảm ảm sụp đổ.

- Ách~ Mọi khi làm chuyện đó ta cũng vừa hôn vừa bóp mà?

Thanh Dương nói lí nhí:

- Cái gì mà vừa hôn vừa bóp? Đừng nói những điều đáng xấu hổ như vậy! Hôn nữa lúc đó khác, lúc này khác, ban ngày ban mặt mò loạn như vậy người ta rất ngượng ngùng a!

Hắn buồn bực thở hắt ra:

- Rồi, rồi. Ta chiều ý nàng, thế nhưng sau này đừng có đòi đấy.

Thanh Dương bấu môi đáp:

- Ai mà thèm! Còn về điều con vừa nói...ta thực sự một chút cũng không hiểu.Cái gì mà có lỗi,cái gì mà bồi dưỡng tình cảm,cái gì mà quên kẻ đàn kia? Tuy ta không biết vì sao lại có cảm giác này với con,thế nhưng ta dám khẳng định rằng tất cả đều là do ta tự nguyện.Vì vậy con đừng nên có những suy nghĩ ngốc nghếch như vậy nữa.

(Thì ra đây là cái gọi là dạy hư trẻ nhỏ...)

Hắn ngại ngần quẹt mũi mấy cái,cuối cùng vẫn cảm thấy không biết nói gì đành ậm ừ đáp:

- Ừm,vậy từ bây giờ ta sẽ tích cực tận dụng sự tự nguyện của nàng hơn.

- Ngốc!Ý người ta không phải như vậy.Này!Đừng mò loạn..

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một ngày của tiêu viêm

Cái định mệnh!

- Éc!

Thanh Trà sợ hãi kêu lên khi thấy Tiêu Viêm bất ngờ đâm một phát vào tường,cả bức tường gỗ lẫn lõi thép bên trong đều bị nắm đấm của gã đánh nát bấy khiến nó không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

- Đừng kêu loạn.Chỉ là tự nhiên cảm thấy khó chịu thôi.

Gã ho khan mấy cái,gần giọng:

- Bỗng nhiên cảm thấy giống như nuốt phải một con ruồi.Lạ thật!

Gã lầu bầu mấy tiếng rồi lại cúi xuống loay hoay với cái hộp kim loại nằm trên bàn.

- Ừm...Đưa ta cái kim,cái vật giống còng cua ở mép bàn ấy.

Thanh Trà ngoan ngoãn làm theo lời gã,cái vật hình dáng giống cây kéo này nặng quá làm nó phải dùng hai tay mới nâng lên được.Ấy thế mà gã cầm xong cũng chẳng thèm cảm ơn lấy một câu,chi lạnh lùng tự thoại với chính mình:

- Vận một chút...Bè nghiêng một chút...Ngon chim!

Theo thanh âm của Tiêu Viêm,vô số luồng sáng xanh lam phát ra từ chiếc hộp rồi hội tụ lại xung quanh hai người.

Thanh Trà không nhịn được kêu lên:

- Thật đẹp a!Đây là vật gì?

- Bớt hỏi mấy câu thừa thãi.Đã chuẩn bị tinh thần xong chưa?

Không đợi câu trả lời,Tiêu Viêm lấy trong áo ra một mảnh vàng rồi đặt vào chiếc hộp.Ngay lập tức những thanh âm rè rè vang lên sau đó Thanh Trà cảm thấy cảnh vật trước mắt nó nhoè đi rồi một lần nữa tái tổ hợp.Tuy nhiên trước mắt nó bây giờ đã không còn là căn phòng rộng lớn trên đỉnh Thiên Kiếm Sơn nữa.

- Éc~Éc~

Vô số ánh chớp lao vút tới trước mặt Thanh Trà khiến nó kinh hãi la lên những thanh âm trần trối.Thế nhưng vì một lý do nào đó mà những tia chớp đó nực kia lại xuyên qua đầu nó và bay lên bầu trời...tím.

- Không phải xoắn.Toàn bộ chỉ là hình phản chiếu thôi.

Tiêu Viêm giống như không hề ngạc nhiên với điều này,gã bình thản nhìn quan sát phong cách kiến trúc kì lạ trong căn phòng.Cuối cùng ánh mắt gã dừng lại ở hai đài sen nhỏ nằm ở chính giữa phòng đang phát ra kim quang lấp lánh.

Thanh Trà nhanh chân hơn gã,đã sớm chạy đến nhòm vào hai cái đài sen từ bao giờ:

- Oa~Ở đây có hai đứa bé này.Thật dễ thương quá!

[Năng lượng ổn định.Bắt đầu tiến hành tìm kiếm hành tinh phù hợp...]

- Ngôn ngữ gì lạ vậy?Bác nghe có hiểu được không?

Tiêu Viêm hừ lạnh:

- Người không cần hiểu.Mà nếu còn dám gọi là bác ta và người rụng răng!

Thanh Trà sợ hãi rụt cổ lại,nói lí nhí:

- Vậy phải gọi bằng gì?

- Tốt nhất là người cứ ngâm chặt cái miệng vào!

Có thêm vô số tia chớp loé lên,tiếp đó là một tiếng hét thảm,rồi thêm một tiếng hét thảm nữa.Tới lúc này thì không còn tia chớp nào được bắn ra,thanh âm duy nhất còn lại chỉ là tiếng bước chân ngày càng gần.

[Xác định lộ trình.Hoàn tất.Bắt đầu khởi hành.Điểm đến:Vũ trụ phía Nam,Thái Dương Hệ,Trái Đất]

Ngay khi thanh âm máy móc vừa dứt thì cánh cửa phòng bị đập tung ra.Vài người đàn ông cao gầy kính đen đắp mặt,vest đen khoác mình bước vào.

Tiếng bước chân vừa rồi rõ ràng là của bọn họ.Đám người kì lạ này bước đi đều tới mức mỗi lần di chuyển chỉ làm phát ra một tiếng bước chân,từng động tác đều chuẩn xác và gọn gàng như máy móc.

- Mấy người này...rất đáng sợ!

Thanh Trà không nhịn được chạy đến nấp sau lưng Tiêu Viêm,thấp giọng kêu lên.

- Đã bảo với người rồi,đây chỉ là...ảo ảnh...

Sự tự tin của Tiêu Viêm tan tành khi mấy tên kì quái kia chậm rãi quay sang nhìn gã,đôi mắt của bọn chúng lấp loé sau cặp kính đen khiến cho ngay cả Tiêu Viêm cũng không khỏi rung mình.

- Họ thấy chúng ta rồi!

Thanh âm của Thanh Trà giống như đã chết ngắc trước khi chúng kịp thoát ra khỏi cổ họng.

- Không phải.Có vẻ như chúng không nhìn thấy,mà chúng cảm nhận được sự hiện diện của ta và người.Nhưng điều này là không có khả năng,trừ khi chúng có thể cảm nhận được những thay đổi siêu nhỏ của dòng chảy thời gian.Thật vô lý!

Dù luôn miệng phủ nhận thế nhưng cơ thể Tiêu Viêm thì không đồng tình với gã chút nào.Linh lực cuộn cuộn dâng lên khiến Thanh Trà phải cố gắng lắm mới không bị xô ngã.

Bùm~Bùm~

Hai tiếng nổ nhỏ thu hút sự chú ý của đám người kì lạ kia.Bàn tay của bọn chúng đồng loạt biến thành một vật thể dạng ống kì lạ liên tục bắn ra những tia chớp đỏ vào hai đài sen kia.Tuy nhiên vì lúc này cả hai đã hoá thành những chấm nhỏ trên bầu trời nên gần như toàn bộ hoả lực đều không có tác dụng,chi có một đài sen là bị lệch quỹ đạo do tia chớp bắn sượt qua vỏ ngoài.

Cùng lúc đó cảnh vật xung quanh bắt đầu bị phân rã,một bức tường năng lượng đỏ như máu dùng vận tốc cực nhanh lướt tới huỷ diệt bất cứ thứ gì nó đi qua.

- Đủ rồi!Phấn khởi đây trước khi xuất hiện thêm bất cứ thứ điên khùng gì nữa!

Tiêu Viêm vùng tay lên,toàn bộ cảnh vật trước mắt hai người phân rã thành vô số ô nhỏ rồi tan biến.Thanh Trà lại một lần nữa nhận thấy bản thân đứng trong căn phòng ngồn ngộn bừa bãi của của Tiêu Viêm.

Trông thấy mảnh vàng trên tay Tiêu Viêm,nó kích động la lên:

- Đây chẳng phải là một mảnh của đài sen vừa rồi sao?

- Cái này chẳng phải quá rõ ràng rồi à?Đừng nghĩ ai cũng bị mù như người.

Tiêu Viêm vùng vẫy mảnh vàng trước mặt một lúc rồi thở dài:

- Vất vả lắm mới kiếm được một mảnh trên đài sen của Đức Phật, còn tưởng sẽ kiếm chắc được gì đó...Haiz, ai ngờ cũng chỉ là một kẻ lưu vong.

Thanh Trà rõ ràng không hiểu gã vừa nói cái mẹ gì, cũng không biết Đức Phật mà gã nhắc đến là ai. Thế nhưng trong đầu nó vừa loé lên một sáng kiến.

- Cái vật này là gì thế?

Tiêu Viêm lấy tua vít vặn lại vài con ốc sau đó nhướn mày nhìn nó như một kẻ đàn:

- Nhìn mà không biết à? Đây là một dạng máy quan sát. Chỉ cần cho một vật thể vào nó sẽ quét toạ độ và thời gian vật đó tồn tại sau đó phát ra sóng năng lượng chen vào dòng thời gian và chiếu lại hình ảnh ở thực tại. Tuy nhiên máy này chỉ giới hạn ở việc quan sát, không thể tương tác với quá khứ. Xem ra vẫn cần nghiên cứu thêm.

- Máy...máy là cái gì?

Thanh Trà ngây ngô hỏi.

- Ồm...Một loại vật chất được ghép lại theo một quy tắc nhất định để thực hiện công năng đặc biệt nào đó. Nói về nguyên tắc thì nó khá giống trận pháp và linh phù, tuy nhiên máy móc có lợi thế ở chỗ nó vận hành tự động, chỉ tiêu hao rất ít linh lực và thần thức. Vẫn không hiểu à? Mà loại rác rưởi như người cũng không cần hiểu. Ra ngoài nhớ đừng nói cho người khác biết chưa! Kê cả thằng bạn ngu dốt của người.

- Không phải bạn. Là chủ nhân, à quên, là đại ca a!

Gã nhún vai:

- Sao cũng được. Giờ phản ra kia ngồi không lừa hán bán cho mù mắt bây giờ!

- Khoan đã, cho con “xem” vật này được không?

Thanh Trà vội kêu lên rồi lấy từ trong áo ra một chiếc quạt:

- Con muốn biết quá khứ của nó.

- ...

Tiêu Viêm trầm tư nhìn chiếc quạt trong tay nó thật lâu rồi thở dài:

- Có một cái rãnh trong hộp, đặt vào đây.

Thanh Trà làm theo lời gã, lập tức cảnh vật xung quanh hai người một lần nữa biến đổi, biến thành một rừng cây xanh tốt rợp rờ dưới nắng chiều.

- Mẹ nó! Đi xa quá rồi!

Tiêu Viêm vung tay, cảnh vật vùn vụt trôi đi sau đó chậm dần rồi dừng lại. Lúc này họ trông thấy một người phụ nữ xinh đẹp nhưng tiêu tụy đang ngồi chính lý số sách, bên cạnh là một tỳ nữ đang nói nhảm:

- Thừa phụ nhân, các đơn hàng đã bị huỷ gần hết. Họ cứ luôn miệng lái nhái là không thể tin tưởng vũ khí do nữ nhân làm ra. Thật là tức chết!

Mĩ phụ kia không tỏ thái độ gì mà chỉ bình thản hỏi:

- Tiền trong kho còn duy trì được bao lâu?

Con nô tỳ cắn môi mấy cái, rụt rè đáp:

- Thừa phụ nhân. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì có lẽ nhà ta chỉ cầm cự được thêm vài tuần. Phải rồi, vừa nãy con bắt gặp vài cái gia nhân, họ xin phép được...rời đi.

- Muốn đi, vậy để chúng đi đi.

- Thừa bà, con...

Nàng đặt cây bút xuống, đôi mắt đẹp nhắm lại thật chặt, phát tay:

- Ai muốn đi đều có thể đi. Ta không giữ các người.

- Đa tạ phụ nhân. Ôn nghĩa của người, kiếp sau con nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp!

Con tỳ nữ quỳ xuống dập đầu ba cái rồi cẩn trọng bước lui, thân thể xuyên qua Tiêu Viêm sau đó hoà vào bóng đêm tĩnh mịch.

- Oa~Oa~

Tiếng trẻ con khóc xé tan màn đêm,mỹ phụ vội đi đến bồng đưa bé lên âu yếm dỗ dành:

- Bảo bối đừng khóc.Chúng ta sẽ ổn thôi,sẽ ổn thôi...

Tiểu Viêm nhòm vào mớ chấn tã trong tay mỹ phụ,chặc lưỡi:

- Thằng nhãi này mới sinh đã có chương khí quán thân,số mệnh định sẵn là cô nhi vất vưởng đầu đường xó chợ.Lại thêm chân mày nhíu chặt,hình dáng như lưỡi kiếm bỏ xuống.Rõ ràng là một kẻ hung tợn hiếu chiến,tàn nhẫn vô loài.Đứng là rác rưởi trong đám rác rưởi,cặn bã trong đám cặn bã.

Thanh Trà bực tức kêu lên:

- Bác ác quá đấy!Đừng có nói trẻ con như vậy!

Tiếng trẻ con khóc vẫn cứ dai dẳng không ngừng,khiến cho thanh âm của mỹ phụ cũng dần trở nên mất bình tĩnh:

- Đều tại ta không tốt.Đều tại ta mất mụ.Đều tại ta...

Cuối cùng nàng không nhịn được gục đầu vào con thơ mà khóc.Tiếng khóc ai oán quanh quẩn trong căn nhà gỗ khang trang nhưng cô tịch.Tựa như cơn mưa rào trong quá khứ,mãi mãi chẳng bao giờ tạnh.

Bất ngờ một nam nhân toàn thân là máu xô cửa chạy vào thờ hồn hèn:

- Phu nhân.Có thích khách,xin người mang công tử chạy mau!

Mỹ phụ giống như đã biết trước điều này,bình tĩnh giao đứa bé cho nam nhân kia.Thằng bé lúc này đã không còn khóc nữa,thay vào đó là gương cặp mắt to tròn thao láo nhìn xoáy vào mẹ hèn,như một lời từ biệt.

- Người mang Đông Phương * * chạy đi.Ta sẽ giữ bọn chúng lại.

- Nhưng...

Cánh cửa nặng nề đổ ập xuống,một nam nhân anh tuấn tiêu sái,ngọc thụ lâm phòng chậm rãi tiến vào.Theo sau gã là một nhóm người đeo mặt nạ hình đầu lâu lăm lăm đao kiếm nhìn rất dọa người.

- Phu nhân,bảo trọng.

Nam tử kia phản ứng cực nhanh,lập tức lao ra cửa sổ hoà vào màn đêm đen kịt.

- Đuổi theo,giết sạch.

Bốn tên đeo mặt nạ lập tức xoay người ly khai,thân ảnh dùng vận tốc cực nhanh lao đi chớp mắt đã thành một chấm đen ở phía xa.

- Đông Phương Gia Hân,gan cô cũng thật quá lớn đi.Không ngờ sắp tèo rồi mà vẫn cố sống cố chết ôm lấy cái nhà này.Thế cũng tốt,đỡ tốn công lao từ chạy Đông chạy Tây tìm kiếm như thằng chồng cô cùng con tiện nhân kia.

-...

Gia Hân im lặng cảm lấy trường kiếm trên bàn rồi chậm rãi rút ra.Ánh kiếm sáng loáng chiếu lên đôi mắt thâm thúy khiến nàng phảng phất giống như tiên tử hạ phàm,không giận mà uy.

- Sau Đông Phương là gì vậy?Tại sao ta lại không nghe được tên của đứa bé kia?Bác có nghe thấy không?

Liên tục bị Thanh Trà gọi là “bác” thế nhưng lúc này Tiểu Viêm cũng không thèm đoạ nạt nó nữa.Gã ngưng thần quan sát cục diện lần này,nội tâm không ngừng tính toán xem nếu gã quay ngược thời gian về quá khứ đập đám người này thành thịt nát thì liệu hắn có còn cơ hội nào bám dính lấy con gái gã hay không.

- Đó là một cái tên bị nguyên rủa,một thứ bị ẩn khỏi dòng thời gian.Có lẽ vậy,ta không muốn tìm hiểu về mấy thứ liên quan đến hắn.

Thanh Trà nhíu mày thật chặt,xem ra não của nó đặt trong cái thế giới điên loạn này hoàn toàn là không đủ dùng.

Thời điểm nam nhân kia chậm rãi tiến lại gần Gia Hân thì đột nhiên xuất hiện một lực hút bí ẩn kéo thân thể của hai người vùn vụt xuyên qua mấy căn nhà rồi dừng lại ở một cánh rừng rậm rạp.

- Dư là là dư lào?

Thanh Trà ngây ngốc kêu lên,toàn bộ những điều kì lạ liên tục ập đến khiến nó cảm giác mình sắp phát điên đến nơi rồi.

- Khoảng cách với vật thể không thể vượt quá 10 km. Xem ra mấy thằng nhãi kia chạy cũng đủ nhanh.

Tiêu Viêm nhún vai đáp.

- Oa~Không vui! Còn muốn xem tỷ tỷ xinh đẹp kia đối phó với đám cặn bã a!

Gã cười gằn:

- Tốt nhất ngươi đừng nên xem. Bằng không sẽ càng thêm không vui.

- Tại sao?

- Đi chết đi!

Một tiếng quát lớn xé rách màn đêm, sau đó là thanh âm bén ngọt của lưỡi đao cắt qua da thịt, tiếp nữa là cánh tay của một thanh niên vô phúc nào đó bay lên.

- Công tử...

Gã chỉ kịp thốt ra hai từ, những từ còn lại thì chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị loạn đao bổ nát như.

- Đứa bé!

- Đứa bé!

- Cẩn thận đứa bé a!

Tiêu Viêm buồn bực gõ lên đầu Thanh Trà một cái:

- Tại sao mày cũng kêu? Vui quá hả?

Cánh tay của nam nhân kia mặc dù bị chém văng lên cao nhưng vẫn còn giữ chặt lấy đứa bé. Mùi máu tanh phảng phất trong không khí khiến thằng bé giật mình tỉnh dậy, gào khóc âm ỉ.

Ngay lập tức một lưỡi đao sắc bén lạnh lẽo vung đến đỡ dành tiếng khóc của hắn.

- Ế~

Một tiếng kêu thảm vang lên, nhưng lần này không phải của Thanh Trà, vì Tiêu Viêm đã kịp thời lấy băng keo dán mồm nó lại cho khỏi ồn.

Một đường kiếm sắc bén lia dọc cơ thể tên sát nhân, vài giây sau mặt nạ của gã tách làm đôi đồng thời thân thể cũng trở thành hai khối bụn bụn rơi xuống đất.

- Giang hồ có quy củ của giang hồ. Xin...

Thanh âm chưa dứt thì đầu của tên này đã rơi xuống đất. Đám đồng bọn chỉ kịp thấy một ánh sáng loé lên sau đó biến vào khoảng rừng tối đen.

- Đụng phải cao thủ rồi! Nâng cao cảnh giác!

- Tao lo đằng trước. Mày bọc hậu!

Quạ~Quạ~

- Mày có thấy gì không?

- Kiên nhẫn một chút, đối phương đang chờ chúng ta lơ là cảnh giác. Những lúc thế này tuyệt đối phải...

Hai thằng đứng dựa lưng vào nhau gần nửa tiếng nhưng vẫn chưa thấy gì đặc sắc. Tại thời điểm sắp nổ con ngươi vì phải căng ra để nhìn trong màn đêm thì bất ngờ có hai bóng người cao gầy chậm rãi tiến lại gần bọn chúng.

- Đứng yên đó! Các ngươi là ai?

Từ trong bóng tối bước ra một nữ nhân trắng bệch như người chết, mà có khi là nàng đã chết thật bởi chẳng người sống nào lại có mấy cái đốm lửa xanh lơ lửng quanh cơ thể cả.

- Thôi đủ rồi hai cháu. Đừng thủ dâm tinh thần nữa.

Thanh âm lạnh lẽo của nữ nhân kì lạ kia khiến bọn chúng không khỏi run lên,thể nhưng không biết lấy can đảm từ đâu chúng vẫn bảo trì tư thế đứng cạnh bên nhau chờ giấc tới.

- Hmmm~Chấp niệm cuối cùng...Lão bà,mang Câu Hồn Liên ra xích cổ bọn này lại rồi về thôi.Hôm nay có nhiều quỷ hồn quá.Mệt chết ta rồi!

Người còn lại từ trong bóng tối bước ra kéo theo tiếng xích sắt leng keng rùng rợn vô cùng.Tới khi tiếng xích sắt đến rất gần thì bọn chúng mới trông thấy đối phương là một cô gái toàn thân đen xì nhìn rất quý mị,bộ dáng rụt rè lúng túng đối nghịch hẳn với dáng vẻ tự tin của nữ nhân trắng bệch kia.Tuy nhiên xét về tướng mạo thì cả hai lại rất giống nhau.

- Đứng...đừng gọi là lão bà.Ngượng ngừng a.

Bạch Vô Thường đang đếm quỷ hồn nghe vậy thì quay đầu 360 độ.Đứng rồi đấy,là vận hắc đầu về sau mà nhìn chăm chăm Hắc Vô Thường kèm theo một nụ cười dâm:

- Oa~Hôm nay tiểu lão bà lại dám phản kháng.Xem ra lát nữa trở về lại muốn đại chiến ba trăm hiệp.

Hắc Vô Thường hốt hoảng “A” một tiếng rồi vội quay phắt đi giả vờ như chưa nghe thấy Bạch Vô Thường nói gì.Trong suốt quá trình đó Toà Hồn Liên trong tay nàng vẫn quay tít một cách thành thạo.Bắt ngờ sợi xích tuột khỏi tay nàng rồi lao vút đến trước mặt hai tên sát thủ.

- Nguy hiểm!

Một tên vội vung đao lên đỡ nhưng vô dụng,xích sắt đâm xuyên qua tấm thép dày trên tay gã như viên sỏi đi qua mặt nước lưu lại vô số gợn sóng sau đó là một cảm giác đau đớn chạy khắp cơ thể.

- Toà...Toà Hồn Liên?!

Da đầu gã run lên khi thấy móc sắt hình đầu cá ngoạm sâu vào da thịt,từ móc sắt không ngừng toả ra ngọn lửa ma trơi.Đây chẳng phải là vũ khí lừng danh của Tróc Nã Quỷ Hồn Hắc Bạch Vô Thường trong sách giáo khoa trang bốn mươi bốn sao?

- Nhanh chân lên đám quỷ hồn ngu si này.Trễ giờ cơm của lão nương rồi!

Bạch Vô Thường đành đá quát một tiếng rồi khẽ lắc cái mông,thân thể nhẹ nhàng dâng lên sau đó nắm theo lượng lớn quỷ hồn hướng phía xa bay đi.

- Bạch tỷ,đợi ta với!

Hắc Vô Thường vội đuổi theo.Chỉ thấy nàng khẽ nhún chân một cái thân thể đã phiêu diêu bay lên,Toà Hồn Liên nắm trong tay phải không tốn chút sức lực nhắc bổng bọn chúng lên khỏi mặt đất như nhắc hai túi rác.

Bị kéo lên cao,thời điểm này hai tên sát thủ mới kinh hãi nhận ra dưới chân bọn chúng từ nãy đến giờ là một đồng màu thịt bầy nhầy.Hai cây đao nát vụn vung vãi bên cạnh thì thể bị cắt thành từng khối của bọn chúng lấp loé phản chiếu lại ánh trắng bạc.

Tuy là thể giới tu chân thể nhưng bất gặp Hắc Bạch Vô Thường tróc nã quỷ hồn cũng coi như là một sự kiện hiếm có.Thật đáng tiếc cho Thanh Trà và Tiêu Viêm khi đã vội vàng rời đi trước khi trông thấy kì sự này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Suýt thì có kèo

Oa!Tỷ tỷ vừa nãy thật oai phong a!Sau này con cũng muốn trở nên mạnh mẽ như vậy để đánh kẻ xấu!

Thanh Trà vừa nói vừa vù vù lướt đi,tuy nhiên vì khinh công dở tệ nên thân ảnh lung linh khá ái mảy lần loạng choạng suýt chút nữa thì té sấp mặt.

Tiêu Viêm gật gù,về mặt giống như đang vui thích lắm.Đột nhiên gã nhớ ra điều gì liền quay sang tròn mắt nhìn Thanh Trà:

- Ngươi nhìn thấy?Ngươi thấy những gì?

- Vâng.Thấy một tỷ tỷ vù vù lướt qua,thể là mấy tên đầu lâu liền nát như cám.Vung kiếm thật nhanh a!

(Xem ra con ngốc này là một tài liệu học võ tốt.Tiếc rằng nó lại là bạn của thằng nhãi kia.Thôi thì kệ mẹ nó đi.)

Tiêu Viêm nhún vai rồi lại cúi xuống loay hoay với đồng máy móc:

- Bây giờ ta sắp làm vài cái thí nghiệm nguy hiểm.Nếu hấn không muốn ngươì trở về thì qua Đại Sân Đường đợi đi.Từ cửa đâm thẳng rẽ trái sẽ thấy một lũ đàn độn đang ăn độn.Bọn chúng sẽ đủ độ rảnh để chơi với ngươì.

Thanh Trà cảm thấy diễn biến thế này có vẻ không giống hấn phân phó cho lắm.Thế nhưng nhìn bóng lưng sắc mui “vô trách nhiệm” của Tiêu Viêm thì nó không còn biết làm gì khác ngoài “Dạ” một tiếng rồi mở cửa đi ra ngoài.

Chát~Chát~Chát~

Tiếng roi mây liên tục vang lên trong Đại Sân Đường.Một nhóm thanh niên nằm sấp trên ghế dài chống mông lên cho mấy đứa nhỏ mặc áo trắng đứng bên cạnh quát roi.

- Mẹ khi!Ngươi đánh mạnh quá đấy!

- A~Xin lỗi!Thành thật xin lỗi!

Ngạo Nam bắt ngờ gầm lên khiến con bé tóc ngắn đang quát gã sợ đến co rúm người lại.

- Ta nhớ mặt ngươi rồi đấy!Đệ tử tạp dịch đúng không?!Nếu mà ngươi xui xẻo trở thành đệ tử chính thức...Khẹc khẹc...

- Nhưng...nhưng đây là lệnh của chương môn...

Ngạo Nam hừ lạnh:

- Ai quản nhiều như vậy.Lão tử chỉ cần biết là ngươi đánh,sau này ngươi cứ liệu cái thân hồn!

An Thuý ôm chặt cây roi,cả người run bần bật như máy cày công suất lớn khi bị cặp mắt sắc lạnh của Ngạo Nam nhìn xoáy vào.

- Bớt xàm đi thẳng trâu.

Minh Thần lạnh lùng chấm dứt triều đại bốc phét của Ngạo Nam.Gã cũng phải nằm chống mông,thế nhưng dù đã qua hơn một trăm roi cũng chưa thấy gã nhủu mảy một lần.Đúng là thái độ của người đại lượng thì lúc nào cũng khác hấn mấy kẻ thù dai.

Ngạo Nam tức muốn xịt khói,quay phất sang quát vào mặt Minh Thần:

- Trang ngu bức với ai hả?Nếu không phải tự dưng ngươi xồn xồn lên dẫn cả đám đi theo ta thì đâu có chuyện phải nằm chống mông nhục nhã thế này!

- Ngươi là kẻ dẫn đường còn gì?Trách nhiệm của ngươi là dẫn đường,công việc của bọn ta là đi theo.

- Mẹ khi!

Ngạo Nam nghiêng răng ken két,cuối cùng gã không nhịn được chồm dậy xắn tay áo lên tận bả vai:

- Lão tử nhìn cái bản mặt của ngươi lâu lắm rồi!

- Xin nằm xuống đi ạ.Vẫn còn chưa đánh xong đâu ạ!

An Thuý hoảng hốt kêu lên.Ngay lập tức đôi má phúng phính của nàng bị một bàn tay như gọng kìm siết chặt.

- Có vẻ như ngươi muốn nhận quả ra mắt của nhị sư huynh tới ngu người rồi nhĩ?

- Buông-cô-bé-ra.

Minh Thần chậm rãi đứng thẳng lên.Đương nhiên là người đứng bên cạnh gã không thể nào đủ can đảm để phát ngôn mấy câu liều mạng như An Thuý.

- Gì đây?Anh hùng ấu dâm à?

Ngạo Nam cười gằn,gã vung vẩy cánh tay khiến An Thuý chới với bước đi theo sự điều khiển của gã như một con rối nhỏ xinh.

- Đó là di ngôn của ngươi?

Minh Thần nhướn mày,ngón tay từ từ duỗi ra tạo thành đường thẳng.Một luồng khí lạnh cắt qua khiến cơ thể của những người đứng trong căn phòng bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

- Nhất Tự Kiếm?Chiêu đây không xài được nữa đâu.

Ngạo Nam lập tức đẩy An Thuý ra sau lưng.Thay vì duỗi tay làm kiếm gã nhấc một ngón tay lên,thanh kiếm của gã vất gần đó bỗng nhiên rung lên bần bật.

- Vậy thì thử đoán xem ta sẽ chém vào đâu.Chân,eo,cổ hay là mắt?

Ngạo Nam cười nhạt:

- Khếch khếch~Đánh thì đánh đi,cần gì làm bộ làm tịch như vậy?

- Chào các anh các chị.Em xin phép vào đây ngồi được không ạ?

Bỗng nhiên một thân ảnh nhỏ nhắn nhảy ra lễ phép chào hỏi khiến cả hai đồng thời thu hồi chiến ý.Con bé này có vẻ như không phải người của Thiên Kiếm Môn,nếu đánh nhau trước mặt người ngoài thì có vẻ không hay ho gì cho lắm.

Vì hai đại boss chưa lên tiếng thì sẽ không có thằng nào dám ho he thế nên Ngạo Nam đành phải mở miệng:

- Vào ngồi đi cháu.

Nói xong gã quay sang lườm Minh Thần một cái chấy mặt:

- Ngươi cứ liệu hồn!

- Hừ!

Minh Thần trở lại ghế dài nằm sấp xuống,lạnh giọng quát:

- Còn không đánh?

Thằng cu bị gã nạt sợ tới mức đánh rơi cả roi xuống đất,nó vội vàng cúi người nhặt lên rồi run rẩy gõ nhẹ vào mông Minh Thần.Có lẽ là bởi trong đầu nó vẫn còn đang văng vẳng câu nói:“Thử đoán xem ta sẽ chém vào đâu.Chân,eo,cổ hay là mắt?”

- Làm bộ làm tịch!

Ngạo Nam cười gằn rồi tiến lại gần Thanh Trà.

- Ô~Chưa đánh xong a!

An Thuý không biết sống chết kêu lên,nhưng may mắn là Ngạo Nam không thêm để ý đến nàng nữa.Có lẽ bởi tại thời điểm này gã cũng cảm thấy ngại việc phải đánh nhau với Minh Thần.

- Này,nhóc ở đâu ra thế?

Ngạo Nam nheo mắt đánh giá Thanh Trà.Trong một ngày xuất hiện hai cái la lỵ xinh xắn,thật là hiếm có à nha.

- Dạ!Em từ Hậu Phong qua ạ.

Minh Thần nghe vậy thì cảm thấy có gì đó sai sai,không nhin được nhìn chằm chằm Thanh Trà một lúc rồi kinh hãi kêu lên:

- Thằng bé ăn mỳ vừa rồi!?

Ngạo Nam khịt mũi khinh bỉ:

- Dù muốn gây ấn tượng thì cũng đừng có mà phát ngôn gây sốc!Con nhà người ta xinh xắn đáng yêu thế này mà ăn mỳ ăn cướp cái gì?

- Dạ.Cảm ơn anh,mong sau này được anh chỉ bảo thêm.Bất quá em đúng là ăn mỳ,chi là chưa xin được đồng nào thôi ạ.

Thanh Trà ngoan ngoãn cúi chào Ngạo Nam,bất quá ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Minh Thần,áp ứng nói:

- Hạnh...hạnh ngộ.

- Hai đứa biết nhau từ trước à?

Ngạo Nam gãi đầu.Việc Minh Thần đột nhiên quan hệ rộng như vậy khiến gã cảm thấy có chút rối tinh rối mù.

- Vâng.Hồi sáng đi cùng với đại ca thì em bắt gặp anh này ở tửu quán.

Nhắc đến vụ ở tửu quán lại khiến cơ mặt Ngạo Nam co giật mấy cái.Gã thở dài:

- Tội nghiệp thật.Mới sáng đã đụng phải phân,chẳng trách khuôn mặt lại tái mét như vậy.

- Lời này có chút không phải.Cái này là do em đói bụng ạ.

Chẳng biết Thanh Trà hiểu thâm ý của Ngao Nam hay không,thế nhưng một điều chắc chắn là con bé không hề hợp tác với gã chút nào.

Dù chỉ là tự biên tự diễn nhưng cũng đủ khiến Minh Thần nổi đầy đầu gân xanh.Xem ra chưa bị đập cho một trận thì thằng Ngao Nam này vẫn còn chưa biết tại sao biển xanh lại mặn.

Thanh Trà phá tan không khí nặng nề đầy mùi thuốc súng bằng cách đưa ra một đĩa nem rán:

- Em có mang theo đồ ăn đây.Mọi người nếu đói thì tới ăn cùng đi.

(Đang đói mà vẫn đưa chia đồ ăn cho người khác.Con bé này rất không tệ.)

Minh Thần cười nhạt:

- Người giữ lại tự mình ăn...

- Tệen vãi!Đang đói rã ruột!

Ngao Nam đưa tay bốc một miếng bỏ vào miệng,sau đó gã không nhin được thốt lên:

- Đù!Ngon vãi!

- Đâu cho thử miếng nào!

- Mẹ nó!Ngon thật!

- Cho tao thêm miếng nữa nào.

- Đây!

Đến cả cái thằng quát roi gã cũng chạy ra la liếm thì Minh Thần không nhin được nữa.Gã đứng phắt dậy quát:

- Bọn bây thôi ngay!Một lũ to đầu đi ăn xin một đĩa con nít mà coi được à?

Đám huynh đệ nghe vậy thì một phần vì nể sợ Minh Thần,một phần vì xấu hổ mà đều lùi lại.Duy chỉ có Ngao Nam là mặt dày bốc thêm hai miếng nữa rồi mới chịu lùi ra.

Thanh Trà bụng cái đĩa chỉ còn lư tiu vài miếng tới trước mặt An Thụy,hỏi:

- Sao cậu không ăn?Không đói sao?

- Nhưng...chúng ta có quen đâu.Sao mình ăn đồ của cậu được.

- Không sao đâu.Trước lạ sau quen mà.Hon nữa nhìn cậu gầy quá đấy.

- Trông cậu cũng thế. Vậy mình cùng ăn nhé.

Minh Thần lạnh lùng quan sát hai con bé riu ra riu rít với nhau rồi đảo mắt nhìn chúng huynh đệ một lượt,và đương nhiên là dừng lại ở Ngao Nam:

- Không bằng một đĩa con nít!

-...

Ngao Nam khịt mũi mấy cái tỏ vẻ không quan tâm.Còn đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thì cúi đầu tỏ vẻ ăn năn hối lỗi,nhưng dĩ nhiên là cũng chẳng đứa nào thèm quan tâm mình hối lỗi vì cái gì.

Minh Thần tiến đến gần hỏi Thanh Trà một câu đơn giản,kì thực là gã muốn làm quen với đứa bé thú vị này:

- Đây bé con,Tinh Vũ là đại ca của người?

- Ừm~

Thanh Trà chỉ ngượng ngùng gật đầu.Nếu hành động này diễn ra trước mặt kẻ lắm lời như Ngao Nam thì nhất định gã sẽ coi đây là một sự xúc phạm.Bất quá Minh Thần là kiểu người hướng nội nên cũng không cảm thấy có gì không ổn,ngược lại có vẻ như gã còn rất thưởng thức phong cách nhanh gọn điềm đạm của Thanh Trà.

- Cái gì!?Người là muội muội của hấn?

Ngao Nam vừa nhảy tới trước mặt Thanh Trà vừa la lên oai oái:

- Vô lý vài chương!Sao ta không thấy chút gen “Mặt ngu” nào của hần?

- Đừng có xúc phạm đại ca!

Thanh Trà vốn đã thấy Ngao Nam không vừa mắt,đã vậy lúc này còn nói xấu hần thì không nhịn được quát một tiếng,tay trái vung ngang qua cổ Ngao Nam

Leng keng~

Cái đĩa trên tay An Thuý rơi xuống đất,thanh âm inh ỏi của nó càng thêm rõ ràng hơn trong không gian yên tĩnh đến rợn người này.

Ngao Nam đương nhiên không thể bị một đứa con gái ngờ nghệch kém già một tuổi đánh trúng,thể nhưng nụ cười trên mặt gã đã hoàn toàn tắt ngúm.

Minh Thần cũng vậy,và chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn cũng vậy.Bất quá hầu hết trong số họ chỉ sững sờ vì con bé kia đột nhiên nổi điên,rất ít người thực sự hiểu được cái gì vừa xảy ra.

Ngón tay cần một thời gian luyện tập để có thể thực sự duỗi thẳng,bởi sự thật là nó luôn cong theo một góc độ nhất định.Một khả năng khổng lồ chế tuyệt vời,một sự gồng cơ chuẩn xác,hoặc là ngón tay sẽ nát vụn ngay khi va chạm do tác động của cơ học.

Cơ chân cần sự dẻo dai đặc biệt để chịu được sức căng tối đa khi đẩy thân thể tới vận tốc cực hạn.Phổi phải bắt nhịp với động tác,tay phải đồng điệu với mũi chân,toàn bộ những sự phối hợp phức tạp đó tạo thành nghệ thuật chiến đấu,tạo thành cội nguồn của võ thuật.

Đó có thể là một quá trình rèn giũa lâu dài cho đến khi một viên ngọc thô trở nên sáng lấp lánh.Thế nhưng liệu có hay không những viên ngọc sáng loá ngay từ thời điểm mới hình thành?

Trên đời có rất nhiều loại năng lực.Có loại lẫn khuất như ngọn lửa đêm đông,có loại lại rực rỡ như ánh mặt trời.Cũng có loại đơn giản đến độ tưởng như ai cũng sở hữu,thế nhưng lại có thể tạo nên sự khác biệt to lớn giữa người với người.

Lưỡi kiếm của Minh Thần,nhát chém của nữ chiến binh trong quá khứ và bước di chuyển của hần.Toàn bộ kết đã hợp nhuần nhuyễn vào trong một bé gái mười hai tuổi nhờ vào một tài năng thiên bẩm tuyệt vời.

Haki quan sát

- Các người đang nói xấu gì ta thế?

Thanh âm nhàn nhạt vang lên khiến bầu không khí đặc sệt tới mức không thể hô hấp bỗng tan biến.Hần chậm rãi bước lại gần An Thuý rồi cúi xuống nhặt cái đĩa lên,trầm giọng nói:

- Phải cẩn thận chứ.Nếu vỡ thì Dương Dương sẽ không vui đâu.

- A...A...

Thấy An Thuý đã cứng ngắc không nói nên lời nên hần nói hộ con bé,nhân tiện vò đầu nó thành một đồng búp xù:

- Chào Tiểu Bánh Bao.Hoàn cảnh của cuộc gặp này có vẻ không dễ chịu lắm nhỉ?

- Đại ca!

Thanh Trà cũng chạy đến với cặp mắt đầy mong đợi.

- Gì đây?

- Xoa đầu ~Xoa đầu ~Không phải đó là điều người lớn hay làm sao?

Hần đảo cặp mắt qua một bên,chắc lưỡi:

- Tốt.Muốn kiểu bánh bèo,kiểu con ngoan trò giỏi hay kiểu sáng khoái?

Mặt Thanh Trà ngẩn tün lại vì không ngờ xoa đầu còn có nhiều kiểu cách như vậy,cuối cùng nó thốt lên:

- Sáng khoái a!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sai một ly ,đi một mạng

- Này,này làm tóc con bé dựng ngược lên rồi kia!

Minh Thần miệng méo xệch nhắc nhở hấn.

- Kệ đi.Buổi học kết thúc rồi à?Hình phạt là gì?Canh vườn,Cắm tước,Điện bích?

- Thực ra thì sư phụ vẫn chưa đến.Mọi hôm sư phụ cũng hay đến muộn,thế nhưng chưa bao giờ muộn tới mức này.

Ngao Nam ngáp dài một cái rồi thở hắt ra:

- Ôi dào.Theo ta thì nghỉ quách đi cho rồi.Phải biết nêu cao tinh thần tự giác chứ!

Minh Thần mặc dù là con ngoan trò giỏi thế nhưng Tiêu Viêm đã tới trễ đến tận một canh giờ thì gã không khỏi phân vân xem có nên cho đám huynh đệ giải tán hay không.

- Có lẽ hôm nay sư phụ bận việc rồi.Buổi học Về Bùa hôm nay...Hừ,ngươi muốn nói gì?

- Suyt~

Hấn đặt ngón trỏ lên môi,cập mắt cá chết liếc nhìn về phương xa:

- Các ngươi không nghe thấy sao?

- Đẹp mẹ đi.Lão tử về ngủ!

Ngao Nam vội sai bước đi ra trước khi lão Tiêu Viêm kịp xuất hiện ở một cái xó xỉnh nào đó túm gáy gã lại.Thế nhưng con đường của gã là không dễ dàng bởi mặt đất đột nhiên rung lên bần bật.

Xẹt~Xẹt~Uỳnh~

Một cột lửa mọc lên tại ngôi nhà của người-mà-ai-cũng-biết-là-người-nào-đấy.Bất quá đám trẻ chẳng quan tâm lắm,điều duy nhất chúng bận tâm lúc này là lớp học Về Bùa có bị huỷ hay không.Và câu trả lời trong tình huống này dĩ nhiên là...

- Lấy bút lông với giấy vàng ra đi mấy thằng ranh.Đừng có mà dờ dờ trò lười biếng!

Tiêu Viêm ngồi vắt vẻo trên ghế dùng khăn cần trọng lau đi tro bụi bám đầy trên áo.Trong khi bên dưới là vài chục đứa trẻ đang ngồi bệt,ngồi xồm,nằm ngang,chồng chuối...loay hoay bôi lên mấy tấm giấy vàng những kí hiệu cực kì phức tạp.

- Nhanh cái tay lên.Hôm nay bùa của đứa nào không nổ sẽ phải chép phạt năm mươi lần.

Thanh Trà thấp giọng kêu lên:

- Đại ca.Về mấy cái này để làm gì?

Hấn vừa duy trì nét vẽ vừa đáp:

- Một dạng lưu trữ năng lượng trong vật thể hữu hình.Không mạnh,nhưng đa dụng.

- Lưu trữ?

Thanh Trà nhìn chằm chằm vào mảnh giấy một lúc lâu sau đó không nhận được kêu lên:

- Nhìn thế nào cũng là một mảnh giấy vô dụng a!

Hấn cười nhạt:

- Khiến những thứ vô dụng trở nên có ích.Đây là cách tương lai được dệt nên.

- Làm thế nào?

Thanh Trà nghi hoặc nhìn hấn.

- Thấy không?Ở đây có một gạch đậm và ba nét nhạt.Gạch đậm là nguồn năng lượng,ba nét nhạt chia đều năng lượng ra làm ba.Tiếp đó ta vẽ một hình vuông bao quát toàn bộ,đem năng lượng gói gọn vào một khối.Cuối cùng là vẽ một nét dọc để làm điểm kích hoạt và truyền linh lực vào mực chu sa.Như thế này,tại thời điểm truyền năng lượng vào điểm kích hoạt sẽ giải phóng năng lượng,năng lượng bị nén sẽ tạo ra một vụ nổ đủ để nung chín một con gà và ba quả trứng.Đó chính là nguyên tắc hoạt động của linh phù,đồng thời đây chính là chữ Bạo (Nổ) trong từ điển Tu Chân.

Thanh Trà kinh ngạc kêu lên:

- Còn có từ điển Tu Chân nữa ư?

- Để tiện cho việc chế phù thì những tu chân giả đều phải học thêm một loại ký hiệu riêng.Cơ mà không nhiều lắm đâu,chỉ có Lôi,Phong,Hoả,Kim,Mộc,Thủy,Thổ,Băng,Quang,Âm,Trị,Ân,Độn,Bạo,Áo...

- Đại ca dừng một chút!Em cảm thấy não có chút không đủ dùng a!

Hắn mỉm cười đặt cây bút vào tay Thanh Trà:

- Trăm nghe không bằng một thử.Ngươi thử vẽ một cái xem nào.

Thanh Trà tròn tròn mắt hạnh,bộ dáng không thể tin nhìn hắn:

- Như thế...Được sao?

- Ta nói được là được.

Nó nuốt một ngụm nước bọt,sau đó bắt đầu khom lưng run rẩy viết từng nét.Tuy Thanh Trà không biết chữ thế nhưng khả năng quan sát rất tốt,năng lực bắt chước cũng vượt xa người thường nên chỉ ngay lần đầu tiên đã vẽ được rất khá,mặc dù nét vẽ vẫn còn hơi xiêu vẹo một chút.

- Vẽ dở tệ.Cơ mà cũng miễn cưỡng đủ dùng.Giờ đưa tay ra đây.

Thanh Trà run lên khi bàn tay bị hắn nắm lấy.Tay hắn mềm nhưng chắc chắn,và mang theo một loại lạnh lẽo kì lạ khiến nó nhanh chóng bình tâm trở lại.

Hắn đặt tay nó lên tấm bùa,tiếp đó nó cảm thấy một thứ gì đó chảy qua bàn tay.Không thể định nghĩa đó là gì,chỉ biết rằng thứ đó như một con tê đại chạy qua xúc giác.Thanh Trà cảm nhận được một cách rõ ràng khi “thứ đó” truyền vào tấm giấy vàng và khiến mảnh giấy tấm thường bỗng chốc sáng rực lên.

- Phew~Hơi lỗi một tí cơ mà chắc không sao đâu.Thứ này khá nguy hiểm nên đừng có mà đem ra nghịch...

- Chết mịa đi!

Ngạo Nam bất ngờ ném một tấm bùa nổ về phía Minh Thần.Đương nhiên là Minh Thần đã dễ dàng chém đứt trước khi tấm bùa kịp kích hoạt thế nhưng hành động mang tính chất trẻ trâu này đã vô tình hoặc cố ý tạo nên một cuộc chiến nhỏ.

- Địch!Đứa nào ném bố thế!

- Chán com thêm đất hả mấy thằng ôn vật này!

- Bố mày nóng mày rồi đấy!

Đa phần những người ở trong đây đều dừng ở mức Luyện Khí nên những tấm phù chỉ có uy lực bằng nửa quả lựu đạn.Bất quá thế cũng đủ khiến đám nhãi chạy loạn xạ rồi.

Hắn nhìn khung cảnh ngu xuẩn xung quanh,không nhịn được kêu lên:

- Cái mẹ gì đây?Lão Tiêu Viêm..

- Ủm~Cút khỏi cuộc sống của Dương Dương đi thằng giẻ rách...

Tiêu Viêm xoay mình tìm kiếm một tư thế thoải mái hơn sau đó tiếp tục...ngủ.

- Thật vui a!

Thanh Trà reo lên sau đó cầm tấm linh phù vừa vẽ chạy vào giữa chốn “bom đạn”.

- Khoan đã!Cái đó không dùng ở đây được đâu!

Lời hắn nói nhanh chóng bị những tiếng nổ ầm ầm át đi.Cuộc chiến dần được đẩy lên cao trào khi Minh Thần không nhịn được ném ra linh phù của mình khiến Ngạo Nam cháy xém một bên tóc mái.Ngay lập tức Ngạo Nam đáp trả bằng những vụ nổ liên hoàn.

- Tệ quá! Xin nhé!

Thanh Trà đang chạy quanh thì tấm linh phù trên tay bỗng bị rút mất. Ngao Nam truyền linh lực vào khiến linh phù sáng rực lên sau đó...

Ầm~

Một cú đâm cực mạnh gõ vào ót Ngao Nam khiến đầu gã lún sâu xuống sàn, đồng thời tấm linh phù trên tay cũng bị tước mất.

- Vừa chop mất các ngươi liền nháo thật lớn a. Xem ra vừa rồi ăn roi vẫn còn xa xa không đủ.

Sắc mặt đám đệ tử lập tức tái mét như người mắc bệnh trĩ bị thông. Có đứa còn không nhịn được ôm mộng khóc lên rung rức.

Tiêu Viêm bỗng cảm thấy cấu tạo của tấm bùa có chút kì lạ bèn đưa lại gần xem xét:

- Hử? Tấm bùa này có chút sai sai. Nét trung tâm quá lớn, nét nhánh thì vừa nhỏ vừa ngắn, lại nạp năng lượng nhiều như vậy. Nhờ có đứa đàn nào truyền linh lực vào tạo thành xung đột dòng phân cực thì sa...

Bùm~

Vì khâu thiết kế xảy ra chút lỗi nhỏ nên phải mất thời gian nhiều gấp đôi bình thường lá bùa mới bắt ngờ nổ tung ngay trên tay Tiêu Viêm. Khói đen bao phủ khuôn mặt anh tuấn của gã, cũng đen như cái tương lai của bọn hắn vậy.

.....

- Đã đi nửa ngày, trời cũng tối rồi mà sao vẫn còn chưa tới Thiên Kiếm Sơn?

Một nhóm người cười phiếm phiêu bay trên những ngọn đồi xanh mượt. Chỉ tiếc là trên mặt họ toàn bộ đều là vẻ sốt sắng, hoàn toàn chẳng có chút gì gọi là “vân đạm phong khinh” cả.

- Doãn huynh. Có khi nào chúng ta lạc đường rồi không? Ta có cùng sư phụ ghé Thiên Kiếm Môn mấy lần, thế nhưng khung cảnh không hề giống thế này a.

Người vừa lên tiếng không ai khác là đại đệ tử của Vạn Hoa Kiếm Phái. Có vẻ như Tống Nguyệt do quá gấp gáp đi theo Tiêu Viêm mà quên luôn hai cái đệ tử thân yêu này mất rồi. Còn tại sao đám đệ tử phái Vạn Hoa bắt gặp đệ tử phái Toàn Chân thì đó lại là một câu chuyện nhảm nhí khác mà tác giả sẽ không đủ kiên nhẫn để kể.

Doãn Chí Bền cười nhạt:

- Giá mà Liên huynh có thể đưa ra phát kiến thiên tài đó sớm hơn thay vì trông chờ vào khả năng tìm đường của bản đạo thì tốt biết mấy.

Đại Liên xấu hổ cúi đầu. Ai mà ngờ được có ngày toàn bộ đám mù đường trên đời lại tụt vào một chỗ cơ chứ.

- Chết tiệt! Nếu trước khi đại hội chương môn kết thúc không thể chuyển lời của sư phụ cho Tiêu tiên gia thì ta còn mặt mũi nào quay về nữa chứ!

Doãn Chí Bền khẽ gầm lên. Trông gã lúc này rất giống một con sư tử vừa bị cạo sạch bờm thì bị đem ra trưng bày ở vườn thú.

- Sư huynh đừng nóng ruột. Ở kia có một người đàn ông, chúng ta xuống hỏi lão xem sao.

Cả bọn nhất trí hướng phía dưới bay xuống. Lão nông thấy từ trên trời đột nhiên xuất hiện mấy người anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang lại còn đạp kiếm mà bay thì sợ tới hồn bất phụ thể, liên tục rạp đầu kêu bọn chúng là “Thần tiên”.

- Bớt làm trò đi lão già! Nói cho bọn này biết đây là đâu?

Một tên đệ tử Toàn Chân hung hăng kêu lên. Ngay lập tức gã bị Doãn Chí Bền ngăn lại:

- Người tu đạo chúng ta đối với người già và trẻ nhỏ, thiếu nữ và bà bầu chúng ta tuyệt đối phải cung kính tôn trọng. Sư phụ dạy cái gì các ngươi đều vất mệ nó vào mao xỉ rồi hay sao?

- Dạ! Sư huynh dạy chí phải.

Doãn Chí Bền mỉm cười hài lòng, sau đó quay sang hỏi ông lão:

- Xin cho bản đạo mạn phép hỏi nơi đây là nơi nào?

Lão nông không ngờ thần tiên cũng nói tiếng Việt, vội đáp:

- Đây là núi Ba Vì a.

- Núi Ba Vì?

Thấy Doãn Chí Bền có vẻ mù mờ không hiểu, Đại Liên vội phô trương kiến thức:

- Doãn huynh không biết sao? Núi Ba Vì là ngọn núi nằm ở phía Bắc, có sữa bò là đặc sản a! Còn nữa...

Ánh mắt lạnh lẽo của Doãn Chí Bền khiến Đại Liên thức thối ngấm mồm lại.

- Xin hỏi. Từ Ba Vì tới Kinh Đô đi hướng nào? Đi mất bao lâu?

Lão nông có vẻ hơi ngạc nhiên những cũng thật thà trả lời:

- Đi về hướng kia, nhớ không nhầm thì mất hơn nửa năm đi bộ a.

Mặt Doãn Chí Bền tối sầm lại, thì ra nãy giờ cả lũ đi ngược đường mà không biết.

Một tên đệ tử Toàn Chân lên tiếng an ủi:

- Thôi sư huynh ạ. Dù sao chuyện cũng đã rồi, hay là chúng ta mua chút sữa bò về hiếu kính sư phụ. Cũng coi như là gỡ gạc được chút mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Khai trương

Hắn từ từ mở mắt, cảnh vật xung quanh tối đen như mực. Từ trước đến nay Hậu Phong vẫn luôn đón chào ngày mới một cách ảm đạm như vậy. Không ánh sáng, không chim hót, không gà gáy, chỉ có hơi thở đều đều phả vào ngực hắn là thứ duy nhất sinh động tại cái nơi cô tịch này.

Không biết có phải vì đã thành thói quen hay không mà ngay cả khi đã ngủ chung thì Thanh Dương vẫn như thường lệ rúc vào ổ chăn của hắn. Thậm chí đây Thanh Trà nằm giữa ngã lán lót xuống giường.

- Hiu hiu~Đừng đánh nữa mà.

Hắn thở dài bế Thanh Trà ném vào trong chăn. Khổ thân con bé mới bị đánh mấy roi thôi mà nguyên một đêm chỉ có thể nằm sấp.

- Con đi đâu thế? Vãn sớm mà.

Hắn hôn nhẹ lên trán Thanh Dương, thì thào:

- Đạo chơi chút thôi. Người không cần lo lắng.

- Không phải lại định làm cái gì liều lĩnh đấy chứ?

- Ta làm việc luôn có chín phần nắm chắc.

Thanh Dương khẽ dụi mắt, mơ màng hỏi:

- Vậy còn một phần còn lại?

- Một phần còn lại sẽ có một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa thông minh xử lý giúp ta.

Thanh Dương cười ngọt ngào nheo má hắn rồi thấp giọng nói:

- Bớt nịnh. Giang hồ hiểm độc, làm gì cũng phải cẩn thận.

Hắn cười khê:

- Sư nương yên tâm. Ta đương nhiên phải giữ lại mạng nhỏ để còn về giải chú ấn cho người nữa chứ.

- Tiểu bại hoại...

Nàng ngượng ngùng mắng một tiếng rồi quay mặt vào trong, dứt khoát không thèm để ý đến hắn nữa.

(Cái gì cũng đều đã làm rồi. Vậy mà tại sao cứ động một tý là xấu hổ như vậy. Ày, da mặt mỏng thật là khó chiều chuộng.)

Hắn vừa tạt nước lên mặt vừa suy nghĩ về những trường hợp có thể xảy ra. Dương Dương có hơi khó gần khi giao tiếp với người ngoài, thế nhưng Thanh Trà là một đứa biết điều nên...Hi vọng mọi chuyện sẽ ổn.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi hắn đẩy cửa bước ra ngoài. Luồng gió lạnh quất vào mặt khiến hắn khẽ rùng mình.

- Kiểm tiền a! Mọi tiền từ tay người khác... Thật quá con mẹ nó phiền phức đi. Bất quá, nếu không có gì ngoài ý muốn thì lần này đi chắc sẽ kiếm đủ để nuôi cái Trà trong khoảng bốn tuần.

Hắn trầm ngâm kiểm tra lại kế hoạch lần cuối sau đó gạt đầu đắc ý rồi rào bước rời khỏi Hậu Phong.

.....

- Xong rồi! Tứ Linh Y Quán đã chính thức xuất thế!

Huyền Vũ thấy Bạch Hổ phấn khởi như vậy thì thở dài ngán ngẩm:

- Một đám nữ tặc mở tiệm thuốc sống qua ngày là rất đáng tự hào sao? Người bót khoa trương đi được không?

Chu Tước vừa châm pháo nổ dùng đoàng vừa nhắc nhở:

- Tiểu Vũ. Dù gì hôm nay cũng là ngày khai trương. Mọi người nên thư giãn chút đi.

Huyền Vũ mệt mỏi bưng lấy trán, hữu khí vô lực nói:

- Thư giãn sao nổi khi có đám ngốc các người ở bên cạnh cơ chứ.

Bạch Hổ thấy thế thì chạy tới quàng cổ Huyền Vũ cười ha ha:

- Hôm nay khai trương hay là cả bọn đi ăn vịt quay cho ấm bụng đi!

- Phiền phức! Tránh qua một bên!

Nó đẩy Bạch Hổ ngã lăn ra đất rồi hăm hực đi vào trong. Cũng không biết nó bực tức vì điều gì, bất quá mọi người đã quá quen với thái độ khó chịu này của Huyền Vũ nên cũng không vì vậy mà phiền lòng.

- Không sao chứ?

Chu Tước tiến đến đỡ Bạch Hổ đứng dậy, thuận miệng hỏi thăm một câu cho có lệ chứ nàng thừa biết có xô con ranh này từ đỉnh Thiên Kiếm Sơn xuống thì cùng lắm nó cũng chỉ bị nhừ mộng mà thôi.

Bạch Hổ buồn thiu đáp:

- Không việc gì. Cơ mà Tiểu Vũ thật khó gần a.

- Con bé sinh trong gia đình quyền quý nên khó tránh có chút tính cách đại tiểu thư. Chớ nên bận tâm.

- Ừm. Mà người dân ở đây có vẻ lạnh nhạt quá. Đốt pháo này giờ mà chẳng có ai thèm liếc lấy một cái.

Chu Tước nghe vậy thì bật cười:

- Đứa ngốc. Dù lớn dù nhỏ thì đây cũng là một toà thành. Một ngày có biết bao nhiêu là cửa tiệm khai trương. Cái y quán nhỏ nhỏ của chúng ta sao khiến họ tò mò được chứ.

Đoàng~

Một tiếng nổ lớn vang lên ngay cạnh khiến hai cô gái giật mình nhảy dựng lên. Ở mảnh đất bên cạnh có một vết đen thật lớn nồng nặc mùi thuốc súng, xung quanh xác pháo rơi là tả nhìn chẳng khác gì một góc nhỏ trên chiến trường.

- Khai trương xong. Thật quá con mẹ nó phiền.

Hắn phui mộng quay vào trong cầm bút viết nốt câu đối lên hai cây cột trước cổng.

“Thuốc đến bệnh trừ không tái kiến”

Ở cột bên cạnh thì ghi:

“Khám xong lập tức trả tiền ngay”

Ở câu đầu tiên vừa tạo được chút uy tín thì câu tiếp theo đã lòi đuôi ra là một tên lang băm tham tiền. Bất quá hấn dường như cũng chẳng quan tâm người đời nghĩ gì mà chỉ đặc ý vuốt cái cằm nhẵn nhụi giống như là đang rất đặc ý với thư pháp của mình.

Bạch Hổ thấy đối thủ cạnh tranh thì lập tức chạy đến gây sự:

- Này cậu kia! Ai cho phép cậu mở tiệm thuốc ở đây?

Hấn nhờn mày nhìn con bé lấp ló trong bộ áo da hổ rộng thùng thình. Đi gây sự bằng vóc dáng loli và chất giọng lạnh lạnh của Bạch Hổ quả là không dễ dàng chút nào. Đặc biệt khi đối tượng là một tên tung từng bầm sinh.

- Ai để lạc mắt con này.

Bạch Hổ thấy hấn không thèm để ý đến mình thì tức đến đậm chân:

- Đồ nhãi con! Ta đang nói chuyện với người đây!

Hấn làm bộ kính hãi nhìn Bạch Hổ:

- Người bao nhiêu tuổi?

Bạch Hổ giương đôi mắt to tròn nhìn hấn, cảnh giác đáp:

- Mười lăm. Người hỏi làm gì?

Hấn cười khẩy:

- Ta bốn mươi bốn. Người kém tuổi ta hơi bị nhiều đấy, thế nên đừng có mà to còi.

- Cái gì? Bốn mươi bốn? Vậy có nghĩa là anh, chú, bác... Ta phải gọi người một tiếng bác rồi? Nhưng người nhìn rất trẻ a!

Hấn nhún vai đáp:

- Trên đời có rất nhiều chuyện lạ. Làm quen dần đi.

- Nhưng... nhưng... không giống a!

Thấy Bạch Hổ tội nghiệp như vậy Chu Tước không nhịn được tiến đến vạch trần hấn:

- Hấn phóng rắm mà người cũng tin. Nhìn hấn da dẻ trắng nõn, xương cốt mềm như cọng bún. Rõ ràng là một cái tiểu quỷ chưa kịp lớn a.

Bạch Hổ nhìn kĩ hấn một lượt thì nhận thấy lời Chu Tước quả không sai. Tuy trên giang hồ có nhiều loại võ công thần kì có thể cải lão hoàn đồng thế nhưng xương cốt và kinh mạch của người trưởng thành thì chỉ cần nhìn một phát là ra ngay.

- Người dám lừa ta?!

Thấy Bạch Hổ nhe răng nhếch miệng như sắp cắn người đến nơi hấn vội lui về sau vài bước, nhún vai đáp:

- Ai kêu người khờ như vậy. Mà đây là chỗ làm ăn, không phải chợ cá. Đừng có đem luật rừng ra chơi ở đây.

- Luật rừng cái gì mà luật rừng. Rõ ràng là bọn tôi đến trước!

(Như vậy mà còn nói không phải luật rừng...)

Hấn gãi đầu một lúc rồi giờ mẩu giấy ra trước mặt Bạch Hổ:

- Trong kinh doanh không nói trước sau mà phải dựa trên giấy tờ. Rõ chưa? Đọc được gì không? Giấy phép kinh doanh tiệm thuốc tại khu vực chân Thiên Kiếm Sơn. Thanh Dương, kí tên, điểm chỉ.

Bất ngờ Bạch Hổ nhảy xổ đến giật tờ giấy trên tay hấn xé thành mảnh vụn ném xuống đất rồi thô bạo giẫm lên sau đó chống nạnh hất hàm nói:

- Sao hả? Bây giờ có còn “diấy kếp” gì nữa không?

-...

Trước ánh mắt đặc ý dào dạt của Bạch Hổ và Chu Tước, hấn chậm lấy lấy trong áo ra một xấp giấy giống hệt tờ Bạch Hổ vừa xé:

- Ta biết kiểu gì người cũng xé nên sao chép khá nhiều. Có muốn thử thêm mấy lần nữa không?

- Người...

Bạch Hổ cắn chặt răng ngọc, hai má sưng phồng lên như bong bóng đầy hơi. Cuối cùng nó quyết định chơi lầy:

- Lêu lêu~Cái đồ không có bằng hiệu.

-...

Chu Tước tuyệt vọng bưng lấy trán. Quả nhiên ngoài đánh nhau thì không thể trông chờ gì vào con khờ này.

Hắn cũng bối rối gãi đầu một lúc. Cái kiểu nói chuyện thiếu nhi này luôn là thứ khiến hắn cảm thấy khó xử.

- Sao lại không có bằng hiệu? Không thấy cái biển to lù lù kia à?

Hắn chỉ vào tấm biển gỗ với bốn chữ “Kim Ngân Y Quán” nghịch ngoạc viết bằng mực đen phổ thông. Nhìn qua rõ ràng chẳng có chút tác phong chuyên nghiệp nào, mà nhìn gần thì lại càng cảm thấy không đáng tin hơn.

Bạch Hổ không thèm liếc quá hai giây cho khỏi bấn mắt rồi sau đó đắc ý cười hai tiếng đầy khinh bỉ:

- Cái đó mà gọi là bằng hiệu sao? Bằng hiệu phải làm bằng gỗ bóng loáng và chữ mạ vàng và...và...

Hắn nhìn bộ dáng lúng túng của Bạch Hổ với ánh mắt đầy lo ngại:

- Không phải người lại quên mình định nói gì đấy chứ?

- Quên cái đầu người! Nói chung là chẳng có ai thèm ghé một cái y quán không có bằng hiệu tử tế đâu!

Bạch Hổ vừa chột một câu chắc nịch thì bỗng có bé gái cầm theo một chiếc chong chóng đi ngang qua:

- Oa~Y quán mới a. Xin hỏi y sư ở đâu vậy?

- Hử? Tiểu Bánh Bao, nhìn người nhàn rồi quá nhỉ?

An Thủy nhận ra hắn thì giật mình một cái rồi áp ứng đáp:

- Dạ. Hôm nay được nghỉ nên...đi dạo...Huynh đừng nói cho ai biết nha.

Hắn chắc lưỡi. Có một số kẻ sinh ra đã biết nói dối. Một số thì ngược lại, cả đời cũng không nói dối được một câu ra hồn.

- Vậy người tìm y sư là để tặng quà mừng hay tới khám bệnh?

- Đ...Đương nhiên là sẽ có quà mừng. Bất quá chữa cho muội trước được không?

- Thôi đẹp. Ta thừa biết người cũng chỉ là loại nghèo rớt mồng tơi. Khám bệnh thì vào trong ngồi đi.

Tuy có hơi ngoài ý muốn khi khách hàng đầu tiên lại là một cô bé nhưng hắn cũng khá tự tin vào trình độ nhi khoa của mình nên cứ nhận bừa. Lại nói, một đứa bé chắc cũng chữa giống như người lớn thôi chứ gì? Cũng đều có hai mắt một mũi hai tai một mồm đầy thôi.

Bạch Hổ thấy vậy thì kêu lên:

- Tiểu bằng hữu chậm đã. Bên này chúng ta cũng mở tiệm thuốc a.

An Thủy nhìn theo ngón tay Bạch Hổ sau đó bữu môi nói:

- Làm gì có bằng hiệu đâu? Không phải gạt người đó chứ?

- Không có a! Thanh Long tỷ tỷ đang đi lấy biển hiệu a...Biển hiệu rất đẹp a...

- Y quán là để chữa bệnh. Biển hiệu đẹp để mà làm gì chứ?

An Thủy ngây ngô buông một câu rồi xoay gót đi vào y quán của hắn.

Nửa giờ sau.

- Ta mang biển hiệu về rồi đây. Sao đứa nào cũng ỉu xiu như bánh bao nhúng nước thề? Hôm nay là buổi làm việc đầu tiên đấy. Phấn chấn lên xem nào!

Chương 32: Mở hàng

- Vậy nhóc bị bệnh gì? Nói ta nghe coi?

An Thuý hừ một tiếng, bữu môi nói:

- Huynh nhìn cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu tuổi mà nói nghe thật lớn a. Đừng có coi người ta là trẻ con như thế!

Hắn chắc lười, không chút quan tâm đáp:

- Người còn không phải là một cái hàng thật giá thật tiểu oa nhi? Giờ mau nói người bị cái bệnh gì. Ta là bác sĩ, không phải thầy bói.

An Thuý bỗng đỏ mặt đùng đưa thân thể nhỏ nhắn trên ghế một lúc rồi ngáp ngừng hỏi:

- Huynh là y sư mà không nhìn ra sao?

Hắn nheo mắt đáp:

- Nhìn người da dẻ hơi tái, bước đi nặng nề, hơi thở cạn lại gấp. Nếu ta đoán không sai thì hắn là đang bị táo bón.

-...

An Thuý im lặng một lúc rồi bỗng ô ô khóc lên:

- Ô ô~ Đã gần một tuần chưa ị ị rồi. Có phải muối sắp chết rồi không? Ô ô~ Người ta không muốn chết a!

- Bình tĩnh đi. Chưa có ai chết chỉ vì táo bón vài ngày đâu. Giờ thì đưa tay ra xem nào.

An Thuý cảnh giác nhìn hắn:

- Đưa tay? Để làm gì? Muội rất sợ đau a!

- Bệnh của người có thể tự khỏi sao? Hơn nữa đây là cách đơn giản nhất. Ta có những thủ đoạn chữa bệnh mà người không bao giờ muốn nếm thử đâu.

Hắn dùng ngón tay ấn vào huyệt Hợp Cốc của An Thuý rồi truyền nội lực vào. Nàng chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chạy vào bàn tay sau đó nhanh chóng di chuyển đi khắp thân thể.

- Muội cảm thấy... Không xong, muối muốn đi mao xí...

- Nhà vệ sinh ở trong. Đi thẳng, rẽ trái, cửa nữ bên phải.

An Thuý vội ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Thế nhưng khi nó chỉ vừa đi được nửa đường thì hắn bỗng nghe thấy một tiếng “Bùm” rất vang. Sau đó là tiếng khóc thảm thiết:

- Ô ô~ Chán ghét... Ô ô~

- Đợi tý ta mua quần cho mà thay.

Hắn nói vọng vào rồi thở dài:

- Mới mở hàng đã thấy lỗi rồi.

Hắn nhàm chán ngồi ngủ gà ngủ gật một lúc thì bỗng nghe tiếng bước chân. Mở mắt ra thì thấy An Thuý ôm trên tay một con mèo vằn nhỏ rụt rè tiến lại gần hắn:

- Muội vừa tìm thấy con mèo này trốn sau khe cửa. Huynh nhìn thử xem, hình như nó bị bệnh rồi hay sao ấy.

- Mèo? Ta tưởng chỉ có chó thích ăn phân thôi chứ? Không lẽ bây giờ mèo cũng có thú vui tao nhã này?

-...

An Thủy ngượng ngùng đưa con mèo ra trước mặt hắn. Con mèo trông thấy hắn thì đột nhiên giãy nảy lên quờ quạng mấy cái khiến bộ mặt vốn đã không đẹp trai của hắn suýt chút nữa thì bị cào nát bét.

- Con mẹ nó!

Hắn buột miệng chửi thề. Tuy là kinh nghiệm chiến đấu phong phú thế nhưng một con mèo cứng đờ như đã chết lại bất ngờ lồng lộn lên khiến hắn dù tinh táo đến mấy cũng không khỏi bị bất ngờ.

- A! Tuyệt quá!

- Tuyệt? Suýt chút nữa là nó cào rách mặt ta rồi đấy!

An Thủy rụt rè đáp:

- Xin lỗi. Tại vừa nảy nó cứ cứng đờ làm mọi người tưởng nó sắp tiêu rồi.

Hắn nhận lấy con mèo, buồn bực nói:

- Nhưng chuyên ngành của ta không phải là thú y. Nếu không khỏi thì đừng có ăn vạ nhé.

Con mèo lập tức giãy nảy lên định cào cấu loạn xạ thế nhưng hai bàn tay như gọng kìm của hắn đã túm chuẩn xác vào sau gáy khiến nó không thể cử động được.

- Nhóc biết không. Người ta đồn rằng mắt mèo là tấm gương phản chiếu cõi âm. Nếu nhìn vào linh hồn sẽ bị cuốn sang thế giới khác.

Hắn đang vừa nói nhảm vừa nheo mắt nhìn sâu vào cặp mắt mèo to tròn lấp lánh thì bỗng xuất hiện một lực hút vô hình vô lý và chìm hẳn xuống. Lực hút ma quái cứ thế lôi hắn xuống thật sâu, đến khi dưới chân cảm nhận được mặt đất cứng rắn thì cơ thể hắn đột ngột dừng lại. Sương mù tan đi giúp hắn nhìn cảnh vật xung quanh được rõ ràng hơn.

Hắn nhận ra mình đang đứng trước một căn nhà ba gian hai chái thắm đẫm phong sương. Trên những lớp vách thì gỗ đã tróc ra từng mảng rụng đưa theo gió, còn mái ngói lâu đời thì đã bị nhiều mảng rêu xanh phủ kín. Tán lá rộng của những cây cổ thụ xung quanh giống như những bóng người ma quái giang tay ôm lấy cái khuôn viên rộng lớn nhưng đượm vẻ âm u lạnh lẽo.

- Vậy ra đây là cái nhà ma trong thành? Trông cũng hoành tráng quá nhỉ.

Hắn tiến lên một bước. Bỗng cảm thấy bàn chân chạm phải một mảng trơn vô hình. Tấm thảm này mỏng như tờ nhện, trong suốt vô hình. Nếu không phải người có giác quan nhạy bén thì nhất định sẽ không cảm nhận được.

Đang đi bỗng gặp cản đường, hoặc là nguy hiểm, hoặc là bẫy. Chứ nhất định không có kẻ rảnh rỗi tự nhiên bày ra hù dọa người qua đường. Thế nhưng mặc dù biết có đến chín phần là nguy hiểm hắn vẫn kiên định hạ chân xuống, mạnh mẽ phá hủy tấm thảm mỏng kia.

Mảng trơn vừa hủy, lập tức từ bốn phía xuất hiện vô số luồng gió âm lao tới cắt vào da thịt hắn đau rát không thể tả. Thế nhưng hắn không hề hoảng sợ vì biết rõ đây chỉ là ảo cảnh tác động vào linh hồn, mà luận về linh hồn thì hắn tự tin không thua bất cứ ai.

Âm phong nhận thấy không làm gì được hắn thì lập tức hội tụ hoá thành hình dáng một bộ xương đen ngòm. Bộ xương cao đến hai mét, tay chân như cột đình, đôi tay vừa thô vừa dài như cành tôm, đã vậy trong lồng ngực còn không ngừng tỏa ra khí đen cực kì ma quái.

Oán linh nhìn thì giống nhau nhưng kì thực có rất nhiều loại. Kẻ trước mắt hắn khi còn sống chắc chỉ là một người không có ý chí tiến thủ, lại được chết quá dễ dàng nên ý niệm vô cùng yếu ớt. Kết quả là tạo ra một oán linh yếu ớt không có tính khiêu chiến.

Loại oán linh này tuy là biến ảo đa đoan nhưng lại không có khí thế của kẻ mạnh. Vậy nên dù có biến hoá trở nên đáng sợ đến đâu thì cũng chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

- Nhất ma ta? Sợ truyện không đủ tính hài hước sao?

Cửu Từ Tà Công tăng thứ chín – A Tỳ Tuyệt Ngục

Từ lỗ chân lông của hắn tỏa ra tử khí nồng đậm mơ hồ tạo thành một cái đầu lâu khổng lồ phía sau lưng. Đây là bởi vì hắn đang ở trong không gian tương tượng nên mới có thể theo bản năng bộc phát tăng thứ chín của Cửu Từ Tà Công. Chứ còn ở hiện thực thì chắc phải còn rất lâu hắn mới có thể đạt được tới cảnh giới này.

Lại nói, A Tỳ Địa Ngục còn có tên khác là Vô Gian Địa Ngục, nghĩa là liên tục, không gián đoạn. Đặt tên như vậy một phần là để cho đủ chín tầng địa ngục, một phần là vì khi đạt tới cảnh giới này năng lực phản ứng và tốc độ ra đòn đều tăng đột biến nên có thể liên tục nhét hành vào mồm đối thủ. Đó chính là ý nghĩa sâu xa của cái tên A Tỳ Tuyệt Ngục.

Tuy nhiên có một công năng khác của Cửu Từ Tà Công mà không phải ai cũng biết. Bởi trên đời có được mấy kẻ điên đi luyện môn võ công này đâu mà biết. Đó chính là khả năng thôn phệ âm khí để cường hoá bản thân.

Toàn bộ hắc khí trong tầm mắt nhanh chóng tập trung lại thành một luồng khí xoáy bao quanh hắn. Oán linh kia chống cự được một thoáng sau đó vỡ nát rồi bị cuốn vào lõi xoáy. Lõi xoáy bốc cao gần như đã hút tất cả bóng tối vào người hắn, trả lại một khuôn viên tràn ngập nắng vàng.

- Chậm đã. Chưa xong nhanh vậy đâu.

Hắn hấp thụ gần như toàn bộ âm khí của oán linh kia cho tới khi bóng tối bị thu gọn lại chỉ còn quanh quẩn trong căn nhà ba gian. Chứng tỏ nơi đây chính là hang ổ của đám ma cô và cũng chính là lí do để hắn mở cái tiệm thuốc bé tẹo này.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng hắn quyết đoán bước vào. Căn nhà tuy rất rộng nhưng cũng có giới hạn, ấy thế mà hắn đi thẳng một hồi lâu vẫn chưa tới điểm tận cùng. Chỉ thấy càng bước càng tiến sâu vào trong bóng tối, cũng không chạm phải vật dụng gì. Có lẽ ngay từ đầu nơi đây đã chẳng phải căn nhà, chỉ đơn giản là một không gian rộng lớn dùng để bày linh hồn người khác.

Khi hắn đang phân vân có nên dùng biện pháp mạnh để thoát ra không thì đột nhiên bên cạnh xuất hiện một đốm lửa xanh. Sau đó có rất nhiều đốm lửa thi nhau xuất hiện, cũng phải có đến vài ngàn cái bao vây hắn ở giữa.

(Không có năng lượng dao động. Máy thứ này đã ở đây từ bao giờ?)

Mỗi đốm lửa hoá thành một quỷ hồn lao vào hắn. Quỷ hồn này không có hình hài cụ thể, chỉ là một ngọn lửa bao quanh một cái đầu lâu há to miệng đầy răng lởm chởm sắc như dao cạo. Tuy không có khả năng công kích vật lí, thế nhưng đem dọa người thì cũng có chút tác dụng.

Hắn vùng tay đâm vào một quỷ hồn. Lập tức nó tan ra như sương khói sau đó hồi phục ngay lập tức. Vô số quỷ hồn tràn đến đè trù lên hắn khiến cảnh vật trước mặt hắn chỉ còn là một mảng màu xanh chói mắt của những ngọn lửa ma trơi.

(Quả nhiên là ảo giác. Linh hồn lực không mạnh lắm nhưng lại rất quen. Lại thật.)

Nhật Nguyệt Thần Giám – Đại Vũ Trụ: Giãn nở

Vì Cửu Tử Tà Công không hấp thụ được ảo ảnh nên hắn quyết định thôi bay toàn bộ quỷ hồn đi. Sự giãn nở mạnh mẽ của không gian khiến cho toàn bộ ảo ảnh bị xé ra thành vô vàn mảnh nhỏ rồi tan biến.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi nói lớn hết mức có thể:

- Xem ra ta đã đi đến mắt trận rồi nhỉ? Vậy bây giờ ngươi tự ra hay để ta phá tan tành cái trò quỷ ám của ngươi?

Một tiếng thét rừng rợn đáp lời hắn. Sau đó khung cảnh xung quanh đột nhiên biến thành một căn phòng kín đầy ngập máu. Máu tanh nồng tràn vào mũi miệng hắn khiến hắn không thở nổi.

(Lại mấy trò cũ mèm này...)

Đang định lật kèo thì đột nhiên một luồng sáng loé lên trước mặt hắn. Từ trong biển máu bỗng xuất hiện một người phụ nữ sáng rực như mặt trời. Người phụ nữ như một cái đèn cao áp chậm rãi bay về phía hắn khiến hắn không thể mở nổi hai mắt. Oán khí ngút trời hoà cùng máu tươi từ từ thấm vào da thịt xương tủy hắn khiến hắn khó chịu tới phát điên.

Bỗng oán khí biến mất vô tung vô ảnh. Hắn chợt nhận ra bản thân đã trở lại ngồi trên chiếc ghế mua từ cửa hàng đồ gỗ cũ. Trên tay là con mèo đang giương đôi mắt tròn xoe nhìn hắn đầy tò mò.

- Nhìn gì hả mèo ngu? Mày không biết là bản thân vừa rơi vào cảnh hung hiểm tới mức nào đâu.

Con mèo rõ là không đủ khả năng giao tiếp để đáp lời hắn. Nó vừa giẫy nảy vừa meo meo hai tiếng như muốn nói: “Ngươi là thằng bỏ mẹ nào? Sao lại dám chạm chạm tay bản vào người quàng thượng?”.

- Oa! Chỉ nhìn vài giây mà đã chữa được bệnh! Huynh quả là thần y a!

(May mà con mèo không chạy loạn. Bằng không thì chắc cả cái thành này bị ám rồi.)

Hắn mệt mỏi ngã ra ghế. Mùi tanh tưởi nơi cuống họng vẫn khiến hắn cảm thấy hơi căng thẳng.

- Phải rồi. Tiền chữa bệnh a.

An Thuý dốc ngược cái túi thơm màu hồng đổ ra bàn một núi nhỏ tiền xu rồi ngây ngô hỏi:

- Túi này đủ chưa hả thần y?

- Không cần đâu.

Hắn vươn tay bứt mấy sợi lông khiến con mèo bất bình meo meo lên mấy tiếng:

- Một nhúm lông mèo là đủ.

Con mèo gãy mạnh một cái nhảy khỏi tay hấn rồi lao nhanh ra cửa. An Thủy thấy thế vội kêu lên:

- Tiểu Miêu đừng chạy a!

- Mèo là loài hoang dã. Nếu nó đã muốn đi thì giữ lại cũng vô dụng.

- Nhưng nó là mèo hoang. Thật tội nghiệp a.

Lời của hấn tuy rất có đạo lý nhưng cũng không đủ để xua tan sự nuối tiếc trong thanh âm của An Thủy. Cũng phải thôi, đâu phải bé gái nào cũng đủ trình độ chống lại vẻ đẹp mèo của quảng thượng.

Bất quá trẻ con dễ nhớ dễ quên. An Thủy cũng không phải loại người vì một chuyện không vui mà rầu rĩ cả một ngày. Lập tức quay nhìn sang hấn cười tủm tỉm nói:

- Quả đúng là thần y. Hành xử thật khác người a! Bất quá thần y cũng phải ăn cơm, chỗ tiền này muối giữ một nửa, huỳnh cầm một nửa. Bằng không muối...muối sẽ rất không vui!

Hấn trầm mặc nhìn thân ảnh linh lung khả ái của An Thủy tung tăng rồi đi. Một đoá hoa tinh khiết đâm chồi giữa cái thế giới điên loạn này. Thật khiến cho người ta không thể không lo.

Cầm nhúm lông mèo đi ra cửa. Ở cách đó không xa là Bạch Hồ đang khản giọng hô hào dụ khách. Dĩ nhiên là hấn chẳng thèm bận tâm đến ánh mắt đầy địch ý của con bé. Bình tĩnh tự tin khoe cá tính, hấn ngẩng đầu bốn mươi lăm độ thổi mấy cọng lông mèo bay lên bầu trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Tiềm thức

Reeng~Reeng~

Hấn liếc nhìn đồng hồ. 6 giờ 20 phút, sáng thứ Hai. Vậy có nghĩa là...

- Dậy đi học mày ơi! Ngủ đéo gì ngủ như lợn thế!

- Còn chưa kịp nhắc quỹ cái thì quỹ cái đã đến rồi.

Hấn mở cửa nhòm xuống lạnh lùng nạt con bé tóc đuôi gà đứng bên dưới:

- Nhỏ mồm thôi.

- Sắp trễ rồi còn nhỏ nhieć cái đeo gì! Bà mà muộn học thì bà xé bao quy đầu mày!

Hấn đóng sầm cánh cửa, lầu bầu:

- Hết thuốc chữa.

Lôi từ cái tủ quần áo bừa bộn như mớ rề lau nhà cái áo tối màu nhất và một cái quần bò lủng. Hấn mặc cái tổ hợp này lên người sau đó lấy từ trong balo ra một cái áo trùm đầu cũng màu đen nốt.

Chợt hấn nhận thấy cái áo hơi nặng. Lật ra xem thì hấn hơi giật mình khi bên trong là một con mèo lông trắng muốt, đôi chỗ xuất hiện một chút vân vện nhìn hệt như một con hổ nhỏ.

Con mèo giống như vừa tỉnh dậy sau con mê, trừng mắt nhìn hấn đầy khiếp hãi rồi thét lên:

- Sao ngươi lại hóa không lồ thế này?!

- Không phải ta to lên. Là ngươi nhỏ đi thôi.

Hấn hiện giờ không có thời gian tán phét cùng con bé này. Bằng một động tác gọn gàng và thô bạo hấn quăng con mèo ra và khoác cái áo mũ lên người.

- Lầy ngươi đừng đi như thía chó! Đây là đâu? Sao ta lại bé xiu thế...

Nó vô tình chạy ngang qua một cái gương và bàng hoàng nhận ra bản thân đã trở thành một con mèo vằn bé tí xíu trông cực kì...Nói sao nhi...Cực kì vô hại.

- Áááááá~

- Mà mà không làm cho nó cảm thoải mái thì tao ném mẹ nó ra đường đấy!Thằng kia!

Một giọng nam nạt nộ vang lên làm Bạch Hổ sợ tái cả mặt,nó vội kêu ầm lên:

- Tên lang băm khốn kiếp!Ngươi đưa ta đến nơi kì lạ nào thế này?

- Không kì lạ lắm đâu.Đây là một trong số những tiềm thức của ta...Cái yên bình nhất.

Hắn điềm nhiên mở cửa.Ngay lập tức một gã đàn ông trung niên nhảy xổ đến định túm cổ áo hắn.Hắn khẽ vung tay.Người đàn ông bị nhấc bổng lên với vận tốc cực nhanh,xuyên thủng mái nhà sau đó bay thẳng lên trời và biến thành một điểm sáng.

Bạch Hổ lắp bắp:

- Đây có phải là một dạng bình yên không?

- Bình yên chỉ là một khái niệm mang tính tương đối.

Bạch Hổ vội rảo bước chạy theo hắn.Mấy cái bậc thang dài quá khiến nó mấy lần trượt thì té lộn cổ.

- Tên lang băm nhà ngươi đứng lại cho ta!Tại sao mang người ta đến đây mà lại bỏ đi thế hả?

Hắn nhún vai đáp:

- Ai kêu ngươi nhìn vào mấy nhúm lông đấy.Không biết bài học đầu tiên khi ra giang hồ là không được nhìn người kì quái làm hành động kì quái à?

Bạch Hổ kì quái kêu lên:

- Nhúm lông?Nhúm lông thì liên quan gì?

- Kỹ năng thôi miên.Tạo một vùng từ trường làm chìa khóa tiến vào tiềm thức.Mà có nói ngươi cũng không hiểu đâu.

- Ai nói không hiểu!Tóm lại là ta đang bị thôi miên chứ gì!

Bạch Hổ đang gân cổ cãi thì bỗng mặt mèo ngẩn ra khoảng vài giây sau đó kêu lên nheo nheo:

- Hồng rồi!Hồng hẳn rồi.Tỷ tỷ sai ta ra mời khách mà ta lại bị bắt qua đây.Nếu lát nữa tỷ tỷ phát hiện ta không làm việc thì hôm nay khỏi ăn cơm mất!

Hắn cười nhạt nói:

- Đản độn.Tiệm thuốc chứ có phải quán nước đâu.Ngươi mời có khiến họ bị bệnh được không?

- Ít nhất cũng cổ vũ về mặt tinh thần a!Nói chung là ngươi mau đưa ta trở về không ta cho ngươi một trận bầy giờ!

- Oai phong thật.Sao ngươi không dành chút thời gian nhìn xem mình đang trong hoàn cảnh nào?

Hắn cười khẩy cúi xuống túm cổ con mèo trắng nhét vào túi áo mặc cho Bạch Hổ cào cấu như điên như dại.

- Sao mèo kêu ầm ĩ vậy con?

- Dạ không chuyện gì.Sáng sớm nó bị ngứa da ấy mà.

Bạch Hổ lộ đầu ra tò mò quan sát xung quanh.Kiến trúc kì lạ và đèn điện bật sáng choang khắp nhà khiến nó cảm thấy hơi choáng váng.

- Ngồi xuống ăn sáng đã con.

- Dạ thôi.Ta đi học đây.

- Khoan.

Người phụ nữ chạy lại dúm vài tờ tiền vào tay hắn,thấp giọng nói:

- Mẹ còn chút tiền,con cầm lấy mà tiêu vặt.Nhớ đừng nói cho ba biết nhé.

- ...

Hắn trầm mặc nhìn người phụ nữ một lúc rồi thờ dài:

- Ta đã biết. Bảo trọng.

- Mày ăn nói với mẹ mày kiểu gì thế? Tao và chết giờ!

Bạch Hồ giật mình nhìn sang cô gái trẻ vừa lên tiếng. Cô gái này tuy trần đầy vẻ đẹp thanh xuân nhưng lớp trang điểm dày cộm khiến cô trông hơi có hơi... quái dị. Chưa kể lớp son môi đỏ choét khiến cô phải khó khăn lắm mới có thể đưa đồ ăn vào miệng. Cơ mà có vẻ toàn bộ những điều ấy đều không hề khiến cô ta bận tâm.

- Lo cho làn da của người đi.

- Mày...

Hắn ung dung xỏ giày mặc kệ cô ta tức giận đập bàn xô ghế. Chiếc giày dưới chân hắn tự động buộc dây khiến Bạch Hồ ngạc nhiên đến tròn tròn mắt mèo.

- Oa! Căn nhà của người sắp rồi kia!

Cả hai vừa bước ra thì căn nhà của hắn bất ngờ ầm ầm sụp xuống khiến Bạch Hồ kinh hãi kêu lên.

- Đừng làm ồn. Đây là cách tiềm thức hoạt động.

Hắn không nhận được thờ dài khi nhìn vào mấy tờ tiền đã nát vụn trong lòng bàn tay. Còn vì sao hắn thờ dài, đương nhiên là không đời nào hắn nói cho Bạch Hồ biết.

- Thằng ngu này! Mày làm cái đéo gì mà lâu thế? Muộn con mẹ nó giờ rồi đây này!

Bất ngờ một đứa con gái nhảy đến cho hắn một đấm vào sau ót mạnh đến mức Bạch Hồ suýt chút nữa bị đánh văng ra khỏi túi.

Hắn bình thần gãi đầu mấy cái, hỏi:

- Vậy sao người còn đợi ta làm gì?

Cô gái lúng túng một chút rồi hất hàm nói:

- Tao sợ mày đi muộn hoài bị đuổi học. Tao lên lớp không có ai để bắt nạt.

Hắn cười mắng:

- Quý cái.

- Này! Bố mày có tên đảng hoàng đấy nhé. Mày gọi ai là quý cái hả?

- ...

Hắn mỉm cười không nói. Tiếng bước chân vang lên đều trên con đường vắng khiến không gian tràn đầy một loại cảm giác ngại ngùng. Duy trì được bốn bước thì cô gái không nhận được lên tiếng:

- Hôm nay lạnh vì nhĩ?

Hắn cũng ngẩng đầu nhìn trời một lúc rồi cười nhạt:

- Thời tiết đẹp. Người cũng đẹp nữa.

- Mày sáng à? Làm nhảm đéo gì thế?

Cô gái mặt đỏ bừng định thui cho hắn một cú vào mạn sườn thì bàn tay trắng nõn đột nhiên bị hắn giữ lại.

- Ta chỉ muốn cùng người đi một đoạn. Thời gian không còn nhiều, thế nên đừng lãng phí vào mấy trò ngu ngốc.

Ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn xoáy vào khiến tim cô gái bang bang nhảy loạn. Cô giật tay về, sững giọng:

- Đừng chạm vào tao. Thần kinh.

Bạch Hổ cũng ngừng đầu nhìn.Bầu trời không còn chút sắc xanh nào nữa mà thay vào đó là tầng tầng mây đen cuộn tròn quanh một con mắt khổng lồ đỏ ngầu giống như người bị bệnh đau mắt lâu năm.Thình thoảng lại có vài tia chớp rạch ngang trời như thể đang nhắc nhở rằng đây không phải là vườn trẻ.

- Mắt người bị lệch trông à?Nhìn thế quái nào ra được “thời tiết đẹp” vậy?

- Oa!Mèo vằn này.Đẹp quá!

Cô gái tự làm mình phân tâm bằng cách dời sự chú ý sang Bạch Hổ. Vô phúc cho nó,đã rơi vào không gian lạ lại còn bị tóm cổ vằn vò như đồ chơi.

- Bỏ ra!Thứ quý yêu gì thế này!Ai cho người đụng vào đầu lão nương!

Bạch Hổ nổi khùng cào mấy phát vào tay cô gái rồi nhảy lên vai hấn.Dù hấn đáng ghét nhưng ít nhất còn cho nó được một chút tôn nghiêm.

- Chủ nào tớ này!Đáng ghét!

Cô gái tức giận giậm chân một cái rồi vùng vằng chạy lên phía trước.Bạch Hổ lừ mắt nhìn theo,lầu bầu:

- Thứ quý yêu!Quả nhiên đứa nào vú to cũng đều rất đáng ghét.Mà này,động vật nói tiếng người ở đây phổ biến lắm à?

- Đây là tiềm thức của ta.Vậy nên dù người có múa lửa thì cũng không ai thấy kì lạ.Tuy nhiên đừng cố giao tiếp,rào cản nhận thức sẽ khiến họ chỉ tương tác với người như một con mèo bình thường mà thôi.

Bạch Hổ buồn bực nhảy chồm chồm trên vai hấn:

- Đủ rồi!Ta yêu cầu người đưa ta về ngay!

Hấn nhún vai đáp:

- Thời gian đã được lập trình sẵn.Nếu người muốn trở về bằng cách thủ công thì cũng được thôi.Nhưng chắc là sẽ phải bước qua vài tầng tiềm thức.Sẽ nhanh hơn,nhưng nói trước là nó không hề dễ chịu đâu.

Bạch Hổ cầm bộ vuốt vào da đầu hấn,rít lên:

- Nhanh!

Hấn búng tay.Lập tức không gian mở ra một lỗ đen với những tia lửa điện màu đen nổ tanh tách đầy nguy hiểm.

- Sau khi ra khỏi đây ta sẽ tính sổ với người!

Bạch Hổ lưu lại một lời đe dọa rồi nhảy tót vào hố đen.Ngay khi nó vừa nhảy qua thì hố đen lập tức đóng lại.Điều kì lạ là chẳng có một ai chứng kiến cảnh đó.Một thế giới rộng lớn vô cùng vô tận nhưng dường như chỉ có hấn là người duy nhất tồn tại.

- Dương Dương!

- Giật hết cả mình!Gọi ai thế thằng điên?

Hấn chạy lại gần cô gái và bắt đầu mỉm cười mặc dù hành động đó khiến hấn trông giống một kẻ tâm thần kì quặc.

- Mày có bị sao không thế?Tao thấy hôm nay mày hơi dị đấy?Lại thất tình à?

Hấn gạt tay Thanh Dương ra khỏi trán,gần giọng:

- Không thể xin của người vài phút nghiêm túc sao?

Thanh Dương bước chậm lại và quay sang nhìn hấn bằng ánh mắt đầy chế giễu:

- Vậy quý ngài nghiêm túc muốn gì nào?

- ...

Hấn thở ra một hơi thật dài rồi búng tay:

- Trẻ quá rồi.18 tuổi đi.

Thanh Dương bỗng khựng lại một chút rồi thấp giọng nói:

- Ừm...Khỏe không?Làm bài về nhà chưa?

- Bài chưa làm.Ngược lại phiền phức thì làm ra không ít.

- Ủ.

Thanh Dương cắn môi,áp úng không biết nói gì.Sợ với cô bé hoạt ngôn vừa rồi thì hoàn toàn chẳng có một chút tương đồng nào.

- Dương Dương này.Nếu có một ngày ta làm chuyện có lỗi với người.Ta phải làm gì để bù đắp?

Thanh âm của hần bình tĩnh đến đáng sợ khiến Thanh Dương không khỏi hoài nghi liệu có phải hần đang nói đùa hay không.Thế nhưng nếu đùa thì có vẻ như cái cặp chân mày nhíu chặt của hần là quá không phù hợp rồi.

- Thế loại chuyện gì nói ra nghe thử coi.Nếu tội nhẹ thì chị bỏ qua cho.

Hần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu như ta không thể bảo vệ người?Nếu ta chỉ có thể trở mắt nhìn người chịu đau khổ?

Thanh Dương tròn mắt nhìn hần trong vài giây như thể nếu hần không có hai cái mũi thì ít nhất cũng có ba cái đầu.

- Ai cần mày bảo vệ vậy trời?Mày tự bảo vệ được bản thân là tao đã mừng thấy mẹ rồi!

- Người không hiểu,là do ta gây ra...Mà thế cũng tốt.Có lẽ chịu đựng điều này một mình là hình phạt dành cho ta.Fur fur~Cũng xứng đáng đó chứ.

- Mày cứ lăm nhăm cái gì lạ vậy?Tao bực rồi đó nha!A~

Hần bất ngờ giữ đầu Thanh Dương lại rồi sấn đến ngấu nghiến bờ môi phần hồng của nàng.Có lẽ vì đây là tiềm thức của hần nên dù Thanh Dương dùng hết sức bú mẹ để giãy dụa cũng không gỡ tay hần ra được.Còn ở hiện thực thì khi mà hần còn là một thằng học sinh thì Thanh Dương chỉ cần một tay cũng đủ ném hần xa một vạn tám ngàn dặm.

Chém đây.

Thanh Dương dần bị kĩ năng nấu cháo của hần làm cho mềm nhũn.Hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau một hồi lâu.Tới khi tách môi nhau ra thì khuôn mặt Thanh Dương đã phủ một tầng đồ hồng.

- Ngọt thật.Mềm nữa.Tiệc là hết giờ rồi.

- Mày phải đi sao?

- Phải vậy thôi.Nếu cứ mơ mộng thì ta sẽ lại không bảo vệ được người mất.Hơn nữa ta cũng không thích public.

- ...

Hần mỉm cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Dương:

- Đừng lo.Sau khi cơn ác mộng này chấm dứt...Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại.....Ồ thế giới thực.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lương y như từ Mẫu

Hần thoát khỏi mộng cảnh với một tâm thế thật điềm nhiên.Đây không phải lần đầu hần làm điều này.Ai cũng có những bí mật không thể chia sẻ.Không phải bởi người bên cạnh không đáng tin,mà căn bản là vì câu chuyện quá mức điên rồ.

- Tiểu Hồ.Muội sao vậy?Đừng làm bọn này sợ a!

Nhìn Bạch Hồ mặt trắng bệch,toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh,hấp hổi đứng tựa vào Chu Tước khiến hần không nhịn được cười khổ.Thật đúng là nhanh một phút,chậm cả đời a.

- Y sư!Có phải ở đây có y sư không?

Thanh Long đang xoa bóp bấm huyệt cho Bạch Hồ lại bị làm phiền thì không nhịn được gắt lên:

- Không thấy người ta đang bận bù đầu à? Lăn qua chỗ khác chơi!

Hắn đang chuẩn bị đi vào thì bỗng cảm thấy thanh âm kia có chút quen tai liền ngoái lại nhìn. Quả nhiên đôi phương là một người hắn biết, cơ mà không thân chút nào: Long... Long... Cái gì đó Long ấy. Hình như là vậy.

- Người khiêng gã đi tìm hòm à?

Mạc Tử Long đang gấp đến độ mắt bỗng thấy hắn đang đứng dưới tấm bảng hiệu đề hai chữ “Y Quán” thì như chết đuối vớ được cọc vội mang người chạy tới. Đường như gã không để ý thấy hai chữ “Kim Ngân”, cơ mà dù có thấy thì chắc gã cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

- Người học việc ở đây sao? Mau xem bệnh cho Tiểu Tèo. Gã đang luyện kiếm thì đột nhiên ngã lăn ra bất tỉnh.

Hắn liếc mắt nhìn Trần Văn Tèo nằm mềm nhũn trên lưng Mạc Tử Long, lười biếng đáp:

- Mang vào.

Sau một thời gian chứng kiến hắn check huyết áp xem sắc mặt các kiểu, Mạc Tử Long lo lắng hỏi:

- Sao rồi? Có phải do luyện tập quá chuyên tâm nên bị lao lực không?

Hắn gãi đầu một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Cũng gần như vậy. Gã bị tụt huyết áp. Nguyên nhân là do tinh nguyên hao tổn quá độ... Nói chung là trở về dặn gã quay tay ít thôi.

Mạc Tử Long thoát đầu có chút ngây ra không hiểu hắn đang nói gì. Sau khi dồn hết chất xám suy nghĩ một hồi lâu thì cuối cùng gã “Ồ” lên một tiếng rồi cười khò. Tuổi thiếu niên thì ai cũng có một vài cái ham muốn riêng tư, lại thêm môn phái được nhiều cái ít càng khiến cho việc giải quyết nhu cầu trở nên cần thiết. Thế nhưng giải quyết đến độ tụt huyết áp thì cũng thật hết chỗ nói a.

- Ta sẽ cho gã vài cái thuốc bổ thận, mang về rảnh lúc nào thì đun lên mà uống. Hình như là vắt ở... Đây rồi. Cảm lấy.

Mạc Tử Long tiếp nhận gói thuốc hắn ném qua, ngập ngừng hỏi:

- Chỗ thuốc này bao nhiêu? Mà người tự ý lấy thuốc đem bán như vậy không sợ bị chủ tiệm quở trách sao?

- Hồi đề đứng xem xong vỗ tay à? Người không phải mục tiêu của ta vậy nên lần này không lấy tiền. Nếu hết chuyện rồi thì về đi.

Hắn không kiên nhẫn đáp. Không phải là hắn chánh không thèm thu tiền mà bởi hắn thừa biết đám đệ tử Thiên Kiếm Sơn ngoại trừ Ngạo Nam có nhà mặt phố bỏ làm to thì thằng nào cũng nghèo rụng lông nách. Chưa kể số thuốc này là mấy món đồ quá hạn bị rớt giá hẳn nhặt từ mấy cửa tiệm trong thành nên... Lương y như từ mẫu a, hắn làm gì còn mặt mũi nào để mà lấy tiền cơ chứ!

- Vậy... Đa tạ.

Hắn trầm tư vuốt cằm nhìn Mạc Tử Long công Trần Văn Tèo rồi đi. Thật không hiểu vì sao một gã tử tế như vậy lại đi dây với thằng Tèo. Không phải hắn có ý dìm hàng đâu, nhưng theo kinh nghiệm tiếp xúc cả ngàn lần của hắn thì Trần Văn Tèo thuộc kiểu người dễ mất phương hướng. Tựa như một con kiến lạc trôi giữa dòng sông bọ cái gì cũng bám lấy. Loại người này một khi gặp khó khăn thì ai gã cũng có thể đâm được.

Mà thôi kệ đi. Ai cũng có tạo hóa riêng, hắn cũng đâu phải bố của gã mà đi quản nhiều như vậy.

- Cảm ơn. Lưng tôi ổn rồi. Thực sự ổn rồi.

Thời điểm hắn nghĩ rằng không còn ma nào ghé nữa thì một người chật vật đi ngang qua, vừa đi vừa xoa tay như đuổi tà.

- Minh Thần?

- Tỉnh Vũ?

Hắn nhìn bộ dạng thảm hại của Minh Thần từ trên xuống dưới một lượt rồi bình thản nói:

- Kiểm cái ghế nào sạch mà ngồi. Đợi chút ta bấm huyết cho.

Minh Thần kinh ngạc kêu lên:

- Sao người biết ta cần bấm huyết?

- Với thương thế như vậy mà không đã thông kinh mạch thì bại liệt là cái chắc.

Hắn lôi ra một cái bàn rồi kêu Minh Thần nằm sấp lên sau đó lột áo gã xuống. Trên thân thể cường tráng của gã đầy những vết bầm tím rướm máu cùng vài cái lỗ bông bốc mùi khét lẹt khiến hắn không nhìn được nhui mày.

- Người vừa đánh nhau với kỳ lân à?

Minh Thần cười khò:

- Người thật khéo đùa. Ta vừa chữa ở y quán bên cạnh a.

Hắn cười nhạt nghĩ đến mấy cái thủ đoạn của đám nhí nhỏ kia. Nội tâm dành ra bốn giây mặc niệm cho số phận bi thảm của Minh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kí ức đau nhiều hơn buồn

Xin hỏi...

- Đừng lấp ló như vậy. Mời vào. Mời vào.

Chu Tước lập tức bắt lấy vị khách đầu tiên này. Minh Thần từ nhỏ đến lớn nào có được nữ nhân ôm tay kéo đi thân mật như vậy, lập tức khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ lúng túng.

- Oa! Bệnh nhân a! Xin hỏi ngài có nan y tạp chứng gì? Hay là nuốt phải cái gì độc được? Không quan hệ, bọn ta đều sẽ chữa tốt a!

Bạch Hồ vừa khỏe lại một chút liền phấn khởi chạy đến âu yếm nhìn gã. Thật khó tưởng tượng một người khi trông thấy người khác bị bệnh lại có thể hào hứng đến như vậy.

- Không hẳn... Chỉ là dạo gần đây lưng ta có chút đau nhức. Muốn nhờ y sư...

Minh Thần khựng lại khi nhận thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của một bé gái tóc trắng khoảng chừng mười một tuổi. Chưa đợi gã lên tiếng thì bé gái đã cất lên thanh âm lạnh lẽo:

- Ai kêu tập cho lắm thì lại chẳng đau. Tới ngồi đi. Đừng làm mất thời gian của ta.

Minh Thần lúng túng ngồi xuống. Cách nói chuyện của bé gái này thật khiến người khác cảm thấy sự tồn tại của mình là một loại phiền phức.

- Cởi áo.

Huyền Vũ cẩn trọng quan sát tấm lưng của gã một lúc rồi phán:

- Tụ máu. Căng cơ. Kinh mạch nứt vỡ. Lần sau chỉ thế này thì tự mua rượu thuốc về mà bóp nhé!

(Chính vì không bóp sau lưng được nên mới cần đến y sư a.)

Minh Thần nghĩ vậy nhưng đương nhiên là không dám nói ra. Cứ dựa theo cái vẻ mặt lạnh lẽo của con bé thì có khi gã chỉ mới nói được một nửa thì đã bị đuổi ra ngoài rồi.

- Ta chuẩn bị bấm huyệt đây. Ngồi yên đừng có mà cựa quậy.

- Cho hỏi Vương cô nương có ở đây không?

Khuôn mặt Huyền Vũ chợt biến sắc khi nghe thấy thanh âm kia. Nó đứng phắt dậy nhìn chăm chăm hai kẻ cao kều đang đứng lù lù ngoài cửa.

- Ta có chút việc. Các người thu thập tên này.

Huyền Vũ buông một câu gọn lỏn sau đó rồi đi cùng hai kẻ bí ẩn kia.

(Thu thập? Cái ngôn ngữ này cũng thật quá chớ búa đi.)

Minh Thần đâu biết rằng bắt ngờ chỉ mới vừa bắt đầu.

- Giờ sao đây?

Bạch Hồ ngơ ngác hỏi.

- Chẳng phải nói là bấm huyết sao.Ta cũng biết bấm vậy.

Chu Tước trầm ngâm đáp.Sau đó nàng tiến đến sau lưng Minh Thần,mắt phượng ngưng thần quan sát một lúc rồi nhanh như chớp điểm mấy cái lên lưng gã.Mỗi cú đều đánh chuẩn xác vào đại huyết của Minh Thần,chi có điều những nơi Chu Tước chạm vào đều lưu lại một ngọn lửa chói mắt.

- Móa!Chơi gì kì vậy!

Bạch Hồ thất thanh kêu lên sau đó vội nhặt cái giẻ lau sàn lên đập lửa.Chu Tước dường như vẫn chưa ý thức được bản thân đã làm sai điều gì,cau mày hỏi:

- Ủa?Bấm huyết thì phải có kích thích thì mới hiệu quả chứ.

- Đâu phải ai cũng có thể chất đặc dị như ngươi.Làm vậy chưa chết người đã may lắm rồi.

Lại có một cô gái nữa bước ra.Thể nhưng vì cái lưng của gã đang rát đến toát mồ hôi hột nên cũng chẳng có tâm trí đâu mà ngắm nghía.

- Huyền Vũ đâu mà để bọn mi làm nặng xị lên thế này?

Chu Tước tỉnh bơ đáp:

- Có vài tên kì quặc tới tìm muội ấy sau đó cả lũ dất nhau đi rồi.Hình như là người của Thiên Môn a.

- Thiên Môn?

Thanh Long nhíu chặt chân mày,hỏi:

- Đám người đó lại tới đòi Huyền Vũ về à?

- Không chắc.Cơ mà nhìn có vẻ nghiêm trọng.

- Lần nào bọn ăn hại ấy chẳng ra vẻ nghiêm trọng!Không xong,nếu con bé mà đi thì cái y quán này bốc cảm ăn vãi mất.

Hai người cứ như vậy xì xầm mặc xác Minh Thần ngồi đần mặt ra như một con rùa nuôi trong xó cửa.

- Uy!Sao mấy người lại bỏ mặc bệnh nhân thế hả?

Bạch Hồ bất bình kêu lên.Bất quá hai cô gái giống như đã dồn toàn bộ tâm trí vào câu chuyện,hoàn toàn không coi bệnh nhân ra cái khi khô gì.

- Thật hết cách!

Bạch Hồ buồn bực than một tiếng rồi quay sang nói với Minh Thần:

- Xoa bóp bấm huyết. Vậy nếu không bấm huyết thì thay bằng đấm bóp cũng được.Mời quý khách nằm xuống đây a.

Minh Thần rụt rè nằm xuống cái giường tre.Tuy lưng còn đang bỏng rát thấy bà cố nhưng vẻ mặt thật thà của Bạch Hồ khiến gã cảm thấy an tâm hơn hẳn.

Àm~

- Phụt!

- Quỷ thần thiên địa ơi!Mày giết người hả Tiểu Hồ?!

- Nào có.Đấm nhẹ hều à.

- Vị huynh đài này có sao không?Chết chưa?Được rồi,để ta đích thân chữa cho ngươi.

Minh Thần vừa lau máu trên khóe miệng vừa lồm cồm bò dậy từ đồng đồ nát của chiếc giường,xua tay rồi rít:

- Đa tạ.Đãi ngộ này ta tiếp thu không nổi.Vĩnh biệt a!

- Vị khách đầu tiên,đừng đi a!

Bạch Hồ vội dí theo khuyên bảo nhưng sau combo hành xác vừa rồi hiển nhiên là dù nó có múa đến rụng lưỡi thì cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

.....

- Ra vậy.

Hắn cười nhạt một tiếng rồi vỗ bùm bụp lên lưng Minh Thần. Lập tức sau lưng gã vang lên những tiếng xèo xèo như dội nước vào chảo dầu sôi.

- Ta đã tạm thời khống chế hỏa kinh. Sau này về vận chuyển vài chu thiên là có thể hấp thu hoàn toàn.

Minh Thần chuyển động cánh tay một chút sau đó kinh ngạc kêu lên:

- Cảm giác kì lạ hết rồi. Thứ đó gọi là hỏa kinh sao?

Hắn thở dài cảm thán cho sự ngây thơ của thế hệ trẻ. Cũng khó trách, từ trước đến nay gã đâu có nếm mùi hành bao giờ nên đương nhiên là mù tịt về mấy cái kiến thức căn bản như nội thương ngoại thương.

- Cao thủ so chiêu thường sẽ truyền kinh phá hủy kinh mạch đối phương. Con gà tuy cũng lưu lại một chút hỏa kinh nhưng không hề có tính sát thương. Trong cái rui có cái may, lần này ngươi cũng kiếm được một ít chỗ tốt.

Minh Thần nhướn mày hỏi:

- Thứ nội công âm hàn này ngươi từ đâu mà có được? Công pháp của Thiên Kiếm Môn đều là vô sắc vô tính. Sư thúc ở trên núi từ nhỏ, hẳn sẽ không biết tới mấy thứ công pháp giang hồ này.

Hắn trầm mặc một lúc rồi nói:

- Không ngờ tiểu tiên nhân như ngươi cũng biết đến nội công.

- ...

Thấy hắn không muốn nói Minh Thần cũng chẳng gắng hỏi để mà làm gì. Trên giang hồ không thiếu trường hợp chỉ nghe một câu chuyện giang hồ bát quái mà hôm sau cả nhà chết thảm, vậy nên biết càng ít càng sống thọ. Đó đã là luật bất thành văn trong giang hồ cũng như tu chân giới.

- Hôm nay ngươi không mang kiếm?

Minh Thần ậm ừ đáp:

- Lúc nào cũng kè kè cây kiếm cũng quá kì quái. Ta đang tập từ bỏ thói quen đấy.

- Ừm Tiếp theo sẽ đau đấy. Có muốn thuốc mê không?

Câu hỏi này của hắn khiến Minh Thần hơi ngạc nhiên. Nếu lúc này trả lời là “Có” thì khác gì tự khẳng định bản thân là một thằng hèn sợ đau.

- Không cần. Cứ làm đi.

Rắc~

.....

“Có một tin vui và một tin buồn khi ngươi đọc mẫu giấy này. Tin buồn là ngươi đã ngắt nửa ngày rồi. Tin vui là gân xương của ngươi vừa được chỉnh qua một lượt, lại xài tốt như mới. Khi nào về nhớ đóng cửa. Còn nữa, lần sau nghỉ bốn lần rồi hẵng trả lời nhé.”

Đánh mặt, đây đơn thuần là đánh mặt.

Minh Thần bật cười dữ tợn. Gã bỗng cảm thấy bàn tay ngứa ngáy rất muốn đánh người, tiếc là quanh đây đã chẳng còn người nào để cho gã đánh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Đi dạo

- Ăn thật ngon a. Cảm ơn thần tiên tỷ tỷ!

- Chỉ là bữa cơm thôi. Ngươi không cần khách khí như vậy.

Nhìn con bé đặt bát xuống vỗ vỗ bụng nhỏ khiến Thanh Dương bất giác mỉm cười. Thật hoài niệm hình ảnh hắn ôm bụng căng tròn cười ngây ngô trước

mặt nàng. Thế nhưng có lẽ nàng không bao giờ có cơ hội bắt gặp hình ảnh dễ thương đó nữa.

- Sao thần tiên tỷ tỷ cười? Có phải vì ta nhìn rất giống đại ca không?

Thanh Dương khẽ giật mình, buột miệng hỏi:

- Sao ngươi biết?

Tiểu Trà kì quái nhìn Thanh Dương như thể nàng vừa hỏi một điều hiển nhiên nhất trên đời:

- Tiểu Ngưu không có mù a. Thời điểm ở bên đại ca ánh mắt của thần tiên tỷ tỷ trở nên rất khác a!

Thanh Dương cúi mặt ấp úng nói:

- Rất... rất rõ ràng sao?

Tiểu Trà nhân cơ hội tấn công dồn dập:

- Không phải người mù đều nhìn thấy a. Thần tiên tỷ tỷ rất thích đại ca đúng không?

- Chớ... chớ... chớ nói bậy. Ta với hắn chỉ là tình cảm sư đồ. Hoàn toàn không có gì khác.

- Tình cảm sư đồ với thích khác nhau ở điểm nào?

Tiểu Trà kì quái hỏi:

- Tình sư đồ là kính trọng, kiêng nể. Còn thích là nam nữ luyện ái. Ta với hắn... đơn thuần... hoàn toàn... là...

Càng nói càng cảm thấy mâu thuẫn, rốt cuộc Thanh Dương cũng không có đủ dũng khí nói câu chốt hạ. Tuy là vì vấn đề chú ẩn nên giữa hai người mới xảy ra quan hệ nhưng không thể phủ nhận là nàng cũng rất...

Nói chung là nếu cứ tiếp tục nói láo thì thật quá vô liêm sỉ rồi. Một nữ nhân thật thà trong sáng đơn thuần như nàng căn bản là không đủ bản lĩnh tiếp tục a.

Tiểu Trà trầm trồ một lúc lâu rồi không nhịn được lên tiếng:

- Tiểu Ngưu thực sự không hiểu. Nếu thần tiên tỷ tỷ thích đại ca như vậy tại sao không từ tình sư đồ biến thành tình nam nữ? Khẳng định đại ca cũng sẽ rất vui mừng a!

Đối với suy nghĩ ngây ngô của con bé, Thanh Dương chỉ khẽ lắc đầu:

- Có những chuyện không phải cứ muốn là được. Ăn xong rồi thì thay y phục đi. Ta dẫn ngươi tham quan Thiên Kiếm Môn.

- Sao vậy? Tiểu Ngưu rất thích chiếc áo này a. Hơn nữa mới mặc hơn một ngày chứ mấy.

- Một chiếc áo mặc nhiều sẽ mau hỏng. Nếu ngươi thực sự thích thì không nên tha lời nó đi khắp nơi.

Trước một lý lẽ cứng như vậy thì Tiểu Trà đành tiếc nuối cời bộ Bạch Y Đại Hiệp ra. Còn việc con bé lựa y phục nào, Thanh Dương tư vấn ra sao, thay ra mặc vào bao nhiêu bộ. Tác xin phép lược bỏ một nghìn chữ.

.....

- Đây là Kiếm Phong, bao gồm Thí Kiếm Đình, Đại Sảnh Đường, Trường Môn Cự, Luyện Võ Tràng... Là nơi các đệ tử tu luyện kiếm pháp và tiên thuật. Những buổi sinh hoạt và sự kiện lớn cũng thường diễn ra tại đây.

- Oa. Lần trước Tiểu Ngưu đã qua đây một lần. Bất quá chưa từng được nhìn trực diện thế này. Thật hoành tráng a!

Miệng Tiểu Trà há to đến độ nhét vừa một quả trứng gà. Tuy biết thế giới của tiên nhân là rất ra gì và này nọ thế nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến quả tim nhỏ của nó nảy lên bình bịch.

Mà đổi lại bất kì ai trông thấy một cái cây đại thụ bằng kim cương lù lù ở giữa sân thì chắc hẳn cũng đều có một cái biểu cảm giống như nó thôi.

Bắt gặp ánh mắt “kính hãi” của Tiểu Trà, Thanh Dương từ tốn giải thích:

- Trước đây cái cây này vốn là một cây đại thụ xanh tốt. Một ngày đại sư huynh bom thứ gì đó vào cây thế là qua hôm sau liền trở thành cái bộ dạng này.

Tiểu Ngưu kinh ngạc kêu lên:

- Trên đời lại có chuyện thần kì như vậy sao?

- Đại sư huynh luôn chế ra những thứ không ai tưởng tượng nổi. Sau đó sư tổ tức giận đến độ suýt chút nữa đuổi huynh ấy đi. Cơ mà vì thời điểm đó kinh tế khó khăn nên... Mà thôi, chuyện đã qua rồi. Giờ tiến vào xem một chút đi.

Nó lèo đèo theo chân Thanh Dương tiến vào Kiếm Phong. Nơi đầu tiên họ đặt chân đến là một khoảng sân rộng lớn đang có đầy những nam thanh nữ tú đang cầm kiếm múa may quay cuồng. Nói là đầy cho oai, cho xứng đáng với cái danh một môn phái thôi chứ kì thực chỉ có lũ tui vài mống đang vung vẩy kiếm như chưa ăn cơm.

- Đây là Luyện Võ Tràng, nơi luyện tập của các đệ tử. Trước mắt ngươi là những cao thủ tương lai của Thiên Kiếm Môn. Tuy có hơi phế vật một chút.

Tiểu Trà nheo mắt quan sát một hồi rồi reo lên:

- Oa. Ngáo Nam sư huynh đang múa kiếm a!

Ở giữa Luyện Võ Tràng, Ngáo Nam đang sử dụng một bộ kiếm pháp căn bản để đối chiến với một tên đệ tử khác. Vì ở thời đại nào cũng có những thằng đưa ra ý kiến đại loại như “Mấy cái kiếm pháp căn bản cùi bắp thì đánh được đéo ai” nên nhiệm vụ của những sư huynh đương nhiên là thông náo bọn trâu này.

Thường thì các vị sư huynh sẽ thực hiện công việc này trên tinh thần xây dựng và kiến thiết. Bất quá Ngáo Nam không phải loại người đơn giản như vậy, gã thực hiện rất tốt câu châm ngôn “Nếu bạn giỏi thứ gì, đừng làm nó miễn phí”. Cụ thể là mỗi lần có đứa nào ngỏ ý muốn đối luyện riêng với gã thì đều phải trả một khoản “phí huấn luyện”. Còn về phần giá cả bao nhiêu, đó đương nhiên là bí mật kinh doanh.

Theo lẽ thường thì hiển nhiên sẽ chẳng có ma nào trả tiền cho một trận đấu mà chắc chắn mình sẽ bị ăn hành. Ấy thế nhưng tại một cái nơi mà sư phụ thì một năm đứng lớp một lần còn sư thúc thì cả ngày quần lấy một thằng shota thì hiển nhiên không thể áp dụng cái “lẽ thường” vào đây. Tại cái nơi “Tu được thì tu, tu không được thì cút” này mà không bám dính thằng giỏi hơn thì có mà về làm ruộng sớm.

- Thôi chán lắm đừng xem. Chúng ta đi nơi khác.

Thanh Dương dẫn nó đến một ngọn núi trông có vẻ xanh tốt hơn. Dọc đường có đủ thứ kì trân dị thảo rực rỡ khiến nó lóa cả mắt, đẹp hơn hẳn cái bầu không khí sặc mùi bạo lực vừa rồi.

- Ừm... Thần tiên tỷ tỷ, Tiểu Ngưu không có ý gì đâu, nhưng mà...

- Hử? Muốn nói gì thì nói đi.

Tiểu Trà ngập ngừng nói:

- Cái động tác vừa rồi của Ngáo Nam đại ca... có đúng kĩ thuật không vậy? Cái chiêu vung kiếm lên ấy. Hình như là lệch hơi nhiều a.

- Ngươi thấy được?

Thanh Dương nhìn con bé đầy kinh ngạc. Động tác của một trong những đệ tử xuất sắc nhất bị một con bé vắt mũi chưa sạch nhìn thấu. Điều này cũng hừ cẩu ngang ngửa với câu nói “Con ruồi bay ngang qua tao cũng biết đấy là con đực hay con cái” vậy.

- Vâng. Lúc đấy Ngáo Nam đại ca vung kiếm lên như thế này... Đáng lẽ nên vung thấp thôi a.

Tiểu Trà bắt chước động tác của Ngáo Nam sau đó biến động tác sai kia trở thành chuẩn y chang sách giáo khoa.

- Tiểu Trà làm vậy có đúng không, Thần tiên tỷ tỷ?

- ...

Nàng bình thản quan sát Tiểu Trà một lúc rồi mỉm cười:

- Làm tốt lắm. Ngươi rất có tài đấy.

Tên Ngáo Nam này có một ưu điểm, và cũng là nhược điểm đó là khi đánh thường rất hăng máu nên những chiêu thức có tính quy củ dễ lồi vào tay gã đều bị phá nát nát. Tuy nhiên điều này đôi khi cũng gây bất ngờ cho đối thủ nên cũng không ai bắt gã phải sửa lại, hay chính xác hơn là không ai nói nổi gã.

- Thật a? Thì ra làm vậy là có tài. Sau này ta sẽ cố gắng làm vậy nhiều hơn a!

Trẻ con dễ mừng dễ vui, Tiểu Trà cũng không ngoại lệ. Nó nhảy chân sáo trên suốt quãng đường đi tới Dược Phong và chỉ dừng lại khi trông thấy những mảnh vườn trồng đầy thảo dược rực rỡ lóa mắt.

- Oa! Thật nhiều cây hoa đẹp a!

- Này bé con. Động bừa bãi coi chừng bị phạt đấy!

Tiểu Trà đang định vươn tay sờ thử một chút thì một thanh âm bất ngờ vang lên khiến nó sợ đến rơi rụng cả phần hồn.

- Minh Thần đại ca!Huỳnh tính dọa chết ta sao!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lợi hại .Lợi hay hại

Ai kêu nguoi nhất gan như vậy.Cũng nhất gần bằng hần rồi a!

Minh Thần chấp tay sau mông mỉm cười nhìn nó,bộ dáng có vẻ rất chi là hào hứng.Bất quá trông thấy khuôn mặt tươi cười của Thanh Dương thì gã thức thối ngấm cái bản mặt cười lại.

(Quên a.Trước mặt sư thúc không được nói xấu hần.May mà sư thúc không mang kiếm.Hôm nay xem như may mắn thoát được một kiếp.)

Tiểu Trà quay sang nhìn gã,ngây ngốc hỏi:

- Đại ca rất nhất gan?Sao nhìn có vẻ không giống a.

Minh Thần rụt rè liếc nhìn sư thúc.Quả nhiên khuôn mặt cười mỉm dịu dàng đầy sát khí của nàng đang ghim chặt vào gã.Bộ dáng giống như chỉ đợi gã phun ra một câu bố lão liền sẽ lập tức cho gã mò yên mả đẹp.

- À...Ồ...Cái này...Hần rất sợ ma...Thế nên...

Tiểu Trà về mặt hoài nghi nhìn gã,buồn bực kêu lên:

- Nói thật vô lý.Ma thì ai mà chẳng sợ!

Minh Thần lăm lét nhìn sư thúc,ậm ừ đáp:

- À...Ồ...Đúng vậy.

- Ủa.Mà Minh Thần đại ca qua Dược Phong là để mua thuốc sao?

Gã cười khỏ:

- Ngược lại mới đúng.Ta vừa đi trả lại mấy lọ cao.Đem bôi lên chẳng những không hết đau mà còn rút hết cả lưng.

- Đau lưng?Có phải vì đưa đẩy với con yêu tinh nào không?

Nụ cười của Thanh Dương vụt tắt,khuôn mặt của Minh Thần cũng xám đen lại.Gã vội vận dụng hết khả năng ngôn ngữ của mình cố gắng gỡ gạc chút danh dự:

- Nguoi học đâu ra cái lời này?Trẻ con không nên nói như vậy a.Cái gì yêu tinh nọ kia không phải thứ gì hay ho đâu.

Tiểu Trà không hiểu nổi vẻ khấn trương của gã,ngây ngốc đáp:

- Mỗi khi lão gia bị đau lưng phu nhân đều nói như vậy mà?Chứ không phải do “yêu tinh” phù phép thì tại sao lại bị đau lưng?

- Đương nhiên là có rất nhiều lý do...

Minh Thần đang không biết nên giải thích từ đâu thì Thanh Dương bỗng tiến đến nói một câu,thanh âm của nàng lạnh lẽo như đang ra lệnh:

- Cho ta xem lưng của nguoi.

Nếu là nam nữ bình thường thì rõ ràng việc nói một câu như vậy chẳng khác nào vả thẳng vào câu “Nam nữ thọ thọ bất tương thân” sau đó đá lên một bãi.Thế nhưng đây là Thanh Dương,là Thiên Kiếm Môn đệ Nhất Băng Sơn Nữ Thần,và cái danh ấy tuyệt đối không ngoa chút nào.Không chỉ thái độ,mà ngay đến giọng nói,về mặt,ánh mắt,cái nhử mày cũng đều mang theo một loại chán ghét khinh bỉ cả thể gian.

Ấy thế nhưng một thằng nhìn không có vẻ gì đặc biệt,thậm chí còn có chút chướng con mắt lại được nàng yêu thương hết mực.Thật đúng là thế gian rộng lớn không thiếu chuyện lạ.

Đến mức đám đệ tử Thiên Kiếm Môn còn nói vui với nhau rằng nguyên nhân sự thúc đẩy với hắn đặc biệt như vậy là một trong những bí mật lớn nhất của thiên đạo.

Nói chung là đối với Thanh Dương thì gã chỉ có kính nể và thậm chí còn hơi chút sợ vị sư thúc này. Hơn nữa với thanh âm lạnh băng kia thì căn bản là một chút xúc cảm cũng không gợn lên được.

- Oa! Xem ra Minh Thần đại ca cũng rất hay bị ăn đòn a!

Minh Thần nói lỏng đai lưng để lộ tấm lưng trần đầy vết bầm tím. Đây không phải vết bầm do người khác đánh vào, mà là do quá trình luyện tập khắc khổ của gã tạo thành tổn thương đối với cơ thể.

- Huyết mạch của ngươi đã bị tắc nghẽn rồi. Mấy thứ cao dán thuốc bôi thông thường đương nhiên là không có tác dụng. Để ta...

Thanh Dương vươn tay định chữa trị cho tên hậu bối này. Chợt nàng nhớ đến chuyện gì đó liền thu tay lại, nói:

- Để ta giới thiệu cho ngươi một y quán dưới chân núi. Tới đó chữa mà vẫn không khỏi thì hẳn là do tổn thương đã quá nghiêm trọng. Khi ấy hãy đến tìm ta, ta sẽ đích thân chữa cho ngươi.

Tiểu Trà nghe vậy thì buột miệng hỏi:

- Tại sao Thần tiên tỷ tỷ có ý giúp Minh Thần đại ca mà lại lại kêu huynh ấy chạy lòng vòng như vậy?

(Sư thúc cao thâm khó dò. Trong lời nói hẳn là ẩn chứa huyền cơ. Kệ đi, chữa sớm chữa muộn cũng là chữa. Nhiều lời vớ vẩn lại đắc tội với nàng thì khó sống.)

Minh Thần cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi ôm quyền cung kính nói:

- Đa tạ sư thúc chỉ điểm. Đệ tử sẽ lập tức đi ngay.

Tiểu Trà thấy Minh Thần sắp rời đi thì rụt rè túm lấy áo gã:

- Minh Thần đại ca khoan đi đã. Huynh có biết kiếm pháp gì không?

Là đại đệ tử của Thiên Kiếm Môn, gã có thể thiếu tiền, thiếu bạn gái, thiếu linh thạch... chứ tuyệt đối không thể thiếu kiếm pháp. Thế nhưng dù Tiểu Trà là “muội muội” của hắn thì suy cho cùng cũng không phải đệ tử môn phái. Một tiểu oa nhi hỏi câu này hẳn là không có âm mưu đen tối gì, tuy nhiên đem kiếm pháp của môn phái vung vẩy trước mặt người ngoài là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được.

- Một tiểu nha đầu như ngươi hỏi kiếm pháp để làm gì?

- Chính lại a. Thần tiên tỷ tỷ nói như vậy là có tài. Ta muốn càng thêm có tài a!

(Chính lại? Kiếm pháp của đám lão tiền bối đều đã diễn đi diễn lại cả trăm lần, đa phần đều là tăng tăng biến hóa. Muốn tìm chỗ sửa hẳn là khó như mò kim đáy bể đi.)

Minh Thần đang định từ chối nhưng thấy vẻ mặt đầy hào hứng của Tiểu Trà thì không tài nào mở miệng được. Gã quay sang nhìn sư thúc, thấy nàng không có biểu hiện gì thì mới dám lên tiếng:

- Được rồi. Đây là kiếm pháp căn bản của Thiên Kiếm Môn. Ta cho Tiểu Trà xem một nửa, cũng không tính là vi phạm môn quy.

Bởi lần này ra ngoài không mang kiếm bên mình nên gã đành bứt tạm một nhánh cây để thay kiếm. Mặc dù nhánh cây không thể nào so sánh với kiếm làm từ sắt thép, tuy nhiên những tiếng xé gió vun vút truyền ra theo từng cử động của gã lại tạo cảm giác sắc bén vô cùng.

Bất ngờ động tác của Minh Thần ngừng lại khi chưa hoàn thành hết một nửa số chiêu thức. Gã vô lực buông lỏng tay xuống, tay còn lại vòng ra khẽ đám mây cái vào lưng:

- Ấy dà... Đau nhức... Thật là đau nhức... Thôi ta phải xuống núi tìm y quán đây. Khi nào Tiểu Trà tìm ra chỗ cần chỉnh thì nói với ta nhé.

Gã xoa đầu Tiểu Trà rồi quay lưng hành lễ với Thanh Dương sau đó rời khỏi Dược Phong. Tuy Minh Thần không phải loại người dễ gần nhưng chỉ cần là người có bản lĩnh thì đều được gã tôn trọng, dù đó chỉ là một cô bé mười hai tuổi thì cũng không ngoại lệ.

Thanh Dương trầm tư nhìn theo bóng lưng của Minh Thần. Có lẽ vì thiếu kiến thức nên đến khi cái lưng đã trở nên rất nghiêm trọng thì tên tiểu tử này mới tìm cách chữa trị. Với thương thế như vậy thì mỗi lần vận động cảm giác đau sẽ giống như xương cốt vỡ nát, gân mạch đứt đoạn. Ấy thế mà sau khi mùa may quay cuồng một hồi gã chỉ thuận miệng than vài tiếng. Tiểu tử này... thật không đơn giản!

(Tiểu bảo bối gần đây tuy đã tiến bộ không ít nhưng xuất phát điểm quá kém. Tiền đồ tương lai liệu rằng... Ta phải làm gì để giúp thằng bé đây?)

- Thần tiên tỷ tỷ vì sao lại thờ dài? Nhớ đại ca sao?

Thanh Dương nhéo má nó một cái, buồn bực nói:

- Ngươi lạnh quá rồi đấy. Khi người khác đang suy nghĩ thì đừng có làm phiền nghe chưa!
- Oa! Cầu xin Thần tiên tỷ tỷ tha mạng nhỏ a!

Tiểu Trà mếu máo ôm lấy một bên má phúng phính đã trở thành đỏ hồng. Quả đúng là phu thê đồng tâm a, đến sở thích nhéo má người khác cũng giống nhau như vậy.

- Tiểu tử kia đánh thế nào ngươi cũng đã xem qua rồi. Có phát hiện được gì không?

Nghe Thanh Dương hỏi như vậy nó cúi đầu ngẫm nghĩ khá lâu rồi nói:

- Tiểu Trà phải thử lại xem thế nào đã.

Nó nhặt lên một cây gỗ rồi bắt đầu thi triển lại mấy kiếm chiêu kia một lượt. Càng múa càng cảm thấy bế tắc, cuối cùng thì nó ừ ừ ngồi bệt xuống đất:

- Không được rồi. Ngoại trừ chưa hoàn chỉnh ra thì chẳng sửa được chiêu nào cả.

Thanh Dương tiến đến vỗ đầu an ủi con bé. Bộ kiếm pháp của người ta lưu truyền mấy trăm năm mà nó còn định bới móc lỗi sai. Nhỏ người mà đã tâm thật lớn a!

- Ngươi mới nhìn một lần liền có thể thi triển lại toàn bộ chiêu thức đã là rất không tệ rồi. Sau này nhất định sẽ càng thêm lợi hại.

Tiểu Trà ngẩng đầu nhìn nàng, ngơ ngác hỏi:

- Lợi hại là gì? Nếu lợi hại thì có được khen không?

Thanh Dương bật cười vì sự ngây ngô của con bé, nửa đùa nửa thật đáp:

- Đương nhiên được khen. Thậm chí họ còn tranh nhau khen ngươi nữa.
- Thần kì như vậy? Nếu thế thì Tiểu Trà phải thật nhanh chóng trở nên lợi hại mới được! Thần tiên tỷ tỷ, Tiểu Trà muốn thật nhanh trở nên lợi hại a!

Thanh Dương suy nghĩ một chút rồi gật gù nói:

- Được. Ta cũng đang lười đi tới mấy cái địa phương nhàm chán kia. Chi bằng trở về làm cho ngươi càng thêm lợi hại.
- Oa! Thần tiên tỷ tỷ thật đúng là người tốt!

(Thêm một con tốt thí mạng. Sau này tiểu bảo bối ra giang hồ ắt sẽ có lúc dùng đến.)

Thanh Dương mỉm cười xoa đầu con bé. Còn đằng sau nụ cười ấy toan tính những gì, có lẽ Tiểu Trà không nên biết thì hơn.

.....

Hắn trở về thì thấy Thanh Dương đang ngồi tựa vào một gốc cây đại thụ, đôi mi khép hờ giống như đang ngủ. Trong khi đó Tiểu Trà dùng một khúc cây thay kiếm say mê luyện tập, đến độ hắn đã về từ đời nào cũng không nhận ra.

- Nương tử, ta về rồi đây.

Hắn nhón chân bước lại gần Thanh Dương rồi rúc đầu vào cái cổ trắng ngần, tham lam hấp thụ hương thơm đặc biệt của nàng.

- Ừm... Tiểu bảo bối... đừng nháo...

Thanh Dương thấp giọng rên rỉ. Thanh âm phù phiếm như người nằm mộng nói sáng, vô tình lại làm tăng thêm vẻ kiều mị của nữ nhân thành thực này.

Hắn đầu quân nàng ngủ hay không ngủ. Hai tay vươn ra ôm trọn cơ thể mỹ nhân, cái miệng đặc ý tiến lại gần đôi môi anh đào. Hơi thở của hắn lạnh lẽo như toát ra từ khối băng khiến nàng khẽ rùng mình.

- Tiểu sắc quý. Con bé còn đang ở kia kìa...
- Đệ tử hiểu kính sư nương mà cũng cần quan người khác nhòm ngó sao?

Hắn vừa dứt lời liền sấn tới định cắn nuốt bờ môi phấn hồng của Thanh Dương. Thật đáng tiếc, hắn không quan người khác, tuy nhiên người khác lại có ý quan hắn.

- Đại ca đã về rồi!Đại ca mau xem Tiểu Trà múa kiếm có lợi hại...Oaaaa~

- ...

Hắn cười dữ tợn nắm một bên má của Tiểu Trà hung hăng nhéo. Thời điểm Tiểu Trà quay sang thì Thanh Dương đã dứt khoát đẩy hắn ra rồi chạy vào trong nhà. Một màn dã chiến đầy hấp dẫn cứ như vậy mất đi khiến hắn dù đã luân hồi mấy ngàn kiếp cũng không khỏi phẫn nộ.

- Đại ca, Tiểu Trà không dám nữa. Đại ca đừng khóc a.

(Khóc?)

Lời của Tiểu Trà khiến hắn giật mình sờ lên mặt. Hơi ướt, quả nhiên là nước mắt.

- Ta...khóc? Tại sao?

Hắn từng gặp qua vô số chuyện lạ kì nên không gấp không loạn, lập tức nhắm mắt tập trung tinh thần. Rất nhanh hắn cảm thấy một luồng năng lượng yếu ớt dao động tại trung tâm Ô Long Thành.

(Loại dao động này không phải của vật sống. Nhất định là chuyện đó đã bắt đầu rồi. Nhưng tại sao ta lại khóc? Con mẹ nó nước mắt quý giá của lão tử sao đột nhiên lại rơi bừa bãi như vậy?)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Quái bệnh

Ô Long Thành là một tòa thành nhỏ nằm cách kinh đô khoảng mười ngày đường. Tuy không phải giàu có gì nhưng đa phần cuộc sống cũng coi như sung túc, ngày ngày đều yên ổn trôi qua. Ngoại trừ thỉnh thoảng thấy vài tên ăn cắp vặt thì cũng không có tệ nạn gì tới ám tòa thành này.

Thế nhưng ít ai biết Ô Long Thành cũng từng có một thời nổi danh xa gần. Được rất nhiều võ lâm hào kiệt ghé qua, thậm chí hoàng thượng cũng cử người tới mua vũ khí trong thành. Tiếc là vật cực tất phản, sau khi xuống dốc thì những gì còn lại chỉ là cái bóng xác xơ của quá khứ.

Mà nếu chỉ có cái bóng xác xơ thôi thì cũng bỏ qua đi, đằng này lại còn khóc lóc gào rú cả đêm. Người trong thành không ai không biết trang viên nhà họ Đông Phương có ma, thế nhưng âm khí ở nơi đó quá nặng. Bao nhiêu thầy pháp cao tay cũng phải chào thua, Thiên Kiếm Môn cũng từ chối chạm vào vùng nước đục này. Kết quả là những hộ dân lân cận đều phải dọn đi hết, hình thành một dãy nhà hoang không có chút sinh khí nào, là chốn thiên đường của lũ thú hoang trong thành.

Tuy nhiên trên đời làm gì có cái gì là miễn phí. Ăn nhờ ở đậu thì đương nhiên phải làm việc cho người ta, đây là đạo lí tối căn bản. Âm hay dương cũng đều là như vậy.

- Trang viên này trước đây thuộc về một đức kiếm thế gia nổi tiếng trong thành. Sau một lần biến cố thì trở thành vật vô chủ. Lão phu đã mua lại nó với giá mười vạn lạng. Bây giờ nếu đại nhân muốn mua thì tiểu nhân chỉ xin một vạn lạng.

- Trang viên này không chỉ rộng lớn mà ở trung tâm còn có căn nhà ba gian không chỉ đẹp mà còn rất hợp phong thủy. Người bán với giá rẻ như vậy... Không phải nơi đây có gì mờ ám đấy chứ?

Trên đời không thiếu những kẻ làm giàu trên mồ mả người khác. Vì một chữ tiền đến người thân còn dám làm hại nữa là dăm ba cái cô hồn dã quỷ, chỉ cần có người thì mua thì ắt sẽ có kẻ dám rao bán. Lão già đảo mắt một vòng rồi cười gượng gạo:

- Làm gì có. Đại nhân nghĩ nhiều rồi. Ngài xem, quanh đây đến một bóng người cũng không có thì xảy ra được chuyện gì chứ.

- ...

Người đàn ông trung niên là loại người gì, há lại bị qua mặt bởi cái trình độ nói phét dở tệ của lão già kia. Bất quá trang viên này thực sự quá tuyệt, tuy là nhiều năm không có ai sửa chữa nên nhiều chỗ bị mục nát, hư hỏng nhưng vẫn không mất đi cái vẻ huy hoàng thuở xưa.

- Được. Đây là ngân phiếu một vạn. Người cầm lấy rồi mau đi đi.

Lão già phấn khởi nhận ngân phiếu rồi không đợi người đàn ông trung niên nói liền quay lưng bỏ đi. Lão đi được vài bước tử tế cho tới khi ra đến cửa thì vùng chạy như bị ma đuổi. Lúc này đôi nam nữ kia cũng không rảnh để ý đến lão mà tình tứ dựa sát vào nhau đi tới căn nhà ba gian.

- Tiểu Phụng Hoàng, nàng thấy nơi này được chứ?

- Ngao lang, chàng thật xấu chết. Một nơi vừa cũ vừa bẩn thế này...

- Vừa cũ vừa bẩn thì sao? Chẳng phải như vậy thì càng làm tăng thêm tình thú à?

Hai người vừa quần lấy nhau nói lời đường mật vừa tiến vào trong nhà. Thực ra không phải vì đầu gối bị lừa dối mà tự nhiên bỏ một vạn lạng bạc ra mua cái trang viên tồi tàn này. Chỉ đơn giản là người ở nơi cao luôn có những sở thích không ai hiểu nổi. Hơn nữa lần này gối tới là muốn bí mật ghé thăm thằng con trời đánh, càng ít người biết thì càng bớt được nhiều phiền phức không đáng có.

Đang say mê hôn hít thì đột nhiên người đàn ông trung niên trông thấy thứ gì đó, kính hải đến mức trợn trừng hai mắt:

- Nơi này... Tại sao...

Trông thấy tình lang khiếp hãi như vậy thì nữ nhân kia bèn tò mò nhìn lại phía sau. Rất nhanh trên khuôn mặt thanh tú của cô ta cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

Bên trong căn nhà ba gian vốn tưởng là sẽ bám đầy mạng nhện cùng bụi đất, không thì cũng là đồ đạc mục nát vắt ngỗng ngang khắp nơi. Ấy thế nhưng thời điểm này chính mắt họ trông thấy người hầu kẻ hạ đứng đầy trong căn nhà ba gian, đồ đạc từ cái bàn cái ghế đến mấy món đồ trang trí làm bằng đồng thau cũng đều bóng loáng như mới.

Ở chính giữa nhà có một cái giường lớn tràn ngập một thứ mây ngũ sắc như thật như ảo. Trên đám mây đó lại là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt thế mặc chiếc áo lụa mỏng tang đang chống tay lên đầu như đang ngủ. Người phụ nữ dường như cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, nằng từ từ mở mắt nhìn xoáy vào hai người.

.....

Ô Long Thành gần đây đột nhiên xuất hiện một căn bệnh lạ. Từ người già đến trẻ nhỏ, từ nam cho đến nữ đều có thể nhiễm bệnh. Ban đầu là sốt cao trong vài giờ, tiếp theo bệnh nhân sẽ bị bại liệt tạm thời nằm ngay đơ như người chết trong khoảng nửa tiếng. Sau đó bật dậy đi đứng sinh hoạt như bình thường, chỉ là đôi mắt lúc nào cũng mở trừng trừng cũng việc đi lang thang khắp thành như cái xác không hồn khiến không chỉ người ngoài mà ngay cả người nhà cũng không chịu nổi.

Đã vậy người nhiễm còn không thể ăn uống, cứ nuốt vào bao nhiêu liền nôn ra bấy nhiêu. Từ đêm qua là bắt đầu có người nhiễm bệnh, đến trưa nay nạn nhân đã gầy như xác ve. Nếu để sang ngày hôm sau thì chết đói cũng không phải không có khả năng.

Cũng vì lý do này mà mới sáng sớm trước cửa các y quán trong thành đều đã có một hàng dài những người đi khám bệnh. Có người ở giai đoạn đầu nên còn có thể tự đi. Có kẻ thì được gia đình buộc đẩy lên người rồi dắt đi, vừa đợi khám bệnh vừa nôn tung tóe khắp nơi.

Tuy trong thành không thiếu y sư nhưng đa phần đều chưa từng thấy căn bệnh lạ này. Sốt cao thì có thể hiểu là trúng gió độc, đột tử có thể hiểu là hàn khí chạy vào tâm mạch mà chết. Thế nhưng đã chết lại còn sống lại, không chỉ sống lại mà còn đi, chạy phăm phăm trong khi mới vài giờ trước còn nằm liệt giường không động nổi một ngón tay. Đây còn có thể gọi là bệnh sao? Rõ ràng là thi biến (*), thi biến chạy giữa ban ngày a!

(*) Thi biến: Người chết sống lại, trở thành cương thi.

Có bệnh thì vài tứ phương. Đám người trong thành đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn thân nhân chết dần chết mòn. Rất nhanh người bệnh được chuyển tới Thiên Kiếm Sơn, không phải họ mong đám tiên nhân Thiên Kiếm Sơn có thể chữa bệnh (Mà sự thật là ngoài luyện đan ra thì đám đó hoàn toàn không biết chữa bệnh). Họ đến đây là vì hai cái y quán nằm sát nhau dưới chân núi Thiên Kiếm: Tứ Linh Y Quán và Kim Ngân Y Quán.

- Há miệng xem nào.

Huyền Vũ ngồi đợi nửa ngày mà người bệnh vẫn không có động tĩnh gì. Lúc này người nhà thấy đằng sau còn có gần hai chục người đang đợi thì sốt ruột nói:

- Bố tôi đã mất tri giác. Nếu muốn kiểm tra thì làm phiền đại phu động chân tay một phen.

Bốp~

Huyền Vũ nghe vậy thì vung tay vả ngang một cái. Lập tức cái cằm của ông lão kia hạ xuống để lộ cái lưỡi xám ngắt nứt nẻ.

- Con bé này! Mày...

Người nhà ông lão thấy vậy vừa kì lạ vừa bức, đang định mắng vốn thì gối bị ánh mắt lạnh lẽo của Huyền Vũ chiếu một cái dọa cho bủn rủn cả tay chân.

- Ta chữa. Hay các người chữa?

Huyền Vũ không đợi gã trả lời. Dùng cái kim lồi lưỡi của ông lão kia ra quan sát một chút, lại lật mí mắt dòm qua dòm lại một hồi. Cuối cùng thờ dãi nói:

- Bị ám rồi. Là quỷ ám.

Ở căn nhà kề bên hẳn cũng đang xem bệnh cho người ta, chỉ là cách xem bệnh có chút kì lạ. Tay phải, hẳn cầm trên tay một tô canh gà vừa thổi vừa húp. Tay trái, hẳn cầm một cây gậy sắt vừa đi vừa gõ lên lưng.

(Hôm qua nhân cơ hội con bé Trà chạy xuống núi liền làm một chuyến tàu nhanh, định khi nào nó về thì thôi. Ai dè nó đi một mạch đến tận tối mới về, cũng không biết đã bắn bao nhiêu pháo. Ấyzzzz, cái thân xác này xem ra vẫn không theo kịp linh hồn. Mới làm có nửa ngày mà lưng đã đau như vậy. Dương Dương không biết đã xuống giường được chưa nhỉ? Hi vọng nàng có thể gắng gượng. Chứ con bé này khôn như quỷ, nếu để nó nghỉ ngơi thì có mà bóc cám ăn vãi.)

- Đại phu. Bệnh tình của cậu tử...

- À. Không việc gì. Chỉ bị trúng tà thôi.

Hắn cười nhạt phẩy tay như thể thằng bé vừa bị muỗi đốt.

- Oán linh này đã có chút pháp lực. Sử dụng trận pháp để ám người. Xem ra trước khi chết bản lĩnh cũng không tệ.

- Chỉ là một chút tà thuật nho nhỏ. Không chết được.

Hắn và Huyền Vũ đồng thời đưa ra suy luận của mình. Tuy hai người cách nhau một khoảng không gian khá xa thế nhưng đối với chuyện này đều có hiểu biết. Chỉ là thái độ của hai vị y sư không bằng cấp chứng chỉ này có chút khác biệt.

- Đây là thuật Thông Khiếu. Xem ra con quỷ muốn tìm kiếm thứ gì đó trong thành. Vậy nên mới đem tà thuật truyền lung tung. Kẻ yếu vớ vẩn nhìn trực tiếp vào mắt vật bị ám đều sẽ bị trúng tà.

- Chắc là chơi với mấy con thú hoang nên bị dính chương rồi. Cơ mà dính một lần thì lần sau sẽ không dính nữa. Yên tâm.

- Đề giải tà thuật này khá phức tạp. Trước mắt ta cần nghiên cứu thêm. Các người mang người về đi.

Tuy Huyền Vũ tạm thời chưa biết tà thuật vận hành ra sao, nhưng nếu chỉ tạm thời áp chế để bệnh nhân giữ được tính mạng thì nàng hoàn toàn có thể dùng pháp lực để thực hiện. Bất quá trước cửa có đến gần hai mươi người đang đứng xếp hàng. Nếu đem pháp lực truyền vào từng người thì nàng chết khô là cái chắc.

- Cái này không khó. Tất vài ba cái là được.

Nghe người nhà bệnh nhân vừa khóc vừa hỏi thăm thương vô cùng, hắn bèn thật thà đáp. Thấy họ có vẻ chưa tin, hắn bèn tiến lại gần đứa bé rồi thẳng tay tát liên mấy cái.

Hắn ra tay rất điềm tĩnh, bình thản, thậm chí là cực kì thuần thực. Cảm tưởng nếu không dành cả đời để đánh người thì tuyệt đối không thể có phong thái tát người tiêu sái đến như vậy. Hai thanh âm chói tai vang lên, sau đó là tiếng trẻ con ô ô khóc rống:

- Ô ô... Phụ thân... Mẫu thân... Má con đau... Đói bụng nữa... Ô ô...

Người nhà đứa trẻ mừng tới rơi nước mắt. Nên biết thời cổ đại y học kém phát triển nên bệnh tật liên miên, nuôi lớn một đứa trẻ thật sự rất không dễ dàng. Một chút bệnh vặt cũng có thể khiến một đứa nhóc mười mấy tuổi chết bất đắc kì tử. Gia đình này lại hiếm muộn, cúng bái khắp nơi mới có được đứa bé này. Nếu như nó không may chết đi thì thật không biết vợ chồng họ có thể sống tiếp được hay không.

- Thần y! Quả là thần y! Đa tạ! Đa tạ!

Bọn họ nói lời khách khí chán chê thì mới nhận ra còn mấy chục người đang chờ đằng sau. Hai người vội trả tiền cho hắn. Bất quá hắn chỉ nhận bốn đồng tiền, số còn lại nhất quyết gửi lại bọn họ. Cuối cùng hắn phải dọa nếu tiếp tục kì kèo sẽ trả lại tà thuật lên người thằng bé thì họ mới chịu rời đi.

Lúc này đã có một vài kẻ tát người thân để khỏi phải vào chữa. Một số thậm chí còn làm bầm chửi phiền phức rồi dắt người thân trở về. Hiển nhiên là nếu chỉ cần tát vài cái thì chẳng ai lại muốn tới y quán làm gì cho nhọc xác lại tốn tiền.

Bất quá, cái tát của người thường và của một kẻ lẩn lộn trong bốn nghìn kiếp luân hồi có thể giống nhau sao?

Đương nhiên là không.

Giống thế nào được!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Xin đừng báo đáp a

Tin đồn về vị y sư có cách chữa bệnh kì cục kẹo lán đi nhanh chóng. Đến mức cái người mới vừa rồi còn cung cung kính kính với Huyền Vũ nay đã lật lọng chửi thẳng vào mặt nàng:

- Nữ nhân không chịu an phận lại còn học đòi người ta bốc thuốc. Thật không biết xấu hổ!

- ...

Huyền Vũ lặng người nhìn bọn họ kéo nhau sang y quán bên cạnh. Khuôn mặt xinh xắn không gọn lên một tia biểu cảm nhưng lại khiến đám nữ nhân nhao nhao lo sợ:

- Tiểu Vũ đừng kích động a. Phàm nhân không hiểu chuyện a.

- Đúng đúng. Lát nữa đi ăn vịt quay béo ngậy. Không nên kích động.

Thanh Long không lên tiếng vì nàng hiểu kèo này Huyền Vũ đã thua đứt đuôi rồi. Bất quá chỉ vài cái tát có thể phá giải tà thuật thì cũng thật quá hư cấu rồi.

- Đi. Chúng ta qua đó xem hấn giờ trò gì!

Bạch Hổ từng tiếp xúc với hấn, lại thêm can đảm có thừa nên hùng hổ dẫn cả bọn sang y quán của hấn để “dẫn mặt”.

- Tát chán chưa?

Hấn nhìn khuôn mặt đã sưng thành đầu heo của người bệnh, lạnh lùng hỏi.

- Dạ. Mời thần y...

Người nhà nghe vậy thì xấu hổ cúi đầu nhìn kiến. Ai mà ngờ được cái tát nhìn thì đơn giản mà họ đánh đến tê cả tay vẫn không ăn thua. Cuối cùng đành phải mang tới y quán của hấn.

- Tát mà cũng chưa được bệnh? Nghe vô lí vãi chương!

- Suy! Bị hấn phát hiện thì nhục sị.

- Có gì mà nhục? Đây là là giao lưu học hỏi a.

Bạch Hổ, Thanh Long và Chu Tước dùng khinh công leo lên mái sau đó bóc mấy viên gạch ra nhòm xuống dưới. Lúc này ở dưới đang khá loạn nên không ai để ý tới ba người, hơn nữa cả ba đều có kinh nghiệm giang hồ phong phú, người thường nếu muốn phát hiện cũng không dễ dàng gì.

- Rõ ràng là một kẻ rất bình thường a. Không phải gạt người đó chứ?

Chu Tước tuy nói vậy nhưng cũng tập trung nhãn lực theo sát nhất cử nhất động của hấn. Thế nhưng mỗi cú đánh đều rất tầm thường, hoàn toàn không có chiêu trò hay pháp thuật gì khiến nàng cảm thấy hơi hụt hẫng.

Bạch Hổ buồn bực kêu lên:

- Thật kì quái a! Rõ ràng chỉ tát mấy cái... Hay là chúng ta cũng bắt người lại tát thử xem có khỏi không?

- Ngốc. Người không cảm nhận thấy điểm bất thường của hấn sao?

- Bất thường? Ngoại trừ vừa gầy vừa xấu trai thì hình như không có điểm nào bất thường cả.

Đối với sự thiếu kiến thức của Chu Tước, Thanh Long chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười khinh bỉ:

- Nội công mà hấn tu luyện là chỉ âm chí tà. Chẳng trách có thể phá giải tà thuật.

- Nghe thật vô lý a. Đã “tà” lại thêm “tà” thì chẳng phải là bệnh nặng hơn sao?

Bạch Hổ kì quái kêu lên.

- Vạn vật trên đời tương sinh tương khắc. Lửa có thể nuôi lửa, cũng có thể dập lửa. Lần này chỉ có thể trách Tiểu Vũ xui xẻo.

Ở bên dưới hấn đã đón một người bệnh khác. Và theo nguyên tắc tiền trao cháo múc, hấn tự tin báo giá.

- Bốn trăm đồng tiền? Sao đám khố rách áo ôm vừa rồi người chỉ thu bốn đồng mà đến lão tử người lại thu bốn trăm?

Thái độ cứng của gã này khiến hấn hơi ngạc nhiên, nhưn mảy nói:

- Áo người có rách không mà đòi thu bốn đồng?

- Khốn khiếp! Lão tử dèch quan tâm. Bốn đồng là bốn đồng! Không thì lão tử đập bỏ cái quán rách nát của người!

- ...

Hắn gật gù một lúc rồi cười gằn:

- Ok. Bốn đồng thì ta chữa kiểu bốn đồng.

Ở thời đại này một trăm đồng tiền bằng một lượng bạc, một trăm lượng bạc bằng một lượng vàng. Cứ thế mà tính thì bốn trăm đồng sẽ tương đương với bốn lượng bạc. Tuy không hẳn là số nhỏ nhưng cũng tuyệt đối không phải là không thể trả nổi.

Chưa kể đối phương còn là Lãng gia nổi tiếng là giàu có quyền thế nhất trong thành. Bất quá đối phương là cái gì Lãng hắn đương nhiên không nhớ, hắn chỉ đang cảm thấy rất hồ hởi vì đã lâu lắm rồi mới có thằng dám bắt lại hắn.

Nói được làm được. Hắn thẳng tay vả lên mặt gã bệnh nhân một cú thật vang khiến đầu tên này ngêo hấn qua một bên. Lập tức tên này la lên oái, nhưng mà không phải vì đau:

- Mày là đứa nào? Sao mày dám cản trở kế hoạch của phu nhân?

Hắn không đáp mà chỉ khề phẩy tay:

- Xong rồi đó. Mang về đi.

- Thế này mà bảo là xong. Người chữa cái mẹ gì vậy?

Lãng Hồ hoài nghi nhìn Lãng Báo đang gằm gù điên loạn. Mặc dù bình thường em trai gã cũng có chút khùng điên nhưng không có tới mức này a.

- Lũ khốn khiếp! Toàn bộ các người sẽ bị hiến tế! Linh hồn các người thuộc về phu nhân! Cái chết sẽ ngự trị...

Lãng Hồ không kiên nhẫn quát:

- Làm nó trở lại bình thường ngay!

Hắn bình thân đáp:

- Bốn chục nghìn đồng.

Lãng Hồ lần nam bá nữ đã quen lập tức giọng bỏ mày mẹ tao:

- Thằng con hoang khốn khiếp nhà người. Đến Lãng Lão Hồ mà người cũng dám vò tiền? Vung tay mấy cái liền muốn nhận mấy chục nghìn. Có tin lão tử hủy luôn cái ổ chó này của người không?

Bạch Hồ ở trên mái nghe vậy thì cau mày nói:

- Cái tên này thật quá đáng a. Đã cầu người ta chữa bệnh mà còn phách lối như vậy. Ta thật muốn xuống đập gã một trận!

- Tên kia có vẻ không vừa đâu. Cứ yên lặng chờ kì biến đi.

Hắn khề nhưn mày như thể vừa nghe một câu chuyện ngớ ngẩn nhất trên đời, cười nhạt đáp:

- Thật oai phong. Cái sạp hàng này là tài sản của Thiên Kiếm Môn, đâu phải các người muốn hủy là hủy? Hơn nữa người trả bốn đồng thì ta chữa kiểu bốn đồng. Chẳng lẽ người đang mong chờ phép tiên ở cái thể giới khốn khiếp này?

Quần chúng cũng mượn gió bẻ măng:

- Lãng công tử, xong rồi thì đi ra cho người khác còn chữa bệnh chứ!

- Công tử rất oai phong a! Bất quá người nhà tôi hấp hối đến nơi rồi. Mời công tử mau lên a!

- Đệ đệ bị quỷ ám mà còn tiếc vài đồng. Thật đúng là cực phẩm a!

- Gia môn bất hạnh. Gia môn bất hạnh.

Nhiều người nhiều miệng, hơn nữa họ đứng chen chúc vào nhau không sợ bị phát hiện nên càng không tiếc lời chửi bới, than thở rằng nhà họ Lãng vô phúc. Lãng gia trước nay hoành hành ngang ngược, tiếng xấu dè dòi, ai cũng muốn nhân dịp này chửi bới họ một trận cho đỡ tức.

Lăng Hồ dù sao cũng là người chứ đâu phải bụt gỗ tượng sành.Bị nhiều người bu vào chửi như vậy thì dù có hung thần ác sát đến đâu cũng phải giận đến tím mặt:

- Ngươi được lắm.Nhớ mặt lão tử đấy!

Gã đang chuẩn bị lấy ngân phiếu trong người ra thì hấn bỗng ngăn lại:

- Khoan đã. Vừa rồi ngươi hơi bị to tiếng đấy.Thêm phí tổn thất tinh thần nữa.Bốn trăm đồng tiền,nôn ra.

Tới đây thì ngay đến Lăng Hồ không nhìn được kêu lên:

- Sao ngươi không đi ăn cướp đi?

Hắn cười nhạt đáp:

- Đang làm đây.Mà nghe nói Lăng gia ghê lắm ghê vừa cơ mà?Sao lại ở đây kì kèo vài đồng tiền lẻ thế?Tán gia bại sản rồi sao?

- Toàn bộ các ngươi đều sẽ bị nguyên rủa!

Lăng Báo càng lúc càng làm dữ,đã vậy còn liên tục bị hấn và đám dân đen kháy bần khiến Lăng Hồ không kiên nhẫn rút ra một sấp ngân phiếu mới cứng. Cũng không thèm đếm là bao nhiêu ném thẳng vào mặt hắn.

- Tiền đấy.Cúi xuống mà lượm.

Hắn không tránh không né,tùy ý để ngân phiếu đập vào mặt.Cặp mắt cá chết nhìn chằm chằm đồng ngân phiếu dưới đất một lúc rồi lạnh lùng nói:

- Còn thiếu mười nghìn.

Lăng Hồ tức đến nổi đom đóm mắt,gã bèn lấy luôn thỏi vàng cuối cùng trên người ném xuống đất.Tới lúc này hắn mới nhếch miệng cười hài lòng,sau đó cầm cây chổi quét toàn bộ ngân phiếu vào một góc rồi vả một cú rất kêu vào mặt Lăng Báo.

- Ui da!Đau chết mất.Đây là đâu?Tôi là ai?Đại ca,sao để lại...

- Con mẹ nó!Cứ chờ đấy mà xem.Rồi lão tử sẽ khiến ngươi chết rất khó coi!

Lăng Hồ bức tức túm cổ Lăng Báo về,vừa đi vừa tiện chân đạp đổ mấy sạp hàng ven đường.

- Tên này cũng gắt quá chứ hả!

Chu Tước nhếch miệng cười:

- Đốt lên chắc sẽ thơm lắm.

Bạch Hồ giống như nhớ lại chuyện gì,khuôn mặt thanh tú bỗng trở nên thật khó coi:

- Ồ.Hắn rồi.Quá gắt là đằng khác.

- Coi thế đủ rồi.Nếu không mau tìm cách giúp Huyền Vũ giải tà thuật thì đến cơm cũng chẳng có mà ăn đâu.

Thanh Long lên tiếng nhắc nhở.Dù sao thì xem người ta kiếm tiền cũng không khiến mình no được.

Chỉ một cái tà thuật nhỏ nhoi đương nhiên không thể làm khó được bọn họ.Không lâu sau Huyền Vũ đã chế ra một loại hỗn hợp làm từ máu gà,gạo nếp,hùng hoàng gì đó và bắt đầu trả thù đời bằng cách đem bán với giá cắt cổ.

Điều kì lạ là có khá nhiều người chạy sang mua thứ thuốc này của nó,đa phần đều là người nhà giàu.Cũng phải thôi,càng giàu thì họ càng sợ cái cách lấy giá ngẫu nhiên của hắn,đó gọi là nhân tính.

Khi người bệnh cuối cùng được chữa khỏi thì cũng đã sẩm tối.Một buổi tối không trăng không sao lạnh lẽo cô tịch khiến người người nhà nhà chỉ muốn nhanh chóng chui vào ổ chăn mà ngủ một mạch tới sáng.

- Eo!Lại rau dưa.Chán chết!

Bạch Hồ suy sụp cực độ khi nhìn vào mâm cơm.Khiến một đĩa lạc quan như nó buông bát là đủ hiểu đời sống gần đây của bọn họ đã khổ cực tới mức độ nào.

- Ăn tạm đi.May mà còn có rau dưa đấy.Mấy bữa nữa sợ là đến gạo cũng không mua nổi.

Thanh Long bình thản đến độ tưởng như nàng đang kể câu chuyện của nhà hàng xóm.Không cần biết nàng mạnh đến đâu,chỉ dựa vào phần điềm tĩnh này

thời cũng đã đủ để tương lai trở thành một nhân vật cộm cán trong giới ao hồ.

- Đại tỷ,hay là chúng ta...trở về Vũ Di Sơn đi.

Chu Tước ngập ngừng nói.

- Không được!Một khi chưa rửa nhục thì nhất định sẽ không trở về.Chẳng lẽ muối đã quên kẻ đó đã hại đời chúng ta như thế nào rồi hay sao?

Phản ứng gay gắt của Thanh Long khiến chúng nữ đồng thời cúi đầu im lặng.Huyền Vũ không chịu được cái không khí nặng nề này,mạnh mẽ nện đôi đũa xuống mâm rồi đi thẳng ra cửa.Cũng không thèm nói là sẽ đi đâu,bao giờ về.

Cái không khí ngột ngạt này tưởng như sẽ còn kéo dài vĩnh viễn nếu không có một thanh âm đều đều lạnh lẽo chen vào:

- Wây.Ấn vịt quay không?

Ba cô gái ngạc nhiên đến ngây người khi thấy hần thân nhiên bước vào y quán của bọn họ.Hần bước đi thân nhiên như thể chỗ này là nhà xí của hần từ mấy đời.

- Oa!Vịt quay a!

Bạch Hổ phản ứng nhanh nhất.Lập tức nó nhào đến hít nẩy hít để cái bọc trong tay hần:

- Quả nhiên là vịt quay.Không phải gạt người a!

- Quý mới thêm gạt người.Cầm lấy.

Hần ném cái bọc vào người Bạch Hổ.Trái ngược với thái độ tùy tiện của hần,Bạch Hổ vội chụp lấy như thể trong gói đựng bốn nguyên sinh mệnh của nó.

- Oa!Vịt quay!Thật sự là vịt quay...Thật sự...

Bạch Hổ vội mở ra nhìn sau đó run giọng kêu lên.Cuối cùng nó ngồi bệt xuống đất mà cắn môi khóc ô ô.Xem ra trong những ngày tháng lưu lạc này con bé đã chịu không ít đói khổ.

Chu Tước thấy vậy thì không nhịn được tiến đến xoa đầu an ủi Bạch Hổ:

- Lát nữa ta nhường muối hai cái đùi.Ngoan,đừng khóc nữa.Hãy tin rằng cuộc đời này vẫn còn ánh sáng.

Mặc kệ hai đứa ngốc kia làm trò,Thanh Long liếc nhìn hần bằng ánh mắt bình tĩnh đến lạnh lùng:

- Trên đời khó trả nhất là nhân tình,chưa nói đến còn là nhất tình của người dung.Thứ này tốt nhất là người mang về đi.

Ngay lập tức trên mặt Bạch Hổ xuất hiện một loại suy sụp tựa như nó có thể lăn quay ra chết ngay lập tức.Nhưng rất may là hần đã kịp thời lên tiếng bảo vệ tâm linh nhỏ bé non nớt này:

- Kẻ thù cũng có bốn phần là bạn.Đâu cần lạnh lùng như vậy.Hơn nữa chúng ta không quen biết thì không thể gọi là ân tình,mà là kì ngộ.

Khuôn mặt đáng thương của Bạch Hổ khiến Thanh Long đành phải thỏa hiệp:

- Bọn ta trước nay chưa nhận không ân tình của ai bao giờ.Mục đích của người là gì?Nói ra,nếu không trái với đạo nghĩa giang hồ thì...

Hần vội giơ tay lên ngăn lại lời của nàng,hỏi:

- Khoan đã.Không phải các người nghĩ ta làm thế này là định nhờ vả đấy chứ?

Thanh Long ngạc nhiên không kém gì hần,nàng hỏi ngược:

- Không phải sao?

Thoạt đầu hần ngây ra một lúc sau đó cười phá lên:

- Fur fur...Dù có cùng đường mạt lộ thì ta cũng không dám làm phiền tới đám ôn thần các người.Thôi ăn sớm đi.Về đây.

Hần rời đi được một lúc lâu thì những cô gái mới có phản ứng.Bạch Hổ là người lên tiếng đầu tiên:

- Hần đi rồi?Cứ như vậy mà đi?

Chu Tước trầm ngâm nói:

- Bị chửi một cú đau như vậy mà người còn cảm thấy chưa đủ sao?

Rắc~

Đôi đũa trên tay Thanh Long bị bóp vỡ vụn, nàng mỉm cười quay sang nói với Chu Tước:

- Điều tra thẳng rành này. Xuất thân, gia thế, hành động tiếp theo của hắn. Nhất định phải tặng hắn một cái ân tình cả đời không trả nổi. Không thể để cái thẳng nhãi vặt mũi chưa sạch đó coi thường chúng ta như thế được!

Thế là sau bữa ăn cả ba người chụm lại bàn kế hoạch đến tận nửa đêm. Về phần cái kế hoạch đó đối với hắn là ân tình hay tai họa thì còn phải xem tạo hóa của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Không có sắc đâu

Ta về rồi. Bớ ba hồn bảy vía Tiểu Trà mau ra đây!

Ngay khi trở về hắn lập tức chạy vòng vòng trong nhà ráo rác tìm kiếm Tiểu Trà. Thế nhưng ngay cả khi đã tìm đến từng cái gầm tủ hắn cũng không thấy con bé đâu.

- Đủ rồi đấy. Đã nói là con bé xuống núi từ chiều mà.

Thanh Dương buồn bực nhéo tai hắn lồi vào bàn ăn. Tuy thường ngày nàng rất hiền dịu thế nhưng tại thời điểm hắn lên con khủng điên thì nàng cũng không ngại đóng vai bà mẹ nghiêm khắc. Tất nhiên là cái sự nghiêm khắc của nàng chưa bao giờ có thể kéo dài được quá mười giây cả.

- Khắc khắc... Đi rồi... Rất tốt... Rất đúng thời điểm...

Bàn tay đôi bại của hắn bắt đầu mờ mẫm lên những ngọn đồi núi mập mờ. Tuy hành vi này hoàn toàn không phù hợp trên bàn ăn thế nhưng từ kinh nghiệm sống nhiều, nhiều, nhiều năm hắn đã rút ra được bài học là “Cuộc đời ngắn lắm. Hãy làm điều mình thích ngay khi còn có thể”.

Chứ không phải là hắn bị cuồng dâm đâu. Thật đấy.

- Thăng nhóc này lại nghịch ngợm... Ừm... Đi làm cả ngày không mệt sao?

Thanh Dương nhắc lại vụ chữa bệnh khiến hắn không khỏi cảm thấy buồn nôn. Một ngày gặp qua mấy trăm bệnh nhân ỏi mửa lung tung, ngoài cửa thì toàn mùi dịch dạ dày. Cho dù có là thần kinh thép thì cũng cảm thấy ghê tởm.

Thế nhưng ở gần Thanh Dương thì hắn không thể trung ra cái dáng vẻ thảm hại đấy được. Vậy nên hắn tìm cách lảng qua chuyện khác:

- Chú ần của người gần đây sao rồi?

- Đã tốt hơn nhiều. Tuy vẫn bị nóng trong người nhưng không bị mất ý thức nữa. Thế nhưng mà có chút kì lạ...

Thái độ ngượng ngùng của Thanh Dương khiến hắn hơi ngạc nhiên. Hắn vẫn còn chưa lột áo mà, đầu cần diễn sâu như vậy.

- Có gì không ổn?

Hắn nhủ chặt chân mày. Không lẽ ở thực tại này chú ần mà tên đàn kia làm ra lại dùng để hại người? Không đúng, chú ần đó là dùng để khiến Thanh Dương đập chết hắn. Hắn sẽ không có tác dụng phụ mới đúng.

- Cái này... rất ngượng ngùng...

Thanh Dương giống như đã mất khả năng nói chuyện. Nàng chỉ biết cúi gầm mặt xuống, mười ngón tay thon dài không ngừng xoắn xuýt đan vào nhau. Trước tình hình đó hắn không còn tâm trí đâu để sờ vớ vẩn mà dứt khoát cụng đầu vào trán nàng.

Ở khoảng cách gần thế này hắn có thể dựa vào linh hồn lực vượt trội để bắt nhịp với sóng não đối phương. Từ đó có thể dò ra suy nghĩ, cảm xúc, quá khứ, thậm chí buổi trưa mơ thấy gì hắn cũng có thể thấy rõ ràng. Tuy nhiên thủ pháp này có một nhược điểm là giữa hai người phải có liên kết tâm linh thì mới thực hiện được. Bất quá hắn không thích xen vào đời sống riêng tư của người khác, vậy nên cũng rất ít khi dùng đến.

Thanh Dương bỗng cảm thấy như có dòng điện chạy qua thân thể. Nàng vừa mở mắt thì ngay lập tức bắt gặp bản mặt cười đầy ám muội của hắn. Không

những thế hấn còn cọt nhả nhéo má nàng, hoàn toàn không coi cái gọi là cấp bậc lễ nghĩa ra gì:

- Không ngờ trong đầu sư nương lại có nhiều tư tưởng đen tối như vậy. Trước đây cứ ngại hai ta tiến triển quá nhanh, xem ra cần phải củng cố tình cảm nhiều hơn nữa.

- Con... con thấy cả rồi?

Nàng giống như bị trọng thương từ trên ghế đứng phắt dậy bần thần lùi ra sau mấy bước. Vậy là xong, bao nhiêu công sức gây dựng hình tượng một bậc trưởng bối đạo mạo, một người thầy mẫu mực và tận tâm của nàng xem như đã đổ hết vào sọt rác.

Thanh Dương đâu biết rằng, vào cái lần đầu tiên nàng lén chui vào ổ chăn của hấn thì cái hình tượng “Băng sơn nữ thần, cao không thể với” của nàng đã âm ỉ sụp đổ trong mắt hấn rồi.

Sự thật vốn đau lòng. Vẫn là không biết thì tốt hơn.

Hấn lập tức tận dụng thời cơ chạy đến ôm lấy eo thon, đồng thời ghé miệng thổi từng hơi lạnh lẽo vào tai Thanh Dương:

- Cũng thường thôi. Chỉ là ngày nắng đẹp cùng đi dạo, ngày mưa bão nằm ôm nhau, tâm trạng tốt thì làm ra vài cái tư thế kích thích... Không nhất thiết phải xấu hổ như vậy.

- Nhưng...

Hấn tỉ mỉ hôn lên cổ nàng, tinh tế cảm nhận từng rung động trên làn da trắng nõn mềm mịn. Tiếp đó đôi môi di chuyển xuống xương quai xanh, rồi sau đó là bầu ngực xăm hình hoa hồng kia, nhẹ nhàng và tinh tế thưởng thức nụ hoa như con ong làm mật:

- Trên đời ai cũng đều có khát vọng thầm kín. Kẻ muốn giàu có, kẻ muốn quyền lực, kẻ lại muốn sức mạnh. Có thể nói khát vọng của nàng rất giản dị đấy, và cũng rất ngốc.

- T... Tiểu bảo bối... Có thể đừng nói chuyện bình thản như vậy... khi đang... A~

Tay hấn không ngừng tấn công vào bộ vị mẫn cảm của Thanh Dương trong khi tay còn lại thoăn thoắt cởi y phục của nàng. Nếu có một ngày trong thời điểm hấp hối kẻ địch hỏi vì sao ngón tay hấn lại có thể nhanh và chuẩn đến như vậy, hấn nhất định sẽ thật thà đáp lại rằng: “Vì ta siêng cởi áo cho vợ.”

- Phải rồi, lần trước ta đã dạy qua về biện pháp song tu. Có lẽ cũng đã tới lúc thực hành a.

Hấn đặt Thanh Dương ngay ngắn nằm sấp lên bàn rồi nghiêm mặt nói:

- Đầu tiên là hô hấp. Nàng chú ý là phải hô hấp theo nhịp của ta.

- Khoan! Ta nghĩ là mình chưa có sẵn sàng a~

Thanh âm của nàng bị bẻ cong thành một tiếng kì quái khi hấn tiến vào. Bốn chân bàn rung lên bần bật khiến hấn phải vươn tay đỡ lấy những cái đĩa để chúng khỏi bị rơi. Đây là món ăn do chính tay Thanh Dương làm, hấn không muốn lãng phí bất cứ món nào hết.

- Tiểu bảo bối... Tiểu bảo bối...

Hấn cắn nhẹ vào tai của Thanh Dương, thấp giọng nhắc:

- Chú ý hô hấp.

Cảm giác ấm nóng bao phủ lấy tiểu đệ khiến toàn thân hấn khẽ run rẩy. Hạ thân không nhịn được dùng thêm lực không ngừng đưa đẩy ma sát với tiểu huyệt ẩm ướt của Thanh Dương. Đồng thời cái lưỡi đảo qua đảo lại tham lam thưởng thức mùi vị trên cái cổ thon dài của nàng. Cũng chẳng thèm quan tâm xem sử dụng giáo trình nặng đô như thế này thì người mới nếm mùi trái cấm như Thanh Dương có chịu nổi không.

Quả nhiên chưa đầy hai phút Thanh Dương đã phải lên tiếng cầu xin:

- Tiểu bảo bối... Chậm một điểm... Ta... sắp không xong...

- Đừng bỏ cuộc nhanh vậy. Hết đau là thấy sướng ngay thôi.

Hấn tàn nhẫn bịt miệng nàng lại rồi tiếp tục hành sự và cũng không quên hão tâm nhắc nhở nàng về vụ song tu:

- Thở đều. Vận chuyển linh lực đi khắp cơ thể. Đón nhận dương khí của ta đi, tiểu nương tử.

Thanh âm rên rỉ, tiếng da thịt quần lấy nhau, mùi mồ hôi và mật dịch hòa vào nhau khiến cả căn phòng tràn đầy dâm mị.

- Oa! Này...

Bất ngờ Thanh Dương dùng sức xô hắn ngã ra ghế. Còn chưa kịp định thần thì một thân thể thành thực quỵên rũ đã ấn vào mặt hắn.

- Nương tử hôm nay lại muốn chủ động à? Lần sau nói là được, đầu cần hành động quyết liệt như... Ách~

Ở cái tư thế nữ trên nam dưới này, người nữ có toàn quyền chủ động cũng như quyết định nhịp độ cuộc chơi. Tuy ở thời phong kiến thì tư thế này là có hơi trái với thuần phong mỹ tục nhưng với tính cách của Thanh Dương thì việc đề lên hắn chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

- Tiểu sắc quý, đừng nghĩ... mạnh một chút... thì con liền có thể ngồi lên đầu ta!

Thanh Dương hôn hên kê cựa vật của hắn vào tiểu huyết rồi mạnh mẽ ấn xuống. Một tiếng “phốc” vang lên kèm theo là thanh âm nghiến răng ghê rợn của hắn. Người ta nói một khi nữ nhân nổi giận sẽ rất đáng sợ, quả nhiên không sai. Chỉ thấy Thanh Dương nhấp hồng như không cần mạng khiến hắn khó khăn lắm mới không nổ pháo sớm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tiểu thiện như đại ác

- Sao nào... Ừ... Thoải mái không... Tiểu sắc quý... A~

Đối với dáng vẻ đặc ý của Thanh Dương, hắn chỉ cười gằn:

- Thấy đỏ làm càn!

Ngựa non háu đá, dê non ngựa sừng. Kẻ không hiểu chuyện thì thường hay hung hăng mà đâu biết rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Đứa nào ngông cuồng thì sớm muộn gì cũng phải trả giá vì sự nông nổi của mình.

Quả nhiên chưa đầy nửa giờ sau Thanh Dương đã mềm nhũn đổ gục lên người hắn. Hơi thở hỗn hên khi còn khi mất, nào có thấy cái dáng vẻ hùng hổ như vừa rồi.

Hắn khẽ xoa đầu Thanh Dương, trầm giọng nói:

- Chẳng phải vừa rồi rất lớn tiếng, rất hùng hổ sao? Bị cu ăn mất lưỡi rồi à?

- Ta... Ta...

- Dập diu với nàng. Nàng kêu mệt. Song tu với nàng. Nàng xón xác phi ngựa trên người ta. Tiểu nương tử, rốt cục thì nàng muốn cái gì?

Hắn đột nhiên trở nên đáng sợ khiến Thanh Dương không khỏi tim đập tay run:

- Tiểu bảo bối... Ta thương con nhất... Ta yêu con nhất... Tha cho ta a...

Hắn đầu quẩn nàng nói cái lời nhảm nhí gì. Một hơi bế nàng ấn vào tường sau đó trả lại những gì hắn phải chịu đựng từ nãy đến giờ.

...

Dịu dàng vén những lọn tóc ướt đầm của nàng ra sau tai, hắn cười nhạt nói:

- Xem ra nàng vẫn chưa lĩnh hội được tinh túy của việc song tu. Có lẽ chúng ta nên thực hành thêm một lần... hay là hai nhĩ... hoặc là bốn... Đêm nay đã định sẵn là rất dài a.

.....

- Sao rồi? Thân thể đã tốt hơn chưa?

- Công lực đã khôi phục được hai thành. Một lần nữa đa tạ cô nương ra tay tương cứu.

Trong một khoảng rừng tối om nằm trên đường mòn của Thiên Kiếm Sơn có một lớn một nhỏ đang ngồi thu lu trong một góc thấp giọng nói chuyện. Người lớn là một nam nhân mặc áo lụa đỏ, toàn thân toát lên vẻ hư nhược. Còn người nữ thì không ai khác chính là Tiểu Trà mà hắn mong đi ra ngoài càng lâu càng tốt.

Để đáp trả lời cảm ơn của gã thì Tiểu Trà liền trưng ra một bộ dáng đại anh hùng mà nàng đã muốn làm từ rất lâu:

- Không cần khách khí. Giúp đỡ người gặp hoạn nạn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Có cần Tiểu Trà mua thêm dược thảo gì không?

Đáng vẻ đạo mạo của Tiểu Trà khiến gã cảm thấy rất ngạc nhiên. Không lẽ bây giờ giới trẻ đều khó đoán như vậy?

- Dược thảo lần này ta đã ghi toàn bộ trong mẫu giấy. Làm phiền tiểu cô nương.

Tiểu Trà tiếp nhận mẫu giấy nhỏ, hào sảng đáp:

- Được. Người chờ ở đây. Tiểu Trà rất nhanh sẽ mang dược thảo về.

Nhìn bóng dáng linh lung khá ái của Tiểu Trà rời đi. Huyết Nguyệt Ma Quân không nhịn được lên tiếng nhắc nhở:

- Xung quanh người đã bắt đầu xuất hiện âm khí. Đừng tiếp tục đi tới đây nhà hoang trong thành nữa.

Huyết Nguyệt Ma Quân tên thật là gì? Không ai biết và cũng chẳng ai quan tâm. Giang hồ chỉ biết gã là môn chủ Huyết Nguyệt Môn, là một ma giáo có chút tiếng tăm trong giang hồ. Nghe đồn, từ khi mới sinh gã đã có cặp mắt Âm Dương, thấy được những thứ người thường không nhìn được.

Tuy ở tiên giới đây chỉ là chút tạp kỹ tầm thường nhưng trên giang hồ thì cũng xem như một loại bản lĩnh hiếm có. Nhờ khả năng này mà gã tạo được không ít lợi thế trên con đường hành tẩu giang hồ.

Lại nói, không giống như Tiểu Trà được một tên hâm dõ mang về nuôi. Đám người Tiểu Tien đành phải tự lực cách sinh trong Ô Long Thành bằng nghề ăn trộm. Chỉ tiếc là vì quá non tay nên hành nghề chưa được nửa ngày đã bị người trong thành đánh đuổi đến mức phải trốn chui trốn lủi trong một ngôi nhà hoang. Đợi đến nửa đêm mới dám len lút ra ngoài moi rác kiếm chút đồ ăn thừa.

Tiểu Trà mặc dù không mấy thân thiết với bọn này, thậm chí ngày trước khi còn là gia nhân đã không ít lần bị chúng bắt nạt. Thế nhưng dù sao cũng cùng nhau lớn lên gần mười năm, nàng không đành lòng nhìn bọn chúng sống khổ sở như vậy.

Và thế là Tiểu Trà thiện lương len lút lấy đùi gà trong cái bọc của hân đem xuống cho đám người Tiểu Tien ăn qua ngày. Vì nhiệt độ tại Hậu Phong rất lạnh nên số đùi gà vẫn còn y nguyên như cái ngày Tiểu Trà gặp hân. Hơn nữa Thần tiên tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, có lẽ hân sẽ không nổi giận vì nàng len lút lấy chút đồ ăn thừa đâu.

Mong là như vậy!

Còn về phần người đàn ông áo đỏ kia thì lại là một câu chuyện khác. Bữa nọ khi đang xuống núi, nàng vô tình bắt gặp một người đang hấp hối ở ven đường. Thế là một màn “Nghĩa bất dung từ” lại diễn ra. Đoán rằng người này đang bị cừu nhân truy sát nên thảo dược nàng đều cất công chạy lên Dược Phong mua sau đó chạy xuống đưa cho gã. Vì lý do này nên hai hôm nay nàng mới về muộn. Bất quá đại ca và thần tiên tỷ tỷ không những không trách phạt, ngược lại còn giống như rất cao hứng. Thật kì lạ!

- Tiểu Tước, vụ thảo dược vẫn không có tin tức gì sao?

- Tỷ tỷ, ta không trâu bò như tỷ. Đừng nửa đêm dựng ta dậy hỏi mấy thứ này a. Người ta đã nói là không có...

Chu Tước buồn bực kéo chăn nằm quay lưng sang hướng khác trong khi Thanh Long vẫn mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà. Rõ ràng là loài keo kiệt, để xổng mất một con mồi béo bở như vậy đương nhiên nàng không tài nào ngủ yên được.

Lại nói, đột ngột mở ra một cái y quán ngay gần Thiên Kiếm Môn không đơn thuần chỉ là để kiếm ăn. Như đã biết Thiên Kiếm Sơn không có y sư, không biết chế thuốc. Thế nhưng thiên địa linh khí nồng đậm lại rất thích hợp trồng các loại dược thảo. Chính vì lý do đó nên Thiên Kiếm Môn là nơi cung cấp dược thảo và đan dược cho gần như toàn bộ y quán trong thành. Những y quán sau khi bán thuốc thì sẽ đặt mua bổ sung ở Thiên Kiếm Môn. Chính vì vậy có địa lợi ở Thiên Kiếm Sơn cũng đồng nghĩa với việc biết hết bách tính trong thành mua thuốc gì.

- Với thương thế cỡ đó mà qua hai ngày không có thuốc trị thương thì chết là cái chắc. Còn nếu vẫn sống có nghĩa là mạng gã chưa tận. Tỷ đừng nghĩ đến nữa.

Chu Tước thuận miệng an ủi. Tuy có hơi mê tín nhưng cẩn thận suy ngẫm thì cũng thấy có chút đạo lý. Huyết Nguyệt Ma Quân nằm gục ven đường không sớm không muộn mà lại ngay thời điểm Tiểu Trà đi qua. Tiểu Trà cũng vừa được Thanh Dương dẫn tới Dược Phong nên mới không đi vào thành mua thuốc. Tổng hợp toàn bộ những sự tình cớ này lại mà nhận xét thì chỉ có thể nói rằng... gã hên vl.

Hôm nay khi Tiểu Trà trở về thì cuộc đại chiến ở của bọn hân cũng đã kết thúc. Hậu Phong rộng lớn là vậy nhưng quanh năm chỉ mãi xơ xác tiêu điều, cũng chỉ có tiếng gió gào mới là thứ duy nhất sinh động ở cái nơi im ắng tịch mịch này.

Tiểu Trà rón rén bước vào. Không phải vì về muộn sợ bị la mắng, mà vì nó sợ hân. Tại sao lại sợ hân? Bởi lẽ Tiểu Trà phát hiện thời điểm này đại ca rất hay ôm lấy thần tiên tỷ tỷ quần áo không ngay ngắn sau đó mổ vào miệng nàng. Nó không đoán được bị mổ như vậy có bị đau hay không, thế nhưng thường thì thần tiên tỷ tỷ sẽ tỏ ra rất hưởng thụ.

Và tai họa ập đến khi Tiểu Trà vô tình để lộ sự tồn tại của mình. Ngay lập tức thần tiên tỷ tỷ sẽ đẩy đại ca ra sau đó chỉnh lại y phục, còn đại ca thì sẽ mỉm cười dữ tợn đi tới xoa đầu rồi dẫn nó về phòng.

Tuy chỉ mới ở bên nhau có vài ngày ngắn ngủi nhưng linh cảm nhạy bén của Tiểu Trà thấy được đại ca là một người rất đáng sợ. Không phải loại đáng sợ

tầm thường thuộc về chủi mắng đòn roi,mà là một loại áp lực khiến nó bất giác run rẩy từ sâu trong linh hồn.Có lẽ thứ đáng sợ nhất là nụ cười của đại ca,nụ cười mỉm với một bên khóe miệng hơi nhếch phả ra từ miệng làn hơi lạnh rung leng keng khiến nó rợn tóc gáy.

Tiểu Trà thường có một giấc mơ,nó mơ bị một thứ khổng lồ đen kịt truy đuổi đến khi ngã nhào.Thời điểm ấy đại ca sẽ bỗng dưng xuất hiện bảo vệ cho nó.Chính lúc này nó thấy rõ đại ca nhếch miệng cười với bóng đen kia,chính là nụ cười lạnh lẽo rung leng keng mà nó vừa yêu vừa sợ.Và chính lúc đó Tiểu Trà sẽ giật mình tỉnh dậy,mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

Nhưng hôm nay Tiểu Trà đã cẩn thận hơn.Nó cẩn trọng đặt bước cẩn trọng hơn cả một tên trộm dạn dày kinh nghiệm.Có lẽ là bởi nụ cười của hắn nếu so với đòn roi của chủ nhà thì còn đáng sợ hơn nhiều.

Đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh,ở trên ghế và sàn có vài vết nước kì lạ nhưng Tiểu Trà không để ý đến chúng.Nó chỉ cố gắng trở về phòng mà không bị ai phát hiện,hôm nay chạy tới chạy lui đã khiến nó quá mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hết sắc rồi

Tiểu bảo bối...

Thanh âm ní non của Thanh Dương vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.Nàng nằm dài trên giường trúc,đôi tay thon dài ôm lấy hân ấn vào bộ ngực đầy đặn.Đây là thế ôm yêu thích của nàng,chỉ có như thế này mới tạo cảm giác hân luôn ở bên nàng,thân thể nhỏ bé mà ấm áp nằm gọn trong vòng tay nàng,mãi mãi không rời.

Về phần mình thì hân không yêu thích cái tư thế này chút nào.Thứ nhất,mặt hân bị ngực của Thanh Dương đè lên không cách nào hô hấp.Thứ hai,hân đã không còn là thằng bé thấp lùn trước kia.Xét về khía cạnh hình học lẫn thẩm mĩ thì phải là hân ôm trọn nàng vào lòng mới đúng.

Thế nhưng hân cũng ngoan ngoãn nằm im không cựa quậy,bởi lẽ đối với Thanh Dương hân luôn kiên nhẫn đến kì lạ.Hơn nữa nàng đã kiệt sức rồi,nếu hân cựa quậy vô tình làm ra một tình huống kích tình nào khiến tiểu đệ hăng máu lên thì không chỉ hại sức khỏe mà còn có nguy cơ tạo nên tổn hại đối với thân thể.

- Tiểu nương tử có gì dạy bảo?

Thanh Dương cong ngón tay búng vào tai hân một cái,thì thào:

- Ai là nương tử của con,gọi là sư phụ a.Trước đây con không hiểu chuyện gọi ta là sư nương thì không nói.Thế nhưng ta phát hiện con thường xuyên lợi dụng đề gọi bậy.Không được như thế nữa nghe chưa!

Hân lười biếng dựa đầu vào ngực nàng,hữu khí vô lực nói:

- Ấy dà.Chẳng phải chỉ là một cái danh xưng thôi sao?Vì cái gì nàng đột nhiên câu nệ như đám giang hồ phiền phức kia vậy?Thích được gọi là sư phụ lắm sao?

- Ai mà thèm!Tại...Tại con cứ lợi dụng đề gọi ta là nương tử...

Đối với thái độ bất bình của Thanh Dương,hân chỉ cười khề:

- Thật sự dễ đọc nhầm mà.Sư nương và nương tử gần như cùng một âm a.

- Cùng cái đầu con.Rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

Nàng đang nằng tói cao hứng thì đột nhiên thanh âm trở nên nặng nề:

- Ta đã nói với con rất nhiều lần.Hành vi của chúng ta là trái với luân thường đạo lý,đi ngược lại lời dạy của thánh hiền.Ta thì không sao,thế nhưng con vẫn còn có cả một tương lai rộng mở phía trước.Sao có thể...

Hân đưa tay lên chặn lại lời của Thanh Dương.Nhưng vì lí do tầm nhìn bị che khuất nên ngón tay thay vì chặn lên bờ môi phần hồng lại đặt nhầm vào chóp mũi của nàng.Không sao,ít nhất thì cũng thu được kết quả tương tự.

- Một ngày làm nữ nhân của ta,cả đời là nữ nhân của ta.Đừng nói là vài ba cái luân lí treo trên miệng đám cổ hủ kia.Cho dù cả thế giới muốn giết nàng thì ta cũng sẽ vì nàng mà giết cả thế giới.Cái này không phải chơi chữ đâu,là thật đấy.

Khi mê lú bởi men tình thì đưa nào chẳng thốt được ra cái câu “Nếu cả thế giới quay lưng với ngươi,ta sẽ quay lưng với cả thế giới.Thế nhưng sự thật thì

có mấy ai làm được như vậy? Trong số liệu thống kê của hán thì đây này là một số 0 tròn trĩnh, bởi kẻ nào quay lưng với cả thế giới thì đều sẽ nhanh chóng bị dòng chảy thời gian chôn vùi và như vậy thì cũng chẳng khác gì chưa tồn tại.

Về phần mình, hán đã từng vì cái chết của một nữ ma đầu mà biến cả một hành tinh thành vật bồi táng. Đó là một kí ức không mấy tốt đẹp, bắt quá đem ra khoe thì cũng hù được một vài người.

Thanh Dương cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của hán thì khẽ run rẩy. Đương nhiên không phải vì sợ, mà bởi nàng quá vui mừng. Cũng không hẳn, còn lo lắng nữa. Đã vậy còn cảm thấy một chút hoang mang. Nói chung là nàng đang rất mong lung về tương lai của tiểu bảo bối. Trước đây hán quá kém cỏi, nàng có thể yên tâm rằng hán sẽ có cuộc sống nông nhàn bình dị. Thế nhưng bây giờ hán đột nhiên cường đại như thế, uy mãnh như thế, có khi nào hán trở thành kẻ đối nghịch với cả thiên hạ không? Nếu vậy thì không thể ăn no ngủ kĩ được, càng không thể cưới một người vợ tốt, sinh một cái trắng mập tiều hài tử. Như vậy thì quá thảm rồi!

- Dương Dương, sao đột nhiên cái mặt lại như bánh đa nhúng nước thế? Song tu có thể tập từ từ. Dục tốc ất sẽ bất đạt.

- Dục tốc cái đầu con! Ai mà thêm dục tốc cái thứ đó. Người ta là đang suy nghĩ xem tương lai phải như thế nào.

- Tương lai? Nghe hay đấy, nói ta nghe thử coi.

Trước nay Thanh Dương luôn bình chân như vại, đối mặt với chuyện gì cũng đều tùy cơ ứng biến. Hiếm khi nào có cơ hội thấy nàng tỏ ra sâu sắc như vậy khiến hán không khỏi cảm thấy tò mò.

- Ta nghĩ kĩ rồi. Từ giờ ra ngoài con nhất định phải gọi ta là sư phụ. Không được sư nương rồi nương tử gì gì đó nữa. Thêm nữa, không được sờ mó linh tinh. Cũng không được nói mấy lời xấu hổ khiến người khác nghi ngờ nữa nghe chưa?

- Chặc chặc~ Phiền.

Thanh Dương rất hiểu hán, biết hán nói như vậy có nghĩa là đã đồng ý nên chỉ dịu dàng xoa đầu giảng giải cho hán hiểu:

- Ta biết con làm việc không có kĩ, như thế này là ủy khuất cho con. Thế nhưng đừng vì một nữ nhân như ta mà hủy đi tiền đồ của mình. Ta không xứng, cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Đến nước này thì hán không chịu nổi nữa, mạnh mẽ xô Thanh Dương ngã lún quay sau đó nằm đè lên người nàng, nhàn từng chữ:

- Sẽ có ngày ta đành hoàng cưới nàng vào cửa.

Thanh Dương bàng hoàng nhìn hán một hồi lâu, bên má phải của nàng chậm chậm chảy xuống một giọt nước mắt:

- Ta tin chàng.

- ...

Bốn mắt nhìn nhau khoảng vài giây rồi hán tỉnh bơ đứng dậy mặc quần áo:

- Tin là tốt. Tin là đúng. Yên tâm, ta sẽ không khiến nàng thất vọng đâu.

Thanh Dương cố kìm nén cảm giác hụt hẫng, nàng hỏi:

- Khuya thế này rồi con định đi đâu?

Hán vừa cài nút áo vừa đáp:

- Con bé Trà đã về từ hồi nãy. Sợ làm phiền chúng ta nên không dám đi qua. Thật tội nghiệp.

Thanh Dương nghe vậy thì đỏ bừng cả mặt. Đang tâm sự đêm khuya bị người khác nghe thấy. Có thể không ngưng ngưng được hay sao?

- Phải rồi. Sư n. . . phụ, mai con đi chơi cùng Ngao Nam. Có thể ngày mai, ngày kia đều không trở về. Người không cần lo lắng, hãy dành thời gian chăm sóc tốt Tiểu Trà.

- ...

Thanh Dương trầm mặc không đáp. Hán biết nàng không nỡ xa hán nên im lặng không nói lại chính là câu trả lời tốt nhất. Ngược lại một khi mở miệng thì nhất định sẽ là “Không, con đừng đi”.

- À. Còn có chuyện này muốn thương lượng với người.

Mới đi được vài bước hán đã bắt đầu nhiều sự:

- Dưới giường kêu sư phụ, trên giường gọi tiểu thê nhé?

.....

- Hừ ừ~Rét quá.

Tiểu Trà đáng thương nằm co ro như một con tôm nhỏ dưới sàn nhà. Thật lạnh a!Không biết vì địa hình địa thế hay là do thiếu tình thương...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bắt quỷ

- Phew~Cuối cùng cũng đến nơi.

Hắn chống nạnh đứng nhìn vào trang viên tồi tàn trước mắt,khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.Đây là thói quen trước khi lâm trận của hắn,cho dù đối phương là một hàng gì thì cũng phải cười vào mặt nó trước đã.

Ngao Nam thì không bình thản được như hắn,hay chính xác hơn là gã đang sợ đến tái mặt:

- Cái...Cái gì vậy?Chỗ này nghe nói bị quỷ ám dữ lắm mà ngươi lại muốn chúng ta vào?Nào bị lừa á sao?

- Chúng ta?Chúng ta hỏi chằm?

Hắn nhú mày lấy trong người ra một tấm ngân phiếu huơ huơ trước mặt Ngao Nam.Sau khi lao lực cả ngày hôm qua thì hắn cũng coi như một cái nhà giàu mới nổi.Tùy tiện một cái vung tay liền rút ra cả trăm lượng bạc.

- Ta đã xin phép rồi.Bây giờ ngươi cảm thấy này đi đâu thì đi.Hai ngày sau hãy trở về.

Dù không hiểu tại sao hắn đột nhiên hào phóng như vậy thế nhưng đề nghị này quá ư là phù hợp với Ngao Nam.Từ ngày phát hiện bảo vật ở Di Hoa Viện thì hắn vẫn chưa có cơ hội quay lại lần nào,thật sự đã sắp nôn nóng tới phát điên rồi.

- Mà này.Ngươi một mình tiến vào như vậy quá hung hiểm rồi.

Câu này của Ngao Nam khiến hắn nhướn mày kinh ngạc.Đây có còn là Ngao Nam mà hắn quen biết không?Đột nhiên tử tế như vậy khiến hắn không khỏi xuất hiện một loại cảm giác mình đang nằm mơ.

- Cầm lấy thanh kiếm này mà phòng thân.Miễn cho sau này ngươi nói bậy bạ với sư thúc rằng ta mặc kệ sự sống chết của ngươi.

Chưa đợi hắn trả lời thì Ngao Nam đã đặt kiếm vào lòng bàn tay hắn sau đó liền ngang quay người đi thẳng.Tính cách của gã là vậy,nếu cảm thấy bản thân có thể trở thành gánh nặng thì tuyệt đối sẽ không dài dòng lời thôi.Một số người có thể sẽ coi đó là hèn nhát,thế nhưng đây cũng là một loại tâm thế cần có để có thể tồn tại trong giang hồ.

Chưa kể,Ngao Nam thực sự rất sợ ma a!Dù sao gã cũng chỉ mới mười ba tuổi,chẳng ai có thể trách một đứa bé mười ba tuổi vì nó sợ ma cả.

Lần này hắn tiến vào trang viên quả thật là nguy hiểm trùng trùng.Thế nhưng kẻ địch đa phần là quỷ hồn,đạo kiếm tâm thường hoàn toàn không có chút tác dụng.Bất quá Ngao Nam không dễ gì giao đồ cho người khác,lần này đưa hắn bảo kiếm của mình cho hắn có lẽ muốn nhấn nhủ rằng “Hãy sống sót trở về,bằng không nhất định sư thúc sẽ lột da ta”.

Lại nói,lần này hắn xin đi chơi với Ngao Nam.Nếu hắn không may xảy ra chuyện gì thì số phận của Ngao Nam tuyệt đối sẽ rất thảm.

Hắn trầm tư suy nghĩ một hồi,cuối cùng khóe miệng nhếch lên một nụ cười:

- Thăng nhãi này...Phiên phức...

Tuy nhiên sự thật và ảo tưởng luôn có sự khác biệt như trời với đất.Có những chuyện tưởng chừng như đã thấu hiểu,kì thực là cái cóc khô gì cũng không biết.

Từ nhiều năm trước ở Di Hoa Viện xảy ra một phốt lớn.Một gã giang hồ biến thái vừa vào liền vung vài rất nhiều tiền chọn lấy một kỹ nữ thật xinh đẹp.Thế nhưng nếu mọi chuyện cứ diễn ra đều đều theo sách giáo dục giới tính thì đã không có chuyện đề mà kẻ.Nghe đồn gã đó vừa vào liền chém kỹ nữ kia một nhát chết tươi sau đó ân ái với thân thể còn đang thoi thóp của nàng ta.Mãi đến sáng hôm sau khi tập hợp thấy thiếu một người mama mới vội cho lung sục khắp nơi thì thấy cái xác của người kĩ nữ kia đã cứng đờ trên cái giường đầm máu.

Ài.Tuy là kỹ nữ không phải cái nghề đáng tự hào gì nhưng dù sao họ cũng là con người.Ném ra vài chục lượng bạc liền dứt khoát chém chết một sinh

mạng thì thật là quá đáng. Bởi vậy Di Hoa Viện có một cái quy củ là khách nhân tiến vào cần gửi vũ khí ở bên ngoài. Tuy yêu cầu này có hơi thiếu tự nhiên nhưng dù sao kỹ viện là chỗ chơi gái, không phải vô đài. Đi chơi gái mà lăm lăm cây kiếm thanh đao trong tay thực sự là không phù hợp cho lắm.

Đồng dài như vậy cũng chỉ để nói rằng, việc Ngao Nam đưa kiếm cho hắn mục đích là để tiết kiệm hai đồng tiền gửi đồ thôi. Còn về phần sự thúc trách phạt thì gã cũng không mấy bận tâm, cùng lắm thì trở về kinh thành tiếp tục cuộc sống ăn chơi sa đọa nhàm chán kia.

Lại nói, bởi vì hắn không dùng trường kiếm nên Ngao Nam mới an tâm giao bảo kiếm tùy thân cho hắn. Đổi lại là cái tên Minh Thần hai ngày đánh gãy một thanh kia thì dù đánh chết gã cũng tuyệt đối không đưa.

Ở trên đời, đôi khi không biết cũng là một chuyện tốt. Biết rồi, chỉ càng thêm đau lòng.

Lần này việc mời Ngao Nam đi cùng cũng nằm trong tính toán của hắn. Thời điểm bây giờ người duy nhất có thể lợi dụng được chỉ có Ngao Nam. Gã vừa có danh tiếng lại vừa ham chơi, đi cùng với gã nhất định Dương Dương sẽ không thấy có điểm bất thường. Tên này cũng là loại biết khó mà lui, hắn đỡ phải tìm cách đuổi đi.

Cũng không phải hắn không muốn có người phụ giúp, thế nhưng kế hoạch lần này quá đối hung hiểm. Bản thân hắn còn chưa nắm chắc thì sao dám mang người khác theo. Lỡ xảy ra chuyện không may thì còn chẳng phải là nhiều thêm một cái phiền phức.

Lại nói qua một chút về kế hoạch. Có lẽ mọi người vẫn còn nhớ cái đám ma cô tấn công người thuê nhà ở mấy chương trước. Sau khi chơi vài cái phù chú gì gì đó thì bọn chúng lại càng nổi lên phen hơn bao giờ hết. Hôm nay hắn tới chính là để giải quyết đám âm hồn bắt tán này.

À đừng hiểu nhầm nhé. Không phải tự nhiên hắn giờ chúng muốn làm người tốt đâu. Chỉ vì gần đây việc luyện công có hơi chậm tiến nên cần một chút xúc tác. Hơn nữa bên trong còn có người mà hắn không thể không cứu.

Thực ra nếu hắn không ra tay thì âm hồn ở cái nơi tồi tàn này cũng sẽ sớm bị người khác xử lý. Thế nhưng có một người nợ hắn ân tình so với không có thì hữu ích hơn nhiều lắm.

Hắn bỗng dừng lại, đôi mắt cẩn thận đảo qua những căn nhà trong trang viên, thấp giọng quát:

- Trừ tà trục quỷ, người sống tránh đường.

Đợi một lúc không thấy ai đáp trả thì hắn nhún vai rồi đi. Có vẻ như đám người này tuy tới trước nhưng không có ý định cản trở công việc của hắn.

- Tỷ tỷ, hình như có tiếng người a.

- Bớt nói nhảm. Cúi đầu xuống!

Chu Tước vội ấn đầu Bạch Hồ xuống, vừa kịp tránh khỏi một đường dao hiểm độc.

- Đang trong lúc nguy hiểm mà người còn để tâm trí đi đâu thế?

Thanh Long vừa trách mắng vừa sút một gã dính vào tường. Cái đám này cứ như âm hồn bắt tán đánh mãi không chết, thật là khiến người ta bực bội.

Tên kia chưa kịp đứng lên thì bị nàng bồi cho mấy cước nữa đập sâu xuống đất. Không những thế còn dùng Hàn Băng Chương đánh ra một tầng băng dày phủ lên trên. Như thế này dù gã còn sống thì trong thời gian ngắn cũng không thể thoát ra gây phiền phức cho bọn họ.

- Cút ra chỗ khác chơi!

Chu Tước hét lên một tiếng. Hỏa Vân Chương đánh cho một tên bay vọt đi như đạn pháo liên tiếp xuyên thủng mấy căn phòng.

- Có thật là chúng ta đến cho hắn ân huệ không vậy? Có cho nổi không vậy?

Bạch Hồ buồn bực kêu lên. Chân nàng cũng không nhàn rồi mà liên tục giẫm một tên lún sâu xuống nền đất.

Thanh Long nghe vậy thì nhíu chặt đôi lông mày thanh tú. Vốn nghĩ là sư môn giao nhiệm vụ cho hắn xuống bắt quỷ nên định khiến hắn thiếu nợ các nàng, có ai ngờ trong một cái trang viên tồi tàn rách nát lại có mấy thứ quỷ vật đáng sợ như vậy.

Còn chưa kịp than khổ thì ba tên quỷ binh kia lại nhao nhao xông đến. Xem ra một chút tạp kỹ giang hồ không thể làm khó bọn chúng lâu được.

- Còn đang thắc mắc vì cái gì cả lũ đột nhiên dậy sớm, thì ra là đi làm cái việc nhàm chán vô vị này. Thú vui thật tao nhã a!

Khi họ kịp nhận ra thì đã thấy bóng trắng kia dùng tốc độ cực nhanh lao vào giữa ba tên quỷ binh. Sau đó bỗng xuất hiện một ánh hào quang màu tím rực rỡ tỏa mắt thổi tan âm khí trong phòng.

Đồng thời cũng thổi bay căn phòng luôn.

- Oa! Vẫn là Tiểu Vũ lợi hại!

Một lần nữa trông thấy mặt trời khiến Bạch Hồ không kìm nén nổi vui sướng nhào đến ôm lấy Huyền Vũ.

Bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem của Bạch Hồ khiến nàng chẳng buồn đẩy nó ra như mọi khi, chỉ quay sang lạnh lùng hỏi Thanh Long:

- Các người tính dờ trò gì? Có biết ta khám bệnh một mình một thể nào không?

Biết không thể che giấu được cặp mắt phượng trong veo kia, chưa kể Tiểu Vũ còn là cần câu cơm của cả bọn nên các nàng đành đem chuyện của hắn kể lại một lượt. Nói là “các nàng” không sai đâu, chính xác là ba người tranh nhau kể khiến trang viên không người bỗng trở nên ồn ã hơn cái chợ. Rất may là nhờ ở cùng đám này một thời gian dài nên Tiểu Vũ mới nghe hiểu được thông điệp mà ba nữ nhân phiền phức này muốn truyền tải là gì.

- Bất quý? Thiên Kiếm Môn đâu dính dáng đến mấy cái nghề thiên sư bói toán. Trước nay cũng chưa từng nghe đến việc sai đệ tử đi bắt quý.

Đối với thái độ hoài nghi của Huyền Vũ, Chu Tước chỉ đáp một câu chắc như đinh đóng cột:

- Mới sáng sớm hắn đã chạy khắp nơi mua mấy thứ giấy vàng, chu sa, máu gà trống ... Không bắt quý thì đi tập vẽ chắc?

Huyền Vũ xoa cái cằm nhẵn nhụi, cặp mắt to tròn đen láy đảo qua mái nhà ba gian thấp thoáng phía xa:

- Tập vẽ hay bắt quý. Cứ bám theo hắn thì sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tạ thị nặng

- Xem kia. Hắn đang tiến thẳng vào trong. Tiểu Thanh tỷ tỷ, theo tỷ hắn có qua nỗi trận pháp đó không?

- Trận pháp này bố trí rất công phu. Đừng nói là vượt qua, ngay cả việc hắn có phát hiện bản thân đã rơi vào trong trận hay không đã là cả một vấn đề.

Hắn đột ngột khựng lại làm bấm gì đó khiến chúng nữ ngạc nhiên hết sức. Là bởi hắn đã phát hiện bản thân đang đứng trước đầm rồng hang hổ hay vì tâm tính trẻ con sợ những nơi tăm tối? Câu trả lời có lẽ chỉ mình hắn biết.

Bỗng hắn ngồi bệt xuống khoảng sân phủ đầy bụi sau đó đặt túi xách sang bên cạnh và lấy ra một vật ...

- Một cái bọc? Không biết bên trong có gì nhỉ?

- Suyt! Im lặng mà xem đi.

Bốn cô gái neho mắt nhìn vào túi của hắn. Chỉ thấy bên trong cái bọc là lác đác vài cái đùi gà đã nguội ngắt, ngoài ra không còn gì đặc sắc.

- Khốn khiếp! Thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này mà hắn còn có tâm trạng ăn uống sao?

- Tiểu Thanh tỷ tỷ chớ nên tức giận. Đó là quyền tự do cá nhân a!

- Tự do cái rắm! Lẽ ra hắn phải bước vào cái trận pháp chết tiệt kia mới phải!

- Nôn nóng như vậy... Sự tự do sau khi chọn sai đường thì muốn thấy người khác gặp họa sao?

- Thôi lắm! Lão nương là muốn tiết kiệm sự kiên nhẫn của độc giả!

(Xung là lão nương... Xem ra đã bị nói trúng tim đen a.)

Nghĩ là vậy nhưng ba cô gái không dám nói gì thêm. Một khi thẹn quá hóa giận thì nữ tặc này vùng tay đánh người là cái chắc.

Cảnh tượng tiếp theo khiến các nàng kinh ngạc đến ngây người. Không chỉ mang theo đùi gà, hắn còn lấy ở trong túi ra một bình trà. Nếu không phải bởi cảnh là một cái trang viên nồng nặc âm khí thì các nàng còn hoài nghi là hắn đang đi dã ngoại.

- Thật thú vị a! Để ta cho hắn một mẻ lửa. Miễn cho truyện trở nên dài lê thê.

- Tiểu Tước tỷ tỷ mà làm vậy thì hết truyện luôn á!

Tuy nhiên bọn họ đã đánh giá thấp khả năng của hắn. Chỉ thấy một loạt động tác lôi đình được thi triển ra và chỗ đùi gà đã trở thành một đồng xương trắng.

Huyền Vũ khó khăn lắm mới ngậm được miệng, lắp bắp nói:

- Tiểu... Tiểu Hồ, ta xin lỗi. Người còn chưa phải là quý ham ăn.
- Xin lỗi. Ta không nên gọi muội là Miệng Thôn Tam Giới a.
- Nhân ngoại hữu nhân... Xem ra Tiểu Hồ nhà ta vẫn còn là ăn rất ít.
- ...

Bạch Hồ ngậm ngùi rơi nước mắt. Lão thiên đối xử với nàng cũng thật không tệ a.

(Nhí nha nhí nhố. Thật nhức đầu.)

Hắn quắc mắt nhìn về bức tường nơi bốn nữ tặc kia đang nhấp nha nhấp nhồm. Chiến dịch lần này đề cao tính bất ngờ và chớp nhoáng. Cứ âm ỉ như vậy thì khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Hắn hít một hơi thật sâu cảm nhận luồng năng lượng mới lạ rục rịch chảy trong huyết quản. Xóc lại tinh thần lần cuối cùng, hắn mạnh dạn tiến vào khoảng không gian tối đen của ngôi nhà.

Huyền Vũ vội nói:

- Hắn vào rồi kìa. Mau bám theo nhanh lên.

Nói là vậy nhưng nàng cũng chẳng đợi đám người lẻ mề kia mà nhanh chân chạy vào căn nhà ba gian. Thân ảnh nhỏ bé cùng thân thủ hơn người khiến ba cô gái chỉ kịp nhìn thấy một bóng trắng xẹt qua trước mắt.

- Oa! Hôm nay Tiểu Vũ giống như thật kích động nha!

Bạch Hồ nói vậy không phải là không có nguyên do. Thường ngày Tiểu Vũ chỉ lẻo đẻo đi theo nhìn bọn họ diễn trò. Ngoại trừ những tình huống bất buộc hoặc được nhờ vả thì nhất định cô nàng sẽ lười biếng không chịu ra tay. Nếu không phải có huyết mạch của thánh thú Huyền Vũ thì nàng ta cũng chẳng khác gì một tiểu nha đầu đi dạt nhà lẻo đẻo bám theo bọn họ.

- Đi thôi.

Thanh Long nhún vai. Có lẽ bản thân nàng cũng không biết nên bình luận gì trong trường hợp này.

Tiến vào trong căn nhà ba gian cũng giống như lạc vào một không gian khác. Toàn bộ được bao phủ bởi màu đỏ và chiếu sáng bằng những đóm lửa lơ lửng giữa không trung. Thời điểm hắn bước vào đột nhiên sàn nhà bùng cháy ngọn lửa màu lam tạo thành một trận đồ phức tạp.

Hắn nhìn quanh một lượt rồi cười nhạt:

- Mới vài (chục) chương đầu mà đã chơi trội quá thể.

Bốn cô gái nấp đằng sau một cái cột thấp giọng bàn tán:

- Vừa rồi các người đi lạc ở cái trận pháp bụi chẳng này? Nghiêm túc đó hả? Lão sư phụ của các người không dạy về kì môn độn giáp sao?

Thanh Long lập tức gân cổ lên:

- To nhỏ liên quan gì! Lão nương đi rất đúng chỗ a!

Đột nhiên từ dưới mặt đất bỗng xuất hiện vô số quỷ hồn vừa há to miệng gào thét vừa dạo quanh hắn như bầy sói bao vây con mồi.

Tất nhiên chỉ những người có huyết thống đặc biệt như họ mới thấy được thứ ghê gớm gì đang vờn quanh hắn. Còn bản thân hắn thì vẫn lơ ngơ như bò đeo nơ dùng chân đá đá cái gì đó.

- Có nên nhắc cho hắn biết không?
- Kệ mịa đi. Sống chết có số a.

Một quỷ hồn mạnh dạn tiến sát lại gần và phả hơi thở lạnh lẽo vào mặt hắn:

- Người sống... Người sống... Thật thơm...

Bất ngờ hắn vùng cùi chỏ ra sau đánh trúng mặt quỷ hồn khiến nó ngã vật ra đất đau đớn gào thét sau đó tan biến thành một làn khói đen kịt.

Cảnh tượng này lập tức khiến đám quỷ hồn loạn cả lên và quay mòng mòng quanh hắn tạo thành một ốc xoáy nhỏ nồng nặc mùi tanh hôi. Chúng hoảng sợ không phải không có lý do. Bình thường toàn là quỷ hồn hại người sống, chưa từng gặp người sống nào tùy tiện vung tay liền có thể đánh tan quỷ hồn cả.

- Thấy rồi.

Hắn nheo mắt nhìn vào đám quỷ hồn đang bay quanh mình sau đó khoanh tay trước ngực hất hàm nói:

- Đề tiết kiệm thời gian. Toàn bộ các ngươi lên hết một lượt đi.

Quỷ hồn hình thành từ oán niệm của người chết, oán niệm mạnh thì quỷ hồn càng có bản lĩnh. Thế nhưng đám quỷ hồn trước mặt hắn đa phần đã không có ý thức, chỉ biết gào rú theo bản năng. Dù thấy khi còn sống bọn chúng cũng chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì.

Nhưng dù kém cỏi đến đâu thì quỷ hồn vẫn là vật thuần âm. Con người có lửa sinh mệnh thuộc về phần dương, chạm phải quỷ hồn sẽ khiến thân thể bị tổn hao sinh khí hay thậm chí là chết bất đắc kỳ tử. Nếu hắn muốn một mình đánh với vô số quỷ hồn thế này thì có khi còn chết nhanh hơn là tự sát.

Chỉ thấy vài tên quỷ hồn hiếu chiến giương nanh múa vuốt lao tới quyết ăn thua đủ với hắn. Trước tình cảnh hung hiểm bội phần này hắn không chút do dự tặng cho mỗi đứa một đấm vào giữa mặt. Ngay lập tức thân thể như làm từ sương khói của chúng ngã vật ra đất tan ra thành những đụn khói đen lờ lờ trôi sát mặt đất.

- Vô lý. Người phạm sao có thể tác động vào quỷ hồn. Chẳng lẽ là hắn có pháp bảo? Không đúng, pháp bảo đâu đến lượt một tên vô danh tiểu tốt như hắn sử dụng.

- Tiểu Thanh tỷ tỷ nhìn xem. Không phải dưới chân hắn có một hình vẽ rất kì lạ sao?

Thanh Long nheo mắt nhìn vào mặt đất dưới chân hắn. Quả nhiên là có một vòng tròn chứa đầy những kí tự kì lạ vẽ bằng mực đỏ.

- Hình như là Tụ Âm Phù... có vẻ là một phiên bản khác. Cách bố trí rất kì lạ a. Để ta tra sách xem... Cái này không phải... Cái này cũng không...

- Vì cái gì mà khó cực như vậy? Chẳng phải hỏi hắn là được rồi sao?

- Tiểu Hồ thật sáng dạ a. Vậy muội thử qua đó hỏi hắn xem sao.

Lời này đương nhiên chỉ là nói giỡn. Trên đời làm gì có ai thiếu chuyên nghiệp đến mức khi đang thực hiện một nhiệm vụ tối mật và đầy tính lén lút thì lại lon ton chạy đi hàn huyên với đối tượng.

Ha ha, hắn là không có đâu.

Chắc nó phải bị bệnh ngu hành hạ dữ lắm thì mới làm như vậy.

- Ê ê! Tiểu tử thôi! Cho hỏi nhẹ cái...

Đây... chẳng phải giọng của Tiểu Hồ sao?

- Hử? Con lùn nhà ngươi muốn hỏi gì?

Hắn chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ vỗ nhẹ lên đầu Bạch Hồ thay lời chào hỏi.

Nó hung hăng gạt tay của hắn ra, sẵn giọng:

- Đừng có mà đụng vào đầu người ta! Các tỷ tỷ đang thắc mắc thứ dưới chân ngươi. Ngươi đã vẽ cái gì vậy?

- Thứ này? Là một biến thể của Tụ Âm Phù. Nó tăng cường thuộc tính âm của kẻ đứng trong vòng tới một mức độ nhất định đủ để chúng hình thành âm thể.

Bạch Hồ reo lên:

- Âm thể! Là cái gì vậy?

- Đếch quan trọng đâu. Mà hội chị em của ngươi không định ra à?

Bạch Hồ ấp úng đáp:

- Hội chị em nào? Ta đến đây... Ồm... một mình a. Thực sự chỉ có một mình. Đảm bảo luôn.

- ...

Bỏ qua câu chuyện nhảm nhí của bọn hắn. Lúc này đám quỷ hồn đã bắt đầu nổi điên lao về phía bọn hắn. Móng vuốt, răng, tiếng gào thét và mùi hôi thối

đều trở thành vũ khí của bọn quỷ gồm ghiếc này.

- Người lo bên trái. Ta sẽ bọc hậu.

- Đừng tự ý ra lệnh cho người ta!

Tuy là nói vậy nhưng Bạch Hồ cũng không dám lãng phí một giây nào mà lập tức lên gôi xuống chỗ đập đám quỷ hồn một trận.

Cửu Tử Tà Công vận dụng đến cực hạn khiến quanh người hắn xuất hiện một tầng ánh sáng tím. Ánh sáng tím quét tới đâu thì đội quân quỷ hồn rơi rụng liềng xiềng tới đó. Quỷ hồn chết đi hóa thành vô số đụn khói vung vãi đầy đất sau đó chúng bỗng di chuyển như có ý thức và tiến nhập vào thân thể hắn.

- Oa! Nó chạy này!

Hắn sút bay một quỷ hồn đang há miệng định cắn vào cái đầu nhỏ nhỏ của Bạch Hồ đồng thời lạnh giọng quát cái con bé đang hào hứng đuổi theo một đụn khói đen:

- Đừng phân tâm.

- Nhưng mà nó ảo lắm... Oa! Nó chạy vào người người này! Làm cách nào mà hay quá vậy? Dạy ta được không?

Hắn bóp nát một quỷ hồn khác, lười biếng đáp:

- Chắc. Là bởi công pháp của ta có chút đặc biệt. Cũng một phần là do thứ vừa rồi ta ăn vào có tác dụng thu hút quỷ hồn. Nhưng phần nhiều là nhờ công pháp.

- Công pháp gì mà hay quá vậy? Chỉ ta với!

Cảm thấy nó quá mức phiền, hắn không nhịn được quắc mắt lườm một cái:

- Nhiều chuyện sẽ không cao lên được đâu.

Bạch Hồ thấy thái độ của hắn đáng sợ như vậy thì bĩu môi, ủy khuất kêu lên:

- Chán chết! Không chơi nữa.

Và Bạch Hồ làm thật. Giữa bầy quỷ quái đang bay vo ve mà nó ngồi bệt xuống sàn như thể không cần mạng. Cuối cùng chỉ khổ một người trưởng thành sống đầy trách nhiệm và tình thương như hắn.

Song quyền nan địch tứ thủ, lại thêm một con mèo con không biết sống chết làm phân tâm thì sao có thể phòng thủ tốt. Vậy nên khi hắn đánh bên trái thì chúng nhào vào từ bên phải, đánh bên phải thì chúng bám vào từ bên trái, đánh phía trước thì chúng túm vào từ sau lưng, còn đánh sau lưng thì... Chịu, hắn không đánh được, hắn đâu phải là quái thai.

Thế nhưng hiệu ứng nhân vật chính không phải tầm thường. Chỉ thấy quỷ hồn bám vào người hắn không lâu thì lập tức tan rã sau đó bị hắn hấp thụ ngược trở lại. Ban đầu bao vây hắn có gần một trăm linh hồn, lúc này chỉ còn lại vài ba con rảo rác chạy trốn.

Lại nói, chỉ khi ở trong Tụ Âm Trận chúng mới hóa thành thực thể, còn khi ra khỏi thì chúng liền trở lại là một đám sương khói quỷ dị. Xem ra ngay từ ban đầu mục đích của hắn đã không phải là đuổi tận giết tuyệt đám tàn hồn này.

Theo lẽ thường thì đám quỷ hồn một khi thất thế sẽ ngay lập tức rời đi bởi chúng chỉ là những tàn hồn không đủ ý thức. Trí tuệ đơn giản như những con côn trùng thấy đối phương nhỏ yếu thì lao vào cắn xé, còn khi gặp đối thủ mạnh thì bỏ chạy chối chết.

Thế nhưng đám quỷ hồn này thì có chút kì lạ. Chúng cứ quanh quẩn trong căn phòng giống như không dám rời khỏi. Lúc này tuy không nhìn thấy nhưng thông qua thứ mùi tanh hôi và tiếng rít gào ghê rợn hắn biết được chúng đang hoảng loạn bay vòng vòng trên đầu.

Những ngọn lửa trong phòng đột nhiên tắt phụt, không khí vốn đã lạnh lẽo nay lại càng thêm buốt giá hơn. Từ trong không gian tối như hũ nút xuất hiện một đốm lửa ma trơi to bụi chẳng sau đó đốm lửa lớn dần hình thành một quả cầu với vô số khuôn mặt quái đản đang trôi ra và luôn miệng gào thét.

- Cửu Tử...

Hắn vung vẩy đôi tay một hồi cho kinh mạch được khai thông sau đó gầm khẽ:

- ...Tà Công.

Một luồng tà khí bùng nổ từ đánh tan khối cầu ma quái kia khiến nó vỡ thành vô số mảnh vụn văng tung tóe khắp phòng. Những khuôn mặt ma quái nằm la liệt trên mặt đất rồi từ từ tan biến thành tro tàn.

Bạch Hồ ngẩn ngơ hồi lâu sau đó thốt lên:

- Sao dễ quá vậy?

- Chứ người muốn nó khó tới mức nào?

Hắn xách cái túi dưới đất khoác lên vai và rảo bước tiến vào khoảng tối của căn nhà.

- Phải rồi. Tại sao người lại ở cái chỗ chết tiệt này? Không giống người chút nào.

- Bọn này định dọn dẹp sạch sẽ quỳ hồn bên trong a.

Bạch Hồ nói vậy khiến hắn có chút bất ngờ. Chẳng phải đám nữ tặc này trước nay đều là không có lợi thì không làm sao? Đột nhiên tốt bụng như vậy thật khiến cho người khác ngạc nhiên đến rơi răng a.

- Đề làm gì?

- Hình như là các tỷ muốn viết khẩu hiệu a.

Hắn càng lúc càng cảm thấy không thể hiểu nổi. Không lẽ bọn này làm thầy thuốc ế quá nên định chuyển sang lĩnh vực marketing?

- Người nhớ nó là cái gì không?

- Nhớ chết liền a!

- ...

Khóe miệng hắn khẽ co giật. Quả nhiên là chẳng thể trông mong gì vào con nhỏ đàn độn này.

- Giờ chúng ta làm gì?

Bạch Hồ hồn nhiên hỏi.

- Đương nhiên là bắt quỳ. Hoàn thành cái các người chưa hoàn thành.

- Ai nói? Bọn ta cũng đã đánh với ba con quỳ rất mạnh a!

(Ba con? Hình như có gì đó sai sai...)

Tuy cảm thấy có điều khúc mắc nhưng suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra là điều gì. Cuối cùng hắn nhún vai:

- Sao cũng được. Vậy người người có muốn một viên kẹo làm phần thưởng không? Hoặc bất kì thứ gì để ngừng phụng phịu trong khi ta cố gắng ngăn đám quỳ này nướng chín não hai đứa.

- Đừng có coi người ta là trẻ con!

Thanh âm tức tối của Bạch Hồ xa dần và biến mất trong góc tối của căn nhà. Lúc này Huyền Vũ mới chậm rãi hạ lá bùa xuống, nàng cười nhạt:

- Sở hữu thứ sức mạnh tà ác như vậy... Quả là một kẻ liều lĩnh.

Nhưng Thanh Long thì không có tâm trạng để thưởng thức sự liều lĩnh của của hắn:

- Đừng bình thản như vậy. Hắn mang theo Tiểu Hồ vào Tử Môn rồi kìa!

- Tử Môn? Tử Môn là nơi âm khí hội tụ... Ân chứa vô tận sát cơ...

Huyền Vũ lâm bầm một lúc rồi nghiêng đầu hỏi:

- Rồi thì làm sao? Các người tiến vào hang quỳ thì phải đi lối Tử Môn chứ đi đường Sinh Môn thì khác nào tự chui đầu vào rọ?

Thanh Long chợt hiểu vì sao bọn họ đi muốn rụng cẳng mà lại chỉ gặp vài cái tên dớ hơi ăn cám lợn. Con người bố trí trận pháp thường sẽ tạo tám cửa Tử và một cửa Sinh để lưu lại đường lui. Cửa Sinh thường sẽ là nơi mang vận đại cát nhằm tránh trường hợp lật thuyền trong mương. Thế nhưng mọi chuyện sẽ khác hoàn toàn nếu như kẻ tạo trận pháp là một vật thể không bận tâm đến chuyện hung cát. Tám cửa Sinh một cửa Tử, thật khó để tin rằng nàng lại lọt vào một cái bẫy đơn giản như vậy.

Bạch Hồ gạt đi mạng nhện trước mặt, buồn bực kêu lên:

- Kì quái! Vừa rồi bọn ta cũng đi đường này a. Khi ấy đâu có thấy hành lang này.

- Quỳ dẫn lối. Chưa từng nghe sao? Chúng nằm dưới sàn và chờ những đứa bất cẩn như người đi qua sau đó đưa người đi đến cùng trời cuối đất. Sẽ rất

tệ nếu như lúc đó người đang tìm nhà vệ sinh.

- Ra là vậy a.

Bạch Hồ gật gù tỏ vẻ không hiểu gì rồi than thở:

- Thật lạnh a! Tại sao càng đi càng thấy lạnh như vậy?

- Với áp suất này thì có lẽ là chúng ta đang đi xuống dưới lòng đất. Hơn nữa chỗ này bị quỷ ám đã lâu. Âm khí tích tụ nhiều năm đương nhiên sẽ có chút lạnh. Mà hậu duệ thánh thú lại không chịu được chút xíu lạnh thế này thì đúng là yếu sinh lý quá đấy.

Bị hán châm chọc khiến Bạch Hồ lập tức sôi máu. Thế nhưng nó căn bản không còn tâm trạng để gây với hán nữa. Trong này thực sự quá lạnh a!

- Mặc đồ đi.

Không biết là do huyết mạch cơ lại khiến máu không lên được não hay là lương tâm trời dậy mà đột nhiên hán cởi áo rồi trùm lên đầu con bé. Bạch Hồ ngạc nhiên nắm lấy áo của hán đưa lên mũi ngửi ngửi một lúc rồi kêu lên:

- Thật thơm a. Hình như là mùi phụ nữ. Là mùi của mẹ người sao?

Khoác miệng hán khẽ giật một cái, hung ác chụp lấy cái đầu nhỏ của nó:

- Tại sao lại nhiều chuyện như vậy? Không mặc thì trả đây.

- Quá hung ác a! Đương nhiên là mặc. Kẽ ngực mới không mặc.

Chợt nó sực nhớ ra một chuyện, bèn quay sang hỏi hán:

- Vậy chứ người không lạnh à?

- Đoán xem

Qua cái biểu cảm lạnh như tiền kia thì có quỷ mới tin là hán đang lạnh. Có khi bản mặt của hán còn lạnh hơn cả nhiệt độ trong phòng này ấy chứ. Thế nhưng nếu hán đã khẳng định như vậy thì Bạch Hồ cũng không mè nheo thêm nữa.

Áo của hán vừa dày vừa ấm khiến Bạch Hồ vừa khoác lên mình liền cảm thấy dễ chịu đến mức kêu thành tiếng:

- Thật thoải mái a! Tiểu tử yên tâm, người đối xử với ta tốt như vậy ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người. Lát nữa thứ gì nhảy ra bản cô nương sẽ một quyền xử đẹp nó!

- Ha. Mọi mắt chờ mong.

Biết là dù có nói gì thì cũng không ngăn nổi con bé này tự biên tự diễn nên hán chỉ có thể thốt ra một câu vô thưởng vô phạt. Lão tác a, tuy ta hơi có lỗi khi khiến bộ truyện này bị gắn mác 18+ nhưng cũng đâu cần gán cái cục nợ này cho ta sớm như vậy chứ.

- Phải rồi. Áo này là mẹ người may sao? May thật tốt xem, ta cũng muốn được mẹ may đồ cho a.

- ...

- Mùi thật thơm a. Chắc hẳn mẹ người cũng rất xinh đẹp. Không phải sao? Không phải thì cũng đừng có nhăn nhó như thế chứ!

Nhờ có Bạch Hồ nói nhảm mà cảm giác như quãng đường trở nên ngắn hơn hẳn. Rất nhanh bọn hán trông thấy một đốm sáng màu lam le lói ở phía cuối hành lang. Từ trong đó không ngừng tỏa ra luồng sương trắng đủ thấy nhiệt độ bên trong lạnh đến mức nào.

- Lát nữa có thể sẽ rất hung hiểm, tu vi của người vẫn còn chưa đâu vào đâu. Nên cẩn thận một chút.

Hán khẽ nhắc nhở Bạch Hồ nhưng chắc là con bé cũng chẳng thèm nghe đâu.

Không ngờ ở cuối hành lang lại là một căn phòng rất rộng rãi dựng lên bởi vô số phiến đá được đeo gọt công phu. Có lẽ trước đây nơi này từng là mặt thất hay hầm trú bom hoặc gì đó tương tự, nói chung là đủ rộng rãi, đủ tiện nghi.

Phía cuối căn phòng là bức tượng có hình một người đàn ông mặc áo gấm đang ngồi xếp bằng trên đài cao. Nhan sắc của bức tượng có vẻ không bắt mắt lắm, có lẽ được đúc ra khi ông thợ điêu khắc đang phê càn.

Dường như để tăng phần khủng bố, ở xung quanh bức tượng còn được trang trí bởi bốn cỗ quan tài bằng đá. Trong quan tài không ngừng tỏa ra âm khí nồng nặc khiến hán không nhìn cũng biết bên trong quan tài là người hay quỷ.

- Không khí trong này thật rùng rợn a!

Hắn làm bộ kinh ngạc nhìn Bạch Hồ:

- Cuối cùng cũng biết sợ rồi à?

Nó lập tức cãi bướng:

- Vớ vẩn! Đây là người ta cảm thán chút thôi!

Dứt lời liền hùng hổ tiến lên hai bước, cố gắng chứng tỏ là bản thân chẳng sợ cái cóc khô gì cả. Thế nhưng vừa đặt chân xuống thì Bạch Hồ đột nhiên khựng lại như bị thứ gì trói chặt xuống sàn. Nó chậm rãi quay đầu nhìn hắn, khóc không ra nước mắt:

- Ngươi... ngươi nhìn xem. Nó... nó mở mắt đúng không?

Nhân lực hiện giờ của hắn không tốt được như Bạch Hồ. Trong không gian tranh sáng tranh tối này hắn phải nheo mắt nhìn thật chăm chú mới thấy được một đốm sáng màu đỏ tại vị trí con mắt của bức tượng. Đốm sáng lớn dần như thể bức tượng đang mở mắt, và không còn nghi ngờ gì nữa khi bức tượng đột ngột co căng lên ngồi theo một tư thế mà chúng ta thường gặp ở mấy quán nhậu.

[Hôm nay xem ba lần đều ra quẻ đại hung nên lão tử đã đoán trước là có khách. Thế nhưng các ngươi có vẻ không “hung” như ta mong đợi.]

Thanh âm khàn khàn của bức tượng hòa cùng tiếng đá vụn rào rào rơi xuống không ngừng vang vọng trong mật thất lạnh lẽo vào tĩnh mịch. Sau khi rũ hết lớp đá bám trên người, đứng trước mặt bọn hắn lúc này là một chàng trai trẻ tuổi với khuôn mặt nhợt nhạt và nụ cười nam hiểm.

[Vượt qua được lũ quỷ hồn chúng tôi các ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy. Vậy mục đích gì khiến cho các ngươi liều mạng đặt chân vào vùng đất chết này?]

Bạch Hồ thật thà đáp:

- Không biết a. Ta đi theo sư tỷ thôi.

(Một con nhỏ nhược trí. Không đáng lo ngại.)

Gã quay sang nhìn hắn, trong thanh âm mang theo một chút uy áp, lại có vài phần khinh thường:

[Vậy còn ngươi? Bị bố mẹ đánh đòn nên dạt qua đây sao?]

Vì Bạch Hồ luyện võ từ rất sớm nên cao hơn hắn một cái đầu, lại thêm cái bộ dạng ăn mặc phong phanh của hắn thì chỉ thiếu mỗi combo chân không giày thôi là trở thành trẻ em làng thang cơ nhở.

Tuy nhiên làm trùm phụ trong cái nơi này đương nhiên cũng cần có cái đầu. Và chỉ cần có cái đầu thì ai cũng biết rằng nếu chỉ dựa vào cái con bé thiếu năng kia căn bản bọn hắn sẽ không qua nổi vòng gửi xe. Thế nhưng một thằng oắt con có thể gánh đội qua vô số quỷ hồn như thế sao? Chưa bị dọa chết đã là may rồi.

Và gã không mất nhiều thời gian để phát hiện ba đứa con gái đang khom lưng quỳ gối rút cổ chống mõng để chen vừa cái ngạch nhỏ xíu ở hành lang.

(Quả nhiên đám này có cao nhân phù trợ? Phiền thật!)

Hắn há miệng đáp:

- Ta...

[Các ngươi biết luật rồi đấy. Muốn tiến vào thì bắt buộc phải thắng được lão tử. Và để đấu với lão tử thì có bốn cửa ải các ngươi phải vượt qua.]

- Ê...

[Hãy cầu kinh đi. Vì khi đối mặt với những chiến tướng tinh nhuệ nhất của lão tử thì các ngươi chỉ có một con đường chết thôi.]

- Thực ra ta đến đây...

[Ra mặt đi. Thâu Hồn Quỷ!]

- ...

Giận!

Nắp quan tài nằm ở ngoài cùng đột nhiên khẽ chuyển động. Một bàn tay xương xẩu bám vào vách quan tài làm phát ra những tiếng xương kêu lạch cạch rợn người.

Đầu tiên là đôi chân gầy khẳng khiu vươn ra, tiếp đó là phần thân gầy đét bọc sơ sài trong một bộ giáp sắt cỡ học sinh tiểu học. Cuối cùng là cái đầu trọc lốc như quả dừa khô ló ra từ trong quan tài.

- Thật là một màn xuất hiện...cồng kềnh a.

Lão già nhỏ thó lập tức quay sang Bạch Hồ vừa lên tiếng. Cặp mắt trắng dã không có lòng đen nhìn xoáy vào khiến nó cảm thấy như có dòng điện chạy dọc sống lưng.

- Đừng sợ. Luyện âm thể ở nơi đây tạp vật thể này đương nhiên hình dáng sẽ có chút quái dị.

Hắn đứng chắn trước mặt Bạch Hồ. Dù sao thì con bé cũng mới vào giang hồ chưa lâu, những chuyện kì dị thế này vẫn cần có chút thời gian để thích ứng.

Lão nhìn chằm chằm bọn hắn thật lâu rồi cười nham nhở:

- Lần trước thu được không ít sinh mệnh lực. Lần này hút khô các người là lão phu dư sức đột phá rồi.

Bạch Hồ không hiểu tại sao hắn lại nhếch miệng cười với lão già kia, mặc dù ngữ điệu của hắn thì không vui chút nào:

- Ngươi hẳn là kẻ đã nguyên rửa người trong thành? Cái mùi cũng tởm lợm y như lời nguyên của ngươi.

Lão gần từng tiếng trong khi cặp mắt ti hí nhìn xoáy vào hắn:

- Hi vọng lát nữa ngươi vẫn có thể giữ được thái độ ngông cuồng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gánh đội cực mạnh

Dứt lời lão liền chập hai tay lại làm ra một thủ ấn kì lạ đồng thời miệng lầm nhảm cái gì đấy. Thanh âm khàn khàn của lão kéo theo những tiếng rục rịch vang lên như thể có vô số sinh vật đang di chuyển trong những bức tường. Sau đó từ những lỗ nhỏ trên tường có vô số những con chuột và mèo chui ra. Số lượng phải đến hơn một trăm con, chúng bu lại xung quanh lão già giống như đang bảo vệ, mà cũng giống như đang chờ lão ra lệnh.

- Để xem sau khi bị từng này vật chủ nhắm vào thì các người có thoát khỏi lời nguyên được không.

Lão vừa dứt lời thì những cặp mắt nhỏ chớp lóe trong bóng tối xung quanh liền biến thành màu tím. Trong sắc tím lập lòe đó có thể thấy những hoa văn kì quái chậm rãi chuyển động như có sinh mệnh.

Bầy chuột-mèo từ từ bao vây bọn hắn, những cặp mắt lấp lánh như viên ngọc tím mang theo một loại năng lượng kì lạ chiếu thẳng vào tâm trí của hai người.

[Ngươi có muốn được giác ngộ?]

[Ngươi có muốn thoát khỏi cuộc sống nhàm chán?]

Hắn nhận thấy bản thân đang đứng trong một không gian tối như hũ nút. Không những vậy mà còn có một thứ thanh âm không ngừng vang vọng bên tai khiến hắn vô cùng khó chịu.

[Ta có thể thỏa mãn ngươi. Chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi muốn gì.]

[Thứ gì khiến ngươi khát khao nhất?]

Hắn gãi cằm một lúc rồi đáp:

- Tần số hoạt động hiện tại và chất liệu của linh kiện dẫn truyền thông tin trong bộ giả lập của thế giới này. Ta đang rất cần những thông tin trên để thiết kế một bảng mạch kết nối với máy chủ.

[...Thứ gì khác được không? Một thứ gì đó cụ thể hơn?]

- Ừm~Ngươi có huyền thiết không? Ta đang cần vài khối để rèn phi đao.

[...Thứ đó đắt hơn vàng đấy.]

- Không thì pháp bảo địa cấp cũng được.

[Không có.]

- Chất phóng xạ Uranium?

[...Chắc chắn không.]

Hắn đã bắt đầu không còn kiên nhẫn:

- Vậy thì hỏi đéo gì lắm thế?Númg à?

[Khoan đã.Tuy không có những thứ đó nhưng ta có thể cho ngươi kiến thức dẫn tới sự giác ngộ.]

Giọng nói của kẻ kia giờ đã gần như cầu xin.

- Nghe hay đấy.Nói thử coi.

[Hãy nói cho ta khát vọng lớn nhất của ngươi.Nói ra điều ngươi khao khát nhất,ham muốn nhất.Nói ra thứ dục vọng thấp hèn ẩn giấu...]

- Ôm vợ ngủ cả ngày.

Câm lặng bốn giây~

[Ngươi hẳn là đang đùa.Hãy thử tưởng tượng những gì ngươi có thể làm khi bản thân sở hữu sức mạnh tuyệt đối.]

Hắn trầm tư suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Ta sẽ tiêu diệt hết kẻ thù.Đạp lên đỉnh cao thế giới.

Kẻ kia bật cười nham hiểm,tiếp tục nói:

[Tới lúc đó ngươi sở hữu quyền thế tiền bạc không đếm xuê.Thứ gì ngăn nổi ngươi thu tóm cả thiên hạ?]

- Đúng.Dẫn quân chinh phạt,thống nhất giang sơn.

[Chính xác.Ngươi sẽ trở thành kẻ cai trị thế giới này.Trở thành đại nhân vật được người người kính ngưỡng.Sau đó thì mọi quyền sinh sát đều trong tay ngươi,tạo phúc cho dân hay đồ thành diệt tộc đều chỉ phụ thuộc vào một niệm.Sau đó...]

- Sau đó ta sẽ về ôm vợ ngủ.

[...]

- Không phải à?Làm gì còn kẻ thù nữa?

[Đó không phải vấn đề...Ngươi không nghĩ đến việc hưởng thụ sao?]

- Đây chính xác là cái ta đang đề cập đến.

[...Ngươi có quyền thế,có tiền bạc thì thiếu gì nữ nhân bám theo ngươi.Đâu cần vì một con đàn bà mà cố chấp như thế!]

- Ai nói là một?Vội lại trên đời không thiếu hoa cỏ đâu có nghĩa là ta phải thích toàn bộ!

[...Sao cũng được.Ngươi muốn thế từ đứng không?Hãy mở rộng tâm trí,ta sẽ cho ngươi...]

- Khỏi.Ta chỉ muốn xong nhanh kèo này rồi về với Dương Dương.

[...]

Cùng lúc đó,bên ngoài.

- Bố kệ mày!Mày làm đéo gì thì làm!

Lão già rống lớn một tiếng để giải tỏa bức xúc rồi lẩm bẩm:

- Khốn nạn.Ta chưa từng gặp đứa gàn dở thế này bao giờ.

Lão thở hắt hắt một lúc rồi cười nham hiểm:

- Mà cũng chẳng quan trọng.Đằng nào cũng giết sạch thôi.

- Thật ra ta mong đợi từ một con quỷ luyện ra âm thể nhiều hơn là tiếng gáy đầy.Vậy ngươi định...

Hắn đang nói thì bỗng ngồi thụp xuống.Chỉ nghe thấy một tiếng xé gió vang lên rồi tại bức tường ở gần hắn xuất hiện một vết thật sâu,đá vụn rơi xuống lả tả.Nếu vừa rồi hắn không cúi xuống thì chỉ e là cái đầu đã bỏ thân mà đi hoang rồi.

- Khắc khắc~Lão tử đánh không lại ngươi,chẳng lẽ không có cách chinh chết ngươi sao?Thế nào,tư vị bị đồng đội phản bội dễ chịu chứ?

Hắn ngao ngán nhìn vào cặp mắt tím mọng mơ của Bạch Hổ:

- Chắc.Đàn thật sự...

Bạch Hổ không cho hắn thời gian để cảm thán.Nó vung tay lên tạo ra vô số lưỡi đao vô hình xé gió lao tới ý định cắt hắn ra từng mảnh.Trước thế công dữ dội của Bạch Hổ hắn chỉ có thể chạy vòng vòng tránh né những lưỡi đao sắc lẹm kia.

- Đừng nghĩ lão tử chỉ có thể biến các ngươi thành đàn độn.Lão tử còn có thể tiến vào trí não các ngươi,điều khiển cái đầu ngu si và biến các ngươi thành cỗ máy giết người hoàn hảo.Khắc khắc~

- Cỗ máy giết người?

Hắn lập lại.Thân thể bất ngờ lao thẳng về phía Bạch Hổ bất chấp vô số lưỡi đao đang chém tới.Như một kì tích,hắn toàn thân đứng trước mặt Bạch Hổ,bàn tay vẫn hờn xọc như mọi khi đặt lên mái tóc mềm của nó.

- Là...là Quỷ Bộ!?

Lão già kinh ngạc đến độ cái miệng móm mém suýt chút nữa rơi xuống đất.Khó có thể trách thái độ kém sang của lão bởi lẽ thằng nhãi kia đã thi triển thuần thục một loạt động tác không thuộc về con người.

Quỷ Bộ,hay tên đầy đủ là Ma Quỷ Bộ Pháp là một kĩ năng trung cấp trong âm giới.Thường được thấy trong manga,anime và các tác phẩm điện ảnh kinh dị.Đây là một năng lực mà bất cứ con ma nào cũng phải có để khẳng định sự trưởng thành của bản thân.Thật không hiểu thằng nhãi kia bằng cách nào lại biết được,mà dù có biết thì thân thể còm nhom của hắn làm sao chịu nổi?

- Hừ!Quỷ Bộ thì sao?Ngươi tránh được một lần,không tin ngươi tránh được cả đời.

Thâu Hồn Quỷ vốn là một gã đạo tặc có tiếng từng dùng kĩ thuật thôi miên để cướp đoạt tài sản của vô số người.Thế nhưng ông trời có mắt,trong một đêm lão đang lảng vảng trước trang viên này ý định làm một mẻ lớn thì bất ngờ lão cảm thấy ở cổ nhói lên một cảm giác ón lạnh.Sau đó những điều cuối cùng lão thấy chỉ là vô số bóng đen đập cửa xông vào trang viên.

Lại nói,trước khi bỏ mạng một cách nham nhĩ tại Ô Long Thành thì lão cũng coi như là một tay có bản lĩnh.Trộm mộ,tầm bảo,ám sát,buôn lậu...không việc gì không làm,bởi thế nên từng trông thấy vô số điều hiếm lạ.Một cái Quỷ Bộ nho nhỏ có thể làm lão bất ngờ,nhưng tuyệt đối không khiến lão kinh hãi được.

Mà chuyện xảy ra tiếp theo mới là điều khiến lão kinh hãi.

- Tiểu tặc tử!Đã nói đừng có đụng vào đầu người ta!

Bạch Hổ quát lớn,đồng thời tay trái vung quyền đánh trúng vào bụng hắn.

- Phezzz~

- Trời đất!Tiểu Hổ đâm hấn thổ huyết rồi!

Chu Tước lấp ló sau một bức tường kinh hãi kêu lên.

- Lạ thật.Thường ngày con bé ra tay rất có chừng mực a.

Nói là vậy,bất quá về mặt Thanh Long giống vui sướng khi người khác gặp họa hơn.

- ...

Có chừng mực hay không thì chưa biết,cơ mà hấn học máu là điều mọi người đều nhìn thấy.Bạch Hổ thấy bản thân một quyền đâm hấn trọng thương thì sợ đến hoa dung thất sắc:

- Ngươi...ngươi...ta...

Hắn không nói một lời thẳng thắn ngồi bệt xuống đất. Vừa rồi Quý Bộ lao đến hung hăng dữ tợn bao nhiêu thì bây giờ ngồi bệt xuống yếu ớt vô lực bấy nhiêu.

- Khắc khắc~Còn tưởng ghê gớm ra sao. Thì ra cung chỉ là nỏ mạnh hết đà!

Tuy Thâu Hồn Quỷ không hiểu bằng cách nào Bạch Hồ thoát khỏi thuật thôi miên của lão nhưng bị thôi miên một lần ắt sẽ có cách thôi miên lần thứ hai. Lúc này lão dồn toàn bộ linh lực vào cặp mắt quyết tâm một lần nữa khống chế Bạch Hồ đánh chết hắn.

Nào ngờ Bạch Hồ lần này hoàn toàn không bị ảnh hưởng, không những thế tay trái còn vung lên đánh ra một trảo. Trảo kinh sắc bén như dao kéo dài đến vài chục mét, không chỉ phá hủy mặt đất mà còn tạo nên bốn vết cắt sâu hoắm tại bức tường đá sau lưng Thâu Hồn Quỷ. Nếu không phải lão nhanh chân tránh né thì có lẽ âm thể đã bị cắt thành từng khối rồi.

Chưa kịp hoàn hồn thì bất ngờ một đốm lửa đỏ rực lao vút đến đâm xuyên qua ngực và ghim chặt lão vào tường. Ngọn lửa bùng cháy kéo theo cơn đau rất khủng khiếp chạy khắp cơ thể khiến lão kinh hãi la lên:

- Đây là lửa gì? Sao lại đốt được cả linh hồn?!

- Ta là người đặt câu hỏi mới đúng.

Chu Tước từ trong bóng tối bước ra, cả khuôn mặt lẫn thanh âm đều lạnh như băng:

- Thứ cô hồn đã quý lại dám dờ thủ đoạn với sư muội của ta. Ngại sống quá lâu sao?

- Tại sao... Tại sao...

Sức mạnh của Tam Muội Chân Hòa tuyệt đối không tầm thường. Tuy Thâu Hồn Quỷ vẫn còn rất nhiều nghi vấn, rất nhiều tiếc nuối nhưng tất cả những gì lão có thể làm chỉ là lăm bắm vài câu vô nghĩa trước khi cả thân thể lẫn linh hồn đều hóa thành tro tàn.

Bạch Hồ ngỡ ngác vài giây rồi lập tức chạy đến ôm chặt sư tỷ, vừa khóc vừa meo meo nói:

- Tiểu Tước... Tiểu Tước... Ô ô~

Chu Tước mỉm cười âu yếm ôm lấy Bạch Hồ. Con bé này... thật chẳng biết đến lúc nào mới khiến người ta bớt lo.

- Xem người kia. Nước mắt nước mũi tèm lem. Thật chẳng ra thể thống gì.

- Vừa rồi ta mơ thấy được ăn rất nhiều vịt quay a. Bỗng nhiên bị hắn vỗ đầu một cái vịt quay liền biến mất hết. Ô ô~

Hai con người, hai số phận, hai tính cách khác nhau. Thế nhưng tại thời điểm này cả hắn và Chu Tước đều có chung một suy nghĩ:

(Con ranh này quả nhiên là thiếu đòn.)

- Đừng chủ quan. Lũ quỷ này không phải hạng tầm thường đâu.

Thanh Long bước ra mang theo một luồng hương thơm nhàn nhạt lạnh lẽo xua tan đi không ít chướng khí trong mật thất.

- Biết vậy. Cơ mà Tiểu Hồ thật đúng là hồn nhiên vô số tội a! Thật là mất hết mặt mũi phái Tiêu Dao.

Chu Tước đáp trong khi đôi tay vẫn nắm lấy hai má phúng phính của Bạch Hồ hung hăng xoắn mạnh một cái.

Hắn nhìn cái đội hình không hoàn chỉnh này, trong lòng bỗng nổi lên vô vàn cảm xúc tiêu cực:

(Con mẹ nó các người không thể ra cùng một lượt sao? Cứ núp núp như vậy thì sao ta xác định lực chiến được.)

Thời điểm này cũng có người có chung suy nghĩ với hắn.

- Tỷ tỷ, sao Tiểu Vũ không đi ra? Đẳng nào cũng lộ mặt rồi.

Thanh Long liếc hắn một cái, thấp giọng đáp:

- Vừa rồi Tiểu Vũ nhìn vào thiên cơ phát hiện có chút ngiệt duyên với tên tiểu tử này. Đã trở về ngủ rồi.

Chu Tước “ồ” lên một tiếng đầy kinh ngạc, thì thào:

- Ngiệt duyên loại gì vậy? Cừu nhân? Chủ nợ? Hay là oan gia?

Thanh Long hạ giọng xuống thật thấp, nói:

- Là duyên phu thê.

(Thì thảo cái con cá.Cái này ta biết lâu rồi.)

Hắn cảm thấy có chút không kiên nhẫn.So với ở cạnh Dương Dương mềm mại ấm áp thì chôn chân tại mặt thất này quả đúng là loại cực hình tàn ác thống khổ nhất trên đời.

Trong mặt thất cũng còn một kẻ giống như hắn không kiên nhẫn nổi nữa,đó chính là gã mặt trắng ngồi đằng kia.

- Còn đang không biết làm cách nào dụ các người ra được.Nếu đã tự tìm chết thì lão tử cũng không keo kiệt.

Gã vung tay lên,ngay lập tức dưới mặt đất mọc lên những bức tường đá cao chót vót chia tách ba cô gái.

(Là bầy!!!)

Thanh Long tuy phản ứng rất nhanh nhưng tường dâng lên còn nhanh hơn.Chưa đầy một giây tường đá đã dâng cao che khuất tầm mắt của nàng.Loại cơ quan nhanh thế này con người căn bản là không làm ra được.

- Tiểu Tước!Tiểu Hồ!Hai đứa có sao không?

- Sư tỷ,ta không sao.

- Tiểu Thanh tỷ tỷ,ta không muốn ở một mình a!

Vách tường chỉ ngăn cản ánh mắt chứ không ngăn được thanh âm.Thế là ba người bắt đầu dùng thanh âm lớn nhất có thể để giao tiếp với nhau khiến mặt thất tĩnh mịch và trang nghiêm bỗng trở nên không khác gì một cái chợ vỡ.

Ở giữa cái chợ vỡ đó,chỉ có hai người còn giữ im lặng.

Hắn cười nhạt nói:

- Khá đấy.Dùng linh lực bao phủ khắp căn phòng.Người hắn đã tính đến trường hợp đám đàn này ra mặt.

Gã bật cười khoái chí:

[Đương nhiên,người nghĩ lão tử là ai?Sống có thể ngu ngốc,chết tuyệt đối phải là một đại nhân vật.Đám ngu xuẩn như các người...]

Theo tiếng vỗ tay của gã,ba cỗ quan tài đột nhiên bị kéo xuống lòng đất:

- [...chỉ xứng làm đá lót đường cho lão tử!]

- Oa!Mọc lên một cỗ quan tài a!

- Tỷ tỷ,có quái vật chui ra từ quan tài Tỷ tỷ tuyệt đối phải...

Chu Tước không nói tiếp,thay vào đó là tiếng lửa cháy bùng bùng,tiếp theo là tiếng đấm đá huỳnh huych.

- Sư muội,các người nhất định đừng xảy ra chuyện gì.

Thanh Long rất muốn hỏi Chu Tước xem bên đó đang xảy ra chuyện gì thế nhưng nàng không có thời gian làm việc ấy.Bởi lẽ nắp quan tài trước mặt nàng đã bắt đầu xê dịch.

Kèo kẹt~

Ầm~

- Phù phù~Không cần đề ý.Lâu ngày không tập thể dục,thân thể có chút yếu.

Thật vất vả đem nắp quan tài đẩy ra,sinh vật bên trong hồn hên bỏ ra ngoài héch cái miệng đầy răng nhọn cười với Thanh Long.Nó lấp bấp:

- Vị...vị...vị cô nương xinh đẹp này hẳn là đối thủ của ta?

Thanh Long lạnh giọng đáp:

- Chính xác.

- Vậy...vậy...vậy chúng ta làm gì giờ?

- ...

Nàng tập trung nhãn lực quan sát sinh vật đối diện. Chỉ thấy kẻ trước mặt cao không quá một mét rưỡi, thân hình gầy gò ốm yếu khoác sơ sài một mảnh áo vải thô. Nhìn hoàn toàn không có chút bộ dáng cao thủ nào.

- Bớt giả ngu.

Thanh Long không phải loại thích nhiều lời. Nàng khẽ vung tay, lập tức từ dưới sàn mọc lên vô số cột băng không lồ. Kẻ kia có lẽ cũng đã bị kẹt cứng trong một phiên băng lớn.

- Vị tỷ tỷ này không ngờ lại xấu tính như vậy. Chưa chào hỏi đã đánh người là sao?

Thanh Long đang thắc mắc tại sao địch thủ lần này quá yếu thì giật mình khi nghe thấy thanh âm phát ra từ phía trên. Thì ra trước khi mặt đất bị đóng băng thì kẻ kia đã kịp bay lên. Tuy nhiên một khi luyện thành âm thể thì không bay được, vậy chẳng lẽ tên này...

Nàng lạnh lùng hỏi:

- Người là Phong thuộc tính?

Con người sinh ra đều mang trong mình tinh hoa đất trời, bởi vậy sở hữu cả năm thuộc tính. Tuy nhiên vì năng lượng trong mỗi người mỗi khác nên có người vận dụng được cả năm thuộc tính, cũng có người chỉ điều khiển được một cái. Những người dùng được đồng thời năm thuộc tính gọi là thiên linh căn, tu chân lần luyện võ đều lao lên vù vù như cưỡi tên lửa. Ngược lại những người chỉ có một thuộc tính thì luyện cái gì cũng cần chú ý xem có phù hợp với thuộc tính hay không, có bị khắc hệ hay không. Nếu người hệ Thủy mà lỡ tu luyện công pháp hệ Hỏa thì dù luyện đến cao tăng cũng chỉ có thể thi triển ra 1/10 uy lực.

Ngoài ra còn có người xui xẻo đến mức không sử dụng được bất kì thuộc tính nào, hay còn gọi là phế linh căn. Tỷ lệ người có phế linh căn là nhiều nhất, gần như chiếm quá nửa dân số trên đại lục. Bởi vậy mới có câu “Thiên tài ngàn người có một”. Đối với phế linh căn thì không chỉ tu luyện chậm mà uy lực công pháp thi triển ra còn rất yếu. Cũng có một số người sở hữu phế linh căn nhưng nhờ nỗ lực mà trở thành nhân vật xuất chúng, tất nhiên là số lượng này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lại nói, là thiên linh căn hay phế linh căn phần lớn phụ thuộc vào thời kì còn trong bụng mẹ. Đứa bé càng hấp thụ được nhiều linh khí thì khả năng khai mở thuộc tính càng nhiều. Đã có một số kẻ cố tạo nên thiên linh căn nhân tạo, tuy nhiên do hiệu quả không đạt được như mong muốn mà điều kiện lại đòi hỏi quá cao nên ý tưởng này nhanh chóng đổ bể.

Ngoài ra còn có hai hệ đặc biệt là Lôi và Phong, bên cạnh đó cũng có Quang hệ và Âm hệ. Mỗi hệ đều có đặc trưng và ưu thế riêng. . .

Mà thôi không lan man nữa, cùng trở lại với mạch chuyện. Thời điểm này kẻ kia thay vì trả lời một cách lịch sự thì lại nhìn chằm chằm vào Thanh Long sau đó cười phả lên như thần kinh:

- Ha ha~Hệ... hệ Phong đánh với hệ Thủy. Ta...ta...ta thật nóng lòng muốn trông thấy vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt cao lãnh kia a!

Thanh Long bật cười khô khốc:

- Hai hệ khắc nhau đâu có nghĩa là ta đánh không lại người.

- Vậy... vậy... vậy thử đỡ chiêu này xem.

Dứt lời gã nhấc tay tạo nên một ngọn giáo màu lam nhạt ném về phía Thanh Long.

Cùng lúc đó, ở phía sau bức tường.

- Khốn khiếp! Thế này sao đánh?!

Chu Tước quỳ ngồi trên sàn uất ức nhìn vào cái đồng lù lù trước mặt. Một người-sắt, hay sắt-người hoặc bất cứ thứ gì có thể dùng để diễn tả một sinh vật trông như một khối kim loại đen sì chỉ biết làm một việc duy nhất là đứng lù lù một đồng và khiến người khác tức điên lên.

Xi xà~Xi xò~

Gã người đá bắt đầu nói gì đó với thanh âm như thể đang thì thầm với muỗi. Chu Tước có cảm giác nếu nàng không mau làm gì đó thì gã có thể cứ đứng lù lù ra đó và làm nhảm cho đến khi tận thế.

- Người cầm mõm cho lão nương!

Chu Tước cuối cùng cũng không nhịn nổi mà xông đến đập vào mặt gã. Chưa hết cay cú, nàng tiếp tục thổi lửa vào đồng sắt kia cho đến khi toàn bộ thân hình không lồ của gã bị bao trùm bởi lửa đỏ.

Ngọn lửa nhanh chóng tan đi để lộ thân thể bằng kim loại của gã không vỡ không rạn. Và để đáp lễ gã đánh văng Chu Tước vào tường như thể tiện tay quăng một món đồ chơi.

Thì thà~Thì thăm~

- Ngươi...ngươi...

Chu Tước phun ra một ngụm máu,cũng không biết là vì bị thương hay do ức chế:

- Ta thao cả họ nhà đũa nào tạo ra cái thứ ngu xuẩn này!!!

Phía sau một bức tường khác.

(Thường ngày Tiểu Tước rất điềm đạm a.Không hiểu vì lý do gì...Ui da~)

Bạch Hồ đang đắm chiêu nhìn về nơi phát ra tiếng động thì bỗng má phải bị thứ gì đó đánh mạnh vào.Còn chưa hết ngạc nhiên thì má trái liền bị tác động bởi một lực tương tự khiến khuôn mặt của con bé sưng lên như hai cái bánh bao.

- Không giỡn nha!

Bạch Hồ vung tay xua đuổi sinh vật đang chạy hùng hục dưới chân nàng như chó dại.Tiểu quý này nửa trong suốt,hàm răng nhọn hoắt như dao cạo,trên đầu nó còn nổi đầy gân xanh nhìn rất gớm ghiếc.Bỗng tiểu quý nhe hàm răng trắng ớn cười nham nhở khiến Bạch Hồ rợn hết cả tóc gáy.

- Ngươi muốn nói cái gì?Ui da!

Tiểu quý bất ngờ nhảy chồm lên bứt tóc Bạch Hồ khiến con bé vừa đau vừa bức liền vung tay lên ý định túm gáy nó ném xuống đất.Thế nhưng tay của Bạch Hồ lại đi xuyên qua thân thể của nó như chạm vào ảo ảnh.

- Oa oa!Không công bằng a!

.....

[Cảm giác ra sao khi đồng đội chết dần chết mòn hả?Đừng lo,sẽ sớm đến lượt ngươi thôi.]

Đột nhiên thanh âm của gã đàn ông nhọt nhọt vang lên trong đầu hắn.Biết rõ đây là thuật truyền âm nên hắn không bất ngờ mà cũng chẳng hoảng sợ,phàm là ma quỷ có chút đạo hạnh đều có thể truyền âm chứ chẳng phải kỹ thuật cao siêu gì.

Hắn cười nhạt:

- Phong đấu với Thủy,tương khắc.Huyền Thiết đấu với Hỏa,phản khắc Đây quả nhiên là thế trận một chiều.

(Trừ Mèo con,nó là ngu sẵn rồi.)

- Thế nhưng tinh thần của mấy thằng đệ ngươi có vẻ không ổn lắm.Đừng nói là ngươi chơi trò “ghép hồn” nhé?

Ghép hồn là một loại tà thuật của các Ngự Hồn Sư thời cổ đại.Người thi thuật sẽ tập hợp thật nhiều linh hồn và phong ấn chúng lại để tạo ra một linh hồn hùng mạnh.Nhưng vì chứa quá nhiều hồn phách nên linh hồn được tạo ra thường có dấu hiệu điên loạn và tự hủy diệt nên phải tìm cách loại bỏ ý thức thì mới có thể sử dụng.

Về việc làm cách nào để loại bỏ ý thức thì đó lại là một quá trình dài,phức tạp và vô nhân đạo nên người thi thuật thường phải gánh chịu tội nghiệt rất lớn do vậy chỉ mấy kẻ không còn gì để mất mới dám chơi trò này.

[Ồ!Không ngờ ngươi cũng biết nhiều đấy.Nhưng chẳng ích gì đâu vì kiểu gì các ngươi cũng chết sạch thôi.]

- Không có ích?Thay vì phá hủy ý thức của chúng thì ngươi truyền linh lực vào để cường chế điều khiển.Vậy nếu bọn chúng tiêu tùng thì cần trả thế nào chắc ngươi cũng biết chứ?

[...Vậy ngươi định làm việc đấy ra sao?Ngồi đó và ảo tưởng à?]

Hắn không đáp mà chỉ từ tốn mở túi xách và lấy ra một cành liễu ném qua bên kia tường.

Lúc này Bạch Hồ đang la oai oái vì bị tiểu quý túm tóc bập tạt tới tấp thì đột nhiên có một cành liễu rơi trúng đầu khiến tiểu quý ré lên một tiếng rồi vội vã nhảy ra xa.Tiểu quý hoảng hốt bỏ về phía quan tài định trốn nhưng dường như có một bức tường vô hình cản nó lại.

Nhìn cành liễu nằm chỏng chơ dưới sàn khiến Bạch Hồ nhớ lại một đoạn ký ức xa xôi.Thời điểm ấy nàng còn đang lãng phí thanh xuân ở Vũ Di Sơn và cuộc sống thì chỉ xoay quanh việc luyện công và nghe giảng:

[Hôm trước ta đã giới thiệu về một số loại quỷ thường gặp.Hôm nay ta sẽ...Trong số bọn chúng...Đề đối phó với chúng thì có thể xài...gao nếp...kali xianua...Đối với...dùng nước tiểu đồng tử...Nói chung dùng Kim Tiền Kiếm và cành liễu để...là hiệu quả nhất.Mở mắt ra nhìn đời đi,Tiểu Hồ!Ngủ gì ngủ suốt ngày thế?]

Bạch Hổ mất một thời gian khá lâu để chỉnh sửa và phân tích thông tin cuối cùng con bé nhận ra một điều:Lời của sư phụ gây mê thật tốt a!

Tiểu quý đột nhiên nhào tới muốn ăn thua đủ một lần nữa khiến Bạch Hổ hơi hoảng vì đối thủ lại là một sinh vật không thể chạm vào.Trong lúc bế tắc con bé tiện chân đá canh liêu về phía tiểu quý,lập tức nó hoảng sợ nhảy qua một bên để tránh.

- ...

Bạch Hổ lượm vật phẩm Cành Liễu.Bạch Hổ ném vật phẩm Cành Liễu

Tiểu quý chọn Né.Sát thương nhận vào: 0

Bạch Hổ lượm vật phẩm Cành Liễu.Bạch Hổ dùng kỹ năng Đánh Thường

Tiểu quý chọn Né.Chỉ số thân pháp không đủ.Sát thương nhận vào:9999

[Óe óe óe!]

Một loạt tiếng kêu thảm thiết truyền ra khiến mật thất vốn đã u ám ròn rợn nay lại càng thêm khủng bố.Không lâu sau tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt hẳn,cũng không nghe thấy tiếng rượt đuổi nữa. Tiểu quý kia dám cả gan bút “tóc” hùm,kết cục không cần nói cũng biết được.

Đột nhiên vang lên thanh âm đau đớn của gã đàn ông mặt trắng kia,sau đó là tiếng xì xì xèo xèo như nướng bánh.Khỏi nhìn cũng biết được là quý tướng bại vong chủ nhân bị cắn trả.

- Ta dành nửa ngày thời gian để chuẩn bị chứ không phải đi xem hoa bắt bướm Vài ba con tiểu quý mới tập tễnh luyện được âm thể thì làm được cái đêch gì?Luyện thêm một trăm nữa thì may ra.

Hắn nói rất khê,gần như là đang thì thảo với bản thân nhưng dường như gã kia vẫn nghe thấy được.Gã lạnh lùng đáp trả:

[Vậy sao?Thế nhưng ngươi đã bị trọng thương,một kẻ tàn phế như ngươi dù chuẩn bị nhiều thì có ích gì?]

- Nói ngươi ngu nguoi không tin,không nói thì ngươi lại bắt đầu xàm ngôn.Con mắt nào của ngươi thấy là ta bị trọng thương?Ta chỉ mới thổ huyết thôi mà.

[Ngươi...lẽ nào...]

Hắn không nhanh không chậm trải giấy vàng ra đất sau đó dùng móng tay rạch một vết lên ngón trỏ rồi nhúng vào chu sa.Dùng máu làm mực,dùng tay làm bút vẽ lên giấy vàng những kí tự phức tạp.

- Ngươi nghĩ chỉ mình ngươi có mắt còn người trong thiên hạ mù cả sao mà không thấy đám nữ tặc này?Trong khi ngươi coi họ là kẻ thù nặng ký và tìm cách đối phó thì ta cũng tìm cách dụ họ ra để ngươi đối phó.Hon nữa ta cũng cần có thời gian để tiêu hóa chỗ âm khí vừa rồi hút vào.

[Không lẽ ngươi có ý tỏ ra vô dụng?Cố ý để mình bị thương?]

- Bọ ngựa bắt ve,chim sẻ đứng rình.Còn về phần vô dụng thì không phải cố ý đâu.Thân thể này quả thực rất vô dụng.

Tại thời điểm bế tắc đột nhiên có một mảnh giấy vàng rơi xuống trước mặt Chu Tước.Nàng bắt lấy,phát hiện đây là một tấm bùa rất phức tạp.Hon nữa còn phảng phất mùi máu tươi.Dùng máu vẽ bùa,sử dụng thủ pháp này đủ thấy sức mạnh của lá bùa này tuyệt đối không đơn giản.

- Gà con,dán Liệt Diễm Phù lên người nó rồi dùng lửa trên 2 000 độ đốt thì dù là thần khí gì cũng sẽ bị nấu chảy.

Thanh âm của hắn vang lên phía sau bức tường khiến nàng hơi động tâm.Kẻ địch to lớn thế kia,bá đạo thế kia,nói không muốn thắng là giả,nói không sợ thì càng giả hơn.

-...Cám ơn ý tốt của ngươi. Thế nhưng hôm nay chúng ta đến để hạ nhục ngươi. Vậy nên ta không có tư cách nhận giúp đỡ của ngươi.Hon nữa ta muốn tự tìm cách giành chiến thắng.

(Vẫn kiêu ngạo như mọi khi.Cơ mà hạ nhục ta là ý gì dợ?)

Hắn nghiêng đầu suy ngẫm lời nói của Chu Tước nhưng càng nghĩ càng rối,cuối cùng đành phải kemeno.Tiếng lửa cháy và quyền cước lại vang lên,có lẽ Chu Tước lại một lần nữa đại chiến với người sắt kia.

Cùng lúc đó,ở chỗ của Thanh Long.

- Ngũ Lôi Chính Pháp Phù!?Từ đâu mà ngươi có thứ quý giá này?

Nàng cảm thấy giọng mình đang run lên.Cũng phải thôi,dù xông xáo giang hồ được vài năm nhưng đây là lần đầu tiên nàng trông thấy bùa chú Thiên cấp,không nhưng thế còn tận tay cầm vào thứ vật phẩm cực hiếm này.Nói không kích động căn bản là lừa dối độc giả.

- Vẽ ra đó.

- Bớt chém!

Thanh âm nhàn nhạt của hắn khiến nàng có chút bức. Một phần vì nàng rất ghét những ai tỏ ra lạnh lùng và bình tĩnh hơn mình. Còn lại là bởi những vết cắt chảy máu xối xả khiến nàng cảm thấy vô cùng đau nhức.

- Đứng...đứng chỉ đứng đó, mau làm gì đi chứ! Khiến... khiến ta hưng phấn xem nào!

Một loạt mũi giáo xuyên qua tường băng đâm vào thân thể Thanh Long. Thời điểm này những vết thương chi chít trên cơ thể nàng đã nhuộm y phục thành màu đỏ hồng. Chỉ riêng khuôn mặt là chưa hề bị thương, quả nhiên được nữ nhân coi trọng nhất vẫn luôn là nhan sắc.

(Nếu dùng tấm bùa này thì mọi chuyện đơn giản rồi. Nhưng...)

Nghĩ đến mấy lời vừa rồi của Chu Tước khiến bàn tay cầm phù của nàng có chút run run. Chẳng phải nàng đầu têu vụ này sao? Nếu bây giờ nhận sự trợ giúp của hắn thì thật đúng là không biết xấu hổ.

Nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, cuối cùng Thanh Long kiên định nói:

- Vật này...

- Đừng có từ chối. Trong hoàn cảnh này ngươi căn bản là không có quyền quyết định. Tuy ngươi hệ Thủy nhưng đã đạt tới trình độ hóa nước thành băng, hóa băng thành sương. Vậy mà đối thủ vẫn có thể áp đảo ngươi đủ thấy sức mạnh Phong hệ của gã mạnh hơn gấp nhiều lần. Hơn nữa gã còn bị áp chế tinh thần, sẽ không bị miệng lưỡi của ngươi thuyết phục.

Thanh Long tuy rất muốn phản bác nhưng hoàn toàn không nghĩ ra lời nào. Điều tại nàng chủ quan mới khiến Tiểu Hồ và Tiểu Tước gặp nguy hiểm. Tuy trời sinh kiêu căng ngạo mạn thể nhưng cái chày cái cối trong tình huống này thì nàng không làm nổi.

- Nên nhớ trong này không chỉ có mình ngươi. Ngươi mà chết thì ta cũng không tự tin gánh được hai nha đầu kia.

(Hắn nói không sai. Nếu ta vong mạng ở đây thì đám sư muội ngò nghêch sau này phải sống ra sao? Tiểu Vũ không nói, nhưng Tiểu Tước thì vô pháp vô thiên, Tiểu Hồ lại quá ngò nghêch. Sớm muộn chúng cũng bị ăn thiệt thòi.)

Thanh Long vừa tạo tường băng ngăn cản mũi giáo của kẻ kia vừa lộn mào tránh né. Áp lực tử vong khiến nàng vô thức siết chặt tấm Ngũ Lôi Chính Pháp Phù trong lòng bàn tay.

- Không nộ ân tình hay tương lai của đám sư muội ngươi. Chọn nhanh hộ cái.

Thời điểm đang phân vân bởi những lời của hắn thì mấy mũi giáo cắm đầy sàn đột nhiên tan chảy thành vô số xúc tua quấn chặt và đưa nàng lên cao.

Tentacle Time (͡° ͜ʖ ͡°)

Tất nhiên mọi chuyện không diễn ra theo chiều hướng như vậy vì Cầu đang cai quỵ tỵ. Mà những xúc tua hóa thành mũi nhọn đâm xuyên qua thân thể nàng dễ như xuyên qua một tờ giấy.

Băng Phệ.

Hàn khí lạnh lẽo quét tan những xúc tu khiến Thanh Long nặng nề rơi xuống đất. Sau khi ho ra lượng lớn máu tươi, nàng bật cười khô khốc:

- Ân tình này... Xem ra ta từ chối không nổi rồi.

- Làm... làm ta chiến thắng đi. Giúp... giúp ta rục rở đi.

Kẻ kia vẫn nói nhảm trong khi thân thể lơ lửng trên không đang liên tục co giật, nhìn như đang bị người khác giật dây điều khiển.

Thanh Long ho khan thêm vài tiếng rồi cười nhạt:

- Có chút bản lĩnh nhưng hóa ra cũng chỉ là một kẻ rác rưởi.

Kẻ kia đang co giật bỗng ngừng lại, lớn tiếng quát:

- Ngươi... ngươi nói thể là ý gì?

- Đến nói còn lấp bấp còn ra vẻ oai phong cái nổi gì. Lão nương thấy ngươi căn bản chỉ là một tên vô dụng, sống vô dụng, chết càng vô dụng. Dù sống dù chết cũng chỉ là một cầu nô tài không hơn.

- Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi câm miệng!

(Thuyết phục không được, chẳng lẽ khích tướng cũng không được sao.)

- Rất tức giận sao? Giận thì làm được gì? Giỏi qua đây cắn ta a! Hay là do bản mặt người quá bựa nhân nên chỉ dám đứng từ xa công kích? Thì ra người không chỉ vô dụng mà còn xấu và hèn nữa.

- Aaa! Ta...ta...

Gã không đủ kiên nhẫn để nói hết câu nữa. Thét lên một tiếng long trời lở đất sau đó dùng vận tốc cực hạn lao về phía Thanh Long.

(Ngay lúc này!)

Băng Khôn.

Nàng đặt cược cả tính mạng vào một đòn quyết định này. Nắm chuẩn thời cơ vùng tay lên, lập tức một cột băng khổng lồ chồm dậy từ sàn đá nuốt gọn thân thể của gã. Lúc này Thanh Long mới thấy được diện mạo của gã, à mà khoan, phải gọi là diện mạo của bọn chúng mới chính xác.

Vô số khuôn mặt mọc ra từ đủ mọi vị trí trên một thân thể tím ngắt. Dường như ngay cả âm thể cũng không chứa đựng nổi nhiều âm khí như vậy nên trông gã cứ như một quả cà tím bị dòi bọ đục thủng lỗ chỗ găm ghê tởm hết chỗ nói.

Tách~

Có vẻ bị băng vây khốn không có nhiều tác dụng với gã. Thân thể cự quái dữ dội khiến cột băng có dấu hiệu nứt vỡ đủ thấy không chỉ dị năng mạnh mẽ mà thể chất của gã cũng không tầm thường.

Thanh Long trầm tư nhìn vào tấm bùa. Ân tình lớn thế này có lẽ suốt đời nàng cũng không trả nổi, thể nhưng thực lực của nàng lúc này quá kém. Câu nói “Thân bất do kỷ” quả không sai, có lẽ trên đời thực sự có cái gọi là số mệnh, và số mệnh đã buộc nàng chịu phần ân tình này.

Nàng dán tấm Ngũ Lô Chính Pháp Phù lên tảng băng. Lập tức xuất hiện năng lượng dao động dữ dội đẩy Thanh Long ngã lăn ra xa. Chưa đầy hai giây sau năm luồng sét to bằng cột đình đồng thời bổ xuống cột băng khiến nàng dù cách đó khá xa cũng bị choáng váng một lúc lâu.

(Uy lực của bùa chú Thiên cấp quả nhiên đáng sợ. Nếu vừa rồi không bị đẩy ra xa thì chắc ngay cả ta cũng bị trọng thương.)

Nhìn vào nơi vừa rồi còn là một khối băng lớn nay đã bị lôi điện đánh ra một cái hồ khiến Thanh Long toát mồ hôi lạnh đầm đìa. Lại nhìn lên cái lỗ trên trần nhà vừa rồi bị lôi điện đánh thủng trên trời mây đen tụ thành một vòng xoáy lớn, mờ hồ còn có tia sét màu đỏ tím. Đây chính là điềm đại hung, nếu nàng chú ý hơn một chút, mang theo “hàng nóng” bên người thì có lẽ đã không chật vật như thế này.

Chuyện đã qua nhắc lại cũng vô ích, giờ quan trọng nhất vẫn là an nguy của Tiểu Hồ và Tiểu Tước a.

- Tiểu Tước. Tiểu Hồ. Hai đứa thế nào rồi?

- Khỏe re a! Tiểu Tước tỷ tỷ thì sao?

(Khốn thật! Ngay đến Tiểu Hồ cũng xong rồi mà mình thì...)

Chu Tước vừa bưng một bên má sưng vù vừa cay đắng nghĩ. Thế nhưng cũng không thể trách nàng. Huyền thiết cứng rắn đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Đừng nói là một chút lửa còm của nàng cho dù là băng của sư tỷ hay gió của...

À mà khoan.

- Sư tỷ, tỷ còn đủ sức tung Băng Khôn lần nữa không?

- Miễn cưỡng đủ. Chi vậy?

Chu Tước không đáp. Nàng tháo giày cao gót ném thẳng vào cái đầu thô kệch của gã người đá sau đó co cẳng chạy.

Xi xà~ Xi xam~

Gã lại lăm bắm gì đó và cầm đầu cầm cổ đi theo Chu Tước. Trải qua vài lần giao thủ thì nàng đã cơ bản hiểu được cách chiến đấu của tên đầu sắt này. Nếu nàng không đánh, gã sẽ lải nhải cả ngày. Nếu nàng đánh gã thì gã sẽ đánh trả đúng một cái, cơ mà với lực mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Chu Tước đứng dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo sau đó căn chuẩn thời điểm áp lực khủng bố kia ập đến nàng liền cúi người xuống. Nắm đấm khổng lồ nghiền nát bức tường và xuyên qua nó dễ dàng như thể nó làm bằng xi măng trộn bột mì.

- Ngay lúc này, sư tỷ!

Đề chắc ăn Chu Tước bồi thêm một cước cho gã dính chặt vào tường và bắt đầu dùng toàn bộ sức bủ mẹ để phun lửa. Ngọn lửa mạnh tới mức huyền thiết bị nung thành một màu đỏ rực. Cùng lúc đó hàn khí từ bức tường bên kia truyền sang khiến nửa người gã bị bao phủ bởi một tầng băng dày.

- Sur tỷ,băng của tỷ yếu quá đấy!

- Nha đầu ngốc,lửa của muội yếu thì có!

Lách tách~

Trong tiếng rít gào của lửa và băng Chu Tước mơ hồ nghe thấy một thanh âm run rẩy như đang vỡ vụn:

[Cứu...Chúng tôi...Cứu...]

Ầm~

Bức tường bất ngờ nổ tung,áp lực từ vụ nổ đẩy Chu Tước văng xa tí tấp.Trong đồng hồ nát nằng mơ hồ trông thấy vô số làn khói đen hình mặt người lập lòe bay ra.

- Tiểu Tước!May quá muội không việc gì.

- Sur tỷ...

Thanh Long lao vút đến ôm trằm lấy nằng.Thoạt đầu Chu Tước rất kinh ngạc và sững sốt và choáng váng vì chưa bao giờ trông thấy sur tỷ thất thổ như vậy nhưng nằng nhanh chóng thích nghi với sự dữ dằn đột xuất này.

(Um~Thì ra sur tỷ có mùi thơm như vậy.)

Đang nheo mắt hưởng thụ hương vị của Thanh Long thì bỗng nằng nghe thấy một tiếng thì thảo yếu ớt:

- Đừng để ý đến ta.Ta chỉ là một tiểu nha đầu không ai yêu.

- Ách...Tiểu Hồ đừng nghĩ vậy.Tỷ tỷ cũng rất lo cho muội a.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Quyết đấu trùm phụ

Những bức tường đồng thời hạ xuống.Dù sao các quý tướng của gã đều đã tiêu tùng nên hạ luôn xuống cho đỡ tốn linh lực.

Hắn đi lại gần xét xét tình trạng của ba gái một lúc rồi gật gù:

- Tốt.Hầu như chỉ bị xây xát nhẹ.Tuy con rắn suýt thì bị đâm lòi ruột nhưng đánh kéo trên mà chỉ bị thương thể này cũng là rất khá rồi.

Chu Tước đang vừa đau vừa bức liền đập thẳng tám phù vào trán hắn,sắc giọng:

- Nói thật dễ nghe.Nếu không phải tại nguoi dờ trò thì sur tỷ đâu có bị thương như thế vậy!

Hắn cầm phù nhét vào trong áo,nhếch miệng nói:

- Nào có.Trong nguoi ta toàn là âm khí,động một ngón tay cũng khó khăn nữa là.

- Nguoi...

- Đừng làm vậy,Tiểu Tước.Sớm muộn chúng ta cũng phải ra mặt để bảo vệ Tiểu Hồ thôi.

Thanh Long chặn tay của Chu Tước lại sau đó nhìn về phía hắn:

- Ân tình này Thanh Long ta nhất định sẽ trả.

Hắn ậm ừ rồi chỉ vào sau lưng Thanh Long:

- Rồi rồi.Chuyện vay trả để sau.Trước tiên nói thử xem tám băng rôn kia là để làm gì vậy?

Thanh Long giật mình nhìn ra sau.Có vẻ như y phục bị rách đã khiến đồ của nằng bị rơi ra ngoài.Đó là một mảnh vải đỏ bên trên có viết vài chữ nắn nót

“Tứ Linh Tổ Thiên Hạ Đệ Nhất – Tiểu Cầu Sủa Bậy Tuyệt Đối Không Để Bụng”.

Hắn đọc thoáng qua dòng chữ trong khi Thanh Long vội vàng cuộn tấm băng rôn lại và nhét vào trong áo ngực. Đối với y phục tả tơi của nàng thì ngoài chỗ đó ra chẳng còn nơi nào khác để giấu đồ nữa. Mặc dù hành động này khiến một bên ngực của nàng phồng hẳn lên nhìn rất... Ày, cũng không thể nói là gọi cảm được.

- Đừng nói các người định treo cái này lên nhé. Hôm nay có phải ngày khai trương đâu mà làm câu đối hử.

Thanh Long ấp úng:

- Không... Không phải... Cái này...

- Oa! Tiểu Thanh tỷ tỷ đỏ mặt kìa! Thật hiếm thấy nha!

- ...

Chu Tước nhìn cười đến run rẩy cả người. Nàng biết nếu bản thân cười ra tiếng thì đêm nay ngủ ngoài đường là cái chắc.

Gã mặt trắng lúc này đã mất kiên nhẫn đến mức nhảy hẳn xuống đất và gầm lên:

[Đủ rồi! Các ngươi coi đây là trò chơi à!]

Cả đám cầm nín một lúc lâu vì không biết phải đáp ra làm sao. Cuối cùng hẳn đành phải là người lên tiếng:

- Thua keo này bày keo khác, còn nếu mà thua tan tác thì cứ từ từ tìm trò khác mà chơi. Người ta đang vui mừng mà xía cái mỏ vào là kém sang dữ lắm nghen mày.

(Chó đẻ! Nếu không phải đột nhiên bốn thằng kia đồng thời trốn trại thì một tên chạy vật như lão tử đâu cần làm công việc khó nhằn này.)

Trước thái độ láo lếu của hắn thì gã chỉ còn biết xiết chặt nắm đấm. Chịu thôi, đột nhiên bốn thằng bảo kê đồng thời chạy mất để lại gã và một lão già thoi miên vô tích sự suốt ngày chỉ biết làm mỗi một việc là nịnh nọt phụ nhân. Tình thế cấp bách buộc gã phải gom hết mấy linh hồn có chút thực lực lại tạo nên một cái tổ đội tạp nham mà cuối cùng vẫn không giết nổi đứa nào bên kia.

Bản cùng sinh đạo tặc, khôn khó sinh liều mạng. Gã vươn tay ra hướng lên trời rồi hú ầm lên khiến bọn hắn hoảng hốt lùi ra sau vài bước. Tại sao ư? Không thấy gã nổi điên rồi à? Cứ đứng trơ ra coi chừng gã xô đến cắn đấy.

Theo thanh âm hú hét lớn dần, các cô gái mơ hồ trông thấy có một luồng khói đen không ngừng dung nhập vào thân thể gầy yếu của gã. Càng nhận nhiều khói đen thì uy áp của gã càng tăng mạnh, khiến cho mặt thất thoáng cái đã tràn ngập tử khí.

Không biết không sợ, duy chỉ có hắn không thấy gì là vẫn bình thản ăn bánh su kem.

- Oa! Món gì trông ngon thế! Xin một miếng a.

- Ta từng có dịp ăn thứ này khi gặp một thương lái nước ngoài nhưng nó không mềm và thơm như vậy. Trù nghệ thật đáng nể.

- Hào hương vị.

- Fur fur~Đồ vợ ta làm mà lại.

- Nữ nhân tuy xấu nhưng có trù nghệ bù vào thì cũng không đến nỗi... Ngươi trộn cái gì, chịu lấy ngươi không phải xú nữ thì cũng là đầu có bệnh!

[Lũ khốn kia! Các ngươi có biết tôn trọng đối thủ là gì không?]

Gã bất ngờ nhảy xổ đến, vận tốc nhanh như chớp nhưng đối với cao thủ võ lâm như các nàng thì cũng chẳng khác gì con chó điên cắn bậy. Thế nhưng tên tiểu tử kia có đối phó được hay không thì các nàng không có nắm chắc à nha.

- Công lực ta cao hơn. Ta bảo vệ ngươi.

- Tiểu Thanh tỷ chơi xấu! Muội nói bảo vệ hắn trước a!

- Nha đầu ngốc qua chỗ khác chơi!

- Ngực tỷ đập vào mặt ta khó chịu quá! Đừng xô đẩy nữa!

Chu Tước: (͡° ͜ʖ ͡°)

Hắn cười khò:

- Các vị cụ nương có thể bình tĩnh chút không? Hình như ta đâu phải đối tượng bị nhắm đến.

Nhìn kĩ mới thấy hình như phương vị mà gã kia lao vào có hơi chệch về phía Bạch Hồ, điều này khiến Thanh Long và Chu Tước đồng thời thả lỏng. Hắn thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Ủa. Các người định thí con bé luôn hả?

Chu Tước phất tay nói:

- Chậc~Đừng tưởng né được mấy cái Phong Dao đã nghĩ là mình ghê gớm. Sở trường của Tiểu Hồ là cận chiến. Thậm chí biệt danh của con bé còn là Chiến Thần Đơn Bào luôn ấy.

Thanh Long gật gù:

- Ngoại trừ sự phụ ra thì ngay cả ta cũng ngại phải đối đầu trực tiếp với nhỏ nữa là.

Hắn nhún vai:

- Thực ra ta chỉ lo cho cái bộ nào Đơn Bào của con bé...

Chưa nói hết câu thì gã mặt trắng đã lao tới trước mặt Bạch Hồ. Hai chữ Chiến Thần quả không ngoa, nó không những không sợ không loạn mà trái lại còn thủ thế chờ đợi gã lại gần liền tung một đám trời giáng. Quyền kinh mạnh đến mức làm phát ra một tiếng nổ to như đạn pháo nhưng sau đó lại không nghe thấy thanh âm va chạm. Thậm chí cái bản mặt gọi đòn của gã cũng chẳng thấy đau luôn.

- Các người lùi lại đi.

- Không... Tiểu Hồ...

Chu Tước ngang bướng đáp, thế nhưng thanh âm run rẩy lại hoàn toàn trái ngược với thái độ của nàng.

- Lui.

Chu Tước giống như bị một chùy đánh vào ngực lão đảo ngã ra sau. May mắn có Thanh Long đỡ được nàng bằng không một đời cao thủ mà cứ như vậy té lăn quay thì thực sự rất mất mặt.

- Tiểu Tước...

- Không sao. Mọi người không sao.

Cặp mắt màu vàng kim của nàng phản chiếu lại bóng lưng hắn, lúc này mang theo một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

(Kể từ khi sư phụ đánh với thích khách tại Vũ Di Sơn chưa từng gặp uy áp lớn như vậy. Một tiểu tử mười mấy tuổi dù có gồng hết hơi cũng đâu thể rặn ra áp lực bậc này?)

Hắn điềm tĩnh bước tới trước mặt Bạch Hồ. Lúc này con bé hai chân chùng xuống như sắp sửa chồm tới bất cứ lúc nào, năm ngón tay quắp lại tràn đầy sát khí, cơ mặt căng như sắp nứt ra làm cho diện mạo xinh đẹp khá ái của cô bé mười lăm trở nên hung tàn đáng sợ như quái thú.

- Ngươi – rút – ra.

[Khắc khắc~Oán niệm của lão tử so với quý thường mạnh một chút nên chỉ chơi được trò nhập hồn này thôi. Ngươi bảo ta rút thì ta lấy gì chơi? Muốn rút tự ngươi rút đi. Hay là ngươi có ý đồ với thân thể này? Thật đúng là một tên biến thái a.]

Gã, với bề ngoài là một bé gái tóc ngắn linh lung khá ái, tung tăng chạy đến vỗ vỗ lên mặt hắn mà cợt nhả:

[Nhìn ngươi xem. Lùn như vậy còn học đòi người lớn đi làm Khu Ma Sư. Không sợ sao?]

Hắn nhếch miệng, một luồng sương lạnh phả ra quanh quần trong mặt thất hồi lâu không tan:

- Sợ gì?

[Đề lão tử nói cho ngươi biết. Cái đáng sợ khi làm Khu Ma Sư không phải là chết, mà là thấy người xung quanh chậm rãi biến mất, chậm rãi tiêu tung. Hoặc là... chính tay kết liễu ngươi!]

Dứt lời gã vung tay cào mạnh một phát. Cứ nhìn bức tường cách đó vài trăm mét bị rạch ra mấy vết sâu hoắm là đủ biết uy lực của trảo vừa rồi khủng bố ra sao. Nếu so với thời điểm bị gã kia thôi miên thì còn mạnh gấp mấy lần.

Thế nhưng lại không có đau roi, cũng chẳng hề có máu chảy. Chiêu thức kinh tâm động phách như vậy suy cho cùng cũng chỉ có tác dụng đuổi ruồi mà thôi. Chưa kể chỗ này còn không có ruồi.

Bá Cước - Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô.

Bắt ngờ từ phía dưới có một lực rất mạnh đánh vào đan điền khiến gã đau muốn nghi thờ. Làm quý hồn nhiều năm gần như đã quên mất đau đớn là thế nào, vậy mà giờ đây mới nhập vào một thân thể đã bị ăn một đòn đau đến mức khiến gã muốn hồn phi phách tán.

[Khụ khụ... Ngươi... ngươi...]

- Ta? Ta làm sao?

Thấy hấn lạnh lùng đến tận nhẫn bước lại gần gã chỉ còn biết vừa ôm bụng vừa thất thểu bước lùi. Mẹ nó, không phải chỉ là một cước thôi sao? Vì cái gì mà lại thôn đến như vậy?

- Đan ông sức dài vai rộng không tự mình chiến đấu lại đi nhập vào một con bé bị nhục trí. Cảm thấy nó quá đơn thuần, quá ngu xuẩn nên thằng nào cũng muốn ăn hiếp sao?

- Thanh Long tỷ tỷ, hấn là đang bệnh hay đang chửi Tiểu Hồ vậy?

- ...

Gã ráng nhịn đau tung nhanh một cước lạng lẹ. Tốt xấu gì con bé này cũng là một cao thủ, cho dù gã điều khiển chưa thành thạo thì cũng không thể thua một thằng oắt con vất mũi chưa sạch được.

Nào ngờ chỉ vừa mới nhấc chân lên, đến cước cũng chưa kịp tung ra thì gót chân đã bị chân hấn móc vào sau đó nhấc lên thật cao. Tuy là hấn thấp hơn Bạch Hồ hấn một cái đầu nhưng cái tư thế duỗi chân thành hình chữ I này thật sự không đơn giản, chưa kể gã chỉ vừa mới nhập xác còn chưa quen nhà quen cửa nên chỉ duy trì được vài giây liền ngã đập mông.

- Đứng dùng thân thể Mèo con làm những hành động ngu xuẩn như thế.

[Lão từ liêu với ngươi.]

Thẹn quá hóa giận, gã quăng hết cái gì mà thể võ hay chiêu thức mà nhào tới đâm loạn xạ vào hấn như mấy thằng trẻ trâu đánh nhau. Tuy nhiên cách này có vẻ chỉ hiệu quả với những thanh niên đỡ không tốt, còn ở đây không chỉ mỗi lần vung nắm đấm đều bị chặn lại bằng một võ vào bả vai mà còn liên tục bị đẩy lùi. Cái cảm giác đối phương không ngừng tiến lại gần khiến cánh tay không cách nào vung ra thật là bức bối muốn thổ huyết.

Đang định há miệng chửi thề thì hấn nhanh như cắt cho gã bốn cái bạt tai rất vang khiến gã một lần nữa choáng váng ngã ra đất.

- Tiểu tử! Đánh người không đánh mặt!

Chu Tước thấy vậy không nhịn được quát một tiếng. Nếu không phải bị Thanh Long giữ lại thì có lẽ nàng đã sớm chạy đến ăn thua đủ với hấn.

- Đừng kích động. Hấn làm vậy chắc là có lý do.

- Dù đó không phải Tiểu Hồ thì cũng là thân thể muội ấy! Mặt sư muội đến ta còn không nỡ đánh...

- Ta cũng không nỡ!

Thanh Long bất ngờ quát một tiếng khiến Chu Tước ngây ngẩn cả người, thanh âm run rẩy bất lực của sư tỷ khiến tim nàng đau nhói.

- Nhưng nếu chẳng may Tiểu Hồ không trở về thì sao? Thời điểm chúng ta buông lỏng cảnh giác thì đã vô tình trao tính mệnh Bạch Hồ vào tay hấn rồi. Vậy nên... chúng ta chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

- ...

Chu Tước cúi đầu im lặng. Nàng đương nhiên biết hấn cũng đang tận lực cứu Tiểu Hồ, thậm chí còn liều mạng đối đầu với người có công lực cao hơn để không khiến hai nàng phải khó xử. Chỉ cần nhìn vào hai bàn tay run run của hấn là biết hấn không cầm cự được bao lâu nữa.

Tuy khả năng hậu nhân thánh thú bị quý nhập là rất thấp nhưng điều đó lại đang xảy ra với Tiểu Hồ và nàng lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Thật cay đắng.

Lúc này Bạch Hồ đang nằm dưới đất bỗng khóc rống, khóc tới lệ hoa đái vũ, tới u ám đất trời:

- Ô ô~ Ngươi bắt nạt ta! Ngươi đánh ta thật đau! Ô ô~ Chán ghét a!

Bạch Hồ trở lại là chuyện tốt. Bất quá hai vị sư tỷ lại không tài nào cao hứng được vì cái nha đầu đang vừa khóc vừa mếu kia chỉ chiếm nửa khuôn mặt, một nửa còn lại vẫn là khuôn mặt gân guốc hung tợn đang trừng mắt nhìn hấn.

Tuy nhiên lúc này gã mặt trắng kia không những không hung hăng như biểu hiện bề ngoài mà ngược lại còn đang lo sốt vó.

(Thằng khốn này không ngờ lại tu luyện tà công,hơn nữa uy lực còn không sai,chẳng tránh cú nào đánh ra cũng đau thấu trời.Chưa kể hắn còn đánh thức hồn phách của nha đầu ngu ngốc kia.Một hồn một xác còn không ăn ai nữa là hai hồn một xác.Phải làm sao đây?Hai con nhãi kia thì lại quá tình dễ nhập hồn...Khốn khiếp,gã mà vừa rồi ta kiên nhẫn hút thêm chút âm khí!)

Gã bỗng ngẩn ra.Âm khí,đúng rồi,chẳng phải tà công của hắn cũng tràn đầy âm khí sao?Hơn nữa hắn cũng chỉ là một tiểu tử vất vả chưa sạch,cho dù học được chút bản lĩnh thì ý chí chắc chắn cũng không thể mạnh hơn kẻ đã chết một lần như gã được.Với năng lực hiện tại của gã mà được bom thêm chút âm khí thì không chế tinh thần mấy con nha đầu kia cũng chỉ đơn giản như trở bàn tay.

[Cái khó ló cái khôn.Tiểu tử,chịu chết đi!]

Từ cơ thể Bạch Hồ bất ngờ xò ra một bóng đen có hình dáng ma quái lao thẳng vào người hắn.

- Cẩn thận!

(Con mẹ nó thanh âm này chẳng phải là...)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Ảo cảnh

- Người mang Đông Phương * * chạy đi.Ta sẽ giữ bọn chúng lại.

Thanh âm gần gũi mà xa lạ vang lên khiến gã ngạc nhiên đến ngây người.Nhìn căn nhà sạch sẽ gọn gàng,nhìn mỹ phụ xinh đẹp tuyệt trần trước mắt khiến gã có một loại cảm giác bản thân mình đang nằm mơ.

Mà rõ ràng là mơ còn gì.Nếu là hiện thực thì căn nhà này đã trở thành cái ổ của ma quỷ quanh năm suốt tháng ngập ngụa âm khí,mỹ phụ xinh đẹp cũng đã biến thành ác ma điên cuồng.Quá khứ tốt đẹp đến mấy cũng không thể thay thế hiện tại tàn khốc,chưa kể lão tử còn đang trong kèo đánh nhau cực gắt a.

- Mau chạy.Bọn chúng sắp kéo vào rồi!

Nhìn đứa bé được quán gọn gàng bằng một mảnh lụa quý an tĩnh say giấc nồng trong lòng gã bỗng dấy lên một cảm giác căm hận sâu sắc.Nếu không phải vì ôm thằng nhãi này thì có khi gã đã không bị truy sát.Nếu không phải vì một phút bốc đồng thích làm anh hùng thì đã chẳng hóa thành cô hồn đã quỷ bị phong ấn mấy chục năm trong cái trang viên bé tẹo này.

[Lão tử không mang.Người thích thì tự mình mang đi!]

Gã cuồng hồng một tiếng rồi không quản biểu cảm trên mặt Đông Phương Gia Hân là bậc nào ngạc nhiên,bậc nào tuyệt vọng mà trực tiếp phá cửa sổ nhảy ra ngoài,mượn bóng đêm mà cao chạy xa bay,một hơi chạy ra khỏi Ô Long Thành.

Nhiều chục năm sau.

- Gia gia!Gia gia lại ngủ quên nữa rồi.

Gã từ trong hồi tưởng giật mình tỉnh lại,mỉm cười hiền hậu bế tiểu nha đầu linh lung khả ái vào lòng:

[Gia gia không ngủ.Chỉ là đang nhớ lại vài chuyện trước đây.]

- Chuyện trước đây?Gia gia nhớ lại để làm gì?Rất vui sao?

[...]

Bé gái ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào cặp mắt mờ đục có hai múi nhăn dày của lão,rụt rè hỏi:

- Không lẽ con nói sai?Là chuyện buồn?

Gã cười hiền từ,ánh mắt nhìn về chân trời xa xăm:

[Không vui,cũng không buồn.Chỉ là sau ngần ấy năm...vẫn luôn canh cánh trong lòng.]

Đột nhiên cảnh vật trước mắt gã hoa lên, sau đó gã nhận ra bản thân đang nằm ở một góc tối trong chợ, trên người là một bộ áo vải cũ nát tanh nồng mùi máu đông trộn lẫn với mồ hôi.

(Cái quỷ gì đang diễn ra? Không phải lão tử đang ngồi trong vườn nhà cùng cháu gái ngắm cảnh hoàng hôn sao?)

Muốn cử động thân thể một chút liền cảm thấy một loại đau đớn thấu tim. Mùi rác rưởi vất đầy chợ cùng máu tanh xộc vào mũi đánh thức kí ức phủ đầy bụi của gã. Những ngày tháng ăn sung mặc sướng suốt chút nữa đã khiến gã quên đi chính mình.

- Ngươi là Dạ Quỷ phải không?

Gã cố gắng ngẩng đầu nhìn lên. Trong không gian tranh sáng tranh tối gã mơ hồ trông thấy một nữ nhân mười phần xinh đẹp, khí chất quý phái tao nhã đang cúi xuống trò chuyện với gã:

- Có phải vị khách mỗi năm vào ngày mùng 6 tháng 9 đều tới phi đao? Ngươi đang không có nơi để về sao?

(Đông Phương Gia Hân? Phải rồi, lần đó ta giết sạch tổ chức, thân mạng trọng thương chờ chết trong chợ may mắn được nàng cứu giúp. Từ đó mới trở thành hộ vệ của Đông Phương gia tộc.)

Thấy gã cứ dằn mặt ra, nàng mỉm cười nói:

- Dù sao cũng quen biết nhiều năm. Nếu ngươi không có nơi nào để về thì chi bằng đi theo ta. Chúng ta đang rất thiếu những người có bản lĩnh như ngươi.

Cặp mắt mờ mịt của gã nhìn chằm chằm Đông Phương Gia Hân đến xuất thần. Tại sao một sát thủ như gã lại ngoan ngoãn làm hộ vệ nhà cho Đông Phương gia tộc trong nhiều năm trời? Tại sao gã lại liều mạng ôm đứa bé chạy đi dù biết không tránh khỏi cái chết? Còn chẳng phải là vì nụ cười này hay sao?

[Nhưng ta...]

Cảnh vật trước mắt lại một lần nữa thay đổi. Gã thấy bản thân đang đứng trong một căn phòng nhỏ, xung quanh la liệt xác chết. Đa phần đều là nam hài dưới mười lăm tuổi bị chém đến chết.

[Đây... đây là...]

Gã thất thần đánh rơi con dao xuống đất làm phát ra một thanh âm nặng nề. Một lưỡi dao, năm mươi đứa trẻ, một đứa duy nhất sống sót. Không ngờ lại có ngày gã quay trở lại cái nơi khốn kiếp này.

- Không cần sợ. Ngươi làm rất tốt.

Một bàn tay chai sạn vỗ lên vai gã. Thanh âm trầm thấp của nam tử kia khiến cho người nghe có cảm giác như là y đang bị một thanh kiếm chèn vào cổ họng.

Gã hỏi ngược:

[Ta? Làm rất tốt sao?]

- Toàn bộ đám đó đều là trẻ mồ côi. Cho dù ngươi không giết thì cái thế giới tàn khốc này cũng không chứa chấp kẻ yếu như chúng nó.

[Mồ côi? Chẳng lẽ khi chúng chưa phọt ra thì đã bị mồ côi? Chúng là khi đã sao? Còn không phải các ngươi vung đao giết người, thuận tiện nhặt về vài cái tiểu hài tử chưa hiểu chuyện sau đó nuôi thành chó giữ nhà?]

Thanh âm của gã tràn đầy phẫn nộ cùng sát cơ. Nam nhân kia chưa kịp phản ứng thì cổ họng đã bị một lưỡi dao sứt mẻ đâm xuyên qua. Vết thương chí mạng lập tức cắt đứt sinh mệnh khiến y chết một cách rất chi là xàm xí.

[Huyền thoại Dạ Quỷ hai mươi tuổi luyện thành ngự kiếm chẳng phải là thứ các ngươi luôn tự hào sao? Ném thử cho biết đi.]

- Phòng số sáu có kẻ nổi loạn!

Tiếng báo động vang lên, lập tức xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen bịt mặt xông vào bao vây gã. Tuy nhiên bọn chúng không vội ra tay, có lẽ là vì chúng đang ngạc nhiên không hiểu tại sao một người trong tổ chức lại chết dưới tay tên nhãi nhép như gã.

Xẹt~

Gã lạnh lùng rút ra con dao từ cổ xác chết, bàn tay xương xẩu siết chặt cán dao đồng thời đảo mắt nhìn đám người bịt mặt, trên miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ:

[Lão tử từng giết các ngươi một lần thì cũng không ngại giết thêm lần nữa.]

Tại thời điểm gã vung dao nhào tới đám người trong tổ chức thì cảnh vật trước mắt một lần nữa đảo lộn. Thân thể bị một lực trầm trọng lôi kéo khiến gã

ngã đập mặt xuống đất.

- Cha mi ngu...! lộn, chu mi nga!

Mùi máu tanh xộc vào mũi khiến đầu óc đang quay cuồng của gã thanh tình hơn không ít.

[Cha...nuong...]

Gã ngây ngốc kêu lên khi nhìn vào người phụ nữ đang đỡ mình đứng dậy. Bên cạnh nàng là người đàn ông độ tuổi tứ tuần đang gồng mình đẩy ra một tên trong tổ chức, tay còn lại giữ lấy tay cầm dao của một kẻ khác đồng thời quay lại rống lớn:

- Nàng mau dẫn Văn Tèo chạy. Ta sẽ...

Chưa dứt lời thì một lưỡi dao sắc lẹm từ phía sau bắt ngờ vung tới cắt phăng cái đầu của cha gã chấm dứt cuộc hội ngộ ngăn ngại với gia đình mà gã không có chút kí ức nào. Cái đầu lâu lăn lông lốc dưới đất trong khi khoe miệng còn mấp máy như đang thúc giục hai mẹ con gã mau chạy đi.

- Đừng... Xin các người tha cho con tôi...

Người phụ nữ yếu đuối không biết làm gì khác ngoài quỳ xuống cầu xin. Thế nhưng lời lẽ của nàng căn bản là không mấy may tác động tới những kẻ máu lạnh này. Rất đối diện nhiên, một ánh dao sáng loáng lóe lên lạnh lùng chấm dứt sinh mệnh của nàng.

[...]

Trước cảnh tượng quá đối hoang đường kia gã chỉ còn biết đứng bần thần như bọn quỷ hồn mà gã thường rất khinh bỉ. Cả đời gã luôn có một khát vọng thầm kín là được gặp lại phụ mẫu của mình, thế nhưng cuộc hội ngộ ngăn ngại của bọn họ lại kết thúc ngay khi nó còn chưa bắt đầu. Gã nên có biểu cảm gì đây? Phẫn nộ hay đau xót, hay gào rú như một con thú bị thương?

Có lẽ chính bản thân gã cũng không thể tìm ra câu trả lời khi mà nội tâm toàn bộ đều là cảm giác trống rỗng, đến mức gã không còn cảm thấy sự tồn tại của mình.

- Tiểu Tèo!

Bất ngờ một bàn tay mềm mại nắm lấy cổ tay gã. Trong cơn vô thức gã mơ hồ cảm nhận được bản thân đang bị ai đó kéo đi.

Uuuuuuuu~

Một loạt tiếng ồn chạy qua tai trước khi tri giác của gã bình thường. Gã cảm thấy bóng lưng phía trước có chút quen thuộc nhưng nhất thời không thể nhận ra. Bỗng một người đàn ông cả người toàn máu bị đá văng vào bọn họ. Gã đang thất thần nên dễ dàng bị trọng lượng của cái xác xô ngã, không những thế còn bị cái xác đè lên người.

- Tiểu Tèo! Đệ có sao không?

Gã nhìn chòng chọc bé gái đang đỏ mặt mím môi dùng hết sức bú mẹ kéo tay gã ra khỏi sự chèn ép của cái xác. Khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng anh đào, cặp mắt to tròn trong veo đối nghịch với cảnh khối lửa tang tóc, bên mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ nhỏ xinh xinh...

Căn bản là không nhớ nổi a.

- Mau chạy đi...

Gã lẳng lặng nhìn bé gái nằm gục trong vũng máu, ánh mắt chốc chốc lại đảo một lần, có lẽ vẫn còn đang cố nhớ xem tên cô bé là gì.

[Ài, chịu rồi. Còn bé quá mà.]

Đạp cái xác văng qua một bên, gã lượm một thanh gỗ nhọn đầu gần đó rồi quăng ánh mắt đàng đàng sát khí vào đám hắc y nhân:

[Khốn nạn! Đẻ dư ra vài giây cho lão tử hỏi tên thôi cũng không được à?]

....

- Tiểu Tèo! Đệ có sao không?

[Không việc gì. Trước tiên ghé vào đây một chút.]

Gã đạp cái xác văng ra vài chục mét sau đó cầm tay bé gái chui vào một ngôi nhà đồ nát tránh khỏi ánh mắt của đám hắc y nhân.

- Đệ kéo ta vào đây làm gì? Không chạy nhanh sẽ nguy hiểm tính mạng đó!

[Chạy không nổi đâu, chúng nó căn bản đã bao vây cả cái thôn này. Ta thử cả chục lần rồi, ta biết.]

Giữ lấy tay bé gái để nàng không chạy đi mất,gã bình thân hỏi như thể hai người đang ngồi ở quán trà:

[Tiểu Phi Phi,lần trước tỷ nói là thôn ta cu r mang một nam nhân toàn thân là máu gục ở trước cửa thôn.Tỷ có nhớ diện mạo,y phục của kẻ đó ra làm sao không?]

- Giờ không phải lúc nói chuyện này.Kẻ xấu sắp tới rồi.Nếu chúng ta không mau chạy...

Gã bắt ngờ nắm chặt lấy tay bé gái,nghiêm mặt nói:

[Giờ chính là thời điểm nói chuyện này!Đều đã là người chết,còn sợ cái cóc khô gì!]

Tiểu Phi Phi kinh hãi nhìn gã,hai miếng môi hồng nhuận khẽ mấp máy nhưng không phát ra được thanh âm nào.Khí thế của bậc sát thủ kì cựu Dạ Quỷ đại nhân thật hung mãnh a.Xém chút nữa là dọa vỡ quả tim nhỏ của một tiểu oa nhi chưa đầy mười tuổi rồi.

[Xin lỗi,vừa rồi có hơi kích động...Vậy ta sẽ chỉ hỏi đơn giản thôi.Trên bắp tay phải của tên đấy xăm hình một con dao đúng không?]

- Thầy...thầy thuốc xem bệnh cho anh ta kể lại là có thấy một hình xăm.Thế nhưng sau đó anh ta luôn đeo băng che kín nên tỷ cũng không rõ lắm.

(Quả nhiên là người của tổ chức trốn ra.Trốn không nổi còn hại cả một thôn chôn theo,đúng là đồ rác rưởi vô dụng!)

Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm,gã ấn đầu Tiểu Phi Phi xuống vừa kịp tránh khỏi lưỡi dao sắc bén.Hơi thở từ vong thối qua gáy khiến nha đầu kia kinh hãi thét một tiếng vô tình thu hút thêm nhiều sát thủ tập trung qua chỗ bọn họ.

- Graaaaa~

Một tên hắc y nhân vung dao chém về phía gã,lưỡi dao cắt phẳng đồng gạch vụn và cây cột bị cháy xém một nửa.Lưỡi dao bỗng dừng lại ngay thời điểm chỉ còn cách lớp thịt mềm ở cổ gã một đốt ngón tay.

Tên hắc y kinh hãi nhìn vào khúc gỗ cắm vào bả vai đang chảy máu ròng ròng.Chưa hết bàng hoàng thì một thanh gỗ nhọn đầu khác đã cắm vào yết hầu chấm dứt sinh mạng của y.Cho đến khi ngã xuống cặp mắt của kẻ đó vẫn mở to giống như không thể tin một đứa trẻ lại có thể ra tay hiểm độc đến như vậy.

[Ai da...Đồng người như vậy đến bắt nạt một tiểu hài tử có phải bất công quá không hả?]

Gã quay lại cười thân thiện với tiểu nha đầu kia trái ngược hẳn với cái cách bàn tay phải lăm lăm thanh gỗ:

[Lần này hơi đen.Cơ mà nếu có kiếp sau,nếu tỷ còn gặp lại chuyện này thì ta nhất định sẽ cứu được tỷ.Thề hứa đảm bảo luôn.]

.....

Gã nằm ườn trên mái của tòa tửu lâu cao nhất trong thành nheo mắt hưởng thụ rượu ngon và gió mùa thu.Trong những năm qua gã đã có sự tìm hiểu khá khá về trải nghiệm sống lại này.Về cơ bản thì cứ mỗi khi gã kích động thì sẽ bị nhảy sang một thời điểm bất kì trong quá khứ,ngược lại nếu tâm trạng cứ bình bình thì sẽ sống lâu trăm tuổi.

Từ khi biết được quy tắc trên gã đã có cơ hội trải nghiệm qua nhiều cuộc sống khác nhau.Có lúc thì như trước kia làm một sát thủ lừng danh,lúc thì làm một thương nhân,lúc lại làm một nông dân tâm thườn an hưởng thú nông nhàn,cũng có lúc tập tành làm quan nhưng quan trường quá đổi tính toán cùng hiểm ác có vẻ không mấy phù hợp với tính cách bất cần của gã.

(Cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi.Vì cái gì trong lòng vẫn luôn có một loại cảm giác không thoải mái...)

Gã thầy bình rượu xuống,lập tức một tràng kêu la chửi bới vang lên ầm ỹ.

[Liệng trúng người cũng chẳng có cảm giác gì luôn.Xem ra vấn đề không nằm ở thế giới này.Là do ta còn điều gì tiếc nuối sao?Nhưng ta đã sống cả trăm năm,cũng đã chơi bời đập phá chán chê rồi còn gì.]

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có vấn đề của Tiểu Phi Phi,cơ mà lúc đó gã bé tí xiu thì làm gì nổi.Đang phân vân thì thanh âm nói chuyện ở tầng dưới thu hút sự chú ý của gã.

- Ngươi biết tin gì chưa?Đêm qua Đông Phương gia tộc đã bị chết sạch cả mấy trăm nhân mạng,chó gà cũng không tha luôn.

- Ghê dữ vậy!

- Lại chẳng.Nghe đồn là do đắc tội với Vạn Tuế nên mới gặp phải kết cục thảm như vậy.

- Vạn Tuế?Vạn Tuế là ai?

- Ngươi dân thật hay dân giả?Ngay cả Vạn Tuế mà cũng không biết.Lại gần đây ta nói cho mà nghe...

Gã trầm tư nhìn lên sắc trời âm đạm một hồi lâu, cười nhạt nói:

[Suýt quên. Hình như kiếp này còn một món nợ chưa trả a.]

.....

- Đứng lại! Không được chạy!

[Ngu sao đứng lại này!]

Gã quay lại quát vào mặt bốn kẻ đang truy sát mình nhưng trông thấy ánh kiếm sáng loáng thì thức thời ngậm miệng lại co cẳng chạy tiếp. Tiếng sói tru ở đâu đó vang lên rộn róc gây nhưng khiến gã hồi hộp hơn lại là tiếng lá cây xào xạc dưới chân.

Bị chó rượt thật phần khích a!

- Thằng chó! Lão tử nhất định không tha cho ngươi!

Không lâu sau gã bắt đầu cảm thấy thể lực không cầm cự được nữa. Dứt khoát đặt mông ngồi xuống đoạn đường mòn của Thiên Kiếm Sơn, gã hỏn hển nói:

[Xí khoan. Chậm đã, để ta thở một chút.]

Bốn tên kia đứng chống nạnh nhếch miệng cười khẩy kiểu “Mày chạy hộ thằng bố mày cái”.

[Vi ngươi mà lão tử chết đến hai lần. Xem ra duyên nợ của chúng ta cũng không có tầm thường đâu.]

Đứa bé giương đôi mắt to tròn ngây ngốc nhìn gã. Trong bóng đêm lạnh lẽo của cái thế giới tăm tối này thì cặp mắt trong veo kia giống như cánh cổng thiên đường khiến gã bình tâm hơn hẳn.

Gã hít sâu một hơi rồi đứng phắt dậy, tay phải bình tĩnh rút ra trường kiếm bên hông.

- Đừng đùa chứ. Ngươi định vừa đánh vừa trông trẻ à?

- Thằng này bần cùng sinh điên khùng rồi!

- Giao ra nghiệp chủng của Đông Phương gia tộc. Bọn ta hứa sẽ tha cho mạng chó của ngươi.

[Tới!]

Thấy đám ngu đàn kia giống như còn chưa nghe thùng, gã lặp lại lần nữa:

[Lũ chó đàn các người còn không mau tới tìm chết? Sợ sao?]

Sau một tiếng gầm tức giận, bốn tên vung kiếm đánh về phía gã. Bốn kẻ này không chỉ có công lực hơn người mà phối hợp còn rất ăn ý, bốn phía vây chặt không chút sơ hở. Gã bị kẹp ở chính giữa, lập tức rơi vào khó khăn.

- Ha ha~ Không phải rất trang bức sao? Lão tử cắt của ngươi một khối thịt, để xem ngươi có hay không càng thêm trang bức!

- Lão tử cắt của ngươi một ngón tay!

- Ta rất nhân từ. Sẽ chỉ chém ngươi đủ một trăm nhát, tuyệt đối không cắt đứt phần nào.

- Bảo ngươi giao nghiệp chủng ngươi không nghe. Bây giờ chết cũng đừng nghĩ được thoải mái!

(Giao cho các ngươi xong không bị diệt khẩu mới là lạ.)

Thân thể đầm đìa máu của gã lão đảo lui ra sau vài bước, nhục thể trọng thương, nội lực khô cạn, coi bộ không cầm cự được lâu nữa.

- Sao im lặng vậy? Biết sợ chết rồi sao? Quỷ xuống dập đầu gọi “gia gia” lão tử sẽ cho ngươi được chết thống khoái.

Gã lạnh lùng nhìn bốn kẻ kia cười nói với nhau, khóe miệng nhếch lên đầy trào phúng:

[Con người có ai không phải chết. Dù cái chết nặng như thái sơn, hay nhẹ tựa lông hồng...]

Bất ngờ gã vung lưỡi kiếm vào một khối đá lớn cạnh đó làm cho trường kiếm vỡ thành trăm mảnh.

[...Chỉ cần không thẹn với lòng là được!]

Ngự Kiếm Thuật.Lấy đầu kẻ địch ngoài ngàn dặm,giết người chỉ cần khảy ngón tay.

Vô số mảnh vỡ lao về phía bốn tên kia với tốc độ cực nhanh khiến bọn chúng không kịp tránh né.Lập tức trên người chúng cắm đầy mảnh vỡ kim loại,máu tươi rỉ ra ướt đầm hắc y vừa đau vừa ngứa,thống khổ vô cùng

- Ta thao con mẹ ngươi!Rượu mời không uống muốn uống rượu thuốc hả!

(Cái gì mà ý ngự khí,khí ngự kiếm,đều là gạt người cả.Không có thực lực thì cho dù ngự trên người thần tiên tỷ tỷ cũng chết giãy đành đạch thôi.)

Tiềm lực trong cơ thể đã cạn sạch,lúc này cái chết chỉ còn cách gã vài hơi thở.Lúc sắp chết đúng là nhìn cái gì cũng thấy khác lạ,gióng như bốn cây kiếm đang chém đến kia lúc trước đáng sợ biết bao,bây giờ lại chẳng khác gì bốn que tăm xỉa răng.

(Ta đã dốc tận lực rồi mà vẫn bị giữ lại làm tăng ca mấy chục năm.Gia Hân,cô thật quá tàn nhẫn a!)

Xẹt~

Một tiếng động kì quái vang lên nghe như thanh âm vật gì đó bị cắt,tiếp đó tám khối thân thể lộp bộp rơi xuống đất.Nhuyễn kiếm mềm mại xinh đẹp lập lòe trong đêm tối,khó mà tin rằng đây là thứ hung khí đã thuần sát bốn tên cao thủ võ lâm.

Mà chủ nhân của thanh kiếm lại càng khiến người ta không thể tin hơn.Vóc người gầy yếu,khuôn mặt non nớt,trên gò má là một mảnh hồng rục,hơi thở còn đầy mùi rượu cồn.Thật khó tin tiểu nha đầu say xin này lại là kẻ giết người,hơn nữa còn giết một cách thẳng thắn,thật thà đến như vậy.

- Cha ta...Hức...là một đại ma đầu...Fur fur...Ta là một...Hức...tiểu ma đầu...Hức...

Nàng mơ mơ màng màng chìa mũi kiếm vào mặt gã,âm ừ nói:

- Ngươi...Hức...cần đường lão nương...Hức...Tin lão nương chém cả ngươi luôn...Hức...không?

Kẻ kia không trả lời,đôi mắt nhìn về phía xa xăm,khóe miệng mỉm cười,tay trái ôm một đứa trẻ đang khóc thút thít,phảng phất như một pho tượng không có linh hồn.

- Ra là chết đứng...Hức...Còn thứ gì đây?Sao lại...Hức...ồn ào như thế?

Nàng vung về đoạt lấy đứa trẻ từ tay gã.Một lớn một nhỏ giương mắt nhìn nhau,đột nhiên nàng cảm thấy tim đập dồn dập,từ khí thoảng cái đã bay đi quá nửa.

- Ngươi...Hức...về với tỷ tỷ.Tỷ tỷ sẽ hào hào yêu thương ngươi.Còn ngươi...cảm ơn...Hức...

Nàng cúi đầu thật sâu trước thi thể của gã sau đó lao đảo bước về phía cánh cổng có viết ba chữ to rõ ràng “Thiên Kiếm Môn”.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tạo vật quỷ dữ

Ầm~

Sau một tiếng nổ ầm ầm tai nhức óc thì mọi người kinh hãi khi thấy sàn đá trước mặt hần bị chém thành một mớ hỗn độn,đá vụn nằm lẫn lóc xung quanh một vết rách sâu không thấy đáy.Cảm tưởng nếu như bước hụt chân ngã xuống thì rơi đến phía bên kia bán cầu cũng không phải là không có khả năng.

- Tiểu bảo bối!Con có sao không?

Một cỗ hương thơm quen thuộc mạnh mẽ ôm trùm lấy hần khiến hần không thể nào phản kháng.Mà căn bản hần cũng không muốn phản kháng,cơ mà như thế này thì quá phá kích bản rồi.

Hần hung hăng quăng ánh mắt về phía tên tiểu tử đang cười hề hề kiểu “Ta không hề biết a.Ta chỉ là một chú chim sâu đi ngang qua”.

- Sư n...phụ cứ bình tĩnh.Ta tạm thời không việc gì.

- Vớ vẩn.Khóe miệng vẫn còn lưu huyết đây này!Là tên đó đã thương con?

Thanh Dương cuồng quét nâng mặt hần soi thật kĩ từ trên xuống dưới,từ trái qua phải sau đó ánh mắt lạnh lẽo quét về phía gã mặt trắng cách đó không

xa:

- Sát!

Thời điểm này trong đầu tất cả mọi người trong phòng,ngoại trừ hắn,đều có chung một ý nghĩ:“Tuyệt đối không được đùa với nữ nhân này”.

- Dương Dương,Lùi lại.

Hắn nhìn vào âm thể mờ nhạt của gã,trầm giọng nói.

- Nhưng...

- Lùi lại.

(Tên này điên rồi!Lại dám ăn nói như thế với sư thúc,không sợ bị cạo đầu bôi vôi sao?)

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngao Nam sốc nặng,nhưng cái cách Thanh Dương ngoan ngoãn lùi ra sau lại càng khiến gã kinh hãi hơn.

- Vậy...con nhớ phải cẩn thận.

(Điên rồi!Thế giới này hoàn toàn điên rồi!)

- Không nhiều người trở ra từ Bách Đạo mà vẫn phồn phơ như vậy.Cuộc chiến này,ngươi xứng đáng.

[Phồn phơ?Ha ha...]

Gã bật cười khi nhìn vào âm thể nhạt nhòa của mình.Một kiếm vừa rồi gần như đã hủy toàn bộ linh lực của gã,tuy nhiên với sức lực ít ỏi này có lẽ vẫn đủ để thấp sáng giây phút cuối cùng của gã trên cõi đời ô trọc này.

- Không gian duy ngã.

Thanh âm đều đều của hắn vừa vang lên thì cảnh vật xung quanh bỗng thay đổi.Nhưng có lẽ vì đã trải qua tình huống này quá nhiều lần nên gã cũng chẳng buồn ngạc nhiên nữa.

- Phổ biến một chút.Đây là không gian tinh thần,nếu ngươi cần vũ khí gì chỉ cần nghĩ trong đầu là...

Cảm thấy thái độ của gã có chút kì lạ,hắn nhún mày hỏi:

- Có gì không ổn sao?

Gã trầm ngâm một hồi lâu rồi nói:

[Những thứ đó đều là ngươi làm?Mục đích của ngươi là gì?]

- Đương nhiên là đẩy ngươi vào địa ngục kị ức,linh hồn trở nên điên loạn rồi vỡ nát,vĩnh viễn không thể siêu sinh.

[Vậy tại sao ta còn ở đây?]

Hắn nhún vai:

- Ai biết.Chắc vì ngươi đã tìm được mục đích sống.

Mục đích sống.

Nó khiến mỗi cá thể trở nên khác biệt.Một công việc,một thói quen,một sở thích,một ước mơ,hay thậm chí là một người khác.Mục đích sống có thể nhỏ hoặc lớn,tầm thường hoặc vĩ đại,nhưng nếu không có nó thì con người sớm muộn gì cũng đi sai đường.Khi ấy việc tồn tại trên đời chẳng khác gì một cục hình,hay có thể nói là...

Một con ác mộng không hồi kết.

(Mục đích sống sao?)

Nhắc mới nhớ nếu không phải trong lòng luôn canh cánh món nợ với Đông Phương Gia Hân thì trải qua trăm năm lưu lạc có khi gã còn không nhớ nổi bản thân mình.Tuy nhiên mục đích sống thế này thì thật quá tầm thường rồi,chỉ ít cũng phải là làm mình chủ vô lâm,hoặc làm hoàng thượng một phen cho không uổng kiếp người chứ!

Thế nhưng chuyện đã qua không thể quay trở lại,gã cũng chỉ còn biết thở dài cảm thán cho số phận hẩm hiu của mình.

[Nữ nhân vừa rồi là gì của ngươi?]

Nghe có người hỏi về Thanh Dương khiến hắn lập tức đề cao cảnh giác:

- Là thê tử của ta.

Gã nghe vậy thì cười tới run rẩy cả người, bàn tay vỗ đùi bồm bộp phụ họa cho tiếng cười của gã:

[Nàng ta là phụ nữ trưởng thành. Ngươi là một cái lông chưa mọc tiểu hài tử. Bớt nói giỡn.]

Khóe miệng hắn khẽ co giật. Hai tay siết thành nắm đấm, lập tức một cỗ áp lực bùng phát ép gã không cười nổi.

- Tới. Chiến.

Gã trầm tư nhìn tiểu hài tử lạnh lùng ngang tàng trước mắt, khẽ cảm thán:

[Ánh mắt của ngươi đã không còn trong sáng nữa. Mà thể cũng tốt. Như vậy mới phù hợp với thể giới này.]

Ý niệm khẽ động, lập tức trong tay gã xuất hiện một thanh đoản đao. Ngón tay cong lên búng một cái, đoản đao liền hóa thành một tia chớp xẹt qua mặt hắn, đủ thấy lực tay của gã mạnh đến mức nào.

[Cám ơn ngươi đã giúp ta tìm lại chính mình. Thế nhưng nhiệm vụ của ta là canh giữ nơi này. Khi ta còn tồn tại thì các ngươi đừng hòng tiến vào nửa bước.]

Hắn khẽ đung đưa thân mình, khóe miệng cong lên. Đó không phải một nụ cười, nó giống như một thói quen xấu hơn.

- Chớ hiểu lầm. Ta chỉ đơn giản là muốn ngươi hồn phi phách tán.

Dứt lời thân thể liền lao vùn vụt về phía gã. Ma Quỷ Bộ khiến cho giống như có vô số phân thân của hắn đang lao tới với những tư thế uốn éo vặn vẹo hết sức quái dị.

[Đăm ba cái thứ tiểu xảo...]

Gã vung tay ném ra một loạt phi đao nhưng đều xuyên qua tàn ảnh của hắn mà cắm xuống đất. Mặt đất dưới chân bọn họ chỉ là một màu đen đặc, mỗi khi có lưỡi đao cắm xuống thì tỏa ra gọn sóng nhẹ nhẹ sau đó nhanh chóng bằng phẳng trở lại.

Uỳnh~

Hắn nhảy lên tung một cú đá như sấm chớp từ trên cao bổ xuống làm gã chỉ còn cách đưa tay lên đỡ. Áp lực trầm trọng đánh vào khiến gã dù đỡ được nhưng vẫn cảm thấy như có một khối đá to đập vào ngực, thân thể không tự chủ văng xa cả chục mét.

(Hồn lực thật mạnh. Thăng nhải này có còn là con người không?)

- Có phải ngươi đang than thở là hồn lực của ta quá mạnh? Cảm thấy đây là thế trận một chiều? Ok, để công bằng ta sẽ chỉ đánh thêm duy nhất một đòn nữa. Ngươi đỡ được thì ta liền về nhà ôm Dương Dương ngủ.

Nghe thấy lời đề nghị của hắn thì đầu tiên gã đồ ra trong năm giây sau đó cười phá lên:

[Ha ha~ Không ngờ có ngày ta nhận được sự thương hại của một thằng oắt con!]

Gã điên cuồng ném ra lượng lớn phi đao, hắn như một u linh thoát ần thoát hiện tránh né toàn bộ.

[Ta là Dạ Quỷ lừng danh giết người tay không vấy máu!]

Gã xông đến đâm đá điên cuồng, hắn chỉ bình tĩnh cản lại từng đòn, tuyệt nhiên không có bất kì hành vi công kích nào. Hắn vừa đỡ vừa tiến lên, gã tuy là kẻ chủ động tấn công nhưng trước mặt là một bức tường thép không ngừng tiến sát buộc gã phải liên tục bước lùi về sau.

[Vô Biên Địa Ngục!]

Gã gầm lên. Lập tức toàn bộ đoản đao cắm đầy đất hướng về phía bọn hắn mà lao vụt tới từ bốn phương tám hướng. Xem ra không phải gã vì nổi điên nên lao vào đánh tay đôi với hắn mà mục đích là muốn giữ chân hắn lại để tung ra đòn sát thủ này.

Đòn này một khi thi triển thì ngay cả người tung chiêu cũng bị đâm thành con nhím. Cơ mà có lẽ bản thân gã lúc này cũng đã không còn lưu luyến gì cõi trần thế nữa.

Ầm~

Một cú đâm cực mạnh làm mặt đất dưới chân hắn nổi lên từng đợt sóng mãnh liệt, còn không gian thì vặn vẹo như sắp bị xé rách. Gã nằm thẳng cẳng dưới

mặt đất, trước ngực, sau lưng đều bị cắm tua tủa phi đao nhưng trên miệng vẫn nở một nụ cười trào phúng:

[Trái, phải, trên, dưới... Ta đã phong tỏa toàn bộ lối thoát của ngươi. Thế nhưng lại không ngờ đến việc ngươi dám đứng một chỗ mà vùng nắm đấm. Thật đúng là một kẻ điên! Ha ha~]

Hắn rút ra hai thanh đoản đao cắm trên bả vai, nói:

- Vẫn bị đâm trúng mà.

[...Ngươi là người của Thiên Kiếm Môn, hẳn là bản thân cũng biết ngự kiếm?]

Hắn chậm rãi gạt đầu.

[Chiêu này đối với ngươi căn bản là vô dụng. Ngươi vốn có thể dựa vào hồn lực vượt trôi để khống chế đoản đao. Nhưng ngươi lại nhường ta, sau đó dập tắt mọi hi vọng bằng một đám trời giáng. Thật tàn nhẫn, thật quá tàn nhẫn...]

Hắn lạnh lùng quan sát gã trút những hơi tàn cuối cùng, thấp giọng nói:

- Ngươi, không tệ. Cái tên Dạ Quỷ này ta sẽ ghi nhớ.

Gã thở hắt ra một hơi, cười nhạt nói:

[Đản độn. Dạ Quỷ chỉ là biệt danh. Nhũ danh của ta là Văn Tèo. Nếu sau này xui xẻo gặp mặt thì ngươi nhẹ tay một chút có được không...]

Thân thể gã phân rã thành vô số đốm sáng bốc lên cao. Cho thấy linh hồn của gã đã hoàn toàn được siêu thoát, đi tới cõi u minh, tiến nhập luân hồi.

Nhưng còn hắn thì sao? Sau khi gã đã tan biến một lúc lâu, hắn mới khôi phục tinh thần, sừng sốt kêu lên:

- Really?!

.....

- Tan...tan biến rồi.

Bạch Hồ ngây ngốc nhìn cơ thể gã mặt trắng đột nhiên hóa thành muôn vàn điểm sáng sau đó tan biến trong không trung. Liệu điều này có liên hệ gì với việc hắn đứng chờ ra từ này tới giờ không?

- Tiểu bảo bối...

Vươn tay chạm vào gò má của Thanh Dương, hắn mỉm cười nói:

- Dọa nàng sợ rồi sao? Đừng lo, ta không việc gì.

- Sợ cái đầu con!

Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại và đặt lên đó một nụ hôn, thì thào:

- Không thì tại sao nàng lại run thế?

- Ta...ta...

Thanh Dương nhìn hắn hư nhược nằm trong lòng nàng mà ghen ngào không nói nên lời, ngọc thủ dứt khoát vỗ lên mông hắn một cái, vừa khóc vừa mắng:

- Tiểu tử thôi, dọa chết ta rồi!

- Ách! Nói không với bạo hành trẻ em!

Ngạo Nam đang len lén tìm đường chuồn êm thì bỗng có một bàn tay nhỏ xinh kéo góc áo gã:

- Tiểu tử, nữ nhân kia là mẹ hắn à?

Gã có chút ngạc nhiên khi thấy tự xưng có đứa con gái bé như cây kẹo lon ton chạy đến nói năng kiêu bố thiên hạ mẹ thiên nhiên. Cơ mà dù gì gã cũng đã có kinh nghiệm đối phó với một thằng nhãi chuyên thái độ lòi lõm nên cũng không mấy ngạc nhiên trước sự suy đồi đạo đức của lớp trẻ:

- Nào có. Nàng là sư phụ của hắn. Nhưng hắn hay gọi là sư nương... Nói chung là kiểu kiểu như thế. Mà ngươi cứ xem như là chưa từng thấy ta nhé!

Ngạo Nam len lút quan sát hắn thấy đang chuyên tâm với việc chạm tay vào mông sư thúc thì thở phào rồi nhẹ nhàng khề khàng bước ra ngoài.

- Ngạo Nam Thật khéo, không ngờ người cũng ở đây. Chúng ta hảo hảo nói chuyện được không?

Thanh âm lạnh lẽo của hắn khiến Ngạo Nam khẽ rùng mình, gã bật cười khô khốc:

- Ta nghĩ người sẽ thích nói chuyện với sư thúc hơn a.

Hắn nghe vậy thì quay sang tỉnh bơ hỏi:

- Phải rồi. Tại sao nàng lại ở đây?

Thanh Dương vừa xoa đầu hắn vừa mỉm cười, chỉ là nụ cười này tràn đầy nộ khí khiến nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng:

- Câu đó ta hỏi con mới đúng! Vì sao đang yên đang lành lại chạy đến cái nơi nguy hiểm này?

- Hay là thế này đi. Nàng nói cho ta trước, sau đó ta sẽ nói cho nàng tại sao ta ở đây. Thế nào?

Dám vượt râu hùm, đó là kẻ không cần mạng. Dám ra điều kiện với Thanh Dương, trên đời ngoài hắn ra tuyệt đối không có người thứ hai.

- Nàng phỏng má làm gì? Ta đang đề nghị rất nghiêm túc.

Cuối cùng Thanh Dương đành phải đầu hàng trước bản mặt trơ trơ của hắn, nàng thở hắt ra:

- Ài-Chuyện bắt đầu từ sáng nay...

.....

- Thần tiên tỷ tỷ, chữ này Tiểu Trà viết đã đúng chưa?

Tiểu Trà hào hứng đẩy mẫu giấy tới trước mặt Thanh Dương. Đạo gần đây thần tiên tỷ tỷ đích thân dạy nó học chữ, nhờ vậy mà nó mới biết đằng sau vẻ ngoài lúc nào cũng hằm hằm như muốn đánh người kia là một nữ nhân rất dịu dàng và kiên nhẫn a.

Thế nhưng hôm nay thần tiên tỷ tỷ lại đắm chiều nhìn ra cửa sổ. Trên hàng chân mày ủ rũ và khuôn mặt nhợt nhạt đọng lại một nỗi ưu tư không thể diễn tả bằng lời.

- Thần tiên tỷ tỷ...

- Sao? Chuyện gì?

Thanh Dương giật mình đáp lại, trông thấy Tiểu Trà đang dùng ánh mắt kì quái nhìn mình thì ngập ngừng nói:

- Xin lỗi. Vừa rồi ta có chút thất thần...

- Tỷ lo cho đại ca sao?

Kinh nghiệm cho thấy phạm là nói chuyện cùng thần tiên tỷ tỷ thì chỉ cần nhắc đến “đại ca” thì đến tám phần là chuẩn khỏi chỉnh. Quả nhiên ánh mắt của Thanh Dương thoáng sáng sủa sau đó nhìn chăm chăm vào con đường mòn dẫn xuống núi:

- Chẳng hiểu sao từ sáng tới giờ ta cứ luôn cảm thấy bồn chồn lo lắng, cả người râm ran không thể ngồi yên. Liệu đây có phải điềm báo gì không?

Tiểu Trà không nhịn được liên tưởng đến đôi mắt cá chết cùng cái miệng liên tục than phiền của hắn. Tuy không biết vì sao nhưng nó cứ luôn có một loại dự cảm rằng hắn kiểu gì cũng sẽ vướng vào rắc rối. Bản mặt trơ trơ vạn năm không đổi đó... thực sự là rất gọi đòn a!

- Nếu lo lắng như vậy sao thần tiên tỷ tỷ không đi tìm đại ca?

- Nhưng hắn đã dặn là hôm nay phải ở nhà trông nom người...

Thanh Dương buồn bực kêu lên.

- Ủa? Hai người bàn với nhau lúc nào vậy?

- Ờ thì... tối hôm qua... Mà đừng để ý mấy cái tiểu tiết đấy.

Thái độ ngượng ngùng của thần tiên tỷ tỷ khiến nó không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ hai người này nhân lúc nó ra ngoài mà làm chuyện gì mờ ám sao?

Tuy nội tâm cực kì tò mò nhưng Tiểu Trà biết tâm trạng thần tiên tỷ tỷ đang không tốt, nếu hỏi thì nhất định chỉ khiến cho bầu không khí càng trở nên khó xử hơn mà thôi. Người đời có câu “Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”, vậy nên nó quyết định nói điều mà Thanh Dương lúc này muốn nghe nhất:

- Hay là thần tiên tỷ tỷ cứ đi đi.Ta không phải tiểu oa nhi,có thể tự chiếu cố tốt bản thân.

(Người rõ ràng là một cái hàng thật giá thật tiểu oa nhi!)

Thanh Dương nghĩ vậy,nhưng nàng không có can đảm đem suy nghĩ này nói ra bởi tâm tâm nàng cũng đang rất muốn chạy đi xem hấn có bình an hay không. Thế nhưng nàng đã nhận ủy thác của hấn,nếu hấn biết nàng để mặc Tiểu Trà ở một mình không ai chăm sóc thì hấn nhất định sẽ không hài lòng a.

Tiểu Trà đoán là thần tiên tỷ tỷ đang cần quyết tâm nên dứt khoát xắn đến nắm lấy bàn tay thon dài mát lạnh của nàng,nhẹ giọng nói:

- Đại ca thương thần tiên tỷ tỷ như vậy nhất định sẽ không trách tỷ đâu.Hơn nữa võ công của tỷ cao như vậy chỉ cần không để bị phát hiện là được rồi.Còn hơn là cứ ngồi đây râu rĩ cả buổi.

Thanh Dương thấy lời của con bé rất có lý,ngập ngừng hỏi:

- Vậy..người sẽ ổn chứ?

Tiểu Trà tươi cười đáp:

- Đương nhiên là...

...

- ...không ổn a.

Tiểu Viêm đội lên đầu nó một cái mũ kim loại rộng thùng thình che kín cả tầm mắt rồi bắt đầu thao tác với mấy cái nút trên mũ,cái miệng liên tục cần nhả trong khi ngón tay bấm loạn các nút với tốc độ chóng mặt:

- Khốn thật!Bộ mấy đứa nghĩ đây là cái nhà trẻ à?Mà thôi ta cũng đang cần thử nghiệm cái mũ đọc suy nghĩ này.Lát nữa nếu có sự cố gì cũng phải ngồi yên,nhảy loạn là lao tử đánh người to đít nghe chưa!

.....

(Dưới đó có thể là vật gì nhỉ?Không chỉ linh tùy phát sáng rực rỡ hơn hấn bình thường mà ngay cả ta cũng cảm thấy tung bừng phấn khởi.Không lẽ là bảo bối cấp độ thần thánh?Thật không đợi nổi tới khi moi nó lên!)

Ánh mắt của người qua đường đổ dồn về một thiếu niên trẻ tuổi đang vừa đi vừa cúi gằm mặt cười hềnh hệch.Ăn mặc bảnh bao,diện mạo sáng sủa nhưng đầu lại có bệnh,thật đáng tiếc a!

- Công tử,mời vào,mời vào!Rất nhiều cô nương xinh đẹp đang đợi a!

Ngạo Nam lùi lại một bước để thân thể nặng vài trăm kí nòng nặc mùi son phấn của nữ nhân kia vò vào khoảng không,tâm trạng hào hứng thoáng cái đã tan đi hơn nửa:

- Ta muốn đặt phòng số bốn.Này,ta đặt phòng số bốn!Người có nghe thấy không vậy?

Đột nhiên nữ nhân kia trợn mắt há mồm trừng trừng nhìn gã khiến Ngạo Nam rất đổi phiền lòng.Chẳng nhẽ mục thấy nhan sắc của bốn thiếu gia kinh tởm hơn cái mặt mâm của mục hay sao mà mục lại tỏ cái thái độ đó ra hả?

- Ngạo Nam!?Không phải người đang ở cùng tiểu bảo bối sao?

Một luồng gió lạnh quật vào gáy Ngạo Nam,uy áp khủng khiếp phủ xuống khiến mọi tế bào trong người gã dường như chết lặng.

- S...sư thúc khỏe không?Thời tiết hôm nay thật đẹp a.

- ...

Thanh Dương quan sát vẻ mặt tuyệt vọng của gã “nhị sư huynh mẫu mực đi kỹ viện” trong vài giây rồi lạnh lùng hỏi:

- Hấn bỏ ta ở nhà để đi tới chỗ này sao?

(Bỏ mịa!Sáng ra đường đạp phải phân chó hay sao mà xui dữ vậy!Minh đã lỡ thỏa thuận là sẽ không để lộ hành tung của hấn nhưng nhìn sư thúc ghê quá...À mà đây là địa bàn của Thiên Kiếm Sơn mà,chắc nàng ta không dám làm gì quá đáng đâu.)

Ngạo Nam tin là như vậy.Thế nhưng cái cách sư thúc lấy ra nhuyễn kiếm thực sự khiến gã không thể an tâm nổi.

- Sư thúc,người lấy vũ khí ra làm gì thế?

Thanh Dương rom róm nước mắt,quát:

- Đương nhiên là hủy đi cái nơi khốn kiếp này!

...

- Nói sớm có phải tốt không. Ta biết tiểu bảo bối không đòi nào đến mấy nơi không sạch sẽ như vậy.

Ngạo Nam leo đèo đi theo nàng tiến vào trang viên. Gã từng sợ ma, tuy nhiên giờ đây gã đã có một nỗi sợ còn kinh khủng hơn đám ma cô gặp nhiều lần.

(Bộ dáng vui tươi phơi phới này với cái chế độ hung thần ác sát vừa rồi... căn bản là hai cái người hoàn toàn khác nhau a. Thật không biết hắn sống kiểu gì với một người có nhân cách linh hoạt đến như vậy.)

Đột nhiên Ngạo Nam đâm sầm phải thứ gì đó mềm mại. Thì ra Thanh Dương bất ngờ đứng khựng lại khiến gã đập mặt vào tấm lưng ong của nàng.

(Chu choa má ơi. Mềm voãi, đây là da thịt của nữ nhân sao!?)

Nhưng sự phê pha đó của gã không duy trì được lâu vì ngay sau đó là thanh âm băng lãnh của Thanh Dương:

- Âm khí nhiều như vậy... Người dự tiểu bảo bối đến đây rồi thần nhiên ghé kỹ viện? Lương tâm của người vất cho chó gặm rồi sao?

- Cho đệ tử mười lá gan đệ tử cũng không dám chơi ngu như thế a!

Ngạo Nam khóc không ra nước mắt, trí tưởng tượng của sư thúc thật đúng là quá nghịch thiên rồi!

(Thôi xong, nếu không nhanh chóng triệu hồi hắn ra đây để củng cố cho sư thúc thì ta đừng hòng thấy được mặt trời ngày mai.)

[Grào~]

Trong tầng sương mờ bao phủ khắp trang viên bỗng xuất hiện một bóng đen lao đảo tiến về phía hai người, bước đi nặng nề, động tác cứng ngắc như đã gãy hết xương.

Quả tim nhỏ của Ngạo Nam hồi hộp hẳn lên, gã gào khản cả cổ:

- Tinh Vũ, là người sao!

Thanh âm của Ngạo Nam rất lớn nhưng đối phương lại hoàn toàn không có phản ứng gì, không gian yên ắng càng khiến cho trí tưởng tượng non trẻ của gã được dịp bay cao bay xa.

- Không phải.

Thanh Dương đặt tay lên chuôi kiếm:

- Không phải hắn.

Kẻ kia bước ra khỏi tầng sương dày, nhờ đó mà Ngạo Nam trông thấy được vẻ ngoài kinh khủng của y. Làn da tím tái bong tróc, cặp mắt không có đồng tử, tay trái gãy gập, cái miệng mở to phát ra những thanh âm găm gù vô nghĩa. Đây không phải quái vật thì như thế nào mới gọi là quái vật?

Ngạo Nam kinh hãi kêu lên:

- Cái người này có ổn không vậy? Bị thương nặng nên đi lang thang a!

- Đừng phí lời! Kẻ này bị ma quỷ chiếm xác, đã không còn phần “người” nào nữa.

Thanh Dương giải thích cho gã sau đó quát hỏi tên kia:

- Ta không muốn tìm phiền phức. Nếu các người giữ một tiểu hài tử mười hai, mười ba tuổi thì lập tức giao ra. Ta sẽ tha các người một mạng.

Đồng tử Ngạo Nam co rụt lại. Tía má ơi, còn nói là không tìm phiền phức. Đây căn bản là chọc chó cực mạnh a!

[Grào~]

Quả nhiên tên kia bị lời nói của Thanh Dương làm cho tức giận không nhẹ, y gằn cổ lên gầm một tiếng inh tai nhức óc khiến Ngạo Nam dù đã bị chặt lỗ tai mà vẫn cảm thấy hoa mắt chóng mặt nhức não buồn nôn.

Nhưng nếu chỉ nhức đầu không thôi thì còn tốt chán, đằng này cái tiếng gào rú vừa rồi lại dẫn đến hai sinh vật kì quái nữa. Ba tên cương thi lù lù tiến đến chậm rãi bao vây hai người bọn họ.

- Sư thúc đừng sợ. Mấy thằng này gặp con là xui tận mạng rồi. Xem kiếm của lão tử đây!

Nếu chúng chạm chập thế này thì Ngạo Nam tự tin mình nắm chắc phần thắng. Gã hùng hổ đặt tay vào chuôi kiếm nhưng lại chỉ chạm vào khoảng không. Lúc này gã mới sực nhớ ra là bảo kiếm đã đưa cho hắn từ hồi sáng rồi còn đâu.

Gã ngoái lại nhìn Thanh Dương, đáp ứng nói:

- Sừ thúc, hay là lần này thúc lên trước nhé?
- Vô dụng. Tránh qua một bên.

Thanh Dương lạnh lùng nạt sau đó phát tay một cái lấy ra nhuyễn kiếm quán quanh thất lung. Lưỡi kiếm rung rinh mềm mại nhưng không kém phần sắc bén đủ khiến bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng phải dè chừng. Thế nhưng ba tên quái vật kia hiển nhiên là không biết thứ vũ khí này lợi hại ra sao nên vẫn cứ lững thững tiến đến.

- Hồi lần cuối. Các người...

Một ánh chớp lóe lên tiếp sau đó thì thân thể của lũ quái vật đồng loạt chia năm xẻ bảy lộp bộp rơi xuống đất. Không thèm quay lại nhìn xem đối phương đã chết hay là bị thương, Thanh Dương vẩy đi máu đen bám trên thân kiếm, lạnh lùng nói:

- Mà thôi khỏi cần. Tự ta sẽ đi tìm hắn.

Bộp~Bộp~Bộp~

Chợt có tiếng vỗ tay vang lên, kì lạ ở chỗ tiếng vỗ tay vang lên từ bốn phương tám hướng khiến Ngạo Nam không khỏi liên tưởng đến mấy tình tiết quen thuộc trong truyện kiếm hiệp.

- Không ngờ có thể khiến ta phải ra mặt. Bản lĩnh của cô nương xem ra rất không tệ.

Một thân ảnh khôi ngô tiêu sái chấp tay sau mông đập mây cười gió mà đi tới mang theo uy áp như trời biển khiến Ngạo Nam cảm thấy hô hấp không thông.

Nam nhân kia tuy anh tuấn khôi ngô nhưng trên mặt lại có những hoa văn đỏ như máu rất ghê rợn, đồng tử thì toàn bộ đều là một màu đen. Chưa kể trên thân còn mặc một bộ áo vải rách rưới như y phục của bọn nô bộc trẻ tuổi vô tình khiến khí phách dạt dào của y bị giảm xuống vài phần.

Thế nhưng sức gió mà y chém ra thì vẫn mạnh lắm.

- Lão tử vốn là sát thủ của Vạn Tuế, tuân lệnh chúa thượng mà đi đến nơi này diệt môn. Ai ngờ trong một phút mất cảnh giác mà lật thuyền trong mương, bị bọn chúng dùng gỗ mục gạch vụn đánh chết. Ài~ Thật tiếc cho một vị anh hùng hảo hán tuổi trẻ tài cao...

Gã thờ dài phụ họa cho câu nói sau đó tiếp tục yy:

- Thế nhưng trời không tuyệt đường người. Các huynh đệ trong Vạn Tuế vì tiếc thương cho tài năng và đức độ của ta nên đã tạo phong ấn giữ cho hồn phách ta không bị tiêu tán. Nhờ trận pháp này và trí tuệ siêu phàm mà ta, dù chỉ còn là một linh hồn, cũng đã luyện được một thân âm công cao cường. Lúc này gọi ta là quý vương chắc cũng không sai đi, khắc khắc~

(Bọn chúng nuôi người cho tốt sau đó đem về làm cho giữ nhà thì đúng hơn.)

Ngạo Nam thầm khinh bỉ nhưng vì đang xoắn việc đối phương là ma quỷ nên mới không dám vọng động. Chứ nếu y là người thường thì gã đã lao tới tặng cho y vài cước xã giao rồi.

Dường như y không có khả năng đọc tâm như trong mấy cuốn truyện kinh dị nhan nhản trên giang hồ, bằng chứng là y vẫn thản nhiên chỉ tay vào Thanh Dương mà tiếp tục bốc phét:

- Tiểu nha đầu người nhan sắc không tệ. Nếu chịu đi theo lão tử thì lão tử bảo đảm người sẽ có vinh hoa phú quý dùng hoài không hết. Thấy sao, có phải rất...
- Miệng chó của người sửa xong chưa?

Thanh âm băng lãnh của “nha đầu” kia khiến nụ cười trên môi y vụt tắt, thân kiếm rung lên leng keng đầy đe dọa khiến y dù hoang tưởng đến đâu cũng phải đề cao cảnh giác.

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt hả mày!

Y chấp hai tay trước ngực tạo thành một thủ ấn kì lạ, lập tức mấy khúc hồi nãy bị chém rơi vãi đầy đất chậm rãi di chuyển ghép lại thành khối cơ thể hoàn chỉnh. Không những thế chúng còn đồng thời chia ra tấn công Thanh Dương và Ngạo Nam, một con dư ra không biết làm gì nên đứng vỗ tay cổ vũ.

- Óa! Mùi tử thi thấy gớm!

Ngao Nam sợ hãi nhảy ra sau nhưng vẫn không tránh nổi thế công ác liệt của tên quái vật kia. Do tình thế nguy cấp nên tay phải của gã buộc phải cho vào trong áo lưng kiếm vật gì đó.

(Con quái này dữ quá chắc phải dùng Bạo Phong Phù mới diệt được. Thế nhưng đây là hàng dùng một lần, nếu đem xài ở đây có phải là lãng phí quá không?)

Mãi cân nhắc thiệt hơn khiến Ngao Nam thoáng thất thần, đến khi nhìn lại thì trước mặt gã đã có năm ngón tay co quắp khô khốc như cành cây mạnh mẽ vồ tới.

Bẹp~

Một tiếng nổ nhỏ vang lên như có ai đó chọi quả bóng nước vào tường. Ngao Nam như đông cứng khi thấy tên cương thi trước mắt bị đánh nát vụn, một vài mẩu thịt màu đen lẫn cả máu văng vào miệng gã nhưng gã không có tâm trạng để mà chú ý đến mấy cái tiểu tiết đấy.

Thanh Dương sau khi vung kiếm đánh nát cương thi trước mặt Ngao Nam thì xoay cổ tay, nhuyển kiếm dưới sự khống chế của nàng uốn cong như măng xà quay đầu lại tấn công tên cương thi đang gào rú lao tới kiếm sẹ. Mũi kiếm xoắn lại mang theo kinh lực đâm thẳng vào ngực tên cương thi, lập tức thân thể tái xám của y nổ tung như bong bóng xà phòng. Thịt vụn cùng máu đen văng khắp nơi làm bốc lên một thứ mùi tanh hôi khó tả.

(Nữ nhân này sử dụng linh khí thành thạo như vậy lẽ nào là tu chân giả trong truyền thuyết? Không xong, nếu hôm nay thực sự đụng phải tu chân giả thì oảng chó...)

Đang tự dọa mình thì y bỗng cảm thấy có một luồng khí lạnh ập tới trước mặt. Thì ra Thanh Dương đang chìa mũi kiếm lạnh lẽo về phía y, nhuyển kiếm giờ đây rung rinh như độc xà đang chờ thời cơ tung ra một kích trí mạng, không chỉ đẹp mắt mà còn hung hiểm vô cùng.

- Ta hỏi lần cuối. Có thấy một nam hài từ tuổi tầm mười ba không?

Hai tên thuộc hạ đắc lực chết ngắc chỉ với một kích thì y đâu còn dám khua môi múa mép nữa, điều gì biết thì cũng đều thành khẩn nói ra:

- Nam hài từ ta không thấy. Thế nhưng hồi sáng có bốn cái nữ nhân đến đây quậy phá, một trong số chúng là tu chân g... .

Y còn chưa nói hết câu thì đã bị một đường kiếm lạng lẹ cắt đứt. Thân thể không đầu nặng nề đổ gục xuống như một cây chuối bị đốn hạ.

- Gói gọn trong một câu mười chữ thôi.

Thanh Dương buông lại một câu sau đó hướng về nơi có âm khí mạnh mẽ nhất mà đi đến. Linh cảm của nàng mách bảo rằng hán nhất định đang ở trong đó.

Ngao Nam vội chạy theo nàng rời khỏi khoảng sân chết chóc kia, hỏn hển nói:

- Sư... sư thúc! Tên kia lượn đầu lại sau đó chạy đi rồi!

Trước một tin sốt dẻo như vậy mà không ngờ Thanh Dương lại tỏ vẻ bình thản giống như đã biết từ lâu:

- Quỷ vật như y một khi chưa bị hủy linh hồn thì vẫn có thể hồi phục được.

- Tại sao sư thúc không tiêu diệt y? Diệt cò phải diệt tận gốc chó!

- Ta không rảnh. Thích thì ngươi đi mà diệt.

Nàng lạnh lùng đáp trả sau đó rảo bước tiến vào căn nhà ba gian tối om.

(Chẳng lẽ nữ nhân càng đẹp thì càng khó nói chuyện?)

Ngao Nam thầm than. Trước đây thấy hán lúc nào cũng được sư thúc âu âu yếm yếm thì thằng nào cũng trưng ra một bộ mặt Trư Bát Giới, chỉ hận không thể đập hán ra mà nhảy vào lòng người đẹp. Cho đến hôm nay mới biết sư thúc là loại người khó hầu hạ như vậy, quả đúng là ông trời không cho ai toàn vẹn mười phần bao giờ.

Mãi than trời trách đất nên một lúc sau gã mới phát hiện bóng lưng của Thanh Dương đã biến mất từ đời nào.

~ Ách~ Sư thúc đừng đi quá vội a!

.....

- Chuyện là như thế đấy.

Thanh Dương ôm chặt lấy thân thể suy nhược của hán. Đứa nhỏ này vừa mới xuất môn đã bị thương nghiêm trọng như vậy, thật không biết tới lúc nào mới khiến người ta bớt lo.

- Một bộ dáng quy lụy bầu vấy nữ nhân. Thật không ra thể thống gì.

Ở cách đó không xa Chu Tước hừ lạnh một tiếng, tất nhiên là thanh âm của nàng rất nhỏ chứ không nói oang oang cho tất cả đều nghe thấy. Nữ nhân kia công lực sâu không thấy đáy, nếu đắc tội với à thì ăn trái đắng là cái chắc. Tính tình nàng tuy lỗ mãng nhưng cũng không thiếu năng đến độ tạo ác cảm với một nhân vật khó lường như vậy.

Thế nhưng Bạch Hổ thì lại không nghĩ nhiều đến như thế.

- Này, Tiểu Tước bảo ngươi quy lụy bám vấy nữ nhân. Ta cũng thấy ngươi như vậy rất churong mắt. Sau này không nên như thế nữa!

Quả nhiên Thanh Dương quắc mắt lườm hai tiểu nha đầu nhiều chuyện kia. Đệ tử của nàng không bám nàng thì bám ai? Quán chuyện bao đồng như vậy là muốn ăn đánh sao?

- Kệ họ đi. Chẳng phải nàng muốn nghe... khụ khụ... lý do ta đến đây sa... khụ khụ...

Thanh âm của hắn không chỉ yếu nhược mà còn không ngừng ho khan khiến Thanh Dương sợ đến hoa dung thất sắc, ngọc thủ vội vàng xoa lưng cho hắn:

- Không cần gấp. Có gì từ từ nói.

- Chuyện là... khụ khụ... trong một ngày đẹp trời... khụ khụ... ta... khụ khụ...

Nói được vài ba câu mà ho như sắp nôn cả phổi ra. Chứng kiến màn kịch lố quá trời lố này của hắn mọi người không khỏi âm thầm nhổ nước bọt.

- Thôi được rồi, nếu không muốn nói thì không cần nói. Để ta đưa con trở về dưỡng thương cho tốt.

Thanh Long thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc. Trong cái thế giới cường giả vi tôn này sao lại có chuyện lạ kì như vậy? Nữ nhân kia có công lực cao hơn nhưng lại nhún nhường một kẻ yếu nhớt như hắn, không lẽ bản lĩnh của hắn còn ghê gớm hơn cả tướng tượng của nàng hay sao?

(Nữ nhân kia là sư phụ của hắn. Lễ nào sư phụ là nữ thì có cách ứng xử khác với sư phụ là nam?)

Cho dù Thanh Long thông minh đến đâu thì đối với loại tình huống kì quái này cũng cảm thấy khó tiêu hóa khó giải thích. Thôi thì mong rằng thời gian sẽ trả lời những câu hỏi.

- Được. Vậy chúng ta về thôi.

Lời này của hắn khiến ba cô gái ngạc nhiên vô cùng. Không phải là muốn diệt ma trừ quỷ gì đó sao? Chẳng lẽ hắn lại là con người hơi hợt như vậy, làm được một nửa thì đã bỏ chạy đi về?

Thế nhưng họ cũng nhanh chóng hiểu ra. Dù thế nào thì hắn cũng mới chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, cho dù có một vài vật phẩm lợi hại thì cũng không đắp lá gan to thêm được. Từ sáng đến giờ gặp gỡ một đồng ma quỷ đương nhiên là không muốn tiến vào thêm nữa. Dù sao thì đám kia cũng chỉ canh giữ lối vào, còn phía sau lối vào có bao nhiêu hung hiểm đang chờ đợi thì chỉ có trời mới biết được.

- Tiểu tử, cũng đến lúc trả kiếm cho bổn thiếu gia rồi.

Ngao Nam cảm thấy tình hình đã êm xuôi thì phấn khởi chạy đến vỗ vai hắn đòi lại bảo kiếm. Hắn cũng không luyến tiếc gì thanh sát vụn này nên trực tiếp quăng trả lại cho gã:

- Giữ cho chắc. Lát nữa có khi cần dùng đến đấy.

- Dùng đến? Dùng làm gì?

Hắn không trả lời câu hỏi của Ngao Nam mà thay vào đó đẩy Thanh Dương đang đỡ lấy tay của hắn ra:

- Sư phụ, nàng tránh xa một chút.

- Tiểu bảo bối...

Chim non sớm muộn gì cũng có ngày đủ lông đủ cánh bay khỏi tổ, Thanh Dương cũng đã vì điều này mà chuẩn bị tâm lý từ lâu. Giờ đây tiểu bảo bối đã lớn rồi, không còn là đứa bé cần sự bảo hộ của nàng nữa. Thế nhưng không hiểu vì sao nàng lại chẳng thấy vui chút nào.

(Tên này bị bệnh gì vậy? Chẳng phải thường ngày đều là một cái bộ dáng chỉ hận không mọc bốn cái tay để bám dính lấy sư thúc sao? Đột nhiên đẩy nàng ra phũ phàng như thế thật không thể hiểu nổi.)

Ngao Nam tuy lấy làm lạ nhưng cũng không mấy bận tâm, dù sao cũng là chuyện của người khác. Tâm trạng đang vui (vì hắn vẫn chưa chết -> không bị sư thúc tể sống), gã chạy lại quàng vai bá cổ hắn nói huyên thuyên:

- Tiểu tử khá lắm, ra dáng đàn ông hơn rồi đấy!

Hắn lạnh băng đáp:

- Ta hơn tuổi tổ tông ngươi đấy.

- Ha ha~

Ngao Nam cười lớn rồi bất ngờ găm khế vào tai hắn:

- Lần sau định chơi cái gì thì kêu sư phụ ngươi ở nhà nghe chura!

Hắn liếc nhìn Ngao Nam,nói:

- Tránh ra.

- Cái gì?

- Ta bảo ngươi tránh.

Ngao Nam nổi quạu túm cổ áo hắn:

- Ngươi dờ trò hại lão tử suýt chết giờ còn tỏ thái độ lồi lõm à?!

Bỗng một luồng gió lạnh cuốn theo mùi tử thi nồng nặc thổi qua khiến hai người khẽ rùng mình.

- Không kịp rồi.

Ngao Nam nhìn quanh một vòng,kinh hãi kêu lên:

- Đây là chỗ bỏ mẹ nào?!

Xung quanh họ bốn phía đều tràn ngập tử khí,máu thịt rửa nát bừa bãi trên mặt đất nhìn chẳng khác gì địa ngục trần gian.

- Chưa từng thấy quỷ dẫn đường à?

Ngao Nam lắp bắp:

- Nhưng...sao lại là ta?

Rõ ràng gã chỉ mới đến đây a.Nếu có thù oán thì cũng chỉ có thù với hắn thôi chứ,lời người ngoài cuộc vào chi vậy?

- Ta đã ăn một loại thực phẩm có công dụng hấp dẫn ma quỷ.Về phần ngươi thì chỉ là tai bay vạ gió thôi.

Ngao Nam ngậy ra một lúc rồi găm lên:

- Cái tên tai tinh khôn khiếp này!

Bình~

Hắn bỗng đá một cú vào bụng Ngao Nam đập gã văng ra xa,đồng thời bản thân mượn lực bay theo hướng ngược lại.Ngay lập tức có một sinh vật khổng lồ hạ cánh xuống vị trí vừa rồi của bọn họ.

“Thứ này” cao gần hai mét,thân thể sưng phồng nát rữa tỏa ra mùi hôi thối đặc trưng của tử thi.Đôi chỗ còn thấy được nội tạng lòi ra ngoài,từ chi thì được ghép lại từ những phần còn lại của kẻ vô phúc nào đó.

Nhưng tởm lợm nhất là bộ hàm,cảm tưởng như đó là một cái hàng rào tạm bợ được tạo thành bằng cách cắm vài bộ phận có xương vào khoang miệng.Xương cẳng tay,xương đùi,xương sườn,xương cột sống,Chúng được gắn vào lợi của “thứ này” một cách tạm bợ nhưng đầy chắc chắn.Và đám khăng định rằng vết cắn từ thứ này sẽ là điều kinh khủng nhất trong cơn ác mộng của một người bình thường.

- Cái méo gì đ...

Hắn vội nhào đến ngăn cái mồm Ngao Nam lại,thấp giọng nói:

- Đừng loạn.Một con chưa đủ muốn kéo tới một bầy à?

Ngao Nam lúc này mới để ý thấy cách đó không xa là vô số những sinh vật tương tự như con vừa rồi.Tuy là có con gầy có con béo,có con thấp có con lùn nhưng chung quy đều gớm gếc quái dị như nhau cả.

- Ta...ta muốn về nhà a!Phụ hoàng,mẫu hậu,nhi tử bị các người hại thật thảm!

- Hai người đó giờ cũng chẳng khác gì người đâu.

Hắn mặc kệ Ngao Nam vừa khóc vừa mê sảng, ánh mắt tập trung quan sát kỹ từng góc ngách của nơi này. Quý dẫn lối đa phần đều có mục đích, mang hắn đến đây hoặc là muốn giết người diệt khẩu, hoặc cũng có thể là cảm thấy hắn thú vị muốn quay mòng mòng để tiêu khiển.

Cả hai cái đều khiến hắn không lạc quan nổi.

- Vũ khí cũng đã cầm rồi. Người còn định ngồi ngu mặt ra đó đến bao giờ?

- Hả?

Ngao Nam nhìn bộ dạng đờ đẫn sát khí của hắn, trong đầu có một loại cảm giác như đang nằm mơ. Trời đất quý thần ơi, đừng nói là hắn định solo kill với mấy thứ tôm lợm này nhé?

[Thịt... Thịt...]

[Người sống...]

Những thanh âm rền rĩ vang lên khiến tim Ngao Nam như ngừng đập còn đồng tử thì co thắt lại, sâu trong đáy mắt hiện lên hình ảnh vô số quái vật đang há to miệng máu lao về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chia cách

- Tiêu bảo bối... Biến mất rồi...

Thanh Dương không khỏi kinh hãi khi thấy hắn đang đứng thù lù một đồng đột nhiên biến mất ngay trước mắt nàng. Ba nữ nhân kia cũng đồng thời loạn cả lên nhưng không phải tại vì hắn đột nhiên mất tích, mà bởi trước mắt họ là một sinh vật khổng lồ gớm ghiếc bầy nhầy máu thịt. Từ khi tanh hôi tỏa ra từ nó khiến ngay cả những người đã quen với cảnh chém giết như bọn họ cũng vẫn cảm thấy buồn nôn.

[Grào]

Có vẻ sinh vật kia cũng đang rất hốt khi nhận ra bản thân đột nhiên đứng ở một nơi lạ hoắc nên bất ngờ xô tới tấn công bọn họ.

Xẹt~Xẹt~Xẹt~

Ba đường căn bản và sau đó phần từ vai xuống đến bàn tay của con quỷ lộp bộp rơi xuống đất.

Bạch Hồ tức tối kêu lên :

- Xú bà nương ! Nó lao tới chỗ bọn này m...

Thanh Long vội bịt miệng Bạch Hồ lại ,đồng thời thì thào vào tai con nha đầu không biết sống chết này :

- Nhà ngươi chán sống rồi sao !Không thấy mẹ ta đang sôi máu à ?

Kengg~

Thanh Dương quét kiếm xuống nền đá làm lóe lên một loạt tia lửa điện ,ánh lửa lập lòe rơi vào như thối bùng sát khí trên khuôn mặt nàng . Thế nhưng điều này không những không giúp mấy cô gái đứng gần đó cảm thấy an toàn hơn .Ngược lại còn khiến họ cảm giác như bị kẹt giữa hai con quái vật dữ tợn ,lùi không được ,tiến cũng không xong .

Thế giới này thật khó sống a !

Bỗng một cảnh tượng kì quái diễn ra khiến bọn họ sửng sốt đến ngây người ,những khúc thịt vừa bị chém rớt xuống mặt đất rục rịch di chuyển nhập vào thân thể tên quái vật kia ,sau đó từ nơi bị chém đứt từ từ mọc ra một cánh tay khác . Tuy cánh tay mới này có hơi giống thịt nát nhưng cũng không thể phủ nhận là điều này thật quá con mẹ nó ảo lòi đi .

- Đây chẳng phải là...

Thanh Dương lật tung quyển sách rồi dán mắt vào lắm nhẩm đọc :

- Tụ Âm Thi Quỷ ,loại cương thi đặc biệt chỉ tồn tại ở nơi âm khí xung thiên .Do nhiều tử thi hợp lại mà thành ,hình thù quái dị ,bản tính hung dữ ,không có lí trí ,năng lực khôi phục cực mạnh .Yếu điểm nằm ở...

Li kì làm sao ,đến đoạn này cuốn sổ quý giá của Thanh Long lại bị rách mất một mẩu khiến nàng có một loại xúc động muốn thổ huyết .

- Oa~Là cái mẩu bữa nọ Tiểu Hồ mượn xì mũi đây mà .Chắc là không quan trọng đâu n...Ui ui~Không chơi kĩ đâu a !

- Còn dám nói !Ngươi chơi ngu như vậy giờ biết làm thế nào ?

- Oa oa~Chẳng phải đã mở miệng xin rồi sao .Tỷ cũng đã đồng ý a !

Thanh Long ngây người ,kí ức cấp tốc vận chuyển về cái ngày định mệnh ấy...

[Ất chi~Ô ô~Đầu đau muốn vỡ a~]

Tiểu Hồ qua chỗ khác chơi .Không thấy tỷ đang nấu cơm à ?

[Ô ô~Tiểu Vũ...Ta đau đầu quá...Ất chi~]

-Đang lau bàn .Qua chỗ Thanh Long đi .-

[Tiểu Thanh tỷ tỷ...Hơ...Ất chi~]

~Lăn ra !Mũi dài thông lòng đừng có xấn vào người ta .Lấy giấy lau mũi đi .~

Thanh Long ,tỷ qua xem canh hàm như vậy đã được chưa .

-Khó tẩy quá !Bạch Hồ ,đưa ta cuộn giấy .-

[Nhưng người ta còn chưa kịp xì mũi...]

-Dùng cái gì chẳng được .Không lẽ nhà này hết giấy cho người ?-

[Chỉ còn cuộn sớ Tiểu Thanh đang viết a .]

-Dăm ba cái thứ kiến thức căn bản cũng ghi nấy ghi đề...Xé ra mà dùng .-

[Tiểu Thanh tỷ tỷ ,ta dùng giấy được không ?]

~Không lẽ người xì bằng tay à ?~

Thanh Long cảm thấy bộ não như lún xuống vì những thông tin mà nàng nhận được .Nàng hỏi ,giọng như đang hấp hối :

- Vậy lần đó người hỏi là để xé quyền này đó hử ?

- Chuẩn a !Aahhhhhh~Có một mẫu thôi mà !

Trong lúc một màn bạo hành trẻ em tàn nhẫn diễn ra thì Thanh Dương và Chu Tước đang tấn công tên quái vật kia bằng những tuyệt kỹ mạnh nhất của mình .Đối với Chu Tước ,một kẻ đánh không chết là đối tượng hoàn hảo để nàng luyện tập các kỹ năng .Về phần Thanh Dương thì căng thẳng hơn ,nàng tấn công đối thủ một cách tàn bạo như thể đó là kẻ đã bắt cóc tiểu bảo bối ngay trước mặt nàng .

Và cho dù Tụ Âm Thi Quý gần như hồi phục ngay lập tức thì cũng không khiến hai nữ nhân bạo lực này nản lòng thoái chí ,ngược lại đòn tấn công của họ còn không ngừng mạnh thêm đánh cho tên quý trở nên tê thảm không nổi .

Đột nhiên Chu Tước mở miệng hỏi :

- Người là sư phụ của hấn ?

Thanh Dương bỏ đầu gối quỳ ra làm đôi ,lạnh lùng hỏi ngược :

- Thì sao ?

- Với thân phận là một sư phụ ,người có biết là đang làm hư đệ tử của mình hay không ?

Động tác của Thanh Dương bỗng khựng lại ,nàng cau mày đáp :

- Chẳng hay cô nương có gì chỉ giáo ?

- Kiểu sư phụ gì mà đệ tử mới bị thương có chút xú đã chạy tới ôm ôm ấp ấp .Cứ thế thì đến bao giờ hấn mới tiến bộ được ?

Chu Tước hùng hổ nói như một người có thâm niên trong ngành giáo dục ,hiển nhiên là không hề bị cái cau mày của Thanh Dương hù sợ .

- Ý người là ta không được phép yêu thương đệ tử của mình ?

- Thương cho roi cho vọt !

Thanh Dương cười gằn :

- Bộ trong quá khứ người từng trải qua điều gì kinh khủng lắm sao ?Không có đủ tình thương à ?

Sư phụ của bọn họ nào có thể dùng “không đủ tình thương” để hình dung ,lão căn bản là thể ngoại cao nhân kệ mịa sự đời a .Một ngày mười hai canh giờ không ngủ thì ngáp ,không ngáp thì ngủ ,cảm tưởng như lão tu luyện chỉ để hít gió trời cho khỏi tốn công nấu cơm .Công pháp thì cứ nghịch ngoác mấy chữ rồi ném vào mặt đám đệ tử để các nàng tự mày mò luyện tập .Sai kệ ,đúng kệ ,tẩu hỏa nhập ma thì mang đến cho lão cứu chữa ,chữa xong thì lại tự mày mò tiếp .

Lớn lên trong môi trường như vậy...nay thấy hấn được Thanh Dương nâng như nâng chén ,hứng như hứng bông thì đương nhiên cảm thấy chướng mắt không chịu nổi .Chưa kể còn bị Thanh Dương xoáy vào “nỗi đau” trong quá khứ khiến nàng bực tức gắt um lên :

- Hấn yếu nhớt như vậy đều tại cái loại sư phụ như người chứ tại ai !

Thanh Dương nhếch miệng cười khinh bỉ :

- Đệ tử ta dù có yếu kém thì cũng đã có ta lo cho hấn .Đâu đến lượt một người ngoài như người xía vô .

Chu Tước đập Thi Quỷ văng vào tường ,cười lạnh nói :

- Người lo được cho hấn cả đời chắc ?

- Ta chính là muốn lo cho hấn cả đời đấy !Thì sao nào ,người định cản ta chắc ?

Thanh Dương hừ lạnh ,kiếm trong tay nàng vung nhanh tới hoa cả mắt chém nát vụn cả Thi Quý lẫn bức tường sau lưng nó đồng thời nhanh tay lấy ra từ trong mớ bầy nhầy đó một viên ngọc màu tím to bằng ngón tay cái .Ngay lập tức thân thể đang tái tạo của con quỷ tan thành một bãi máu đen tanh hôi .

Bạch Hồ mỉa máo :

- Đó ,tỷ thấy chưa ?Căn bản là không cần đến mẫu giấy đó a !

Thanh Long nghe vậy thì bật cười khô khốc .Nào có đất diễn cho con quỷ xấu số ,sân khấu hoàn toàn thuộc về hai nữ nhân khủng bố kia a .

Không chỉ thua về mềm mép mà thực lực cũng bị đối phương áp đảo ,Chu Tước không thể làm gì khác hơn là hậm hực buông tha cách giáo dục “sai trái” của Thanh Dương .Đã không tiếp nhận hảo ý của người ta thì thôi lại còn xù lông lên ,thật bức bối a !

- ...

Thanh Dương trầm tư nhìn vào viên ngọc tím một hồi sau đó xoay người hướng về phía thông đạo nằm ở tận cùng mật thất lao vút đi ,tốc độ cực nhanh tới mức thân thể giống như một ánh chớp đen chạy vụt qua mắt bọn họ .

- Giờ sao đây tỷ tỷ ?Hắn bỗng dưng biến mất rồi sau đấy lại xuất hiện một tên quái vật .Thật khó hiểu nha !

Bạch Hồ nghiêng đầu hỏi .

- Quý dẫn đường không thể nhanh như vậy .Đây rõ ràng là có người đã thế chỗ hấn với con quỷ kia .Làm được điều này đủ thấy năng lực của kẻ đứng trong bóng tối kia tuyệt đối không tầm thường...

Thanh Long cúi đầu ngẫm nghĩ một chút ,kiên định nói :

- Các người về trước đi .Ta nợ hấn một cái ân tình ,bây giờ không trả thì sợ là không còn cơ hội nữa .

- Đã có nữ nhân ghê gớm kia đi tìm rồi còn gì .Tỷ đâu cần phải nhọc công như thế !

Chu Tước cau mày ,hiển nhiên là không hề tán thành với tinh thần trọng nghĩa của Thanh Long .Tuy là hồi nãy hấn đã có ý giúp bọn họ nhưng vẫn không thể phủ nhận hấn là cái loại bám vấy sư phụ ,loại người đẩy bót một tên giảm gánh nặng xã hội ,bót hai tên thì sạch sẽ khí trời .

- Tuy không hiểu lắm chuyện gì đang diễn ra nhưng ta về đội Tiểu Thanh tỷ tỷ .

Bạch Hổ bình thản nói .

Chu Tước bàng hoàng nhìn khuôn mặt kiên định của Thanh Long ,sau đó lại xem về mặt ngây ngốc của Bạch Hổ ,thở dài nói :

- Ta cũng đến cạn lời với hai người .

Thanh Long mỉm cười nhìn hai sư muội .Tuy là mấy đứa này tật xấu đầy mình nhưng tại một số thời điểm quan trọng thì vẫn là rất đáng tin cậy .

(Tụ Âm Thi Quý thường sống theo đàn .Nếu là dịch chuyển thì giờ có lẽ hấn. . .Hi vọng số bảo bối trong cái túi xách kia đủ cho hấn giữ mạng .Tốt hơn chúng ta nên nhanh chóng tìm ra hấn trước khi hấn trở thành một cái tử thi .)

.....

- Ha ha~Tinh Vũ ,người tiêu chắc rồi .

Hấn quắc mắt nhìn Ngao Nam ,bình thản nói :

- Người cũng vậy .

- Nhưng ít nhất cũng không bị sự phụ của người hời tội .

Nụ cười của Ngao Nam vụt tắt ,gã cong gập người ho ra một ngụm máu lớn .Trên ngực Ngao Nam là một vết thương rất sâu ,ở cánh tay và đùi cũng có vô số vết thương lớn nhỏ .Tuy nhiên đối thủ của gã là một đám quái vật đánh không chết ,vậy nên còn giữ được mạng còn đã là rất tài giỏi rồi ,vài cái vết thương còn con thì cứ coi như là quà khuyến mãi đi .

Ho ra máu xong Ngao Nam lại tiếp tục lải nhải .Có vẻ như một khi đã tuyệt vọng thì con người thường có xu hướng nói đặc biệt nhiều :

- Ta nghĩ lại rồi .Thà chết dưới tay một đại mỹ nhân như sư thúc còn hơn mất mạng bởi đám thịt thối này .Người nói xem có phải không ?

Thấy hấn không trả lời ,Ngao Nam hỏi thêm vài lần nữa thì hấn lạnh lùng nạt :

- Bớt nói nhảm .

Mọi thứ lại chìm vào im lặng ,chỉ còn tiếng thở nặng nề của hấn ,những tiếng bước chân trầm trọng và thanh âm hấn cầm chân của Ngao Nam kéo lê đi .Hai người bọn họ đã giết được khá nhiều thi quý ,Tụ Âm Đan hấn kiếm được cũng đã nhét đầy hai túi quần nhưng có lẽ đó chưa phải toàn bộ ,mà sức lực của bọn hấn thì đã đến giới hạn rồi .

- Người sợ sao ?Nếu thế tốt nhất người nên bỏ ta lại .Đi một mình thì khả năng đến được cánh cửa đó sẽ cao hơn .

Cánh cửa mà Ngao Nam nhắc đến chính là thứ nằm ở tận cùng của dãy hành lang đầy những sinh vật kinh tởm này .Đằng sau nó có thể là lối thoát ,cũng

có thể là một nơi còn tồi tệ hơn cả cái nhà xác nơi họ đang đứng .Ai quan tâm chứ ,chỉ cần biết đó là đốm sáng le lói duy nhất trong cái nơi tồi tệ này sau đó cầm đầu cầm cổ chạy tới là được rồi .

- Sợ...Đấy cũng chỉ là một loại trạng thái cảm xúc bình thường thôi .

Hắn lên tiếng để cho quãng đường bớt tịch mịch .Thế nhưng thành thực mà nói thì thanh âm vô cảm của hắn vô tình lại khiến cái không khí ma quái này trở nên rùng rợn hơn :

- Nói đến nỗi sợ thì bây giờ ta cũng đang có vài cái đấy .Dương Dương có vì ta đột nhiên biến mất mà đâm đầu vào nguy hiểm không ;Tiểu Trà có gặp rắc rối gì không ;Tiểu Hồ đang gây sự với ai ,Tiểu Tước có chọc tới cái phiền phức nào không ;Tiểu Long có còn hận Xích Khao không ;Tiểu Vũ sắp tới có định dờ dẫm gì với ta không ;có thay đổi được số phận của An Thụy hay không ;Linh Đan chơi trò pháp sư có gặp nguy hiểm gì không...Ài ,thật quá nhiều thứ để mà lo .

- ...

Ngao Nam im lặng một lúc lâu .Đến khi hắn nghĩ rằng gã đã ngủ mất thì thanh âm thều thào vô lực lại vang lên :

- Bớt giả bộ trấn định thông dong .Nếu ngươi không bỏ ta lại thì kiểu gì cả hai đứa cũng bỏ xác ở đây thôi .Khi ấy thì muốn lo cho ai cũng không được nữa !

Nếu là Ngao Nam thường ngày thì hắn đã túm cổ áo nhấc lên mà quát vào mặt hắn ,nhưng lúc này thì gã chỉ có thể nằm dài trên mặt đất để hắn tùy ý kéo đi .Ông trời thật khéo trên người ,để gã chết ở cái nơi khi họ cò gáy này .Một thân vô công cao cường ,cuối cùng lại bị một đồng thịt nhão giết chết .Nỗi nhục này...thật quá con mẹ nó nhục ,nhục đến đầu thai cũng không hết nhục .

- Để ta kể ngươi nghe một câu chuyện ,có một thằng bé lên núi chơi .Nó nhặt được những viên đá rất đẹp và bỏ chúng vào trong balo .Tại thời điểm xuống núi chiếc balo đựng đầy đá trở nên rất nặng và nó không còn đủ sức để đi tiếp .Thế là nó đành phải bỏ bớt đá ra khỏi balo .

Hắn ngừng lại một chút để đổi tay cho đỡ mỏi ,lần này là tay trái của hắn cầm chân Ngao Nam lôi đi :

- Nhưng ta thì khác .Ta là một kẻ rất ích kỷ ,vậy nên dù có phải bỏ thì ta cũng sẽ ôm toàn bộ về .Vì thế ngươi có thể tiếp tục nằm dài ra đó và cảm mồm lại được không ?

Ngao Nam trầm tư một hồi rồi nói :

- Balo là cái vật gì ?

- ...

Hắn trực tiếp tắt tiếng .Nhờ on thằng đàn này mà độc giả chẳng thêm chú ý đến câu chuyện cảm động và đầy tính nhân văn của hắn nữa.

[Grào]

Hắn bỗng nghe thấy những tiếng gầm ghê rợn ,rất nhanh sau đó đám thi quỷ đã đánh hơi được mùi vị người sống mà chạy tới bao vây lấy bọn hắn .

- Ngao Nam ,ngươi còn đủ sức để chạy không ?

Câu hỏi của hắn không khác gì một câu đùa đối với kẻ trọng thương sắp hấp hối như gã ,tuy nhiên Ngao Nam biết hắn không đùa .Nếu trước mặt gã là thằng nhỏ ấu trĩ và ưa cợt nhả trước kia thì bọn họ đã sớm chết không toàn thây rồi .

Ngữ khí kiên định của hắn làm cho Ngao Nam bỗng cảm thấy an tâm lạ ,đồng thời cũng đánh thức khát vọng cầu sinh của gã .Có thể chỉ là ảo giác ,nhưng có gì đó mách bảo Ngao Nam rằng bóng lưng thấp bé trước mặt kia có thể đưa gã ra khỏi cái nơi chết chóc này .

Dùng hết toàn bộ tàn lực để đứng dậy ,gã cười gằn :

- Hỡi thừa .Không chạy để mà bỏ xác tại đây à !

Hắn gật gù :

- Vậy ta đếm từ một đến ba ,ngươi cố mà dùng hết sức bú mẹ chạy theo nhé .Ba !

Ngao Nam còn chưa kịp tỏ thái độ thì hắn đã lao lên như không cần mạng .Chạy được ba bước hắn dùng sức giảm mạnh xuống khiến phiên đá dưới chân trở thành phần vụn ,đồng thời mượn lực rướn người lên đâm một cú cực mạnh vào bụng con thi quỷ gần đó nhất .

Ình~

Cú đâm làm vang lên thanh âm như có ai lấy búa tạ đánh vào thùng phi đựng đầy nước .Ngay lập tức máu cùng nội tạng đánh thùng lưng con quỷ mà phun ra ầm ầm ,lẫn trong thứ máu-thịt ấy là một viên ngọc màu tím sáng lấp lánh .

Dù này giờ đã nhiều lần chứng kiến nhưng cái cảnh tượng khủng khiếp này vẫn khiến Ngao Nam rùng mình .Máu me như vậy ,tàn khốc như vậy ,nó khiến những trận đấu trong môn phái trở nên không khác gì mấy bài múa dân gian .Ngao Nam chợt nhớ đến những lời của sư thúc ,không lẽ hắn...thực sự đã trở thành một con người khác sao ?Có lẽ nào vì sống với một nữ quái như sư thúc nên hắn đã từ một thằng đàn trở thành bộ dáng như ngày hôm nay ?

Cơ mà Ngao Nam không hỏi ,và cũng không có cơ hội để hỏi khi mà bản thân còn đang chạy hớt hơi để bắt kịp tốc độ của hắn .

Một đường chém giết tàn bạo máu me như vậy ,nếu đổi lại là mấy tên giặc cướp bình thường thì đã sớm sợ vãi tè mà chạy thật xa .Tuy nhiên vì đối thủ là mấy con quỷ nào tàn nên chúng chẳng sợ cái đêch gì mà lao thẳng về phía bọn hắn .

Uỳnh~

Một thanh âm trầm trọng vang lên kèm theo tiếng xương nứt vỡ ,Ngao Nam thấy rõ vết lún trên mặt đất khi hắn bị đẩy lùi bởi cú đâm như trời giáng kia .Hai cánh tay hắn buông thõng xuống ,ở phía gần khuỷu tay lòi ra một mảnh xương trắng ớn trông rất khủng bố .

Nhưng nếu chỉ dừng ở đó đã tốt ,hắn còn tự ý ấn xương trở lại rồi vắn vắn gì đó làm vang lên những tiếng rắc rắc làm Ngao Nam rợn hết cả người .

- Này ,đừng có mà tự ý vãn loạn như thế...

Ngạo Nam chân thành nhắc nhở ,dù sao thì lúc này cũng chỉ có thể bầu vùi vào cộng rơm cứu mạng này .

- Bớt cảm rơm .Lo chạy theo đi .

Thanh âm đều đều của hắn khiến Ngạo Nam giận đến sôi gan .Nếu không phải vì một phút bất cẩn để rồi bị trọng thương thì gã đã đập cả mấy con quỷ lẫn thằng nhãi Tinh Vũ này ra cám rồi .

Cuộc chiến đẫm máu lại tiếp diễn .Tuy nhiên vì đã đuối sức nên động tác của hắn không còn mạnh và nhanh được nữa và ngày càng yếu thế trước số lượng và những đòn công dồn dập của đám thi quỷ .

- Cẩn thận !

Tình hình nguy cấp ,Ngạo Nam không kịp suy nghĩ mà lập tức lấy ra Bạo Phong Phù ném về phía đám thi quỷ đang bu lấy hắn .

Bá Cước – Thạch Toái Thiên Kinh Khí Cái Thế .

Hắn gồng mình chịu đòn đồng thời âm thầm tụ nội lực sau đó nhắm chuẩn thời cơ nhảy lên tung cước loạn xạ ,tựa như trăm mũi tên cùng phóng mạnh mẽ xuyên thấu và đập vỡ những viên Tụ Âm Đan ra khỏi thân thể khổng lồ của đám quỷ .

Sau khi tung đòn hắn nặng nề dùng móng tiếp đất ,cả người đều là một loại cảm giác đau như sắp nứt vỡ .

- Phew~Có vẻ vẫn hơi quá sức...

- Này thằng đàn ,đã chết chưa thế ?

Ngạo Nam hồi hã chạy đến thì bất ngờ bị một mảnh giấy đập vào mặt .Thì ra là tấm Bạo Phong Phù mà gã vừa mới ném ra .

- Đây không phải game MOBA .Người ném thứ này vào giữa đội hình để ta mau lên bàn thờ à ?

Ngạo Nam cười gượng .Lúc ấy gã chỉ nghĩ thằng này mà tiêu là mình cũng oảng chó nên...

Hắn nhìn chằm chằm đám thi quỷ đang lét tới ,trầm giọng hỏi :

- Này ,người còn bao nhiêu phần trăm công lực ?Ý ta là người có còn đủ sức tung ra một đòn không ?

Ngạo Nam nhìn hắn đầy nghi hoặc ,lại quay sang đám thi quỷ đang đứng chặt cả lối đi .Một đòn ,với số kẻ địch đông như vậy ,người nghĩ mình là Saitama à ?

Như biết được suy nghĩ của Ngạo Nam ,hắn nói :

- Tung một đòn duy nhất lao thẳng tới cái cửa kia .Dám chơi không ?

Từ vị trí hiện tại đến cánh cửa kia cũng có đến hơn hai trăm mét khoảng cách .Tại thời điểm toàn thịnh của Ngạo Nam mà muốn đâm thẳng xuyên thủng thì cũng dễ thôi ,nhưng bây giờ cả hai thẳng đều đã là dầu cạn đèn tắt .Nhờ nửa đường đứt gánh thì liền trở thành cá nằm trên thớt còn gì .

Thế nhưng họ đã không còn thời gian cân nhắc .Lũ thi quý ở những nơi khác đã bắt đầu xuất hiện còn hắn thì đã bắt đầu trông giống như một đũa chết trôi ,sức lực xem ra không đủ để tiếp tục mở đường máu nữa .

Ngạo Nam cắn răng :

- Được ăn cà ,ngã về không .

Trước thái độ nghiêm túc của Ngạo Nam thì hắn chỉ khẽ cười nhạt :

- Trông yếu sinh lý vl. . .Lát đừng có làm vướng tay ta .

Ngạo Nam mỉm cười ảm áp :

- Hi vọng ngươi không phải lại đang giả ốm giả bệnh như vừa nãy (*).Bằng không ta sẽ khiến ngươi chết rất thảm .

(*)Chuong trước hắn làm bộ yếu đuối vô lực để tựa vào chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-chỗ-nào-ấy .Muốn biết thêm chi tiết vui lòng xem lại .

Hắn xì ra một tiếng đầy khinh miệt :

- Nếu ngươi là gái và có ngực thì ta sẽ cân nhắc .

Không gian trong mật thất như bị vặn xoắn lại bởi dòng năng lượng dao động mạnh mẽ .Gió xoáy bao quanh hai đũa trẻ khiến những con thi quý liều lĩnh tiến lại gần đều bị cắt thành thịt nát .

Ngạo Nam gầm lên :

- Ta không thoát kiếp xử nam thì đều là nhờ tên phế vật nhà ngươi đấy !

(Nếu kiếp này Dương Dương thành góa phụ thì ngươi đừng bao giờ mơ gặp lại thê tử một lần nào nữa .)

Một tiếng nổ vang đánh sập mặt đất dưới chân họ .Luồng sáng lóa mắt lao vút đi như một mũi tên - mang theo khát vọng cầu sinh và cả một chút tình cảm đầy sai trái một thẳng bé mười ba tuổi – lao vút đi xuyên qua tất cả những chướng ngại .Rực rỡ và chói lòa ,như một vì sao âm thầm xẹt qua bầu trời

trong đêm khuya tĩnh lặng ,kéo theo vệt dài những điều ước thứ đã hóa thành bí mật của vũ trụ .

Người ta nói ,điều ước vọng lên dưới ánh sao sẽ trở thành hiện thực .

Cánh cửa đá bị thổi tung bởi uy lực kinh người của chiêu thức tối hậu kia .Xuyên qua vài chục thi quỷ nhưng uy lực không hề giảm ,tiếp tục càn quét vào trong không gian bí mật kia .

.....

Ánh đèn mờ ảo bao trùm căn phòng đơn giản nhưng ấm áp ,trong đó chiếm gần như toàn bộ diện tích căn phòng là một chiếc giường rất lớn phủ kín bởi tấm ga giường đen kịt .Tương phản với màu đen đó là hai thân ảnh đang lỏa thể mà quấn lấy nhau .

- Dương Dương...Dương Dương...Không nên nghịch ngợm...Ừm...Đừng ép ta...

Hắn chưa nói hết thì đã bị một đầu lưỡi nhỏ xinh lưỡi điêu luyện quét từ ngực lên cổ ,lại thêm mùi hương quyến rũ phát ra từ thân thể kiều mị của nàng khiến máu huyết trong người hắn trướng phồng lên ,toàn thân căng cứng như bị hóa đá .

- Tiểu yêu nữ ,hôm nay xem ta như thế nào trùng p...

Đang hùng hổ thì hắn bỗng nhận ra cổ tay bị dây xích trói chặt vào đầu giường ,tay còn lại và hai chân cũng chịu cảnh xiềng xích tương tự .Kì quái ở chỗ dây xích này nhẹ như không có trọng lực ,hắn cũng không hề bị phé công nhưng dù hắn dùng mười thành công lực thì cũng không làm nứt nổi một mắt xích .Nên biết là với công lực của hắn thì chỉ đòi một cái hành tinh như Mặt Trăng cũng chẳng tốn bao nhiêu sức đâu .

- Tiểu bảo bối ,chơi thế này không vui đâu .

Hắn còn đang không hiểu gì thì một nữ nhân khác tập tễnh chạy đến .Bề ngoài nữ nhân này chỉ cao đến ngực của Thanh Dương ,trông chẳng khác gì một tiểu nha đầu mười mấy tuổi nhưng vẻ mặt bình thản lạnh lùng lại tạo cảm giác là nàng ta đã trưởng thành .

- Nhu nhi ,nàng...

Cơ mà cái vị Nhu nhi kia rõ ràng là không hề đếm xỉa đến hắn mà thay vào đó nhún một cái nhảy lên ôm cổ Thanh Dương .Không dừng ở đó hai nữ nhân còn ở trước mặt hắn hôn nhau đắm đuối .Những thanh âm rên rỉ trong cổ họng khi đầu lưỡi hai người quấn quít lấy nhau khiến hắn cảm thấy mình sắp tăng xông mà chết .

Rất may đây chỉ là màn chào hỏi nên hai miệng nhanh chóng tách ra ,bắc ngang hai phiến môi anh đào là một tia nước trắng bạc .Cảnh tượng hết sức sai trái ,hết sức phản tự nhiên nhưng cũng đồng thời cực kì bổ mắt .

- Chẳng phải chàng thường chê hai tỷ muội bọn ta yếu sao ?Nếu thế thì đêm nay nằm đó một mình đi ,ta và tiểu mỹ nhân này tự an ủi lẫn nhau vậy .

Hắn khóc không ra nước mắt :

- Đừng nha .Bộ hai người muốn bức chết họa mi của ta chắc ?

Nhưng hai nữ nhân tàn nhẫn kia rõ ràng không thèm đếm xỉa đến hắn ,ngược lại còn vừa cời đồ vừa cười khúc khích .

- Ta sai được chưa !Chơi thế này không vui đâu !

- Đừng hôn nhau nữa .Mỗi các nàng là của ta cơ mà !

- Cởi trói ...

...

- Cởi trói đi mà !

Hắn chồm dậy ,mồ hôi ướt đầm áo .

(May quá ,ra là nằm mơ .)

- Tiểu bảo bối vừa mơ thấy gì vậy ?

Theo bản năng ,hắn quay sang đáp :

- Ta vừa có giấc mơ kì lắm .Nàng và Đường Nhu trói t...

Nụ cười trên môi hắn vụt tắt ,đôi mắt cá chết mở to đủ thấy hiện thực trước mắt gã là kinh khủng khiếp đến nhường nào .

Khuôn mặt thanh tú ,nước da trắng ngần ,phong tư yếu điệu ,nhẹ nhàng như vân .Không những thế đáng người còn cực kì hoàn mỹ ,tựa như một kiệt tác mà khi nhìn vào ta chỉ có thể trầm trồ thưỡng thức ,còn nếu bình phẩm bằng lời thì chẳng khác nào tự phơi bày cái ngu của mình ra .

Nhưng đáng chú ý nhất là nụ cười của nàng ,nó dịu dàng đến mức khiến hắn không thể nào gượng dậy nổi một tia cảnh giác .Đặc biệt đối với những kẻ lạc lối như hắn thì nụ cười chân thành đó thậm chí còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời .

Thanh Dương cũng có nụ cười như vậy ,nhưng nữ nhân trước mắt hắn hoàn toàn không phải là nàng .

- M...Mẹ nuôi ?

Hắn lắp bắp ,có chút không tin vào mắt mình .

Dù đã khoác lên người một thân y phục cổ trang ,dù mái tóc đen mềm mại được buộc cao bằng một cây trâm hình phượng ,dù nụ cười có rạng rỡ thế nào đi chăng nữa thì hắn vẫn nhận ra nữ nhân đã trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay hắn .Người đã lặng lẽ ra đi trong một bệnh viện tồi tàn ,trong khi lão chồng bận nhậu nhẹt còn con gái thì bận hẹn hò đủ đôn .

Còn hấn ,người duy nhất quan tâm đến bệnh tình của nàng thì lại chỉ biết ngồi đần mặt ra và khóc .

Hoàn toàn vô dụng .

- Tiểu bảo bối !Tiểu bảo bối ,con sao rồi ?Đừng làm mẫu thân sợ !

Bàn tay mát lạnh sờ lên trán khiến hấn khẽ rùng mình ,thất thần đáp :

- Không việc gì .Chỉ là ...có hơi choáng váng .

Gia Hân nhẹ nhõm thu tay lại ,mỉm cười nói :

- Mới ngủ dậy đầu óc không tỉnh táo là bình thường .Để mẫu thân giúp con thay y phục .

Hấn chưa kịp phản đối thì Gia Hân đã nhẹ nhàng cởi áo ngủ của hấn .Cảm giác khác hoàn toàn so với khi Thanh Dương dùng miệng cởi đồ cho hấn ,động tác ưu nhã và ôn nhu của vị mẫu thân này khiến hấn có một loại ngượng ngùng giống như hải tử chưa lớn ,chỉ biết mặc cho mẫu thân tùy ý bày bố .

Đến khi Gia Hân đặt tay lên đai lưng thì sắc mặt hấn đột nhiên biến đổi :

- Mẹ...à quên ,mẫu thân .Phần này để ta tự làm được rồi .

Gia Hân búng lên cái bản mặt ngượng ngùng của hấn ,mỉm cười nói :

- Tiểu tử ngốc ,con từ lâu đã bị ta xem sạch sành sanh rồi .Còn làm bộ ngại ngùng gì n... .

Không có đai lưng níu giữ nên cái quần của hấn dứt khoát thả mình theo sự kêu gọi của trọng lực .Hung khí lộ ra khiến Gia Hân trực tiếp tắt tiếng ,ngượng ngùng quay đi chỗ khác .

(Làm người chẳng được điểm nào ,chỉ có mỗi tiểu đệ cường tráng .Nhưng mà dường như không được nữ giới hoan nghênh .)

Thái độ của Gia Hân khiến hấn vô cùng buồn bực .Dù vậy hấn vẫn không quên nắm lấy bộ y phục mà vị mẫu thân này đã chuẩn bị sau đó tác phong nhanh nhẹn mặc vào .Hấn không phải bạo lộ cuồng ,ngoại trừ nữ nhân cùng hấn lăn giường còn lại thì hấn không muốn bất cứ ai nhìn thấy thân thể của mình .

Bình thường đều mặc hắc y ,bây giờ khoác lên người một bộ áo trắng cảm thấy bản thân giống như từ cao thủ võ lâm trở thành một cái trắng tròn tiểu công tử ,thật sự là quen không nổi .

- Ta mặc xong rồi .

Gia Hân ngượng ngùng liếc qua ,thấy hân đã thực sự ăn mặc chỉnh tề thì sắc đỏ trên mặt mới giảm đi đôi chút :

- Vẫn còn sớm .Trước tiên để mẫu thân dẫn con đi dùng bữa sáng .

Hân thông thả đi theo vị mẫu thân từ trên trời rơi xuống này bước ra khỏi phòng .Bên ngoài là khoảng sân rộng rãi trồng đầy hoa anh đào ,thậm chí còn có vài ba người giúp việc đang tưới nước đủ thấy gia cảnh của hân lúc này cũng thuộc dạng rất ra gì và này nọ .

Đang mải mê nhìn hoa đào thì một bàn tay mát lạnh xoa lên đầu hân :

- Con thích hoa đào à ?

- ...

Hân khẽ gật đầu ,bàn tay mở ra nắm lấy tia nắng lạnh ngắt :

- Mẫu thân ,tên người là gì ?

Trong mắt Gia Hân lóe lên một tia kì quái ,nàng cười gượng :

- Tiểu bảo bối ,giỡn vậy không vui đâu .

Hân bình thân gật đầu nhưng miệng thì vẫn khẳng khái :

- Thì đúng là không vui thật nhưng người cứ trả lời đi .

Một vị “mẫu thân” từ trên trời rơi xuống ,một cái hài tử hỗn xược đến tận trời ngang nhiên hỏi nhũ danh của mẫu thân ,cái nhà này cũng thật quá cực phẩm .

Thế nhưng vì hài tử đã kiên quyết đến như vậy nên nàng cũng đành phải chiều theo ý hân :

- Ủ thì...kêu là Gia Hân .Đông Phương Gia Hân .

Hân cau mày lặp lại :

- Họ Đông Phương...

(Nếu vậy tên ta chẳng phải sẽ là Đông Phương Tinh Vũ sao ?Tên dở như vậy thì làm gì còn ai thèm đọc truyện nữa !)

Hân bỗng trầm ngâm như đã nhận ra điều gì khiến khuôn mặt xinh đẹp của Gia Hân trở nên cực kì khó coi .Không tệ vậy chứ ,diễn mỗi một vai này mà

chẳng lẽ vừa mới bắt đầu đã bị lộ rồi sao ?

- Trời trong gió nhẹ sớm mai hồng .Thật sáng khoái .

Ngờ đâu hần chỉ dần ra một lúc rồi lập tức khôi phục về mặt tung tăng ,thậm chí còn hứng trí tận hưởng gió trời .Có vẻ cuộc sống của hần nhiều biến động đến mức việc bản thân đang từ trong mặt thất đầy những sinh vật kì quái tòm lợm sau đó bỗng dưng xuất hiện ở một nơi đầy tình yêu thương đã là không đủ để khiến hần cảm thấy bất ngờ nữa rồi .

Bằng sự quan sát qua loa của hần thì nơi này cùng cái trang viên rách mà hần bước vào hồi sáng cũng có vài phần tương tự .Mà nói thẳng ra là cùng một chỗ luôn đấy ,chẳng qua là mấy công trình kiến trúc còn chưa có bỏ ra từng mớ cộng thêm việc trồng mấy cái cây anh đào nên nhìn có sức sống hơn thôi .

- Mẫu thân ,người buôn cô Mỹ hay sao mà xây được cái trang viên to thấy ớn vậy ?

Hần vừa rơi vào ảo cảnh ,ký ức và thực tại không đồng nhất nên tò mò một chút là điều đương nhiên .Thường thì người thi thuật sẽ hạn chế tiết lộ thông tin để tránh việc nạn nhân nhận ra bản thân đang ở trong ảo cảnh .Cơ mà vừa rồi hần chẳng nhận ra cái quái gì nên Gia Hần cảm thấy việc giữ bí mật với đứa trẻ có chút ngốc này cũng không thực sự cần thiết .

- Gia tộc Đông Phương chuyên đúc luyện binh khí ,giao du rộng rãi với hai phái hắc bạch nên chuyện kinh doanh tương đối tốt .Mà con nói “cô Mỹ” là cái vật gì ,bản rất có lỗi sao ?

Hần khoát tay nói :

- Không cần đề ý tiểu tiết .Mẫu thân ,có thể bé ta được không ?

Đột nhiên giọng tay đòi bé ,hơn nữa còn không thêm đưa ra lí do .Nếu là người bình thường thì kiểu gì cũng sẽ đá hần lăn qua một bên đồng thời hung hăng mắng :“Hảo thủ tốt chân còn thích dựa dẫm .Đi chết đi mày !” .Thế nhưng người xung quanh hần nào có ai là bình thường ,Thanh Dương chính là một ví dụ điển hình ,và đương nhiên Gia Hần cũng không bình thường nốt .

Nàng cẩn thận xóc nách tiểu hài tử nâng lên ,tiện tay nhéo má hần một cái :

- Đứa nhỏ lười biếng ,như vậy sẽ không lớn lên được đâu .

- Kề đàn mới mong lớn .

Hần ậm ừ một câu rồi tựa đầu vào bộ ngực mềm mại của Gia Hần nhắm mắt dưỡng thần .

Ấn ,thì ra cảm giác có mẫu thân là như thế này .

Cứ như vậy mơ mơ màng màng cho đến khi Gia Hần đặt hần xuống ghế thì hần mới nhận ra bản thân đang ở trong một căn phòng xa hoa tráng lệ không thua gì căn cứ tại Nam Cực của hần .Lại nói ,đất ở Nam Cực không tốn tiền mua ,còn một mét vuông đất ở kinh thành lại có giá đắt như vàng .Có thể xây dựng một cơ ngơi như thế này đủ thấy tài lực của Đông Phương gia tộc cũng không phải dạng vừa đâu .

Nhưng đáng chú ý hơn cả là bàn ăn trước mặt hắn ,một cái bàn rộng đến mức tám người ôm không xuể xếp đầy sơn hào hải vị khiến hắn bỗng hiểu cái câu “nhìn thôi cũng thấy no” là như thế nào .

Gia Hân ngồi phía đối diện thấy hắn cứ ngồi đần mặt ra thì lên tiếng thúc giục :

- Tiểu bảo bối mau ăn đi .Đừng ngại .

Hắn ngạc nhiên hỏi :

- Nhà lớn như vậy mà chỉ có hai người thôi á ?

Khuôn mặt Gia Hân tối sầm lại ,nàng ấp úng :

- Ờ thì...

- Mà cũng chẳng sao .Nhiều người nhiều miệng nhưc đầu .

Hắn tự hỏi tự trả lời sau đó tự thưởng cho mình một miếng giò :

- Món này ai làm vậy ?

Gia Hân mỉm cười ôn nhu :

- Là mẫu thân tự tay làm .Con thấy sao ?

Hắn lẩm bầm :

- Âm khí nặng quá .

- Con nói gì cơ ?

- Ta nói là trù nghệ của mẫu thân...rất được .Ăn một lại muốn ăn hai ,ăn ba ăn bốn lại thèm ăn năm .

Tuy biểu cảm trên mặt hắn hoàn toàn đối lập với mấy lời khoa trương kia nhưng cũng đủ khiến Gia Hân cười không ngậm được miệng .Nàng hào hứng gắp mấy thứ ngon mắt đặt vào bát cho hắn ,trong lúc vui vẻ cũng không để ý xem cánh tay mình đã vươn ra dài đến mức nào .

- ...

Hắn dường như thấy việc cánh tay một người dài ra gần bốn mét là điều rất bình thường nên ngay cả một cái nhướn mày cũng không có ,biểu cảm trên

mặt chỉ là vẻ đau khổ khi gấp đồ ăn bỏ vào miệng .

[Ừm~o~]

Ăn được vài ba miếng hần bỗng quay mặt sang một bên nôn tung tóe khiến Gia Hân sợ tái mặt :

- Tiểu...

Hần gợn tay ra hiệu nàng im lặng sau đó nhắm mắt tập trung điều tức ,tận lực hấp thụ âm khí cuộn cuộn trong cơ thể .Hồi sáng đã hút được một đồng ,giờ lại hóc thêm thứ đồ ăn kì lạ này khiến cả người hần tràn đầy chướng khí ,cảm tưởng như chỉ cần hít sâu một hơi là sẽ lập tức nổ thành thịt vụn .

Một lúc lâu sau hần mới thở ra một ngụm trọc khí . Vừa mở mắt liền bắt gặp khuôn mặt xinh đẹp của Gia Hân đang nhìn chăm chăm ,hai chóp mũi gần như chạm vào nhau khiến hần kinh hãi kêu thảm một tiếng rồi ngã ngửa ra sau .Ghế và cái đầu hần cộng mạnh xuống sàn đánh “cốp” một tiếng .

- Trời đất !Có sao không con ?

Gia Hân vội đỡ hần ngồi dậy .Cũng may là vừa rồi lúc ngã né né ra chứ mà ngã đâm đầu vào bãi nôn thì đẹp mặt .

Hần chắc lưỡi :

- Không việc gì .Tạm thời chưa có chết được .

(Chỉ hấp thụ có chút xiu âm khí mà cũng lâu như vậy .Thật quá con mẹ nó phế vật .)

- Con đi đâu vậy ?

Sấn bực trong người nên hần đứng phắt dậy ùng ùng đi ra cửa :

- Đã ăn no rồi .Ra ngoài hít thở một chút .

Gia Hân nghe vậy thì bỗng trở nên hốt hoảng :

- Không nên .Bên ngoài rất không thân thiện a .

Nhưng Gia Hân còn chưa kịp nói hết thì hần đã xô cửa lao ra ngoài .Cái đứa nhỏ mới vừa rồi còn nôn ọe các kiểu giờ đột nhiên ầm ầm lao đi như trâu chọi ,thoảng cái đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng .

Hần không chạy ra ngoài mà chọn cách đi sâu vào những tầng kiến trúc phức tạp trong trang viên .Bởi thông thường 96,69% những kẻ lạc vào ảo cảnh sẽ cầm đầu cầm cổ tìm công ra nên nhất định nơi đó sẽ bố trí đầy mê trận ,đi vào cũng chỉ tốn công .Ngược lại hần quyết định tiến sâu vào tiềm thức của vị “mẫu thân” này .Bởi hần cảm thấy việc hần trở thành cô nhi ở kiếp này có vẻ không đơn giản như suy nghĩ của hần trước đây .

- Chắc chạy đến đây là được rồi .

Hắn ngồi bệt xuống một bậc thang gần đó nghỉ chân .Đứng nhìn “mẫu thân” hắn này giờ là một cái bộ dáng từ từ tổn tổn mà tưởng thật ,chẳng qua là do khi duy trì ảo cảnh thì năng lực của người thi pháp sẽ bị giảm toàn diện mà thôi .Nói chung là trừ khi book Uber còn không thì đừng hòng đuổi kịp hắn .

Đang thờ hồn hển thì hắn bắt gặp một ông bác mặc áo vải nâu cầm cái liềm đi ngang .Cơ mà người này thực sự chỉ đi ngang thôi ,thậm chí còn không thèm liếc hắn đến một cái .

Đừng đùa chứ !Bộ ông bác không thấy cái bộ đồ sặc mùi “đại thiếu gia” này à ?Mà không thấy thì thôi bỏ qua đi ,nhưng ít nhất cũng đừng có vật vờ như bị quịt lương bốn tỷ năm thế chứ !

- Ông bác ,cho hỏi tý không phải ...

Đang định chào hỏi thân thiện thì bỗng ông bác kia vung cái liềm vào mặt hắn .Rất may là hắn có tính cảnh giác cao chứ nếu đụng phải mấy thằng gà mờ thì cái mũi vắng mắt tiêu rồi .

Hắn thở dài :

- Tôi có ăn hết của nài nhà bác đâu mà làm gât thấy ón vậy ?Hỏi đường xú thôi mà .

[Gaaaa]

Gã đàn ông rít lên một tiếng hoang dại rồi vung lưỡi liềm lao về phía hắn .

Phản rồi !Phản cả rồi !

Với những thành phần loạn óc thể này thì cách khắc chế tương đối dễ dàng .Hắn vung chân đá văng cái lưỡi cày ,hay chính xác hơn là đá văng bàn tay cầm lưỡi cày của gã lên trời rồi động tác thành thực lướt ra sau đập gãy hai đầu gối rồi ấn đầu y xuống đất .

Tiếng gầm gừ của gã yếu dần rồi tắt hẳn ,cùng lúc đó bàn tay của hắn lún dần vào hộp sọ của y .Cả hai bất động trong vài giây cho đến khi bàn tay cầm lưỡi cày rơi xuống .Hắn nhanh như chớp bắt lấy bàn tay khô khốc nứt nẻ đang siết chặt phần cán của lưỡi cày sau đó vung một đường căn bản di dời phần đầu của y ra khỏi thân thể .

Thành thật mà nói thì có lẽ gã cũng không cần dùng đến bộ phận đấy đâu .

Lập tức thân thể của gã hóa thành vô số điểm sáng nhỏ sau đó tan biến trong không khí ,thậm chí ngay đến bộ đồ màu nâu nhạt cũng đều biến mất .

- Ày...Tò mò quá .

Hắn nôn khan khi thấy bàn tay dính đầy thứ dịch màu xanh bốc mùi tanh tươi ,có lẽ chúng bám vào tay hắn khi đang thu thập thông tin trong đầu gã kia

.Lau thứ dịch nhóp nhúa đó vào quần ,hắn lăm bắm :

- Đây là vùng tiềm thức .Xem ra đã đi đúng đường rồi .

[Vùng tiềm thức ,lưu trữ toàn bộ kí ức ,phản ứng và cảm xúc của một sinh vật .Trong vùng tiềm thức sẽ có tỉ lệ bất gặp những “hệ thống tự vệ tâm lý” ,không quá mạnh nhưng số lượng rất đông .]

[Gaaaaa]

Đặc điểm của hệ miễn dịch là tập trung lại khi phát hiện thấy kẻ xâm nhập nên chỉ vài giây sau hắn đã nghe thấy những tiếng rít gào từ phía xa vọng lại .

(Dọt lẹ .)

Không biết đã chạy qua bao nhiêu ngã rẽ ,bao nhiêu căn phòng ,điều duy nhất hắn thấy được là càng chạy vào sâu thì sắc trời càng trở nên tối hơn .Cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân rượt theo thì trên đầu hắn cũng tắt nắng luôn .

(Chỗ này...Đây là lối vào trang viên ?)

Chạy vòng vòng vào một hồi lâu rồi chẳng hiểu sao bây giờ hắn lại đứng ở bên ngoài trang viên ,trước mặt là một cánh cửa gỗ to đùng có dán hai tấm giấy tạo thành hình chữ X ,mỗi tấm đều đề hai chữ “Niêm phong” bằng mực đỏ chói .

Mà mùi mực hơi tanh ,có khi là viết bằng máu cũng nên .

Suy luận của hắn :

Niêm phong = Bí mật = Phiên phức = Bảo vật = Chỗ tốt

Với một suy luận cứng như thế hắn thẳng chân đập cửa xông vào .Thế nhưng trái với suy nghĩ rằng đây sẽ là nơi thần thần bí bí âm âm u u ,đập vào mắt hắn là một đám nhân loại đang đánh đập đâm chém nhau tung bừa .

- Ày~Đồng thấy ớn vậy .Xê ra coi .Tránh đường ,tránh đường .

Hắn rẽ đám đông mà tiến lên .Thay vì đứng xem mấy tên thất phu này đánh nhau thì hắn cảm thấy có gì đó đang kêu gọi hắn .Một thứ gì đó kích động và dòn dập...từ căn nhà phía xa...

Một tên bị giáo đâm xuyên ngực đổ ập lên người hắn và ăn thêm ba nhát chém vào đầu trước khi ngã lăn xuống đất .Trong cơn hấp hối y tròn mắt nhìn hắn đầy phẫn nộ :

- Ấc ặc...Thằng nhãi...Tại mày mà...

Bóp~Bóp~

- Trúng giáo đấy là chết chắc rồi còn thích blame à ?Trợn mắt với ai vậy ?Ăn tạm vài cước cho đỡ tức nhé ?

Hắn vừa thu chân thì một loạt phiến phức khác lại ập tới :

- Thằng kia cũng là thích khách .Đập chết mịa nó !

- Ể ?Không phải là người của bọn mày à ?

- Nhà Đông Phương làm gì có thằng nào mặt thộn như hắn ?

- Kệ .Đập trước tính sau !

Trong một cuộc chiến thì những kẻ nhỏ con luôn bị nhắm tới trước tiên .Thế nhưng cái cách mà toàn bộ chiến trường đều nhắm vào hắn như thế này cũng thật quá con mẹ nó vô lí rồi .

(Là bản năng tự vệ .Phản chiếu trong tiềm thức chủ động nhắm vào kẻ xâm nhập .)

Hiểu ra vấn đề là một chuyện ,nhưng làm cách nào để xử lí vấn đề lại là chuyện khác .Tất nhiên thử một chút cũng không mất mát gì :

- Mấy vị đại ca ,chết trận là chuyện thường tình .Trước tiên ngồi xuống hảo hảo nói chuyện một chút được không ?

Một tráng hán nhảy lên vung đao bổ vào đầu hắn đồng thời rống lớn :

- Ta X con vợ nguoi !Thời điểm nào rồi còn muốn nói chuyệ...

Bỗng một bàn tay nhỏ xíu móc vào mồm sau đó mạnh mẽ quăng gã xuống đất .Còn chưa kịp ngạc nhiên thì năm ngón tay như kim sắt đã siết vào xương hàm của y làm chúng kêu lên răng rắc .

- ĐỪNG-CÓ-ĐỤNG-ĐẾN-VỢ-TA .

- Dạ~Em biết rồi đại ca .Dạ~Em xin lỗi ạ .

Hắn quắc mắt nhìn đám đông đang bu lại gần ,gầm khề :

- Cút .

Nội kinh Cửu Tử Tà Công hóa thành một đầu ác linh thổi bay toàn bộ mấy tên cốt đột xung quanh hắn ,nội kinh hùng hậu khiến mặt đất dưới chân bị

đánh ra một cái hồ sâu cả tấc .Những kẻ này chỉ là một phần trong ảo cảnh sao có thể chịu nổi tinh thần lực mạnh đến như vậy ,ngay khi chạm phải ác linh liền lập tức bị chấn thành tro bụi .

- Phiền thật chứ .

Hắn chặc lưỡi một cái rồi chạy hết tốc lực tới căn nhà ba gian .

Cùng lúc đó .

- Đông Phương Gia Hân ,nàng không cần thiết phải ngoan cố như vậy .Chỉ cần nói cho bọn ta tung tích của đôi câu nam nữ đấy thì có thể miễn cho nàng tội chết .

Nam nhân anh tuấn miệng nói lời ngon ngọt nhưng ánh mắt dâm tà lại chiếu thẳng vào bộ ngực của Gia Hân .Với bộ dáng cặn bã ấy mà muốn người khác tin thì quả thật còn khó hơn lên trời .

Gia Hân không đáp mà chỉ cười khê .Nụ cười tựa như một đóa hoa bung nở giữa đêm khuya ,đẹp mà buồn vô cùng .

Trong khi đám thù hạ đeo mặt nạ đầu lâu còn đang ngẩn ngơ vì vẻ đẹp như tiên thiên hạ phạm kia thì khuôn mặt anh tuấn của tên thủ lĩnh bỗng tái nhợt ,không dám chậm trễ gã vội tung mình nhảy ra ngoài cửa .

Hành động này nếu là con điên bộc phát thì quả thực rất mất mặt trước toàn thể đàn em .Thế nhưng đương nhiên là y không có điên ,bởi ngay khi gã vừa tiếp đất thì toàn bộ những thủ hạ đứng gần gã khi nãy đều bị chém làm hai khúc lộp bộp rơi xuống đất .Căn nhà ba gian bỗng chốc tràn ngập mùi máu tanh .

Lúc này chỉ còn những tên thủ hạ vừa nãy chưa kịp đi vào nhà là còn giữ được mạng nhỏ .Thế nhưng thấy đồng đội chớp mắt đã bị chặt làm hai khúc khiến chúng không khỏi cảm thấy mông lung như một trò đùa .Nhất thời đội hình trở nên lộn xộn ,lòng quân đại loạn .

(Đám ba cái thằng tạp binh chẳng được tích sự gì !)

Vì gần đây triều đình nhiều lần đưa quân đến làm phiền nên binh lính tinh nhuệ đều ở lại trấn giữ Vạn Tuế ,hại gã chỉ có thể điều động vài tên lính quen vô dụng chứ nếu là quân đội chính quy thì một cái Đông Phương gia tộc nhỏ nhoi gã chỉ cần nửa canh giờ là tiêu diệt sạch sẽ .

Càng nghĩ càng tức ,gã xoát một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ ,quát lớn :

- Con điểm thối !Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt ?

Thanh âm chưa dứt thì kiếm đã đánh tới ,lửa giận khiến cho uy lực của kiếm chiêu tăng lên một bậc ,nhưng cũng dễ dàng để lộ ra sơ hở .Giận quá mất khôn ,lần này chỉ e nam tử anh tuấn kia không những không đã thương được Gia Hân mà còn phải chịu thiệt thòi .

Phân Hoa Phát Liễu .

Gia Hân gặp chó điên nhưng không hề hoảng sợ ,thuần thực sử dụng một chiêu trong Ngọc Nữ Kiếm Pháp trực diện đấu với kiếm của đối phương .Luận

về sức lực thì nữ nhân khó mà bằng nam nhân, ấy thế nhưng nam tử kia lại bị nàng đánh cho ngã lăn lộn trên mặt đất khiến đám thủ hạ kinh ngạc đến rớt hàm.

- Mẹ kiếp ! Là hừ chiêu !

Chỉ người trong cuộc mới biết rằng vừa rồi Gia Hân chỉ giả vờ lấy cứng đối cứng, kì thực nàng đã làm lệch trọng tâm của gã để dẫn tới màn đổ sà vừa rồi. Vậy mới nói, kẻ hữu dũng vô mưu thì chỉ có cạp đất mà ăn thôi.

Chưa kịp hồi khí chửi tục thì kiếm khí lạnh lẽo đã bổ tới, lần này là Gia Hân chủ động tấn công ý định lấy mạng chó của tên ác nhân này.

Kịch~

Tại thời điểm đối phương còn chưa phòng bị tung ra một kiếm lôi đình, những tưởng đã dễ dàng diệt gọn tên này nhưng nào ngờ kiếm đâm vào cổ y lại phát ra thanh âm như kim loại va nhau. Điều này khiến Gia Hân vô cùng kinh hãi, nàng vội thu kiếm về nhưng nam tử kia đã nhanh tay hơn nắm lấy thân kiếm. Không những thế y còn truyền nội kinh vào khiến bảo kiếm vỡ nát, Gia Hân nội lực kém hơn nên lập tức bị trọng thương, thất khiếu đổ máu, nội tạng như có lửa đốt đau đớn không thể tả.

- Nghĩ rằng sẽ dễ dàng đắc thủ như vậy sao ? Nàng cũng quá coi thường bản hoàng tử rồi.

Sau khi đánh trọng thương Gia Hân thì nam tử lại khôi phục bộ dáng vênh vào kiêu ngạo, cái tạo hình chó điên tấp loạn vừa rồi đã biến mất vô tung vô ảnh :

- Hữu Phụng Lai Nghi của Hoa Sơn ? Cũng khá đấy, nhưng cũng chỉ là võ học giang hồ mà thôi, sao có thể đấu lại tiên thuật. Ài~ Cảm giác cứ như là đang bắt nạt giun dế vậy !

Gia Hân hiểu rằng lúc này nói gì cũng là vô dụng nên nàng chỉ còn biết kiên trì quăng ánh mắt căm hận về phía y. Một nữ nhân chưa từng trải qua thực chiến như nàng dù biết nhiều võ công đi chăng nữa thì khi đấu với cao thủ chân chính cũng đâu có cửa thắng, chưa kể đối phương còn có tiên thuật hộ thể, đao thương bất nhập. Thế nhưng lúc này Gia Hân không màng đến chuyện thắng bại mà chỉ cầu mong con trai nàng có thể may mắn sống sót, một đứa trẻ mới sinh không đáng bị cuốn vào những chuyện ân oán giang hồ này.

- Thật đáng tiếc. Có thể từ đẹp như vậy còn đi kiếm người đàn bà khác... Ài~ Mĩ nữ đừng lo, nể tình nàng sắp chết ta sẽ không ép nàng nói ra tung tích của kẻ bạc tình đó nữa. Ngược lại ta còn giúp nàng trước khi chết được dục tiên dục tử. Thấy sao, đề nghị rất hấp dẫn đúng không ?

Một tên đeo mặt nạ đầu lâu nhanh miệng chen vào :

- Khắc khắc~ Chủ nhân sau khi hưởng dụng có thể cho chúng huynh đệ bọn tôi xài ké được không ?

- Ài~ Nữ nhân đẹp như vậy cho các người thật có chút đáng tiếc... Ai bảo ta sinh ra lại tốt bụng như vậy !

Gia Hân nghe thấy lũ cầm thú coi nàng như món hàng đầy đưa cho nhau thì vừa nhục nhã vừa tức giận, đang định cắn lưỡi tự vẫn thì một bàn tay như kim sắt đã chen vào giữa hàm răng ngăn nàng tự kết liễu.

- Ài~ Trùng hợp thật, ta cũng không thích nữ nhân lên tiếng khi đang “làm việc”.

Vừa dứt lời thì một tiếng kêu thảm vang lên ,gã nam tử bằng một động tác vừa nhanh vừa độc đã bứt lưỡi của Gia Hân ra ngoài .Đám thủ hạ vừa rồi còn hào hứng đến đỏ mắt thì khi gặp phải cảnh tượng này đều đồng loạt cảm thấy tụt núng ,phảng phất như có ai đó dí mũi dao nhọn hoắt vào sống lưng khiến chúng không nhận được khổ rừng mình .

- Uhm...Ummm~

Trông thấy Gia Hân ú ớ trong tuyệt vọng càng khiến thú tính trong gã bùng lên mạnh mẽ ,bàn tay to lớn không kiên nhẫn xé nát y phục trên người nàng :

- Kêu đi !Dù có kêu rách họng thì cũng không có ai đến cứu nàng đâu !

Dứt lời gã vục mặt vào cổ Gia Hân mà tham lam hấp thụ hương thơm từ cơ thể nàng .

(Ài-Quả đúng là vu vật .Da thịt vừa thơm vừa mềm ,lại còn trơn bóng mát lạnh .Mà sao gáy của ta lại cũng cảm thấy mát lạnh ?)

Đang thắc mắc thì một lực nặng nề đánh vào gáy đá văng gã lên cao ,mạch máu bị đá vỡ nát khiến y vừa quay cuồng trên không vừa phun máu tung tóe .

- Con mẹ nó !Thằng nào ?Thằng nào dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử ?

Không ai thèm trả lời .Thế nhưng chỉ cần nhìn tên tiểu tử về mặt băng lãnh đang đứng cạnh Gia Hân là đã đủ để y hiểu hết mọi chuyện .

- Nội thương .Lưỡi cũng đứt rồi .Không sao ,không việc gì .

Thanh âm khàn khàn lạnh lẽo của hắn khiến Gia Hân có chút lo sợ ,tuy vậy nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy chàng trai trẻ này thân thiết đến kì lạ .Bờ vai dù nhỏ bé nhưng khi dựa vào lại mang tới cảm giác yên bình khiến nàng suýt chút nữa thì ngủ mất .

- ...

Hắn ôm thân thể mềm nhũn của Gia Hân ,máu tươi từ miệng nàng lặng lẽ chảy xuôi theo nếp áo hắn .Nặng thật ,cái cảm giác ai đó tựa lên vai hắn trút những hơi thở cuối cùng ,cái ánh sáng le lói của một linh hồn sắp tắt...Lần đó ,lần đó nữa ,rốt cục thì đến bao giờ hắn mới đủ năng lực để khiến những điều này vĩnh viễn không xảy ra ?

- Lũ ngu !Chúng mày làm gì mà để...

Giận cá chém thớt ,nam tử anh tuấn hùng hổ quay sang chửi mắng đồng bọn . Thế nhưng toàn bộ đám thủ hạ đều đã nằm la liệt trên đất ,làm gì có tên nào còn sống để mà nghe y kể lể .

- Khốn kiếp !

Thử hỏi trên đời còn nỗi căm hận nào bằng cái hận đang chuẩn bị chén thì miếng mồi lại văng ra khỏi miệng .Nam tử anh tuấn gầm khê một tiếng (lần này là giận thật) ,trường kiếm mang theo hàn quang lạnh lẽo đâm tới quyết tâm lấy mạng nhỏ của hắn .

Một bên là Gia Hân, một bên là lưỡi kiếm hiểm ác nhưng hắn không hề lung túng, tay phải đưa lên chuẩn xác bắt trúng mũi kiếm của nam tử. Vì sở trường của gã là pháp thuật cùng phù chú, đối với kiếm pháp chính là rối tinh rối mù nên dù công lực thâm hậu thì mũi kiếm cũng chỉ tiến được một đoạn vài centimet rồi dừng hẳn.

- Cái họa tiết này... Vạn Tuế hử ?

- Mẹ kiếp !

Gã hừ lạnh một tiếng sau đó xoay thanh kiếm buộc hắn phải thu tay về để khỏi rụng ba ngón tay. Quăng thanh kiếm qua một bên, gã phán :

- Đã vậy thì ta cho ngươi đi cùng con tiện nhân này luôn !

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mẹ chồng nàng dâu

Nam tử phóng thích ra toàn thân công lực khiến mấy tấm ván dưới chân y nổ đùng đùng, vụn gỗ văng tung tóe. Tiếp đó gã làm ra một tư thế kì lạ, hai tay hướng thiên tích tụ linh lực tạo thành một quả cầu năng lượng. Linh khí đậm đặc thổi vào bầu không khí hơi thở từ vong nồng đậm, mà gã tu chân giả kia thì vênh mặt lên tỏ vẻ cao cao tại thượng đồng thời tỏa ra uy áp đè nặng lên ngực hắn khiến cho ngay cả việc hô hấp cũng trở nên khó khăn.

(Là *Spirit B* trong Dg* B*!?! Con mẹ nó đây là vấn đề bản quyền đây!)

Gia Hân theo bản năng lấy thân mình chắn trước mặt hắn, bộ dáng sốt sắng cùng ánh mắt tuyệt vọng giống như đang kêu hắn chạy đi, cũng giống như đang sầu não vì đôi mắt cá chết của hắn hoàn toàn chẳng giống mẫu thân chút nào. Ai mà đoán được chứ, vì những gì nàng nói chỉ gói gọn trong mấy từ:

- Uhm~um!

Dù có sống bao nhiêu kiếp, dù có chết đi sống lại bao nhiêu lần thì chung quy hắn cũng là con người chứ đâu phải bụt gỗ tượng sành. Nhìn tấm lưng ong yếu kiều kia, nhìn bờ vai thon gọn kia hắn bỗng cảm thấy trong miệng khô đắng, một từ “mẫu thân” nghẹn ngào trong miệng hồi lâu cuối cùng vẫn là không nói ra được:

- Người tránh qua một bên đi.

Biết Gia Hân sẽ không tránh nên hắn chủ động chen lên trước, tay phải tựa lưng vào một mẫu gỗ búng thẳng tới quả cầu *Spirit B* khiến nó nổ tan tành. Uy lực từ vụ nổ làm cho gã bị cháy xém mất một mảng tóc, xem ra là sắp chuyển từ *Sngku* sang cosplay Kriin rồi.

- Cái này... Không thể nào!

Không biết có phải là do dư chấn quá lớn hay vì sốc văn hóa mà y vốn đang oai phong lẫm liệt đột nhiên loạng choạng rồi ngã dập mông. Biểu cảm trên mặt toàn bộ đều là kinh hãi cùng không thể tin nổi.

- Bộ não chỉ phát lại được những thứ đã từng trải nghiệm. Ở đây chỉ có thông tin về công lực của ngươi, nên ngoại trừ công lực cao thâm thì cho dù ngươi tung ra sát chiêu uy lực đến đâu cũng chỉ là bánh vẽ (*) thôi.

(*) Bánh vẽ: Có đẹp mà không có thơm, không ăn được. Cũng có thể hiểu là không có thật.

Lời hắn nói một chút gã cũng không hiểu. Cơ mà dường như là thứ gì đó ghê gớm lắm nên y đành phải làm bộ hoảng hốt:

- Không thể nào! Người nói láo!

- Đéo tin thì rút.

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi quay sang Gia Hân:

- Miệng còn đau không? Trước tiên cứ khoác tạm cái áo này lên đã.

Nhìn da thịt trắng nõn của Gia Hân bị bạch y của hắn che lại khiến nam tử anh tuấn có một loại xúc động muốn thổ huyết. Rõ ràng mới vài phút trước đây còn là nơi gã tự tung tự tác, thế nhưng thẳng thắn con này chỉ mới xuất hiện nói vài câu đã khiến y cảm thấy nóng lòng như một trò đùa. Trong đầu trống rỗng khiến gã không nghĩ ra nổi tiếp theo nên làm gì, nói gì, nghĩ gì. Tựa như một gã hề diễn sai kịch bản, hoàn toàn không biết phải tiếp tục như thế nào.

- Nếu đã vậy bốn hoàng tử dùng công lực cao ép chết đi!

Càng nghĩ càng loạn, cuối cùng nam tử kia đã tiếp cận đến trạng thái điên cuồng, song chương ần chứa uy áp cường đại vùng tới ý định đánh nát đầu hắn.

Kinh khí quất vào mặt đau rất khiến hắn cảm thấy vô cùng buồn bực, một tay ôm chặt Gia Hân để kinh khí không đã thương nàng, tay còn đánh ra một chương cản lại thể công của tên điên kia.

Tay hắn vừa nhỏ vừa gãy, tưởng như khi va chạm với đối thủ sẽ lập tức vỡ nát nhưng ngờ đâu tay hắn chẳng những không đứt không mẻ mà ngược lại đối phương sau một tiếng kêu thảm liên đánh mất chiến ý, dùng hết sức thu tay trở về.

Tại sao gã lại hành xử kì quái như vậy? Lí do rất đơn giản, chính là vì ngay thời điểm chạm vào tay hắn thì một luồng năng lượng kì quái đã tràn vào kinh mạch tại cánh tay khiến hai tay của y nổi lên đầy những khối u xanh tím trông hết sức kinh khủng.

Cảm nhận hai tay dần trở nên tê dại khiến gã không khỏi kinh hoàng, nghiêng răng nói:

- Lại dám dùng độc công ám toán bốn hoàng tử. Đồ hèn hạ!

Hắn bầu chặt năm ngón ngăn nam tử anh tuấn rút tay về, hừ lạnh đáp:

- Vậy không lẽ xách đầu đi cường gian nữ nhân mới là không hèn hạ?

Tiềm năng của ảo cảnh là vô cùng vô tận, chỉ cần là thứ tưởng tượng ra được thì đều có thể hiện thực hóa. Tuy rằng nam tử kia có công lực vượt trội hơn hẳn nhưng võ học trên đời vô cùng đa dạng, lại có hiệu quả tương sinh tương khắc, không phải lúc nào sức trâu cũng là kẻ chiến thắng.

Độc công của hắn không chỉ có năng lực tàn phá đáng sợ mà tốc độ xâm nhập cũng rất nhanh. Chưa đầy năm giây nam tử kia đã phòng rộp hết lên, thân thể khô ngo chớp mắt đã hóa thành một con heo mập toàn thân đầy mụn nước.

Đang chuẩn bị tung đòn kết liễu thì chẳng hiểu sao thân thể y bỗng mờ dần rồi biến mất. Gia Hân cũng không còn trong vòng tay hắn nữa, thanh âm chiếc áo rơi xuống sàn nặng nề như đánh sâu vào sự hụt hẫng trong lòng hắn vậy.

Cảnh vật xung quanh đồng loạt tan rã, hắn nhận ra bản thân lại trở về căn phòng hồi sáng và đang nằm trên cái giường mà hắn đã rời khỏi gần một tiếng trước.

- Hải tử! Hải tử! Cuối cùng con cũng tỉnh rồi. Có bị thương không?

Còn đang chưa hiểu chuyện gì thì hắn đã bị Gia Hân ôm chặt đến mức xương cốt phát ra một loạt thanh âm lạo xạo như rang lạc:

- Keep calm. Người tính ghì chết ta à? Mà đừng có mang cả giày lên giường như thế chứ.

Nàng ngượng ngùng buông hắn ra nhưng không hề có ý bước xuống giường mà thay vào đó nằm dài ra chống cằm nhìn hắn cười cười đầy gian xảo.

- Mặt ta dính cái gì à?

Hắn vừa hỏi vừa lấy tay chà lên mặt nhưng mục đích chỉ là để rời đi sự chú ý của Gia Hân mà thôi. Cái cảm giác bị người khác, đặc biệt là nữ nhân nhìn chòng chọc...

Thực sự là không thể nào tiếp thu nổi.

- Không. Ta chỉ đang thắc mắc tại sao con lại khả ái như vậy.

- Trên mặt ta có chỗ nào khả ái?

Hắn bật cười khô khốc. Khen một nam nhân là khả ái, vị mẫu thân này thật là biết cách đả kích người khác.

Gia Hân đưa tay vuốt ve mặt hắn, ôn nhu nói:

- Miệng mỏng khả ái. Mày kiếm khả ái. Mũi cao khả ái. Da trắng khả ái. Càng nhìn càng thấy thuận mắt a!

Bất ngờ Gia Hân xán lại gần hân, hơi thở thơm tho phả ra như mê được khiến hân trở nên ngây dại:

- Con có muốn mãi mãi ở bên mẫu thân không?

Hân bình thản đáp:

- Ta đương nhiên muốn mãi mãi ở bên người. Cơ mà ở bên mẫu thân thì có chỗ tốt nào vậy?

Gia Hân đầu ngờ rằng muốn ở bên hải tử cũng phải đưa ra chỗ tốt. Nàng cau mày ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cắn môi đáp:

- Chỗ tốt... con muốn thứ gì mẫu thân cũng cho con hết.

- Tốt. Ta muốn ăn nãi (bú sữa).

Thoạt đầu Gia Hân cứ ngỡ là mình nghe nhầm. Nàng quan sát thật cẩn thận vẻ mặt của hân, sau khi xác nhận là không có chút đùa giỡn nào thì mới ngập ngừng hỏi:

- Ăn... ăn nãi... Tại sao?

Hân nhìn Gia Hân như thể nàng vừa hỏi một điều quá đỗi hiển nhiên và xúc phạm tri thức của nhân loại:

- Vì sữa mẹ là thức ăn tốt nhất cho trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ.

Gia Hân bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng:

- Nhưng con đâu còn nhỏ nữa!

Hân là loại người gặp mạnh càng mạnh, đối phương càng cùng hân nói lý hân càng lì lợm không chịu hời hợt. Bộ mặt non nớt nhăn lại trưng ra biểu cảm đau khổ sâu muộn đồng thời đấm ngực bùm bụp, Chỉ Phèo mà không rạch mặt thì chắc cũng không diễn khổ hơn hân được:

- Đừng để ánh mắt đánh lừa. Tuy bề ngoài là vậy nhưng tâm hồn ta mới chỉ là một đứa trẻ thôi. Ta cũng cần được yêu thương chứ. Tại sao vậy? Thê tử thì ngang bướng khó bảo, bụng đói thì mẫu thân không cho ăn nãi. Tại sao thế giới này lại tàn nhẫn với ta như vậy?

- Được rồi, được rồi. Ta chiều con là được chứ gì?

Gia Hân cũng đến cạn lời với thằng con quý tử này. Đôi tay nàng rụt rè kéo vạt áo trẻ xuống để lộ bờ vai thon xinh đẹp, phối hợp cùng khuôn mặt e thẹn ửng hồng khiến cảnh tượng trong phòng càng nhìn càng dễ gây hiểu lầm.

(Ngượng ngùng gì chứ? Hân chỉ là một đứa nhỏ khờ khạo, hơn nữa còn là hải tử của ta, mắc gì phải xấu hổ như vậy?)

Đã nghĩ thông suốt nên động tác của Gia Hân quyết liệt hơn hân, bạch y trượt dài trên thân thể kiều diễm khiến cho xuân quang sáng lạn lóe ra khắp phòng.

Bỗng hân giữ lấy tay Gia Hân sau đó chỉnh lại y phục của nàng cho gọn gàng tử tế. Suy cho cùng thì một kẻ tuổi chát đầy mình như hân vẫn không thể mặt dày mà đi chiếm tiện nghi của vị mẫu thân khờ khạo này.

- Sao vậy? Ta tưởng con muốn ăn nãi?

- Thôi khỏi. Có lỗi với thê tử lắm.

Nhìn hân cẩn thận chu đáo mặc lại y phục cho nàng khiến Gia Hân vừa xấu hổ vừa cảm động.

(Đứa con này tuy khuôn mặt có điểm lạnh lùng nhưng cũng thật ôn nhu. Chỉ là với thái độ lạnh lùng như thế này thì chẳng biết hân có kiếm được bạn gái không nữa. À mà khoan...)

Chợt nhận ra điều gì đó sai sai trong lời nói của hân khiến mặt nàng trở nên tái nhợt:

- Tiểu bảo bối, con nói thê tử là sao? Con đã kết duyên rồi? Nhưng con vẫn còn là tiểu nam hài... Kê nào mà lại độc ác đến như vậy?

Thanh Dương đang lúc bấm một lư Tử Âm Thi Quý thành thật nát không hiểu sao đột nhiên ngửa ngáy cái mũi hất xì liên tục. Đã là tu sĩ Kim Đan kì mà còn bị cảm lạnh, thật kì quái a!

Trước ánh mắt sốt sắng của Gia Hân thì hân tựa như một nam sinh cấp ba bị phát hiện là có bạn gái, ánh mắt hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mẫu thân. Trong tình huống khó xử thế này, chỉ cần một nụ cười tự tin, à nhầm, cần lảng sang chuyện khác.

- Trong này ngọt ngọt thế nhỉ. Hay là mẩu thân dẫn ta ra ngoài chơi được không? Miễn cho lại lạc đường thêm lần nữa.

Quả nhiên nhắc đến việc vừa rồi khiến cho Gia Hân trở nên khản trương hơn hẳn. Nàng lo sợ cũng phải thôi. Đang yên đang lành bỗng nhiên bị dịch chuyển sang một không gian khác, đổi lại là người bình thường thì đã sớm hóa điên rồi. Tuy hài tử của nàng coi bộ có chút ngốc nghếch nhưng hẳn bị ngốc chứ không bị mù. Nếu cứ liên tục bắt gặp những chuyện kì quái thì sớm muộn gì hẳn cũng nhận ra đây không phải thế giới thực.

(Có lẽ đối phương là bị gia đình bắt buộc. Lại nói việc kết duyên từ nhỏ cũng là rất bình thường trong xã hội ngày nay, đối phương chắc cũng chỉ là một tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu. Là ta đã nghĩ quá nhiều rồi.)

Gia Hân tự an ủi mình. Dù sao thì khi nhắc đến vị “thê tử” kia thái độ của hẳn cũng rất vui vẻ nên chắc đối phương cũng là một cô gái tốt.

- Được. Để ta dẫn con đến nơi này chơi rất vui.

Lời giới thiệu đầy hứa hẹn của Gia Hân khiến hẳn có chút hứng thú. Lăn khỏi giường bằng một động tác dứt khoát và tiết kiệm calo, hẳn hỏi:

- Nơi này có thứ chơi vui sao? Có mới nói nha. Lừa trẻ con là không có tốt đâu.

Gia Hân tỏ vẻ bí ẩn nháy mắt với hẳn:

- Tất nhiên không lừa con. Bất quá có một chút điều kiện. Con nói cho ta nghe một chút về thê tử của con được không?

Hắn nghe vậy thì chớp chớp mắt nhìn Gia Hân đầy “khiếp sợ” sau đó khoanh tay nhảy phắt lên giường nằm ngay đơ một đồng:

- Mẩu thân vậy mà lại chơi tâm kế với ta. Không thèm đi đâu nữa sát.

Ai nói người nghiêm túc không giận dỗi, họ thậm chí còn giận dỗi một cách nghiêm túc.

Gia Hân làm gì có kinh nghiệm trông trẻ, chưa kể hẳn còn là một đứa trẻ quái gở khiến nàng không khỏi lúng túng:

- Là mẩu thân sai. . . mẩu thân không nên ép con. Đừng giận a. Nóng giận là hại gan đấy.

Lời lẽ không ăn thua. Nàng thử vươn tay捏 má hẳn, cũng không có tác dụng nốt. Xem ra nàng đã vô tình đụng phải nghịch lân của tiểu tổ tông này rồi.

- Thôi được rồi đừng giận nữa. Lại đây nẫu thân thương thương nào.

Nàng kéo hài tử lại gần rồi hôn nhẹ lên trán hẳn. Có lẽ bởi hẳn mới phá thân đồng tử không lâu hơn nữa còn luyện Kim Chung Trạo nên nội công thuần dương ngay lập tức tác động mạnh mẽ đến Gia Hân.

(Ấn. Mùi vị thật không tệ. Lại thêm một lần. . .)

- Đủ rồi, nước miếng tèm lem hết cả.

Hắn bị Gia Hân hôn tới hôn lui đến tối tăm mặt mũi, không còn cách nào khác đành dùng sức phải đẩy vị mẩu thân này ra. Linh hồn là thuộc về chí âm, nếu gặp thân thể người sống mà đặc biệt là thân thể thuần dương như hẳn thì khó mà kháng cự được cảm dỗ.

Gia Hân ngượng ngừng lau nước miếng. Thịt của tiểu hài tử thật đúng là ngon khó cưỡng mà.

- Vậy giờ đi đâu? Dù sao ngồi một chỗ cũng có chút nhàm chán.

Hắn chắc lười. Dù sao thì tiếp tục giả bộ cũng không ích gì, hơn nữa nghĩ đến việc Dương Dương đang sốt sắng tìm kiếm liên khiến hẳn chẳng còn tâm trạng đâu mà đùa giỡn.

Gia Hân đâu biết hẳn nghĩ nhiều như vậy, một chụp túm hẳn lên rồi bế kiểu công chúa:

- Để mẩu thân bế con đi. Nơi đó nhất định con sẽ rất thích!

Hắn không đồng ý cũng chẳng phải đối, mặc cho nàng tùy ý bế bồng. Một phần bởi hẳn đã quen với vòng tay Dương Dương nên khi được nữ nhân khác bế cảm giác có chút thiếu tự nhiên.

Vòng tay của Gia Hân mềm mại như mây, hơn nữa mỗi bước di chuyển đều như lướt đi trên mặt đất khiến hẳn giống như đang lơ lửng trên không. Loại cảm giác kì lạ này kết hợp với thân thể mệt mỏi do gặp đủ thứ phiền phức từ sáng đến giờ không ngừng xâm chiếm khối óc non nớt khiến hẳn dù có tâm trí kiên định đến đâu cũng dần dần cảm thấy vô lực.

(Không thể ngủ! Buông lỏng tinh thần trong ảo cảnh rồi bị khống chế thì oảng chó. Mục đích của mẹ nuôi vẫn chưa rõ, lúc này tuyệt đối không được mất cảnh giác.)

Hắn nhú chặt chân mày mong muốn ngưng tụ tinh thần lực. Thế nhưng từ trong đại não không ngừng sản sinh cảm giác mệt mỏi khiến mí mắt hẳn càng lúc càng nặng, cảm giác ở những đầu ngón tay đã bắt đầu không còn nữa.

- Mẫu thân.Về thê tử của ta,kì thực nàng ấy là một người rất tốt.

Gia Hân có chút ngạc nhiên khi hắn chủ động đề cập tới vấn đề này,nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Tên cô ta là gì?

Thay vì gọi là “con dâu” hay gì đó tương tự thì Gia Hân tương thẳng một cụm “cô ta” lạnh như băng mới vọt lên từ Nam Cực đủ thấy địch ý với “nàng dâu chưa qua tuyển chọn” này lớn tới mức độ nào.

Thế nhưng hắn đang quay cuồng trong mơ hồ thì nhận ra thế quái nào được,vẫn cứ thao thao bất tuyệt:

- Thanh Dương,Thanh trong băng thanh ngọc khiết,Dương trong thái dương chi quang.Cơ mà tính cách thực sự rất trẻ trâu,cùng chữ Thanh một chút cũng không phù hợp.

(Một cái tên tầm thường xấu xí.)

Gia Hân bĩu môi,nhưng đương nhiên là nàng sẽ không đại dột mà nói như vậy với hắn:

- Con có yêu nàng ta không?

Nàng buột miệng hỏi,nhưng rồi lại bật cười vì câu hỏi của mình.Một tiểu hài tử như hắn thì biết gì là yêu cơ chứ.

Hắn trầm mặc một lúc rồi cười nhạt:

- Nếu yêu là để chỉ cảm giác muốn ở bên ai đó vĩnh viễn thì...Đúng vậy,ta yêu Dương Dương.

Câu trả lời thẳng tuột của hắn khiến Gia Hân kinh hãi nhiều hơn là ngạc nhiên.Có thể khiến một thằng nhóc mới tý tuổi đầu đã lụy tình thế này thì nữ nhân kia hoặc là cực kì tốt,hoặc là một cái yêu tinh am hiểu mị thuật,mà nàng thì không nghĩ là hắn may mắn như vậy đâu.

- Sao con có thể thẳng thắn như vậy?Trên đời còn rất nhiều nữ nhân ôn nhu và xinh đẹp a.

Hắn bắt đầu cảm thấy việc nói là không đủ để duy trì sự tỉnh táo:

- Hồng phấn cô lâu,tuyệt sắc mỹ nữ sớm muộn cũng thành một quả táo tàu nhăn nheo.Ăn sau về ngoài ôn nhu như nước chắc gì đã không phải loài ác quỷ.Nhưng Dương Dương thì không,nàng vĩnh viễn không cùng bọn họ tương đồng...vĩnh viễn...

Thanh âm của hắn yếu dần rồi tựa đầu vào vai Gia Hân ngủ thiếp đi.

- Xin lỗi.Mẫu thân không còn lựa chọn nào khác.

Gia Hân dịu dàng vuốt tóc hắn.Muốn một người sống vĩnh viễn ở trong ảo cảnh là rất khó,nhưng không phải không thể xảy ra.Chỉ cần kéo ý thức xuống tầng sâu nhất của ảo cảnh,khi đó ranh giới giữa thật và ảo sẽ không còn tồn tại.

.....

- Tiểu Thanh tý tý,ta nghe thấy có tiếng gì lạ lắm.

Thanh Long lắng tai nghe một hồi sau đó nhìn Bạch Hổ đầy hoài nghi:

- Có nghe thấy gì đâu.

Chu Tước cười khẩy chêm vào:

- Có phải muội thần hồn nát thần tính không đấy?

- Làm gì có chuyện đó!

Bạch Hổ tức tối kêu lên.Thế nhưng bọn họ đang ở trong hang quỷ chứ không phải đại hội âm nhạc,ai thèm quan tâm con bé nghe thấy gì chứ.

Thanh Dương

Thanh Dương

Thanh Dươngggg~

- Aaa~Nhức đầu a!

Gia Hân nhưn mảy nhìn Bạch Hồ bật kín lỗ tai chạy đi. Có lẽ đây không phải phản ứng thông thường khi có ai đó gọi tên mình.

(Không phải sao? Nhưng đây là đứa nhỏ tuổi nhất rồi.)

Bỗng Gia Hân quay ngoắt lại. Một nguồn năng lượng rất lớn đang tiến về phía hải tử của nàng ngay cả khi nàng đã phong ấn hân xuống dưới lòng đất.

Xẹt~

Con quỷ bị xé ra làm đôi, dòng máu xanh lè gòm ghriếc của nó ăn mòn sàn đá và kéo cái xác của nó xuống thật sâu dưới lòng đất.

- Tiểu bảo bối!

Thanh Dương hoảng hốt nhìn quanh. Sau khi chặt chém mọi tay thì cuối cùng nàng cũng tới được đây, nhưng ngoại trừ bốn bức tường đá phủ đầy rêu thì chẳng còn gì khác khiến nàng có một loại cảm giác hoang mang tột độ.

Một cơn gió lạnh bất ngờ ập đến từ phía sau nhưng Thanh Dương phản ứng vô cùng nhạy bén đã kịp vùng kiếm lên chống đỡ. Nhuyễn kiếm linh hoạt biến hóa thành hình xoáy ốc hóa giải mọi đòn tấn công, đối phương tuy đánh lên nhưng hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Xèo xèo~

Thanh Dương nhíu mày nhìn thân kiếm bị ăn mòn đang bốc lên từng đợt khói trắng, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi không phải ma quỷ tầm thường. Ấn nhẫn lâu như vậy là có mục đích gì?

- ...

Gia Hân không đáp. Nàng chăm chú quan sát Thanh Dương hồi lâu rồi cũng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là Thanh Dương?

Thanh Dương càng thêm lạnh lùng:

- Sao ta phải nói cho ngươi?

Gia Hân cũng không chịu thua kém:

- Cũng phải. Ngươi đâu thể là người mà hân nhắc tới.

Hân khí từ hai nữ nhân tỏa ra khiến những phiến đá trong phòng dần ngưng kết một tầng băng mỏng. Đôi bên im lặng lườm nhau gần năm phút, cuối cùng Thanh Dương vì nóng lòng muốn biết tin tức của hân nên buộc phải lên tiếng trước:

- Ngươi nói hân nhắc đến ta. Ngươi đã gặp hân?

Gia Hân lơ lửng trên không mang theo vẻ mặt cao ngạo lãnh khốc, âm khí cuộn cuộn khiến Thanh Dương không dám vọng động. Đối phương tuy chỉ còn hồn phách nhưng đã tu luyện nhiều năm trở thành oán linh. Nếu cứ cậy mạnh lao lên thì có khi chết thể nào cũng không biết.

- Hân luôn miệng khóc lóc nói rằng một nữ nhân tên Thanh Dương sẽ tới cứu hân. Bất quá... ngươi cũng quá lớn đi. Dương thọ bao nhiêu?

- Hai mươi tám. Giờ hân đang ở đâu?

Thanh Dương làm bộ bình thản nhưng kì thực trong lòng đã sớm loạn cả lên. Hành hạ một đứa trẻ đến phát khóc, chẳng lẽ lũ ma quỷ này không biết nhân quyền là gì sao?

(Hai mươi tám? Trẻ con thích chơi đồ cổ à! Sao ta có thể để hải tử rơi vào tay nữ nhân vô liêm sỉ này!)

Không khó để Gia Hân nhìn ra Thanh Dương không còn là xử nữ. Nghĩ đến cảnh hải tử ngây thơ thanh thuần bị nữ nhân này lừa vào động phòng mà nàng lòng đau như cắt. Chưa kể nữ nhân này còn lạnh lùng như vậy, thế giới mà hân đang sống có lẽ chẳng hề có tình thương.

- Ngươi hỏi phần nào của hân?

Nữ nhân một khi nổi giận thì cực kì đáng sợ, mà người mẹ lúc nổi giận thì càng đáng sợ hơn. Gia Hân lúc này nộ khí bùng bùng, lời nói cũng tương đối hiểm ác.

Thanh Dương nghe vậy thì ngây ra, nàng hỏi như một đứa ngốc:

- Nghĩa là sao?

- Là sao à? Là phần thân ở cửa trang viên, phần chân thì vát tại gốc cây cổ thụ cạnh căn nhà ba gian này. Lát nữa nếu ngươi còn mạng đi ra khỏi thì sẽ bắt

gặp ngay thôi.

Đương nhiên là Thanh Dương không tin. Tiểu bảo bối mới nửa giờ trước còn nũng nịu trong lòng nàng sao có thể nói chết là chết, nói hai khúc là hai khúc. Thế nhưng nữ ma đầu trước mặt tà khí xung thiên, mặt ta nói là đi phát kẹo hay dắt người già qua đường thì có thể khó tin chứ làm mấy chuyện giết người hủy xác thì chẳng ai có thể hoài nghi.

Nàng thả ra thần thức đề dò quanh trang viên nhưng khắp nơi đều có xác thịt ngồn ngộn, dựa vào khả năng cảm ứng của thần thức căn bản là không thể nhận biết được ai với ai. Không những thế Thanh Dương còn vì cường chế mở rộng phạm vi của thần thức mà khiến cho đầu đau như sắp vỡ, dù sao thì thần thần của tu sĩ Kim Đan kì tối đa cũng chỉ có phạm vi vài trăm mét mà thôi.

Đau đớn dữ dội khiến Thanh Dương buộc phải vận công áp chế. Trong lúc đó Gia Hân cũng chỉ lẳng lặng quan sát, khuôn mặt lạnh lẽo khiến người ta khó mà đoán được trong đầu nàng ta đang suy tính những gì.

Con đầu đã giảm bớt, Thanh Dương vừa ngừng điều tức liền bắt ngờ vung kiếm chém về phía Gia Hân:

- Hải tử cũng giết. Ngươi có còn là con người không?

- Ta đã chết. Đương nhiên không còn là người.

Gia Hân hừ lạnh, dùng tay thay kiếm chặn lại đòn tấn công của Thanh Dương:

- Dám múa kiếm trước mặt người nhà Đông Phương? Ngai sống quá lâu sao?

Đông Phương gia tộc chuyên về chế tạo binh khí, đã từng tạo ra không ít thần khí nổi danh. Giá trị của thần khí đâu thể mua bằng kim ngân châu báu, vậy nên rất nhiều môn phái đã dùng bí kíp võ công để trao đổi. Số bí kíp tăng theo chiều dài lịch sử của gia tộc Đông Phương, đến đời nữ chủ Gia Hân thì những bí kíp đó đương nhiên trở thành của nàng. Nếu không phải vì xuất giá khi tuổi đời còn trẻ thì trên giang hồ đã xuất hiện một nữ hiệp võ công cao cường.

Trở lại với mặt thất bên dưới căn nhà ba gian.

Hai bên đã so đấu gần ba trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Gia Hân bây giờ không còn là nữ nhân nhu nhược ngây thơ ngày xưa nữa, mỗi chiêu đều hung hiểm vô cùng. Thanh Dương cũng chẳng vừa, xưa nay chưa từng thấy nàng giao đấu nghiêm túc như vậy, tựa như một tia chớp tím lướt đi vùn vụt. Không khí theo sự di chuyển của hai người tạo thành một quả cầu khí lớn ở chính giữa căn phòng, thỉnh thoảng từ trong đó lóe ra vài đường kiếm khí khiến cho tường và sàn nhà bị đánh cho nát bấy.

- Sao ngươi dám...

Thanh Dương bất ngờ tăng tốc độ khiến Gia Hân lập tức rơi xuống hạ phong. Nhuyễn kiếm lóe lên như thiểm điện không ngừng đánh vào âm thể của Gia Hân, những nơi bị chém không ngừng tỏa ra khói đen nhìn rất rùng rợn.

- ...giết tiểu bảo bối của ta!

Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm. Kiếm xuất nhân vong, chiêu thức liên miên bất tận, sát cơ trùng trùng điệp điệp. Kẻ nào ăn trọn combo thì không chết cũng dật dẹo.

Gia Hân tuy là oán linh, về lẽ thường sẽ không bị ảnh hưởng bởi công kích vật lí nhưng Thanh Dương truyền linh lực vào nhuyễn kiếm đã khiến nàng bị thương không nhẹ. Nàng là vậy, Thanh Dương cũng chẳng khá hơn. Trận chiến dai dẳng gần như đã hút cạn sức lực của cả hai nữ nhân, giờ đây chỉ cần ai kiên cường tới phút cuối thì sẽ là người chiến thắng.

- Tiểu bảo bối? Ha ha~

Gia Hân khinh bỉ liếc nhìn Thanh Dương nước mắt tèm lem, lạnh giọng quát:

- Tiểu bảo bối là để ngươi gọi sao!?

Bàn tay của Gia Hân đột nhiên chia năm xẻ bảy, giống như giao long lao tới cực nhanh khiến Thanh Dương không có cơ hội tránh né. Kì chiêu bậc này quả thực là vượt ngoài sức tưởng tượng, nàng chỉ kịp cắt đứt hai khối, số còn lại mạnh mẽ đâm vào thân thể Thanh Dương. Mỗi cái đều nhọn hoắt như mũi giáo, dễ dàng xuyên qua linh khí hộ thân ghim chặt nàng lên tường.

Gia Hân trải qua biến cố lớn, lại không ngừng tu luyện, sớm đã vượt xa bản thân trước kia chỉ biết kiếm chiêu mà không có công lực. Thanh Dương rơi vào cảnh này không phải vì chủ quan khinh địch, mà là do đối thủ của nàng quá mức cường đại.

- Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm của ngươi không tồi. Nếu mà công của ta kém đi ba năm thì hẳn đã bị ngươi đánh cho hồn phi phách tán rồi.

Nàng vung tay quăng Thanh Dương qua một bên rồi liếm máu tươi trên bàn tay, chặc lưỡi:

- Thiên sinh mị cốt, chẳng trách khiến hần mê đắm như vậy. Đáng tiếc chỉ là một nữ nhân vô liêm sỉ, đến hải tử cũng không buông th...

Ầm~

Một đường kiếm uy mãnh chém đứt lời nói của Gia Hân, sán đá cũng bị một kiếm này chém ra một cái khe sâu không thấy đáy. Kiếm này chỉ nói nhanh thôi thì chính là xúc phạm, tốc độ của nó gần như đã tiếp cận vận tốc ánh sáng.

- Đó... không phải do ta cố ý.

Việc bị chú ần khổng chế làm mất thân đồng tử của hắn đã lưu lại vết sẹo không bao giờ lành trong lòng Thanh Dương. Giờ đây lời nói của Gia Hân chẳng khác gì một trào mãnh mẽ xé toạc nó khiến cho máu chảy đầm đìa. Hồ thẹn, nhục nhã, ân hận... toàn bộ những cảm xúc này như nổ tung trong đầu Thanh Dương khiến tâm trí nàng có điểm hồng mất.

- Ái chà~Đâu cần tức tối như vậy.

Thân thể bị chém làm đôi của Gia Hân rục rịch nổi lại về nguyên dạng. Tuy quá trình này hao tổn rất nhiều linh khí nhưng không thể phủ nhận đây là sự vượt trội của âm thể. Nếu là người phạm, hay thậm chí là tiên nhân khi nhục thân bị tổn thương như vậy thì chết là cái chắc.

- Nói ngươi dụ dỗ tiểu hài tử ngươi không chịu. Vậy chẳng lẽ là tiểu hài tử dụ dỗ ngươi sao?Hắn dụ dỗ sao?

- Vô liêm sỉ!

Thanh Dương cắn chặt răng ngọc. Cả đời nàng chưa bao giờ phần nộ như hôm nay.

- Câu đây giữ nguyên nhân đôi rồi trả cho ngươi!

Gia Hân tuy cười lạnh nhưng hắc khí cuộn cuộn bao phủ quanh thân cho thấy nàng cũng đang cực kì tức giận.

Kenggg~

Nhuễn kiếm sau cú va chạm kịch liệt thì cuối cùng đã không chịu nổi mà vỡ tan. Tại thời điểm Gia Hân nghĩ rằng đối phương đã hết xí quách thì bất ngờ nàng ăn một cái bạt tai nháng lửa.

- Ngươi...

Chát~

Lại thêm một cái tát đánh lên mặt Gia Hân. Vì linh lực của đối phương không còn nhiều nên cái tát không quá đau, nhưng nó lại thổi bùng lên ngọn lửa phần nộ của Gia Hân.

Ình~

Cái bạt tai này nổ vang như đại bác đủ thấy uy lực của nó ghê gớm thế nào. Gia Hân phản khách vi chủ, một đòn thu lại cả vốn lẫn lời đánh Thanh Dương cảm đầu xuống sán đá. Ai nói cái tát của đàn bà con gái là mềm nhũn yếu đuối? Trong trường hợp này thì so với Hàng Long Thập Bát Chương cũng chẳng kém là bao đâu.

.....

- * *, * *, mau dậy đi. Ngươi nằm một canh giờ còn chưa đủ sao?

Thanh âm cứ quanh quẩn trong đầu khiến hắn tức mình chửi thề vài tiếng. Chẳng lẽ y không biết trên đời kì nhất là làm phiền người khác lúc đang chơi gái và nằm ngủ sao?

- Dậy rồi đây! Tên vương bát đần khốn kiếp nhà ngươi sao mà lảm nhảm quá vậy!?

Hắn bực tức vùng dậy quát vào mặt cái gã đang không ngừng léo nhéo bên tai. Cơ hàm vừa cử động mạnh thì đầu liền đau nhức dữ dội khiến hắn mặt nhăn mày nhíu bụng lấy hai bên thái dương.

- Vừa rồi ngươi ăn một gậy toàn lực của lão tử. Chưa chết đã là may.

Ngạo Nam dương dương tự đắc nói. Hoàn toàn không có một điểm ăn năn hối lỗi khi đánh người khác bị thương.

Hắn ôm đầu xuyt xoa:

- Chỉ là đấu chơi thôi mà ngươi ra tay nặng dữ vậy!

- Trên đời làm gì có chuyện đấu chơi. Đã đánh là phải hết mình a!

(Con mẹ nó lại còn già mồm nói đạo lý! Nếu không phải đánh không lại ngươi thì lão tử nhất định sẽ khâu cái mồm dê tiện của ngươi lại!)

Hắn hung hăng nghĩ thầm. Bất quá đó cũng chỉ là nghĩ thôi. Chứ nếu thực sự khâu mồm Ngao Nam vào thì chắc sẽ chẳng có ai chơi cùng hắn nữa.

- Muộn quá rồi. Ta phải về ngay kéo mụ ta lại cần nhằn rách việc lắm.

Ngao Nam nghe vậy thì chân mày hơi nhíu lại, gãi nghiêm giọng:

- Đừng gọi mẩu thân nguoi như thế!

- ...

Hắn liếc nhìn Ngao Nam. Tên tiểu tử này lớn lên trong khu rừng ở ngoại thành, một người thân thích cũng không có, tựa như từ khối đá sinh ra. Người không có mối biết chân quý, đối với thái độ của hắn tỏ ra bất mãn là điều rất bình thường.

- Rồi, rồi. Ta sai. Để bồi tội, mai ta mời nguoi qua trà lâu ngắm mĩ nhân.

Ngao Nam nhìn bóng lưng hắn xa dần, trầm giọng nói:

- Khi có không biết trân trọng. Mất đi thì tư cách ân hận cũng chẳng còn.

Dứt lời gãi thò dài sau đó trở về căn chòi trên cây. Hôm nay đành phải ăn tạm thỏ nướng chấm muối vùng vậy.

- Công tử quy gia.

- Mau chuẩn bị nước nóng cho công tử.

Thấy hắn trở về đám hạ nhân lập tức loạn cả lên. Cũng phải thôi, hôm nào hắn quần áo lấm lem bùn đất trở về thì hiển nhiên là vừa bị ăn đau khổ. Nếu thời điểm này trông thấy kẻ nào lười biếng sẽ bị hắn lôi mui tám đời tổ tông ra chửi, chửi tới nước miếng văng đầy mặt ít nhất một canh giờ. Bị một thằng nhãi bói mả tổ lên chửi, loại đãi ngộ đặc biệt này tuyệt đối là rất khó nuốt trôi a.

- Hải nhi, con về rồi sao? Đi chơi có mệt không? Uống chút trà đi con.

Một nữ nhân trên mặt có chút lấm lem lật đật chạy lại cầm chén trà đưa tới trước mặt hắn. Thấy cảnh này chân mày hắn khẽ nhíu một cái, khó chịu hỏi:

- Người lại vừa đến xường rên à?

Gia Hân thấy hắn dường như không vui thì lúng túng không biết mình đã làm gì sai:

- Vừa làm ra một mẻ kiếm mới nên...

- Nên người đến đó kiếm hàng?

- Ừm. Vậy... ta làm gì sai sao?

Gia Hân rối tinh rối mù. Nàng là gia chủ, việc kiểm tra chất lượng trước khi tung ra thị trường đương nhiên là phải đến tay nàng rồi.

- Cả người đen xì đầy muội than thì đừng có mà đến gần!

Hắn hừ một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi để lại Gia Hân ngẩn ngơ đứng đó như trời trồng. Chén trà trong tay bỏ không được mà giữ lại cũng chẳng xong, cứ nâng lên rồi lại hạ xuống hệt vô cùng.

- Nào có... Trên mặt chỉ bẩn một chút...

Một lão bộc đang quét sân thấy nàng tội nghiệp bèn tiến đến thì thào:

- Phu nhân. Hôm nay là sinh nhật của thiếu gia a. Người quên bẵng đi như vậy thiếu gia nổi giận cũng đúng thôi.

Gia Hân sừng sốt vỗ trán một cái, thất thanh kêu lên:

- Tiêu rồi! Cùng nữ nhân kia đánh tới choáng váng đầu óc, thậm chí ngày sinh của hắn cũng quên mất tiêu!

...

- Loại nguoi gì đến ngày sinh của hải tử cũng quên chứ! Thật là tức chết!

Hắn sau khi tắm xong thì về phòng hăm hực đập bàn đá ghế cho đến khi mệt mỏi rồi thì đổ ầm lên giường thở hổn hển.

(Hôm nay trăng thanh gió mát. Hay là... làm một tý...

Hắn nói lỏng đai lưng, theo định lí Bàn Tay Phải từ từ cho tay vào trong quần. Trong đầu tưởng tượng ra cảnh Yên cô nương mặc áo yếm uốn éo theo những tư thế gợi cảm trong xuân cung đồ.

- Hải nhi, mẫu thân vào có được không?

- Ách! Đừng vào! Tuyệt đối không được vào!

Thanh âm mềm mại của mẫu thân khiến hắn sợ tới hồn phi phách tán, tiểu đệ bởi vì đột quy mà lăn ra chết ngất.

Hắn vội mặc lại y phục cho từ tể sau đó đẩy cửa ra, gất lên:

- Có chuyện gì?

Gia Hân bị hắn làm cho kinh sợ lùi hai bước, rụt rè hỏi:

- Mẫu thân... có thể vào được không?

Hắn cảm nhận được lần này mẫu thân có chuyện quan trọng muốn nói nên kiềm chế bức bối trong lòng (Đạo hữu nào đang ân ái với ngũ cô nương mà bị làm phiền thì sẽ biết là bức cái gì), đáp cụt lùn:

- Vào đi.

Hắn khép lại cửa phòng rồi nặng nề ngồi xuống giường chẳng nói chẳng rằng. Dù sao thì hắn vẫn chưa hết giận việc mẫu thân quên sinh nhật của hắn đâu.

- Con bị thương à? Để mẫu thân...

Gia Hân cảm thấy hơi khó mở lời nên định tán gẫu một chút rồi mới vào vấn đề chính. Nào ngờ vừa định tiến lại xem thương thế thì đã bị hắn khoát tay đẩy ra:

- Còn không phải nhờ mấy chiêu kiếm phẩy ruồi của người! Nếu có phụ thân dạy võ công thì con đã không thảm hại như vậy. Bị đánh cho tối tăm mặt mũi!

Lời này như một tia sét giáng mạnh vào Gia Hân khiến nàng lão đảo lùi mấy bước. Hắn cũng nhận ra đã nói lời không nên nói nên cúi đầu im lặng. Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt tới cực điểm.

- Không... không việc gì. Ngày sau mẫu thân dạy con kiếm pháp lợi hại hơn... đánh đâu thắng đó...

Gia Hân nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nàng run giọng nói:

- Phải rồi. Hôm nay là sinh nhật của con mà mẫu thân quên mất. Là mẫu thân sai, mẫu thân...

Nàng dừng lại một chút để bình ổn lại cảm xúc, cười gượng nói:

- Mẫu thân có quà cho con đây. Tiệc mừng cũng đã dọn xong rồi. Con mau ra ăn kéo nguội.

- ...

Hắn đoạt lấy vật bọc bằng lụa trong tay nàng ném xuống đất, quát:

- Kiếm, kiếm, lúc nào cũng kiếm! Sinh nhật nào cũng tặng kiếm, kiếm ở đây còn chưa treo kín phòng sao?

Gia Hân lắp bắp:

- Nhưng... đây là trấn gia chi bảo... đại diện cho thân phận gia chủ...

- Quân cái gì trấn với không trấn! Năm trước con bảo thích một đôi chim yến cơ mà! Tại sao đến giờ vẫn chỉ nhận được toàn kiếm là kiếm?

- Nhưng... chim chóc căn bản không dám bay vào đây a.

Hắn hậm hực quay lưng về phía Gia Hân:

- Người không hiểu con! Con không muốn thấy mặt người nữa! Ra ngoài đi!

- Tiểu bảo bối...

- Ra ngoài!

Bàn tay của Gia Hân dừng lại giữa không trung vài giây sau đó ngấp ngừng thu lại rồi vô lực buông thõng xuống.

Xem ra nàng vẫn còn chưa phải là một mẫu thân tốt.

Kịch~

Cánh cửa đóng lại cũng là lúc hắn nhảy lên giường khóc tức tưởi.Tại sao hắn lại đầu thai vào cái nơi bất hạnh này cơ chứ!

...

- Tên tiểu tử này sao mắt lại đỏ hoe thế?Đau mắt hột à?

Ngao Nam vừa nhai lạc vừa lúng búng hỏi.Tuy là đến trà lâu nhưng việc ngồi thưởng trà một cách tinh tế thì quả thật là có hơi quá sức đối với gã.

- Hôm qua ta lại bị tống cho một cây kiếm nữa.Cảm tưởng như đêch ai thèm quan tâm xem ta muốn cái gì.Ta không muốn về cái nơi chết tiệt đó nữa!

Ngao Nam liếc nhìn thanh kiếm màu đỏ rực đặt trên bàn,nói:

- Ngươi nói không thích nhưng chẳng phải là ngươi vẫn mang theo đó thôi.Nó tên là gì?

Hắn cầm thanh kiếm lên,trong mắt tràn đầy sự chán ghét:

- Ly Hòa Kiếm.Nghe nói là đúc thành từ ly hóa thiên thạch và hàn thiết ngàn năm.Hừ,chỉ phát chút nhiệt mà cũng có thể là trấn gia chi bảo.Thật vớ vẩn!

Ngao Nam chặc lưỡi:

- Đòi chim yến mà ngươi đòi cũng vớ vẩn chẳng kém đâu.Lại nói,mẫu thân của ngươi gồng gánh cả gia tộc,áp lực rất lớn nên tốt nhất ngươi đừng có gây thêm phiền phức nữa.

Hắn nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống:

- Làm gia chủ vất vả thế nào ta đương nhiên biết.Thế nhưng đến mức không quan tâm gì đến sở thích,tâm trạng của ta.Ngươi nói xem như vậy có tức không?

- Thế ngươi có từng nói cho mẫu thân ngươi nghe chưa?

Hắn áp úng:

- Cái này...Phải tự biết chứ...Cứ xô toẹt ra thì còn nói làm gì nữa!

- ...

Ngao Nam trực tiếp cạn lời.Đối với loại tâm tình thiếu niên này thì cứ để mặc cho hắn tự sinh tự diệt đi.

- Ố ồ!Yên cô nương tới rồi!

Tầng dưới xôn xao một mảnh khiến hắn đoán được rằng nữ nhân sắp tới rồi.Yên cô nương là đệ nhất mỹ nữ của Ô Long Thành,tài văn chương cùng mỹ mạo đều hơn người,được giới tài tử văn nhân hâm mộ vô cùng.Hơn nữa nàng còn là con gái cưng của một vị quan trong triều,vậy nên người được lọt vào mắt xanh của nàng thì quả là một bước lên trời,tài lộ thênh thang cứ thế mà mở ra trước mắt.

Lại nói,vì trà lâu được xây tại một vị trí rất đẹp nên vào cuối ngày Yên cô nương thường đến đây ngắm cảnh hoàng hôn.Vì lí do đó nên ban sáng lẫn ban trưa có vắng đến đâu không cần biết,chỉ cần tới cuối ngày thì nơi đây nhất định sẽ chật kín chỗ.Lão bản cũng nhân cơ hội độn giá tiền lên gấp mấy lần,một đĩa lạc có giá ngang với một bữa ăn đầy sơn hào hải vị.Bất quá cũng chẳng có ai kêu ca phàn nàn.Ai kêu ngươi không có tiền mà cũng học đòi đi ngắm mỹ nữ,về chơi với kiến đi mày!

Không để hắn đợi lâu,một vóc dáng yểu điệu chậm rãi xuất hiện ở phía cầu thang.Mặt như trăng tròn,mi thanh mục tú,đôi mắt sáng ngời,càng thêm duyên dáng trong bộ áo lụa màu xanh lá.Tựa như Diệp Tiên từ Thiên giới hạ phàm,một thân tiên khí khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy thân thanh khí sáng.

- Yên cô nương mà ngươi nhắc đến đây sao?Cũng khá đấy,nhưng không phải kiểu nữ nhân mà ta thích.

Ngao Nam ngửa cổ nốc cạn chén trà,lấy nước trà súc miệng ồm ọc một hồi sau đó nhổ ra,lầu bàu:

- Mẹ nó!Vừa đắng vừa chát!

Hắn nhìn chằm chằm vào mỹ nữ,thuận miệng châm chọc Ngao Nam:

- Vừa xinh đẹp vừa có tài văn chương mà ngươi cũng chê.Chắc chỉ có mấy cái nữ tử giang hồ suốt ngày vung đao lộng kiếm mới chơi được với ngươi!

Lời này đơn thuần là trêu chọc.Ai lại khùng đến độ đi thích mấy cái nữ hiệp võ công đầy mình kia chứ.Nửa đêm nàng ta phát công đánh ngươi dính lên

vách thì thật đúng là oan gia!

Nhưng Ngạo Nam lại không nghĩ vậy. Gã vuốt cái cằm nhẵn nhụi, về mặt đầm chiêu:

- Lòi của người nghe cũng có chút đạo lý.

Thấy hần cứ nhìn chăm chăm vị Yên cô nương kia, Ngạo Nam hiếu kì hỏi:

- Người rất thích cô ta sao?

Ánh mắt hần lúc này đã có chút mê man, vô thức đáp:

- Đương nhiên. Yên cô nương vừa đẹp vừa tài giỏi, ai lấy được nàng quả là đại phúc khí a!

Cặp mắt Ngạo Nam đảo một vòng sau đó bật cười gian xảo:

- * *, lần này người nợ ta một ân tình.

Hần còn chưa kịp hiểu thì Ngạo Nam đã dùng ngón tay chấm nước trà còn sót lại trong chén. Kế đến gã quẹt tay vào lớp bụi dưới sàn sau đó bôi bừa bải lên mặt làm cho lấm lem hết cả.

Chuẩn bị xong xuôi, Ngạo Nam giả dạng một tên ăn mày lật đặt tiếp cận vị Yên cô nương kia. Gã mặc một bộ áo vải thô màu nâu cánh gián vừa xấu vừa rách, nay phối hợp với dáng vẻ mặt mũi lò dò của khát cái thì quả là thiên y vô phùng(*), lập tức khiến cho rất nhiều người ngạc nhiên không biết tên khát cái này từ đâu chui ra.

(*): Áo trời không đường may. Dùng để chỉ những việc hoàn hảo, không có dấu vết.

Cũng không thể trách họ lơ đãng. Ai cũng hồi hộp háo hức mong được thấy dung nhan của Yên cô nương thì ai mà thềm để ý tới hai thằng đực rựa ngồi một bàn ở trong góc cơ chứ.

- Ta đói quá... Làm ơn cho ta một đồng mua bánh bao không thì ta chết mất.

Hần vốn tưởng rằng Ngạo Nam định giả khát cái đến xin xỏ Yên cô nương. Nội tâm vô cùng thắc mắc bởi nếu làm vậy thì hần có được cái cóc khô gì đâu mà ân với chả huê. Giữa lúc hần đang mông lung như một trò đùa thì Ngạo Nam đột nhiên lao đảo rồi ngã vào người một nam tử áo xanh mặt nhẵn mịn như đang bị đau bụng kinh, thuận lợi đánh đổ chén trà của y khiến nước trà vàng đục chảy tung tóe xuống đũng quần.

- Tên khát cái chết bầm! Muốn chết hả?

Tên áo xanh đen đui kia túm cổ áo Ngạo Nam nhấc lên, hung hăng quát. Khổ nỗi tuy là Ngạo Nam trông vừa rách vừa nát nhưng thân thể lại nặng như đeo chì, khiến y vừa nâng được một chút thì lại phải hạ xuống, hần hần mắng:

- Thằng khát cái khôn khiếp! Y phục của lão tử bị người làm bẩn cả rồi. Nếu không nay không đền tiền thì xem lão tử như thế nào đánh què chân chó của người!

- Đừng quá đáng như vậy. Y phục của người, ta trả!

Hần bất ngờ nhảy ra như một vị thần cầm ngân phiếu một trăm lượng đập lên ngực nam tử áo xanh. Không biết do uy phong của hần hay gì mà trong mắt người này lóe lên một tia kiêng kỵ, ấp úng nói:

- Hôm nay người gặp may đấy!

Dứt lời liền cầm ngân phiếu chạy ào ra ngoài như thể ở trà lâu có thứ khiến y sợ hãi.

- Vị huynh đài này không sao chứ?

Hần cúi xuống đỡ Ngạo Nam ngồi dậy, ngoài miệng thì lo lắng hỏi han nhưng trong thâm tâm thì cười không ngấm được miệng. Ở trước mặt nữ nhân làm ra hành động anh hùng a. Vừa soái vừa có tiền, bây giờ Yên cô nương không đồ ta thì còn chờ đến lúc nào nữa?

...Ta là đường phân cách...

(Thể này là sao? Căn bản là không giống kịch bản a!)

Hần đã giữ tư thế này gần một phút rồi mà Yên cô nương vẫn không thềm ngờ lời tán tụng gì cả. Ngược lại trên mặt còn tỏ vẻ khó chịu như thể đang bị bôi vôi bị hần cản đường. Không lẽ cơ hội ngàn năm có một lại cứ như vậy trôi đi như xả nước bồn cầu sao?

Không! Nhất định không thể lãng phí như vậy được!

- Vị này chẳng phải là Yên cô nương tiếng tăm lẫy lừng sao! Hạnh ngộ!

Vị Yên cô nương kia vốn chờ hai người bọn hắn diễn kịch xong thì đi qua. Nào ngờ hắn lại mặt dày tiếp chuyện với nàng, trước mặt đông đảo khách nhân nàng đành phải nở nụ cười từ tế:

- Còn đây chẳng phải là Đông Phương đại thiếu gia sao! Nghe danh đã lâu, nay mới có cơ hội gặp mặt. Quả nhiên là nhân nghĩa có thừa a.

Được mỹ nữ tăng bốc vài câu khiến tâm tình hắn thư sướng như bay lên chín tầng mây, cười hề hề đáp:

- Ha ha~Quá khen. Hạnh ngộ, hạnh ngộ!

Ngạo Nam thấy hắn quá mức ngu đần thì nhéo tay hắn một cái, vừa để nhấn hắn đỡ gã đứng dậy, vừa để khiến cái đầu đất của hắn thanh tỉnh chút ít.

Cách này quả nhiên hữu dụng. Hắn không biết lấy đâu ra can đảm, hô to:

- Ta đã ngưỡng mộ tài văn chương của Yên cô nương từ lâu. Chẳng biết kẻ hèn này có thể cùng Yên cô nương kết giao bằng hữu được không?

Lời này của hắn khiến cả tầng hai của trà lâu im bật đi trong gần mười giây. Tuy mỗi ngày có không ít kẻ đến ngỏ lời với Yên cô nương nhưng chưa từng bắt gặp ai trực tiếp như hắn a. Ăn nói thẳng tuột như vậy, quả đúng là một kẻ trơ trên đến độ trần trụi.

Tuy lời nói của hắn có hơi lỗ mãng nhưng Yên cô nương vẫn bảo trì thái độ điềm nhiên, lời nói nhẹ nhàng mà thâm thúy:

- Nếu quả thật Đông Phương thiếu gia hâm mộ tài văn chương của ta thì chắc ngài không giống như tên hoa hoa công tử suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, đùng chuyện thì trở về kêu khóc cha mẹ. Ta nói vậy có đúng không?

(Sao nghe có chút quen thuộc vậy!)

Hắn bật cười khô khốc:

- Phải a.

Yên cô nương bỗng mỉm cười ấm áp như mặt trời mùa xuân:

- Vậy thì tốt rồi. Có lẽ để kỉ niệm ngày vui hôm nay chúng ta nên làm bài thơ nhỉ? Công tử ngỏ lời vậy mời công tử bắt đầu trước.

- Phải. Ha ha~Ngâm thơ kỉ niệm... nên làm...

Hắn cảm thấy trong đầu có thứ gì liên tục nổ ong ong. Một tên văn dốt võ dốt như hắn ở trước mặt từng này người ngâm thơ, đặc biệt trong số đó còn có một mỹ nữ, chỉ tính riêng áp lực thôi cũng đủ ép chết hắn rồi.

Thế nhưng đã rơi vào thế cười cợt thì không thể quay đầu. Hắn đã phóng lao thì không thể không chạy theo lao. Vất kiệt tiềm lực của số no-ron thần kinh trong đầu, hắn ú ớ:

- Ngày...ngày ta gặp được nàng /Đất trời như sáng tỏ...

[Thơ gì vậy? Nghe thật tầm thường.]

[Vừa vào đã đớp chất ngay mấy câu tình chàng ý thiếp. Thật không có tiền đồ!]

[Ai mà thèm nghe mấy thứ thơ tình củ chuối này!]

Lời bàn tán của mấy người xung quanh khiến mặt hắn mờ đi, mồ hôi tuôn ra như tắm. Hắn run rẩy tiếp tục:

- Hồng y nở ngập trời /Kiều mị tựa thiên tiên...

[Yên cô nương trước nay yêu thích lục y. Nào có mặc hồng y bao giờ. Xem ra tên tiểu tử này đã sợ đến mất trí rồi.]

Cố gắng gạt đi những tiếng rì rào bàn tán xung quanh, hắn mơ hồ trông thấy bóng ai đang nhảy múa:

- Ôn nhu mỹ nữ khuynh trang trí /Lửa nồng tình ái đậm câu thơ...

- Cừu vĩ, ta tình nguyện mê đắm /Ai nói sắt đá chẳng sinh tình...

- Thiên vô tình, thiên thành đại đạo /Ta vì nàng, đạp đạo nghịch thiên...

- Đốt sạch thiên hạ toàn giả dối /Lấy tro vẽ một tấm chân tình...

- Thiên nghịch đường lớn trăm ngàn khó /Lần nữa đơn độc kẻ vô danh...

- Hận chính mình sao chấp mê bắt ngộ/Lạc mất nàng trong địa ngục vĩnh sinh.

Từ lúc hấn ngâm thơ xong đến giờ cũng đã khá lâu nhưng vẫn chưa ai động đậy hay có phản ứng. Một phần là bởi thơ này quá khó nghe, nhưng đó chỉ là phần nhỏ.

Phần lớn là vì trên người hấn đang không ngừng tỏa ra hắc khí, đồng thời da thịt cũng hiện lên rất nhiều kí tự màu đen giống như ngôn ngữ cổ đại vô cùng kì quái.

Nhưng không bỏ hơn hết là khuôn mặt hấn.

Trên khuôn mặt ngầy ra như bị rút hết hồn phách là hai dòng huyết lệ đỏ rực chạy dài trên má sau đó tí tách rơi xuống đất. Cảnh tượng kì quái mà đáng sợ như bị quỷ nhập này khiến những người xung quanh hoang mang vô cùng bởi lẽ họ biết rõ là chẳng có con quỷ nào đang nhập vào hấn cả.

Một lúc lâu sau, hấn lên tiếng:

- Lừa ta lâu như vậy. Gan các nguoi cũng to đấy.

Một nỗi sợ khổng lồ bỗng dè nặng khiến toàn bộ những người xung quanh hấn, ngoại trừ Ngao Nam, đồng loạt quỳ sụp xuống.

- Thiếu gia tha mạng! Đây toàn bộ đều là do phu nhân sắp đặt. Chúng nô tỳ không thể không tuân theo.

Bây giờ kẻ nào lên tiếng trước ắt sẽ hứng chịu con thịnh nộ của hấn. Bởi thế nên cuối cùng vị “Yên cô nương” đành phải run rẩy cất tiếng hi vọng hấn còn nhớ chút ái mộ trước kia mà buông tha mạng nhỏ của nàng.

- Hừm~

Tay phải hấn bóp cổ “Yên cô nương” nhắc bóng lên, hỏi:

- Các nguoi diễn cũng quá con mẹ nó ác liệt đi. Là mẫu thân bảo các nguoi làm như vậy?

Cặp mắt đỏ rực của hấn tràn đầy điên cuồng cùng sát khí khiến “Yên cô nương” không dám nhìn thẳng:

- Tại phu nhân bảo càng chân thật càng tốt nên. . .

(Cũng phải. Nếu cuộc sống easy quá thì kiểu gì cũng sẽ có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ linh tinh. Ngược lại nếu làm một tên hoa hoa công tử vô dụng lúc nào cũng xoắn não với mấy thứ nhảm quẩn thì sẽ chẳng còn thời gian để mà sinh tâm hoài nghi.)

Ngao Nam là người ngoài cuộc nên nhất thời không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lấp bắp hỏi:

- Nguoi. . . sao nguoi lại đối xử với Yên cô nương như thế? Tại sao mọi người lại quỳ hết vậy? Ta đã bỏ lỡ điều gì sao?

- ...

Hấn quăng “Yên cô nương” qua một bên rồi vỗ lên trán Ngao Nam khiến gã ngã chổng vó. Choáng váng qua đi, điều đầu tiên mà gã nói khi tỉnh lại là:

- Ha ha~ Không ngờ tên mặt sắt nhà nguoi cũng có thời điểm ngu si như vậy a. Còn không ít lần bị lão tử đánh cho lăn lộn trên mặt đất. Cười chết ta rồi!

Thái độ của Ngao Nam cho thấy gã hoàn toàn không sợ diện mạo này của hấn. Có lẽ thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện kì quái nên thần kinh của gã đã vững vàng hơn để thích nghi rồi.

- Còn rảnh rỗi nằm dưới đất cười cợt? Mặc kệ nguoi ở đây cười cả đời.

Dứt lời hấn đập lên lan can của lầu lầu phóng thẳng ra ngoài. Thân pháp linh hoạt đập lên nóc nhà lao vút đi như một bóng ma. Người trong thành giống như đều biết rằng vở kịch đã bế nên chẳng ai thêm ngăn cản hấn.

Nhảy ra cản cái tên sát thần kia? Có thấy ma khí ngàn ngạt trên người hấn không? Ngai sống quá lâu sao?

Hấn giống như nắm rõ bố trí của ảo cảnh nên nhắm thẳng một hướng mà đi. Quả nhiên càng di chuyển thì nhà cửa, con người càng biến mất. Cuối cùng thì chỉ còn lại một mảnh đại địa hoang tàn, mặt đất khô nê màu xám tro hoàn toàn không có chút sinh khí nào.

Ngao Nam sử dụng thành thạo Phi Hành Thuật nên rất nhanh đã bắt kịp hấn:

- He he~ Đợi đã nào. Nguoi định bỏ thanh mai trúc mã của mình ở lại ư?

Hấn cười nhạt đáp:

- Những năm tháng đấy chỉ là kí ức giả thôi. Đừng quá đắc ý.

- Đòi người có được bao nhiêu. Hãy chắc ý khi còn có thể a a a...

Cái miệng gã đột nhiên cứng đờ. Linh giác nhạy cảm báo cho Ngao Nam biết rằng sau lưng có một tồn tại khủng bố đang nhìn mình chăm chăm. Thật đáng sợ a.

- Tiểu bảo bối!

Hắn đứng khựng lại. Ngao Nam thấy thế vội la lên:

- Thằng đàn. Là ma đấy, đừng có nhìn lại a!

Nhưng đã muộn. Hắn không chỉ nhìn lại mà còn quay hẳn người lại mắt đối mắt với người kia.

Cái gì mà tồn tại khủng bố, cái gì mà yêu ma quỷ quái. Chẳng phải chỉ là một vị mẫu thân nhu nhược yếu đuối thôi sao?

Ngao Nam hữu khí vô lực nói:

- Nhìn rồi thì thôi đi. Cơ mà tuyệt đối đừng để bị mẹ ta lừa gạt. Cũng đừng tìm cách liều mạng với mẹ ta. Nên nhớ cuộc đời vẫn còn nhiều thứ tươi đẹp... Mẹ nó, người có thể đội ta nói hết không?

Gia Hân ngần ngại nhìn hân lao đến, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác sợ hãi. Hắn định đánh nàng sao? Nhưng nếu vậy thì cũng đáng đời nàng lắm. Cả đời sống trong những điều giả dối, đôi lại là ai thì cũng đều phát điên cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trở về Thiên Kiếm Môn

Mẫu thân. Thứ lỗi cho ta kiếp này không thể hiếu thuận với người.

Hắn bất ngờ ôm trầm lấy Gia Hân. Tuy là thân thể cao lớn, tuy là tà khí nồng nặc nhưng nàng lại cảm thấy như sau một ngày làm việc vất vả được tiểu hài tử chạy ra đón bằng một cái ôm, khiến cho bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến. Cảm giác này nàng đã mong chờ rất lâu. Thế nhưng tại sao mãi đến khi hắn rời khỏi ảo cảnh thì nàng mới nhận được?

(Vòng tay hài nhi thật rắn chắc... Vậy mà lâu nay ta không hề nhận ra.)

Gia Hân giống như chưa thoát khỏi con mê, vụng về đưa tay ôm lấy hắn. Nàng chợt hiểu vì sao bản thân không phải một người mẹ tốt. Một người mẹ tốt nên để hài tử được là chính hắn, được tự do, thỏa chí vẫy vùng chứ không phải là giam cầm hắn trong lòng bàn tay để thỏa mãn sự ích kỷ của bản thân.

Có lẽ... nàng đã sai thật rồi.

Gia Hân lưu luyến rời khỏi vòng tay hắn. Cổ họng nghẹn ứ những tình cảm tích tụ hơn mười năm nay, tuy nhiên cuối cùng nàng lại chỉ nói:

- Con đi đi. Thê tử ngang bướng của con đang khóc rất nhiều đấy.

- ...

Hắn nhìn Gia Hân một hồi lâu như muốn in dáng hình của nàng vào trong trí nhớ. Cuối cùng hắn quỳ xuống rạp đầu ba cái sau đó quay gót kiên quyết rời đi.

Phía sau hắn ,thế giới ảo cảnh và Gia Hân từ từ thu nhỏ lại ,mờ dần rồi mất hẳn .

.....

- Ta không ngờ ngươi dám ôm nữ nhân đó !

Hắn liếc nhìn Ngao Nam ,hỏi :

- Đó là mẹ ta .Tại sao ta không thể ôm nàng ?

- Nhưng cô ta là...

Ngao Nam vốn định nói hai chữ “quý a” ,nhưng thấy có chút không phù hợp lắm .Cuối cùng vẫn là quyết định đem toàn bộ nuốt xuống .

- Bớt nói nhảm .Trước tiên tìm cách rời khỏi nơi này .

Hắn chống kiếm đứng dậy đánh giá xung quanh .Đây là một căn hầm nhỏ hình vuông có chiều dài năm mét ,trên dưới trái phải không có cơ quan đặc biệt gì .Xem ra chỉ là một hầm trú ẩn bình thường mà thôi .

Ngao Nam chợt nhận thấy có điều kì quái ,la lên :

- Ly...Ly Hòa Kiếm ?Mẹ nó !Tại sao trong tay ngươi vẫn cầm Ly Hòa Kiếm ?

Hắn nhìn trường kiếm đỏ rực trong tay ,biểu cảm trên mặt cũng ngạc nhiên không kém :

- Quà sinh nhật .Trước đó đã nói với ngươi còn gì .

Ngao Nam lắp bắp :

- Nhưng...nhưng...nhưng đây là ảo cảnh mà !

- Chắc~Thật với ảo cũng chả khác nhau mấy đâu .

- ...

Cảm thấy bản thân ngu đi từng phút một .Ngao Nam kiên quyết ngậm chặt miệng không nói thêm một câu nào nữa .Mẹ nó !Thế giới này thật hoang đường a !

Thấy Ngạo Nam có vẻ buồn bực không vui ,hắn cười nhạt :

- Người cũng thần kì không kém đâu .Chẳng phải mới vừa rồi còn trọng thương gần vẹo mà giờ đã sinh long hoạt hổ rồi sao .

Hắn nhắc thì Ngạo Nam mới để ý .Quả nhiên vết thương ở ngực đã hoàn toàn liền da ,thậm chí ngay đến một vết sẹo cũng chẳng có .Sự thật này khiến gã vui vẻ đến mức kêu thành tiếng :

- Hoàn toàn lành lại rồi a !Quả nhiên là người tốt có phúc báo ,dăm ba cái con quái thai quái vật làm gì có tuổi !Lần này ông phải bấm viên giả nhuyễn các người thì mới hả giận !

- ...

Hắn không để ý tới tên tiểu nhân đắc chí này .Dựa vào cảm giác ở tay lần mò lối ra ,vừa đi vừa dò cuối cùng tới được một cánh cửa dẫn lên trên .

- Có phong ấn .Chắc là để ngăn khí tức lộ ra bên ngoài .

Ngạo Nam nghe là có phong ấn thì vội nói :

- Phong ấn ?Chuyện nhỏ !Đề ta dùng công lực đệ bát tầng của Ngự Kiếm Quyết...

- Bớt nói nhảm .Thứ này trực tiếp tháo xuống là được rồi .

Hắn lạnh lùng cắt đứt lời của Ngạo Nam ,tay phải lột một cái đem linh phù gỡ xuống .Ngay lập tức linh phù trong tay hắn hóa thành vô số đốm lửa tiêu tán trong không khí .

- Mẹ nó !Cố tình làm lão tử bị hố à ?

Mặc kệ Ngạo Nam nói nhảm ,hắn đẩy cửa lên thì bất gặp một cảnh tượng hết sức kinh hãi .Nếu ở chương trước cảm xúc của hắn là kinh hi thì bây giờ chính là kinh sợ thật sự .Loại kinh khủng khiếp khiến người ta tê dại cả da đầu .

Chỉ thấy cách đó không xa có hai nữ nhân quần áo tả tơi ,máu tươi nhuộm đỏ làn da tuyết trắng đang người một tát ta một tát ,đánh tới mái tóc mềm mượt đều rồi bù hết cả .

- Nữ nhân độc ác...Một hài tử đáng yêu như vậy...sao người có thể nhẫn tâm...

Khuôn mặt Thanh Dương đã sưng phồng lên ,hiển nhiên là bị tát không ít .Dù thể xác tàn tạ nhưng hào quang trong cặp mắt màu hoàng kim lại tỏa sáng vô cùng mạnh mẽ .

Bất quá ánh mắt đáng sợ đến đâu suy cho cùng cũng không có tính sát thương .Do đó chẳng gì cản được Gia Hân đáp lễ bằng một cái tát trời giáng :

- Lão nương không cần ngươi dạy !Chẳng phải ngươi nói mình không phải thê tử của hần sao ?Thế thì quản nhiều như vậy để làm gì ?

Chát~

- Có gì ta không thể quản ?Ta thậm chí có thể xem như mẫu thân của hã...

Bốp~

- Câm miệng !Ngươi ngủ với hần còn đòi làm mẫu thân ?Làm gì có loại mẫu thân nào lại trơ trên như thế ?Ngoan ngoãn làm một cái thê tử đi !

Ba~

- Làm thê tử còn trơ trên hơn !

Chát~

- Sao ngươi lại ngang bướng như vậy ?

...

Ngạo Nam bị cảnh tượng bạo lực này làm cho sợ đến trợn mắt há mồm ,gãi lắp bắp :

- Tuy không hiểu họ thấy điểm nào trên người ngươi là khả ái .Cơ mà nữ nhân thật đáng sợ a .Ta cảm thấy ở một mình vẫn tốt hơn nhiều lắm .

Mặt hần tối sầm lại ,không biết vì câu nói của Ngạo Nam hay bởi mẹ và vợ hần đang đánh tới lường bại câu thương .Mà khả năng cao là lí do thứ hai rồi .

- Các người đều dừng lại hết cho ta !

Gia Hân lạnh giọng quát :

- Tiểu tử thôi !Tim chết !

Dứt lời bàn tay liền hóa thành một cây roi vung tới .

- Không được !

Thanh Dương đang choáng váng nên phản ứng chậm hơn .Không nghĩ nhiều liền phóng tới vừa kịp lấy thân mình ngăn ngọn roi kia .Sau gáy bị chấn động mạnh khiến nàng lập tức ngất đi .

Hắn đỡ lấy Thanh Dương sau đó ôm nàng tiến lại gần Gia Hân ,buồn bực hỏi :

- Dư lầy là dư lầy ?

Gia Hân vừa chỉnh sửa lại đầu tóc cho gọn gàng vừa đáp :

- Chuyện mẹ chồng nàng dâu thôi .Mẫu thân muốn thử con bé này một chút ấy mà .

Hắn lau đi mau tươi đầm đìa trên khóe miệng Thanh Dương ,hữu khí vô lực nói :

- Thử một chút mà cũng đầy tính sát thương thế này .Vậy thử nghiêm túc là dùng mạng để thử sao ?

Gia Hân bật cười ha ha ,so với nữ ma đầu hung ác tàn nhẫn vừa rồi hoàn toàn không có chút điểm tương đồng nào :

- Mẫu thân cũng muốn thử vậy một lần cho biết .Nhưng có lẽ là không còn cơ hội nữa .

Lời này của Gia Hân khiến ánh mắt hắn trùng xuống ,trầm giọng nói :

- Âm dương cách biệt không thành vấn đề .Chỉ cần cho ta một chút thời gian ,ta hoàn toàn có thể giúp người cải tử hoàn sinh .

Gia Hân mỉm cười nhìn hắn một lúc sau đó thờ dài :

- Làm trái luân hồi ,đi ngược thiên mệnh sẽ chịu hậu quả gì .Con biết chứ ?

Hắn cười nhạt :

- Nhẹ thì sau này luân hồi chuyển kiếp phải chịu muôn vàn bất hạnh ,nhà tan cửa nát ,hoặc là đầu thai làm chó lợn .Nặng thì hồn phi phách tán ,vĩnh viễn không được siêu sinh .Cơ mà ta không sợ dăm ba cái điều luật ngu xuẩn đó .Lại nói . .

- Nhưng ta sợ .

Gia Hân cắt đứt lời hắn :

- Ta sợ con vì ta mà kiếp này ,kiếp sau ,kiếp sau nữa phải chịu cảnh đọa đày ,sống trong đau khổ .Ta dùng bí thuật phong ấn nơi này hơn mười năm nay để mong một ngày thấy con trưởng thành ,bình an hạnh phúc .Nay ước vọng đã thành ,ta cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi .

- ...

- Ta làm trái thiên đạo ,ở lại nhân gian hơn mười năm .Đạo gần đây linh lực suy kiệt buộc phải dụ thiên tử đến để dùng long khí duy trì phong ấn .Hơn nữa còn hạ chú ấn lên những người vô tội trong thành .Tội nghiệt nhiều như vậy...Ha ha~Có lẽ kiếp sau của ta sẽ rất khó khăn .Đây là cái giá của sự tham lam ,vậy nên xin con đừng nhúng tay vào vũng bùn này .

Hắn nặng nề gạt đầu .Luật nhân quả rất công bằng ,nếu lúc này hắn làm ầm lên thì chỉ khiến Gia Hân càng thêm khó xử mà thôi .

- Ta làm rối loạn cuộc sống của con như vậy .Con sẽ không hận ta chứ ?

Hắn nghiêm mặt đáp :

- Từ lúc chú ấn xuất hiện ta đã biết đây là chú ấn truyền tin ,không phải thứ dùng để hại người .Trong trang viên tuy đầy rẫy quỷ vật nhưng chúng ta đều là hữu kinh vô hiểm ,rõ ràng người không hề có ý giết chóc .Hơn nữa ,người là mẫu thân của ta ,ta sao có thể hận người .

- Hào hải tử...

Gia Hân cảm động muốn ôm lấy hắn nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được .Nàng không muốn cuộc chia tay này trở nên quá sụt sướt ,bằng không nàng sẽ không đi được mất .

- Phải rồi .Nha đầu này mặc dù có chút ngang bướng cố chấp ,hơn nữa còn không hiểu nổi mình nhưng lại có thể vì con mà không tiếc sinh mệnh .Vậy nên...con chó nên cô phụ nàng ấy .

Hắn gạt mạnh cái đầu :

- Đó là điều đương nhiên .

- Có thể thấy con như ngày hôm nay .Cuộc đời mẫu thân đã không còn điều gì tiếc nói .

Gia Hân khẽ mỉm cười .Thân thể chậm rãi phân tán thành những điểm sáng nhỏ ,dấu hiệu cho thấy linh hồn nàng đang siêu thoát .

- Mẫu thân .

Hắn bỗng lên tiếng :

- Có thể ôm ta lần cuối không ?

Gia Hân dịu dàng ôm lấy hắn ,không biết là do hắn tưởng tượng hay vì nàng đang siêu thoát mà cái ôm này...thực sự rất ấm áp .

- Tiểu bảo bối ,ta muốn con hứa với ta một chuyện .Con có thể đừng tìm đến Vạn Tuế trả thù được không ?

Suy cho cùng mẫu thân nào cũng muốn con mình được bình an ,Gia Hân cũng không ngoại lệ .Đông Phương gia tộc lợi tàn ,hải tử nay đã có cuộc sống

mới .Vậy thì nàng cũng chỉ muốn những ân oán trước kia bị lãng quên cùng với mảnh trang viên tồi tàn này .

- Được .Ta hứa với người tuyệt đối sẽ không trả thù .Giết sạch đám Vạn Tuế ,chó gà không tha ,đấy là sở thích cá nhân của ta .Cùng việc trả thù hoàn toàn không có quan hệ .

- ...

Gia Hân thở dài .Con đường của hân cũng chỉ có thể để mặc hân tự mình quyết định .

Dồi theo muôn vàn điểm sáng bốc lên cao rồi từ từ tan biến ,dù tâm trí hân kiên định tới đâu cũng không ngăn nổi một cỗ ưu tư bốc lên nơi khóe mắt .

- Đi...đi rồi ?

Ngao Nam lúc này mới chột vạt chui từ dưới hầm lên .Ma nữ hàng thật giá thật ,quá đáng sợ a !

- Ồm .Đi rồi .

Hân ậm ừ .Mặc dù đã dự đoán được với tính cách của mẹ nuôi thì khả năng cao là nàng sẽ chọn cách siêu thoát thay vì “lách luật” để tránh gây thêm phiền phức nhưng tâm trạng của hân vẫn vô cùng tồi tệ .

Sự nghiệp hủy diệt hệ thống của hân vẫn chưa đâu vào đâu .Vậy thì cảnh tượng này còn lặp đi lặp lại bao nhiêu lần nữa ?Hay giả sử hân không thức tỉnh thì chẳng phải mọi thứ sẽ vận hành như trước đây ,hoàn toàn chẳng hề hay biết Gia Hân đang chết dần chết mòn trong một cái mặt thất tối om ?

Còn cả Thanh Dương nữa .Nếu tại chu kì tiếp theo hân không thức tỉnh thì chẳng phải bị kịch sẽ lại tái diễn sao .

Mười ,một trăm ,một ngàn ,phải lặp lại bao nhiêu lần nữa thì con ác mộng này mới chấm dứt ?

- Người chết không thể quay trở lại ,người đừng nên quá đau buồn .

Ngao Nam an ủi qua loa rồi ái ngại nhìn Thanh Dương đang nằm trong lòng hân :

- Ta nghĩ nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt a !Ngươi xem ,sự thúc đẩy bị thương tới mức độ nào rồi .

- Chứ không phải vì ngươi sợ ma à ?

Bị hân nói trúng tim đen khiến Ngao Nam nhảy dựng lên :

- Sợ cái rắm !Đừng quên ai vừa cùng ngươi chém giết mấy cái quái thai kia !

- Đây là cực hạn của ngươi rồi .

- Ngươi...

Ngạo Nam bị hấn làm cho tức xịt khói ,đang định mở miệng chửi thề thì mặt thất bồng run rẩy khiến khuôn mặt gã chuyển từ đỏ sang trắng còn nhanh hơn cả tắc kè :

- Yêu ma lại xuất hiện a !

- Đã không còn phong ấn .Các vong hồn cũng biến mất rồi .

Hắn chặc lưỡi :

- Xem ra chỉ còn một nơi chúng ta cần phải đến .

...

- Ngươi mang ta tới đây làm gì ?Ta muốn về ngủ a !

Ngạo Nam có cảm giác lệ nam nhi của gã kiên cường gìn giữ mười mấy năm nay đã sắp chảy ra đến nơi rồi .Cả buổi sáng gặp đủ loại kinh hiểm ,không chỉ hít đầy một phổi tử khí còn bị thương đến suýt chút nữa thì xanh cổ ,cho dù có là thần kinh thép thì cũng phải mềm nhũn a !

Lúc này gã thật sự ,thật sự chỉ khát vọng ngủ một giấc thẳng đến trưa mai thôi !

Đối với thái độ nhõng nhẽo của Ngạo Nam hắn chỉ lạnh lùng nói :

- Mở cửa .

- Hừ !Mở thì mở .Hung dữ như vậy định dọa ai chứ !

Ngạo Nam vừa lật đật chạy đến đẩy cánh cửa cũ kĩ vừa thở dài cảm thán cho số phận của mình .Bị một tên kẹt ở Tội Thê cảnh uy hiếp ,tin này mà truyền ra ngoài thì gã chỉ có thể về quê chăn vịt chứ đâu còn lăn lộn trên giang hồ được nữa .

Về mặt phụng phịu của Ngạo Nam không khiến hắn phản cảm ,ngược lại trên môi còn cong lên một nụ cười .

Nơi này ngươi không thể không đến .

Bởi lẽ cha mẹ ngươi đã bỏ bê công việc ,lặn lội từ kinh thành đến đây để thăm ngươi .

- Ô ô...Lão công thật mạnh mẽ...A...Chết mất...

- Tiểu Phụng Hoàng ,ngươi thật chặt !

Trên chiếc giường cũ kĩ là một cái chần cũng cũ nát không kém đang trù lên hai thân thể vận động kịch liệt .Từ mảnh chần sờn rách lòi ra một đôi chân đầy lông lá và một đôi chân thon dài trắng nõn ,nhưng cả hai đều có điểm chung là đang đỏ mề hôi đầm đìa và quắp chặt lại như bị chuột rút .

Nghe tiếng mở cửa từ trong chần trồi ra cái đầu của một nam tử .Người này cùng Ngạo Nam có vài phần tương tự ,chỉ trừ bộ ria mép khiến cho khuôn mặt trông già dặn hơn .

- Thằng tiểu quỷ !Sao con lại biết...

Rầm~

Ngạo Nam đóng sầm cánh cửa lại như thể đập vào mặt kẻ tử thù rồi dùng Phi Hành Thuật bay vụt đi .

- Chắc~Cái nhà này thật loạn .

Ở bên trong lại truyền ra thanh âm rên rỉ .Dường như chẳng có ai thêm quan tâm đến việc tâm linh đơn thuần non nớt của Ngạo Nam bị tổn thương như thế nào .

(Thì ra là bị nhốt trong dâm mộng .Nếu ta rơi vào hoàn cảnh tương tự với Dương Dương thì có lẽ cũng không thoát ra nổi .)

Bỗng một thanh âm yếu ớt vang lên :

- Tiểu bảo bối ?

Hắn cố gắng nhin cười trước vẻ mặt ngây ngốc của Thanh Dương ,đáp :

- Ủm .Ta...

Chưa dứt lời thì hắn đã bị Thanh Dương mạnh mẽ ôm lấy ,đôi tay mảnh khảnh siết chặt như muốn ép hắn thành xúc xích .

- Tốt quá rồi !Ta biết mà .Ta biết con sẽ không chết dễ dàng như vậy .

Hắn vỗ nhẹ lên đầu nàng ,cười khẽ :

- Chưa chắc đâu .Ta cảm thấy sắp bị ôm đến chết rồi đây này .

Thanh Dương giật mình buông hấn ra .Tuy nhiên vì động tác quá mạnh nên thân thể chao đảo suýt chút nữa thì ngã xuống đất .Đến khi định thần nhìn lại mới thấy bản thân co rúm lại trong vòng tay hấn ,hai tay túm chặt lấy cổ áo giống một con mèo lớn đang làm nũng khiến nàng ngượng chín mặt .

- Khuôn mặt rất xấu xí...Không cần nhìn chòng chọc như vậy...

Cùng ma nữ kia đánh tới toàn thân đầy những máu ,lại khóc to một trận nên giờ mặt mũi lấm lem hết cả ,không cần soi gương cũng biết là rất khó coi đấy .Bị hấn trông thấy bộ dạng thảm hại này khiến nàng chỉ hận bản thân không đủ khí lực đào một cái hố để mà chui xuống .

Hấn hôn nhẹ lên trán Thanh Dương :

- Không hề .Mèo nhỏ ham chơi khó tránh vết bẩn .Ta rất thích .

Chắc mèo nhỏ của hấn chơi trò sát thủ nên cả người mới đầy máu như thế .

(Không được !Ta là sư phụ hấn a !Một cái nghiêm túc mẫu mực sư phụ !)

Thanh Dương bị hấn làm cho quả tim nhỏ bang bang nhảy loạn ,vội tìm cách lảng qua chuyện khác :

- Nữ nhân kia thả con ra à ?Cô ta đâu rồi ?

- Đã siêu thoát rồi .Mà tại sao nàng lại nghĩ vậy ?

Lời của Thanh Dương khiến hấn cảm thấy có chút buồn bực .Hấn có phải con gà con lợn đầu mà thích nhốt thì nhốt ,thích thả thì thả chứ ?

- Tại ta cảm thấy trong lời nói của cô ta không có ác ý .Ta nghĩ là cô ấy hoàn toàn không muốn làm hại con .

(Chỉ mình Dương Dương hay là trực giác của nữ nhân nào cũng chuẩn như vậy ?)

Hấn cố nén kinh ngạc ,hỏi :

- Thế tại sao nàng lại đánh hăng thế ?Cũng lâu lắm rồi ta mới thấy nàng quăng kiếm đi chơi khô máu như vậy .

- Mụ ta nói giết con ,lại còn phân thân hai đoạn .Ta chưa khiến mụ ấy hồn phi phách tán đã là may !

Thanh Dương bức xúc giấy nẩy lên .Cử động mạnh khiến miệng vết thương không ngừng truyền tới cảm giác đau nhức thấu xương :

- Ai ui !Đau chết mất .Yêu ma quỷ quái càng ngày càng lợi hại thế này...Thật khó sống a !

- Vậy thì ta sẽ làm việc nhà hộ nàng .

Thanh Dương ôn nhu vuốt ve mặt nhỏ của hắn ,mỉm cười nói :

- Ngốc !Con là nam nhân ,đụng tay vô mấy việc đó làm gì ?

Hắn nhú mày đáp :

- Để nương tử khổ cực mới không phải nam nhân .

- ...Con lại cố tình gọi vậy có đúng không ?

- Không hề .Ta vốn định nói là “sư phụ” .

- Đầu thế nhầm lẫn như vậy !

- Rất dễ nhầm đấy .

- ...

Thanh Dương đang hung hăng véo má hắn thì bỗng hai người thấy Ngao Nam đang đứng lù lù ở cửa trang viên ,vẻ mặt hậm hực cau có như thể vừa bị tịch thu hết tiền mừng tuổi .

- Bỏ ta xuống đi .

Thanh Dương ngượng ngùng nói .Chỉ có hai người thì không sao ,cơ mà một sư một đồ ở trước mặt người ngoài ôm ấp nhau thế này thì cũng thật quá ngượng ngùng rồi .Chưa kể đồ đệ của nàng còn là một kẻ mặt dày như tường thành .

Hắn lạnh lùng nạt :

- Im lặng .Nháo nữa ta đánh mông bây giờ .

- ...

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu ,Thanh Dương lúc này thân bất do kỷ đành phải ủy khuất co rúm lại trong lòng hắn .

Đành vậy thôi ,chứ nếu ngay giữa đường thế này mà bị hắn vật ra đánh mông thì dù có trăm cái miệng cũng không biện hộ nổi .Nàng có thể nghi ngờ cả thiên hạ nhưng tuyệt đối không dám nghi ngờ lời đe dọa của hắn .Nên biết tên tiểu ác ma này hoàn toàn không biết thương hoa tiếc ngọc là gì đâu !

Vừa chạm mặt hắn thì Ngao Nam đã hỏi ngay :

- Sao người biết họ ở đây ?

Hắn nhún vai :

- Điếc cũng phải nghe loáng thoáng chứ .Bọn họ lớn tiếng như vậy còn gì .

(Mẹ khi !Người ở tận Hậu Phong mà vẫn nghe được ?Người là quái thai à ?)

Hắn cố tình không nói thì Ngạo Nam cũng chẳng thể dùng vũ lực ép hắn nói ra .Đừng quên trên tay hắn là một cái sư thúc to oành kia kia .

Ngạo Nam tức tối kêu lên ,về mặt giống như việc hắn đưa gã trở về đoàn tụ với gia đình là một tội ác lớn lao :

- Làm cái chuyện đáng xấu hổ đấy ngay giữa thanh thiên bạch nhật .Thật đúng là...không biết xấu hổ !

Lời này của Ngạo Nam khiến hắn hơi chột dạ .Chú ấn của Thanh Dương phát tác vào giữa trưa ,mỗi lần áp chế đều kéo dài đến hơn bốn ,năm giờ chiều .Nếu làm giữa thanh thiên bạch nhật là không biết xấu hổ vậy thì làm đến lúc mặt trời xuống núi gọi là gì ?Đứt dây thần kinh xấu hổ à ?

Bản thân có chút đồng cảm nên hắn không tiếc lời bênh vực đôi vợ chồng kia :

- Tình cảm thâm thiết như vậy chẳng phải rất tốt sao ?Kẻ chưa từng nếm mùi chân ái như người thì đừng có mà nói xằng .

Ngạo Nam gất um lên :

- Thôi lắm !Kiểu chân ái gì mà suốt ngày nháp nhồm như gà thế ?!

Hắn đáp tỉnh bơ :

- Tình dục là sự thăng hoa của tình yêu .

- Thăng cái đầu con !Đừng nói nữa...Xấu hổ chết mất...

Thanh Dương một tay che khuôn mặt đỏ hồng ,tay còn lại vô lực giật giật cổ áo ý bảo hắn cầm mồm .Chẳng lẽ thời nay đứa trẻ nào cũng đều nói mấy cái lời khiến người khác ngượng ngùng thế này sao ?

Hắn lạnh lùng nạt :

- Còn chưa hỏi tội nàng đâu .Đang yên đang lành lại chạy qua đây làm gì ?

Tình huống trở trêu này khiến Thanh Dương cảm thấy não không đủ dùng .Nàng là sư phụ ,hắn là đệ tử ,đệ tử chơi ngu thì lúc này phải là nàng hỏi tội hắn mới đúng chứ !

- Câu này phải là ta n...

- Một cái Kim Đan kì nhỏ nhoi mà đã nghĩ mình là thiên hạ vô địch rồi sao ?Pháp khí không mang ,linh phù không cầm ,nắm một cây kiếm nhựa lao vào giữa đội hình địch ?Nàng thật cường nha ,muốn chứng minh điều gì đây ?Nhờ có điều gì bất trắc thì ta vất cho ai nuôi ,nàng có bao giờ nghĩ đến không ?

Hắn già mồm át lễ phải khiến nỗ lực cứu vãn địa vị của Thanh Dương hoàn toàn trở nên vô dụng .Nàng phát ra một tiếng thút thít nho nhỏ ,run giọng đáp :

- Ta...ta...

Hắn nói bằng giọng lạnh lùng hiểm độc nhất :

- Còn muốn chống chế ?Đợi đến khi vết thương lành hẳn xem ta như thế nào từng trị nàng .

~ Ô ô~Con bất nạt ta...Ta mới là sư phụ cơ mà...

Thanh Dương khóc ròng .Tại sao tiểu tử này càng lúc càng không dễ thương vậy ?

Ngạo Nam không rảnh rồi xem bọn hắn diễn tuồng diễn kịch vì lúc này gã đang đắm chìm vào trong những tính toán của riêng mình .Nhìn vẻ mặt trầm tư bí xì kia thì ai dám tin gã là cái thằng mặt dày xông cả vào kĩ viện để tìm bảo vật cơ chứ .

Thời điểm này thì dù có ngu dần đến đâu gã cũng mơ hồ cảm thấy có gì đó không bình thường .Cái trang viên đó đâu phải vườn trẻ ,ngoại trừ một mảnh hoang tàn thì có cái quái gì mà hắn lại quyết tâm vào cho bằng được như thế ?Hơn nữa bộ dáng trấn định thông của hắn có giống thái độ của một thằng nhãi mười ba tuổi vừa chui ra từ ổ quỷ không ?

Ngạo Nam nghĩ thầm :

(Hắn đã biết trước cha mẹ ta bị nhốt ở trong ?Nhưng tại sao họ lại ở căn nhà đây ?Mà quan trọng hơn là tại sao hắn lại biết được ?Còn nữa ,vừa rồi khi bị lũ quái vật kia bao vây tuy tu vi của hắn thấp thâm hại nhưng lại bị thương rất ít .Tại sao mọi sự lại kì quái như vậy ?)

Nhìn hắn đang cùng sư thúc nói chuyện rất tâm đầu ý hợp ,thình thoảng còn nhếch miệng cười một cái khiến Ngạo Nam bất giác nhủ mày thật chặt .

Liệu hắn có còn là tên tiểu tử thật thà chất phác mà gã từng quen biết hay không ?

.....

Dọc đường Ngạo Nam tâm trạng nặng nề không nói câu nào .Hắn thì ngược lại ,có lẽ vì giải quyết xong một cái đại sự nên tâm trạng đặc biệt tốt ,vừa đi vừa trêu ghẹo Thanh Dương dỏ búng cả khuôn mặt .

Ba người đi thẳng về Thiên Kiếm Môn .Tới đại môn thì Ngao Nam nói cộc lốc :

- Đã về đến .Ta đi trước .

Nói xong cũng không chờ bọn hắn đáp liền ngự kiếm bay vút đi .

Thanh Dương nhìn theo Ngao Nam lúc này đã là một chấm nhỏ ở phía xa ,nói :

- Tên tiểu tử đó thái độ rất lạ...

Hắn chắc lừa :

- Con người thường sợ những gì chúng không hiểu .Trải qua lần biến cố này có lẽ tiểu tử đó đã thấy được điều bất thường ở ta rồi .

Thanh Dương chớp chớp mắt đầy ngạc nhiên :

- Chuyện của con ta đã nói với gã rồi mà .Chẳng lẽ lúc đấy gã vẫn chưa nghe thủng ?

Hắn hiềm hoi trưng ra vẻ mặt sừng sốt ,cười nhạt nói :

- Trùng sinh chứ có phải trùng số đâu .Nàng đem khoe như vậy làm gì .Hơn nữa gã vẫn còn nhỏ ,dù có nghe thì cũng không hiểu nổi đâu .

Thanh Dương đột nhiên trầm tư một lúc rồi nói :

- Tên tiểu tử đó là bằng hữu duy nhất của con ,giờ lại xảy ra chuyện như vậy...Hay là để ta đuổi theo khuyên bảo gã .Trong Thiên Kiếm Môn này địa vị của ta chỉ kém đại sư huynh ,lời của ta nhất định gã không dám cãi lại .

Bộ dáng lo lắng của Thanh Dương khiến hắn không nhận được ghé mắt sát lại gần ,thì thào :

- Đây là đe dọa chứ khuyên bảo gì .Nếu gã muốn đi thì cứ mặc xác gã .

Hơi thở của hắn nhẹ như không có ,tựa làn gió lướt qua da mặt khiến Thanh Dương khẽ rùng mình :

- Nhưng đó là bằng hữu duy nhất...Con không đau lòng sao ?

- Ta với gã chỉ là vô tình bước đi trên cùng một con đường .Nhưng nàng thì khác ,nếu ngay cả nàng cũng quay lưng với ta thì sự tồn tại của ta chẳng còn ý nghĩa gì nữa .

Thanh Dương lập tức nghiêm mặt nói :

- Ta sẽ không bao giờ làm vậy !

Sau đó lại mềm nhũn như bong bóng xì hơi :

- Tiểu bảo bối ,mặt con. . .gần quá .

Hắn vừa mặt đối mặt với Thanh Dương vừa bước đi ,tuy trên đường có không ít đá sỏi rề cây nhưng hắn đều chuẩn xác tránh được .Một phần là bởi hắn đã rất quen thuộc với con đường mòn này ,còn lại là dựa vào linh giác nhạy bén được rèn ra từ vô số trận chiến sinh tử .

Thường thì các cao thủ chỉ sử dụng loại giác quan này khi đối phó với cường địch ,và bởi vì hắn đang ôm vợ trong tay nên càng phải vận dụng linh giác đến mức tối đa .Nên nhớ tại thời điểm này chỉ cần vấp một cái thôi là cả đời cũng không hết nhục đâu .

- Gần thế này mới hưởng thụ được hết hương thơm của nàng .

Hắn hít sâu một hơi ,cảm thấy tâm trí nhẹ nhõm hơn hẳn ,thân thể như có dòng nước ấm chảy ra .Loại phản ứng kì lạ này hắn không thể dùng kiến thức sinh học hay hóa học để giải thích .Chỉ có thể mặc nhiên công nhận rằng ngửi mùi hương trên thân thể nàng còn phê hơn là hút cần .

Trên đời có ai là không muốn phê ?Xét về khía cạnh sinh học thì gần như chẳng ai cưỡng nổi thứ cảm giác gây nghiện ấy .Vậy nên có thể nói phản ứng của hắn là hoàn toàn hợp với lẽ thường .Thử hỏi nếu trước cửa nhà các ông trồng một bông hoa mà cứ hít là phê thì các ông có phê hai mươi tư giờ trên bảy ngày không ?!

Ấy thế nhưng tình thì ngay mà lí thì gian .Hắn đương nhiên không thể giải thích cặn kẽ điều này với Thanh Dương .Vậy nên trong mắt nàng hắn liền trở thành một thằng nhóc dâm dê biến thái không hơn không kém .

Nàng đẩy mặt hắn ra ,ngượng ngùng nói :

- Trở về ta sẽ cho con .Bây giờ còn là ở trên đường đây...

Hắn cực kì không tình nguyện trở về trạng thái thẳng lưng mắt nhìn thẳng môi mím chặt .Mà thực ra cũng không duy trì được lâu vì chỉ vài giây sau hắn liền không nhịn được mà mở miệng :

- Hôm nay hơi thở của nàng có chút hư nhược ,thanh âm cũng yếu hơn mọi khi ,da lạnh lẽo môi nhợt nhạt .Có phải nhiễm phong hàn không ?

Thanh Dương lắc đầu đáp :

- Không thể nào .Ta ở Hậu Phong hơn mười năm nay chưa từng nhiễm cảm .Có lẽ là do vừa rồi đánh với ma nữ kia bị nội thương nhẹ ,chỉ cần tĩnh dưỡng vài hôm là sẽ khỏe lại thôi .

Hắn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy .Đặc biệt việc Thanh Dương đột ngột chạy đi tìm hắn có rất nhiều uẩn khúc .Thông thường chỉ khi hắn hoặc nàng gặp nguy hiểm thì người còn lại mới có linh cảm .Thế nhưng từ đầu đến cuối hắn đều là hữu kinh vô hiểm ,sao có thể tự nhiên lại “bồn chồn lo

lặng” rồi “bút rút không yên” được .Hay là có ai dở trò quỷ ?

À mà khoan .Bút rút không yên. . .

Hắn ngập ngừng nói :

- Nàng có cảm thấy bức dọc vô cớ ,luôn cảm thấy không tự tại ,bụng dưới đau nhức ,lúc buồn nôn ,lúc đau đầu không ?

Thanh Dương giật mình :

- Sao con biết ?

Hắn không đáp ngay mà lắc đầu thờ dài nói :

- Lại trùng hợp như vậy. . .Xem ra mấy ngày tới phải dùng cách khác để áp chế chú ần .

Thanh Dương ban đầu chẳng biết hắn nói cái quái gì .Cơ mà nàng khò chứ không ngốc ,chỉ cần nghĩ một chút liền giật mình hiểu ra ,lập tức khuôn mặt hồng rục lên như gấc chín .

Nữ nhân mỗi tháng đều có vài ngày chảy máu ,chính là bí mật không thể tiết lộ với người ngoài ,đặc biệt là nam nhân .Áy vậy mà nàng vì lo cho tiểu tử này lại ngu ngơ đến mức quên luôn cả ngày “trọng đại” ,thậm chí còn bị hắn phát hiện ra dễ dàng .Thế này thì nàng làm gì còn mặt mũi mà đi làm sư phụ của hắn nữa !

- Phải rồi ,ta chợt nhớ hôm nay con có lớp Kiếm Thuật a !Mau đi học đi ,ta có thể tự mình trở về .

Hắn điềm nhiên đáp :

- Vài cái thế kiếm múa may sao có thể quan trọng bằng nàng .Chờ đến khi ta đưa nàng bình an trở về rồi đi cũng chưa muộn .

Thanh Dương đoán là lời này hắn học theo mấy tên hoa hoa công tử hay khoa môi múa mép dưới phố ,dù vậy vẫn không ngăn được tâm trạng có chút lằng lằng vui sướng :

- Bớt nói giỡn .Nếu ta nhớ không nhầm thì đã trễ gần một canh giờ rồi đấy .Chương môn sư huynh nổi giận thì tên nhóc leo mép như con không đỡ nổi đâu !

(Ta mới không sợ cái tên anh trai đàn độn của nàng .)

Hắn khịt mũi khinh thường .Đối với lời khuyên bảo chân thành của Thanh Dương đương nhiên là đi vào tai bên trái rồi ào ào chảy ra ở tai bên phải .

Chương 52: Lười biếng sẽ bị phạt

- Kiểm xuất kỳ, hiểm. Chỉ công không thủ, lấy tốc độ cùng chiêu thức kỳ diệu khiến địch nhân không có cơ hội xuất chiêu. Nếu các ngươi có thể luyện tới cảnh giới “Chính hợp kỳ thắng, hiểm trung cầu thắng”(*) thì miễn cưỡng xem như đủ khả năng tồn tại trong cái thế giới tàn nhẫn này.

(*) Đại khái là trong mọi tình huống đều có thể lật kèo.

Tiêu Viêm chấp tay sau hông nghênh ngang bước đi, trên đầu đội một cái nón kì quái không biết làm từ chất liệu gì:

- Đánh lại mười lần chiêu Kim Nhận Hoành Không xem nào. Kim yển hà xử lai, hoành không minh... Mạnh tay lên, bộ các ngươi chưa ăn cơm à?

Trong khi đám đệ tử đang cầm cây kiếm múa may quay cuồng thì Tiêu Viêm lăm lăm cầm theo một cái roi mây, thỉnh thoảng lại nhắm vào tên vô phúc nào đó quất một cái:

- Tập nhiều để các ngươi lĩnh ngộ tinh túy của chiêu thức chứ sao! Nhìn các ngươi xem, luyện cả buổi sáng mà chiêu thức đánh ra còn không bằng phân chó. Đánh thêm một trăm lần nữa!

Đám đệ tử đồng loạt kêu trời, riêng tên vừa bị ăn đòn thì vừa xoa chỗ bị quất trúng vừa nhìn theo bóng lưng Tiêu Viêm bằng ánh mắt kì quái. Rõ ràng gã chỉ mới thâm than thôi à. Đến môi cũng còn chưa có mấp máy mà đã bị ăn đòn là sao?

(Chẳng lẽ khi luyện thành thần tiên thì thật sự có thể nghe được suy nghĩ của người khác?)

Niềm tin ngây thơ (đến mức ngu xuẩn) này khiến gã hăng hái hơn hẳn. Bộ dáng giống như đã muốn trở thành thần tiên đến mức không đợi được nữa.

Thường thì cứ mỗi khi đến tiết Kiếm Thuật Tiêu Viêm sẽ ngồi lì trong phòng để mấy đứa đệ tử dạy lẫn nhau. Chẳng hiểu hôm nay ăn nhầm cái gì mà gã đột nhiên nổi hứng đi dạy, đã vậy còn mang theo một con nhóc mặt mũi dờ dẩn như vừa bị tẩy não chẳng biết là con cái nhà ai.

- Các ngươi dừng tay!

Đột nhiên Tiêu Viêm lớn tiếng quát khiến đám đệ tử giật mình thu chiêu, vài tên còn đang quay cuồng đến nhập tâm bị gã quát cho giật mình đánh mất trọng tâm ngã lăn quay ra đất.

Trong sân tụ tập khoảng một trăm đệ tử gồm cả lứa cũ lứa mới đều đồng loạt nhìn chằm chằm Tiêu Viêm, sau đó lại nhìn theo ánh mắt của gã mà hướng về phía xa nơi có một thân ảnh cô tịch đang lật đật đi tới.

Hắn hai tay đút túi quần, dáng người lười biếng hơi ngả ra sau, cặp mắt cá chết không hướng thẳng mà nhìn vu vơ như đang ngắm cảnh núi non, thỉnh thoảng lại ý vị thâm trường thờ dài một cái.

(Ầy~Thân thể thật mỏi .Giá mà được Dương Dương nắm bóp thì tốt biết mấy...Hay là nghỉ buổi hôm nay nhỉ ?Cơ mà đã đi đến tận đây rồi mà quay về thì vô lí quá .Nhưng mà tự nhiên thêm ăn nải vãi chương .À quên ,hôm nay ngày đèn đỏ nhỉ...)

Tâm trạng nặng nề khiến hần không nhận được “Ầyzz” một tiếng thật dài .Chợt nhận thấy có gì đó sai sai ,quay ra mới thấy nguyên một đám đệ tử đứng ở Thí Kiếm Đình đang trừng mắt nhìn hần vừa ngạc nhiên vừa bội phục vừa biết ơn .

Tiểu tử ,đội ơn ngươi a !Nhờ có ngươi giờ này mới vác mặt đến hút hết sự chú ý của sư phụ mà bọn ta sẽ không phải chịu khổ nữa !

Trong lúc này gần như toàn bộ đệ tử đều mừng rơi nước mắt .Thời gian nằm gai nếm mật đã qua rồi ,giờ là lúc nhai bông ngô nhìn người khác gắp hột a !

Hần tiếp tục rút tay túi quần chậm rãi bước tới giống như không trông thấy ánh mắt muốn giết người của Tiêu Viêm .Cho đến khi hai người đứng đối diện chỉ cách nhau khoảng hai mét ,hần lên tiếng :

- Xin phép thầy ,à nhầm ,sư phụ em vào lớp .

Khó mà diễn tả được biểu cảm phong phú trên mặt Tiêu Viêm .Cơ mặt gã vặn vẹo kịch liệt như thể đang có một cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt để không tuốt kiếm chém hần chết thẳng cẳng :

- Tại sao giờ này ngươi mới đến ?

Hần nhún vai đáp :

- Ngủ quên mất tiêu .

Tiêu Viêm cười lạnh :

- Ngủ quên ?Ngươi thực sự là ngủ quên ?

- Ồm .

Tiêu Viêm liếc nhìn hần từ trên xuống dưới một lượt ,nói :

- Áo bị cào rách hai vết ,xương sườn trái bị nứt ,bắp tay phải có vết tụ máu ,hai chân đều bong gân ,nội tạng hỗn loạn ,kinh mạch đầy âm khí .Ngươi định giải thích như thế nào ?

Hần trầm tư gãi đầu một lúc rồi đáp :

- Chắc tại đêm qua lúc ngủ không yên tĩnh .Ngươi biết đấy ,khi nằm cạnh mỹ nữ thì ai cũng đều khó kiềm chế mà .

(Không yên tĩnh ?Thế này là người đánh vật trên giường chứ không yên tĩnh cái nỗi gì !)

Đám đệ tử đều không hện mà cùng nghĩ như vậy .Dù sao thì đây là chuyện nhà người ta ,bọn chúng nghe chỉ để biết chứ cũng chẳng mấy bận tâm .

Nhưng Tiêu Viêm thì khác ,đôi mắt như sắp phóng lửa của gã trọn trùng như muốn đốt hấn thành tro .

Bỗng ngọn lửa kia phụt tắt ,gã quay lưng lại với hấn ,lạnh lùng nói :

- Mau đứng vào hàng đi .

Hành động kì quái này của Tiêu Viêm không chỉ khiến đám đệ tử ngạc nhiên tới rớt hàm mà còn làm hấn cảm thấy có chút kinh hãi .

(Hình như có gì đó sai sai .Theo trí nhớ thì tình huống này lẽ ra gã phải rút súng laze bắn lỗ đầu ta mới đúng .)

Hợp lẽ thường thì tốt ,nhưng giữ được mạng thì càng tốt hơn .Hấn nhún vai một cái rồi đứng vào vị trí cuối cùng trong hàng .Đối với thái độ thất thường của Tiêu Viêm đương nhiên là mặc kệ không quản ,mà dù có quản cũng không quản nổi .

Tiêu Viêm hô lớn :

- Tự do luyện tập .

Đám đệ tử theo hiệu lệnh của Tiêu Viêm vung kiếm đánh ra chiêu thức mình thành thạo nhất .Ánh kiếm lấp lóe ,kiếm chiêu đa dạng ,khiến cho Thí Kiếm Đình bỗng trở nên tràn đầy nhiệt huyết của tuổi trẻ .

(Cái trò ngu si này bao giờ mới kết thúc ?Thật quá con mẹ nó lãng phí tuổi xuân .)

Hấn đang một mối vướng thanh kiếm như đang phẩy ruồi thì bất ngờ bước hụt chân té sấp xuống ,may mắn tránh được cái bạt tai của Tiêu Viêm .

- Nhìn cái gì mà nhìn ?Tập tiếp đi !

Tiêu Viêm lạnh lùng nạt đám đệ tử hóng hớt rồi quay sang hấn :

- Người là đang tập luyện cái kiếm pháp chó má gì ?

Hấn hữu khí vô lực đáp :

- Người cũng biết rồi còn gì .Ta bị thương nên cơ thể có chút không linh động .

Tiêu Viêm lạnh lùng nạt :

- Cái gì mà không linh động ? Rõ ràng là ngươi lười biếng luyện tập . Ngươi có phúc mà không biết hưởng , có cần nhắc cho ngươi nhớ rằng tập luyện ở đây một ngày bằng ở dưới núi tập luyện một năm không ?

Thiên Kiếm Sơn là nơi linh khí dồi dào , người thường sống ở đây thời gian dài có thể cường kiện thân thể , người luyện võ thì công lực mãnh tiến , làm chơi ăn thật . Bất quá những lời răn quý báu này của Tiêu Viêm dường như không chui được vào đầu hắn , hắn còn đang bận ngửa mặt lên trời hận đời vô đối kia kia .

(Vất vả chuẩn bị cả buổi sáng cứ tưởng sẽ đánh một trận ác chiến . Nào ngờ chỉ lòng vòng một hồi xong đi về , tên Tác thật con mẹ nó biết hổ người . Cơ mà nếu không đi thì sinh khí của hai người đó sẽ vì duy trì phong ấn mà cạn kiệt , xem ra đây là trường hợp bất buộc nhĩ . Ày~Già rồi , có lẽ ta không còn phù hợp mấy cái thứ mạo hiểm này nữa .)

Hắn đang suy nghĩ đến xuất thần thì bỗng nghe thấy một thanh âm băng lãnh :

- Khá lắm . Giờ đến lời của chương môn ngươi cũng không coi ra gì đúng không ?

Tiêu Viêm không cho hắn có cơ hội ngụy biện , xách gáy hắn quăng thẳng tới vòng tròn trung tâm của Thí Kiếm Đình .

Hắn vỗ vỗ lên nền đá , trầm nghĩ :

(Ày~Vô đài đây mà . Cái tên già không nên nét này định quyết đấu với ta à ?)

Tiêu Viêm giận tím mặt quát :

- Minh Thần !

Thiếu niên mặt lạnh bước đến bên cạnh Tiêu Viêm cung kính chấp tay nói :

- Có đệ tử .

- Ngươi qua dạy dỗ tên xác xược kia cho ta .

Chúng đệ tử nghe vậy thì ngạc nhiên đến rớt hàm . Gọi một Luyện Khí tăng chín tới để dạy dỗ một tên Tội Thê ? Dạy cái gì ? Dạy cách xuống địa ngục sao ?

Minh Thần cũng hơi ngạc nhiên trước yêu cầu này tuy nhiên gã cảm thấy mục đích của sư phụ không đơn giản chỉ là muốn dùng tu vi cao để dẫn dắt hắn .

(Hắn ở trong Tứ Sơn Tỷ Võ biểu lộ bản lĩnh sâu không lường được . Có lẽ sư phụ cũng muốn mượn dịp này để thăm dò hắn .)

- Đệ tử đã biết .

Minh Thần suy nghĩ rất nhanh sau đó xoay gót đi về phía vòng tròn tại trung tâm Thái Kiếm Đình trong cái nhìn hoang mang của đám sư huynh đệ và ánh mắt tán thưởng của Tiêu Viêm.

Hắn ngồi bệt dưới mặt đất nhìn Minh Thần lừ lừ bước đến ,không nhận được thờ dài một tiếng :

- À~Không có ý gì đâu ,cơ mà ngươi có chắc là ổn với cây kiếm lớn đấy không ?

Minh Thần liếc nhìn thanh Tùng Văn Kiếm cũ nát trong tay ,gã khẳng định :

- Không vấn đề .

Hắn ngồi dậy phui mờng vài cái rồi đưa thanh Ly Hỏa Kiếm ra trước mặt .Lưỡi kiếm màu xanh lam phát ra những tia lạnh lẽo như một khối băng sắc bén .

(Kiếm tốt .)

Minh Thần trầm nghĩ ,đồng thời xoát một tiếng rút ra thanh Tùng Văn Kiếm .Vì là hàng xài chung nên lưỡi kiếm đã có nhiều chỗ bị mẻ ,hào quang ảm đạm trên thân kiếm khiến nó trông chẳng khác gì một khối sắt vụn khi đứng cạnh Ly Hỏa Kiếm .

Nhưng cũng phải nhớ rằng đối thủ của hắn là Minh Thần .Đừng nói là sắt vụn ,cho dù y có cầm một khúc cây thì cũng không thể coi thường được .

- Ngươi tới ,hay ta tới ?

Hắn nhún vai nói :

- Kính lão đắc thọ .

Minh Thần gạt đầu ,hai tay thủ thế chuẩn bị xuất chiêu .Luận về tuổi tác Minh Thần năm nay mười sáu , hơn hắn ba tuổi ,vậy nên hắn là hắn có ý mời gã đánh trước .

Nào ngờ chưa kịp nghĩ ra sẽ đánh chiêu gì thì hắn đã vùng kiếm đánh tới ,kiếm khí lạnh lẽo ập đến khiến Minh Thần buộc phải đưa kiếm lên chống đỡ .

Tay đưa lên được nửa chừng Minh Thần bỗng cảm thấy không ổn .Kiếm chưa chém tới mà đã cảm thấy đau rất như bị cắt trúng ,thần khí bậc này một cây Tùng Văn Kiếm tầm thường sao có thể chống đỡ !

Minh Thần vội dồn lực vào hai chân sau đó lộn ngược về sau vừa kịp tránh khỏi đường kiếm hiểm hóc kia .

Hắn có vẻ không mấy bận tâm đến việc đánh trúng hay trượt mà vùng vẫy Ly Hỏa Kiếm một lúc ,lắm bầm :

- Chắc là dùng thế này...Đây rồi...Chuẩn rồi...

Minh Thần thấy vậy thì cau mày nói :

- Chúng ta là huynh đệ đồng môn .Khi đối chiến không cần phải chơi chiêu trò như thế .

Hắn rời mắt khỏi Ly Hỏa Kiếm ,trên mặt toàn bộ đều là ngạc nhiên không hiểu gì :

- Chiêu trò hỏi thăm ?Ta nói “Kính lão đắc thọ” mà .

Minh Thần hừ lạnh :

- Ta mười sáu tuổi .Ngươi bao nhiêu .

Hắn vô lực đáp :

- Mười ba .Cơ mà “lão” ở đây không phải nói về tuổi tác...Mà thôi đi ,lần này coi như ta sai .Ta nhường ngươi một chiêu được chưa ?

Minh Thần khẽ nhún mày ,cổ tay lắc mạnh Tùng Văn Kiếm tạo ra vô số kiếm ảnh đồng thời sử dụng thân pháp lướt về phía hắn .

Tiêu Viêm thấy cảnh tượng này thì khoái chí cười thầm :

(Hay cho một chiêu Thương Tùng Nghê Khách đã đạt tới lô hỏa thuần thanh .Kiếm nhanh mà không loạn ,vừa thật vừa ảo phong kín mọi đường lui .Thăng nhải khôn khéo ,dựa vào tu vi Tội Thể rác rưởi đó ngươi định đối phó như thế nào đây ?)

(Trưa nay ăn gì nhỉ ?)

Tại thời điểm mọi người đang nín thở theo dõi trận đấu không cân sức và có phần kì quái này thì bỗng một thanh âm đều đều truyền vào đầu Tiêu Viêm khiến gã giật mình .

(Con bé Trà đang nhìn chăm chăm ,ta có nên nhường tên Minh Thần một tý không ?Mà thôi nhờ chẳng may bị chém trúng thật thì oảng chó .)

(Mai lại xuống phố rồi .Có lẽ nên mua một món quà cho Dương Dương .Hay là tự làm nhỉ ?Ngực lớn thì đeo dây chuyền sẽ hợp hơn ,nhưng bông tai cũng rất dễ nhìn ,vòng cổ lại càng tuyệt vời...Thật khó chọn quá .)

Tiêu Viêm kinh hãi nhìn hắn .Tại thời khắc hung hiểm này mà hắn còn có tâm trạng nghĩ linh tinh sao ?Chẳng lẽ hắn đã biết trước là sẽ thua nên đã đầu hàng số phận ?Nhưng dù có buông xuôi thì cũng đừng có buông khi có một thanh kiếm đang chém tới trước mặt chứ !

Minh Thần cũng đang có một pha đấu tranh tư tưởng kịch liệt giữa việc đâm hay không đâm .Trong khoảnh khắc sắp tung đòn gã liếc mắt nhìn sang xin ý kiến của Tiêu Viêm vừa đúng lúc trông thấy vị sư phụ đáng kính đưa ngón tay quẹt ngang cổ .

Xử đẹp hần !

(Tốt nhất người đừng có mà chết nhầm !)

Minh Thần cắn răng nghĩ . Tùng Văn Kiếm trong tay gã lóe lên như một ánh chớp đâm xuyên qua ngực hần .

- Chết người rồi !

- Minh Thần sư huynh đâm chết người rồi!

Hần trầm giọng quát :

- Nhỏ mồm thôi .Đã đâm trúng đầu mà kêu như vạc thế ?

Bọn chúng định thần nhìn lại thì quả nhiên là lưỡi kiếm chỉ xướt qua áo .Nhìn bên ngoài thì giống như hần đứng đờ ra để kiếm đâm trúng ,kì thực thân thể đã nghiêng một góc độ rất nhỏ khiến lưỡi kiếm chỉ lướt qua mà không làm rách mảnh áo nào .Thật ảo lòi a !

Hần liếc nhìn thanh Tùng Văn Kiếm lạnh ngắt kề bên ngực ,nhếch miệng nói :

- Xong một chiêu rồi nhé .

Minh Thần bỗng cảm thấy nửa thân bên phải bỏng rát ,không dám chậm trễ vội tung người lên cao .Gã nhảy lên vừa kịp lúc Ly Hòa Kiếm quét qua nơi y đứng ,thân kiếm lúc này đỏ rực như khối sắt vừa gắp từ trong lò ra ,nhiệt độ cao làm cho cánh vật khẽ vụn vụn nhìn như thể lưỡi kiếm của hần bẻ cong không gian .

Cảnh tượng này kì diệu khiến đám đệ tử ngạc nhiên đến rớt hàm .Vài tên đã bắt đầu tỏ ra bất mãn khi sư thúc tặng một tên Tội Thể cảnh món bảo bối quý giá như vậy .

(Không đúng .Con bé làm gì có thanh kiếm nào như vậy .Mua thì càng không a !Kiếm này căn bản không phải thứ dùng tiền có thể mua nổi !)

Giữa Tiêu Viêm còn đang rối tinh rối mù thì trận chiến giữa Minh Thần và hần đã đến hồi cao trào .Lúc này Minh Thần đang chém tới tấp về phía đối hần ,còn hần tuy trong tay có Ly Hòa Kiếm nhưng lại chỉ liên tục sử dụng thân pháp để tránh né .

Minh Thần rốt cục không kiên nhẫn thu kiếm lại ,quát :

- Người còn định giả bộ đến bao giờ ?!

Hần buồn bực nói :

- Giả bộ cái con cá .Hình như ngươi đặt quá nhiều kì vọng vào một thằng Tồi Thê rồi đấy .

Minh Thần cười nhạt nói :

- Vậy ta không còn gì để nói .

Gã vận kinh xuống chân ,thân thể chớp mắt đã bay tới trước mặt hắn .Thân pháp nhanh ,mũi kiếm còn nhanh hơn ,hàn quang sắc lạnh đâm vào cổ muốn ép hắn phải ra tay .

Hắn từ đầu đã không muốn đánh nên cố tình dồng dài mục đích chính là muốn Minh Thần mất kiên nhẫn đánh ra một đòn như thế này đây .Tại thời điểm mũi kiếm chỉ còn cách một đốt ngón tay thì bất ngờ thân thể hắn như tên rời cung văng ngược ra sau trước ánh mắt sùng sốt của chúng đệ tử .

- Bảo kiếm như vậy mà vào tay thằng ngu này lại chẳng khác gì khúc cây .Thật đúng là lãng phí !

- Rác rưởi đến cuối cùng vẫn là rác rưởi .Xem ra Tứ Sơn Tỳ Võ lần trước đến chín phần là sư thúc dạy hắn vài cái mờ ám thủ đoạn .

Đám đệ tử càng nói càng thấy có lý ,nhất thời đều có chung một suy nghĩ :“Nếu hồi đó ta xin vào Hậu Phong thì có khi giờ đã thành tuyệt thế cao thủ rồi cũng nên !”

(Ta ở bên Thanh Dương từ nhỏ đến lớn ,tính cách con bé như thế nào chẳng lẽ ta còn không biết .Đừng nói là đặt chân đến Hậu Phong ,có khi chỉ liếc nhìn các ngươi cũng đủ làm con bé thấy bần mất rồi .)

Tiêu Viêm cười thầm đám đệ tử vừa tham lam vừa ngu si này .Vẫn biết là tuổi trẻ khó tránh khỏi có chút ảo tưởng sức mạnh nhưng thế này thì cũng hơi quá rồi .Đang nghĩ nên huấn luyện ra sao để bọn chúng nên người thì bỗng vướng phải một chuyện rất kì lạ .

(Tiểu tử Tinh Vũ kia ngoại trừ đầu óc có chút kì quái thì chẳng có điểm gì nổi trội .Tại sao con bé lại coi như trân bảo mà đối đãi ?Rốt cục ta đã bỏ qua điều gì ?)

Khi Tiêu Viêm nghĩ đến đây thì trận chiến ở Thí Kiếm Đài dường như cũng đã sắp đến hồi kết .Theo quy củ ,người nào không còn khả năng chiến đấu hoặc ngã khỏi vòng tròn là coi như thua cuộc .Mà hắn thì nửa người đã ở bên ngoài vòng tròn ,thân thể nghiêng bốn mươi lăm độ chỉ chờ ngã xuống là sẽ lập tức phải đi trở về Hậu Phong .

- Sư huynh ,huynh lại kêu đệ tử bắt nạt tiểu bảo bối của ta !

Bỗng một thanh âm mềm mại nhưng đầy bức tức truyền vào lỗ tai khiến hắn hơi giật mình ,tay phải dùng tốc độ cực nhanh cầm Ly Hòa Kiếm xuống đất vừa kịp lúc cơ thể chỉ còn cách mặt đất một gang tay .

Tiêu Viêm không sợ trời không sợ đất ,duy nhất chỉ sợ tiểu sư muội này buồn bực không vui ,gã mỉm cười thân thiện nói :

- Sư muội hiểu nhầm rồi .Tiểu tử kia không nghiêm túc luyện...võ...

Cửu Từ Tà Công đệ nhị tạng – Hỏa Hải Luyện Ngục .

Kim Chung Trạo đệ nhị quan .

Chân trái Âm Thế Huyền Thối .

Chân phải Bá Cước .

Tay trái Dương Thế Ngũ Tuyệt Chương .

Tay phải kinh mạch bị thương nên tạm thời để đấy .

Tiêu Viêm bị động tác của hắn làm cho con mắt phát đau ,thầm nghĩ :

(Nghiêm túc rồi !Cơ mà cùng lúc sử dụng nhiều võ công như vậy là muốn đánh hay muốn show hàng ?)

Thứ gì nhiều tất sẽ loạn ,võ công cũng vậy .Người ta luyện một chiêu mất tám ,mười năm mới thành thạo mà lúc giao chiến còn không tránh khỏi sai sót ,ấy thế mà hắn lại một hơi phun ra sạch .Loại chiến thuật này sao có thể dùng “cuồng vọng” để hình dung ,đây căn bản là bị bệnh thần kinh a .

Minh Thần hảo tâm nhắc nhở :

- Dùng nhiều loại võ công sẽ gây hại cho kinh mạch .Nếu ngươi đồng ý chúng ta có thể kết thúc...

- Một hơi .

- Hử ?

Hắn bình thân nói :

- Nếu trong một hơi thở không thể hạ được ngươi coi như ta thua .

Dứt lời thân thể liền ập tới vùng chân đá về phía Minh Thần .

Huyền Vô Ảnh .

Chân hắn vung ra cực nhanh nhìn như có hai người cùng đá tới ,kình khí quét vào mặt đau rất khiến Minh Thần có chút kinh ngạc .Với công lực như thế này lẽ ra hắn phải vượt qua Tội Thế cảnh từ lâu rồi mới đứng !

(Trái trước ,phải sau .Phản kích !)

Minh Thần dựa vào giác quan linh mẫn nắm bắt chính xác phương hướng tấn công ,không những vậy còn chuẩn bị sẵn sàng phản công . Thế nhưng nào ngờ đưa kiếm lên đỡ chỉ chạm vào khoảng không ,thì ra vừa rồi chỉ là hư chiêu dụ gã dễ lộ sơ hở mà thôi .

Biết nguy thì đã muộn . Chỉ thấy bên hông có một luồng gió mạnh quạt tới ,khoảng cách rất gần nên Minh Thần chỉ có thể dùng kiếm chống đỡ .

Bình Bộ Đẳng Thiên Nhậm Ngã Hành là thức thứ hai trong Bá Cước . Tinh túy của chiêu này không phải là cầu kỳ hoa mỹ hay kỹ thuật cao siêu ,mà nằm ở lực đá hùng hậu hủy diệt mọi thứ .

Để cho dễ hiểu thì có thể miêu tả ngắn gọn bằng sáu chữ :Đơn giản hiệu quả ,một cước một mạng .

Rắc~

Tùng Văn Kiếm trong tay Minh Thần vỡ nát rơi là tả đầy đất ,dư kinh làm tay phải của gã có chút tê dại . Tuy nhiên vì công lực của hắn chưa thâm hậu nên sau khi hủy trường kiếm thì chân không còn đủ lực tiến thêm ,cũng chẳng kịp rút lại khiến cho toàn thân tràn đầy sơ hở .

Giang Thượng Lộng Dịch .

Minh Thần sao có thể bỏ qua cơ hội này ,tụ linh khí vào hai ngón tay nhanh như chớp điểm mấy cái lên vai và ngực hắn . Đây là tuyệt kĩ điểm huyết cực kì cao minh ,ở chỗ nó không chỉ chặn lại dòng vận chuyển của nội lực mà còn khóa chặt cử động của kẻ địch ,khiến nạn nhân như cá nằm trên thớt chờ bị chém giết .

(Để tránh làm hắn bị thương thì dùng năm phần công lực được rồi . Trước tiên điểm huyết sau đó đá hắn ra ngoài là xong .)

Chênh lệch giữa Luyện Khí và Tội Thể cũng như đứa trẻ mới tập đi với một võ sĩ cường tráng ,chưa kể Minh Thần còn là Luyện Khí tầng chín đã sắp đạt tới Trúc Cơ . Cho dù chỉ là chiêu điểm huyết đơn giản nhưng nếu dùng toàn lực thì trên người hắn thủng mấy lỗ là cái chắc .

Ngón tay của Minh Thần mang theo năm phần công lực liên tiếp đánh chính xác lên huyết đạo của hắn . Tưởng thế là xong ,nào ngờ ngón tay của gã chỉ vừa chạm tới da của hắn thì không tài nào ấn xuống được ,hai ngón tay như đụng phải một bức tường vô hình .

(Đây là thứ võ công gì ? Lực phòng ngự thật mạnh mẽ !)

Minh Thần còn đang ngạc nhiên thì bỗng cảm thấy một con tê dại chạy từ đầu ngón tay lên đến cánh tay ,nhìn xuống thì gã kinh hãi phát hiện cánh tay đã bị quấn chặt bởi vô số đầu lâu màu tím nhỏ như hạt bắp . Những đầu lâu này giương hốc mắt sâu hoắm nhìn chăm chăm vào Minh Thần đồng thời há miệng rít gào thảm thiết khiến gã dù gan lớn bằng trời cũng không tránh khỏi cảm thấy một con ớn lạnh chạy dọc sống lưng .

Trong chiến đấu thì hơn kém một giây cũng đủ phân thắng bại . Chỉ thấy hắn tay phải nắm chặt Ly Hỏa Kiếm ,tay trái vươn ra thành chướng đánh lên ngực Minh Thần . Động tác tuy có chút kì quái ,thế nhưng khí thế uy mãnh lại khiến người khác không dám coi thường .

(Không tránh được !)

Minh Thần từ trước đến nay chỉ quen đối chiến với đối thủ dùng kiếm ,nay bất gặp hắn chơi khô máu thì nhất thời không biết phải xoay xở ra sao . Mắt thấy bàn tay của hắn đã tới rất gần gã đành tụ linh khí tới trước ngực cứng rắn đón đỡ một chưởng nóng như lửa này .

Uỳnh~

Chưởng đánh vào linh khí hộ thể của Minh Thần làm phát ra một tiếng vang lớn như búa tạ đập vào vách đá .Chỉ thấy hắn bị phản lực đánh ngã chổng vó ,còn Minh Thần thì như điều đứt dây văng ngược ra ngoài .

(Không dễ dàng thế đâu !)

Tính hiếu thắng nổi lên ,Minh Thần dồn lực xuống hai chân làm cho đế giày mạnh mẽ ma sát với nền đá tạo nên những thanh âm rợn người khiến đám đệ tử vội bịt chặt tai lại .

Minh Thần trượt khoảng năm mét thì dừng lại ,đế giày đã bị mài tới mức gần mờ hồ cảm thấy bàn chân tiếp xúc với nền đá lạnh lẽo .

Một chương này đã đốt lên chiến ý của Minh Thần ,gã quát lớn :

- Hào chương pháp !Tới ,chúng ta tiếp tục !

Đứt lời gã tung mình lên cao ,trường kiếm nâng quá đỉnh đầu rồi dùng sức bỏ xuống ,chính là chiêu Hữu Phượng Lai Nghi lừng danh của phái Hoa Sơn .

Hắn ngồi bệt dưới nền đá mệt mỏi phẩy tay ,buồn bực nói :

- Dẹp mẹ đi .Một muốn chết mà đánh đấm cái gì .Ngươi thắng ,ok ?

Minh Thần đang tung chiêu nghe vậy thì khựng lại ,thân thể chói với ngã đập mặt xuống đất .Gã ôm mặt lồm cồm bò dậy cao giọng nói :

- Cái gì ?Ngươi nói cái gì ?

- Hắn nói là không muốn đánh nữa .Bộ ngươi không hiểu tiếng người sao ?

Thanh Dương không biết từ lúc nào đã đứng sừng sững trước mặt Minh Thần ,đôi đồng tử lạnh lẽo của sư thúc chiếu thẳng xuống khiến gã không rét mà run .

Nàng lạnh lùng quan sát Minh Thần vài giây rồi nói :

- Tiểu tử ,gan ngươi rất lớn .Đó không phải chuyện tốt ,sau này rất dễ chết bất đắc kì tử .

Minh Thần khóc không ra nước mắt :

- Đa tạ sư thúc chỉ dạy .Đệ tử nhất định ghi nhớ suốt đời không quên !

Thanh Dương không thèm đáp mà cúi xuống cẩn thận bế hấn lúc này đang mềm nhũn như cọng bún xào sả ớt lên ,nói :

- Tiểu Trà ,chúng ta về .

Tiểu Trà dạ một tiếng thật lớn rồi phẩn khởi chạy theo sau Thanh Dương .Trước đó còn không quên lè lưỡi chế nhạo Minh Thần .Ai biểu gã dám đánh đại ca ,bị thần tiên tỷ tỷ quạt cho một trận cũng là đáng đời lắm !

Sau khi Thanh Dương đi khỏi đám đệ tử mới dám xì xào bàn tán :

- Ta đã bảo đại sư huynh thắng là cái chắc mà !

- Luyện Khí cửu tầng đánh với Tội Thể .Đánh cái rắm a !

- Nhưng chẳng phải chương vừa rồi cũng thật uy mãnh sao ?

- Mãnh con em nguoi !Dăm ba cái thứ võ công thể tục thì làm được gì !Chẳng phải là không khiến đại sư huynh thương tổn nổi một cái cọng lông sao ?

- Đúng thế !Võ học thể tục đối với tu chân giả chúng ta chẳng khác gì phân !

- Cái tư thế vừa rồi của hấn thật đúng là so với phân còn thối hơn .Ha ha~

- Chỉ biết khoa chân múa tay ,đúng là cái loại thất phu vô dụng !

- Hình như vẻ bùa hấn đạt điểm tuyệt đối đấy .Nguoi thì sao ?

- Ta bảo nguoi cầm miệng !

Thí Kiếm Đình sôi nổi hẳn lên vì những lời bàn tán của đám đệ tử ,dù vậy vẫn tồn tại những người bảo trì im lặng .

(Đây...là sợ sao ?)

Minh Thần này giờ vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay run rẩy .Ánh mắt đó ,nó còn đáng sợ hơn một chương nóng như lửa kia .Đen đặc và tàn nhẫn ,đôi mắt ấy gọi cho Minh Thần kí ức về căn nhà gỗ chứa đầy cương thi .Chúng đứng đó ,cứng đờ như những sản phẩm của một nghệ nhân bệnh hoạn ,với bộ móng vuốt dài ngoằng nham nhở mọc ra từ đôi tay khẳng khiu trắng bệch .Lá bùa rơi xuống để lộ đôi mắt đen ngòm và hàm răng nhọn hoắt...

Minh Thần nhắm chặt mắt lại ,mồ hôi lạnh ướt đầm hai bên thái dương .Gã chấp tay xin phép sư phụ về phòng nghỉ ngơi rồi không đợi Tiêu Viêm đồng ý liền sải bước rời đi .

Thực chất Tiêu Viêm cũng không hề nghe thấy Minh Thần xin phép .Trong đầu người này đang đầy ắp những câu hỏi chạy loạn mà không biết nên tóm lấy cái nào .Bởi dù chớp trúng cái nào thì gã cũng chẳng thể đưa ra câu trả lời .

.....

- Ăn cơm thôi .Hôm nay thật nhiều món ngon a !

Tiểu Trà hưng phấn reo lên .Bát quá cảm thấy không khí có chút ấm muội nên rụt rè gấp hai miếng trứng bỏ vào bát rồi vừa ăn vừa lăm lét quan sát hai người bọn hắn .

- Nhẹ chút...Ai da~Đau tới quả tim nhỏ cũng phát run...

Hắn nằm cuộn tròn trong lòng Thanh Dương ,tay trái mềm nhũn đưa lên để nàng nắn bóp cổ tay ,tay trái thì lần mò xuống xoa nắn đùi đẹp của sư phụ .Thình thoảng lại há mồm rên rỉ một tiếng khiến Thanh Dương sợ đến hoa dung thất sắc .

- Tiểu ốc tử ,đã bị nội thương mà còn có đánh làm gì ?Đến mạng nhỏ cũng không cần sao ?

Thanh Dương kiểm tra kinh mạch hắn một lượt thấy không có tổn thương gì nghiêm trọng thì thở phào nhẹ nhõm .Trong lòng vừa thương vừa giận liền vùng tay “chát” một tiếng vỗ vào mông hắn .

- Ách~Ta thà thí cái mạng nhỏ này cũng không muốn ở trước mặt nàng mà lại bị đánh như một con cẩu .

Hắn thật thà đáp .Mặc dù luôn muốn trước mặt người yêu tỏ ra oai phong nhưng đồng thời cũng thích cảm giác được Thanh Dương bảo vệ ,hắn cảm thấy bản thân càng lúc càng trở nên mâu thuẫn rồi .

Thanh Dương thấy hắn ngang bướng như thế thì rầu rĩ không vui ,lầm bầm nói :

- Con không cần nhưng ta cần .

Lời này tuy rất khề đến mức gần như không phát ra thành tiếng nhưng hắn lúc này đang quán lấy nàng thì sao lại không phát hiện ra .Lập tức hắn ghé sát vào tai Thanh Dương thấp giọng hỏi :

- Nàng cần mạng nhỏ của ta để làm gì ?

Thanh Dương ngượng ngùng kêu lên :

- Gọi là sư phụ . Còn nháo ta đánh đòn bây giờ !

Hắn đặt tay lên ngực làm ra vẻ mặt kinh hãi :

- Ta rất sợ à nha~Có âm mưu biến thái bị phát hiện nên nổi giận sao ?Chẳng lẽ băng sơn nữ thần đã đến tuổi tò mò về giới tính rồi ?

Dứt lời hần liền sấn đến há miệng định cắn vào tai Thanh Dương ,tuy nhiên nàng đã kịp ngăn cản hành vi quấy rối này bằng cách nhét vào miệng hần một cái bánh bao .

- Tiểu quỷ đừng nháo !Mau ăn đi ,ăn nhiều thì vết thương mới mau lành .

Hần bỏ bánh bao ra khỏi miệng ,nói :

- So với ăn bánh thì ta càng muốn ăn nàng hơn .

Thanh Dương ẩn cư tại Hậu Phong đã hơn mười năm ,từ đó tới nay ngoại trừ mua lương thực quần áo cho hần thì gần như chưa từng xuống núi thì làm gì có kinh nghiệm đối phó với mấy lời vô sỉ hạ lưu kiểu này .Lại thêm hần không ngừng sấn tới khiến Thanh Dương luống cuống không biết phải làm sao ,khuôn mặt xinh đẹp nhanh chóng trở nên đỏ bừng :

- Không...không nên trêu ghẹo ta...Chúng ta là sư đồ gương mẫu a !

Bộ dạng ngượng ngùng đáng yêu của nữ nhân ngọc này làm hần cảm thấy bấn loạn vô cùng ,nhất thời chỉ muốn hung hăng hôn nàng mấy cái .Chợt phát hiện sau gáy tê dại như có người nhìn trộm ,hần quay lại thì thấy Tiểu Trà đang bung mắt ngây ngẩn nhìn hần trèo lên người Thanh Dương dờ dờ đòi bại .

Hần lúc này đã cao gần bằng Thanh Dương ,trông như một đứa trẻ lớn xác đang làm nũng khiến Tiểu Trà cảm thấy kì lạ vô cùng ,nghĩ là hai người đang chơi trò chơi kì lạ nào đó khiến con bé càng căng mắt ra nhìn ,chỉ sợ bỏ lỡ thì sau này sẽ khó mà thân cận với hai người bọn hần .

(Ách-Kí ức chồng chéo thành ra quên mất tiêu đã đón con bé này về .)

Hần lập tức nhú chặt chân mày cân nhắc xem có nên nhắm mắt làm liều hay không .Đằng nào thì mấy mươi năm sau con bé này cũng phải lấy chồng ,dạy trước cho nó mấy cái thủ thuật để sau này khỏi bở ngỡ cũng không phải ý tồi .

Còn đang phân vân thì đột nhiên bàn tay mềm mại Thanh Dương phủ lên vai hần .Chỉ có điều tay nàng lúc này không hiểu vì sao lại nóng như lửa khiến chỗ da thịt bị chạm vào trở nên ngứa rất vô cùng .

- Tiểu...bảo bối...ta...nóng...

Chú ấn khơi dậy dục hỏa trong lòng người ,thành ra mỗi lần phát tác đều kèm theo nội hỏa bùng cháy dữ dội ,dễ dàng đốt thần trí người ta thành một mảnh mơ hồ .Thanh Dương dùng ý chí mạnh mẽ để kháng cự lại dục hỏa ,đổi lại bản thân phải chịu nỗi thống khổ như bị thiêu sống hành hạ đến chết đi sống lại .

- ...

Hần thấy Thanh Dương cả người đỏ như con tôm luộc ,hoi thờ thì mong manh ,trong mắt lại mơ hồ có ánh lệ thì ngây ngẩn một lúc sau đó lặng lẽ tụt xuống kéo nàng tựa đầu vào ngực hần ,nói :

- Dương Dương ,há miệng nào .Ta đút cho nàng .

Lúc này cả người Thanh Dương như một lò lửa ,nhiệt khí bùng bùng mang hương thơm trên da nàng tỏa ra khắp phòng ,thân thể đầm mồ hôi làm cho y phục bám chặt vào thân thể lồi lõm gợi cảm .Thường ngày nàng băng lãnh cao ngạo ,giờ đây lại trở nên quyến rũ nóng bỏng (theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng) hơn nữa còn không có khả năng tự vệ ,thật chẳng khác nào đang cổ vũ kẻ cầm tinh con sói làm ác .

Thế mà không hiểu tại sao hắn mới vừa rồi còn mặt đầy dâm tà ,mở miệng là đòi ăn nọ ăn kia mà giờ bỗng nhiên như thái giám đứt từng thìa cơm cho Thanh Dương .Cảnh tượng này tuy giản dị đậm ấm nhưng hoàn toàn không phù hợp với phong cách của hắn chút nào .

(Ồi mì gói-Vếu kia...Chậm lại !Bình tĩnh !Mắt nhìn thẳng môi mím chặt .)

Vạt áo của Thanh Dương ướt đầm mồ hôi theo ảnh hưởng của trọng trường từ từ trĩ xuống mở ra vùng đất thần thánh khiến tim hắn nổi nhạc ầm ầm .Tuy nhiên lúc này nữ tử trước mắt như quả bom đang rực rực muốn nổ .Nếu không duy trì bầu không khí bình dị thanh đạm chết tiệt này thì cảnh tượng tiếp theo sẽ phá hủy hoàn toàn tuổi thơ của Tiểu Trà mất !

Tiểu Trà thanh thuần ngây thơ nào có biết đại ca của hắn đang nuốt nước mắt vào trong .Con bé chỉ thấy đại ca để thân tiên tỷ tỷ dựa vào ngực ,một tay gấp thức ăn cho thân tiên tỷ tỷ ,tay còn lại dịu dàng vuốt ve mái tóc dài như suối .Cảnh tượng đầm ấm thân mật này khiến Tiểu Trà hâm mộ vô cùng ,nội tâm còn thầm nhủ là sau này nếu kết duyên thì nhất định phải kết duyên với một người ôn nhu như đại ca .

Một bên đứt ,một bên ăn ,một bên ngồi nhìn ,cứ như vậy duy trì nửa canh giờ thì tay hắn bị Thanh Dương giữ lại .Nàng yếu ớt nói :

- Đủ rồi .Định cho ta ăn thành tiểu bánh bao à ?

Hắn nghe vậy thì không nhịn được bật cười .Thân thể Thanh Dương có điểm đặc biệt ,người ta ăn nhiều thì béo ,nàng ăn nhiều thì lại có nội lực .Nhờ dị năng này nên hồi đi học nàng luôn dựa vào thân lực leo lên vị trí chỉ đại của trường .Lần thức tỉnh trước của hắn rơi vào thời hiện đại ,ngay buổi đầu vào trường đã bị nàng hiểu nhầm là biến thái rồi đánh nhau một trận .Cuối cùng hai đứa đều bị kéo lên phòng hiệu trưởng ,suốt quá trình ấy nàng vẫn luôn mồm điểm danh mười tám đời tổ tông nhà hắn .

(May mắn kiếp này ta không gặp Thanh Dương trong độ tuổi nổi loạn .Nữ nhân này trong thời điểm thiếu nữ thật đúng là chẳng khác gì tướng cướp .)

Thanh Dương thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm xong rồi lúc thì cười ngọt ngào lúc thì lại lắc đầu ngán ngẩm ,cũng có thời điểm thờ dài thườn thượt giống như đang nén bức .Vô số biểu cảm phong phú hiện ra trên mặt hắn khiến nàng vừa ngạc nhiên lại vừa tò mò :

- Con thờ dài cái gì ?Bộ dạng vừa rồi của ta rất khó coi sao ?

Đứt lời liền muốn chỉnh sửa lại y phục nhưng lại phát hiện thân thể mệt mỏi tới mức nhấc cánh tay thôi cũng phải hít sâu mấy lần mới làm được khiến Thanh Dương kinh hãi vô cùng .Linh khí trong đan điền bị mất sạch chỉ sau nửa canh giờ ,đây là loại chú ấn gì mà lại bá đạo đến như vậy ?

Hắn thấy bộ dạng ngơ ngác của nàng rất đáng thương nên đành phải giải thích :

- Vừa nãy nàng dùng toàn bộ công lực áp chế chú ấn nên giờ kiệt sức là phải .Nàng tu luyện quá nhanh ,căn cơ không ổn định ,linh khí lại ít nên mới bị thế .Nghỉ ngơi một chút là được thôi ,không phải xoắn .

Thanh Dương gật gù tỏ ý đã hiểu ,chợt nghĩ đến điều gì khiến cho khuôn mặt đỏ bừng ,ngượng ngùng nói :

- Ta không hiểu .Vậy tại sao khi...làm chuyện đó...lại không bị...

Hắn ngửa tay nhéo má Thanh Dương mấy cái ,cười nhạt nói :

- Cái đó là đương nhiên .Dục hỏa gần như bị ta hút đi hết rồi còn đâu .

Thanh Dương buồn bực đẩy tay hắn ra .Thế nhưng sức lực trong người đã cạn sạch nên dù nàng dùng hết sức cũng chẳng khiến tay hắn di chuyển chút nào .

(Dương Dương ơi là Dương Dương ,trời sinh thần lực có thể uốn sắt bẻ vàng mà giờ vì một cái chú ấn lại không gạt nổi tay của ta .Cái chú ấn này có nên hủy hay không ?)

Hắn suy nghĩ rất nhanh ,cũng rất nhanh đưa ra quyết định :

(Không được .Năng lực của ta còn rất nát ,chưa thể bảo vệ chu toàn cho Thanh Dương .Chú ấn tuy thống khổ nhưng lại giúp công lực tăng nhanh ,trước mắt tìm cách làm giảm đau đớn cho nàng ấy là được .)

Đột nhiên hắn bế Thanh Dương đứng phắt dậy khiến nàng hoảng hốt kêu lên :

- Con làm cái gì thế ?

- Đương nhiên là bế nàng vào phòng .Ấn được ngủ được là tiên ,cho dù đã là tiên thì cũng không thể coi thường đạo lý này .

Thanh Dương cảm thấy tư thế của bọn họ có chút ám muội ,ngượng ngùng nói :

- Ta có chân .Ta tự đi được .Vội lại không được gọi ta là “nàng” ,phải gọi là “sư phụ” nghe chưa !

Hắn chặc lưỡi :

- Ok ,ok .Nàng thích thì ta chiều .

- Đã bảo là không được gọi như thế !Tiểu quỷ thôi ,khi nào khỏe lại ta sẽ đánh mông con !

- Vậy đến tối ta sẽ đánh lại .

- Con...

Thanh Dương cắn môi .Nàng không biết phải nói ra sao thì mới khiến hắn từ bỏ mối quan hệ loạn luân này nữa .

- Đừng nghĩ làm gì uống công .Cho dù nàng có là thần tiên trên trời thì ta cũng kéo xuống cưới cho bằng được .

Thanh âm của hân lạnh lùng nhưng mang theo một loại kiên định không thể lay chuyển .Hân cẩn thận đặt Thanh Dương lên giường trúc sau đó hai tay di chuyển tới mở vạt áo của nàng ra .

- Muốn...muốn làm gì ?Tiểu Trà vẫn còn đang ở ngoài đấy !

Nàng cố gắng giữ lại chiếc áo thể nhưng bây giờ cả người nàng mềm như bún ,trong khi đó bàn tay hân lại giống như một khối sắt dễ dàng phá tan tác thể thủ của nàng .Y phục lẫn nội khô rất nhanh đã bị cởi ra ,Thanh Dương giống như thiếu nữ thẹn thùng quờ quạng hai tay trong nỗ lực che đi cơ thể trần trụi tuyệt mỹ .

- Con...con...con...con...

Lấp bắp nửa ngày rốt cục cũng không nói được gì ,chỉ còn biết cuộn tròn như con tôm úy khuất roi nước mắt .Chợt trước mặt tối sầm ,thì ra là hân trùm chăn lên người nàng .

- Cả người đầy mồ hôi nằm ngủ rất dễ chịu sao ?

Hân bình thần cảm y phục ướt của nàng vắt qua vai ,về mặt bình thần tựa như thân thể trắng nõn của Thanh Dương hoàn toàn không có chút sát thương nào đối với hân .

- Thì ra...Còn tưởng là còn định cưỡng bức ta ,hại ta sợ đến con tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài .

Lời này của nàng khiến hân không nhịn được bật cười .Nàng từ lâu đã cam tâm tình nguyện trao thân cho hân ,chỉ là chính bản thân nàng cũng chưa nhận ra mà thôi ,vậy nên hân đâu cần dùng cái biện pháp cường ép gây tổn thương cảm tình kia chứ .Hơn nữa nếu không phải song phương tự nguyện thì có khác gì tự mình thủ dâm ,đến một chút ý nghĩa cũng chẳng có .

- Ngốc thể suy nghĩ quá nhiều rồi .Ngoan ngoan ngủ một giấc .Từ giờ ta sẽ chăm sóc cho nàng .

Bờ môi ấm áp của hân ấn lên trán làm Thanh Dương vừa thẹn vừa vui ,khuôn mặt nhất thời hồng rực cả lên .

(Xem ra tiểu bảo bối lớn lên cũng phát triển rất nhiều đức tính tốt .Ấn cần chu đáo như vậy thật khiến người ta không thể không động tâm a !)

Hân hôn lên trán Thanh Dương xong thì mỉm cười quay lưng bước ra .Khi gần đi đến cửa hân tiện tay kéo mớ áo của nàng tới gần mũi hít một hơi ,quả nhiên là phê đến tận óc ,thân thể phiêu phiêu như không chịu ảnh hưởng của trọng lực khiến hân suýt thì ngã đập mặt xuống đất .

- Con quả nhiên là đồ biến thái !

Thanh Dương quẳng gối về phía cửa rồi trùm chăn kín đầu ,kiên quyết không thèm để ý tới hân nữa .

Tiểu Trà cười hề hề nhìn hân một hồi bước ra từ trong buồng ,nói :

- Không ngờ thần tiên tỷ tỷ cũng có lúc giận dữ như vậy .Đại ca tài thật á !

Hắn cười nhạt ngồi phịch xuống ghế .Một bên là chú ần ,một bên là con nhóc ngây thơ trong sáng ,phải chờ đến bao giờ thì cuộc sống thần tiên của hắn với Dương Dương mới bắt đầu chứ hả ?

- Còn nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau bị kiềm chế . Lòng của ta đang tê tái như đồng hồ ăn nguội ngắt này . Vậy nên ngươi có thể bớt nói đi được không ?

Tiểu Trà không hiểu hắn đang làm nhằm gì nhưng cứ xem cái cách hắn chọc nát vụn bát thịt kho là đủ hiểu rằng hắn đang chịu đã kích rất lớn . Với tư cách là một đàn em mẫu mực và tận tâm ,nó khuyên nhủ :

- Đại ca đừng buồn . Vạn vật trên đời tương sinh tương khắc ,nhật nguyệt xoay vần ,đi đi lại lại ,bắt đầu chính là kết thúc ,kết thúc cũng chỉ là một bắt đầu mới .Đau khổ của ta nếu so với nỗi khổ của chúng sinh thì nhỏ bé vô cùng ,mà nếu so với vạn vật thì càng là không bằng hạt cát . Vô dục vô cầu ,vô khổ vô bi ,duyên phận do trời ,chớ nên cưỡng cầu .

Khi Tiểu Trà nói hết thì hắn cũng đã ăn xong một bát com ,lạnh lùng hỏi :

- Ngươi làm nhằm cái gì vậy ?Ai dạy ngươi mấy thứ nhằm quần này ?

Tiểu Trà đỏ mặt nói :

- Muội cũng hông hiểu . Thế nhưng nghe mấy tay kẻ chuyện ven đường nói thấy oai nên học theo a .

Hắn không đáp mà cặm cùi xúc đồ ăn vào bát . Có vẻ như khi không có Thanh Dương ở cạnh thì hắn trở nên đặc biệt ít nói .

- Đại ca ,trên vai huynh là y phục của thần tiên tỷ tỷ à ?

- Ừm .

Tiểu Trà toát mồ hôi khi thấy một con gió thổi nội y của Thanh Dương bay phấp phới trên vai hắn ,nó nói nhỏ :

- Huynh có cảm thấy dễ như vậy có chút không phù hợp không ?

Hắn ngẩn người một lúc rồi ồ lên :

- Ngươi nói phải .Sao ta có thể lãng phí như vậy ?

- Đừng dùng đồ mặc rồi làm khẩu trang !

- Chắc .

- Cũng đừng có nhét vào trong áo !Làm ơn bỏ mấy thứ đó vào chậu giặt đi !

- Ngươi khó tính quá đấy .

- Huynh kì quặc thì có !

Mất một lúc để bầu không khí trở nên bình thường trở lại .Tiểu Trà rút ra thêm một bài học đó là tình yêu không những làm cho hai người trở nên gần gũi mà còn khiến người ta trở nên kì quặc nữa .

Trong lúc đang thu dọn bát đĩa Tiểu Trà bỗng hỏi hấn :

- Đại ca ,chiêu hồi này của huynh là thế nào vậy ?

- Hừ ?Có vẻ kiếp nào ngươi cũng hứng thú với võ học nhỉ .

- Kiếp ?

- Đừng bận tâm .Ngươi muốn hỏi chiêu nào ?

Tiểu Trà hào hứng nói :

- Cái chiêu ở trên không đá hai cái rồi nhảy xuống đá cú thứ ba ấy .Sao huynh làm nhanh như vậy được ?

Hấn đặt chồng bát vào chậu rửa ,nói :

- Cái đó phụ thuộc vào khả năng khống chế cơ thể và lực xoay hông .Bây giờ ngươi chưa luyện được đâu .

Tiểu Trà vẫn nhảy nhót quanh hấn líu ríu không ngừng :

- Vậy còn một chiêu kia thì sao ?Tại sao huynh yếu nhót mà lại đẩy được Minh Thần ca ca bay xa như vậy ?

Hấn lạnh lùng đáp :

- Cảm ơn vì lời nhận xét đầy tinh tế .Cơ mà thay vì nói nhảm ngươi làm ơn mang nốt mấy cái bát ra đây được không ?

Trong lúc Tiểu Trà chạy vào nhà thì hấn búng tay một cái ,lập tức nước từ trong không khí dần tụ lại thành một khối trước mặt hấn .Ở Hậu Phong sương mù vây đỉnh ,hoi nước rất nhiều ,chăng mấy chốc đã tạo thành một quả cầu nước lớn bằng đầu người .

Tiểu Trà ôm một chồng lớn bát đĩa trở ra vừa kịp thấy cảnh này liền reo lên :

- Ô thì ra đại ca cũng biết dùng pháp thuật !

- Chạy chậm thôi . Vỡ cái bát nào thì ngươi cứ liệu cái thần hồn . Mà sao ngươi lại nghĩ ta không biết dùng pháp thuật ?

Trẻ con thích mấy thứ lạ lùng kì quái , Tiểu Trà cũng không ngoại lệ . Con bé chạy đến ngắm nhìn quả cầu nước đang quay tròn cuộn sóng bằng ánh mắt tràn đầy hâm mộ , thật thà đáp :

- Tại nghe mọi người nói đại ca là Tội Thê , mà hình như Tội Thê là cấp yếu nhất rồi .

- Lần nữa cảm ơn vì lời nhận xét thật thà . Giờ thì bỏ bát đĩa bẩn vào đi . Từng cái một , ngươi sẽ không muốn thấy chúng nghiền nát nhau trong này đâu .

Tiểu Trà đưa một chiếc đĩa vào quả cầu nước , lập tức sóng nước làm cho cái đĩa trở nên sạch bóng . Công việc tuy nhanh gọn nhưng lặp đi lặp lại có chút nhàm chán nên Tiểu Trà quay sang hỏi :

- Đại ca , liệu muội có thi triển được pháp thuật không ?

Hắn nhún vai đáp :

- Hèn xui . Cơ mà để cảm nhận được linh khí trong thiên địa thì cần ngồi thiền tới thiểu mười tiếng , để dẫn linh khí và điều khiển thì cần tới thiểu bảy mươi tư tiếng thực hành trong trạng thái tĩnh tâm tuyệt đối . Một đứa hiếu động như mi có lẽ không chịu nổi đâu .

Tiểu Trà lè lưỡi nói :

- Cực quá vậy thì hồng thêm nữa . Thế đại ca nói cho muội về chưởng vừa rồi đi . Hình như áo của Minh Thần ca ca còn bị cháy xém nữa , tay huynh thực sự phát nhiệt sao ?

Hắn quăng quả cầu nước xuống núi rồi nói :

- Nếu ngươi cất hộ ta chỗ bát này thì ta sẽ nói . . . À không , ta sẽ dạy cho ngươi .

Tiểu Trà vui sướng reo lên :

- Thật không ? Huynh nhất định phải giữ lời đấy !

Sau đó không đợi hắn đáp liền ôm đồng bát cao quá đầu chạy vụt đi . Hắn nhìn vóc dáng nhỏ xinh khả ái của con bé chập vọt tiến vào trong bếp , không nhịn được thở dài một tiếng . Người ta tranh nhau bể đầu mới kiếm được vài mảnh bí kíp , còn con bé này chỉ bụng mấy cái bát liền nhận được chân truyền , có vẻ như hắn đã quá tùy tiện rồi .

Tiểu Trà chuyển chồng bát vào xong thì mệt muốn đứt hơi nhưng vừa trông thấy hắn đứng chắp tay sau lưng , ở mặt đất bên cạnh cắm thanh Ly Hỏa Kiếm tràn đầy khí chất của bậc tông sư võ học thì bao mệt mỏi đều tan biến . Lập tức chạy tới đứng bên cạnh hắn , bắt chước ánh mắt của hắn nhìn về

phía chân trời .

- Tiểu nha đầu ,ngươi có biết học võ để làm gì không ?

Tiểu Trà nghiêm mặt chấp tay nói :

- Đồ nhi ngu đại .Mong được sư phụ chỉ giáo .

- Học võ...

Hắn nhíu chặt chân mày ,trầm giọng nói :

- Đương nhiên là để đánh mấy đứa bát nháo nằm bò .Có mỗi thể thôi mà làm bộ làm tịch thấy ón .Ngồi xuống nói ta nghe ngươi muốn học môn gì .

Tiểu Trà cẩn thận nhớ lại thời điểm hắn giao đấu với Minh Thần ,cảm thấy một chương kia tuy rất bá đạo nhưng với sức có nó thì khó mà đánh ra được ,còn trong ba cước có hai nhẹ một nặng thì cước nhẹ phù hợp với nó nhất bèn nói :

- Vừa rồi huynh đá trên không hai cước rất ảo diệu .Muội rất muốn học bộ cước pháp ấy .

Hắn ngạc nhiên hỏi :

- Không phải muốn học chương sao ?

Tiểu Trà bĩu môi :

- Học chương đau rát cả hai tay .Hơn nữa muội gầy như vậy cả người chẳng có bao nhiêu lực ,dù học cũng không thi triển được .

Hắn cười nhạt nói :

- Dương Thế Ngũ Tuyệt mạnh hay yếu không nằm ở man lực mà phụ thuộc vào dương khí của ngươi ,nhiệt càng cao chương càng mạnh .Xòe tay ra .

Tiểu Trà không hiểu lắm nhưng vẫn làm theo lời hắn .Chỉ thấy hắn đặt chuỗi của Ly Hỏa Kiếm vào tay con bé rồi vận công ,lập tức một luồng nhiệt khí tràn vào lòng bàn tay khiến Tiểu Trà giật mình rút tay lại .

Ngạc nhiên qua đi ,nó ồ lên :

- Đệ tử hiểu rồi !Sư phụ lấy nhiệt khí từ thanh kiếm để đánh chương .Nhưng làm thế nào vậy ?

Tiểu Trà thông minh lanh lợi khiến hấn rất hài lòng ,hấn nói :

- Đừng gọi ta là sư phụ ,phiền phức lắm .Còn về việc ta lấy nhiệt khí thế nào thì ngươi phải thành thạo vận kinh và di kinh trước đã .Tán dóc thế đủ rồi ,giờ chuyển qua cước pháp .

- Khoan đã .Muội muốn học đánh chuông bùm bùm a !

- Đẹp .Vừa rồi mới nói không học còn gì .Cơ hội chẳng đến hai lần đâu .

Dứt lời hấn liền nhảy lên lần lượt thi triển bảy chiêu của Âm Thế Huyền Thối .Hai chân xé gió vẽ ra vô số tàn ảnh vô cùng bắt mắt ,cước lúc hư lúc thực ,lúc cương lúc nhu biến ảo vô cùng khiến Tiểu Trà như bị mê hoặc ,nhất thời quên luôn cả vôi vỉnh .

Bảy chiêu học thì lâu nhưng thi triển thì chỉ loáng một cái là hết .Hấn lộn một vòng rồi nhẹ nhàng đáp đất ,nói :

- Âm Thế Huyền Thối ,Âm Thế Huyền Chi Âm Thế Huyền Kiếm là ba bộ võ công đi liền với môn nội công Âm Thế Kì Kinh .Tuy nhiên vì ta không thích dùng kiếm nên chỉ luyện cước và chỉ .Ngoài ra còn luyện thành thạo môn khinh công Âm Thế Phi Phi là hàng tặng kèm với Âm Thế Huyền Thối ,tuy nhiên vì ta rất khiêm tốn nên sẽ không nói ra .

(Huỳnh đã nói rồi a !)

Tiểu Trà sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của hấn nên chỉ dám nghĩ trong lòng ,ngoài mặt thì hào hứng nói :

- Trừ cái Âm Thế Huyền Thối kia còn lại đều dạy cho muội được không ? .Người ta ưa sạch sẽ ,không có thích thối đâu .

Hấn thở dài bưng lấy trán ,nói :

- Thối có nghĩa là cước ,không phải hôi thối .

- Sao thế được !Thối là thối mà cước là cước chứ loạn cào cào thế ai biết đâu mà lần ?

Hấn vô lực đáp :

- Ngừ cánh .Nhất định phải nhìn vào ngừ cánh .

- Đặt ra một cái tên kì quặc khiến người ta hao tâm tốn sức suy đoán ,đây là muốn ức hiếp người khác đến cuồng rồi sao ? Thật vô lí !Thật bất bình !Thật...

- Ngươi không học thì ta vào ngủ đây .

- Khoan đã !Muội học ,đương nhiên là học a !

Trước tiên hấn chỉ cho Tiểu Trà cách hô hấp và vận kinh .Chiêu thức mạnh yếu phần lớn phụ thuộc vào hô hấp đúng lúc đúng nhịp ,chứ cứ dốc sức đánh được vài cái rồi thở hổn hển thì còn ra thể thống gì .

- Hôm nay dạy ngươi chiêu đầu tiên ,cũng là dễ nhất :Huyền Vô Ảnh .Chiêu này dùng tốc độ cao tung ra hai cước ,nếu luyện thành thạo thì sẽ giống như có hai người đồng thời tấn công .Ngươi xem cho kĩ...

Khả năng quan sát của Tiểu Trà rất tốt ,năng lực bất chước lại càng không tầm thường nhưng vì thân thể đã bỏ qua thời điểm hoàn hảo nhất để luyện võ nên dù nắm vững chiêu thức thì cơ thể vẫn không theo kịp được .Cử nhảy lên đã được một cái liền rớt xuống ,thình thoảng có hết sức vung chân được hai cái thì lại không kịp thu chân kết quả là phải dùng cái móng nhỏ để tiếp đất .

Bù lại con bé rất nỗ lực luyện tập ,lại có thêm hấn ở cạnh chỉ ra những chỗ sai và mẹo nhỏ nên khi trời xẩm tối thì Tiểu Trà đã có thể sử dụng thành thạo Huyền Vô Ảnh .Mặc dù không có nội công Âm Thế Kì Kinh hỗ trợ khiến uy lực giảm đi tám phần nhưng nếu chỉ đối phó với mấy tên giang hồ tầm thường thì cũng xem như đủ xài .

...

Tiểu Trà ngồi bệt dưới mặt đất thở không ra hơi .Mới học có một chiêu mà cực muốn chết ,ấy thế mà mấy lão kể chuyện còn nói là các anh hùng hảo hớn chỉ cần nửa canh giờ đã luyện thành một bộ võ công .Xem ra toàn bộ đều là gạt người !

Hấn ngẩng đầu nhìn trời rồi nói :

- Uy !Không ngờ đã trễ đến mức này .Ngươi mau tắm rửa sạch sẽ rồi gọi Dương Dương dậy ,ta vào bếp chuẩn bị ít đồ ăn .

Nghe đến đồ ăn lập tức Tiểu Trà đứng phắt dậy:

- Muội muốn ăn trứng kho !

- Ừm .

Thấy hấn dễ dàng đáp ứng như vậy con bé liền lớn miệng đòi thêm :

- Muội cũng muốn ăn gà rán ,thịt bò xào ,tôm ướp muối ,vịt quay...

- Có tin ta bỏ ngươi vào nồi không ?

Tiểu Trà thấy thanh âm của hấn còn lạnh hơn cả gió ở Hậu Phong thì vội ngậm miệng chạy ngay vào nhà .

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hình như ta đang bị gài

- Thần tiên tỷ tỷ, hôm nay đại ca dạy Tiểu Trà đánh võ vui ghê luôn á! Đại ca nhé?

- Nếu “vui ghê” có nghĩa là “mệt như chó” thì ta đồng ý. Quả đúng là “vui ghê”.

- Muội tập mới một chút đại ca có làm gì đâu mà mệt?

- Nhìn ngườì hoa chân múa tay mất trật tự đã đủ khiến nội tâm ta mệt chết.

Hai đứa trẻ cãi qua cãi lại khiến Thanh Dương không nhịn được bật cười:

- Không ngờ con có bản lĩnh như vậy. Tuổi còn nhỏ mà đã có một cái đệ tử rồi.

Hắn vội chỉnh:

- Không phải sư phụ. Ta chỉ dạy con bé chút bản lĩnh phòng thân thôi.

Tiểu Trà cũng nói:

- Đúng vậy. Đại ca chỉ là chỉ điểm con một chút. ...

Con bé cứ say sưa kể lể trong khi Thanh Dương và hắn thì có vẻ không được chú ý lắm. Sự chú ý của hắn còn bị mất đi nhiều hơn khi mà Thanh Dương nâng cằm hắn tỏ vẻ:

- Tiểu bảo bối lớn rồi. Chẳng những hiểu chuyện mà còn rất lợi hại. Xem ra hôm nay không thưởng cho con không được.

Hắn có chút dè mê nói:

- Đừng hiểu nhầm, ta kì thực vẫn là một hài tử hết sức đơn thuần. Mà thưởng gì vậy?

Thanh Dương cười bí hiểm tiến sát lại gần hắn:

- Đương nhiên là thưởng cái con thích nhất. Giúp con đã thông kinh mạch a. Tự nhiên trông ngao ngán vậy? Chẳng phải con từng nói đã thông kinh mạch rất sáng khoái sao?

Hắn buồn bực nói:

- Quân tử không nhắc lại quá khứ. Lại nói, toàn bộ kinh mạch của ta đều đã đã thông rồi.

Thanh Dương luồn tay vào áo hắn mò mẫm một lúc rồi kinh ngạc thốt lên:

- Toàn bộ kinh mạch đều đã... Điều này sao có thể!?

Hắn nói:

- Sư phụ đáng kính à, tay nàng đang trực tiếp xâm phạm cơ thể thanh khiết của ta đấy.

- Ách!

Nàng giật mình rút tay lại nhưng chợt nhận ra cổ tay đã bị giữ lấy, hắn nở nụ cười tà ác:

- Nàng có nghĩ là nên cho ta phần thưởng xứng đáng hơn không?

Thanh Dương hoang mang lắp lại:

- Phần thưởng xứng đáng? Là cái gì?

Hắn nghiêm mặt nói:

- Phần thưởng đương nhiên phải đáp ứng được nhu cầu thực tế thì mới khuyến khích người ta phấn đấu đi lên. Đúng chứ?

Hiếm khi thấy hắn chủ động hướng nàng xin xỏ như vậy, Thanh Dương cảm thấy đây là thời điểm thích hợp để lấy lại uy phong của sư phụ bèn vỗ ngực nói:

- Đạo lý này ta đương nhiên hiểu. Con cần gì cứ nói, cho dù có là sao trên trời sư phụ cũng nhất định mang về cho con!

(Ta đâu phải thợ điều khắc. Lấy mấy khối đá đó về làm gì?)

Hắn lắc đầu, thân thể tiến sát lại gần Thanh Dương:

- Sao trăng làm gì? Nhu cầu của ta rất đơn giản. Ví dụ như giờ ta đang rất đói, rất muốn ăn nải...

Chưa dứt lời hắn đã nhào tới bộ ngực ẩn hiện sau lớp áo mỏng tang. Thanh Dương không ngờ hắn lại mạnh động như thế, chỉ kịp hoảng hốt kêu một tiếng rồi vội giữ đầu tên dâm tặc này lại.

- Đừng nháo! Trong bữa ăn chớ có làm loạn!

- Không ăn nải trong bữa ăn thì còn đợi đến bao giờ?

- Gọi là sư phụ... Không muốn a...

- ...Đại ca đối với Tiểu Trà ân như tái tạo, Tiểu Trà nào dám đòi hỏi gì thêm nữa.

Thanh Dương và hắn giật mình buông nhau ra. Lần này thực sự là quên mất con bé Tiểu Trà đang ngồi than thở. Thật có lỗi a!

Thanh Dương vội tiến đến an ủi, nhân tiện tránh xa cái tên tiểu sắc lang kia một chút:

- Nha đầu ngốc. Chúng ta đều là người một nhà, nói cái gì mà on với chả nghĩa?

Tiểu Trà từ nhỏ đã là hạ nhân lớn lên trong chuồng ngựa nhà Pác Cha nào có từng nghe qua những lời từ tế như vậy, nhất thời xúc động khóc ầm lên:

- Ô ô~ Thần tiên tỷ tỷ thật tốt, đại ca thật tốt...

Hắn thở dài đi lại gần xoa đầu Tiểu Trà, nói:

- Không phải ta tốt. Là ngươi tốt, nên ta buộc phải tốt theo ngươi.

Tiểu Trà xụi xụi vài tiếng sau đó cầm tay Thanh Dương đặt vào tay hắn rồi nhoen miệng cười:

- Ước gì chúng ta có thể mãi là gia đình như thế này!

....

Đêm hôm đó khi đang nằm nghỉ vẫn vợ thì chần bồng bị xóc lên sau đó một thân thể mềm mại nhanh như cắt nhảy vào ôm cứng lấy hắn.

- Bắt được một cái tiểu quỷ!

Hắn nằm im không nhúc nhích mặc cho bàn tay mịn màng kia néo lên má, hơi thở ấm nồng phả vào mặt khiến hắn khẽ rung mình:

- Thơm thật! Cấn một miếng chắc không sao đâu...

Cảm thấy mùi hương quen thuộc càng lúc càng gần khiến hắn hồi hộp đến độ không dám thở. Và điều gì đến cũng đến, một bộ răng nhỏ mà nhọn như răng sói cắn lên má hắn sau đó nhai nhai mút mút khiến mặt hắn dính nước miếng tèm lem.

Tới nước này thì hắn không nhịn được nữa xoay người nằm đè lên thân thể mềm mại kia. Đường như người kia bị bất ngờ nên chỉ kịp kêu một tiếng, cánh tay bị hắn nắm lấy không cách nào chạy đi đâu được.

Thanh Dương thử mấy lần vẫn không thoát ra được, lại sợ gây tiếng động lớn sẽ đánh thức Tiểu Trà ở phòng bên cạnh nên đành cười ngượng ngịu:

- Con...con chưa ngủ à?

Hắn gằm khế:

- Con heo bị cấn như vậy cũng còn tỉnh nữa là con người. Rất đói sao? Ăn xúc xích không?

Thế trận đang giằng co thì Thanh Dương bỗng kêu lên:

- A a...Đau...Đề vào...vết thương...

Nghe vậy hắn vội bật ra sau "ầm ầm" hai tiếng đụng trần nhà sau đó rơi xuống như mít rụng. Thanh Dương mặt tái nhợt nhảy xuống giường đỡ hắn ngồi dậy, vừa buồn cười vừa giận mắng:

- Đưa ngực này sao tự nhiên lại nhảy dựng lên thế? Có bị thương không?

Hắn đưa tay xoa cái mông đang tê dần, nhất thời cơn đau thấu xương truyền tới khiến hắn đau tới nhe răng:

- Ách~ Hình như bàn tọa bị nội thương. Vết thương của nàng thì sao? Không rách miệng chứ?

Thanh Dương che miệng cười khê:

- Tiểu ngốc tử! Vừa rồi là gạt con thôi.

Hắn nghiêm giọng nói:

- Đừng coi thường. Mang một vết thương chạy lung tung sẽ rất nguy hiểm.

Thanh Dương nhẹ nhàng đặt hắn lên giường, hơi thở ấm áp khê phả vào cổ hắn:

- Con lo cho ta sao?

Hắn kê cái chân xuống dưới mông cho đỡ nhức, nhưn mảy đáp:

- Đương nhiên. Rồi mất một chút liền bị thương ta có thể không lo sao?

Thanh Dương bất mãn hừ một tiếng nhưng không phản bác mà cuộn mình nằm gọn trong lòng hắn. Một lúc lâu sau nàng bỗng lên tiếng:

- Tiểu bảo bối, liệu chúng ta có thể... trở thành gia đình như lời Tiểu Trà không?

Tay hắn trượt dài trên tóc nàng, trên khuôn mặt lạnh tanh bỗng nhếch lên một nụ cười:

- Tại sao không?

Nàng biết hắn đang cố tình giả ngu nên nhéo vào đùi hắn một cái, thanh âm buồn bã nói:

- Chúng ta là sư đồ, trời định sẽ không thể ở bên nhau. Ta có thể không quan tâm miệng lưỡi thiên hạ nhưng đâu thể không nghĩ đến tương lai của con.

Hắn cúi xuống hôn lên bờ môi mềm mại của Thanh Dương, ngữ khí bình thản mà kiên quyết:

- Tu tiên vốn là đi ngược lẽ trời. Nếu ngay đến người yêu mình còn không giữ được thì làm cú sấm sống ngàn vạn năm để làm gì?

Thanh Dương hoảng hốt che miệng, lắp bắp nói:

- Con... Ai cho con... chạm... môi...

(Lúc giải chú ấn còn ăn cháo lười chán chê, dăm ba cái hôn môi...)

Đương nhiên hắn không ngu đến mức nói ra để rồi bị đánh cho to mông, thay vào đó hắn lập tức giả ngu:

- Ta vốn định hôn lên trán nhưng vì tối quá nên hạ cánh nhầm chỗ thôi.

- Xạo.

Hắn giơ một tay lên thề thốt:

- Thật, thề. Nói láo thì ta không bằng con rùa đẻ...

- Đừng!

Thanh Dương vội đặt ngón tay lên miệng hắn, nàng thủ thủ:

- Ta không muốn gả cho một con rùa đen đâu.

- Không muốn gả?

- Ừm.

- Thật sự không muốn?

- Đương nhiên... Ách! Đừng nháo! Đã bảo là đừng có nháo!

.....

- Không...Đừng...Đừng qua đây!

Minh Thần bật dậy mạnh đến mức chiếc chăn phủ trên người gã bị hất văng xuống sàn nhà. Gã nghe thấy trong đầu vang lên những thanh âm kì lạ như thể đang có một cái cối xay hoạt động hết công suất ở bên trong. Và kì lạ hơn, cái thanh âm như từ phương xa vọng về đó dường như đang lặp đi lặp lại tên của gã.

- Minh Thần.

- Minh Thần.

- Minh Thần! Mẹ kiếp, người điếc à?!

Gã uể oải đẩy cánh cửa ra, còn chưa kịp căn nhắc thì Ngạo Nam đã ngang nhiên bước vào sau đó nặng nề đặt mông ngồi lên cái bàn gỗ quý của Minh Thần. Một chân gã co lên đặt trên bàn, chân còn lại tùy ý gác lên chiếc ghế đặt gần đó, bộ dáng muốn bao nhiêu uy phong liễn có bấy nhiêu.

- Đừng nói nhiều. Qua đây nhanh ta có việc quan trọng cần nói với người đây.

Minh Thần cố gắng lắm mới không một cước đạp gã văng ra ngoài. Khép cánh cửa cho cẩn thận để lát nữa có bè cổ thẳng nhãi ngông cuồng này thì cũng không ai nghe được, sau đó Minh Thần hít sâu một hơi và đi đến trước mặt Ngạo Nam lạnh lùng nạt:

- Nói nhanh rồi rút.

Ngạo Nam dường như không mấy bận tâm đến thái độ của Minh Thần, gã chống cằm đắm chiêu suy nghĩ trong tư thế “Khí đậu cành đa”:

- Hôm nay người đã đấu với hắn rồi. Có thấy điều gì kì lạ không?

Minh Thần nhướn mày hỏi:

- Cái gì kì lạ?

Ngạo Nam bỗng sừng cò lên và chồm tới túm cổ áo Minh Thần lay thật mạnh như thể đang cố làm nóng hai bán cầu cho gã:

- Người bị ngu à? Ăn cái gì mà lại nghĩ rằng một thằng Tôi Thề đập gãy kiếm và táng người một chương lại là bình thường?

Minh Thần nhíu mày hỏi:

- Ý người là gì?

Ngạo Nam buông cổ áo của Minh Thần ra và tiếp tục làm dáng về trầm ngâm:

- Di hồn, đoạt xác, vân vân và mây mây... Ai mà biết đằng sau cái bản mặt lạnh như tiền kia có thực sự là hắn hay không. Người không thấy kì sao? Lý do gì khiến một thành phần nguy hiểm như sư thúc lại dành tình cảm đặc biệt cho hắn? Và tại sao hắn đang từ một thằng đàn lại trở nên mạnh mẽ một cách biến thái như thế?

Minh Thần nghe vậy thì bán tín bán nghi. Dù sao thì nơi đây cũng là một cái môn phái tu chân. Làm gì có chuyện một kẻ đoạt xác lại qua mặt được sư phụ và các trưởng lão dễ dàng như vậy được?

- Người tính làm gì?

Ngạo Nam nghe vậy thì hùng hổ vỗ bàn, nói:

- Còn phải hỏi à? Đương nhiên là phải vạch trần bộ mặt giả dối của hắn!

Minh Thần khoanh tay nghiêng đầu hỏi:

- Bằng cách?

Ngạo Nam nhún vai:

- Thì đương nhiên là túm hắn lại đập một trận cho đến khi hắn nôn hết ra.

Minh Thần tròn mắt ngây ngốc hỏi:

- Thật? Người làm nổi à?

Ngao Nam nghe vậy thì trằm mặt. Nếu là vài ngày trước thì gã tự tin có thể dùng chiêu bỏ hấn thành một khối ném xuống sông cả trăm lần nhưng giờ thì... Tại sao chỉ trong thời gian ngắn mà một người có thể thay đổi kinh khủng khiếp đến như vậy?

[Được chứ! Đương nhiên là được.]

Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, cảm giác xa tận chân trời nhưng lại như vang lên ngay bên cạnh.

- Sư phụ!?

Minh Thần vội bịt miệng Ngao Nam lại. Sư phụ truyền âm rõ ràng không muốn bị người ngoài biết được. Xung quanh vẫn còn phòng của những đệ tử khác, nếu để họ biết ba người tụ tập ở đây sẽ rất khó giải thích.

[Sáng sớm ngày mai các người qua phòng ta. Vì sư có chuyện muốn bàn với các người.]

Tiêu Viêm ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Ở giữa trăm nghìn vì sao trải rộng khắp bầu trời lại có một khoảng trống rất lớn, cứ như thể các vì sao đã bị một hố đen khổng lồ nuốt chửng.

- Mặc kệ người là cái thể loại gì. Kẻ khiến con bé tổn thương dù trực tiếp hay gián tiếp thì cũng đừng hòng được sống tốt.

Trong đêm hôm đó một con rồng già và hai chú hổ con đã đồng thời nhắm vào cùng một mục tiêu. Số phận của kẻ xấu số đó sẽ ra sao? Thôi thì thời gian sẽ trả lời những câu hỏi.

.....

- Được chưa?

Thanh âm thều thào của hấn khiến bầu trời như u ám hơn. Đứng trước cái gương to tởm chẳng để Thanh Dương lựa đồ mà hấn cảm thấy thanh xuân bị hủy hoại một cách tàn nhẫn.

- Ta đang rất phân vân. Có lẽ con hợp với bộ màu trắng vừa rồi hơn. Hay là..

Hấn gạt phắt cái áo trên tay nàng, buồn bực nói:

- Đã thay hơn bốn chục bộ rồi. Chỉ là kì thi cuối năm thôi mà nàng cứ làm quá lên vậy?

Thanh Dương cau mày đánh vào mũi hấn một cái:

- Hải tử vô tri! Chính vì là ngày cuối cùng của học kì nên càng không thể không chú trọng vẻ bề ngoài.

- Toàn mấy thằng đực với nhau ai thèm quan tâm ta mặc cái gì. Có khi cởi trần mặc quần đùi đi thi cũng chẳng đứa nào thèm liếc.

Hấn ôm mũi buồn bực nói:

- Mà lần sau đừng có làm như vậy. Như thế là phạm tội quấy rối tình dục trẻ vị thành niên đấy.

Thanh Dương cười ngọt ngào rồi nhanh tay vỗ vào mũi hấn hai cú rất kêu:

- Rồi sao? Con định gọi quan phủ bắt ta à?

Khóe miệng hấn nhếch lên một đường con đừ tợn, trào thủ nhanh như chớp vung ra chop lấy bờ vai gầy yếu của Thanh Dương sau đó dùng lực ấn nàng xuống cái bàn gần đó:

- Lão hồ không phát uy nàng liền coi ta thành con mèo bệnh rồi?

Thanh Dương ngượng ngùng quay mặt đi, thấp giọng nói:

- Chưa mọc lông mà cũng dám tự xưng lão hồ. Huênh hoang khoác lác!

Đôi mắt hấn nheo lại thành hai vệt đen đầy nguy hiểm, cái miệng há ra hung hăng cắn lên cổ của Thanh Dương, tham lam hút lấy hương vị đặc biệt của nàng.

Thanh Dương vươn tay nắm lấy tóc hấn thấp giọng rên rỉ:

- Đừng nháo... Tiểu Trà... Tiểu...

Hấn cười gằn:

- Tiểu Trà thì sao? Cho dù Tiểu Trà ở đây cũng không cứu nổi nàng đâu.

- Kêu muội chi vậy?

Tiểu Trà dụi mắt ngập dài lật đặt bước ra, và thậm chí còn bé chẳng thềm ngạc nhiên khi thấy hai nhân vật này vừa đề lên nhau vừa kêu oai oái:

- Giờ còn cần muội phải đứng cổ vũ nữa sao?

- Nghe hợp lí đấy. Có lẽ nên chụp vài tấm làm kỷ niệm. . .

Chưa nói hết câu thì thân thể hắn bỗng nhẹ bẫng sau đó văng ra ngoài rồi lăn thẳng xuống chân núi như một quả bóng.

.....

- Đã hết giờ. Yêu cầu các sĩ tử lập tức dừng bút nộp bài.

Thanh âm già khom của phu tử làm vang lên rất nhiều tiếng kêu khóc. Cứ mỗi môn trượt thi đệ tử đều bị trừ tài nguyên rất nặng nên sau kì thi mặt mũi đứa nào cũng xỉ ra như bánh bao nhúng nước.

- Chỉ còn môn Kiếm Thuật nữa là xong. Hôm nay con đã vất vả rồi. Lát về có muốn sư phụ thưởng gì không?

Thanh Dương mỉm cười vỗ vỗ đầu hắn. Chỉ thiếu câu “Con có làm được bài không” liền trở thành người mẹ chờ con đi thi học kì rồi.

Hắn không mất nhiều thời gian để suy nghĩ mà đáp luôn và ngay:

- Tốt. Vậy nàng về tắm rửa sạch sẽ thay bộ đồ ngủ mỏng nhất, cái bộ vũ nữ hôm trước ấy, rồi lên giường chờ ta.

Thanh Dương đã dần quen với mấy câu đùa trêu trên của hắn nên chỉ cười ngọt ngào ôm lấy hắn từ phía sau. Thân thể hai người dính thành một khối lật đặt bước đi khiến đám xung quanh ghen tị tới nổi mắt.

- Tiểu tử thôi! Làm được bài không?

Ngạo Nam không biết từ đâu chạy đến hỏi vói vẻ mặt đầy mong đợi. Nguyên nhân là bởi trước nay hai đứa vẫn luôn là đôi bạn cùng lùì trong những môn “khô khan” và “thiếu tính thực tế” này. Có lẽ khi thấy có người thăm hại như mình thì nội tâm mong manh dễ vỡ của gã sẽ cảm thấy được an ủi hơn chăng?

Hắn ậm ừ đáp:

- Không tốt lắm. Chắc kì này trượt sắp mặt lộn.

Thanh Dương nhướn mày kì quái nói:

- Đạo Đức Kinh chép toàn bộ, trích đoạn Tam Tự Kinh cũng không sai chữ nào. Con làm rất tốt mà tại sao lại lừa gã như vậy?

- Ra vậy... Không tốt lắm... Xui thật đấy.

Ngạo Nam lăm bằm rồi thần thờ bước đi như người mất hồn.

Hắn thờ dài nhìn theo bóng lưng của Ngạo Nam:

- Nàng xem. Nàng đã vô tình hủy hoại tâm hồn trẻ thơ rồi.

Thanh Dương không hiểu bản thân đã làm gì không đúng mà thực chất nàng cũng chẳng quan tâm đến việc tâm hồn của đám hư hỏng kia tổn thương, vụn vẹo hay gì. Nàng có phải phụ huynh của chúng đâu mà quan nhiều như vậy được.

- Đừng để ý đến gã. Qua đây ta ôn lại cho con vài đường cơ bản.

Còn chưa kịp phản đối thì hắn đã bị Thanh Dương dắt ra một tán cây gần đó rồi xô ngã lăn quay.

- Đây là kiếm pháp căn bản của môn phái: Tuyệt Hoa Kiếm Pháp. Con hãy xem cho kĩ.

Thanh Dương thu lại ý cười trên mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phương xa, nghiêm giọng nói:

- Ánh mắt kiên định. Trọng tâm dồn về chân trái. Cổ tay thả lỏng. . .

Hắn rụt rè giơ tay phát biểu:

- Ta không có ý phá đám đâu nhưng nàng định dùng cái tay thay kiếm à? Có phải quá thô sơ rồi không?

Thanh Dương giật mình sờ vào hông lần tìm một lúc vẫn không thấy nhuyễn kiếm đâu. Lúc này mới nhớ ra nhuyễn kiếm đã nát vụn, gãi đầu nói:

- Tiểu bảo bối có kiếm không cho sư phụ mượn dùng một chút?

Hắn nhún vai đáp:

- Ly Hòa Kiếm vất ở nhà rồi. Có gãy thôi muốn dùng thử không?

Thanh Dương hứ một tiếng nhặt nhánh cỏ dài gần đó thi triển kiếm pháp mèo ba cẳng gì đó. Động tác ưu nhã, tóc dài tung bay theo gió, cảnh tượng đẹp để khiến hắn như mê như say, mi mắt dần trở nên nặng nề sau đó nhắm nghiền ngủ mất tiêu.

- Cả đám không lo luyện tập tùm năm tùm ba ở đây làm gì? Có tin cho các người tạch luôn khỏi thi không?

Tiểu Viêm bật tai một đám nhãi con đang chống mõng còng lưng nhìn ra cửa sổ. Đợi đám trâu đi hết gã tò mò liếc mắt nhìn xem rốt cục là cái gì khiến bọn chúng hóng hớt như vậy thì liền bắt gặp Thanh Dương đang cầm một cọng cỏ quay cuồng múa may.

(Tiểu Dương... Sau bao nhiêu tuế nguyệt cuối cùng ta cũng lại được thấy con múa kiếm rồi.)

Trước kia tiểu sư muội mỗi khi vui về thì thường múa kiếm cho gã xem. Tuy nhiên từ sau khi xảy ra biến cố kia Thanh Dương giống như trở thành con người khác, năng khép chặt trái tim, tự ý chuyển đến Hậu Phong khắc nghiệt sống tách biệt với mọi người. Đừng nói là múa kiếm, cho dù là một nụ cười cũng chưa từng xuất hiện trên gương mặt nàng trong suốt mười lăm năm trời.

Thế nhưng bây giờ con bé đã trở lại rồi! Vẫn động tác xinh đẹp đó, vẫn vóc dáng yêu kiều đó, cảm tưởng mọi thứ đều giống như trước đây... ngoại trừ một tên tiểu tử đang đuổi chân ngủ khò.

Thanh Dương hao tổn rất nhiều công sức mới đánh xong Tuyệt Hoa Kiếm Pháp, mồ hôi đầm đìa quay lại mong chờ ánh mắt hâm mộ của hắn, hay ít nhất cũng là một câu khen từ thiện. Ấy thế mà...

- Tiểu tử thôi muốn chết hả!?

Hắn đang mơ mơ màng màng thì bị một cái kim sắt kẹp vào má đau tới tỉnh cả ngủ:

- Chơi gì kì vậy? Mưu sát trượng phu à?

Thanh Dương mảy liễu dựng ngược, khuôn mặt ửng hồng không biết vì giận hay vì ngượng:

- Trượng cái gì mà trượng! Học hành không lo suốt ngày chỉ nói năng bậy bạ, xem hôm nay ta phạt con thế nào!

Thấy nàng một thân mồ hôi ướt đầm, hơi thở thơm tho hớn hển phả vào mặt hắn khiến hắn bỗng nổi lên tâm tư trêu đùa nữ nhân hung ác này.

Thanh Dương đang cân nhắc nên phạt hắn thế nào thì hắn bỗng ngã ngửa ra thảm cỏ, ngón trỏ kéo cổ áo mở rộng ra bình thản nói:

- Mời.

Nàng ngẩn ra trong năm giây đầu rồi lấp bắp:

- Mời... mời... mời cái... cái gì?

Lại nói, tư thế bây giờ là gái trên trai dưới. Trên người nữ nhân ướt đầm mồ hôi, y phục xộc xệch, tóc tai rối bời. Còn người nam thì mở rộng cổ áo, vẻ mặt bình thản, tứ chi mở rộng sẵn sàng hiến dâng. Một con gió thu diễm đậm thổi qua khiến khung cảnh càng thêm phần ám muội.

Bất ngờ hắn duỗi tay nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn thon dài của Thanh Dương khẽ phát lực, lập tức nữ nhân xinh đẹp đang không chút phòng bị đổ vào lòng hắn đơn giản gọn gàng như phim ngôn tình. Tuy nhiên đây không phải truyện ngôn tình. Đây là truyện nhảm nhí pha lẫn hư cấu.

Xin nhắc lại đây là truyện nhảm nhí pha lẫn hư cấu. Điều quan trọng nhắc lại hai lần.

- Ta cũng không phải không biết chơi kiếm. Tại sao hôm nay tự dưng nàng lại nghiêm trọng như vậy?

- ...

Thanh Dương trầm tư một lúc rồi đáp:

- Tại... ta sợ. Ta sợ mình vô năng không bảo vệ được con. Lần trước may mắn là con vô sự. Thế nhưng nếu có lần sau... nếu con không thể tự bảo vệ bản thân... nếu...

Hắn đặt ngón trỏ lên môi nàng, cười nhạt nói:

- Đủ rồi. Còn nói tiếp ta liền bị nàng tru chết.

Thanh Dương thấy hần cứ vô lo vô nghĩ cười cợt thì vừa buồn vừa lo, nàng gạt tay hần ra gấp gấp nói:

- Ta không nói chơi đâu. Giang hồ hiểm ác, ngày thơ như con căn bản không hiểu được.

Hần nhún vai nói:

- Không hiểu thì không hiểu, ai quan tâm. Ta chỉ cần biết bây giờ ta đang ở bên nàng, mỗi ngày đều rất vui vẻ hạnh phúc, quản cái gì thói tha ghê tởm ao hồ.

Với người ngu xuẩn, người có thể dùng lý lẽ chậm rãi khiến gã sáng mắt ra. Với người cố chấp, người có thể kiên trì uốn nắn. Tuy nhiên với kẻ bất cần thì coi như hết thuốc chữa, bởi vấn đề của người đối với hần căn bản là không bằng một cái cọng lông.

Thanh Dương vốn định khuyên nhủ hần, ngược lại bị sự thần nhiên của hần thuyết phục. Vô lo vô nghĩ, vô dục vô cầu, ung dung tự tại, tiểu ngạo giang hồ. Đây chẳng phải điều bất cứ ai cũng ao ước hay sao? Chỉ suốt ngày nghĩ đến chuyện làm thế nào tồn tại trong giang hồ, như vậy cho dù sống cũng không vui vẻ nổi.

- Lời này của con không sai. Nhưng...

Hần xoa nhẹ lên tấm lưng ong Thanh Dương, nói:

- Nghĩ nhiều vậy làm gì? Hôm nay thời tiết tốt như vậy chi bằng ngủ một giấc có phải dễ chịu hơn không?

Lúc này trong đầu hần hoàn toàn không có chút dục vọng nào, chỉ đơn giản muốn hai người cùng nằm tại bãi cỏ này tận hưởng một buổi trưa yên bình. Ai nói cõi trần là khổ ải, miễn có nàng cạnh bên thì dù ở nơi đâu cũng đều là tiên cảnh.

Thanh Dương mệt mỏi thở hắt ra, khuôn mặt nhỏ xinh khẽ dựa lên ngực hần, thấp giọng nói:

- Ngủ một chút cũng được. Cơ mà lát phải gọi ta dậy dẫn con đi thi đấy.

Hần cười nhạt nói:

- Cái thứ tự này hình như hơi ngược rồi. Nay, Dương Dương...

Hàng mi dài khép chặt, hơi thở đều đều phả ra kèm theo những thanh âm gừ gừ trong cổ họng. Thanh Dương như một con mèo lớn nằm cuộn tròn trên ngực hần. Tuy hành vi nhắm mắt liền ngủ này có hơi tùy tiện nhưng khó có thể trách nàng. Mặc dù Tuyết Hoa Kiếm Pháp là kiếm pháp tối căn bản của Thiên Kiếm Môn nhưng lại chứa đựng tinh hoa trăm năm của môn phái, người nắm được chỗ tinh túy của môn kiếm pháp này cho tới hiện tại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trong một chiêu có gần chục cách biến hóa, từ một biến chiêu đó lại có khả năng phát triển thành vô số biến hóa khác, tựa như bông tuyết sáu cánh nhỏ li ti nhưng lại có thể mở rộng không ngừng tới mức bao trùm vạn vật.

Mười ba chiêu, Minh Thần dù là đệ tử xuất sắc nhất hiện tại cũng chỉ đánh được một nửa đã thở không ra hơi. Thanh Dương một hơi thi triển toàn bộ, lại thêm thương thế chưa lành, thoát lực là điều không thể tránh khỏi.

Mà để ý nhiều vậy làm gì. Bây giờ hần nên tận hưởng khoảnh khắc yên bình này mới đúng.

(Tám nghìn bảy trăm ba mươi năm trước cũng có một con yêu miêu ở trên ngực ta ngủ say thế này. Ày~ Vạn vật đổi thay, thời gian trôi như chó chạy ngoài đồng...)

Một canh giờ sau.

- Tinh Vũ lên đài.

Thanh âm lạnh lùng của Tiêu Viêm vang vọng khắp Thiên Kiếm Môn:

- Tinh Vũ. Con mẹ nó bây giờ người thậm chí còn không thèm thi nữa à?

Tại thời điểm gã nhắc bút định gạch tên hần đi thì bỗng có một giọng nữ truyền tới:

- Sư huynh! Bút hạ lưu nhân!

Ngay sau đó là một thứ gì đấy ầm một tiếng hạ cánh xuống võ đài khiến khói bụi bốc lên mù mịt. Tiêu Viêm nhíu mày phẩy tay một cái, lập tức khói tan đi lộ ra hình ảnh một mỹ nữ tuyệt sắc đang vác một nam tử trên vai. Hai người chiều cao tương đương khiến cho hình tượng có chút khó coi, đặc biệt là ở trong cái xã hội nam tôn nữ ti này. Tuy nhiên nam tử dường như không quan tâm đến vậy, hần chỉ đưa tay chống cằm rồi thở hắt ra một hơi dài thật dài.

Thanh Dương quay sang Tiêu Viêm ngai ngùng nói:

- Xin lỗi huynh, là do muội ngủ quên... Cơ mà vẫn kịp giờ đúng không?

Tiêu Viêm nở nụ cười dữ tợn:

- Muội không cần thay mặt cho kẻ vô kỉ luật nào đó xin lỗi. Về mặt nguyên tắc thì hấn đã mất tư cách dự thi. Bât quá ta có thể cho hấn một cơ hội, tuy nhiên ta khuyên muội đừng nên quá hi vọng.

Thanh Dương không nhận ra có bao nhiêu hiểm ác trên khuôn mặt gã, hoặc có thể trong mắt nàng thì sư huynh luôn là một nhân vật khiêm tốn thật thà dũng cảm đáng tin cậy nên nàng đặt tay lên ngực thở phào:

- Thật may mắn quá. Tiêu bảo bối cô lên. Ta sẽ ở dưới cổ vũ cho con.

Nàng đặt hấn xuống rồi vỗ vỗ mấy cái lên vai hấn khích lệ sau đó tung người nhảy xuống đứng cùng đám đệ tử.

- Thơm vải.

- Xê xê ra cho ta ngửi với.

- Nhìn xa tưởng sư thúc xinh lắm. Ai ngờ gần mới phát hiện là đẹp vải chường a!

- Be bé cái mồm! Nhờ sư phụ nghe được thì sao? Nhớ tấm gương gã Văn Tèo chùi mao xỉ cả tháng không?

- Ta mặc kệ. Ta muốn liếm giày cho sư thúc a!

Bị một ánh mắt căm ghét và vô số tia nhìn ganh ghét lẫn đố kỵ nhìn chằm chằm không khiến hấn cảm thấy áp lực, ngược lại vẻ trào phúng trên khuôn mặt còn hiện lên rõ ràng hơn:

- Trùng cái gì mà trùng? Chưa từng thấy soái ca à?

Tiêu Viêm lạnh lùng nạt:

- Đã đến muộn thì động tác nhanh lên!

- Rồi, rồi. Tới ngay đây.

Hấn nhún vai rồi tập tễnh đi tới thùng gỗ gần đó nhawjt ra một thanh kiếm lạnh lặn và bị rí ít nhất, thờ dài nói:

- Lân này là gì? Mọi, hai hay là ba chiều?

Đề thi mọi năm vẫn luôn là thi triển vài chiêu bất kì trong số mười ba chiêu thức của Tuyết Hoa Kiếm Pháp. Nghe thì có vẻ đơn giản, tuy nhiên vì số lượng biến chiêu nhiều kinh khủng khiến nên lời của hấn chẳng khác gì xạo sự một cách trắng trợn.

- Thằng này điên rồi! Đã vậy còn điên ngay trước mặt sư phụ!

- Cái gì mà ba chiều. Dù là một chiều ba thức đã đủ khiến người mệt chết!

- Con mẹ nó! Đây là ngại sống quá lâu sao?

Tiêu Viêm duỗi tay ra hiệu đám đông bên dưới im lặng sau đó nhìn sang hấn nở nụ cười nham hiểm:

- Yêu cầu như vậy chẳng phải là làm khó người sao?

Hấn nhướn mày nhìn Tiêu Viêm đầy kinh ngạc. Tên này biết nghĩ cho người khác từ bao giờ vậy?

- Người tự nghĩ một bộ kiếm pháp rồi đánh ra cho ta xem. Không ra gì, trượt!

Toàn bộ Thí Kiếm Đình bỗng im bật. Cho một tên Tồi Thê sáng tạo kiếm pháp, đây rõ ràng là muốn thải thêm rác ra môi trường!

Thanh Dương là người đầu tiên phản đối đề thi vô lí này:

- Sư huynh! Trước nay làm gì có đề thi nào như vậy!?

Tiêu Viêm nhún vai:

- Vậy thì ta chính là tiền lệ.

Minh Thần bất mãn nói:

- Hấn học nghệ chưa tinh, kinh nghiệm giang hồ gần như bằng không. Yêu cầu này chẳng phải có hơi...

Tiêu Viêm lạnh lùng gạt phất đi:

- Đây là vấn đề của hần.

Ngao Nam chỉ sợ thiên hạ không loạn la ầm lên:

- Hay lắm!Đề coi hần nghĩ ra được thứ kiếm pháp chó má gì!

- Hào lo!Chống mắt xem hần tấu cái gì hài kịch!

Đám đệ tử đồng thanh kêu gào nhưng bị ánh mắt lạnh lẽo của Thanh Dương quét qua thì tất cả đều im bất.

- Sư huynh...

Tiêu Viêm lạnh lùng ngắt lời nàng:

- Sư muội!Muội không muốn hần tiến bộ?

- Ồ...Nhưng...

Thấy Thanh Dương đã không chống đỡ nổi,hần đành phải lên tiếng:

- Thôi được rồi.Chỉ dăm ba cái kiếm pháp...Cơ mà thứ này thì liên quan gì đến tiến bộ?

Đám đệ tử cũng đồng tai mong chờ câu trả lời của Tiêu Viêm.Trước nay chỉ thấy ca thủ lưu truyền công pháp cho hậu thế,chưa từng nghe đến sáng tạo công pháp mà ăn liền cũng có thể tiến bộ.

Tiêu Viêm quét mắt nhìn đám đệ tử,lạnh lùng nhỏ ra một câu:

- Thiên cơ bất khả lộ.

Im lặng,im lặng tuyệt đối.Nếu không phải vị chương môn này nổi tiếng hung ác,phòng chừng tất cả đệ tử đã đồng thanh chửi ầm lên.

Hần cười nhạt như thể đã quá quen thuộc với chiêu trò lừa đảo của Tiêu Viêm.Trường kiếm khê năng,không ngờ lại thực sự đánh ra một bộ kiếm pháp mà mọi người chưa từng thấy bao giờ.

Động tác của hần nhanh đến mức đám đệ tử dù đã trọn tròng mắt éch thì cũng chỉ thấy tàn ảnh lập lờ.Hần múa may quay cuồng tầm ba,bốn mươi giây sau đó thu kiếm thở phào:

- Đã xong.

- Người làm cái mẹ gì vậy?

Nghe tiếng gầm khê của Tiêu Viêm là mọi người biết hần phen này lành ít dữ nhiều rồi.Tuy vậy hần vẫn bình thản đến không ngờ:

- Đui thì cũng phải thấy mờ mờ chứ.Chẳng lẽ cầm kiếm không múa kiếm lại đi múa lừa à?

Tiêu Viêm trợn mắt lạnh lùng nói:

- Chính là vậy.Ta kêu người sáng tạo kiếm pháp,khôn bảo người múa may đến mức không ai nhìn thấy!

- No,no.Vị đạo hữu này nói vậy sai rồi.

Hần lắc lắc ngón trỏ chắc lưỡi nói:

- Thiên hạ võ công duy khoái bất phá.Kiểm pháp của ta không ai nhìn thấy thì quá là đạt tiêu chuẩn rồi còn gì.

Tiêu Viêm nhú chặt chân mày.Tuy động tác của hần lung tung lộn xộn không chịu nổi nhưng công nhận là nhanh vô cùng.Mặc dù không thể mang ra thực chiến nhưng dùng lờ con nít thì cũng miễn cưỡng đủ dùng.Lại nói,có thể mong chờ gì từ một tên Tội Thế hậu kì cơ chứ.

Gã chỉ ngạc nhiên ở chỗ tại sao gân cốt của một thằng nhãi mười mấy tuổi lại có thể vận động với tần suất cao đến vậy?

- Kiếm pháp gì chứ!Chẳng phải chỉ là múa may lung tung loạn xạ thôi sao!?

Cuối cùng thì cũng có người không chịu nổi thứ kiếm pháp võ vẩn của hần mà lên tiếng.

Người này,chính là Trần Văn Tèo.

Tuy kế hoạch có chút thay đổi nhưng dù sao thì cũng coi như trong tầm kiểm soát,Tiêu Viêm đang định mắt nhắm mắt mở để hần qua môn rồi cho hần

cút thì một thằng dờ hơi nhảy ra khiến gã vừa mừng vừa lo. Mừng là bởi nếu Văn Tèo đập hấn ra bả thì quả đúng là tam sinh hữu hạnh, lo ở chỗ nhờ chẳng may hấn thắng thì đúng là so với nuốt phải con ruồi còn muốn khó chịu hơn.

Hấn nhưn mảy nhìn Trần Văn Tèo thì triển khinh công bay lên đài. Tên tiểu tử này không những vênh mặt ưỡn ngực oai như Từ Hải mà còn gào ầm lên:

- Ta muốn tỉ thí với kiếm pháp mới của ngươi!

(Không tin thứ ngươi vừa mới bịa ra có thể so với kiếm pháp bốn môn cao minh hơn!)

Bắt gặp ánh mắt khích lệ của Tiêu Viêm, tiếng gáy của Tèo lại lớn thêm vài Dềxiben:

- Thế nào? Sợ rồi hả?

Hấn lắc đầu thờ dài nói:

- Tuổi trẻ chính là quá mức sĩ diện. Muốn đánh thì qua đây.

Văn Tèo tự tin siết chặt chuôi kiếm. Suốt mấy ngày qua hấn đã luyện tập chăm chỉ đêm ngày cho cơ hội này. Thét dài một tiếng, trường kiếm sáng loáng trực diện đâm về phía hấn.

Hấn thờ dài nốt phát cuối rồi ném trường kiếm vào mặt Tèo. Trường kiếm như một mũi tên suột qua mặt Tèo nhanh đến mức gã chưa kịp phản ứng thì trên mặt đã xuất hiện một vết máu. Còn đang ngỡ ngàng thì hấn đã dùng vận tốc cực nhanh chạy vụt qua đuôi tay nắm lấy chuôi kiếm đang lơ lửng rồi xoay hông chém mạnh lên lưng Tèo.

Kiểm phong quất vào da thịt đau rất khiến Tèo kêu thảm một tiếng ngã vật xuống đất. Tuy nhiên công kích không dừng ở đó, hấn khẽ vận cổ tay, thân pháp bay nhảy chém tới tấp khiến võ phục của Tèo thoáng cái đã thành một đồng rế rách.

Cảnh tượng tàn bạo vừa rồi khiến đám đệ tử có chút không dám tin vào mắt mình, và khi sự thật đập bồm bộp vào mắt thì một vài thành phần kích động bắt đầu không thể tự kiềm chế.

- Thằng khốn! Chỉ là tỷ võ thôi sao lại ra tay nặng vậy?

Cả lũ vội giữ Mạc Từ Long lại ngăn con hàng này lên ăn thua đủ với hấn:

- Mẹ nó. Ngươi chán sống à? Có thấy sư thúc đứng lù lù một đồng ở kia không?

- Nhưng...

Hấn liếc nhìn đám đồng nhộn nhạo phía dưới, lại nhưn mảy nhìn qua thằng Tèo đang nằm thẳng cẳng úp mặt xuống sàn:

- Nó đã chết đâu mà sao các người vui mừng quá vậy?

Mạc Từ Long vùng chạy lên đài kiểm tra. Quả thực là ngoại trừ làn da có chút bầm tím thì Văn Tèo chẳng bị rách mảnh da nào, xem ra đã bị dọa tới ngất xỉu.

Hấn quay sang Tiêu Viêm khẽ nhếch miệng kiêu “Ngươi biết phải chấm ra sao rồi đấy” rồi xoay người bước xuống đài. Từng bước như đập thẳng vào những ánh mắt hoài nghi, phong thái từ tốn nhưng lại tản ra một cỗ uy áp khiến đám đệ tử vô thức dạt qua một bên.

Nhưng khoảnh khắc ngẫu lòi của hấn không kéo dài được lâu khi Thanh Dương bỗng chạy đến xóc nách hấn quăng lên trời, hung phấn reo lên:

- Giỏi tóa! Đệ tử của ai mà giỏi dữ vậy nè!

Trước một tu sĩ Kim Đan hấn hoàn toàn không có cơ hội phản kháng, mà dù có thể hấn cũng không nỡ gạt đi giây phút vui vẻ hiếm hoi của Thanh Dương. Thế là hấn giống như quả bóng bị thổi lên trời đến tận ba lần rồi mới trở về mặt đất thân yêu, bị quăng tới mức đồ ăn sáng nuốt chút nữa thì toàn bộ đào tẩu khỏi dạ dày.

Hấn đặt một tay lên trán giữ cho đầu mình khỏi quay mòng mòng, tay còn lại bám vào vai của Thanh Dương hữu khí vô lực nói:

- Đừng nói gì hết. Ta muốn về nhà. Làm ơn.

Thanh Dương nhận ra mình đã quá phấn khích nên cười gượng một tiếng rồi diu hấn rời khỏi ánh mắt kinh hãi của mọi người. Thật không hiểu hấn bằng cách nào chung sống với cái nhân vật tùy tiện vung tay liền ném một người sống sờ sờ lên chín tầng mây này. Có khi chưa ngã chết đã bị làm cho sợ chết rồi.

- Ta nói này. Đột ngột bị quăng lên giời như vậy không có vui đâu.

Thanh Dương cười ngượng nghịu lảng sang chuyện khác:

- Kiếm pháp vừa rồi của con rất khá a.Tên gọi là gì vậy?

Hắn chắc lưỡi:

- Máy cái động tác ngó ngán đấy mà cũng cần tên à?

Thanh Dương lập tức kêu ầm lên:

- Nói thế mà nghe được à!?Sao lại không tôn trọng công sức của mình như thế?

- Chỉ vung tay vung chân thôi mà...Vậy nài đặt hộ cái tên đi.

Thanh Dương đắm chiều suy nghĩ như thể ẻm đang đặt tên cho con:

- Kiếm chiêu nhanh không nhìn thấy,vậy thì đặt tên là Vô Hình Kiếm Pháp nhé?

- Trẻ con quá.Đối thủ sẽ cười nài thối mũi khi đọc cái tên đó ra vì nó như thể được lấy từ mấy cuốn tiểu thuyết kiếm hiệp mì ả liên.

Thanh Dương vỗ nhẹ lên đầu hắn,mỉm cười nói:

- Đùng suốt ngày mặt nặng mày nhẹ như thế.Cuối năm rồi con cũng nên thư giãn một chút đi.Tối nay có thích ả thịt gà không?

Hắn nghĩ đến một năm đã sắp kết thúc mà Kim Chung Trạo vẫn lệt ệt ở mấy tầng đầu,Cửu Từ Tà Công chỉ đủ nhắc mấy mẫu gỗ vụn,Ảm Dương Kỳ Kinh thì hoàn toàn chưa động đến,nhất thời cao hứng không nổi.

Chẳng biết có phải vì Thanh Dương thấy bản mặt ù rừ của hắn rất bực nài không mà che miệng cười khúc khích.Cười thẳng đến khi mặt hắn chảy dài ra như cái bom mới chịu dừng lại.

- Ha ha...Vui ghê.

Hắn nhếch miệng rồi sải bước đi thẳng nhanh chóng rời khỏi cái con người tàn nhẫn này.

- Ấy khoan~Sur phụ không có ý đó a!

Thanh Dương vội rượt theo hắn cười hi hi:

- Đùng giận mà.Hôm nay là ngày gì con có nhớ không?

Hắn nghĩ hoặc nhìn Thanh Dương.Trên đời này thứ duy nhất mà hắn không thể nhớ chính là ngày tháng đấy.

- Không nhớ?Con đã nghĩ kỹ chưa?

Thanh Dương thấy hắn như vậy thì lộ rõ vẻ không vui.Tuy nài cũng có chút hào hứng vì kế hoạch có thể tiến hành thuận lợi,thật không uổng công chạy đi hỏi sư huynh.

...

- Su huynh,sư huynh!Ngày mai là sinh nhật tiểu bảo bối,huynh bảo muội nài làm sao bây giờ?

Tiêu Viêm đang đánh cờ một mình bị câu hỏi này làm cho phần nộ tới mức bóp nát vụn quân cờ,gã bật cười khô khốc:

- Làm sao là làm sao?Năm trước thế nào năm nay cứ y như vậy.

Thanh Dương nhú mày giậm chân nói:

- Không được!Năm trước hắn thích ả hồ lô đường,ta tặng hắn một thùng hồ lô đường.Chẳng hiểu sao hắn nói ta trẻ con,không hiểu hắn.Lần này tiếp tục tặng một thùng có khi hắn bỏ nài đi mất.

(Tặng một thùng...Đứa nài này muốn hắn bị bệnh tiểu đường mà chết sao?)

Tiêu Viêm đương nài là không tình nguyện vắt não suy nghĩ để cuối cùng kẻ chiếm tiện nghi lại là hắn,tuy nài con gái đã đến tận nơi nhờ vả sao có thể từ chối.Đang lúc mầu thuẫn cực kỳ bỗng có một tia sáng trí tuệ lóe lên,gã vội nói:

- Muội nói rất đúng,chúng ta phải tặng hắn một món quà suốt đời không quên!

Thanh Dương không ngờ gã lại tham vọng đến thế,tò mò hỏi:

- Phải làm thế nào mới có thể suốt đời không quên?

- Hắc hắc~Chỉ cần một thủ thuật rất đơn giản.Ta nói muội nghe,đó chính là “Xuống rồi lên”.Chính là làm thế này...thế này...

...

Thanh Dương hít sâu một hơi dồn hết can đảm chạy lại mạnh mẽ vỗ lên mông hấn một cái.

- Nà nỉ?

Hấn xoa xoa cái mông giường ánh mắt kì quái nhìn về phía nữ nhân dâm đảng kia:

- Hôm nắn nỉ gây lười không cho,hôm thì lại chủ động câu dẫn.Nàng khó đoán quá đấy.

Thái độ thần nhiên của hấn khiến Thanh Dương có chút ngoài ý muốn.Không phải lần nào bị vỗ mông hấn cũng giống như trâu điên giầy này lên sao?

- Con không thấy khó chịu à?Không phải con nói không thích bị ta vỗ mông như trẻ con sao?

Hấn cố nhin cười nói:

- Trẻ con và vỗ mông có gì liên quan?Hơn nữa thực tế chứng minh ta vẫn là trẻ con mà.

Những lời tiếp theo hấn hạ giọng xuống thật thấp:

- ...Đợi khi ta hoàn toàn lớn lên sẽ có một vài bộ phận khiến nàng giật mình đấy.

Nói xong hấn chấp tay sau mông cười ha ha bỏ lại sau lưng Thanh Dương đang rối tinh rối mù.

- Thanh Dương!Thanh Dương tiên tử!Hạnh ngộ...Ha ha~Hạnh ngộ,hạnh ngộ!

Bỗng một giọng the thé ghê tởm truyền đến khiến hấn không thể không quay đầu lại.Chỉ thấy Thanh Dương bị một đám đông như đi trẩy hội chặn lại,mà kẻ dẫn đầu lại là Lăng Báo đang nhìn chằm chằm sư phụ hấn với cái miệng chảy dãi dòng dòng:

- Thật trùng hợp.Tại hạ đang có ý định tới Hậu Phong tìm cô nương.

Thanh Dương khẽ nheo mắt,cười nhạt nói:

- Vị công tử vô công đòi nghề này tìm tiểu nữ chẳng hay là có chuyện gì?

Lăng Báo không ngờ băng sơn nữ thần của Thiên Kiếm Sơn lại dễ nói chuyện như vậy.Một bên thầm chửi mắng tin đồn bậy bạ,một bên cười nham nhở:

- Tìm mỹ nữ đương nhiên là để tâm sự rồi.Hắc hắc~Phải rồi,ở đây có chút quà cầu thân...à nhầm,quà ra mắt mời cô nương nhận cho.

Thanh Dương trầm tư một lúc rồi duỗi tay nhận lấy cái khay đựng bọc bởi mảnh vải màu đỏ tươi mà hạ nhân của Lăng Báo mang đến trước mặt nàng,ánh mắt không ngừng đảo qua tiểu hài tử đang chấp tay sau mông không ngừng thờ dài than ngán ở phía xa.

- Oa ha ha~Tốt quá rồi!Mai ta sẽ cho người tới cầu thang,nàng cứ đợi đó!

- Cầu thang?

Thanh Dương lặp lại:

- Cầu thang thì có liên quan gì?

Tên hạ nhân ghé sát vào tai Lăng Báo nói gì đó,gã vội sửa lại:

- À nhầm,y tá là tới cầu tha...

Chưa nói hết câu thì một cú đám trời giáng bay thẳng vào mặt Lăng Báo khiến gã lộn ba trăm sáu chục độ trên không rồi nằm thẳng cứng sau đó nhân lúc cả đám chưa kịp phản ứng hấn kéo tay Thanh Dương rời khỏi cái tọa độ xui xẻo này.

Thanh Dương mặc cho hấn nắm cổ tay lôi đi,nững nịu nói:

- Nhẹ tay thôi.Đau quá đi à~

Hấn buông tay nàng sau đó quay lại chất vấn:

- Ta không biết nàng đang chơi trò gì nhưng dừng được rồi đấy.Nói chuyện với thằng đó...Bộ nàng không thấy trên mặt nó viết hai chữ Biến-Thái à?Lại còn nhận quà nữa...rồi cầu thân...Con mẹ nó thế giới này bị gì vậy?

Thanh Dương che miệng cười nói:

- Fur fur~Tiểu ngốc tử lông chưa mọc mà đã biết ghen rồi?!

- ...

Bộ dáng cười hềnh hệch của Thanh Dương khiến hắn trực tiếp cạn lời,ngán ngẩm quay đầu bỏ về.Lúc này hắn thực sự rất nhớ một ly socola lạnh và bài hát “The Sound Of Silence”.

- Thôi mà.Đừng giận mà.

Nàng tập tễnh chạy theo chọt léc hắn nhưng không ăn thua,vờ tức giận nói:

- Có chút chuyện nhỏ mà giận rồi gì chứ?Thật tình...Không thèm chơi với con nữa!

Sau đó thì hậm hực bỏ đi như thể trong vụ này hắn mới là người có lỗi.Lạ lùng thay...

- Đầu tiên là hỏi ngày sau đó thì hành động ngớ ngẩn.Chưa cần biết là ngày gì nhưng vận xui thì thấy rõ rồi đấy.

Hắn ngồi bệt xuống giữa con đường nhỏ dẫn đến Hậu Phong để mà ổn định tâm tình.Xét đến trường hợp tốt là Thanh Dương đang giở trò con bò ra troll hắn thì có lẽ cần chút thời gian để nàng về nhà chuẩn bị tiết mục tiếp theo,còn trường hợp tệ nhất là hôm nay tự dưng nàng khó ở thì cũng cần có chút thời gian để ai đó ổn định lại cảm xúc.Haiz~

- Ê cu!Sao trông buồn như chó thê?

Đang u ám một góc trời thì vài cái nhân vật quần chúng xuất hiện khiến vẻ mặt hắn càng thêm u ám

Ngao Nam chạy đến xách cổ hắn lên cười hề hề:

- Khỏi nói cũng biết là vừa cãi nhau với sư thúc.Ha ha~

Minh Thần lắc đầu thờ dài.Khả năng diễn xuất của tên tiểu tử này tại sao lại không có tiền đồ như vậy?

- Ta có chút thắc mắc...Tại sao ngươi lại biết ta và Thanh Dương mới cãi nhau?Vớ lại trên lí thuyết thì bây giờ ngươi phải trở về ăn tiệc cuối năm cùng đám đệ tử chứ đâu phải lang thang tới Hậu Phong?

Hắn cau mày nhìn nụ cười đã hóa đá trên mặt Ngao Nam,lầm bầm:

- Sao ta cứ có cảm giác như là đang bị gài vào một cái kế hoạch ngu xuẩn nào đó...

Minh Thần xô Ngao Nam qua một bên,ng nghiêm mặt nói:

- Hôm nay ngươi thể hiện rất tốt,chúng ta đang muốn thảo luận một chút về kiếm pháp mới của ngươi.Muốn đi uống một chút chứ?Dù sao thì ngươi cũng đang không vui.

(Tên mặt lạnh nhà ngươi cũng tham gia?)

Hắn đảo mắt quan sát thật kĩ hai bản mặt bất thiện của Ngao Nam và Minh Thần.Coi bộ nếu hắn từ chối thì hai con hàng này trời hắn lại khiêng đi là cái chắc.

...

- Ta x con mẹ hắn!X con mẹ hắn!Hắn lại dám đánh vào mặt lão tử...

Lăng Báo hậm hực xô đổ bàn ghế,đồng thời dấm vài tên hạ nhân xấu số gãy mấy chiếc răng.Để ngăn gã cho toàn bộ hạ nhân vào viện răng hàm mặt khoa chấn thương chỉnh hình thì một tên nô bộc vội ghé tai Lăng Báo thì thầm gì đó.Nghe xong lập tức gã nổi khùng lên:

- Ô Long Tửu Quán!?Ta x con mẹ hắn!Đánh lão tử xong còn có tâm trạng ăn uống?Gọi kẻ đó ra!Hôm nay ta phải vận cổ thẳng ranh không biết trời cao đất dày đây!

- Công tử,không có lệnh bài gia tộc thì không gọi được kẻ đó đâu.Hơn nữa đối phương còn là người của Thiên Kiếm Môn,một điều nhin...

Người vừa lên tiếng lập tức bị Lăng Báo vả bằng mu bàn tay một cú rẹt hết nửa số răng.

- Đây!Lệnh bài gia tộc hôm nọ lão tử vừa mới thó được từ lão già đây!Toàn bộ các ngươi cầm vũ khí rồi đi theo ta,đứa nào theo sẽ được thưởng mười lượng bạc.Hôm nay dù có là con ông giời thì lão tử cũng phải cho hắn cạp đất!

Chương 54: Hình như chúng ta không có quen

- Nhanh tay lên Tiểu Trà !Hắn sắp về rồi đấy !

Thanh Dương vừa cẩn trọng sắp xếp mấy đĩa đồ ăn cho hộp phong thủy vừa giục con bé chạy tới chạy lui chuẩn bị pháo bông .Loại pháo này Thanh Dương đã phải cất công đặt mua từ thương nhân ngoại quốc từ...gần một năm trước .Chỉ chờ đến ngày hôm nay để có thể mang ra hù hấn .

Tiểu Trà thở hổn hển nói :

- Thần tiên tỷ tỷ...Nếu...nếu đại ca thấy được cảnh này...Nhất định sẽ vui mừng chạy tới hôn tỷ tỷ một cái...Ồi một muốn chết...

Thanh Dương nghe vậy thì lộ ra nụ cười ngọt ngào ,nàng cầm lấy chỗ pháo ôm trên tay Tiểu Trà rồi nói :

- Nhóc qua đó nghỉ đi .Còn lại để ta lo được rồi .

Tiểu Trà cũng không khách khí nhảy tót lên ghế vung vẩy đôi chân trắng nõn .

(Mà kẻ cũng lạ .Cho dù đại ca không biết bay như thần tiên tỷ tỷ nhưng giờ này hắn cũng nên về tới nhà rồi chứ ?)

Nghĩ là vậy nhưng khi thấy Thanh Dương hồ hởi phấn khởi chạy lăng xăng khắp nhà chuẩn bị một màn đón chào hoành tráng thì Tiểu Trà lại không dám nói .Mà lo lắng làm gì chứ ,đại ca chỉ đi vòng vòng quanh Thiên Kiếm Môn thì sao bị gì được .Chẳng lẽ ban ngày ban mặt lại trượt chân té xuống núi được chắc ?

Ầm~

Cửa bỗng mở tung ,Ngao Nam miệng còn vương tơ máu hoảng hốt chạy vào hổn hển nói :

- Tiêu rồi .Hắn bị Ma giáo tập kích...chết mất tiêu rồi .

Không cần nói cũng biết sự im lặng trong căn nhà nhỏ ở Hậu Phong đáng sợ tới mức nào .Thanh Dương buông thõng tay khiến hai cây pháo rơi lộp bộp xuống đất ,một cái do va đập mạnh phóng ra một tia lửa vừa bay nảy khắp nhà vừa nổ đùng đùng .Cuối cùng tia lửa ấy “bộp” một tiếng đâm vào tóc Thanh Dương rồi tắt ngúm .

Căn nhà lại tiếp tục chìm trong tĩnh lặng .

...

Trở lại mười mấy phút trước .

- Từ từ đã nào .Vội đi đâu thai à ?

Hắn đặt mông xuống ghế nghi hoặc nhìn hkhôn mặt thiếu tự nhiên của Minh Thần và Ngạo Nam .

Minh Thần vội xua tay :

- Nào có !Đây đều là vì quá phấn khích .

Hắn nhú mày nói :

- Năm nào người chẳng đứng hạng nhất .Có gì mà phấn khích ?

- A...Cái này...

(Thằng vô dụng !)

Ngạo Nam thăm mắng rồi gào mồm lên :

- Tiểu nhị !Cho ba vò Nữ Nhi Hồng cùng hai cân thịt bò !

Tiểu nhị vừa nghe liền bùng ngay rượu thịt lên trong một nốt nhạc ,tốc độ so với máy bán hàng tự động còn nhanh hơn vài lần .

Hắn liếc nhìn rượu thịt trên bàn rồi lại xem vẻ mặt căng thẳng của hai tên đối diện ,nói :

- Mấy món này là các người chuẩn bị từ trước ?

- Nào có !Hôm nay quán vắng nên đồ mang lên nhanh.

- Đúng vậy .Sur phụ nói là muốn rèn luyện bản lĩnh giang hồ cho người nên...

Ngạo Nam và Minh Thần cảm tức nhìn nhau ,ai cũng trưng ra biểu cảm “Con mẹ nó người không thuộc bài” .

Hắn thở dài sau đó rót rượu ra bát giữa cổ uống cạn .Dù sao cũng chẳng mấy khi được mấy con hàng này mời rượu ,với cả mấy thằng cu này thì nghĩ được thứ mưu hèn kế bẩn gì chứ .

Minh Thần và Ngạo Nam trao đổi ánh mắt sau đó cầm bát rượu lên hào sảng hô to :

- Hào tử lượng !Uống !

- Cạn chén !

- Tiểu nhị !Mang thêm rượu ra đây !

- Tiếp tục cạn !

- Mẹ khi...Ngươi đừng có mà uống nữa...Mau...Đem thứ này đội lên...

Ngạo Nam đổ gục xuống bàn .Hắn giật lấy cái mũ trong tay Ngạo Nam xé đôi ra khiến tia lửa điện từ vết rách văng tung tóe .

- Dăm ba cái mạch điện đơn giản...Các ngươi ngây thơ quá đấy .

- Mẹ nó...Lại có kẻ uống rượu không say...

Sau đó Minh Thần “ầm” một tiếng đâm đầu xuống bàn ngủ khò .

- Có tâm sự thì không dễ say .

Hắn khẽ nói rồi phúi mông đứng dậy :

- Thời gian không sai biệt lắm .Cũng nên về xem Dương Dương giờ trò gì rồi .

- Không được nhúc nhích .

Bỗng một lưỡi thép lạnh lẽo kề vào cổ hắn .Có thể che dấu sự tồn tại của bản thân khỏi linh giác của hắn ,đối phương nếu không phải cao thủ Siêu Thần Nhập Hóa thì ít nhất cũng phải là Nguyên Anh sơ kì .

Hắn bình thản nói :

- Là trả thù hay chém mướn ?

- Chỉ muốn mời cậu đi tới một nơi thôi .

Thanh âm của nam nhân bí ẩn kia vừa khàn vừa trầm tạo cho người nghe cảm giác như là đã rất lâu rồi gã chưa nói chuyện .

- Có nhầm không vậy ?Ta với người không quen không biết .Đường đột như vậy...

Hắn cười nhạt nói :

- Sẽ dọa sợ ta đấy .

Nam nhân kia bị lời nói của hắn làm cho phân tâm ,vừa há miệng định giải thích thì bất ngờ hắn vùng chân sút văng cái bàn nơi Minh Thần và Ngao Nma đang ngồi .

- Ôi mẹ ơi...Trời sập...

Ngao Nam mơ màng tỉnh dậy ,việc đầu tiên mà gã làm là kéo tay áo Minh Thần :

- Ê...Hắn đã khai chưa ?Là quý nhập tràng đúng không ?

Ánh mắt ngưng trọng của Minh Thần khiến Ngao Nam tò mò nhìn sang .Lúc này gã mới nhận ra hắn đang trong tình trạng grom kê cổ ,thật đúng là mất chỉ đề làm cảnh .

Minh Thần nheo mắt nói :

- Tại phạm vi Ô Long Thành uy hiếp người của Thiên Kiếm Môn .Người có biết mình đang làm gì không ?

Nam nhân kia dường như không bận tâm lắm ,có lẽ là vì màn ra mắt có chút ngáo của Ngao Nam đã làm giảm đi tính uy hiếp trong tình huống này :

- Một môn phái nhỏ mà cũng oai phong quá đấy .

(Giọng điệu hách dịch...Lẽ nào là người của Ma giáo ?Nhưng Ma giáo bắt hắn làm quái gì ?)

Trong khi Minh Thần còn đang nhứ chặt chân mày nghĩ vẩn vơ thì Ngao Nam đã tuốt kiếm lao về phía hắn và nam nhân kia .

(Nhầm không vậy ?Ta đang là con tin đấy .)

Khóe miệng tên kia hơi nhếch lên ,tay trái vỗ lên lưng hắn một chưởng rồi quăng ra ngoài sau đó vùng kiếm chống đỡ công kích của Ngao Nam .

Tiếng sắt thép va nhau lạnh lạnh ,dư kinh tởn ra khiến bàn ghế xung quanh bị hất văng đi .Sau va chạm kịch liệt ,Ngao Nam mượn lực phản chấn nhảy lùi về .Về mặt bình thân nhưng cánh tay run bần bật cùng bàn tay chảy máu đầm đìa đã cho thấy thực lực của hai bên chênh lệch ra sao .

- Nếu tiếp tục ngừ thì các người sẽ không chết .Thật đáng tiếc .

Gã vung thanh kiếm tạo thành một vòng tròn trước mặt sau đó thân thể lao vút tới như lưu tinh ,kiếm khí xé toạc mặt đất dưới chân gã mà từ đó có thể thấy người bên dưới từ lâu đang bỏ chạy tán loạn .

- Cuồng đồ to gan !

Minh Thần hừ lạnh ,không chút sợ sệt vung kiếm lướt về phía nam nhân kia .Chức danh “Đệ tử xuất sắc nhất” không phải chỉ để trưng ,hơn nữa gã còn là đại sư huynh .Mặc dù hắn vẫn đang là đối tượng bị tình nghi nhưng thấy sư đệ bị người khác đe dọa ,đã vậy còn tỏ thái độ coi thường môn phái ,thân là đại sư huynh không thể khoanh tay đứng nhìn .

Lại nói ,đối phương vung kiếm đánh tới ,sao có thể khoanh tay đứng nhìn ?Chờ chết sao ?

- Mẹ khi !Say đến mức linh lực cũng không tụ lại được .

Ngạo Nam cố nén cảm giác đau nhức ở cánh tay ,theo sát Minh Thần nhảy vào vòng chiến :

- Cái Nữ Nhi Hồng này về sau vẫn là nên uống ít một chút !

Hai đánh một chẳng chột cũng què ,đạo lý này dù là trong giang hồ hay ở cộng đồng tu chân cũng đều chính xác .Cùng lúc đối phó với hai tên tiểu quỷ khiến nam nhân kia nhanh chóng không bảo trì nổi khí độ thông dong .Luận về tu vi bọn chúng không bằng ,luận về kinh nghiệm thực chiến gã cũng hơn hai đứa nhỏ này .Thế nhưng tại thời điểm cùng đối phó cường địch hai thằng nhãi này lại phối hợp vô cùng ăn ý ,còn có kiếm chiêu tinh diệu của môn phái tung ra tầng tầng lớp lớp không có khe hở khiến gã nếu muốn đã thương một trong hai đều phải trả giá ít nhất là một cánh tay hoặc nửa cái chân .

Kiểm khách khác quyền sư ,quyền sư ngoại trừ công phu ngoại gia cương mãnh còn có thể luyện thân thể cứng rắn như gỗ đá ,đao thương bất nhập ,bù lại tốc độ có điểm hạn chế .Kiếm khách thì chỉ có một lưỡi kiếm sắc cùng thân pháp linh hoạt làm cần câu cơm ,nếu không có kiếm pháp ảo diệu cùng tu vi thâm hậu làm nền tảng thì ra ngoài lẩn lộn vài bữa khả năng cao sẽ tàn phế trở về .

Tại thời điểm gã đang phân vân không biết có nên hiển lộ thực lực thì từ đằng sau bỗng có một luồng gió lạnh ập đến ,mà đối phương ẩn giấu rất khéo ,mãi đến thời điểm đã đánh tới rất gần gã mới phát hiện được .Nếu không phải nhiều năm lăn lộn giang hồ đã rèn luyện cho giác quan của gã trở nên linh mãnh vô cùng thì có khi đã bị một tên Tội Thể đánh lén thành công ,trở thành trò cười cho cả Tu Chân Giới .

Nhận ra là một chuyện ,thế nhưng nắm đấm của hắn đã đến gần tới mức không thể tránh né được nữa ,nhắm chuẩn tới huyệt Mệnh Môn của gã mà đánh tới . lúc này thì mọi suy nghĩ của gã đều bị ném ra khỏi đầu ,trực tiếp bộc phát toàn bộ tu vi khiến cho thân thể được bao phủ bởi một tầng linh khí hộ thân ,không chỉ ngăn chặn hắn đánh lén mà còn nhân lúc Minh Thần và Ngạo Nam chưa kịp phản ứng tặng cho mỗi đứa một chưởng vào ngực .

Hai thanh niên vẫn còn đang lệt đệt ở Luyện Khí ,cho dù đối phương có cố ý nương tay thì miệng vẫn cuồn phun máu tươi và thân thể đương nhiên là bị đánh văng đi như bóng chuyền .

(Nguyên Anh trung kì đỉnh phong ?Con hàng này bước vào Ô Long Thành từ lúc nào ?)

Tiêu Viêm hơi nhíu mày ,đang định tiến vào xem mặt mũi thằng cu kia ra sao thì bỗng bị một thằng ắt ơ cản lại :

- Đây chẳng phải là đại danh đỉnh đỉnh Tiêu chưởng môn sao ?Tại hạ tên Lăng Báo ,là nhị công tử của Lăng Gia .Hạnh ngộ ,hạnh ngộ !

Tiêu Viêm nhíu mày càng chặt .Bị nữ nhi cản đường còn rất không thoải mái nữa là bị một thằng dở hơi ăn cám lợn sầm sập chạy ra chắn trước mặt .Nếu

không phải tâm trạng gãi đang vui vì kế hoạch diễn ra suôn sẻ thì đã cho thẳng này một vả rưng hết hàm nhai rồi .

Tiêu Viêm dồn toàn bộ lịch sự trong ngày hôm nay vào một cái gạt đầu cùng nụ cười khinh khinh sau đó lách người ý định đặt chân vào Ô Long Từ Quán .

- Ấy ấy !Tiêu bối có chút tiền muốn đầu tư vào môn phái của ngài .Chẳng hay Tiêu chương môn có hứng t . .

Đến nước này thì Tiêu Viêm không nhận được thẳng tay gạt đầu Lăng Báo qua một bên khiến gã ngã chổng vó .

(Con mẹ nó !Đội giết xong tên Tinh Vũ kia thì sẽ đến lượt cái môn phái rách nát của nhà ngươi !)

Nghĩ là vậy nhưng muốn thành hiện thực thì phải dựa vào hành động ,mà nếu giờ Lăng Báo không hành động mà để lộ chuyện mình gài người xử đệ tử Thiên Kiếm Môn thì có mà bốc cảm ảm ấ . Vậy nên nhục kệ nhục ,hèn kệ hèn ,gãi từ trên mặt đất bật dậy tiếp tục bám dính lấy Tiêu Viêm :

- Từ lâu này thực sự không có thứ gì ngon .Nếu Tiêu chương môn thích tại hạ có thể biếu ngài vài trăm bình rượu ngon cho ngài uống thỏa thích .

Tuy tình huống hiện tại không tiện để thả ra thần thức nhưng dựa vào cảm ứng Tiêu Viêm cũng biết đối phương không có ý định hạ sát thủ .Hơn nữa đường như mục tiêu chỉ nhắm vào mình hẳn khiến suy tính của Tiêu Viêm cấp tốc xoay chuyển ,thái độ với Lăng Báo bỗng thay đổi chỉ trong nháy mắt :

- Nghe hay đấy .Nói tiếp đi .

Lăng Báo đang vắt óc nghĩ xem thứ gì có thể hấp dẫn tên chương môn gần đó này nên nhất thời chưa kịp phản ứng ,ngây ngốc lặp lại :

- Nói tiếp ?

Tiêu Viêm nhìn Lăng Báo bằng ánh mắt lạnh lẽo ,và thanh âm thì càng băng lãnh hơn :

- Tiếp tục nói cái hồi nãy .

Lăng Báo vui mừng đến cơ mặt giãn hết cả .Đúng là sống trong nhung lụa riết thành ra ngây hết cái phần người ,nếu đối tượng gãi tính kể hôm nay không phải Tiêu Viêm thì có khi đã bị đối phương phát hiện và giết không dưới trăm lần .

Trong khi Tiêu Viêm đang cố-tĩnh-bị-chặn-lại ở bên dưới thì trên tầng hai của từ lâu cuộc chiến đã đến hồi kết thúc .Ngạo Nam và Minh Thần sau khi bị trọng thương hiển nhiên không phải đối thủ của nam nhân kia ,mà hẳn thì càng không làm được tích sự gì .Sau khi đối phương bộc lộ ra thực lực Nguyên Anh trung kì thì hẳn liền ngồi bệt xuống nhặt mấy miếng thịt bỏ còn sạch sẽ trong bát ăn nhôm nhoàm bình thần chờ đợi .

Hoét~

Nam nhân kia huyêt gió một tiếng .Lập tức từ dưới lầu tràn lên một đám gia đình cầm đu thứ cuộc xềng gây gộc ,những kẻ này giống như đã bàn bạc trước với nhau lập tức tấn công Ngạo Nam và Minh Thần .

- Mẹ khi !Đây là cái tình huống . .

Ngạo Nam bỗng ngậy ra như phỗng mặc cho mấy tên phạm nhân cầm gậy gõ côm cốp lên đầu .Bời lẽ ,ở phía sau gã trông thấy rõ ràng nam nhân kia vỗ một chưởng lên ngực hấn làm phát ra một loạt tiếng xương gãy rợn người mà cách đó cả chục mét vẫn còn nghe thấy .

Trúng chưởng ,hấn nắc lên một tiếng sau đó thất khiếu ào ào chảy máu rồi giống như bong bóng xì hơi mềm nhũn gục xuống sàn .

Ta đâu muốn như vậy .

Quả thực là ta có chút ghen tỵ khi đột nhiên hấn chiếm hết mọi sự chú ý ,có chút bất an khi người bạn duy nhất bỗng trở nên xa lạ ,có chút ghét bỏ thái độ dửng dưng của hấn .

Nhưng ta đâu muốn hấn chết .

Trong lúc tâm trạng Ngạo Nam đang rối bời thì nam nhân bí ẩn kia đã xách cổ hấn nhảy ra lan can sau đó thân thể lóe lên một cái liền biến mất .

- Đừng ngây người nữa !Ta sẽ về tìm sư phụ ,còn ngươi mau về báo tin cho sư thúc !

Minh Thần trong lúc hỗn loạn vẫn giữ được bình tĩnh .Theo định luật bảo toàn tính mạng thì tuyệt đối không thể báo tin dữ này cho sư thúc nên trong lúc lóe Ngạo Nam ra khỏi đám phạm nhân kia liền mau miệng phản công .Về phần đám phạm nhân này thì khả năng cao đã bị nam nhân kia mê hoặc ,dây dưa với họ cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì .

Ngạo Nam lúc này mới hoàn hồn trở lại ,tuy nhiên tình huống nghiêm trọng khiến gã chỉ hận mình không thể hồn phi phách tán ngay lập tức .Kế hoạch thất bại là chuyện nhỏ ,hấn chết là chuyện nhỏ ,báo tin hấn chết trước mặt sư thúc mới là chuyện lớn .

Tuy nhiên đã đến nước này thì gã không còn lựa chọn nào khác ,mạng người không phải thứ có thể bùng bít được ,hay ít nhất là với lứa tuổi của gã hiện giờ thì vẫn chưa đủ trình độ bùng bít .

- Cáo từ .

Tiêu Viêm cảm thấy Minh Thần và Ngạo Nam đang chuẩn bị chạy ra thì khoát tay một cái ,thân thể hóa thành một tia tàn ảnh sau đó biến mất trước mặt Lăng Báo .

- Đúng là cái đồ khoe mẽ !

Lăng Báo nheo mắt lầm bầm :

- Đi rồi cũng tốt .Đề xem tên kia làm ăn ra làm sao .

Vừa xoay người định tiến vào Ô Long Tửu Quán thì đột nhiên có hai bóng đen lao vút ra quệt trúng Lăng Báo khiến gã quay cuồng lăn mấy vòng trên mặt đất .

- Ếc ếc~Con mẹ nó !Thế giới này bị cái gì vậy ?

Lăng Báo xoa mông hậm hực đi lên đình chửi đấm gia đình một trận cho bõ tức .Ngồi đầu vừa đặt chân lên tầng hai thì bỗng mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi Lăng Báo ,một nam nhân đeo mặt nạ La Sát đứng giữa phòng đang nắm đầu một tên gia đình nhấc lên ,xung quanh gã là xác chết la liệt ,máu chảy lênh láng như nước lau nhà .

- Vì đại kế của ta làm phiền các người im lặng một chút .

Dứt lời Xích Viêm bóp nát đầu tên gia đình kia .Nội lực khiến cho máu tươi thay vì bắn tung tóe thì ào ào chảy xuống nhuộm kín người kẻ xấu số .

- Trời ơi...Giết người...Giết người rồi !

Lăng Báo thường ngày lẩn nam bá nữ ,không chuyện xấu gì không làm ,thỉnh thoảng cũng giết vài mạng người nhưng chưa từng thấy thủ đoạn tàn nhẫn như vậy nên kinh hãi là ảm lên sau đó mất loạng choạng lẩn ảm ảm xuống cầu thang .

- Ma giáo...Là Ma giáo !

Từ khe hở mà vừa rồi nam nhân kia đánh ra Lăng Báo có thể thấy đôi mắt lạnh lẽo như hai khối băng đang trừng trừng nhìn gã .Ý chí sinh tồn trong người Lăng Báo bùng cháy ,đôi chân tê dại bỗng tràn đầy sức lực vùng lên chạy thẳng ra đường .

(Gặp cảnh này thì có khi mấy tuần sau thẳng cu cũng không dám ra đường .Có thể không lo việc nó để lộ chuyện này ra ngoài .)

Xích Viêm cảm thấy khung cảnh bày bố không sai thì hải lòng cười một tiếng .Việc tiếp theo chỉ cần đổ thừa cho một nhóm ác nhân nào đó là có thể hợp lí hóa cái chết của hắn ,sau đó cắt đầu bọn chúng đem về ra oai trước với Thanh Dương .

- Đạo gần đây cũng có khá nhiều thế lực tà phái mới nổi .Thi Quỷ Tông ,Huyết Nguyệt Thần Giáo ,Vạn Tuế...nên chọn cái nào đây ?

Đang đắn đo gãi cằm thì Xích Viêm bỗng cảm thấy áp lực trầm trọng ập xuống ,chỉ vừa mới kịp theo phản xạ đưa hai tay lên đỡ thì ngay lập tức kiếm khí khổng lồ đâm xuống ảm gã xuyên thủng sàn nhà lún sâu xuống mặt đất .

Tuyệt Hoa Kiếm Pháp tối thượng chiêu thức – Hủy Thiên Diệt Địa .

Kiếm khí từ trên ập xuống đem Ô Long Tửu Quán phá hủy một cách triệt để ,từ miếng ngói đến cột trụ đều bị ép nát vụn .Một trong những kiến trúc đồ sộ nhất Ô Long thành nháy mắt trở thành một đồng đồ nát .Mà đứng trên đồng đồ nát đó là một nữ nhân mặc hắc y ,trên tay cầm một thanh kiếm cũng màu đen kiểu dáng xinh đẹp tao nhã nhưng không kém phần sắc bén ,vừa nhìn liền biết không phải phàm vật .

Nàng đứng trên đồng đồ nát và chỉ đứng đó ,tựa như một cái cây chết khô chờ đợi một thứ mà ngay đến nàng cũng chẳng biết .Biểu cảm ngây dại như búp bê sứ ,đôi mắt không có tiêu cự chiếu xuống mặt đất ,nhìn nàng ất hẳn sẽ khiến người khác cảm thấy không cái chết nào có thể rõ ràng hơn như vậy được .Tất nhiên đây là nếu có người đủ can đảm tiến lại gần để nhìn nàng .

- Cái đó là Huyền Thiết Kiếm đúng không ?

Xích Viêm thổi tung đồng đất đá đè nặng trên người sau đó liếc nhìn thanh kiếm trong tay Thanh Dương :

- Một thằng như hán đầu đáng để thanh kiếm này phải xuất thế ?

- ...

Thanh Dương vẫn ngẩn ra chẳng đáp lời mà cũng chẳng có bất kì động tác nào .Nàng cứ đứng ở đó ,cả người toàn là sợ hãi .Nếu không phải kẻ đứng trước mặt nàng là Xích Viêm thì nàng đã chết không dưới trăm lần rồi .

Xích Viêm thở dài sau đó nhặt cái xác của tên gia đình vừa nãy bị bóp nát đầu lên .Vừa rồi gã đã khoác lên cái xác bộ trang phục giống hệt bộ hán mặc ngày hôm nay ,lứa tuổi cũng tương đương với hán ,khắc định có thể qua mắt được Thanh Dương .Cơ mà dựa theo tình trạng hiện giờ của con bé thì có vẻ sự chuẩn bị của gã là phí công rồi .

- Thằng nhãi này đắc tội với lão tử .Nếu ngươi muốn báo thù thì tới địa chỉ ...

Chưa dứt lời thì một luồng sáng xé không lao đến .Thanh Dương không động thì thôi ,một khi đã động thì mây trời cũng phải biến sắc .Lời này không phải nói quá ,ngay cả Xích Viêm cũng kinh ngạc khi thấy một Kim Đan trung kì có thể dẫn động thiên địa dị tượng .Kiếm khí của Thanh Dương buộc gã phải nhảy lên để tránh né ,mà trên trời lại đang là tầng tầng mây đen đang nhả ra từng đợt sấm sét khủng bố đến rợn người .

(Không phải dị tượng thông thường .Đây là...Thiên Nộ !?)

Yêu ma quỷ quái xuất hiện trên đời ,làm hại nhân gian ,khi đó trên bầu trời sẽ xuất hiện lôi điện đánh xuống tiêu diệt ma quỷ .Còn nếu mà lôi điện không tiêu diệt được yêu quái thì...coi như nhân gian xui xẻo .

Xích Viêm tự biết bản thân công lực cao thâm ,lại giết người vô số nhưng chung quy vẫn còn một điểm nhân tính ,còn chưa rơi vào ma đạo .Nếu vậy...

Gã nhìn Thanh Dương đang điên cuồng tấn công ,lại bắt gặp đôi mắt tràn đầy tơ máu của nàng ,không nhận được khổ rùng mình .

Trên đời này có điều gì đáng sợ hơn một nữ nhân phát điên ?Đó chính là con gái người phát điên ,không những phát điên mà còn phát điên một cách đặc biệt ,phát điên mà vẻ mặt bình tĩnh như nước ,vừa mở to đôi mắt đầy tơ máu nhìn người chăm chăm vừa xách kiếm ý định chém người khiến người không khỏi vừa lo vừa sợ .

Lo sợ điều gì ?Chính là lo sợ thần kinh con bé chịu không nổi liền sẽ hỏng mất !

Phía trên là Thiên Nộ gầm thét ,phía dưới là con gái bảo bối đang muốn chém gã thành thịt vụn khiến Xích Viêm cảm thấy vô cùng buồn bực .Một ngày có biết bao nhiêu người chết ,ai mà ngờ được cái chết của một tiểu tử Tội Thể cảnh mười ba tuổi lại có thể gây ra nhiều biến động như vậy !

Đem đầu hoàng đế lão nhi gặt xuống có khi cũng chẳng khiến Xích Viêm chặt vật như thế này .

Đùng đoàng~

Thiên Nộ gầm thét càng lúc càng lớn ,bất ngờ một cột sét lớn bằng cây cổ thụ phá không đánh xuống ,mà đối tượng không ai khác chính là Thanh Dương .

(Không ổn .Bây giờ thần trí con bé đang hỗn loạn ,chú ẩn cũng đã khai mở hoàn toàn ,là lúc công lực tăng cao nhưng thể phách lại yếu ớt nhất .Giờ mà bị đánh trúng thì e là không chết cũng tàn phế .)

Lôi điện đã đến rất gần khiến Xích Viêm không có thời gian nghĩ thêm cái gì nữa .Thân thể gã ngừng lại ,không trốn tránh nữa mà vươn tay ra dễ dàng bắt lấy lưỡi kiếm của Thanh Dương .Bàn tay gã khẽ dùng lực khiến thân kiếm lập tức bị bóp méo ,mà Thanh Dương giống như linh một đòn trí mạng nện ra một ngụm máu lớn nhuộm đỏ áo bào của Xích Viêm .

Cao thủ trong lúc chiến đấu thường sẽ đem linh hồn dung hợp với vũ khí ,mà kiếm là vua của các loại vũ khí .Do vậy muốn phát huy toàn bộ uy lực của kiếm thì người sử dụng càng liên kết chặt chẽ ,thậm chí đến một cảnh giới gọi là “Nhân kiếm hợp nhất” .Cái gọi là kiếm si ,cái gọi là yêu kiếm như mạng ,nghe thì giống mấy tên FA biến thái nhưng kì thực cũng chỉ là một phương thức tu luyện mà thôi .

Kiếm hủy ,người sử dụng cũng không dễ chịu .Thanh Dương cảm thấy đỉnh đầu như bị một vật nhọn đâm xuyên qua đau nhức vô cùng ,tuy nhiên đối với nàng lúc này thì một chút đau đớn chẳng là cái thá gì cả .

Thanh Dương mạnh mẽ xoay cổ tay ,lưỡi kiếm đánh nát hộ thân kinh của Xích Viêm và rạch ra một vết máu trên tay gã thoát khỏi sự áp chế sau đó nhanh như chớp chém thẳng vào cổ gã .

Cửu Dương Thần Công - Thập Dương Cảnh Giới .

Từ khi bầu trời đánh xuống lôi điện ,Xích Viêm bắt lấy kiếm của Thanh Dương sau đó nàng giãy ra vung kiếm chém vào cổ gã ,cho đến khi trên bầu trời xuất hiện một quả cầu lửa khổng lồ nuốt gọn lôi điện ,toàn bộ những sự kiện này chỉ xảy ra trong chưa đầy một giây .Cầu lửa xuất hiện trong chớp mắt sau đó biến mất ,mây đen trên trời cũng tan đi báo hiệu yêu ma đã biến mất khỏi nhân gian .

Hắc bào của Thanh Dương chỗ thì cháy khét chỗ thì rách to tã ,hộ giáp trong người cũng đã bị phá hủy đến độ nứt vỡ chẳng chịt như mạng nhện .Tuy nhiên nàng vẫn sống ,bởi nàng còn thờ ,chỉ là ánh mắt trống rỗng nhìn lên bầu trời lại khiến người ta có hơi nghi ngờ luận điểm trên .Một lúc lâu sau khi một vài người gan dạ bắt đầu bu lại tò mò xem xét thì bất ngờ nàng đứng phắt dậy ,cầm theo Huyền Thiết Kiếm xoay người hướng về phía Thiên Kiếm Môn thất thủ bước đi ,mà khí thế sắc bén cùng cặp mắt trống rỗng mờ to của nàng khiến mọi người vô thức đứng tránh qua một bên .

...

Cốc Cốc – Trình duyệt Việt dành cho người Việt .

À nhầm .

Cốc cốc~

- Ai...ai ngoài đó ?!

- Là ta .

Nam từ sau khi gõ cửa cho phải phép thì đẩy cửa bước vào ,trên tay xách một tiểu nam hài thân thể mềm nhũn rũ xuống như con gà chết .

Lăng Báo lúc này đang ngồi trên giường trằm chằm run như bị bệnh sốt rét ,trông thấy cửa mở thì sốt sáng la lên :

- Tên điên !Đề cửa như vậy ma giáo yêu nhân vào thì sao bây giờ ?Mau cắt ra ngoài !Ra rồi nhất định phải đóng cửa cẩn thận !

Nam tử nghe vậy thì hơi nhúm mày ,không phải vì tức giận mà bởi bộ dáng Lăng Báo hoảng loạn giống như gặp quỷ khiến người ta không khỏi cảm thấy kì quái :

- Có ta thủ hộ nơi này ma quỷ tầm thường không thể vào được .Về người mà ngươi bảo ta xử lí . .

- Xử lí con em ngươi !Cút !Mau cút !

- ...ta đã...

- Ma giáo yêu nhân bóp nát đầu người a !Quá đáng sợ !Mau đóng cửa lại !

Nam tử không kiên nhẫn nói :

- Ta có thể nhận lại lệnh bài không ?

Lăng Báo run cầm cập lấy ra lệnh bài từ trong ống tay áo ném xuống sàn ,rít lên :

- Lệnh con em ngươi !Sao lại nhiều chuyện như vậy ?!

Nam tử thấy vậy thì khuôn mặt hơi trầm xuống ,thân thể hơi cúi nhặt lệnh bài sau đó xoay gót rời đi .

- Con em ngươi !Ngươi quên đóng cửa rồi !

Nam tử không thèm đếm xỉa đến tiếng chửi bới của Lăng Báo ,một tay cầm trường kiếm ,một tay xách theo hắc tiễn sâu vào Lăng phủ .Thân pháp của nam tử rất mau lẹ ,chỉ vài phút sau đã đi đến trước một căn nhà nhỏ nằm khuất sau vườn cây um tùm rậm rạp .

- Tiểu huynh đệ ,ta và ngươi không thù không oán .Giết chết ngươi là vì bất đắc dĩ ,món nợ này kiếp sau sẽ trả lại cho ngươi .

- Con mẹ nó ngươi trả nổi sao ?

Thanh âm lạnh lạnh vang lên khiến nam tử giật mình thả hắc tiễn “bộp” một tiếng rơi xuống mặt đất .Mà hắc tiễn giống như đoán được từ trước ,thân thể lặn một vòng dưới đất sau đó thẳng tắp đứng dậy :

- Kiếp này bao nhiêu sinh mạng vì thiếu ta mà chết ngươi trả nổi ?Vợ ta trở thành quả phụ sống cô đơn lạnh lẽo ngươi trả nổi ?Giết thì giết còn làm bộ thanh cao đạo đức ,loại người như ngươi là ta con mẹ nó chướng mắt nhất .

Giây phút ngỡ ngàng qua đi ,nam tử kia dù sao cũng là người từng trải ,rất nhanh khôi phục vẻ lạnh nhạt :

- Từng nghe qua công pháp có thể khiến người chết hồi sinh ,không ngờ lại là sự thật .Tại hạ tên Thiên ,họ một chữ Đường .Xin hỏi...

- Bớt nói nhảm .Người có đồ ăn không ?Con mẹ nó ta sắp đói chết rồi .

...

- Ra là vậy .

Đường Thiên cười nhạt nhìn hắn đang cắn xé một cái màn thầu :

- Thời điểm thấy người có thể tự giải huyết ta đã nghĩ là người rất không tầm thường .Ai ngờ người quả thật không bình thường .

Hắn nuốt ực một cái ,hoi nhú mày nói :

- Người hỏi tên ta nói tên .Người hỏi môn phái ta nói môn phái .Làm nhảm cái gì bình thường với không bình thường ?

Đường Thiên thấy bộ dáng của hắn không giống như đang giả bộ thì càng thêm buồn cười ,cuối cùng không nhịn được cười phá lên :

- Ha ha~Trên đời lại có kẻ hài hước như vậy !

Bỗng gã ngừng cười ,nghiêm mặt nói :

- Tên của người đầy mùi tử vong ,không phải là sinh ra cha mẹ đặt tên .Tướng mạo người vốn là văn dốt võ dốt ,tâm suy chí nhược lại đang dần biến hóa ,giữa chân mày mang nặng sát cơ ,ánh mắt ngạo thị bao quát chúng sinh .Đây không phải thứ thuộc về một đứa trẻ ,có thể thấy người vốn không phải chủ nhân khối thân thể này .

- Tuy nhiên thần hồn của người lại vô cùng hòa hợp ,mạch tượng ổn định ,tính toán thiên cơ lại không nắm bắt được số mệnh của người .Người là một biến số ,hay nói cách khác người là kẻ trùng sinh !

Hắn kiên nhẫn chờ Đường Thiên nói hết sau đó mới lên tiếng :

- Ồ .Hay nhỉ .Cảm ơn đã tiết lộ điều mà độc giả nào cũng biết .

- Độc giả ?

Đường Thiên còn đang mông lung như một trò đùa thì bàn tay có chút gầy yếu của hắn bỗng vỗ bồm bộp lên vai gã :

- Đệ tử Thiên Môn giỏi nắm bắt thiên cơ ,thành thạo xem tướng ,chiêm tinh học cùng đạo hàm tích phân hình học toán cao cấp...Bất quá cũng không nên trưng ra vẻ mặt cái gì cũng mình ta biết ,thứ gì cũng mình ta hiểu .Trên đời không phải bí mật nào cũng sợ bị vạch trần ,ta nói vậy ngươi hiểu không ?

- ...

Đường Thiên cầm nín .Đã từng trông thấy nhiều loại biểu cảm khi gã đọc vanh vách cuộc đời cùng số mệnh của người khác ,sợ hãi có ,nghe hoặc có ,hoảng sợ có mà vui mừng cũng có nốt .Thế nhưng chưa từng gặp kẻ nào lại vừa xoa vừa chửi như hắn .

Hắn ăn nốt miếng bánh rồi phui mông đứng dậy ,nói :

- Hôm nay cũng khá tung bừng đấy .Cơ mà lần sau với người không quen thì đừng có vô duyên như thế .Vợ ta chắc đang ở nhà chờ cơm ,cũng đã tới lúc đi về rồi .

Bỗng một thanh kiếm chắn trước người hắn ,kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng đã tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương .Hắn chặc lưỡi một cái ,ngán ngẩm nói :

- Đồ vật ngươi cần cũng đã lấy lại rồi .Còn giữ ta ở lại đây làm gì ?

- Ngươi đi ,Lăng gia sẽ bị diệt .

Đường Thiên nói ngắn gọn :

- Có ta ở đây ,Lăng gia chưa thể bị diệt .

Hắn từ cõi chết trở về ,toàn bộ Thiên Kiếm Môn đương nhiên sẽ nháo nhào hết lên .Cứ cho là hắn cái gì cũng không khai ,ai mà biết đám lão quái ở trong Thiên Kiếm Môn có những phương pháp gì để tra ra chân tướng .Ra tay với đệ tử của Thiên Kiếm Môn là chuyện nhỏ ,mặt mũi của Thiên Kiếm Môn mới là chuyện lớn ,mà để cứu vãn phần mặt mũi này thì hiển té một gia tộc vẫn là cái giá quá rẻ .

Hai người không phải kẻ ngu ,Đường Thiên nghĩ gì thì hắn cũng có suy nghĩ tương tự .Hai bên trừng mắt nhìn nhau một lúc ,cuối cùng hắn tự biết mình tài không bằng người ,mặt mũi đặt mông ngồi xuống :

- Thông minh đấy .

- Ngươi quá khen .

- Đường Thiên !Đường Thiên !

Bỗng có thanh âm hoảng hốt truyền đến .Ngay sau đó Lăng Long và con trai cả Lăng Hồ dùng khinh công vù vù bay đến trước mặt hai người sau đó đứng ngăn ra một lúc .Khá lâu sau Lăng Long mới run rẩy chỉ vào mặt Đường Thiên ,nói :

- Thì ra đám gia nhân nói thật .Ngươi vậy mà đi gây sự với người của Thiên Kiếm Môn ,thậm chí còn mạng hắn về đây .

Đường Thiên nghiêng đầu tránh ngón tay của Lăng Long chỉ vào mặt ,lạnh lùng nói :

- Ai có lệnh bài ta sẽ đáp ứng một tâm nguyện của người đó .Lăng Báo có lệnh bài ,lời của gã ta đương nhiên phải làm theo .

Lăng Long giận đến sôi gan nhưng cũng chẳng thể làm gì .Ai mà ngờ được trong lúc say rượu bất cẩn lại không cất kỹ lệnh bài để rồi bị thằng con trời đánh kia nhìn thấy .Lần trước gã đánh không lại mấy tên giang hồ tạp kỹ liền lòi lệnh bài ra lệnh cho Đường Thiên giết sạch đám người kia ,cứ tưởng đó đã là cực hạn của ngu dốt ,ai ngờ...

Gọi một cao thủ Nguyên Anh tới đánh mấy tên giang hồ ,nói ngu dốt đã là quá tiện nghi cho Lăng Báo .

Ba tấm lệnh bài ,về một cái mất hai tấm vào mấy việc ngu xuẩn .Lúc này Lăng Long thực sự đã bị đứa con quý tử làm cho giận tới sôi gan .

- Các ngươi biết đấy...

Đám ngu xuẩn này vo ve trước mắt khiến hắn cảm thấy có chút phiền chán ,không nhìn được nhớ đến thân ảnh yêu kiều cùng thanh âm mềm mại của Dương Dương ,bèn lên tiếng ý định thuyết phục mấy tên này thả hắn đi .Hoặc nếu tình huống xấu nhất có thể lợi dụng lúc bọn chúng không đề phòng bắt lấy tên gia chủ Lăng Long để uy hiếp .

Mất Lăng Long thì Lăng gia cũng coi như hấp hối ,khẳng định tên Đường Thiên kia sẽ không dám manh động .

Ấy thế nhưng âm mưu của hắn còn chưa kịp triển khai thì đã thất bại từ trong trứng nước ,bởi Lăng Long động tác thần tốc chớp lấy lệnh bài treo bên hông Lăng Hồ rồi nói :

- Lăng gia vẫn còn một cái lệnh bài .Chỉ cần lệnh bài còn thì ngươi vẫn sẽ bảo vệ Lăng gia đúng chứ ?

Đường Thiên chậm rãi gật đầu .

- Bảo vệ Lăng gia vậy thì hãy lập tức giết tên tiểu tử này .Để hắn sống Lăng gia sẽ không được yên ổn .Nên nhớ đây là hành động bảo vệ Lăng gia ,không phải là mệnh lệnh .

(Con mẹ nó khôn như ngươi quê ta xích đây .)

Đường Thiên hơi nhíu mày .Rõ ràng Lăng Long đang vừa muốn ép gã ra tay lại vừa không muốn mất lệnh bài cuối cùng .Bất quá gã chỉ bảo vệ Lăng gia khỏi nguy cơ trực tiếp ,chứ không phải cha mẹ mà đi lo cho những nguy cơ có thể xảy đến với cái nhà họ Lăng này .

Hắn không dám tin tưởng vào trí thông minh của Đường Thiên nên vội lên tiếng :

- Ngươi giết ta chỉ càng tăng thêm nguy cơ cho Lăng gia thôi .

Lăng Long nghe vậy thì hơi nhíu mày :

- Người nói vậy là ý gì ?

Lăng Hồ không kiên nhẫn nói :

- Cha .Đám tu chân giả quỷ kẻ đa đoan ,vẫn là ít nghe hấn nói vậy thì hơn .

Hấn vẫn cứ thao thao bất tuyệt mặc kệ thằng con lão xâm cái loại hình gì ngôn :

- Thứ nhất ,cái tên Tiêu Viêm đó không thể nào người biết rồi đấy .Hôm nay ta xô xát với nhị công tử nhà các người ,cho dù là giận cá chém thớt thì cái thớt đầu tiên bị chém chính là nhà họ Lăng ,khi đó có trời cũng không cứu nổi .Thứ hai ,trời không cứu nổi nhưng ta thì có ,các người làm bộ đem ta cứu về từ tay Ma giáo ,ta lại thêm thất vài lời tốt đẹp thì dù hoài nghi đến đâu thì cũng vẫn cứ là ok .

Hấn nhấn mạnh :

- Vậy nên có thể nói ta là bùa hộ mệnh sống của Lăng gia .Đương nhiên là phải đặc biệt nhấn mạnh chữ “sống” .

...

- Vậy ra đây là đãi ngộ đối với bùa hộ mệnh sống .

Hấn nằm dài trên giường gỗ ,thỉnh thoảng lại ho khan vì cái nơi này bụi bặm như thể mấy tỷ năm chưa được quét dọn .

- Chỉ có ta đủ khả năng ngăn người bỏ đi ,người bị giam ở đây là điều hiển nhiên .

Đường Thiên lúc này đang cầm một mảnh vải trắng lau chùi thân kiếm ,cười nhạt nói :

- Liên quan đến tồn vong của Lăng gia ,bọn chúng đương nhiên phải đẩy trách nhiệm cho người khác .

Hấn lăn qua lăn lại trên giường ,thiếu vòng tay của Dương Dương khiến hấn không tài nào yên tĩnh nổi .Đường Thiên liếc thấy hấn cứ giãy nảy lên như tăng động bèn hỏi :

- Người bảo là người đã có vợ ?Là hai bên gia đình có hôn ước ?

Hấn cười khẩy :

- Người bói được số mệnh còn hỏi làm gì ?

Đường Thiên lắc đầu ,thành thật nói :

- Mệnh của ngươi rất loạn ,không bói được .

- ...

Hai bên bảo trì trầm mặc .Tại thời điểm Đường Thiên nghĩ là mình bị ăn quả bơ thì hần bỗng lên tiếng :

- Không phải hôn ước .Nàng là sư phụ ta ,tên gọi Thanh Dương .Thanh trong băng th...

- Con mẹ nó !Tiểu tử nhà ngươi vậy mà có tư tưởng loạn luân với sư phụ !?

- ...Dương trong...

- Lão thiên a !Cứ tưởng chỉ có trong tiểu thuyết thôi chứ...Ngươi bị vậy lâu chưa ?Sư phụ ngươi có biết chuyện này không ?À mà nếu biết thì đã sớm mang ngươi đi khám ,nàng ta căn bản là không biết đã dưỡng ra một cái biến thái điên khùng đồ đệ .Trên giang hồ ta có quen biết một vài y sư rất giỏi ,để khi nào rảnh rồi sẽ đưa ngươi đi chữa nào .

Sắc mặt hần càng lúc càng âm trầm .Chờ Đường Thiên lăm nhăm xong hần mới băng lãnh nói :

- Nói như ngươi thì trên đời có rất nhiều kẻ điên .

Đường Thiên nghe vậy bỗng ngẩn ra ,thì thào :

- Ngươi nói rất giống một người .

- Giống con mẹ ngươi .

Hần hừ lạnh một tiếng rồi quay mặt vào tường .May cho Đường Thiên là công lực hần chưa đâu vào đâu bằng không nhất định phải vả cho gã rụng mất vài cái răng .

Đường Thiên cũng chẳng buồn nói chuyện nữa ,lặng lẽ ngồi dựa lưng vào tường .Bên ngoài gió rít từng cơn cuốn theo vài chiếc lá khô rời khỏi cành cây khẳng khiu ,thình thoảng có cơn gió lùa vào khiến căn phòng trở nên lạnh ngắt .

- Rất đẹp ?

- Rất đẹp .

- Yêu ngươi chứ ?

- Đương nhiên .

- Và người cũng yêu nàng ?

Hắn bỗng nhớ đến thân ảnh yêu kiều như đóa hoa đỏ rực nở giữa bầu trời đầy sao ,nhớ đến bao lần nàng vĩnh viễn ngủ trong vòng tay hắn và cả những lần...hắn chỉ có thể tro mắt chứng kiến cái chết của nàng . Trầm tư một lúc ,hắn nói :

- Ở tuổi của ta không còn dùng từ yêu được nữa .

Đường Thiên biết hắn là kẻ trùng sinh ,trong đầu có thể chứa vô số kiến thức nhảm nhí nên cười nhạt nói :

- Vậy sao có thể gọi là tình yêu ?

Hắn cũng cười tự giễu :

- Tình yêu có rất nhiều loại .Hi sinh không cần báo đáp gọi là yêu ,cả đời nhớ thương một người cũng gọi là yêu ,buông tay để người thương hạnh phúc cũng gọi là yêu ,quan tâm chăm sóc vô điều kiện cũng gọi là yêu...Mà trong những loại yêu đó ,người đã từng trải qua bao nhiêu ?

Lại tiếp tục im lặng .Giữa hai nam nhân hiển nhiên không có gì để nói .Một kẻ là Nguyên Anh lão quái vật ,một kẻ là con rùa đen bắt từ ,muốn tám chuyện tung bưng sôi nổi đương nhiên là không thể nào .

- Ta cũng từng yêu một người .

- ...

- Nàng rất đẹp ,rất vui tươi ,mỗi lần gặp nàng ta cảm giác như được trẻ lại .

Hắn hơi nhíu mày nhưng vẫn không nói gì . Tự dung đình phải cái kiếp nạn này làm mất bao nhiêu thời gian ân ái ,hắn làm gì còn tâm trạng đi hóng hớt chuyện tình cảm của người khác .

Đường Thiên thấy hắn dám không để ý đến câu chuyện của mình bèn nói khích :

- Sư phụ người lớn hơn người bao nhiêu ?Mười ?Hai mươi tuổi ?Thế chắc kiếp này người không có cơ hội trải nghiệm cảm giác nữ nhân như con chim nhỏ nép vào lồng ngực rồi .Ha ha~

Thoạt đầu hắn không nói gì ,chỉ lẳng lặng vỗ bồm bộp lên bức tường trước mặt . Thanh âm bàn tay khẳng khiu của hắn vỗ vào tường giống như tiếng búa gõ vào tim Đường Thiên khiến gã có chút hoảng sợ ,gã bỗng cảm thấy như đang đếm ngược tới một thời điểm đáng sợ nào đó .Những vết nứt trên tường dần mở rộng ,đá vụn rào rào rơi xuống sau mỗi cú đập của hắn .Cho tới khi cảm thấy đã bình tĩnh lại đôi chút ,hắn nói :

- Tình nhân của người có nửa đêm chui vào chăn của người không ?

- Hà ?

- Khi người ôm tình nhân của người có thức cả đêm đắp khăn lạnh cho người không ?

- Cái này...Nhưng ta căn bản không có ôm...

- Tình nhân của người có cướp đồ về cho người xài không ?

- ...

- Quan trọng hơn cả ,các người đã xếp hình chưa ?Được bao nhiêu lần ?Mỗi lần mấy canh giờ ?

Đường Thiên mờ mịt hỏi :

- Xếp hình là cái hoạt động gì ?

Hắn nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn :

- Nói văn vẻ là làm tình .Nói đơn giản là giao phối .

Đường Thân đứng phắt dậy kích động nói :

- Bậy bạ !Chúng ta tuyệt đối trong sạch ,có trời đất chứng giám .

Hắn nghe vậy thì cười khẩy một tiếng ,động tác nặng nề đem cái chân sồn rách của Đường Thiên phủ tạm lên người ,khinh miệt nói :

- Vậy mà còn ba hoa khoác lác cái gì “chim nhỏ nép lồng ngực”.Con mẹ nó cái đồ xử nam...

Đường Thiên thoát đầu đứng hình trong vài giây ,tiếp theo khuôn mặt tái nhợt chuyển sang đỏ bừng ,phải khó khăn lắm gã mới kiềm chế cơn xúc động muốn đem hắn chẻ ra làm đôi :

- Người đừng có ngủ !Nữ nhân của ta biết may vá thêu thùa ,nữ nhân của người có biết không ?Này !Ta đã bảo là không được ngủ !

(Cường giả Nguyên Anh gì chứ .Một khi động phạm tâm thì chẳng khác gì một thằng đàn .)

Hắn thờ dãi nghĩ đến Dương Dương .Không có hắn ở đó ,cái nữ nhân ngốc này nhất định sẽ lại tự làm khổ mình .Năng lực của hắn bây giờ chưa được ,nhất định phải động não tìm cách mau chóng rời khỏi cái nơi khốn kiếp này .

...

- Tình hình là chán quá ông chú ạ .Thần tiên tỷ tỷ chẳng những không ăn gì mà suốt ngày uống say bết nhè sau đó cuộn tròn trên sàn ngủ ,ngủ dậy liền chạy ra vách núi ỏi ẩm ỉ rồi lại quay vào uống tiếp .Haiz~Cứ như là tỷ ấy muốn uống đến chết vậy .

Nam tử điềm tĩnh nhìn Tiểu Trà ngồi ôm gối than thở .Nội thương của gã đã bình phục gần như toàn bộ nhưng gã vẫn chần chừ chưa muốn trở về ,một phần vì gã thực sự chán ngấy cái giáo phái nhảm nhí kia ,nhưng phần lớn là vì Tiểu Trà .Thông minh ,hoạt bát ,lanh lợi ,gã luôn mong rằng mình sẽ có một đứa con gái như vậy .Đây là nếu như gã còn có thể có con .

- Cô ta chỉ đang tuyệt vọng thôi .Sẽ cần chút thời gian ,nhưng mọi chuyện rồi sẽ ổn .

Tiểu Trà lắc đầu nói :

- Chú không hiểu đâu .Đại ca giống như linh hồn của tỷ ấy vậy .Tại sao một người tốt như đại ca lại bất hạnh vậy chứ...

Nam nhân cười nhạt xoa đầu Tiểu Trà :

- Giang hồ không tha cho người tốt đâu .Còn về phần tỷ tỷ ngươi thì cũng không phức tạp lắm ,chỉ cần cho cô ta một hi vọng mới là xong .

- Hi vọng mới ?

Tiểu Trà nghiêng đầu hỏi :

- Làm thế nào ?

- Ờ thì...kiếm cho cô ta một cái đệ tử mới chẳng hạn .

Tiểu Trà mang theo tâm trạng ủ ê trở về Hậu Phong thì bỗng nghe thấy một tiếng rống giận :

- Muội định thế này đến bao giờ ?!

Về lạnh nhạt trên mặt Tiểu Viêm không còn nữa thay vào đó là cặp chân mày nhíu chặt ,gã gạt phắt bình rượu trên tay Thanh Dương khiến nó rơi xuống đất vỡ tan tành ,giọng nói run rẩy vì phẫn nộ :

- Chết thằng này thì nhận thằng khác ,thiên hạ thiếu người à ?Hắn thấy bộ dạng thê thảm này của muội lúc này thì cũng chỉ cười đến roi rằng chứ chẳng cảm thấy an ủi chút nào đâu !

Thanh Dương cười tà mị ,thanh âm của nàng khàn đặc ,nhẹ như sương gió :

- Phải rồi .Buồn cười làm sao khi hắn thì chết mà kẻ hại hắn vẫn còn sống nhăn .Thân làm sư phụ không những không thể trả thù cho hắn ,thậm chí xác của đệ tử cũng không thể lấy về...

Nàng lão đạo đứng dậy ,thân thể mềm nhũn giống như có thể ngã bất cứ lúc nào .Gã vội ôm lấy Thanh Dương ,thân thể nhỏ nhắn đầy mùi rượu của nàng hơi co lại như con mèo nhỏ nằm gọn trong lòng gã :

- Cái gì mà lên rồi xuống chứ...Muội hại chết đệ tử rồi...Là muội đã hại hần...

Tiêu Viêm lặng im nhìn nàng chảy nước mắt .Gã thầm nhủ chuyện này sẽ qua nhanh thôi ,rồi con bé sẽ lại tươi vui như trước .Mà cũng không hẳn là tươi vui ,nhưng ít nhất sẽ không còn bị tổn thương vì kẻ không xứng đáng nữa .

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Di Hồn Đại Pháp

- Thần tiên tỷ tỷ...

Tiểu Trà rất muốn an ủi Thanh Dương nhưng không biết phải nói thế nào ,cứ như vậy đứng tần ngần ở cửa một lúc lâu .

Mặc dù Tiêu Viêm rõ ràng là đang ôm con gái mình nhưng bị ánh mắt ngây ngô của Tiểu Trà nhìn chòng chọc khiến gã cảm thấy có hơi mất tự nhiên .Đặt Thanh Dương đã xin quắc cần câu nằm ngay ngắn lên giường ,gã ngắc Tiểu Trà lại rồi nói :

- Chăm sóc con bé cho cẩn thận .

Tiểu Trà nhìn theo bóng lưng gã đi ra cửa ,buột miệng hỏi :

- Đại ca thật sự đã chết sao ?Cứ như vậy mà chết ?

- ...

Tiêu Viêm khựng lại một lúc ,đầu không ngoảnh lại đáp :

- Mạng người chỉ rẻ mạt như vậy thôi .

Nói thì nói vậy nhưng kì thực lời của Tiểu Trà khiến gã có một linh cảm không lành .Nếu người khác thì không nói làm gì ,cơ mà cái thằng nhãi u hồn bất tán đó lại chịu chết đơn giản như vậy à ?Mặc dù thời điểm tên kia túm cổ áo hần nhảy ra khỏi tử lâu Tiêu Viêm đã thấy xương ngực của hần bị dập nát ,sinh mệnh ngàn cân treo sợi tóc .Cơ mà ai biết được có phải hần đang giả vờ hay không ,hoặc có thể Tiểu Dương đã cho hần pháp bảo hộ mệnh nào đó mà ngay đến chính con bé cũng không nhớ .

Đi ngang qua Thí Kiếm Đình ,Tiêu Viêm rất ngạc nhiên khi thấy đám đệ tử đang tập luyện chăm chỉ .À không ,chính xác thì gã chỉ ngạc nhiên vì thấy thằng nhãi Ngạo Nam tập luyện chăm chỉ thôi .

Minh Thần vùng kiếm hóa giải thế công của Ngao Nam ,hào tâm nhắc nhở :

- Đã đánh liên tục cả nửa ngày rồi .Ngươi có chắc là không cần nghỉ ngơi ?

- Thực lực bây giờ của ngươi đánh được tên Nguyên Anh đó sao ?

- Không thể .

- Vậy thì cầm mồi lại !

Ngao Nam nâng kiếm lên cao rồi bổ một cú thật mạnh khiến mặt đất nứt ra một vết dài ,đồng thời Tùng Văn Kiếm trong tay gã cũng vỡ nát thành vô số mảnh rơi đầy đất .

Minh Thần nghiêng người đứng ngay sát vết nứt ,trầm giọng nói :

- Muốn giết người à ?

Ngao Nam không thêm đáp lời gã ,quay lại nhìn đám sư đệ hung hăng quát :

- Mang thêm kiếm ra đây !

(Ra ngoài gặp đối thủ mạnh hơn mới có thể kích phát tinh thần cầu tiến .Xem ra không phải ai cũng bị ảnh hưởng bởi cái chết của hắn .)

Thấy tuổi trẻ năng động như vậy Tiêu Viêm cũng cảm thấy có chút nhiệt huyết trào dâng ,bỗng nhiên muốn đi tới chỉ điểm cho bọn chúng một chút .

- Nếu không phải chiêu Hữu Phụng Lai Nghi của ngươi đánh ra đất thì hắn đã không chết !

Minh Thần nghe vậy thì hơi nhú mày ,gần giọng :

- Giờ ngươi lại đổ lỗi cho ta ?Tuyệt Hoa Đoạt Mệnh không giết được người còn già mồm !Thường ngày ngươi chịu khó tập luyện một chút thì lúc ấy đã có thể mang hắn chạy đi rồi !

- Ngươi dám đổ lỗi cho lão tử !?

- Còn không phải là tại ngươi bày trò !?

- Mẹ khi !Ta đánh chết tên mặt sắt nhà ngươi !

- Lão tử lại sợ ngươi quá !

...

- Đậu xanh đậu đỏ !Chỉ một thằng Tồi Thê thôi mà tại sao đũa nào cũng làm âm ỉ lên thế ?!

Tiêu Viêm đóng sầm cửa lại rồi một mồi kéo cái ghế lại ngồi phịch xuống .Tính toán của gã trước đó cũng đã xét đến trường hợp tệ nhất là Tiểu Dương sẽ làm lớn một phen ,nhưng không ngờ ngay cả hai tên đệ tử xuất sắc nhất cũng bị dính chương .Nếu vì chuyện này mà trong môn phái xảy ra mâu thuẫn nội bộ thì đúng là cái được không bù nổi cái mất .

(Đều tại tên Lăng Báo kia xuất hiện không đúng lúc .Nếu trước đó có thể chứng minh hắn là kẻ đoạt xác thì mọi sự liền dễ nói rồi .)

Bây giờ ngồi ân hận cũng không giải quyết được việc gì .Lại nói ,gã dù sao cũng là lão quái vật vài trăm tuổi ,cái chết của một Tồi Thê thì tạo ra được bao nhiêu phiền phức ?Có thể làm khó nổi gã sao ?

Nghĩ thông suốt rồi thì tâm trạng cũng khoan khoái hơn hẳn .Tiêu Viêm đứng dậy vron vai một cái rồi cầm lấy cây bút lông trên bàn chấm vào khay mực chu sa tiếp tục loay hoay với phát minh mới của mình .

...

- Thần tiên tỷ tỷ ,người tỉnh rồi !

Thanh Dương một mồi nhìn quanh ,ánh mắt của nàng rơi lên người Tiểu Trà đang chập vạt ôm một chậu quần áo to đùng ,toàn bộ đều là y phục bị nàng nôn ướt trong những ngày qua .

Lại nhìn thêm vài lần ,quả nhiên không có bóng dáng của hắn .Nàng khép lại đôi mắt trống rỗng ,uể oải nói :

- Tiểu Trà ,ta đã thế này trong bao lâu ?

- Dạ ?Hôm nay là ngày thứ tư ạ .

- ...

Thấy Thanh Dương có ý định xuống giường Tiểu Trà vội quăng chậu quần áo xuống đất theo bản năng chạy tới đỡ lấy tay nàng .Dạo gần đây hình tượng của Thanh Dương có chút nát khiến con bé thậm chí quên mất người trước mắt là thần tiên tỷ tỷ võ công cao cường mà nó từng sùng bái .

- Thần tiên tỷ tỷ muốn đi đâu ạ ?

Thanh Dương khẽ lắc đầu :

- Không .Chỉ muốn ra ngoài nhìn chút thôi .

Một lớn một nhỏ diu dắt nhau đi ra cửa ,ngay lập tức một cơn gió lạnh ập tới khiến Thanh Dương khẽ rùng mình .Nàng thậm chí quên cả việc vận linh khí hộ thân ,chỉ trầm tư phóng tầm mắt nhìn ra xa .Hôm nay Hậu Phong cũng bị bao phủ bởi một màn sương dày khiến cho Kiếm Phong vốn là kiến trúc đồ sộ nhất cũng chỉ là một hình ảnh nhỏ nhoi mập mờ trong sương khói .Cảnh tượng này đã duy trì như vậy cả trăm năm nay ,đương nhiên sẽ không vì sự vắng mặt của một tiểu nam hài mà thay đổi .Vô tình ,đôi khi cũng là một ưu điểm .

“Trời đất vốn vô tình ,người tu tiên thọ cùng trời đất mà lại hữu tình thì sớm muộn cũng chuốc lấy đau thương .Đây là những lời trong cuốn “Tu chân căn bản” mà hồi nhỏ nàng đọc .Khi ấy nàng đọc không hiểu ,bây giờ khi ngắm lại nàng vẫn y nguyên không hiểu gì .Nếu đã yêu sao còn sợ đau ?Nếu làm một cục đá vô tình thì thọ cùng trời đất mà làm gì ?Giống như cuộc sống của nàng trước khi gặp hắn ,mỗi ngày đều mệt mỏi với mấy trò con bò của đám chính-tà ,rồi thì loay hoay cọ rửa cho thật bóng cái danh hiệu “Cuồng Kiếm Tiên Tử” .

Có lẽ ý nghĩa của sinh mệnh chính là không hiểu .Vì không hiểu nên mới ngu ngốc ,vì không hiểu nên mới đau khổ ,vì không hiểu nên mới tin ngày mai sẽ tốt đẹp hơn ,rồi cứ ù ù cạc cạc như vậy sống hết một đời .

- Thần tiên tỷ tỷ...

Tiểu Trà đứng nghiêm nửa tiếng đồng hồ ngoài trời giá rét ,đã bắt đầu có chút không chịu nổi lên tiếng kêu gọi .Hi vọng Thanh Dương dù đang mặc niệm hay hồi tưởng thì làm ơn nhanh nhanh lên một chút .

Thanh Dương cúi xuống nhìn khuôn mặt non nớt đã tái đi vì lạnh của Tiểu Trà .Ánh mắt ngây thơ có vài phần giống với hắn năm đó khiến nàng hơi rung động ,thanh âm vì vậy mà trở nên nhu hòa hơn :

- Chúng ta vào nhà thôi .

Tiểu Trà sợ nàng quá đau buồn đâm ra nghĩ quẩn ,ngập ngừng nói :

- Sống phải thấy người ,chết phải thấy xác .Đại ca...có thể đại ca...

Thanh Dương mỉm cười hiền từ ,lắc đầu nói :

- Đừng bàn chuyện này nữa .Hôm nay con muốn ăn gì ?

Thái độ này của Thanh Dương càng khiến Tiểu Trà cảm thấy lo lắng hơn .Cho dù con bé ít học nhưng nó cũng cũng biết một nguyên tắc đơn giản là nếu đem tất cả cảm xúc tiêu cực dồn nén lại thì khi bạo phát sẽ rất đáng sợ .Thần tiên tỷ tỷ đột nhiên bình thản như vậy ,hoặc là đã triệt để nản lòng thoái chí (khả năng không cao) ,hoặc là nung nấu ngọn lửa báo thù ,thứ chỉ bị dập tắt khi chủ nhân trở thành một đồng tro tàn .

...

- Đây !Tên kia là ai thế ?Trước nay chưa từng thấy mặt hắn .

- Nghe nói là khách của Đường công tử .Hình như là người cầm điếu ,cả ngày chỉ đi loay quanh như người mất hồn .

Hai tên gia đình đang lăm rằm tám chuyện thì bỗng có một thanh âm lạnh lùng truyền đến :

- Rất hâm mộ sao ? Có muốn cũng cảm điếc như hấn không ?

Lăng Hồ sau khi dọa đám gia đình sợ tái mặt thì dõi theo hấn bằng ánh mắt phức tạp cho đến khi bóng lưng hấn khuất hấn sau một ngã rẽ .

Đường Thiên đang ngồi lau kiếm ở trước cửa ,trông thấy hấn tiến vào thì cười nhạt nói :

- Đi chơi về rồi đấy à ?

Hấn gạt đầu rồi leo lên giường nằm vắt chân chữ Ngũ .Mấy bữa nay hấn chỉ toàn ăn no rồi nằm nhìn trần nhà cho đến hết ngày .Tuy đây là hành vi bình thường của mấy tên ăn no chờ chết nhưng đối với một kẻ bị bắt cóc như hấn thì cũng có hơi quá vô tư rồi .

Đường Thiên tra kiếm vào vỏ ,trầm giọng nói :

- Ta không quan tâm ngươi đang mưu tính cái gì nhưng hãy mang đến người mạnh nhất .Kèo đến khi ta giết hết thì lại đổ tại xui .

- Khắc khắc~Nói toẹt ra như vậy...

Hấn quay sang Đường Thiên ,cười nhạt nói :

- Ngươi đúng là một thằng đàn ông khi đấy .

- ...

Nằm không thì có hơi chán ,vội lại hôm nay là một ngày khá quan trọng nên đặc biệt thân thiện một chút với kẻ vỗ nát xương ngực của mình chắc cũng không sao .

- Mà cái nữ nhân gặp ở ven sông lần trước ngươi kể tên gì ấy nhỉ ?Hình như chưa nói đến đoạn đấy đúng không ?

Lời của Đường Thiên nghe như một tiếng thở dài :

- Hân Di .Hân trong...

- Thôi dừng ,dừng ngay đó .Giờ tám chuyện hôm nay chỉ thế thôi .

Hấn chỉ vào thanh kiếm Đường Thiên kê ở góc tường :

- Muốn xem tý nhé ?

Kiếm là sinh mệnh của kiếm sĩ, thông thường sẽ không cho mượn đâu nhưng Đường Thiên từ lâu đã luyện thành mười tầng Chấn Đồi Đại Pháp nên thẳng tay quảng thanh kiếm cho hắn .

- Cùn thấy ghê nhỉ . Bao lâu không tu dưỡng rồi ?

Đường Thiên chắc lưỡi :

- Khoảng mười năm .

Ngón tay hắn trượt dọc theo thân kiếm, cười nhạt nói :

- Thế này không hay đâu . Đang đánh mà gãy thì bỏ mẹ .

Đường Thiên bắt lấy thanh kiếm hắn ném qua , lạnh lùng nói :

- Ngươi là đang nhắc hay đang rủa ?

- Chắc cả hai .

Gã hừ lạnh một tiếng rồi bước ra cửa đình đi dạo một lúc cho khỏi chạm cái bản mặt khó ưa của hắn thì bỗng thấy ba cha con Lăng Long , Lăng Hồ , Lăng Báo sầm sập chạy vào . Còn chưa kịp ngạc nhiên thì Lăng Báo đã nhảy xổ tới định túm cổ áo gã . Tất nhiên là Đường Thiên dễ dàng tránh được , không những thế còn bồi thêm một cái bạt tai khiến Lăng Báo ngã cắm đầu xuống đất .

Lăng Long vội đi tới trước mặt gã chấp tay nói :

- Hải tử vô tri . Mong Đường huynh bớt giận .

Đường Thiên hơi nhú mày :

- Có chuyện gì ?

Lăng Long khúm núm nói :

- Về chuyện lần trước . . . Huynh nghĩ sao ?

Gã nheo mắt , cặp đồng tử tối đen chiếu thẳng vào Lăng Long :

- Sao đến khi có chuyện nhờ vả thì đột nhiên lễ phép thế ?

- Nào có ,nào có .Trước nay trên dưới trong Lăng gia vẫn coi huynh là người một nhà .Nếu không phải huynh là tiên nhân không ham phú quý nhân gian thì ta đã biến nơi tồi tàn này thành biệt phủ. . .

Đường Thiên giờ tay ra hiệu Lăng Long bót lăm nhăm ,lạnh lùng nói :

- Đã bảo cái Di Hồn Đại Pháp đó...

Lăng Hồ đứng từ nãy đến giờ đã bắt đầu mất kiên nhẫn .Gã sinh ra đã có thân phận tôn quý ,trước nay chỉ có gã từ chối kẻ khác chứ đâu ai dám từ chối gã ,vậy nên không nhịn được cao giọng nói với Đường Thiên :

- Ngươi là thần tiên biết tiên pháp ,làm gì có chuyện không làm nổi một cái Di Hồn Đại Pháp nhỏ nhoi .Ta thấy chẳng qua là ngươi không muốn giúp thôi .

Lăng Báo tuy ăn trọn một cái bạt tai nhưng hiển nhiên là đối phương đã nhẹ tay nên chỉ choáng váng một chút .Lúc này gã vừa thẹn vừa tức nhảy dựng lên chỉ vào mặt Đường Thiên :

- Đúng là cái đồ thân tiên nhỏ mọn !Ta biết rồi ,hay là vì ngươi quá mức phế vật nên. . .

Lăng Long vội bịt miệng thẳng con trời đánh lại ,cười hề hề nói :

- Hải tử vô tri ,hài tử vô tri .

Mới sáng đã bị ám quẻ ,Đường Thiên cho dù có hiền bụt thì cũng phải nổi khùng ,trầm giọng nói :

- Di Hồn Đại Pháp là thứ pháp thuật tà môn ,không chỉ thất đức mà còn tổn hại thiên lý...

Lăng Long vội nói :

- Để tương lai Lăng gia được hưng thịnh thì chịu một chút tội nghiệt có là gì .Trước khi đề nghị ta đã suy nghĩ rất kĩ ,xin Đường ca rộng lòng giúp đỡ .

Đường Thiên bưng lấy trán ,cảm thấy có chút cạ lời với đám vô tri này .Chẳng biết ăn nhằm thứ gì mà mấy bữa nay bọn chúng cứ khăng khăng đòi gã sử dụng Di Hồn Đại Pháp .Liếc nhìn cái tên đang nằm ngáp ngáp dài trên giường ,trong mắt Đường Thiên hiện lên một tia ác độc :

- Được .Di thì di .

...

- Wây wây .Đang yên đang lành tự dưng lôi ta ra đây chi vậy ?

Thân thể bị trói cứng như gói bánh tét ,hắn chỉ có thể quăng ánh mắt bức bối vào người Đường Thiên ,cơ mà dường như gã không bận tâm cho lắm .

Đường Thiên nhìn về phía đám người Lăng gia , lạnh lùng nói :

- Đây là bước quan trọng .Tốt nhất các ngươi nên bàn luận cẩn thận xem ai sẽ là người làm chuyện này .

Mặt Lăng Long trầm xuống .Hoán đổi thân xác không phải chuyện có thể quyết định vội vàng ,và mặc dù vì Lăng gia hay vì cái mẹ gì đi chăng nữa thì việc từ bỏ thân thể mà mình đã quay tay cả chục năm để chuyển sang một thằng nhãi có mái tóc húi cua và làn da nhợt nhạt ...Nghe có vẻ không hấp dẫn cho lắm .

Lăng Hồ và Lăng Báo thì không suy nghĩ sâu xa như thế ,hai đứa tranh nhau để “được” đổi thân xác :

- Thằng đàn như mày đừng có tranh !Mày chưa xuất hiện thì Thanh Dương đã nhận ra mày là kẻ giả mạo rồi !

- Ngươi là huynh trưởng thì đừng có tranh với ta chứ !

- Ngu à !Huynh trưởng thì liên quan gì ?!

Lăng Hồ đang cãi tới đỏ mặt thì bỗng bị cha gã túm cổ giữ lại .Lão thấp giọng nói với con trưởng :

- Là nam nhi phải có chí lớn .Đừng để cái lợi trước mắt làm u mê .

- Nhưng...

- Cho dù hoán đổi thì ngươi cũng chỉ là một tên đệ tử quèn .Đường đường là người thừa kế Lăng gia mà ngươi lại muốn thành tựu cả đời chôn vùi tại ngọn núi chết tiệt đây à ?

Lăng Hồ nghe vậy thì ngẩn ra một lúc sau đó chấp tay nói :

- Đa tạ phụ thân .Con hiểu rồi .

- Thế thì tốt .

(Có thể chứ !Sau khi cưới tiên nữ ta cần một đứa đủ chín chắn để quản lý gia tộc ,chứ không phải một thằng bại não thích la lối .)

Lăng Long gật đầu sau đó chấp tay sau hông chờ đợi Di Hồn Đại Pháp diễn ra .

(Thật là hú vía . Thay vì đâm đầu vào vũng nước đục thì gửi thằng đệ bại não vào làm tay trong chẳng phải dễ hơn sao ?Sau đó lợi dụng bộ não quả nho của nó để tán tỉnh tiên nữ .Hắc hắc~Không thể phức tạp hơn gói một cái bánh trung .)

Lăng Hồ bắt chước cha gã chấp tay sau hông nhìn Lăng Báo đang bám lấy Đường Thiên lăm nhăm gì đó về tác dụng phụ .

- Không .Ta đã bảo...Mẹ khiếp !Đừng có nhảy vào mồm lão tử !Không có tác dụng phụ ,nghe chưa ?Và ngươi đừng có lải nhải như đàn bà nữa !

Hắn chặc lưỡi :

- So sánh thế là xúc phạm phái nữ đấy .

Đường Thiên dứt dứt nắm đấm vào về phía hắn rồi quay sang nhìn Lăng Báo :

- Vậy ngươi chịu làm chuột bạch hử ?

Lăng Báo vội đáp :

- Đương nhiên .À khoan ,cái gì mà chuột bạch ?

Hắn cũng chen vào :

- Đây không phải lời một Nguyên Anh cao thủ nên nói đâu .

Đường Thiên nhú mồm ,từ ngón tay trở lóe lên một tia lửa điện đánh thẳng vào mi tâm của hắn .

Lăng Long bật cười khô khốc :

- Làm thế chi vậy ?

Đường Thiên nhún vai :

- Gây mê đưa khôn hơn để không làm nhiễu loạn quá trình .

Lăng Báo chỉ vào mũi mình hỏi :

- Vậy sao không gây mê ta ?

Đường Thiên nghiêm mặt nhìn Lăng Long :

- Không thể chắc chắn mười phần rằng Di Hồn Đại Pháp sẽ thành công .Nếu rủi có đưa nào chết thì đừng có mà trách ta .

Lăng Long cũng nghiêm mặt đáp :

- Muốn có thành tựu ,phải có hi sinh .

- Sao không gây mê ta ?

...

Đường Thiên hô lớn một tiếng ,linh khí cuộn cuộn phả ra khiến Lăng Long và Lăng Hồ vội vận kinh xuống hai chân ,còn đám gia đình đang đứng xem cách đó vài trăm mét thì đều bị kinh phong xô ngã .

Gã ngửa lòng bàn tay ,thân thể của hắn và Lăng Báo đồng thời bay lên khoảng bốn mét rồi quay tít như chong chóng .Trong không gian vắng vắng thanh âm thống khổ của nhị thiếu gia nhà họ Lăng :

- Oa~oa~oa~oa~Chóngggg mắttttt a~

Khóe miệng Đường Thiên nhếch lên một nụ cười đáng sợ ,hai tay gã vỗ vào nhau ,cùng lúc đó thân thể của hắn và Lăng Báo cũng di động theo ,hai cái đầu cộng mạnh vào nhau tạo thành tiếng “bình” nghe rõ mồn một .

Lăng Hồ ở dưới âm thầm nuốt nước bọt .May là gã không tranh ,chứ chẳng may tranh được rồi ăn quả cộng đầu này thì có khi hồn phách còn chưa kịp chuyển đổi đã bị cộng văng đi hơn nửa rồi .

Kì lạ là sau khi va chạm một cú long trời lở đất thì đỉnh đầu của hai người lại dính cùng một chỗ như được kết nối bởi một thế lực vô hình .Cùng lúc đó linh khí cuộn cuộn như một tấm kén khổng lồ bao trùm lên hai thân thể ,thình thoảng ở trong kén lóe lên một tia sáng màu lục khiến đám người đang hóng hớt phía dưới được một phen thót tim .

Xi~ ừ~

Một thanh âm nực cười phát ra khi cái kén bằng linh khí tan biến .Hai thân thể mất đi linh lực chống đỡ ầm ầm rơi xuống như mít rụng ,nằm im lìm không nhúc nhích .

Lăng Long vội chạy lại căng mắt quan sát nhưng vô ích .Hai thằng vẫn chưa tỉnh lại ,căn bản không thể biết được Di Hồn Đại Pháp đã thành công hay chưa .

Hiểu được tâm tư của Lăng Long và đám người đang hóng hớt ,Đường Thiên nói :

- Vừa nãy hắn bị ta đánh trúng mi tâm ,hủy đi thần trí .Đứa nào tỉnh dậy mà ngáo ngơ thì đấy chính là hắn .

Tuy vẫn hơi nghi ngờ vì Đường Thiên đột nhiên lại có lòng tốt giúp đỡ mà không đòi hỏi gì ,nhưng vừa rồi hắn bị tia điện đánh trúng mi tâm là điều tất cả mọi người đều trông thấy .Chưa kể đây còn là cách đơn giản nhất để phân biệt ,nếu không tin thì chính là tự làm khó mình .

- Móa nó !Đột nhiên quay mòng mòng như vậy !Dọa chết lão tử rồi !

Hắn đang nằm im lìm bỗng nhiên bật dậy khiến Lăng Hồ dù đã chuẩn bị tinh thần cũng vô thức nhảy dựng lên .Lăng Long tuy trải đời nhưng gặp phải phá hại thần kinh này sắc mặt cũng trở nên tái nhợt .

- Hai người nhìn cái gì ?Không thành công sao ?Ta mọc ra tám cái chân hai cái đầu sao ?!Gương đầu !Con mẹ nó người đồng như vậy sao không ai mang gương đến cho lão tử !

(Khùng khùng thế này thì đúng là nhị thiếu gia rồi .)

Đám gia đình vừa kinh ngạc vừa sợ hãi ,đối với vị thần tiên núp trong góc vườn đương nhiên là càng nẩy sinh thêm kinh ý .

Lừa được thiên hạ ,không lừa được người nhà .Lăng Long và Lăng Hồ tuy thấy phản ứng của hắn rất quen thuộc nhưng hành vi là thứ ai cũng có thể học ,dù sao cũng không phải mới gặp hắn lần đầu nên nhất thời vẫn chưa tin Di Hồn Đại Pháp đã thành công .

Lăng Báo đang nằm thẳng cẳng bị thanh âm kích động của hắn đánh thức ,chậm rề rề ngồi dậy đưa ánh mắt cá chết nhìn xung quanh :

- A...Ê...

Lăng Long thấy đứa con này churong mắt đã lâu ,nay còn bắt gặp cử chỉ ngô nghê như vậy thì không nhận được quát :

- Đem trời nó ném vào phòng Đường đại tiên !

Đường Thiên nghe vậy thì nhú mày nói :

- Giờ nhị thiếu gia đã nhập vào thân xác của hắn .Hắn nhập vào thân thể phế vật của nhị thiếu gia thì còn đem người nhốt ở chỗ của ta làm gì ?

Dứt lời liền vùng chân sút Lăng Báo văng tới chỗ đám gia đình .Một đòn này thuần túy là lực cơ bắp ,chứ nếu vận linh lực thì thân thể Lăng Báo đã sớm thành đồng thiet nát rồi .

(Mượn dịp này thử hắn một chút .)

Trong đầu Lăng Hồ lóe lên một ý tưởng rất hay ,gã nói :

- Cái xác đó không cần nữa .Đem bả nhỏ rồi đốt đi .

Mệnh lệnh này khiến đám gia đình đồng loạt câm nín ,những kẻ gan nhỏ đều không nhận được rung mình mấy cái .Vẫn biết đại thiếu gia máu lạnh ,nhưng không ngờ máu lạnh đến nỗi vừa mới di hồn đã muốn hủy xác của em ruột .

(Ai lại muốn xác của mình bị hủy chứ .Nếu hắn đang giả bộ thì nhất định sẽ ngăn cản .Còn nếu hắn không ngăn cản thì nhất định là thẳng ngu ngoại hạng .Nhưng tu chân giả không có người ngu ,vì vậy hắn nhất định sẽ ngăn...)

- Đứng đây !Đốt đi !Đốt luôn và ngay kéo dầm dài lắm mộng !

Đám gia đình ngơ ngác nhìn hấn miệng hô tay cổ vũ .Cảm giác cứ như là hấn đang giục người ta đốt một đồng rom ven đường vậy .

Lăng Long cười nhạt nói :

- Đủ rồi .Tạm thời để tên tiểu tử đó lại biết đâu có chỗ hữu dụng .Làm gì cũng cần lưu một đường lui ,nếu sự việc bại lộ thì cũng còn linh hồn của hấn để ra điều kiện với đám tiên nhân .

Nói xong thì lão chấp tay sau hông thông thả rời đi .Long Hồ sau khi trao cho hấn ánh mắt nghi ngờ ần sau nụ cười thân thiện thì cũng bỏ đi .

- Bắt lão tử diễn ở cái sân rõ to rồi không chào một tiếng đã bỏ đi .Mẹ nó ,đúng là một lũ vô lễ .

Đường Thiên hừ lạnh một tiếng ,thân thể lóe lên sau đó biến mất .

Đám gia đình đang lục đục rời đi thì bỗng bị hấn gọi lại .Hấn chỉ vào Lăng Báo đang ngơ ngác đã bị trói thành bộ dạng y chang như một con sâu ,lạnh lùng nói :

- Vội đi đâu thai à ?Mang tên này vào nhà kho .Ta còn chưa xong việc với gã đâu .

...

Có nhận thức thì sẽ có suy nghĩ .Suy nghĩ tạo nên hành động ,suy nghĩ tạo nên sự khác biệt ,và trong những trường hợp tiêu cực thì suy nghĩ tạo nên cả mấy thằng ngáo .

Vậy thứ gì tạo nên suy nghĩ ?Đó lại là một bí ẩn nằm sâu trong tiềm thức của mỗi người ,và tiềm thức thì yếu ớt đến mức bất cứ tác động nhỏ nào từ bên ngoài cũng có thể tạo ra những thay đổi lớn lao .Con người có thể nghi ngờ những gì mình nghe thấy ,nhưng họ sẽ không hoài nghi ý tưởng bất chợt nảy ra trong đầu .Giống như những hình ảnh trong mơ ,thường thì ta sẽ thuyết phục bản thân rằng đó là do mình tự nghĩ ra thay vì cho rằng đã bị một thứ-gì đó bom chúng vào trong óc .

Một giấc mơ có nhiều quyền năng hơn chúng ta tưởng .Và một giấc mơ lặp đi lặp lại thì còn ghê gớm hơn nữa .Nó in sâu vào trí óc ,như một điềm báo ,như một bí mật thôi thúc ta khám phá .Không gì mê hoặc và đáng sợ hơn một giấc mơ ,thứ đánh lừa mọi giác quan và dắt mũi ta ngay từ trong tiềm thức .

- Tiểu bảo bối ,hôm nay con muốn ăn gì ?

Lăng Báo ngơ ngác nhìn quanh ,gã thấy bản thân đang ở giữa một căn phòng rộng lớn nơi mà bốn phía chỉ toàn một màu đen đặc .Điểm sáng duy nhất là nữ nhân áo trắng đang đứng quay lưng về phía gã ,người đang loay hoay trong gian bếp nhỏ .

- Gọi...gọi ta sao ?

Thanh Dương quay lại nhìn gã đầy nghi hoặc ,tưởng gã chưa nghe thấy nên tiến lại gần ngồi xổm xuống ngang bằng tầm mắt của gã rồi nói :

- Tiểu ngọc tử ,vẫn còn chưa tỉnh ngủ sao ?

- Tiểu...tiểu ngọc tử ?

Nữ nhân mà gã luôn thèm muốn đột nhiên lại thân thiện đến vậy khiến Lăng Báo cũng cảm thấy có chút không thích ứng nổi .Theo bản năng lùi lại một bước ,lại bất gặp hình ảnh phản chiếu của mình trên tấm gương treo ở góc nhà .Thân thể gầy yếu ,làn da nhợt nhạt ,khôn mặt lạnh lẽo ,ánh mắt vô hồn ,không phải tên Tinh Vũ thì còn ai vào đây !

- Ta hiểu rồi .Là mơ ,ta đang nằm mơ !

Khi nhận ra bản thân đang mơ thì con người thường có xu hướng làm những việc điên cuồng mà ngày thường không dám làm ,Lăng Báo cũng không ngoại lệ .Đối phương là nữ thần cao không thể với ,lại có võ nghệ cao cường nên ở ngoài đời dù tình trưn thượng nã thì gã cũng không dám làm bừa ,nhưng nhắc lại đây là giấc mơ của gã .Giấc mơ của ai thì người đó làm chủ ,đừng nói là một nữ nhân nhỏ nhen ,cho dù có là ông giời thì cũng phải quỳ xuống liếm giày cho gã .

- Hí hí~Mĩ nhân ,ta đến đây !

Thời điểm Lăng Báo hí hửng lao vào bóng hình xinh đẹp kia thì đột nhiên nàng hoá thành một mảnh lụa trắng bao trùm lấy gã .

- Mãi mãi là tiểu bảo bối của ta nhé .

Trước mắt Lăng Báo tối sầm lại ,gã quờ quạng trong bóng tối một lúc rồi giật mình tỉnh giấc ,toàn thân run rẩy vừa phé vừa sợ .

Đó là thời điểm ý tưởng hoán đổi thân xác nảy ra trong đầu gã .Còn vì sao cha và đại ca lại cũng có ý tưởng này thì Lăng Báo cho rằng đây là do phù hợp ,hoặc có thể là bởi người một nhà nên có tâm linh tương thông với nhau .

Nhưng đây chỉ là suy đoán của gã ,còn thực hư ra sao thì chỉ Lăng Long và Lăng Hồ mới biết được .

Trong thư phòng của gia chủ ,Lăng Long điềm tĩnh uống trà còn Lăng Hồ thì nhíu chặt chân mày đi đi lại lại .Tuy thắng em gã vẫn ngáo như mọi khi nhưng cái sự tốt bụng đột xuất của Đường Thiên khiến gã không thể nào yên tâm được ,cuối cùng gã lên tiếng :

- Cha thấy sao ?

Lăng Long đặt tách trà xuống ,phong thái ung dung bình thản khác hẳn với con trai của lão :

- Ý ngươi là ?

- Không lí gì tên đó lại tự nguyện giúp chúng ta .Hai tên đấy đều là tu chân giả ,có lẽ chúng đã thỏa thuận gì với nhau .Lăng Báo hiện tại có khả năng chỉ là giả mạo .

Lăng Long mỉm cười vuốt vuốt hàng ria mỏng .Tuy phân tích của Lăng Hồ vẫn chưa đến nơi đến chốn nhưng cũng xem như biết suy nghĩ ,chỉ cần tích lũy thêm kinh nghiệm là dư sức đảm đương chức vị gia chủ tương lai rồi .

- Người nhìn ra như vậy là rất tốt ,tuy nhiên người vẫn chưa thấy được cơ hội cùng tiềm năng trong sự việc này .Thứ nhất ,cho dù hần có phải Lăng Bảo hay không thì điều quan trọng vẫn là hần đang ở phạm vi Lăng gia ,muốn sống thì nhất định phải tuân theo sự bố trí của chúng ta .Đồng nghĩa với việc chúng ta có một gián điệp trong Thiên Kiếm Môn .Thứ hai ,có thể mượn sự “biến mất” của Lăng Bảo để bịa chuyện khiến cho Thiên Kiếm Môn nợ chúng ta một cái ân tình ,điều này với Lăng gia chỉ có lợi chứ không có hại .

Lăng Hồ nghe vậy thì giống như được khai sáng ,tuy nhiên ngẫm lại thì gã bỗng thấy có chỗ không ổn :

- Nhưng... chẳng lẽ cha không định để Lăng Bảo trở về thân xác của đệ ấy ?

Lăng Long nghe vậy thì liếc nhìn con trai bằng ánh mắt sắc lém :

- Trở về ?Đưa phé vật như nó thì tốt nhất cứ xa một chút .Lăng Hồ ,con phải nhớ rằng muốn thành đại sự tuyệt đối không được có lòng dạ đàn bà !

Vẫn biết quy luật đào thải của những đại gia tộc là rất khắc nghiệt nhưng nghe chính miệng cha gã nói vậy Lăng Hồ cũng không nhen được rùng mình .Dù sao gã và Lăng Bảo cũng lớn lên cùng nhau ,tuy gã không ưa gì tên em trai có chút khùng điên này nhưng giống như cha một nhát gặt phẳng gã đi thì Lăng Hồ tự thẹn mình không làm được .

Gã lẩm lét nhìn cha ,giọng nói có hơi mất tự nhiên :

- Vậy... bây giờ tốt nhất nên giữ hần trong phạm vi Lăng gia để... quan sát thêm .

Lăng Long gật đầu nói :

- Chuyện này ta đã dặn dò hạ nhân canh mọi lối ra .Cho dù hần mọc cánh cũng đừng hòng trốn ra được .Tiếp theo nên nghĩ cách đưa hần trở lại Hậu Phong sao cho ít bị nghi ngờ nhất ,đồng thời còn phải khiến Thiên Kiếm Môn nợ nhà họ Lăng chúng ta .

Tại thời điểm Lăng Long và Lăng Hồ đang căng não ra để bàn mưu tính kế thì ở đại môn của Lăng gia lại có một nam thiếu niên đang hùng hổ hét giá :

- Ba trăm lượng !

Canh cửa là hai nam nhân trung niên cao to vạm vỡ ,chỉ là khuôn mặt chữ điền của họ lúc này đều xám xịt như người cầm ăn hoàng liên :

- Nhị công tử ,xin đừng làm khó chúng tôi nữa...

Hần hơi nhú mày ,bất mãn nói :

- Ta làm khó các người ?Ta rõ ràng đang cùng các người trao đổi công bằng ,sao lại thành làm khó rồi ?

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả .Năm trăm lượng !Gấp mười lần tiền lương của các người rồi đây .

- Cái này...Mong công tử hiểu cho ,chúng tôi...

- Một ngàn lượng !

Hắn vươn vai một cái phần khởi nhìn con đường đông vui nhộn nhịp ,lại nhìn cánh cửa đóng im lìm phía sau lưng ,cười nhạt nói :

- Nhà đột từ nóc .

...

Ngày hôm sau .

Tại nhà ăn của Thiên Kiếm Môn lúc này đang tụ tập vô số đệ tử ,kẻ cầm tờ người bung đĩa chạy ngang chạy dọc ,gần như không ai để ý tới thiếu niên đang ngồi ăn một mình ở góc phòng ,trừ một người .

Minh Thần đặt khay đồ ăn xuống bàn ,lạnh lùng hỏi :

- Tình hình thế nào rồi ?Tìm ra chưa ?

Trên mặt Ngao Nam hiện rõ vẻ chán nản ,gãi đáp :

- Cao thủ Nguyên Anh giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi .Người nghĩ ta tìm nổi ?

Minh Thần trầm giọng :

- Nguyên một đám ma giáo xông vào Ô Long Thành ,đây căn bản là chuyện không thể .Nhất định là trong thành có nội gián .

- À ,ờ ,nội gián .

Ngao Nam cười khẩy :

- Nội gián nào lại ngu đến mức lôi cường giả Nguyên Anh ra đối phó với một thằng Tội Thế ?

Minh Thần không quan tâm tại sao đám người kia lại đối phó với hắn .Giết người đền mạng ,ân đền oán trả ,còn câu chuyện đằng sau ra sao thì đợi trả thù xong rồi hãy đề cập đến .

- Bớt nói nhảm .Ta biết thân phận ngươi không tầm thường ,có thông tin gì thì mau nói ra !

- Mắc gì lão tử phải...

Ngạo Nam cũng nổi giận không kém ,đang định chửi um lên thì bỗng gã nảy ra một ý tưởng rất hay :

- Tuy rằng không thể lấy được thông tin gì từ mấy cái xác ở hiện trường nhưng ta cảm thấy Lăng Báo của Lăng gia rất có khả năng dính líu vào vụ này .Ngươi có nhớ lúc đi gặp hắn có thấy Lăng Báo mặt mày hằm hằm dẫn theo người từ Hậu Phong đi xuống núi không ?

Minh Thần xoa cái cằm nhăn nhui ,cau mày nói :

- Nhưng Lăng gia chỉ là một gia tộc giang hồ bình thường sao có thể tồn tại tu sĩ Nguyên Anh ?

Ngạo Nam nhún vai :

- Đi xem thử là biết liền .

...

- Ngươi xô ra chút đi .

- Đừng có chen !

- Nói nhiều !Trèo vào đi !

- Nhỡ có cao thủ tọa trấn thì sao ?

- Thì chạy .Trèo vào !

- Ấy khoan !Có người tới !

Nấp sau bức tường rào cẩn thận quan sát người mới đến ,hai tên tiểu tặc vô cùng kinh hãi khi thấy sư thúc và Lăng Báo đang khoác tay nhau sánh đôi bước đi .

- Ngươi ôm chặt quá đấy !

Thanh Dương lạnh lùng nạt ,đồng thời dùng sức kéo tay về .Đương nhiên Lăng Báo không để cho nàng làm vậy ,gã vừa dùng sức ôm chặt tay của nàng vừa nhếch miệng cười :

- Fur~Đâu phải hôm nào cũng có dịp chạm vào mỹ nữ .

Trên mặt Thanh Dương hiện lên vẻ chán ghét .Nếu có thể thì nàng đã đánh chết tên tiểu tử không biết liêm sỉ này cả trăm lần rồi .

Không biết Lôi Báo có nhận ra bản thân đang trong thế cười lung hô hay không ,chỉ biết là hắn đang không ngừng khiêu khích tính kiên nhẫn của Thanh Dương :

- Nàng lại đến thăm tên tiểu tử ấy ?Vậy chắc nàng đã suy nghĩ thông suốt rồi chứ hả ?

Biểu cảm của Thanh Dương tuy bình thản nhưng hai tay đã âm thầm siết chặt nắm đấm :

- Chỉ cần không phải chuyện đó ,bất cứ điều gì ta cũng có thể đáp ứng ngươi .

- Được .

Lăng Báo gật mạnh cái đầu ,gã nói với giọng điệu nghiêm túc mười phần :

- Vậy làm thế tử của ta đi .

Ngao Nam nghe vậy thì kinh hãi đến độ buột miệng chửi thề :

- Ta thao...

- Người nào !?

Lăng Báo quay phắt sang nhìn về phía tường rào ,trong mắt thoáng hiện sát cơ .Cho dù là ai đi chăng nữa thì rình rập nghe người khác nói chuyện tình cảm cũng là rất đáng chết đây .

Thanh Dương có chút không kiên nhẫn lên tiếng thúc giục :

- Chỉ là mèo hoang chó lạc thôi .Nhanh chân lên .

Hắn cười khẩy nói :

- Đệ tử của nàng có chết ngay đâu mà vội làm gì ?

Đợi đến khi hai người đi khuất thì Ngao Nam với Minh Thần mới dám lộ mặt ra . Vừa rồi thật sự là quá nguy hiểm rồi .

- Thằng ngu này !Sao tự nhiên lại rống lên thế ?

Ngạo Nam vội đỡ lấy nắm đấm của Minh Thần ,thanh âm vẫn còn run run :

- Người không nghe thấy à ?Thằng đó vừa cầu hôn sư thúc đấy !

Tính khí cổ quái của Thanh Dương thì các đệ tử lâu năm trong Thiên Kiếm Môn đều biết cả .Bạo lực ,máu lạnh,bất cần ,một lời không hợp liền đánh người khác tàn phế ,chẳng qua là vì sự có mặt của hắn đã khiến Thanh Dương thay đổi đáng kể chứ tại “thời khắc đen tối” thì dù nàng xinh đẹp đến mấy cũng chẳng ai coi nàng là con gái cả ,tất nhiên là ngoại trừ Tiêu Viêm .

Nói một cách tử tế thì Thanh Dương không phải loại nữ nhân có thể làm vợ ,còn nói kiểu thẳng thắn thì chỉ có thằng ngu mới đi cưới một con cọp cái như thế !

Minh Thần và cho Ngạo Nam một cái ,lạnh lùng nhắc nhở :

- Đừng quên nhiệm vụ chính là điều tra nơi này .Sư thúc có mặt ở đây chứng tỏ có gì mờ ám ,mau đi theo họ .

Ngạo Nam xuyết xoa một bên má đỏ bừng ,thấp giọng nói :

- Nhưng có kẻ vừa cầu hôn sư thúc...

Hai người lén lút bám theo Lăng Bảo và Thanh Dương cho tới khi họ dừng lại trước một căn nhà nhỏ mục nát .Ngạo Nam nín thở quan sát Lăng Bảo loay hoay mở khóa ,thì thào :

- Chẳng lẽ Lăng Bảo định mua chuộc sư thúc bằng lễ vật ?

Minh Thần há miệng đang định chửi cái gã nhiều chuyện này vài câu thì bị thứ ở trong căn nhà làm cho kinh ngạc đến không nói lên lời .Không thể ngờ rằng ở trong căn nhà nhỏ đó lại là một Lăng Bảo khác bị trời cứng ném ở một xó ,trên y phục loang lổ những vết máu đã khô lại thành màu nâu cánh gián xấu xí .

- Tiêu bảo bối !

- Ấy khoan .

Lăng Bảo vươn tay ngăn Thanh Dương lại ,tay kia kéo mặt nạ da người xuống .Phía sau lớp mặt nạ là khuôn mặt của Tinh Vũ ,tuy nhiên ánh mắt không còn vẻ chán chường mà thay vào đó lại có chút cuồng loạn :

- Đừng để gian nhà hôi hám ấy làm bẩn nàng .

Chương 56: Đe dọa và áp chế

Thanh Dương gạt phắt tay hấn ra, gằn giọng:

- Ngươi mới hôi hám! Cả nhà ngươi đều hôi hám!

Lăng Báo gật gù cười nhạt rồi bắt ngờ ôm tim khụy xuống:

- Ách~Tim tao đau quá man...

Thanh Dương khinh thường hừ lạnh một tiếng nhưng bất gặp Lăng Báo bị trời trong nhà kia cũng đang quần quai ú ớ kêu đau thì nàng lại hốt hoảng quỳ xuống vỗ lưng cho hấn:

- Cố gắng lên!Đề ta vận công điều khí cho ngươi!

Lăng Báo gạt tay nàng ra, thanh âm yếu ớt nói:

- Không ích gì đâu... Tâm bệnh phải dùng đúng thuốc.

Nghe đến đây Thanh Dương liền biết là hấn đang làm trò con bò. Nàng tức giận vỗ lên lưng hấn một cái, mắng:

- Bớt diễn kịch! Có tin ta một chương...

- Ahhhh Grừrừrừ~

Hấn rống lên từng hồi thảm thiết khiến Lăng Báo bị trời trong xô nhà cũng rú lên theo, nước mắt nước mũi văng tùm lum, bên dưới mơ hồ có chất lỏng hôi thối chảy ra.

- Ta nói!Ta nói là được chứ gì?

Bị đối phương nắm được nhược điểm, Thanh Dương không còn cách nào khác ngoài làm theo lời hấn:

- Ngươi không có hôi. Cả nhà ngươi đều không hôi.

- Ahh...

Thấy hấn lại chuẩn bị rống lên, Thanh Dương gấp đến mức đôi mắt màu hoàng kim phủ một tầng hơi nước:

- Rốt cục ngươi muốn ta nói cái gì?

- Nói là:Lão công đẹp trai uy phong mạnh mẽ siêu cấp vũ trụ.

Hấn bỗng đứng thẳng lưng như thể những cảnh quần quai vừa rồi chỉ là ảo giác. Sau khi phui sạch bụi đất bám trên đầu gối thì hấn lắc đầu chán nản nói:

- Xem ra nàng vẫn cần thời gian để nhận ra sự ưu tú của ta.

Thanh Dương hít sâu mấy lần mới có thể kiềm chế không đánh hấn một trận, nhưng cũng không nhịn được xách lỗ tai hấn hung hăng nói:

- Còn nói nhảm? Có tin ta...

Nàng nói được một nửa thì gạt mình thu tay lại. Không chỉ về ngoài mà cảm giác cũng rất giống khiến Thanh Dương trong khoảnh khắc quên mất kẻ trước mặt là Lăng Báo chứ không phải đệ tử của nàng.

(Mây điên rồi Thanh Dương ơi! Giờ đến cả đệ tử của mình cũng không nhận ra sao?)

- ...

Hấn ngẩn ngơ nhìn Thanh Dương rồi lại sờ cái tai sưng đỏ cười cười một lúc sau đó nói:

- Được rồi.Ta cho nàng vào nói chuyện với đệ tử,nhưng chỉ một thoáng thôi đấy.

Nghe vậy nàng vội chạy vào căn nhà tắm tối kia, vừa đặt chân đến cửa thì ngay lập tức mùi máu tanh xộc vào mũi khiến nàng nhú chặt chân mày.

- Thanh Tây!

Linh khí tạo thành một luồng gió xoáy đẩy hết mùi tanh hôi ra ngoài. Một tu sĩ Kim Đan dùng linh lực bừa bãi như thế này phóng mắt khắp Tu Chân Giới chắc cũng không tìm được người thứ hai.

- Ừm. Thơm quá. Đúng là mùi của nàng.

- Vô sĩ!

Thanh Dương hừ lạnh một tiếng, dứt khoát không thèm để ý tới hắn nữa.

- Tiểu bảo bối, con gắng gượng lên. Ta nhất định sẽ đưa con ra khỏi đây.

Hắn ho khan một tiếng, buồn bực kêu lên:

- Đây, ta còn chưa có chết đâu. Ta mới là người sẽ cùng nàng trở về, còn gã thì cả đời ở lại Lăng gia nghe chưa?

Thanh Dương không nhận được quay lại gất um lên:

- Ít nhất cũng phải bố trí cho thằng bé một chỗ tốt hơn chứ!

Hắn nhún vai:

- Hào lo~ Khi nào nàng trở thành thê tử của ta thì gã sẽ có nhà cao cửa rộng để ở.

Thanh Dương cắn chặt răng ngọc, gằn giọng:

- Ngươi chó ép người quá đáng!

Hắn tiến sát lại gần áp ngực lên lưng Thanh Dương, cái mũi tinh tế thưởng thức hương thơm từ cơ thể nàng sau đó bày ra một vẻ mặt thỏa mãn, khẽ ch miệng nói:

- Ta cứ ép nàng đấy! Nàng làm gì được ta? Nên nhớ bùa chú vẫn còn lưu trên ngực ta chưa có gỡ xuống đâu.

Thanh Dương cắn hận nhìn hắn, gằn giọng:

- Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Hắn ngẩn ra một lúc rồi mỉm cười:

- Ta đã như vậy vì nàng từ rất lâu rồi.

Thanh Dương ngây ngốc nhìn hắn một lúc lâu mà vẫn chưa hiểu ý của hắn là gì. Bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim đồng thời lệch nhịp, khung cảnh bỗng trở nên vô cùng ám muội.

- Ừm... um...

Thanh Dương bị tiếng rên rỉ đau đớn của Lăng Bảo kéo trở về thực tại, nàng giật mình chạy đến kiểm tra thương thế của gã. Tuy cả người toàn máu nhưng kì thực gã bị thương rất ít, phần lớn đều là hoảng sợ quá độ khiến cho huyết mạch rối loạn, thất khiếu đổ máu.

- Hôm qua trên mặt tiểu bảo bối làm gì có vết thương này? Là ngươi làm?

Hắn thờ ơ liếc nhìn vết xước dài bằng ngón tay trở kéo dài từ gò má tới cằm của Lăng Bảo, chặc lưỡi:

- Là do nàng thôi.

Thanh Dương nghi hoặc lặp lại:

- Do ta?

- Nếu hôm qua nàng không vuốt mặt tên đệ tử cung của nàng thì ta đã không cho gã cái bạt tai đấy.

Trong mắt hắn lóe lên một tia hung ác:

- Trước mặt ta thân thiết với nam nhân khác. Nàng nói xem không phải tại nàng thì tại ai?

Chát~

Con giun xéo lấm cũng quần, Thanh Dương từ ngày hôm qua đến giờ luôn bị hấn áp chế, cuối cùng không nhịn được cho hấn một cái bạt tai. Đòn này của nàng đánh ra trong vô thức nên tốc độ rất tầm thường, uy lực cũng không mạnh, chỉ cần là người học võ đều có thể dễ dàng tránh được nhưng hấn lại ăn nguyên bàn tay của nàng vào mặt, có lẽ là do quá phẫn vật.

Ngay lập tức uy áp kinh người phủ xuống khiến gian nhà run rẩy như sắp sụp đổ, Thanh Dương sắc mặt tái nhợt vội thủ thế bảo vệ đệ tử đang bị trói chặt.

- Không phải sợ! Tên giúp việc lên con ấy mà.

Hấn cười ha ha tiến đến ôm lấy eo thon của Thanh Dương, tay còn lại nhắm nhẹ tiến đến bộ ngực cao vút thì bị năm ngón tay thon dài bóp chặt làm vang lên những tiếng “rắc rắc” rợn người. Nàng găm khế:

- Người chán sống?

Hấn thổi vào tai Thanh Dương một ngụm khí lạnh, cười khẩy:

- Tim của ta và đệ tử nàng tương thông. Đừng nói là là chết, dù tim ta chỉ đập loạn nhịp thì gã cũng không sống nổi đâu.

Một bên là cường giả áp bức, một bên là tiếng rên rỉ đau đớn của đệ tử, Thanh Dương tâm cứng đến mấy cuối cùng cũng buông xuôi rồi, bàn tay cũng dần dần thả lỏng.

- Khắc khắc~ Sờ rất đã tay đấy!

Gã quăng ánh mắt căm hận về phía khuôn mặt cười dâm uế của hấn, đôi mắt chứa đầy lửa hận sắc bén như một thanh bảo đao, chỉ tiếc là không dùng để giết người được.

- Người xông vào là tìm chết!

Minh Thần ngăn Ngao Nam đang tức đến đỏ mắt nhảy vào làm loạn. Tuy bản thân cũng rất phẫn nộ nhưng với trí tuệ của gã đương nhiên đã đoán được phần nào tình huống hiện tại. Đối phương có cả con tin lẫn cao thủ bảo vệ, liều lĩnh lao vào chưa chắc cứu được người mà có khi còn gây thêm phiền phức cho sư thúc.

- Đi. Trước tiên phải báo tin cho sư phụ!

Ngao Nam siết chặt nắm đấm đứng ì ra khiến Minh Thần phải rất cố gắng mới kéo gã đi được. Cái cảm giác sau lưng bị một ánh mắt lạnh lùng quan sát khiến gã lòi Ngao Nam đi một mạch không dám quay đầu lại.

Mia mai làm sao, ngày trước bọn họ hoài nghi hấn bị đoạt xác, giờ thì thực sự đã bị người ta đoạt xác rồi.

...

- Sư phụ! Sư phụ!

Ngao Nam suy sụp ngồi trên bậc thềm ôm gối cúi đầu, thanh âm nhàn nhạt nói:

- Không cần gọi. Một khi lão bề quan thì ai gọi cũng không được đâu.

Từ ngày đầu gặp Ngao Nam đến giờ Minh Thần đã chứng kiến đủ mọi trạng thái cảm xúc của gã, cũng nhận định gã là một thằng tung tung khùng hết thuốc chữa. Thế nhưng giờ đây thấy gã chán nản tới mức độ này khiến nội tâm Minh Thần vốn đã loạn nay lại càng loạn thêm, nhất thời không biết phải làm gì.

Mặc dù được coi là thiên tài số một trong môn phái nhưng Minh Thần cũng chỉ là một cây kiếm chưa nhuộm máu, cùng lắm chỉ xuống núi làm vài nhiệm vụ chứ chưa từng thực sự xông xáo giang hồ, đối với những loại âm mưu quỷ kế của đám tiểu nhân hoàn toàn không có kinh nghiệm đối phó.

- Không sao. Trước tiên tìm sư thúc bàn bạc giải pháp cứu hấn.

Minh Thần rất nhanh khôi phục tinh thần. Với năng lực của sư thúc cộng thêm bọn họ hỗ trợ, cứu ra một người cũng không phải là không thể. Dù sao thì vừa rồi gã cũng chỉ cảm nhận thấy duy nhất một luồng uy áp.

Chỉ một luồng uy áp nhưng đó là uy áp của Nguyên Anh cao thủ. Nguyên Anh so với Kim Đan cao hơn một tầng, so với Luyện Khí cao hơn hai tầng, nhưng đây sao có thể coi như bài toán $1 + 2 = 3$. Một tu sĩ Nguyên Anh cho dù không có tuyệt kỹ đặc biệt, chỉ dựa vào thân thể đã trải qua lôi kiếp tới luyện dùng một đám cũng có thể đánh chết một tu sĩ Kim Đan kì đỉnh phong. Luyện Khí thì càng không phải nói, trên người mỗi tên nhân một cái rồi truyền linh khí vào là kết cục chỉ có nổ banh xác.

Bất quá ngay thơ cũng tốt, ngay thơ giúp con người ta dám làm những chuyện mà người thường không dám làm, còn thành hay bại thì còn phải xem vận khí của người tốt hay xấu.

Minh Thần mang theo sự ngậy thơ ấy xoay gót tiến về phía Hậu Phong mà đi.Được mười bước gã nhận ra Ngạo Nam không đi theo thì quay đầu ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi còn ngậy ra đó làm gì?

Ngạo Nam nghe vậy thì thở dài thườn thượt,gã liếc nhìn Minh Thần,nói:

- Kết cục bây giờ đều do ta mà ra.

(Con hàng này lại lên con điên khùng gì đây?)

Minh Thần tuy có chút mất kiên nhẫn nhưng giờ đập gã một trận thì cũng chẳng giải quyết được gì,đánh phải tiến lại ngồi xỏm trước mặt Ngạo Nam lựa lời khuyên giải:

- Ngươi tự trách mình cũng chẳng giải quyết được gì đâu.

Ngạo Nam thở dài thêm cái nữa rồi lẩm bẩm:

- Hắn và sư thúc đang sống rất tốt.Đều tại ta đột nhiên lên con điên khùng hại hắn rơi vào hiểm cảnh,còn hại sư thúc bị tên rác rưởi kia ô nhục.Ta... Khốn khiếp...Khốn khiếp...

Minh Thần nhìn gã siết chặt Linh Tuyền khiến ngón tay kêu lên răng rắc mà tâm trạng cũng rối bời theo.Tuổi trẻ khí thịnh,hiếu động tò mò một chút cũng là lẽ thường tình,dù sao thì sự thay đổi của hắn cũng quá kinh khủng đi,gống như một hòn đá đột nhiên biến thành kim cương thì sao có thể không tò mò cho được.

Nhưng chính vì sự tò mò này mới dẫn đến kết cục rối ren hiện giờ,về lí thì đây chỉ là tai nạn ngoài ý muốn,về tình thì cũng chỉ là một sự ngẫu nhiên tình cờ,nhưng không thể vì vậy mà không cảm thấy ân hận.

Giống như một đứa trẻ thích thú quan sát tổ chim nhưng vô tình làm vỡ mất ổ trứng,nhìn đôi chim bố mẹ đau khổ kêu khóc đứa trẻ có thể không ân hận sao?Không sao?Vậy thì thật đáng buồn vì trên đời lại nhiều thêm một thứ cặn bã.

Chân mày của Minh Thần hơi nhíu lại rồi lại giãn ra,ấy là bởi tâm trạng của gã đang thay đổi cực nhanh.Trước nay cuộc sống chỉ xoay quanh luyện tập rồi đối chiến,sau đó lại luyện tập khác khổ hơn...Đối với những chuyện tâm lí tình cảm này thực sự là không biết phải làm thế nào.Cuối cùng gã hạ quyết tâm,thanh âm nghiêm nghị nói:

- Ngạo Nam,tôi biết ngươi rất ân hận.Thấy cảnh tượng đầy lòng ta cũng như lửa đốt nhưng ta ở ngoài sáng,địch ở trong tối.Việc quan trọng cần làm là phải giải cứu hắn khỏi Lăng gia,sau đó chúng ta sẽ cùng với sư thúc tiêu diệt tên cường giả Nguyên Anh kia.Đến khi mọi chuyện ổn thỏa ta và ngươi sẽ đến trước mặt hai người họ bồi tội,ngươi...

- Bồi con mẹ ngươi.Thích bồi thì tự đi mà bồi!

Ngạo Nam đứng dậy xoa xoa cái mũi,hừ lạnh nói:

- Lão tử chỉ nói ra cho đầu óc thanh thản thôi.Ngươi nghĩ ta cần ngươi an ủi?Mẹ khi,ngươi đánh giá mình hơi cao rồi đấy!

Diễn biến đầy bất ngờ này khiến Minh Thần ngậy người một lúc lâu,mãi cho đến khi Ngạo Nam từ phía xa nói vọng lên thì gã mới giật mình trở về thực tại.

- Tên tiểu tử này...Thật đúng là không thể ưa nổi!

Minh Thần phần nộ nhắc chân giậm mạnh xuống tạo thành một cái hố sâu hơn nửa mét rồi mới dùng Phi Hành Thuật cấp tốc đuổi theo Ngạo Nam.

Ầm~

Tiểu Trà giật mình kêu một tiếng,kính hãi nhìn hai thiếu niên vừa xô cửa đổ ầm vào nhà.Hai thiếu niên này đương nhiên là Minh Thần và Ngạo Nam,chỉ là lúc này bọn họ đang túm lấy cổ áo của nhau mà đấm đá loạn thành một đoàn khiến người ta không nhận được liên tưởng đến hai tên lưu manh.

Tiếng kêu thất thanh của Tiểu Trà làm giảm bớt chiến ý của Minh Thần,gã buông cổ áo Ngạo Nam ra sau đó lau đi vết máu trên khóe miệng,lạnh lùng nói:

- Ngươi cứ liệu hồn đấy.

Ngạo Nam trừng mắt nhìn Minh Thần,trong đó có một bên mắt đã tím bầm như gấu trúc:

- Lão tử rất sợ hãi a!

Trông thấy hai người giống như sắp sửa lao vào đánh nhau lẫn nữa,Tiểu Trà vội chạy vào giữa vuron tay ngăn cản bọn họ:

- Sao tự nhiên lại đến đây đánh nhau?Thần tiên tỷ tỷ trông thấy sẽ không vui đâu!

Ngạo Nam nhìn Minh Thần,Minh Thần nhìn Ngạo Nam,Ngạo Nam trùng mắt với Minh Thần.Minh Thần cũng hung hăng trùng lại.Cứ liên tục như vậy cho đến khi Tiểu Trà đã bắt đầu mất kiên nhẫn thì Minh Thần mới chịu thua,đồng nghĩa với việc sẽ là người giải thích toàn bộ.

- Không thể nào!

Tiểu Trà kinh hãi kêu lên:

- Người chứ đâu phải quần áo?Sao có thể đổi qua đổi lại được?

Minh Thần bưng lấy trán không biết trả lời ra làm sao.Tu chân giới có lịch sử lâu đời,các loại tiên thuật cùng bí pháp đều chỉ có ngàn vạn,vậy nên kĩ năng đầu tiên của tu chân giả không phải cảm nhận linh khí mà là bỏ đi chấp niệm trong đầu để thích ứng với những quái sự mà mình sẽ gặp phải.

Khá tốt,vẫn còn có Ngạo Nam giải vây cho gã:

- Nha đầu ngọc,chuyện lạ trên đời có rất nhiều,ngươi biết hết được sao?Bớt nói nhảm,mau gọi sư thúc ra đây!

Bị Ngạo Nam giáo huấn một phen làm cho Tiểu Trà có chút không phục cùng tức tối chu ra miệng nhỏ:

- Thần tiên tỷ tỷ vẫn còn chưa về.Mà huynh nói đại ca bị hoán đổi với người khác,vậy đại ca bây giờ thế nào?

Nghĩ đến hần cả ngày dính lấy sư thúc hết ôm tay lại đến ôm eo,hết “sư nương” lại đọc lệch thành “nương tử” mà giờ lại chỉ có thể tro mắt nhìn người khác nhục nhã nàng.Ngạo Nam chậm chậm phun ra một chữ:

- Thảm

Tiểu Trà lo lắng nói:

- Hôm qua thần tiên tỷ tỷ nhận được một bức thư sau đó vội vàng rời đi,khi trở về thì vẻ mặt u sầu cả buổi tối không nói một câu.Lẽ nào là vì chuyện này?

Hai người nghe vậy vội thúc giục Tiểu Trà lấy bức thư đó ra.Bức thư đã bị vò nát đủ thấy thời điểm nhận lá thư này Thanh Dương kích động tới mức nào,trên thư chỉ nguyệt ngọc bốn chữ “Khốn tại Lăng gia”.

Ngạo Nam cau mày lẩm bẩm:

- Nét chữ này...quen quen...

Minh Thần nhìn đi nhìn lại bức thư,xác nhận không có gì đặc biệt mới bắt đầu suy luận:

- Hần đang bị bọn chúng giữ làm con tin thì không đời nào lại có thể gửi thư ra ngoài.Lẽ nào Lăng gia tự tin đến mức chủ động nhấn sư thúc tới?

- Cái này cũng có khả năng.Cao thủ của bọn chúng có tu vi còn cao hơn sư thúc kia mà.

Tiểu Trà sốt sắng nói:

- Chúng ta phải làm gì đó đi chứ!

Ngạo Nam buồn bực day day thái dương:

- Thì bọn này qua là để bàn kế sách đây thôi.Cơ mà có thấy sư thúc đâu!

...

Thanh Dương lao đảo rời khỏi Lăng gia.Cả một buổi chiều bị hần hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần,giờ đây bản thân nàng đã có thể dùng từ suy sụp để hình dung.Cũng may là hần cố chấp muốn báỉ đường thành thân với nàng,bằng không nếu hần dùng tính mạng Tinh Vũ ra uy hiếp ép nàng lên giường với hần thì nàng cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Nàng chống tay vào một thân cây ven đường sau đó nôn ra cả mật xanh mật vàng,thân thể tiên nhân tuy mạnh mẽ nhưng trải qua mấy ngày liên tiếp uống rượu trừ bữa lại thêm tinh thần thương tổn quá độ thì dù trâu bò đến mấy cũng phải gục.

- Con gái con đũa say xinбет nhè!Thật chẳng ra làm sao!

- Trang cái gì nữ hiệp này nọ.Quá mất mặt rồi!

- Nữ nhân thì đừng bắt chước nam nhân uống rượu.

- Đây chẳng phải nữ nhân phá hoại mấy hôm trước sao?

- Tiểu mỹ nhân cần ca đưa về không?

- Đưa con mẹ nguoi. Tránh.

Thanh Dương mơ hồ nghe thấy một giọng nói quen thuộc nhưng nàng không còn đủ tỉnh táo để nhìn xem đó là ai nữa. Một cơn choáng váng ập đến khiến Thanh Dương vô lực gục xuống, cũng chẳng còn khí lực để tránh khỏi bãi nôn vừa rồi của mình.

- Nữ nhân ngốc. Suy yếu tới mức này còn cố sống cố chết đòi đi.

Nàng cảm thấy thân thể không ngã xuống mặt đất lạnh lẽo như tưởng tượng mà thay vào đó phiêu phiêu như đang bay, ý thức cũng theo cảm giác vì diệu đó mà dần dần bị hòa tan.

- Tiểu bảo bối... Tiểu bảo bối...

Thanh Dương mơ màng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy cổ họng khô đắng giống như đã nói mơ suốt mấy canh giờ. Nàng bước xuống giường rồi nhìn căn phòng một lượt, cả căn phòng toàn là đồ nội thất làm từ gỗ quý, lại bày biện đầy những vật phẩm trân quý những rõ ràng là phòng của một tên nhị thể tổ nào đó.

(Mình vẫn chưa rời khỏi Lăng gia?)

Thanh Dương bụng lấy trán. Nàng chỉ nhớ là sau khi chửi hấn một trận rồi đi khỏi Lăng gia thì nội thương trong cơ thể tái phát sau đấy thì cái gì cũng không nhớ.

Nghĩ đến đây nàng không khỏi rung mình. Vội vàng mở cổ áo kiểm tra bên trong, may mắn không có dấu hiệu bị xâm phạm.

Xâm phạm.

Trước đây tiểu bảo bối rất thích chơi đùa với ngực nàng, hai ngực nàng mỗi sáng đều đầy vết đỏ. Khi ấy nàng thường trách hấn quá nghịch ngợm, còn bây giờ...

(Ngốc! Ngốc! Ngốc! Nghĩ cái gì vậy chứ! Nhất định sẽ cứu được hấn mà.)

Nàng vỗ mấy cái lên mặt lấy lại tinh thần rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, cảnh giác nhìn xung quanh một lúc rồi mới thận trọng rời đi. Vốn nàng có thể dùng thần thức để tránh chạm mặt Lăng Bảo nhưng vẫn nên hạn chế kích động tới thể lực đang ảm đạm tại Lăng gia thì hơn.

Thanh Dương không biết rằng khi nàng đang rón rén bước đi như ăn trộm thì trong bóng tối có hai cặp mắt đang dõi theo nhất cử nhất động của nàng. Tuy nhiên chúng không làm gì cả, chỉ im lặng quan sát nàng cho đến khi nàng biến mất khỏi tầm mắt.

- Nữ nhân này... Không tệ.

- Còn phải nói.

- Nhưng so ra vẫn kém Hân Di.

- Ngưng ảo tưởng.

- Ngươi không hiểu. Để ta kể cho ngươi nghe...

- Dừng. Ngươi đã kể bốn lần rồi.

- Đó là vào một ngày mùa thu, khi đất trời đã bắt đầu chuyển lạnh...

...

- Gia chủ có lệnh, không ai được phép ra ngoài.

Thanh Dương ngây ngốc nhìn hai tên canh cửa lại dám bát nháo với mình, hai ngón tay chụm lại tụ thành một lưỡi kiếm vô hình. Nàng chịu đựng đám người Lăng gia này quá đủ rồi.

- Thanh Dương tiên tử xin dừng bước!

Lăng Long không biết nấp ở lùm bụi nào vội vàng chạy tới hỗn hển nói:

- Xin tiên tử nghe tôi giải thích. Chuyện này thực sự không liên quan gì đến Lăng gia!

Nàng quăng cho Lăng Long ánh mắt lạnh thấu xương khiến gã hơi rén nhưng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại thì đành phải cắn răng, ồm quỵên nói:

- Từ đầu đến cuối chuyện này đều do nghịch tử Lăng Bảo sắp đặt.Nếu tiên tử muốn cứu đồ đệ thì chúng tôi xin được hiến kế.

Thanh Dương trầm mặc hồi lâu.Nhìn bộ dáng sợ đến mồ hôi đầm đìa,đôi tay già nua run lẩy bẩy của Lăng Bảo thì có thể thấy gã không phải đang giả bộ.

- Nói.

Lăng Long nghe vậy thì thờ phào:

- Vậy...có thể tha cho Lăng gia?

Ngữ khí Thanh Dương lạnh lẽo như hàn băng khiến những người xung quanh không rét mà run:

- Nói kẻo,không nói nhầm.

...

Ở đại sảnh,Lăng Long căng thẳng cảm chén trà một lúc lâu chưa dám nhấp miệng,còn Đường Thiên thì ngồi nhắm mắt dưỡng thần.Thời gian bình đạm trôi qua,cuối cùng Đường Thiên mở mắt,gã lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Đã lâu ta chưa quay lại căn phòng này.

Lăng Long bật cười khô khốc:

- Ha ha~Đúng vậy.

- Đây cũng là lần duy nhất ta đặt chân đến đây.Đám tang của Hân Di...Ta vẫn cảm thấy nó quá sơ sài.

Khuôn mặt của Lăng Long đã có chút tái đi:

- Khi đó kinh tế Lăng gia thực sự không tốt.Cho dù cái thân già này chết thì cũng chỉ được như vậy thôi.

Đường Thiên cười lớn:

- Nhận bốn nghìn lượng tiền sinh lễ mà vẫn còn nghèo sao?À không,phải nói là tiền mua đứt một mạng người mới đúng!

- Đại tiên à,chuyện gì qua nên để nó qua đi.

Ầm~

Đường Thiên vỗ lên bàn đánh nó tan thành bụi phấn,ấm chén bên trên cũng bị linh lực chấn vỡ vụn.Khi thể của cường giả Nguyên Anh phủ khắp đại sảnh khiến gian nhà kêu lên rầm rập như sắp sụp đổ.

Tưởng là gã sẽ nổi điên hủy đi Lăng gia sau đó phát tay áo cười mây đạp gió bay đi nhưng không,Đường Thiên chỉ hít sâu vài hơi rồi khôi phục lại vẻ lạnh nhạt:

- Hôm nay ngươi gọi ta gấp như vậy là có chuyện gì?Sẽ không đơn giản chỉ là uống trà thôi chứ?

- Chuyện này...

Lăng Long ngáp ngừng một lát rồi nói:

- Ta muốn hỏi Di Hồn Đại Pháp của ngài có phải thật không?Lăng Bảo tuy không ra gì nhưng nó không bao giờ dám làm những chuyện vuột râu hùm như vậy!

Đường Thiên đứng dậy chấp tay sau lưng liếc nhìn Lăng Long:

- Vậy ngươi nghĩ đó là mưu kế của đứa trẻ mười ba tuổi kia?Nếu thế thì thời điểm hần lên ra được đã chạy thực mạng về sư môn,cớ gì phải gửi thư sau đó quay trở về Lăng gia?

- Cái này...Ai mà biết hần có âm mưu quỷ kế gì?

Lăng Long dần đuối lý,Đường Thiên càng nhân cơ hội mà đẩy mạnh thế công:

- Bất chúc phong thái của một người không phải chuyện dễ dàng.Mà các ngươi cũng đâu thiếu gì cách để kiểm chứng hần có phải hàng thật hay không.

Lăng Long cười khò:

- Đúng là vậy.Nhưng còn chưa kịp thư thì hần đã gửi thư gọi Thanh Dương tiên tử đến đây,bọn ta còn biết làm thế nào nữa!

Đường Thiên nhún vai:

- Đây là vấn đề của các ngươi.Mà kết duyên được với người của Thiên Kiếm Môn với Lăng gia chỉ lợi chứ không hại.Đáng lí ra các ngươi phải tích cực hỗ trợ lẫn mới phải.

Lăng Long có chút cạn lờ.Chẳng lẽ lại giải thích là vì lão cũng muốn thu Thanh Dương làm tiểu thiếp?Lại nói,nữ nhân đẹp như vậy mà để rơi vào tay thằng thiếu năng như Lăng Báo thì cũng quá đáng tiếc rồi!

- Ta có điều này không biết có nên nói hay không...Ngài bảo rằng sẽ bảo hộ Lăng gia,vậy tại sao lại không có hành động nào ngăn cản Lăng Báo?Ngài thừa biết đó là hành vi tự sát còn gì!

Đường Thiên lạnh lùng nói:

- Ta chỉ ngăn cản những nguy cơ trực tiếp,còn nguy hiểm tiềm tàng các ngươi phải tự lo.

Lăng Long phẫn uất kêu lên:

- Ngài làm vậy là không tận tâm!

- Chưa giết hết các ngươi đã là tận tâm lắm rồi.

Trước thành phần gàn dở thế này Lăng Long chỉ còn biết cúi đầu im lặng.

(Khôn khiếp!Đường Thiên,hôm nay lão từ tiền ngươì xuống âm phủ gặp mặt con tiện nữ ấy!)

Đang hưng hăng chửi thề thì Lăng Long đột nhiên nhớ đến điều gì đó ngẩng đầu lên lút nhìn Đường Thiên.Rất may là gã vẫn bình thản chấp tay sau lưng,ánh mắt nhìn về phía bầu trời đen kịt không trăng không sao.

(Hết hồn.Cứ tưởng mấy tên tiên nhân thực sự biết đọc suy nghĩ chớ.Hi vọng Lăng Hồ đã dụ được thằng đó ra chỗ khác.)

Lăng Long cố tỏ ra bình tĩnh nhấp một ngụm trà thì Đường Thiên bỗng nói một câu khiến lão phun hết nước trà ra ngoài:

- Thiên hôn địa ám,rất thích hợp cho bọn tiểu tặc lén lút.Có lẽ ta nên kiểm tra một vòng xem sao.

Không để Lăng Long kịp ngăn cản,ngón tay Đường Thiên khẽ động,lập tức trường kiếm đeo bên hông bay khỏi vỏ hóa thành một tia chớp lao vút đi.

...

Kèo kẹt~

Trong bóng tối có ba bóng đen đẩy cửa nhà kho tiến vào,bọn họ giống như bóng ma lướt đi không tiếng động đủ thấy cả ba người đều là cao thủ.

Lăng Báo đang ngủ gà ngủ gật bỗng thấy cửa bị đẩy ra theo bản năng định rú lên nhưng bị một bàn tay thô ráp chặn ngay cửa miệng.

- Đừng làm ồn.Bọn ta đến cứu ngươi.

Lăng Báo khẽ gạt đầu.Ngay lập tức hắc y nhân vác gã lên vai như bao gạo sau đó quay sang đồng bọn:

- Đi.

Ba người cấp tốc chạy ra khỏi nhà gỗ,tuy nhiên mới đi được vài bước bọn họ bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh quất vào mặt đau rát.

- Đề ta!

Trước thế công hung hiểm như vậy mà cứ đứng đờ ra thì chẳng khác nào chờ chết.Bởi vậy một hắc y nhân rút ra trường kiếm bên hông lướt tới đối đầu với trường kiếm đang xé không bay đến.

(Lão từ luyện kiếm từ năm mươi tuổi,không tin đánh không lại một thanh kiếm vô chủ!)

Gã cắn răng nghĩ,nội lực được thôi động tới cực đại khiến cơ bắp trên người gã căng phồng lên:

- Hủy Thiên Diệt Địa!

Trường kiếm trong tay gã chuẩn xác đánh mạnh vào thanh kiếm đang bay đến ý định đánh nó rơi xuống đất.Tuy nhiên nếu công kích của tu sĩ Nguyên Anh mà dễ phá như vậy thì người đời còn tu tiên làm quái gì.Chỉ thấy một tia lửa lóe lên sau đó kiếm trong tay hắc y nhân phản lực đánh văng đi còn bản thân gã thì bị trường kiếm xuyên qua ngực chết tươi.

Trường kiếm không dừng lại,kéo theo thân thể hắc y nhân lao về phía căn nhà gỗ khiến nó nổ tanh bành,vụn gỗ văng tung tóe bắn vào miệng mấy tên hắc y nhân nhưng chúng chẳng còn đủ tỉnh táo để ngấm miệng lại nữa.

Một cây kiếm không người sử dụng lại có thể thuận sát một bậc thầy kiếm thuật,sao lại có thể hư cấu đến như vậy chứ hả?

Cuối cùng vẫn là hắc y nhân cầm đầu tỉnh táo nhất,gã nhỏ vụn gỗ trong miệng ra sau đó gặm lên:

- Chạy!

Dứt lời gã liền xoay người vắt chân lên cổ mà chạy.Hắc y nhân còn lại cũng sức tỉnh vội vã đuổi theo đồng bọn,khi nhận nhiệm vụ chúng cứ nghĩ tòa thành nhỏ thế này chắc cũng không có cao thủ.Ai ngờ...

Trường kiếm sau khi phá hủy gian nhà gỗ thì chuyển hướng tiếp tục rượt theo đám hắc y nhân.

- Lãng Long!Ta X con mẹ ngươi!!!

Hắc y nhân rống lớn sau đó quát Lãng Báo cho đồng bọn.Người kia không kịp phản ứng nên Lãng Báo “bịch” một tiếng roi mạnh xuống nền đất,bất quá gã không mấy bận tâm mà nhìn thủ lĩnh ngơ ngác nói:

- Đại ca,huynh định làm gì?

Hắc y nhân cười nhạt nói:

- Chẳng phải ta luôn nói chạy không phải là cách sao?

- Đại ca!Thứ này không đùa được đâu!Huynh không thấy nó vừa mới...

Tên thủ lĩnh trầm giọng:

- Ta chưa từng thất hứa với đệ đúng không? Ta đã hứa xong vụ này sẽ dùng tiền thưởng dẫn đệ đi kỹ viện giải ngũ. Vậy nên mau đi đi.

Hắc y nhân tê tâm liệt phế gào lên:

- Đại ca...

- Cút!

Hắc y nhân nhìn trường kiếm đang vun vút lao đến rồi lại nhìn đại ca,cuối cùng gã cắn răng nói:

- Đừng chết!

Dứt lời liền nắm lấy Lãng Báo đang nằm một đồng dưới đất chạy vụt đi.Đại ca đã hi sinh để đổi mạng cho gã,nếu cứ gào mồm lên đòi ở lại thì thật đúng là não chỉ để trồng cây.

Tên thủ lĩnh mỉm cười nhìn hắc y nhân kia mang theo Lãng Báo chạy đi sau đó ngưng thần đối phó với thanh kiếm đã tới rất gần.Không biết có phải là ảo giác không mà gã cảm giác hình như thanh kiếm có tình thả chậm tốc độ để gã diễn màn lướt lướt vừa rồi.

- Tới!Lão tử cho thanh sắt rì nhà ngươi ném mùi Thiêu Lâm La Hán Quyền!

Lãng gia chỉ có thể tỉnh là giàu khi so sánh trong phạm vi Ô Long Thành,quy mô của trang viên cũng không gọi là lớn nhưng trong mắt gã hắc y nhân lúc này thì nó chẳng khác gì địa ngục không lối thoát.

- Con mẹ nó!Đều tại tên nhị thế tổ nhà ngươi!

Hắc y nhân nhấc Lãng Báo lên định quăng gã xuống đất cho bở tức thì bỗng nghe thấy thanh âm xé gió truyền đến.Trường kiếm lấp lóe trong bóng ngoài ra còn vật gì đó mắc trên thân kiếm,tới gần gã mới kinh hãi nhận ra đó là đầu của đại ca bị trường kiếm đâm từ sau gáy xuyên qua đỉnh đầu.Cái đầu vẫn còn chưa ráo máu,theo chuyển động của trường kiếm về ra một vệt máu dài trên mặt đất.

Sau một tiếng thét kì quái,hắc y nhân thuận tay ném Lãng Báo về phía mũi kiếm sắc nhọn:

- Khốn kiếp!Đi chết đi!

Tưởng rằng làm vậy sẽ câu được chút thời gian,ngờ đâu trường kiếm vẫn thẳng tắp xuyên qua cánh tay của Lãng Báo và rít lên những thanh âm chết chóc lao về phía tên hắc y nhân.

- Không!Khoan đi...

Chưa dứt lời thì trường kiếm đã cắt cái lưỡi của gã làm đôi,trong chưa đầy một giây tiếp theo lưỡi kiếm quay cuồng múa may chém thân thể của hắc y

nhân thành một đồng thịt nát lộp bộp rơi xuống đất.

- Ưm~Ưm~

Một cánh tay bị chém văng khiến Lăng Bảo đau đến toát mồ hôi lạnh đầm đìa, nếu không phải vì trong miệng bị nhét một mớ rẻ rách thì gã đã gào ầm lên vì đau rồi. Nói để biết vậy thôi chứ đứng trước lưỡi kiếm của Đường Thiên thì dù hết khăn cả họng cũng chẳng ai dám đứng ra bảo kê cho gã.

Sau khi chém nát như hắc y nhân, trường kiếm chậm rãi xoay mũi kiếm về phía Lăng Bảo.

(Ồi mèn ơi...)

Mặt Lăng Bảo méo xệch, gã cố gắng bỏ chạy nhưng đôi chân cứ run lên bần bật khiến gã loay hoay mãi mà vẫn không đứng lên được.

Xẹt~

Tại thời điểm mũi kiếm chỉ còn cách mặt Lăng Bảo một đốt ngón tay thì trường kiếm bỗng dừng lại đột ngột. Thân kiếm khẽ vắn vẹo như đang cân nhắc sau đó bẻ hướng bay vụt đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

- Mẹ nó! Thì ra nguoi ở chỗ này, hại lão tử đi tìm nguoi khắp nơi!

Lăng Hồ lật đật chạy tới túm cổ Lăng Bảo nhấc lên, kinh ngạc nói:

- Tay nguoi đâu? Mà thôi cũng chẳng quan trọng. Mau theo ta đi gặp Thanh Dương tiên tử!

May mắn cho Lăng Hồ là gã chậm chân, nếu đến sớm hơn một chút thì có khi đã tiêu đời dưới lưỡi kiếm của Đường Thiên rồi chứ đâu còn mạng mà đứng đây hô to gọi nhỏ.

Không lâu trước đó.

- Đường huynh, tôi nghĩ không kẻ nào ngu dại tới mức đây đâu.

Đường Thiên cười khẩy nói:

- Vậy mà ta lại phát hiện vài con chuột nhắt đây.

Ngón tay Đường Thiên vung vẩy trông rất buồn cười nhưng Lăng Long lại không tài nào cười nổi. Ngự kiếm phi hành, cách không giết địch, giờ này có lẽ đám sát thủ lão thuê đã thành thịt viên rồi.

Lăng Long đoán không sai, tuy rằng Đường Thiên cách đám hắc y nhân cả cây số nhưng với thần thức của Nguyên Anh thì đám giang hồ các kẻ đó chẳng khác nào chuột bọ trong tù kính chờ bị chém giết.

Tại thời điểm Đường Thiên định xử luôn tên Lăng Bảo để hấn bớt diễn trò thì bỗng một cơn ớn lạnh từ phía sau ập đến. Gã phản ứng cực nhanh thu hồi linh lực sau đó xoay người tung một chưởng về phía sau, linh khí hóa thành bát quái trận đồ hiểm hiểm chặn lại đường kiếm lăng lệ kia.

Huyền Thiết Kiếm đánh trúng tường khí phát ra những tiếng lanh lảnh như kim loại va chạm, phản kinh hất văng Thanh Dương vào một cột trụ khiến gian nhà thoáng run rẩy.

Đường Thiên chậm rãi xắn tay áo, bình thản nói:

- Nữ nhân này thật không biết phép tắc. Trước khi đánh ít nhất cũng phải chào hỏi đã chứ!

Thanh Dương ổn định lại thân thể, ngửi khí lạnh lùng hỏi:

- Nguoi không phải tên đeo mặt nạ. Gã ta là gì của nguoi?

- Mặt nạ? Trước nay ta chưa từng có hứng thú giao tiếp với mấy kẻ kì quặc như thế.

Thanh Dương kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Vậy thì tại sao tiểu bảo bối lại ở trong tay nguoi?

- Tiểu bảo bối? Thằng nào vậy?

Đường Thiên ngẩn ngơ một lúc sau đó ồ lên:

- Ý nguoi là hấn? Gọi một tên khó ưa như hấn là tiểu bảo bối, khẩu vị của nguoi cũng mặn thật đấy!

Thái độ cộc nhả của Đường Thiên khiến Thanh Dương khẽ nhủ mảy. Nàng quét kiếm xuống đất sau đó lướt về phía Đường Thiên, Huyền Thiết Kiếm vung

lên những tiếng ong gong như thể đang đòi mạng khiến Lăng Long đứng gần đó dựng hết cả tóc gáy.

Tu vi của đối phương chỉ dừng ở Kim Đan trung kì đỉnh phong nhưng kiếm chiêu lăng lệ khiến Đường Thiên không thể không đề phòng. Hai tay gã xoay tròn điên cuồng điều khiển linh khí tạo thành thái cực đồ, kiếm chiêu của Thanh Dương khi đánh vào thái cực đồ thì giống như chạm phải khối bông mềm không tài nào phát kinh được.

Không thể trực diện đối đầu, Thanh Dương bèn dùng thân pháp mau lẹ vòng ra phía sau đối thủ. Đường Thiên biết nàng sẽ làm như vậy nên đã chuẩn bị sẵn, tay trái ngưng tụ linh lực sau đó bất ngờ dùng tốc độ cực nhanh xoay người tung chưởng.

Nói thì dài dòng chứ loạt động tác trên chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt. Sau một tiếng nổ vang là khói bụi mù mịt bao phủ cả đại sảnh, vài miếng ngói lợp bộp rơi xuống làm vang lên nhưng âm thanh chói tai.

(Xem ra tiên tử không địch lại gã. Ta vẫn nên chạy trước thì hơn!)

Lăng Long nắm bắt tình huống rất nhanh, rất quyết đoán dựa theo trí nhớ mà dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi đại sảnh.

Khói bụi tan đi, cả hai đối thủ mỗi người đứng một góc nhà nhìn nhau chăm chăm. Tuy nhiên trong pha so đấu vừa rồi ai thiệt hơn đã thấy rõ, cánh tay phải của Thanh Dương lệch hẳn đi trong khi Đường Thiên chỉ bị rạch một vết máu trên lòng bàn tay, tuy nhiên dường như gã không mấy hào hứng khi đối đầu với một đối thủ không cùng đẳng cấp:

- Tay phải của ngươi hết xài được rồi. Không cần đánh nữa.

Thanh Dương cắn răng nói:

- Không làm vậy thì ngươi chịu thả hấn sao?

Đường Thiên nhún vai:

- Phức tạp lắm. Cơ mà nếu có bản lĩnh thì cứ lòi hấn đi, ta không cần ngươi.

(Chuyện gì xảy ra với cái nhà này vậy!?)

Hàng loạt tình tiết kì quái đột ngột nhảy ra khiến Thanh Dương rối hết cả não. Tuy nhiên đối phương là cường giả Nguyên Anh, nếu muốn giết một tu sĩ Kim Đan như nàng thì cũng chẳng cần phải tốn công lừa gạt.

Thanh Dương cẩn trọng ra khỏi đại sảnh, trong suốt quá trình đó tay nàng vẫn lăm lăm trường kiếm và không quên quăng cho Đường Thiên ánh mắt đầy nghi hoặc. Cho tới khi xác nhận là gã không có ý định truy sát thì Thanh Dương mới xoay người dùng Phi Hành Thuật bay đi, lúc này nàng mới cảm nhận được cơn đau nhức thấu xương truyền đến từ cánh tay phải.

Dùng thần thức quét một vòng, Thanh Dương nhanh chóng phát hiện Lăng Hồ và Lăng Báo đang dứ dứ nhau ở cách đó không xa. Điều đáng lo ngại là còn có một kẻ thứ ba đang tiến đến với tốc độ cực nhanh.

- Đứng lại! Ngươi định làm gì?

Thanh Dương lao vút xuống nhanh đến mức người bên dưới nghe được cả tiếng y phục của nàng đón gió kêu lên phàn phật. Sau khi tiếp đất nàng chữa mũi kiếm về phía hấn đang mặt mày hung ác chạy tới.

Hấn không chút sợ hãi nghiêng đầu tránh né mũi kiếm, tay trái vung ra tước đoạt Huyền Thiết Kiếm từ tay Thanh Dương, tay phải hấn nắm lấy cổ tay nàng đưa lên trước mặt, gằn giọng nói:

- Tay cũng gãy rồi còn cậy mạnh! Là tên đó làm?

Lăng Hồ đang lòi xềnh xệch Lăng Báo đi một đến bờ hơi tai bỗng thấy thân ảnh yêu kiều thì vô cùng vui mừng tung bùng phấn khởi, cơ mà bất gặp hấn đang nắm tay Thanh Dương đã vậy hai bên còn nhìn nhau đăm đăm khiến gã tức muốn thổ huyết.

(Tên khốn này... Chẳng phải ta đã phun thuốc mê vào phòng hấn rồi sao? Chẳng lẽ tiệm đó bán thuốc dỏm?)

Không chấp nhận việc bao công sức hi hục xách theo Lăng Báo này giờ trở thành vô nghĩa, Lăng Hồ nhảy ra tung một chưởng vào ngực hấn đồng thời quay sang nói với Thanh Dương:

- Tiên tử, ta đã cứu được người rồi. Chúng ta mau...

Lăng Hồ bỗng ngừng lại. Một cơn thốn không thể tả bắt nguồn từ ngón tay út sau đó như một luồng điện lan tỏa khiến Lăng Hồ đau tới co quắp người lại, gã lắp bắp:

- Đau... đau... đau...

Hấn buông ngón út của Lăng Hồ ra sau đó tiện chân bồi thêm một cước khiến gã té chổng vó, lạnh lùng nạt:

- Con mẹ nó người lớn nói chuyện trẻ con qua chỗ khác chơi.

Thanh Dương phân vân không biết nên giúp ai. Một bên là kẻ thù đem đệ tử của nàng ra uy hiếp, một bên là người thân của kẻ thù đem đệ tử của nàng ra uy hiếp nhưng lại tìm cách cứu đệ tử của nàng. Tại sao cái cốt truyện này lại càng lúc càng trở nên hoang đường như vậy?

Cuối cùng Thanh Dương quyết định tiến đến đưa tay trái tới trước mặt Lăng Hồ mà không đếm xỉa đến ánh mắt như sắp phóng ra lửa của hắn:

- Đừng hiểu nhầm. Đây chỉ là để cảm ơn người đã cứu tiểu bảo bối.

(Ha ha~ Lão cha cứ ngồi làm việc bằng mồm thì ăn thua gì. Cứ phải xông xáo như ta thì mới tán được gái chứ!)

Lăng Hồ hí hửng nắm lấy tay Thanh Dương mượn lực ngồi dậy. Vừa há miệng chuẩn bị tán tỉnh vài câu thì Lăng Bảo vốn đang im lìm bỗng nhiên gào ầm lên như phải bả khiến cơ hội duy nhất của gã vèo một cái biến mất vô tung vô ảnh.

- Tiểu bảo bối! Con bị sao vậy? Mau nói đi, đừng làm sư phụ sợ!

Thanh Dương quỳ xuống bên cạnh Lăng Bảo hoảng sợ nắm lấy tay gã, lại phát hiện nơi đó chỉ còn nửa ống tay áo, bên trong lớp vải là một mảnh máu thịt đầm đìa.

Hắn chấp tay sau lưng đứng đĩnh đạc bước tới cười nhạt nói:

- Sao rồi? Được sư phụ đến đón vui quá à?

Lăng Bảo nằm sấp dưới đất quăng ánh mắt căm hận về phía hắn, quả tim giống như bị bóp nghẹt khiến mạch máu trong người gã căng nứt ra đau đớn không muốn sống, mồ hôi lạnh chảy ra ướt đầm cả hai bên thái dương.

- Mau thu lại bùa phép của người, bằng không...

Sức mạnh của tu sĩ Kim Đan không thể coi thường, Thanh Dương dù chỉ dùng tay vẫn có thể tóm cổ hắn nhấc bổng lên. Chỉ thấy hắn bị nhấc khỏi mặt đất như một con nhái không chút sức phản kháng, thế nhưng con nhái đó lại không hề tỏ ra sợ hãi sức mạnh của nàng chút nào:

- Có phải cảm thấy quả tim lúc đập lúc không, huyết áp lúc tăng lúc hạ, căng cơ, mạch máu trương nứt?

Lăng Bảo đáp lại bằng một tiếng rên rỉ yếu ớt, trông gã lúc này đã giống như một miếng bèo mới vớt dưới sông lên.

Thái độ tung tung của hắn khiến Thanh Dương dần cảm thấy bất lực, nàng cay đắng nhìn Lăng Bảo nằm một đống một bãi dưới mặt đất. Giá mà ngày xưa trong giờ Bùa chú nàng chịu học hành chăm chỉ thì đã không rơi vào tình huống khó đỡ này.

Tiểu bảo bối gần đây có chút thay đổi khiến nàng quên mất hắn chỉ mới mười ba tuổi. Một đứa trẻ dù biểu hiện xuất sắc đến đâu thì cũng chỉ là một đứa trẻ thôi, sao có thể không cần đến sự bảo hộ của người lớn. Thế nhưng lần hắn ở trên võ đài bị đánh bầm dập nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn, hắn mất đi Đồng Tử Công nàng cũng chẳng giúp được gì, lúc hắn bị nhốt tại Lăng gia chịu biết bao khổ sở mà nàng thậm chí còn không hay biết, còn lần này...

Thanh Dương cắn răng nói:

- Rốt cục thì người muốn gì?

Hắn bình thản đáp như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên đời:

- Đương nhiên là cưới nàng. Chỉ cần nàng chịu làm vợ ta thì boom, mọi đau đớn của đệ tử nàng sẽ biến mất.

Thấy Thanh Dương vẫn còn phân vân, hắn bồi thêm:

- Có vẻ đệ tử của nàng không chịu đựng được lâu hơn nữa đâu.

Lăng Hồ vát và lăm mồm chỉnh lại được ngón tay út bị lệch khớp, đứng từ xa lớn miệng chửi bới:

- Tiên tử đừng nghe thằng ngu ấy nói nhảm! Hôn nhân là chuyện hệ trọng, đâu cần vì một tên tiểu tử mà hi sinh bản thân. Nếu tiên tử thiếu đồ đệ thì ta có thể thay hắn...

- Ta đồng ý.

Thanh Dương bỗng thả hắn xuống sau đó nói một câu khiến mọi người như hóa đá, ngay cả hắn cũng bị quyết định này của nàng làm cho bất ngờ. Hắn cứ nghĩ là sẽ phải cò kè thêm một lúc nữa mới khiến nàng đồng ý, có lẽ khủng hoảng liên tiếp ập đến đã khiến nàng không kiên cường nổi nữa.

Tưởng hắn đang cố tình im lặng để đùa bỡn nàng, Thanh Dương rơm rớm nước mắt gào lên:

- Người còn chưa vừa lòng hà dạ à? Còn không mau qua đó giải bùa chứ!

Hắn vô thức tránh ánh mắt của Thanh Dương, bước chân ngập ngừng tiến lại gần Lăng Báo đang nằm hấp hối rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người hắn tung một chưởng vào lưng Lăng Báo khiến huyết mạch của gã vốn đang căng nứt lại phải chịu áp lực đau đến mức gào ầm lên như heo bị chọc tiết.

- Người làm gì!?

Thanh Dương kinh hãi la lên, đang định chạy lại ngăn cản thì một người đã nhanh hơn lao vút đến vùng miếu chào về phía hắn.

Lăng Hồ giận quá hóa cuồng dùng võ công gia truyền hung hăng đánh về phía hắn, miệng hung hăng chửi bới:

- Lại dám giành nữ nhân với lão tử! Đi chết đi!

Kể cũng tội cho Lăng Hồ, nửa đêm nửa hôm chặt vật xách theo Lăng Báo một bờ hơi tai hi vọng tranh thủ được chút tình cảm của Thanh Dương mà ngờ đâu tự nhiên thằng đệ nhảy ra cướp hết sự chú ý của mỹ nữ. Đã thế lại còn cầu hôn thành công nữ thần của gã trong một nốt nhạc, hiện thực phũ phàng cứ đập bẹp vào mặt thế thì thử hỏi làm sao gã không giận được cơ chứ!

- Chó sói sói gà cồ!

Tâm trạng Thanh Dương tệ, tâm trạng hắn cũng tệ, mà tâm trạng hắn đã tệ thì đũa nào dây vào hắn cũng sẽ tệ không kém. Chỉ thấy hắn túm cổ Lăng Báo ném về phía Lăng Hồ khiến hai thằng đụng nhau cái “rầm” sau đó nặng nề té xuống đất.

- Cái...

Nhìn Lăng Báo rơi xuống đất khiến Thanh Dương sợ tới đờ cả người. Huyết mạch đang căng phồng mà bị va đập mạnh như vậy thì nát bấy hết còn gì!

- Ta đã điều hòa huyết áp cho gã rồi, không chết đâu mà sợ. Tuy nhiên ta chỉ vô hiệu bùa chú trong vài canh giờ thôi, nếu muốn hóa giải hoàn toàn...

Hắn nhếch miệng cười gian xảo:

- Vậy thì mau chuẩn bị làm tân nương đi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Song hồ chiến Nguyên Anh

- Ấy da~Mở cửa ra cho nắng sớm vào nhà!

Tiêu Viêm vươn vai hít đầy buồng phổi luồng không khí trong lành. Quả nhiên không gì sung sướng bằng tắm mình trong ánh sáng mặt trời sau quãng thời gian làm việc mệt mỏi a!

Đang thư giãn bỗng Tiêu Viêm thấy có gì đó sai sai.

- Hừm~Đũa nào làm nguyên cái hồ (*) trên thâm cỏ hoàn hảo của lão tử vậy?

(*): Cái hồ Minh Thần đánh ra ở chương trước.

(Dựa vào kích cỡ này...Mà thôi nghĩ chi cho mệt đầu, đem phát minh mới ra dùng ngay cho nóng!)

Tiêu Viêm cao hứng nhún nhảy bước vào nhà sau đó vừa lẩm nhẩm hát vừa trải một mảnh vải màu hoàng kim ra bàn. Tại chính giữa mảnh vải là thái cực, bao quanh là tám quẻ bát quái: Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn.

Đừng nghĩ rằng Tiêu Viêm tiêu chương môn cả ngày chỉ loanh quanh trong môn phái hết dạy mấy môn học vớ vẩn thì gây sự với thằng con rể. Vào những lúc tâm trạng không tốt gã thường chế ra mấy pháp bảo thú vị (hoặc tối tệ) mà sản phẩm tiêu biểu là Kim Cương Thụ nằm chênh ềnh trên con đường tiến vào Đại Thánh Đường.

Chỉ thấy hai tay Tiêu Viêm liên tục kết ấn sau đó tay phải duỗi ra chỉ hai ngón tay vào mảnh vải hồ lớn:

- Thiên linh linh, địa linh linh, ta không linh. Hiện!

Ngay lập tức thái cực quay tròn kéo theo tám quẻ bát quái cũng xoay tít theo. Tốc độ quay càng lúc càng nhanh đồng thời mở rộng từ chính giữa cho đến khi bao phủ hoàn toàn mảnh vải, những mảng màu khác nhau bắt đầu xuất hiện và di chuyển cho đến khi tạo thành một bức tranh sống động. Trong bức tranh là hai thiếu niên đang đứng trước cửa phòng gã.

- Ta đang bế quan mà còn đến đập cửa chắc là có chuyện quan trọng.Để lát nữa tìm chúng hỏi sau.

Thức trắng mấy đêm liền đương nhiên không phải chỉ để soi xem thằng nào phá thảm cỏ của mình.Trong miệng lẩm nhẩm tên tuổi và mệnh cách của Thanh Dương sau đó niệm chú,lập tức hình ảnh trên tấm vải thay đổi trở thành một căn phòng đồ rực,trong đó là một nhóm người đang tụ tập trước bàn trang điểm chải tóc cho thiếu nữ ngồi ở chính giữa.

(Cái mẹ gì đây?Ta đọc nhầm chỗ nào à?)

Tiêu Viêm không quan tâm đến chuyện cưới xin của người khác nên điều động linh lực chuẩn bị khởi động lại pháp bảo,tuy nhiên gã bỗng phát hiện tại nơi mảnh áo trắng mỏng tang không che chắn được hết có một hình xăm hình hoa hồng bên ngực phải.

- Cái...Chỗ nào đây?Trong lúc ta bế quan cái mẹ gì đã xảy ra vậy?

Gã điều chỉnh tầm nhìn lên cao hơn để tìm vị trí của căn phòng,thế nhưng dù Tiêu Viêm đưa vào bao nhiêu linh lực thì góc nhìn vẫn y nguyên như thế,thậm chí hình ảnh trên tấm vải cũng không còn chuyển động nữa mà trở nên bất động như một bức tranh thêu.

- Ta X con mẹ nó!Tại sao ngay lúc này lại dở chứng?!

...

Thanh Dương ngây ngốc nhìn vào gương,nàng không biết trang điểm,cũng chưa từng trang điểm qua nên khi thấy nữ nhân xinh đẹp trong gương nàng vô cùng ngạc nhiên,cũng vô cùng cay đắng.Giá mà tiểu bảo bối thấy nàng môi hồng má phớt,tóc buộc trăm cài thế này...chắc hẳn thằng bé sẽ rất cao hứng.

- Các người ra ngoài đi.

Đám nô tì nghe vậy thì lục đục kéo nhau rời đi.Nữ nhân này trong tương lai sẽ trở thành chủ nhân của họ,không nghe lời trừ khi là muốn chết.

- Thần tiên tỷ tỷ!Uây~Muội ở đây!

Đang ngồi buồn thiu bỗng nàng nghe thấy một giọng nói quen thuộc,đảo mắt nhìn về nơi phát ra thanh âm thì nàng vừa mừng vừa sợ khi bắt gặp Tiểu Trà đang loay hoay trèo vào từ cửa sổ.

Thanh Dương không quan tâm việc trên đầu mình là đồng trăm cài vô cùng tinh xảo mà đứng phắt dậy chạy tới đỡ lấy Tiểu Trà vừa kịp lúc cô bé tuột tay ngã xuống.

- Sao muội lại ở đây?Nơi này rất nguy hiểm a!

Tiểu Trà cười hi hi nói:

- Thần tiên tỷ tỷ đừng sợ,bọn muội tới cứu tỷ đây.

Thanh Dương ngây ngốc lặp lại:

- Bọn muội?

Tiểu Trà chỉ vu vơ ra cửa,nói:

- Còn có hai tên gốc ở ngoài nữa.Giờ này chắc họ cũng đã tìm thấy đại ca rồi.

Thanh Dương nghe xong thì sợ đến hồn bất phụ thể,nàng hoảng hốt túm lấy vai Tiểu Trà:

- Hai người là những ai?Bọn chúng giờ đang ở đâu?

Với bản lĩnh quậy của Ngao Nam và Minh Thần thì Tiểu Trà tin là dù có đi đến đầm rồng hang hổ hai người họ cũng có thể an toàn trở ra.Chỉ là Tiểu Trà không biết rằng một tu sĩ Nguyên Anh còn nguy hiểm hơn cả một con rồng và một con hồ cộng lại.Tuy là không biết,thế nhưng thấy đáng sợ sợ hãi của Thanh Dương thì nó cũng rồi tinh rồi mù,lấp bắp:

- Là Minh Thần ca ca và Ngao Nam ca ca.Giờ này thì không biết,nhưng bọn muội hẹn sẽ gặp nhau tại miếu hoang ngoài thành.

Thanh Dương khề nhảnh mặt.Tên Nguyên Anh kia nhìn không giống loại người sẽ nương tay với trẻ con,hai tên tiểu quý kia mà hành động liều lĩnh thì có khi đến xương cốt cũng chẳng còn.

(Nếu đi cứu bọn chúng thì tiểu bảo bối phải làm sao?Nếu ta hủy hôn liệu bọn chúng có làm gì quá đáng với thằng bé không?)

Trong lúc nàng còn đang phân vân thì Tiểu Trà đã túm vạt áo nàng anh anh khóc lên:

- Thần tiên tỷ tỷ sao vậy?Chẳng lẽ trong đấy có quái vật rất đáng sợ?Ồ ô~Hai người bọn họ sẽ chết sao?

- Chết thì không chết được.Chỉ hấp hối thôi.

Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra,Lăng Báo mặc áo dài đỏ chót,trên ngực đính hạt vàng tạo thành chữ song hỷ nghênh ngang bước vào:

- Tuổi trẻ khí thịnh,ăn chút đau khổ thì mới khôn ra được.

Đám nô tì vội can ngăn hắn vì “trước khi động phòng không được nhìn mặt cô dâu”.Hắn cũng lười đáp lại,lấy trong áo một sấp ngân phiếu ném ra cửa cho đám nô tì chạy ra hết sau đó đóng cửa cài then.

Ánh mắt hung ác của hắn khiến Tiểu Trà sợ sệt nấp sau Thanh Dương nhưng miệng thì vẫn nói cứng:

- Ngươi là ai?Còn bước tới ta liền kêu thần tiên tỷ tỷ đánh ngươi tuốt xác!

Hắn ung dung tiến đến nâng cằm Thanh Dương,nhếch miệng nói:

- Ta rất sợ hãi à!Tiểu nương tử có cô em gái ác miệng quá đấy.

Thanh Dương cắn răng:

- Nó chỉ là một đứa bé...

- Ai quản nàng ta bé hay không bé.Cơ mà trông cũng xinh xắn đấy.Chào tỷ phu chưa em?

Hắn bất ngờ lướt về phía Tiểu Trà,tay phải như rắn vồ mồi chớp mắt đã tóm được phần lưng áo rồi nhấc bổng lên,tay phải chọt chọt vào cái má bầu bĩnh sau đó cười phá lên khi thấy cô bé vùng vẫy trong vô vọng.

- Buông ra!Ngươi chơi ăn gian!Ngươi bắt nạt trẻ con!

Tiểu Trà tuy được chỉ dạy võ công nhưng chưa từng có cơ hội thực chiến,đối phương đột nhiên lao đến khiến nàng tay chân luống cuống không biết phải làm sao,tới khi định thần lại thì đã bị người ta nhấc bổng lên không.Mặc dù đây vẫn chưa tính là tuyệt cảnh,chỉ ít trong đầu nàng có hơn mười cách để tẩu thoát nhưng tà khí bức người của hắn khiến Tiểu Trà dù đã có kế hoạch nhưng cả người tê dại không cách nào thực hiện được.

Tại thời điểm nàng đang hoảng sợ thì một bàn tay thon dài mềm mại bất lấy cổ tay hắn khẽ vặn một cái khiến hắn phải buông Tiểu Trà ra,tiếp theo Thanh Dương vung tay ấn hắn lên tường sau đó quay sang nói với Tiểu Trà:

- Mau gọi hai đứa nó về sư môn!

- Ồ...Vậy còn tỷ?

Tiểu Trà lộ vẻ lúng túng.Nhìn thì có vẻ hắn đánh không lại thần tiên tỷ tỷ,tuy nhiên theo lời Minh Thần ca ca thì trong tay hắn đang giữ đại ca,nếu hắn dùng thủ đoạn bẩn thỉu...

Thanh Dương lắc đầu,miễn cưỡng nở nụ cười:

- Ta sẽ ổn thôi.Mau đi đi.

Tiểu Trà dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thanh Dương lần cuối sau đó xoay người bỏ chạy,âm thầm quyết định khi về sẽ gọi chưông môn nhân xuống nấu nhừ cái nam nhân hung ác vừa rồi lên.

Khó nổi vị trí then cửa lại có hơi quá cao đối với Tiểu Trà,nàng phải nhón chân một lúc lâu mới kéo cái then gỗ ra được.

Tiếp tục chạy.

Hắn điềm nhiên nhìn cánh cửa mở toang,lại nhìn vào khuôn mặt lo lắng đang nhìn ra cửa của Thanh Dương,nói:

- Người đã đi xa rồi còn giữ ta làm gì?Muốn động phòng sớm?

- A!

Thanh Dương vội thu tay lại,nội tâm buồn bực muốn hổng mắt.Sao con người này thỉnh thoảng lại trở nên vô sỉ như vậy,càng lúc càng giống tiểu bảo bối khiến nàng dần dần không phân biệt nổi.Nếu không phải trên mặt có mặt nạ da người của Lăng Báo thì Thanh Dương còn nghĩ toàn bộ những chuyện này là tiểu bảo bối bày ra để đùa bỡn nàng.

(Cũng không phải không có khả năng.Có lẽ thắng bé vì qua mặt tên Nguyên Anh kia mà diễn khổ nhục kế.)

Nội tâm tràn đầy hi vọng,Thanh Dương đặt ngón tay thon dài lên ngực hắn viết mấy chữ:“Tiểu bảo bối phải không?”

- ...

Mặt hắn trầm xuống rồi bất ngờ bắt lấy cổ tay Thanh Dương,tay còn lại tháo đai lưng sau đó nhét bàn tay trắng nõn của nàng vào vùng nguy hiểm

- Biến thái!

Chát~

...

Cùng thời điểm,tại một mái nhà cách đó không xa có hai thiếu niên đang ngồi vắt vẻo,một người kết án miệng lẩm nhẩm đọc gì gì đó,người còn lại thì nhắm chán nhìn trời nhìn đất rồi thỉnh thoảng lại ngáp dài một cái.

Cuối cùng Ngao Nam không chịu nổi nhắm chán quay sang hỏi Minh Thần:

- Không có ý gì đâu.Cơ mà con chim của ngươi có đáng tin không vậy?

- Asibalua carachi bútbibútmáy...

Thấy đối phương không trả lời Ngao Nam càng làm tới:

- Tưởng thế nào...Có mỗi thằng cùi bắp kiếm mồi không xong.

Minh Thần ngừng niệm chú,quay sang ném ánh mắt sát nhân về phía Ngao Nam

- Mẹ nó,ngươi giỏi thì đi mà kiếm!

Lăng gia vừa rộng vừa lăm phòng,nếu muốn tìm một người thì cho dù dùng thần thức cũng không dễ dàng huống chi là sử dụng một cái pháp thuật đơn giản.Đã vậy còn có một tên không biết điều cứ ngồi cạnh hết thở ngắn than dài thì lại quay sang kháy bản,Minh Thần dù muốn nhẫn cũng nhẫn không nổi nữa.

Ngao Nam đang nằm dài trên mái nhà sưởi nắng nghe vậy thì nhếch miệng đáp:

- Hạn chế di chuyển tránh bút dây động rừng a.Chẳng phải ta đang làm đúng theo lời của ngươi sao?Haiz~Đạo tâm bất ổn quáááá~

Minh Thần hừ lạnh:

- Thế thì cầm mồm vào.

- Quááá~

- Im!

~ Quááááááá~

Về mặt của Minh Thần bỗng trở nên trầm trọng,gã khề gắt:

- Im!Ta tìm thấy hắn rồi.Ở phía Đông,nhanh chân lên!

Ngao Nam rất không tình nguyện đi theo Minh Thần.Hai người lén lút di chuyển trên mái nhà,tránh ánh mắt của đám gia nhân cho đến khi thấy một gian nhà gỗ tồi tàn,xung quanh chỉ có một cái chuồng ngựa cũ và một căn nhà chứa cùi.Chắc đây là nơi cất dụng cụ của đám gia nhân hoặc gì gì đó tương tự.

Ngao Nam khịt mũi hai cái rất kêu,nói:

- Có vẻ chủ nhà không được hiếu khách cho lắm.

Minh Thần không phản bác mà cũng không hòa theo Ngao Nam.Gã chỉ đơn giản là tiến đến đẩy cánh cửa gỗ làm vang lên chuỗi thanh âm kéo kẹt rợn người.Trong góc nhà tối tăm là Lăng Báo trong bộ y phục rướm máu và bị trói chặt cứng như bó giò.Dường như gã đang ngủ,khi nghe tiếng mở cửa thì lập tức nhảy dựng lên nhưng trông thấy Ngao Nam và Minh Thần thì lại lập tức ịu xù xuống.Một đám người trưởng thành còn bị trói sát nữa là hai thằng trẻ trâu,Lăng Báo dù có ngu đến mấy thì thời điểm này cũng không lạc quan nổi.

Minh Thần tiến lên một bước sột sắng nói:

- Đừng sợ.Ta đến cời trói cho ngươi.

Đột nhiên một cánh tay duỗi ra cản đường khiến Minh Thần nghi hoặc nhìn sang Ngao Nam.Tuy inh thường tên này hay quấy phá nhưng cũng là loại biết suy nghĩ,đột nhiên hành động kì lạ như vậy có lẽ không phải là đang đùa giỡn.

Suy đoán của Minh Thần không sai bởi ngay sau đó Ngạo Nam liền thấp giọng nói:

- Người không thấy lạ à? Tuy trước đây hắn rất thâm hại nhưng trong mắt luôn có một tia bất khuất. Còn tên này dù nhìn cũng rất bần nhưng ánh mắt âm đậm nhu nhược. Ta nghĩ có gì đó sai sai.

Ngạo Nam đã tiếp xúc với hắn một thời gian, tuy chưa thể xem là hiểu biết tường tận nhưng cũng có thể coi là có chút ấn tượng. Đặc biệt là ánh mắt kiên cường bất khuất khi gặp khó khăn, tuy nhiên ánh mắt khi đó và bây giờ đem so sánh thì tuyệt đối không có chút tương đồng chút nào.

- ...

Minh Thần nghe vậy thì im lặng một thoáng rồi nói:

- Mặc kệ phải hay không phải. Cứu người trước, như vậy chúng sẽ không còn con tin để uy hiếp sư thúc nữa.

Tình thế khó đủ đường khiến Ngạo Nam không còn lựa chọn nào khác. Gã hạ tay xuống đồng thời tự mình tiến đến cõi trời cho Lăng Bảo, thuận tiện cởi bỏ miếng giẻ nhét trong miệng gã. Lạ lùng thay, tuy miệng không bị vật gì cản trở, lưỡi cũng còn nguyên nhưng Lăng Bảo chỉ ứ ớ những tiếng vô nghĩa.

- Có lẽ hắn từng bị ai đó dùng linh hồn lực đánh thành ngu ngốc tạm thời. Dư lực còn lưu lại dẫn đến bị câm.

Minh Thần tiến đến đặt ngón tay lên huyệt Thái dương trên đầu Lăng Bảo âm thầm truyền vào linh lực, dựa vào bí thuật gia truyền đem linh hồn lực tàn dư đẩy ra ngoài.

Ngạo Nam không giúp được gì nên thức thời đứng qua một bên, thuận miệng hỏi:

- Linh hồn lực là cái gì?

Thần hồn lực còn lưu lại rất ít không làm khó được Minh Thần nên phân tâm đáp:

- Luyện thể thành nội lực, luyện tâm thành linh hồn lực. Nếu ý chí người đủ mạnh thì chỉ cần dùng ý niệm là có thể nâng đồ vật, cũng có thể âm thầm đã thương người. Tuy nhiên thứ này tu luyện rất khó, ta tập từ nhỏ cũng không nâng nổi một chén trà.

Ngạo Nam nghe vậy thì hai mắt bùng sáng, sốt sắng nói:

- Tập như thế nào? Mau dạy ta! Biết đâu ta là thiên tài tuyệt thế vừa học đã thành thì sao!

Minh Thần cười khẩy một tiếng rồi hỏi:

- Người có thể đọc sách liên tục trong mười giờ không?

Ngạo Nam trời sinh năng động, thích bay nhảy trêu chọc người khác, ghét nhất là ngồi bó chân một chỗ. Đừng nói là đọc sách mười tiếng, cho dù ngồi yên nửa canh giờ thôi đã là muốn mạng gã rồi. Vậy nên ngay khi Minh Thần vừa dứt lời thì Ngạo Nam đã không chút suy nghĩ lắc đầu quầy quậy.

- Ha ha~ Nếu thế thì dù linh hồn lực của người có mạnh đến đâu cũng không tùy tâm vận dụng được!

Minh Thần thấy vẻ mặt ủ rũ của Ngạo Nam thì hả hê cười vài tiếng rồi thu tay về:

- Linh hồn lực đã bị đẩy ra hết. Có thể nói chuyện bình thường được rồi.

- Ta x con mẹ nó! Hai tên ngu si sao bây giờ mới tới?! Hại lão tử thiếu chút nữa bị làm cho tức chết...

Lăng Bảo vừa được chữa khỏi liền nhảy dựng lên chửi bới âm ỉ, nước bọt văng tung tóe khiến hai thiếu niên không kịp vuốt mặt. Tuy nhiên trong lúc Lăng Bảo đang chửi tới hào hứng thì bỗng một tia sáng xé không bay tới, tiếng vun vút còn chưa truyền đến tai thì kim loại lạnh lẽo đã cắm xuyên qua trán Lăng Bảo ghim chặt gã vào vách gỗ.

(Ngự kiếm phi hành, cách không giết người. Dù năng lực làm thế này chỉ có thể là...)

Minh Thần vội nhìn ra sau, quả nhiên nhìn thấy trước cửa có một bạch y nam tử chấp tay sau lưng ánh mắt lạnh lùng quan sát hai người. Chính là tên cao thủ Nguyên Anh nấy hôm trước đã cho họ nếm mùi thảm bại ở Ô Long Tửu Quán.

- Móa! Ta vừa cứu người thì người liền giết, đây là ý gì?

Ngạo Nam tỏ vẻ tức giận nhưng thực chất lại đang mừng thầm. Hành động của đối thủ càng khẳng định suy đoán của gã là chính xác, Tinh Vũ là quân cờ quan trọng để trao đổi với Thiên Kiếm Môn, sao có thể tùy tiện giết đi như vậy.

(Không đúng. Nếu chưa hoán đổi thì với năng lực của sư thúc việc mang hắn ra khỏi đây đâu phải là chuyện không thể. Hắn đang mưu tính cái gì?)

Nghĩ theo phương hướng mới này khiến Ngạo Nam càng suy luận càng cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Cuối cùng chỉ có thể tự thuyết phục là hắn đang dùng khổ nhục kế.

- Thú vị đấy.Khi mà hần đang đú đôn với gái thì các người loay hoay ở đây,trong cái ổ lộn này và loay hoay với mấy cái kế hoạch vô dụng.

Trường kiếm run lên sau đó bay về tay gã,Lăng Bảo hạ mũi kiếm chạm đất rồi bi thương thở dài:

- Không tin nổi các người ăn đau khổ một lần mà vẫn chưa rút ra điều gì.Tới,để ta dạy cho các người thế giới này là tàn nhẫn đến mức độ nào.

Thái độ vênh váo của Đường Thiên khiến Ngao Nam nổi khùng,gã rống lên:

- Ba mươi năm Hà Tây,ba mươi năm Hà Đông,đừng khinh thiếu niên nghèo.Mẹ khi!

Minh Thần nghiêng đầu nói nhỏ với gã:

- Câu đấy đâu liên quan.

- Hiểu đại ý được rồi.

Ngao Nam thét dài rồi dùng Phi Hành Thuật lướt về phía Đường Thiên.Tại thời điểm chỉ còn cách nhau hai mét Ngao Nam bắt ngờ tuốt kiếm,lưỡi kiếm lạnh buốt về ra một vết sáng lấp lánh hình cánh cung,diềm lệ mà ẩn chứa sát cơ vô cùng vô tận.

- Lộng lẫy mà không đánh trúng thì cũng chỉ là thứ bỏ đi.

Đường Thiên lùi lại một bước nhỏ đã tránh được lưỡi kiếm sắc lẹm,gã cười nhạt nói:

- Thế này nhé,ta sẽ không dùng đến kiếm vì các người dùng kiếm dở tệ.

Bỗng một luồng khí lạnh từ trên phủ xuống,Đường Thiên ngẩng đầu nói với lưỡi kiếm sắc lạnh:

- Cuối cùng cũng bắt đầu có chút sát khí rồi đấy.

- Hữu Phượng Lai Nghi!

Kiểm khí rạch phá không gian tạo thành những tiếng đùng đùng nổ vang.Đường Thiên không dám chậm trễ vội tạo thành một tường khí hình thái cực chặn lại toàn bộ kiếm khí.Dù đẳng cấp chênh lệch đến mấy thì lấy thân máu thịt đón đỡ kiếm chiêu cũng không phải việc một kẻ tu đạo có thể làm.

- Thương Tùng Nghênh Khách!

Trường kiếm trong tay Ngao Nam di chuyển cực nhanh tựa như trăm ngàn mũi kiếm đồng thời đâm tới.Cùng lúc đó Minh Thần quay mũi kiếm xuống đòn toàn lực đánh xuyên qua bức tường linh khí.Hai mặt giáp công,một vài tiếng nứt vỡ vang lên và...

Xoẹt~Xẹt~

Hai thanh âm lạnh lùng như xé vải vang lên,sau đó là tiếng máu chảy róc rách. “Nhanh gọn” là hai từ diễn tả chính xác nhất chiêu vừa rồi của Đường Thiên,hai ngón trở vạch ra hai luồng sáng bẻ cong cả không gian nơi nó đi qua.

- Sứttttt~Đau thật đấy.

Ngao Nam bùng lấy miệng,cách đó không xa là một cái răng nanh trắng ớn lạnh lẽ phản chiếu ánh mặt trời.

- Liều lĩnh và nhanh nhạy...

Đường Thiên liếc nhìn vết rách nhỏ rướm máu ở đầu ngón tay,trầm giọng nói:

- ...hai người đúng là chiến binh bẩm sinh đấy.Ta chưa từng nghĩ sẽ có kẻ tự vận gãy sống lưng để chuyển hướng trên không.

Ngao Nam nhún vai:

- Ồ.Ta cũng không ngờ trên đời có đứa nào tàn như thế.Này!Đã hết xí quách chưa?

Rắc~

Minh Thần vận mình khiến xương cốt rên rĩ những thanh âm ghê rợn,lạnh lùng đáp:

- Vẫn ổn.

Ngao Nam khịt mũi hai tiếng rõ to rồi nâng trường kiếm lên ngang đầu:

- Gã nói ổn kia.Tiếp tục thôi.

Vừa dứt lời thì Ngạo Nam liền đạp mạnh xuống đất, thân thể lao vút đi như tên rời cung đồng thời vẽ ra một vòng tròn vô hình trong không khí. Cơ mà Đường Thiên có vẻ không được tập trung cho lắm, gã nghiêng đầu hỏi:

- Mà này, tại sao các ngươi toàn dùng kiếm pháp của phái Hoa Sơn thế? Công phu bản môn đâu hết rồi?

Cảnh vật trước mắt Đường Thiên bỗng hoa lên, Ngạo Nam vốn cách đó cả chục mét bỗng xuất hiện ngay sát khiến gã vô cùng kinh ngạc, đồng thời phía sau cũng truyền tới thanh âm xé gió. Tuy nhiên khoảng cách quá gần khiến Đường Thiên không thể tránh né hay ngăn chặn, chỉ kịp điều động linh khí tạo thành lá chắn bao quanh người để bảo vệ thân thể.

Tuyết Phong Thiên Địa.

Hai tiếng nổ ầm ầm tại nhứt óc vang lên thổi đất đá khói bụi bay mù, dư kinh kéo ra trên mặt đất những rãnh sâu hoắm. Ngạo Nam và Minh Thần nhảy ra từ trong đám khói bụi, vũ khí trên tay hai người đều đã bị nứt nghiêm trọng sau đòn vừa rồi.

- Khừ khừ~ Ra vậy. Dùng hoài một loại kiếm pháp cấp thấp sau đây thì đột nhiên tăng tốc để mắt ta không theo kịp. Đây là chiến thuật của các ngươi?

Một luồng khí xoáy thổi đi toàn bộ cát bụi, Đường Thiên ngạo nghễ đứng ở trung tâm vòng xoáy, y phục trước ngực và sau lưng gã bị xé nát vụn thành hình bông tuyết sáu cánh tuy nhiên coi bộ vẫn không đủ làm gã bị thương.

Ngạo Nam cắn răng nói:

- Tên đàn độn, nếu dùng kiếm của ngươi thì có phải tên đó gục rồi không!

Minh Thần hờ hững đáp:

- Để rồi bị nứt như thanh của ngươi à?

- Giờ là lúc để ngươi chi li như vậy à?

Thái độ cợt nhả của hai thằng oắt cuối cùng cũng đã chọc giận Đường Thiên thành công, chỉ mỗi áp lực cuộn cuộn phát ra từ tu sĩ Nguyên Anh đã đủ bẻ cong không gian xung quanh gã.

Một người đạt tới cấp độ Nguyên Anh thì đã có thể liên kết với thiên địa, mỗi cái vung tay nhấc chân đều tiềm tàng năng lượng khủng bố không thể đo đếm (nhưng nếu có máy móc chuyên dụng thì có thể tính chính xác được, cũng khoảng ngang bằng với lực bắn của một khẩu đại bác hay gì đó tương tự).

Đối phó với hai tên Luyện Khí mà sử dụng toàn bộ sức mạnh, xem ra Đường Thiên đã ngửa mặt với hai con hàng này tới mức không cần mặt mũi rồi.

- Thất Tinh Tuyệt Sát!

Đường Thiên gầm khế, chân đạp thất tinh lướt về phía Ngạo Nam. Mặc dù xét về sức trâu thì Ngạo Nam hơn hẳn Minh Thần nhưng vì gã là đứa khiến cho người khác cảm thấy ngửa mặt nhất nên...

Xoẹt~ Xoẹt~ Xẹttt~

Người luyện kiếm càng lâu thì lực tay càng mạnh, tới một lúc nào đó chỉ dùng tay không cũng có thể tạo nên sức công phá như vũ khí làm từ sắt thép. Mà giờ đây Đường Thiên chính là đang dùng tay thay kiếm tấn công liên tục, nơi nào gã quét qua đều để lại một vết rách đen ngòm trong không gian, từ trong vết rách không ngừng phóng ra tia điện cùng những tiếng nổ lách tách ghê rợn khiến người ta không dám tưởng tượng đến thứ nằm trong vết nứt không gian ấy.

(Dính một nhát là chết chắc!)

Ngạo Nam từng học qua về thiên văn học cũng như có kiến thức về thất tinh gì gì đó nên kiếm chiêu của Đường Thiên không tính là hung hiểm đến không thể tránh né, tuy nhiên tốc độ của kẻ địch quá nhanh khiến gã rất nhanh rơi vào tình thế nguy hiểm. Dù vậy nhưng miệng lưỡi của Ngạo Nam thì vẫn còn bén lắm:

- Ha ha~ Thấy thân pháp Tuyết Hoa Hạ Lạc của ta thế nào?

Thất tinh bộ pháp của Đường Thiên ảo diệu ở chỗ mỗi bước chân đặt xuống đều khóa chặt chuyển động của đối phương, tùy theo sơ hở của kẻ địch mà biến ảo khiến địch nhân đỡ không được mà tránh cũng chẳng xong. Sớm muộn gì cũng bị đẩy vào tử lộ.

Không để độc giả chờ lâu, ngay khi Ngạo Nam vừa tránh được một kiếm thì bộ pháp của Đường Thiên liền thay đổi, thân thể lướt đi như không chịu ảnh hưởng của trọng lực thoáng cái đã xuất hiện sau lưng Ngạo Nam:

- Thân pháp thất tinh diệu diệu, nhưng ngươi thì vẫn còn non và xanh lắm.

Thân thể đang lơ lửng không có chỗ nương tựa, đối với cảm giác ớn lạnh ập đến từ phía sau thì mặc dù Ngạo Nam cảm nhận được nhưng đã quá muộn để né tránh.

Kengg~

Một mũi kiếm thẳng tắp đâm vào mắt trái khiến Đường Thiên chuyển buộc phải ngừng động tác kết liễu Ngao Nam để bắt lấy lưỡi kiếm.

- Có thể đưa một thanh sắt vụn đi xa thế này. Người thực sự khiến ta ngạc nhiên đấy.

Lực tay của Đường Thiên dễ dàng hủy diệt thanh Tùng Văn Kiếm thành mảnh vụn, gã cười gần:

- Nhưng ta nghĩ cuộc vui nên dừng tại đây.

Những kí tự lấp lánh tràn đầy linh lực bỗng xuất hiện trong không khí tạo thành một vòng tròn bao quanh lòng bàn tay Đường Thiên. Gã hướng lòng bàn tay về phía Minh Thần và Ngao Nam, linh lực to lớn bị nén lại đột nhiên bùng phát tạo thành một đòn hủy diệt.

Tiểu Trà hốt hải chạy đến chưa kịp thở đã bị cảnh tượng hoành tráng này dọa cho ngã ngồi xuống:

- Minh Thần ca ca... Ngao Nam ca ca...

Đường Thiên vừa thu chiêu xong đang thở ra một ngụm trọc khí thì phát hiện tại khoảng đất cách gã không xa có một bé loli đang thần thờ ngồi bệt dưới đất:

- Oa! Chưa từng thấy bé này bao giờ nha. Đi lạc? Hay là... cô bé xinh xắn thế này chắc không phải đồng bọn của hai tên kia đâu nhỉ?

Đường Thiên đột ngột quay sang, ánh mắt lạnh lẽo của gã khiến Tiểu Trà bất giác rùng mình. Khi trong đầu còn chưa kịp nghĩ đến chuyện chạy trốn thì gã đã xuất hiện ngay trước mặt, bóng của gã phủ xuống đè trùm lên Tiểu Trà mang theo uy áp như núi đè khiến ngực nàng đau như sắp vỡ ra.

- Bé ngoan đừng sợ. Ta sẽ không làm đau một sinh vật dễ thương như...

Thấy mảnh kiếm bị đánh gãy của Minh Thần nằm lấp lóe dưới mặt đất, Tiểu Trà không nghĩ nhiều lập tức vươn tay nắm lấy và trước cả khi nhận ra mình đang làm gì thì con bé đã dùng một loại bộ pháp quý mị lướt qua Đường Thiên.

Từ cánh tay truyền tới cảm giác đau xót truyền tới đại não khiến Đường Thiên khẽ rùng mình. Nếu không phải vừa rồi gã thu lại linh khí hộ thể thì có lẽ phản lực đã làm ngón tay của con bé rơi vãi đầy đất rồi.

Tiểu Trà run rẩy buông mảnh kiếm gãy ra. Vừa mới dùng có một chiêu mà một chết đi được, đã vậy tay còn bị lưỡi kiếm cắt cho chảy máu đầm đìa nữa chứ. Kế hoạch vốn đầu phải thế này, đã bàn là một nhóm cứu đại ca, một nhóm dẫn thân tiên tỷ tỷ ra ngoài sau đó gặp mặt nhau tại miếu hoang ngoài thành. Vậy mà...

- Này, thiết luật khi giao đấu là không được quay lưng về phía đối thủ.

Một bàn tay thô ráp vỗ lên vai Tiểu Trà, chưa kịp kêu la hú hét gì thì nàng đã bị Đường Thiên vắt qua vai như một cái khăn:

- Con bé này bị cái gì thế hả!? Mất ngón tay như chơi đấy có biết không?

Tiểu Trà vừa thẹn vừa sợ la lên:

- T... Thả ta xuống!

Thân thể nữ nhân sao có thể nói chạm là chạm, hành động của Đường Thiên tuy không mang theo ý đồ xấu xa gì nhưng cũng quá con mẹ nó bất lịch sự rồi. Tuy nhiên tâm gã từ lâu đã thuộc về một người nên cũng không thêm để ý nhiều, bàn tay trực tiếp vỗ lên mông Tiểu Trà một cái thật kêu.

- Ô ô~ Biến thái a~

Hành động của nam nhân khủng bố này khiến Tiểu Trà vừa thẹn vừa sợ, tâm trí non nớt rốt cục không kiên cường nổi anh anh khóc lên. Thế nhưng Đường Thiên giống như bao ông chú xấu tính khác thấy trẻ con khóc thì càng hứng trí, bàn tay trái bắt lưng thậm chí còn vỗ thêm hai cái nữa đồng thời cười ha ha:

- Hai đứa vẫn chưa đứng dậy được à? Ta bắt con bé này về vỗ mông dài dài bây giờ!

Một tia sáng bỗng lóe lên trong đám khói bụi, Ngao Nam sau khi hồi khí được một chút liền lao ra đánh một đòn lôi đình vào Đường Thiên. Trường kiếm vung ra với tốc độ cực cao tạo cảm giác như có cả trăm thanh kiếm cùng đâm tới.

- Trò mèo!

Khóe miệng Đường Thiên khẽ cong lên, quanh thân thể xuất hiện một bức tường linh khí màu vàng nhạt.

Keng~Keng~Kengg~

Thanh âm kim loại va nhau inh tai nhức óc,tuy nhiên linh khí không phải vật chất chung quy vẫn không thể đấu cứng với bảo kiếm bằng kim loại.Sau một loạt tiếng leng keng thì tường khí cũng nứt ra sau đó vỡ vụn,thế nhưng chiêu thức của Ngạo Nam cũng đã tận,thân thể rơi xuống dưới ảnh hưởng của trọng lực.

- Linh Xà Xuất Động!

Tại thời điểm Đường Thiên nghĩ rằng đối phương đã là nỏ mạnh hết đà thì thanh kiếm trong tay Ngạo Nam đột ngột chuyển động chém vào đỉnh đầu gã.

Đường Thiên hừ lạnh một tiếng,không tránh không né dùng thân thể trực tiếp đón đỡ lưỡi kiếm sắc bén.Thì ra trên người gã luôn có một tầng linh khí hộ thân bao phủ,còn lá chắn vừa rồi chỉ để chơi đùa với tên tiêu bối vô trí này mà thôi.

Cheng~

Trường kiếm đánh vào linh khí hộ thân làm phát ra một tiếng lanh lảnh,và hiển nhiên là nó không tạo được thương tổn gì nhưng nụ cười trên môi Ngạo Nam khiến Đường Thiên bỗng cảm thấy bất an.

- Sơ hở!

Minh Thần vọt ra như một con sóc dán một lá bùa lên khuỷu tay Đường Thiên.Tuy đã dùng thần thức để biết vị trí của bọn này nhưng vì bị kiếm chiêu độc đáo của Ngạo Nam làm cho phân tâm nên đã tạo cơ hội cho Minh Thần đột kích thành công.

Còn về việc tại sao lại bị bất ngờ thì đó là bởi trường kiếm đang bỏ vào đỉnh đầu Đường Thiên thì thân kiếm đột nhiên bẻ cong đánh vào cổ tay gã.Thủ thuật này gã từng thấy không ít nhưng đều thực hiện bằng nhuyễn kiếm,có thể bẻ cong trường kiếm thông thường đủ thấy khả năng điều khiển xảo diệu đáng nể của Ngạo Nam.

Hoặc cũng có thể là ăn may.

Trở lại với thực tế,lá bùa sau khi dán lên thì lập tức phát nổ.Tuy vụ nổ không lớn nhưng khoảng cách quá gần tạo thành nhiệt độ và áp suất rất cao phá hủy linh khí hộ thể của Đường Thiên.Da thịt truyền tới một cơn đau rất kinh khủng khiến Đường Thiên theo phản xạ buông lỏng cánh tay,ngay lập tức Minh Thần đoạt lấy Tiểu Trà trên vai gã.Nhắm chuẩn thời cơ,một kích đắc thủ.

- Tẩu!

Ngạo Nam vừa chạm đất liền gào lên sau đó dùng Phi Hành Thuật nhảy qua tường rào chạy biến.Minh Thần ôm Tiểu Trà chạy theo một hướng khác,chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Đường Thiên lau đi vết cháy xém trên khuỷu tay,sau đó bình thần vượt qua vị trí Tiểu Trà vừa chém trúng,lập tức vết thương bốc lên khói trắng sau đó hoàn toàn biến mất.

Cuối cùng là từ nhẫn không gian lấy ra một bộ y phục thay cho cái vừa bị chém tan nát.Xong xuôi mọi việc thì Đường Thiên mới giậm chân một cái bay vọt lên cả trăm mét,đối với tu sĩ Nguyên Anh thì chỉ cần động ý niệm cũng có thể ngự khí phi hành,chỉ cần linh khí vẫn còn thì bay tới bay lui cả ngày cũng được.

- Xem nào...Mới đó đã ra khỏi phạm vi thần thức rồi.

Nói là vậy nhưng Đường Thiên không hề tỏ ra lúng túng hay ngạc nhiên gì cả.Sau khi che giấu tu vi Nguyên Anh của mình thì gã hướng về phía Thiên Kiếm Môn lao vút đi.

Cùng lúc đó tại khoảng rừng nằm gần cổng Bắc Ô Long Thành.

Minh Thần liếc nhìn ba con hình nhân bằng rom treo bên hông đang bốc cháy xèo xèo,trầm giọng nói:

- Gã đã bắt kịp hình nhân.Chúng ta tạm thời an toàn.

Ngạo Nam nghe vậy thì thở phào sau đó cười ha ha:

- Ta đã bảo mà!Kiểu gì gã cũng nghĩ chúng ta chạy về môn phái mà đuổi theo hướng đó.Nghĩ lão tử là kẻ ngu sao?

- Nhớ không nhầm lộ trình này là do Tiểu Trà đề cập trước.

Minh Thần thẳng thắn vạch trần khiến Ngạo Nam thẹn quá hóa giận gầm lên:

- Trước sau quan hệ gì?Chẳng phải sau đó ta cũng ủng hộ con bé à?Ngươi có thể tôn trọng ân nhân cứu mạng một chút không?

Vừa rồi nếu không phải Ngạo Nam kích hoạt Bạo Phong Phù ném vào luồng sáng mà Đường Thiên đánh ra thì có khi cả hai đã ngã ngoài rồi chứ đừng nói đến chuyện tập kích hay bỏ chạy.

Minh Thần cười gượng không đáp.Mang ơn cái tên khó ưa này thực khiến người ta cảm thấy có lỗi với bản thân.

Đề ý thấy trong suốt quá trình Tiểu Trà vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Ngao Nam lo lắng nói:

- Con bé kia bị võ mông tới chết rồi à? Mau đưa ta xem thử?
- Không cần. Chỉ là tinh thần bị kích động ngất đi thôi.

Đang di chuyển tốc độ cao nên Minh Thần cũng lười trao đổi, hơn nữa giao thân thể mềm mại nhỏ nhắn này cho một tên khủng khủng như Ngao Nam gần thực sự cảm thấy không yên tâm. Nhờ nửa đường tuột tay thả rớt cái “bịch” thì thật sự không biết phải ăn nói với hắn ra sao.

Ngao Nam bỗng cau mày nói:

- Ta cảm thấy có gì đó không ổn. Đưa con bé đây!

Về mặt nghiêm trọng của Ngao Nam khiến Minh Thần cảm thấy hơi xoắn. Dù sao thì bị đánh mông mà cũng ngất cũng có hơi bất hợp lý, chưa kể bay nhảy này giờ mà vẫn chưa tỉnh thì có khi đã bị tên Nguyên Anh kia giờ trò quỷ rồi.

- Trong kinh mạch tồn tại một luồng dị chủng linh lực rất yếu.

Ngao Nam cắn răng nói:

- Bị gài rồi!

Một cơn ớn lạnh ập đến khiến Minh Thần khẽ rùng mình. Từ trên cao uy áp của cường giả Nguyên Anh đè nặng xuống khiến cơ thể hai người nặng như đeo chì.

Đường Thiên lơ lửng trên không trung, hai tay phát kinh bốp nát đám hình nhân của Minh Thần sau đó quăng xuống khu rừng:

- Về với chủ đi mấy đứa.

Ba cái hình nhân đã bị gài đánh về nguyên hình trở thành một đồng rom rạ, trên đường bay xuống chậm rãi quẹt vào nhau trở thành một quả cầu lửa lao về phía Minh Thần.

- Trảm!

Ngao Nam xoay người vùng kiếm chém cầu lửa đứt làm hai sau đó đẩy Tiểu Trà vào tay Minh Thần, sốt sắng nói:

- Dị chủng linh khí đã đẩy hết ra rồi. Người mang con bé chạy trước, ta đoạn hậu.
- ...

Trong tay Minh Thần lúc này không có vũ khí nên lực chiến giảm hơn phân nửa, lại thêm thân thể đang bị trọng thương nên gần chỉ có thể nặng nề gật đầu rồi ôm Tiểu Trà bỏ chạy hết tốc lực, thân thể phóng đi như tên rời cung chớp mắt đã thành một chấm nhỏ phía xa.

- Chạy nhanh quá đấy. Chậm lại chút coi!

Đường Thiên áp chương xuống, chương kinh tạo ra trong không khí một bàn tay khổng lồ đánh nát vụn những cây cỏ thụ nằm trên đường đi của nó.

Một chương bá đạo phong bế toàn bộ đường lui, thực lực chân chính của tu sĩ Nguyên Anh vừa tung ra lập tức khiến đối thủ cảm thấy nản lòng thoái chí.

(Quả nhiên tên này vẫn còn ả giấu thực lực.)

Nếu là người khác khi chứng kiến chênh lệch to lớn như vậy thì có lẽ đã tuyệt vọng, tuy nhiên Ngao Nam thì lại có cách đối mặt hoàn toàn khác. Gã rống lớn một tiếng rồi lao lên như con thiêu thân vùng kiếm vào bàn tay khổng lồ.

Lực phản chấn giống như một cái búa tạ đánh vào ngực Ngao Nam khiến gã phun ra một búng máu, trường kiếm chống đỡ chương lực vô hình giống như đang ngăn cản một quả núi nhỏ đang đổ ập xuống. Chương kinh liên tục đẩy lùi Ngao Nam, sau khi lưu lại trên mặt đất hai rãnh sâu dài năm mét gã rống lớn một tiếng chém đứt đôi chương kinh, hai luồng dư kinh tách ra nghiền nát mọi thứ trên đường đi trước khi nổ tung biến khoảng rừng phía sau Ngao Nam thành đất bằng.

Tiếng vỗ tay từ thiện vang lên, Đường Thiên từ trên trời từ từ hạ xuống hồ hững nhìn Ngao Nam như đang quan sát một con kiến gãy chết:

- Khá đấy. Đỡ được hai thành công lực của ta. Chắc chắn~Không phải dạng vừa.

Dạng vừa hay dạng rộng gì thì không biết, chỉ thấy Ngao Nam nửa quỳ trên mặt đất, cơ bắp nứt vỡ chảy máu đầm đìa nhuộm y phục trên người gã thành một màu đỏ thẫm. Gã đáp lại lời khen (đều) của Đường Thiên bằng một cái nhếch miệng:

- Sao bằng người được. Rõ ràng là tu sĩ Nguyên Anh lại đi giúp đám nhà cường hào ác bá làm chuyện xấu. . . Khụ khụ~Luong tâm vất cho chó gặm rồi à?

Đường Thiên không tỏ thái độ gì trước lời chỉ trích của Ngao Nam, gã chỉ từ từ bước đến rồi ngồi xổm xuống cho tầm mắt ngang bằng với thiếu niên không biết trời cao đất dày kia:

- Ta không hiểu. Tại sao ngươi lại đi tìm chết như vậy? Lừa gạt một nha đầu ngốc sau đó yên yên ổn ổn sống một đời chẳng phải tốt hơn sao?

Ngao Nam nhở ra máu tươi ngập ngựa trong miệng sau đó trầm giọng nói:

- Ngươi biết một người bị chó cắn đâm ra sợ chó thì cần chữa ra sao không?

Đường Thiên nhướn mày:

- Ra sao?

- Đánh con chó đấy một trận!

Ngao Nam giống như một con hổ rình trong bụi cỏ bất ngờ nhảy xổ ra vồ lấy con mồi, trường kiếm trong tay gã bẻ cong khiến phương hướng tấn công trở nên không thể phán đoán.

(Mau lẹ uyển chuyển sắc bén, vận dụng cùng chiêu thức sẽ tạo được uy lực kinh người... Tận dụng đặc tính của vũ khí... Mẹ khi! Không ngờ có ngày tính mạng của lão tử lại đặt vào mớ lí thuyết nhảm nhí này!)

Minh Thần dùng hết tốc lực bỏ chạy đến mức hai chân tê dại, cuối cùng cũng mơ hồ trông thấy một ngôi miếu xập xệ đổ nát. Còn chưa kịp vui mừng thì phía sau truyền tới một tiếng nổ vang sau đó thân thể Ngao Nam giống như đạn pháo bay vút qua mặt gã rồi đâm sâu vào ngôi miếu đổ nát.

Biết kẻ địch đang theo sát nên Minh Thần dù đã sức cùng lực kiệt không dám thả chậm tốc độ. Cắn chặt răng bức ra toàn bộ tiềm lực, nhờ vậy mới miễn cưỡng duy trì được tốc độ.

(Đáng lẽ giờ này sư phụ phải nhận được thư rồi mới đúng. Lẽ nào người đang mai phục bên trong?)

Đường Thiên giống như chim ưng đang vờn con mồi dưới mặt đất. Giờ đây gã đang rất phân vân nên xử lí đám hài tử không biết trời cao đất dày này ra làm sao. Hắn nói là vui có chừng dừng đúng lúc, tuy nhiên không lưu lại vài dấu ấn khó quên thì đúng là lãng phí dịp này. Dù sao đây cũng là những đối thủ đầu tiên mà gã coi trọng sau suốt từng ấy năm quy ẩn giang hồ.

- Hử? Có gì đó sai sai.

Bỗng Đường Thiên khựng lại, gã nhìn chăm chăm vào ngôi miếu hoang rồi chặc lưỡi:

- Ày~ Chuyện đến nước này đừng nên trách ta. Có trách thì hãy trách số các ngươi quá nhỏ a!

Minh Thần thờ phào khi thấy áp lực từ trên phủ xuống bỗng tiêu tán, quả nhiên sư phụ đã nhận được thư của gã. Cũng phải thôi, một lần cãi thư trước cửa, một lần dùng phép gửi thư mà còn không được thì đúng là hôm nay trời muốn diệt bọn họ rồi.

Nặng nề quỳ sụp xuống trước cửa miếu, giờ Minh Thần mới cảm thấy những cơn đau nhức khủng khiếp đang chạy khắp cơ thể. Tuy nhiên để tiêu trừ nỗi sợ đối với cao thủ Nguyên Anh thì chút thương tích này vẫn còn là cái giá quá rẻ. Tuy phi vụ giải cứu có hơi ngoài ý muốn nhưng không ảnh hưởng gì nhiều, tiếp theo chỉ cần nhờ sư phụ ngăn cản đám cưới là được.

- Sư phụ...

Thấy tiếng bước chân vang lên, Minh Thần vui mừng ngẩng đầu nhưng vừa nhìn thấy đối phương thì mặt gã liền biến sắc.

...

- Sư phụ, đây là thư đề nghị xin được tăng trợ cấp hàng tháng đã được đông đảo đệ tử kí. Mong người...

Văn Tèo run bần bần đưa ra tờ giấy dày đặc chữ. Khốn khổ cái thân gã vì thấp cổ bé họng nên bị đẩy cho cái nhiệm vụ tự sát này. Mọi khi đều là thắng Tinh Vũ bị đẩy đi nhưng vấn đề là hắn có một cái sư phụ xinh đẹp để dựa lưng, còn gã thì...

- Bị mù à?

Tiêu Viêm quăng ra một cái ánh mắt khiến gã sợ đến mức cảm tưởng như chết đi sống lại vẫn còn sợ. Trong lúc lo sợ sẽ bị chương môn đại nhân một chương vỗ chết Văn Tèo vội lấy ra một tờ giấy được gấp gọn gàng:

- Phải rồi! Đệ tử nhật được một bức thư đặt ngoài cửa!

(Thư? Sao nãy không nhìn thấy? Hay là vừa rồi ta giả lên?)

Tiêu Viêm linh cảm thứ này có liên quan đến vụ Minh Thần đập cửa phòng gã nên nói:

- Đọc đi.

Văn Tèo giống như được miễn tội chết vội vàng mở những nếp gấp của tờ giấy ra. Thế nhưng vừa nhìn vào nội dung thì vẻ mặt của gã thay đổi từ ngạc nhiên đến kinh hãi và cuối cùng thì trầm ngâm. Cơ mà Tiêu Viêm không nhìn ra được những biểu cảm đặc sắc ấy vì gã còn đang bận cầm mặt vào mảnh vai màu hoàng kim trên bàn.

- Sao thế? Mù chữ à?

Văn Tèo giật mình, lắp bắp:

- Dạ... Không, không... Đây là thư gửi từ Tài Phong, họ gửi đến những khoản chi tiêu... Có vài dòng đệ tử đọc không hiểu.

- Khốn khiếp! Đang nước sôi lửa bỏng thu với chi cái mẹ gì?!

- Đệ tử cũng nghĩ thế.

Tiêu Viêm đặt cây bút thấm đầy mực chu sa xuống sau đó cầm lên một tấm phù, lạnh lùng nói:

- Nếu hết chuyện thì rút đi.

Thanh âm của chương môn lung bùng trong lỗ tai Tèo, gã cảm thấy trong tim mình rộn lên những dòng cảm xúc vừa sợ hãi vừa hưng phấn, kèm theo đó là cảm giác hả hê đến lạ:

- Đệ tử tuân lệnh.

Tiêu Viêm thấy thái độ của gã có hơi kì lạ nhưng vì đang bận sửa cái pháp bảo mới nên cũng mặc kệ:

- Ra ngoài nhớ đóng cửa.

Văn Tèo khép cửa lại rồi bước đi ngoài như người mất hồn. Chợt gã thấy một “cái gì đó” đang vỗ cánh phệ phệ bay tới, nhìn kĩ thì phát hiện đó là một con hạc giấy tạo thành từ một mảnh giấy viết đầy những chữ.

Ma xui quỷ khiến thế nào Văn Tèo lại vờn tay bắt gọn con hạc giấy. Không ngoài dự đoán, nội dung trên con hạc là thư cầu cứu của Minh Thần.

(Các người đi cứu hần thì chết theo hần đi. Đừng trách ta, đây đều là do các người tự chuốc lấy.)

...

- Khắc khắc~ Tự dung có mấy khối thịt non mềm đến để lão tử bồi bổ. Đúng là khổ tận cam lai (*)a!

(*): Hết đau là sẽ... sướng

Trong miếu hoang là một nam nhân anh tuấn nhưng có cặp đồng tử đen kịt và có những hoa văn đỏ như máu chạy từ bàn chân lên tới mặt. Hai tay của gã phân biệt nắm đầu Ngạo Nam và Minh Thần lúc này đã hôn mê bất tỉnh. Hai thiếu niên lúc này công lực đã không còn nổi một phần mười, gặp phải mặt hàng phân diện nào thì cũng đều là cá nằm trên thớt.

Lại nói, có lẽ độc giả chưa quên (cơ mà chắc là ai cũng quên hết rồi) tên quỷ xui xẻo chạm mặt Thanh Dương khi nàng vừa đặt chân tới trang viên. Sau khi tẩu thoát thành công và phát hiện phong ấn bị gỡ bỏ thì gã chạy tới miếu hoang này tu luyện chờ ngày báo thù. Vì miếu hoang này cách Ô Long Thành khá xa nên rất thích hợp cho quỷ vật ẩn náu, chưa kể thỉnh thoảng còn có người đi ngang để bồi bổ. Tuy nhiên suốt mấy ngày liền chưa có ai ghé qua khiến gã đói mồm cả mồm, đang định há mồm định chửi trời chửi đất cho bõ tức thì bỗng có hai tên bán tiên lết vào khiến gã mừng đến rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chuẩn bị động phòng

- Nên ăn thế nào đây? Tốt nhất là ăn ngay cho nóng, còn hai quả tim thì bấm nhỏ phơi khô ăn dần.

Gã ngồi xồm xuống phả hơi thở hôi tanh vào mặt Tiểu Trà:

- Mà khoan, nha đầu này da mỏng thịt mềm đem bóp vụn làm món khai vị thì hết xảy.

Tiểu Trà vẫn đang hôn mê hoàn toàn không hay biết bản thân đang gặp nguy hiểm.Tên quý quảng Minh Thần và Ngao Nam vào một góc rồi sốt sắng vờn bàn tay xương xẩu về phía nàng.Cánh tay gầy như kim sắt tóm vào bả vai mang theo hơi lạnh đặc trưng của xác chết khiến cặp chân mày thanh tú của Tiểu Trà khẽ nhăn lại,thấp giọng kêu đau.

- Hey!

Thanh âm như sấm rền khiến tên quý thoáng dừng lại.Dừng lại không phải vì bị tiếng quát kia dọa sợ,mà bởi tò mò không biết kẻ nào dám to gan phá hoại chuyện tốt của gã.

- Hít~Hà~Hít~Chờ chút...Hít~Phew...

Hắn khom lưng chống gối thở phì phì một lúc rồi mới khập khiễng bước vào căn miếu:

- Nhà đẹp nhỏ.Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng mấy đứa này không phải đồ ăn.Người thả chúng đi có được không?

Tên quý ném Tiểu Trà ra phía sau rồi đứng ưỡn ngực dạng chân như đang bảo vệ kho lương thực,hất hàm hỏi:

- Người là thằng nào?

Hắn nghe vậy thì khẽ nhăn mày,không kiên nhẫn nói:

- Bớt xàm ngôn.Sắp đến lễ cưới rồi ta không có thời gian chơi với người đâu.Chỉ cần nói thả hay là không?

Tự dưng có thằng chạy vào hất đồ mâm cơm thì đến người thường còn nổi khùng nữa là quý.Gã ngửa cổ rút từ trong miệng ra một thanh đao hình dáng đơn giản nhưng sắc bén,thân đao sáng bóng tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lạnh khiến người nhìn không rét mà run.

- Phệ Hồn không giết vô danh cầu.Xưng tên đi!

Thái độ vênh váo của đối phương khiến hắn khẽ nhăn mặt,buồn bực nói:

- Một mảnh tàn hồn mà cũng gây to quá nhỉ.

Khi còn sống Phệ Hồn là sát thủ lừng danh,khi chết thì cũng là một quý tướng dưới một hồn trên ngàn hồn.Ấy thế mà hôm nay lại bị một tiểu tử mặt non choẹt tỏ rõ thái độ khinh thường như thế này thì chịu làm sao thấu.Gã rống lớn một tiếng rồi chủ động tấn công,lưỡi đao mang theo sát khí cuộn cuộn bổ thẳng vào đầu hắn,ngoài ra còn có tiếng đao ngâm giống như ma quỷ đòi mạng chấn nhiếp tinh thần đối phương.

Phệ Hồn chủ động tấn công như vậy rất hợp ý hắn.Ở nhà có một cái như hoa như ngọc nương tử đang chờ hắn cưới về thì chỉ có thần kinh mới muốn đứng tại cái nơi tối tăm hôi hám này hàn huyên cùng một tên quý hồn xấu tệ.Chưa kể nếu để một cuộc nói chuyện kéo dài ra thêm một chương nữa thì chắc sẽ chẳng còn độc giả nào kiên nhẫn ở lại xem hắn trang bực.

Tại thời điểm Phệ Hồn nghĩ rằng hắn đã sợ tới đời cả người ra rồi thì bỗng thân thể hắn vận vẹo biến dạng nhìn hết sức quái dị.Lưỡi đao chém qua cái “thứ” kì dị ấy thì giống như chém vào một vũng nước,kình lực mạnh mẽ nhưng toàn bộ đều đánh xuống mặt đất tạo ra một vết nứt sâu hoắm.

Tránh được một đao,hắn lướt tới phản công nhanh như chớp.Hai cước tung ra chỉ vền vền trong một cái chớp mắt,cuộc đầu tiên đá vào chân trái khiến Phệ Hồn mất cân bằng rồi lập tức đạp thẳng vào sườn trái của đối phương đánh văng thân thể nặng gần trăm cân của gã lên sau đó “ầm” một tiếng đụng mạnh vào một cây cột lớn.

Thì ra dị tượng mà vừa rồi Phệ Hồn nhìn thấy là tàn ảnh của hắn,nhưng vì tốc độ của hắn vẫn còn chậm nên tàn ảnh mới bị kéo dẫn như vậy.

Khinh công trên giang hồ có hai loại cảnh giới.Một là khi di chuyển lưu lại tàn ảnh tạo cảm giác như có vô số phân thân,hai là đẩy tốc độ lên tới cực hạn rồi lập tức biến mất vô tung vô ảnh,mà hắn là nằm ở giữa nên mới có một màn như vừa rồi.Kì thực hắn cũng muốn dùng tốc độ cao để trực tiếp biến mất,vừa ngẫu vừa khiến đối phương sợ vỡ mặt.Cơ mà vì thân thể này vẫn còn quá yếu nên có bao nhiêu thì đành phải dùng bấy nhiêu vậy.

Phệ Hồn bị thương không nặng,tuy nhiên pha phản đòn mẩu mực của hắn khiến gã vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi.Bằng chứng là ngay khi vừa bật dậy thì gã liền hung hăng quát hỏi:

- Người không phải thằng nhãi bình thường!Người là ai?

Hắn không đáp mà quỳ một chân xuống loay hoay cởi giày,vừa rồi bứt tốc đột ngột khiến giày của hắn rách tả tơi hết cả nên tốt nhất là cởi ra cho bớt vướng víu.

- Thằng khốn!Tao đang hỏi mày đấy!

Lẹp bẹp~

Hắn quăng hai cái giày rách qua một bên sau đó đứng dậy nhìn xoáy vào Phệ Hồn:

- Cứ đánh tiếp được không?Ta thực sự không có thời gian đâu.

Nhục!

Nhục sip!

Ban đầu Phệ Hồn chỉ muốn tìm hiểu về lai lịch của hắn cho thỏa chí tò mò, để biết xem đối phương là con nhà danh gia vọng tộc hoặc là đệ tử của đại môn phái nào. Đây chỉ là phản ứng hết sức bình thường khi bắt gặp một đứa nhỏ mà có võ thôi. Ấy thế nhưng sao khi qua miệng hắn thì gã lại giống như thăng hèn không dám ứng chiến phải dùng võ mồm vậy?

Cái gì cũng có giới hạn, quý cũng có tôn nghiêm của quý chứ không phải mặc ai muốn nói gì thì nói. Chỉ thấy Phệ Hồn nâng đao lên trước mặt, tay trái bốc lên một luồng khí tím vậy quanh bàn tay như ngọn lửa bập bùng. Gã đẩy ngọn lửa đó vào lưỡi đao, lập tức khí thế của thanh đao tăng lên gấp bội, tà khí cuộn cuộn khiến ngôi miếu giống như sắp bốc cháy.

Phệ Hồn nghiêng răng ken két:

- Hôm nay nếu ngươi không chết thì là ta vong!

Hắn bắt lực giờ hai tay lên trời:

- Bớt nói nhảm hộ bố cái! Mà ngươi vốn đã chết rồi còn gì.

Sau khi rống một tiếng dọa mấy con nhện trong ngôi miếu rơi rụng là tả, Phệ Hồn phóng tới vùng loạn đao trong tay đánh ra vô số đao ảnh tạo thành tám lưới kín kẽ phủ xuống phong tỏa mọi lối thoát của hắn.

- Thiên La Đọa Mệnh!

Hắn một mồi thờ hất ra, năm ngón tay tụ thành trảo đi xuyên qua kẽ hở của tám lưới nắm lấy cổ tay Phệ Hồn rồi bắt ngờ vận thật mạnh, kinh khí hình xoắn ốc như một sinh vật sống trườn lên cánh tay của Phệ Hồn, đi tới đâu thì ống tay áo của gã liền tan nát đến đấy.

Lực tay của hắn không mạnh, nhưng nội lực kì lạ trực tiếp ảnh hưởng tới quỹ thể mới là lí do khiến gã thất kinh. Kê ra đòn thoáng ngừng lại khiến lưới đao ập xuống người hắn cũng tan biến theo, một chút đao kinh còn sót lại đã chẳng còn bao nhiêu uy lực nên chỉ đủ cắt ra vài vết rách trên y phục tân lang đỏ chót của hắn.

Phệ Hồn không dám ham chiến, một chân đạp mạnh vào ngực hắn định mượn lực thoát ra. Thế nhưng bản thân gã là đao khách chứ không phải quyền sư, một cước đạp ra vừa vung về lại đẩy sơ hở nên lập tức bị hắn vuron tay bắt lấy. Giờ thì có đến hai luồng dị kinh cùng tràn vào làm nội lực trong kinh mạch gã chạy tán loạn, thỉnh thoảng lại xung đột lẫn nhau khiến Phệ Hồn đau nhức đến độ tưởng như có thể chết thêm lần nữa.

Đứng mãi ắt sẽ có sơ hở, Phệ Hồn hai lần ăn quả đắng nên không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ, chân còn lại tụ lực đá ra một cước cực mạnh. Hắn đã chiếm được rất nhiều lợi thế nên không ham chiến, hai tay buông lỏng nhảy lùi lại tránh một đòn cực mạnh của đối thủ.

Vừa lấy lại tự do Phệ Hồn lập tức vận công đẩy nội lực của hắn ra ngoài, đồng thời còn nhả ra chưởng khí tạo thành một quả cầu bao bọc quanh cơ thể, kẻ nào mạo hiểm xâm phạm khó tránh khỏi cảnh rữa da tróc thịt.

Cơ mà hắn cũng không có hứng thú vượt qua chưởng khí để chơi với Phệ Hồn mà đi về phía Ngao Nam và Minh Thần. Qua kiểm tra thì có thể nhận định hai con hàng này ngoại trừ linh lực cạn kiệt thì cũng chỉ bị thương ngoài da, tuy nhiên đây cơ thể vượt qua giới hạn đã khiến cho kinh mạch bị tổn hại không ít.

- Là các ngươi tự làm khó mình. Cơ mà ta cũng có một chút trách nhiệm.

Hắn đưa công lực Kim Chung Trạo Nhị Quan vào lòng bàn tay rồi đặt tay lên ngực hai thiếu niên. Nội lực Kim Chung Trạo trị thương rất hiệu quả, vận chuyển qua vài chu thiên thì những nơi kinh mạch nứt vỡ đã bắt đầu lành lại, hơn nữa khôi phục sau thương tổn còn giúp cho kinh mạch càng trở nên bền chắc hơn.

Nhân họa đắc phúc, làm việc tốt ắt sẽ được báo đáp. Mặc dù thành thật mà nói thì hắn cũng không cần việc tốt của hai người cho lắm.

Bỗng sau lưng truyền đến một tiếng rống giận:

- Dám phân tâm? Đánh chết con mẹ ngươi!

Hai không gấp không loạn quay lại vùng song chướng chống đỡ. Nội lực thay đổi rất nhanh, từ Kim Chung Trạo chuyển thành Cửu Tử Tà Công, kinh khí màu tím tỏa ra từ lòng bàn tay giăng co với chưởng khí màu đen trong tay Phệ Hồn.

- Vừa rồi chẳng qua là lão tử bị bắt ngờ thôi. Không đánh trúng được ngươi thì dùng chưởng khí đốt chết ngươi, để xem ngươi còn giờ được trò quý gì! Khặc khặc~

Hắn khẽ nhếch miệng:

- Cũng bắt đầu có ít trí khôn giống người rồi đấy.

Tuy nói lời mỉa mai nhưng mặt hắn thì đỏ bừng, đã có dấu hiệu bị nội thương. Một kẻ tu luyện gần hai đời người như Phệ Hồn có công lực mạnh hơn hẳn gấp nhiều lần là điều chắc chắn, dù xét về chiều sâu lẫn tốc độ đều không bằng nhưng nếu đấu nội lực thì hiển nhiên gã đứng ở thế bất bại.

Đang trong hiểm cảnh vậy mà hắn bỗng nghiêng đầu nói:

- Hello cưng. Ngủ hơi lâu rồi đấy.

Phệ Hồn không dám phân tâm, chỉ hơi liếc mắt nhìn theo hướng ánh mắt của hắn. Thì ra con bé vừa rồi gã định ăn thịt đã tỉnh lại, đang dùng ánh mắt mờ mông đánh giá xung quanh.

- Hừ! Nói lời từ biệt luôn đi!

Đang giao đấu mà phân tâm, hành động của hắn chẳng khác nào cho Phệ Hồn một cái bạt tai thẳng mặt, như đổ dầu vào ngọn lửa giận vốn đã cháy bùng bùng của gã. Phệ Hồn rống lớn, quỹ khí giống như sóng dữ mang theo áp lực cực lớn ập đến khiến nội tạng hắn đau nhói, khóe miệng đã bắt đầu có máu ứa ra.

- Đại ca!

Tiểu Trà thấy hắn bị thương thì lòng như lửa đốt, tuy nhiên quỹ khí quất vào mặt nóng rất khiến nàng không dám tiến lại gần, hơn nữa nàng cũng chẳng biết phải làm thế nào để giúp hắn. Nhìn họ giống như không đơn giản chỉ là đang thi xem ai khỏe hơn a!

Phệ Hồn thấy con bé có dấu hiệu manh động thì gầm lên:

- Mẹ kiếp! Ngươi bước qua đây lão tử liền vật cở ngươi!

- Chém gió đấy. Có nhớ cái ta dạy ngươi không?

Hắn mỉm cười thân thiện:

- Sút thẳng vào đầu nó.

So đấu nội lực là một hình thức thi đấu cần nhiều sự tinh tế. Bất kì tác động từ bên ngoài nào cũng có thể khiến một trong hai rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục nên Phệ Hồn vội tự chú trọng khí bao quanh cơ thể.

- Dinh phải chú trọng khí thì đến cộng lũng cũng chẳng còn. Ngươi có ngon thì nhảy vào! Lão tử thách cả họ nhà ngươi luôn!

Tiểu Trà hơi do dự nhưng cuối cùng nàng cắn răng lao về phía chú trọng khí nồng nặc. Mạng của nàng là do đại ca nhất về, nếu có chết thì cũng phải là vì đại ca mà chết.

(Con bé này điên thật rồi!)

Phệ Hồn vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Giống như người thợ săn bố trí bẫy sập rồi bỗng có con gấu thấy thế liền lao đầu vào xin chết. Thật sự, thật sự khiến người ta cười muốn bể hai bên sườn.

Thế nhưng mới hé miệng định cười thì cơ hàm gã bỗng cứng đờ. Chú trọng khí cuộn cuộn bỗng ùn ùn kéo nhau đi, mà nguyên nhân là vì hắn đang... há miệng hút lấy toàn bộ chú trọng khí.

- Cái con mẹ gì vậy!?

Mỗi hình thức tu luyện đều có những ưu và nhược điểm. Nội lực mà con người tu luyện có đặc tính là biến hóa, khi thì vô hình vô ảnh không thể nắm bắt, lúc lại cứng rắn hơn cả kim thiết. Còn thi quý thì lại tu luyện thi khí, chuyển hóa âm tính trong xác chết thành chú trọng khí để nâng cao sức mạnh. Tuy rất bá đạo, tuy nhiên chú trọng khí lại là thực chất, chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi chú trọng khí khó khăn lắm mới luyện ra được bay mất tiêu.

Mà hắn chính là dựa vào đặc tính này của chú trọng khí mà đẩy Phệ Hồn vào hiểm cảnh. Tuy nhiên trực tiếp nuốt chú trọng khí vào bụng thì xem ra hắn cũng không thọ được lâu.

Tại thời điểm Phệ Hồn đang sốc đến ngất ngẫn cả người thì một chiêu Huyền Vô Ảnh nhanh như chớp đá hai cước vào huyệt Thái Dương và mang tai của gã.

Kì thực với sức của Tiểu Trà thì chẳng đủ gây tổn thương nghiêm trọng gì cho gã, tuy nhiên linh lực mà Đường Thiên truyền vào cộng thêm kinh lực vừa nãy Phệ Hồn đánh vào vai nàng lại vô tình làm tăng uy lực cho Huyền Vô Ảnh. Đây cũng là một năng lực đặc biệt của Tiểu Trà mà hắn mới phát hiện được không lâu, đó là nội lực của con bé không có thuộc tính. Đồng nghĩa với việc Tiểu Trà có thể điều khiển bất cứ dòng chân khí nào trong người dù đó là chân khí dị chủng từ ngoài truyền vào.

Có thể hiểu nguyên lí của năng lực này giống như một viên pin, bất cứ năng lượng nào truyền vào đều được tích tụ bên trong và bản thân con bé có thể lựa chọn khi nào sẽ phóng thích nguồn năng lượng ấy.

Tuy nhiên, vì sức chứa của kinh mạch có hạn nên năng lực này giống như con dao hai lưỡi. Năng lượng càng mạnh thì áp lực lên kinh mạch càng lớn, nếu lạm dụng thì không chỉ kinh mạch đứt gãy mà còn có nguy cơ chân khí khác hệ xung khắc lẫn nhau khiến chủ nhân nổ banh xác.

Cơ mà banh xác hay không thì đó là chuyện sau này, chuyện của tương lai chưa xảy đến. Còn ở hiện thực thì Tiểu Trà đã đá nát sọ Phệ Hồn, kinh khí xoáy sâu vào xương đầu tạo ra hai vết lõm rất đáng sợ. Nếu là người thì vết thương này đã khiến Phệ Hồn không chết cũng tàn phế, tuy nhiên đối với thi quỷ như gã thì đây chỉ là chín con trâu mất một sợi lông. Xác thịt đối với gã chẳng qua chỉ là cái bình chứa không hơn không kém, chưa kể loại thương thế này gã chỉ cần vài canh giờ là có thể hồi phục hoàn toàn.

Phệ Hồn nhắc chân đạp Tiểu Trà văng vào tường, phần nộ rống lên:

- Còn tưởng là tiên thuật gì làm lão tử sợ hết cả hồn! Cút!

Khi giao đấu nội lực thông thường hai bên đều sẽ bất động, hai chân trụ vững dưới đất như bàn thạch. Tuy nhiên gã tự biết công lực của mình vượt xa hẳn nên khinh thường chỉ dùng một chân trụ, nhưng cũng bởi công lực đang dồn cả lại đối phó với hắn nên cú đá vừa rồi chỉ đủ khiến Tiểu Trà bị thương nhẹ mà thôi.

Bỗng nội lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, áp lực giống như sóng dữ cuộn cuộn ập tới khiến Phệ Hồn phải vội ngưng thần chống đỡ. Kì lạ là luồng nội kinh này không chỉ có Cửu Tử Tà Công mà còn bao gồm cả chưởng khí của gã. Hai luồng nội lực chí âm chí tà lúc này kết hợp cùng nhau khiến uy lực tăng gấp bội, đã có thể đầu ngang ngửa với Phệ Hồn.

Nhận ra điều này, Phệ Hồn đắc ý cười to:

- Ngươi cũng có tài đấy. Lại có thể dùng chưởng khí của ta chống lại ta. Tuy nhiên chưởng khí ngươi nuốt vào chỉ là một phần, còn lão tử thì vẫn có nhiều lắm. Khi chưởng khí trong người cạn sạch cũng là lúc ngươi chết không toàn thây!

Không còn nội lực Cửu Tử Tà Công bảo vệ thì chưởng khí sẽ ăn mòn cơ thể, đừng nói là chết không toàn thây, có khi đến xương cốt cũng bị ăn không còn một mảnh.

Nhưng đúng vào lúc Phệ Hồn đắc ý nhất thì chưởng khí trong người gã bỗng nổ tung. Hay chính xác hơn là kinh mạch tại nơi bị Tiểu Trà đá trúng đột nhiên nổ tung khiến công lực bất ngờ giảm mạnh, nội lực của hắn thừa dịp ấy tràn vào càn quét khiến kinh mạch khắp người gã đồng loạt đứt gãy kéo theo da thịt nứt vỡ bong tróc, chưởng khí tràn ra từ vết nứt nhìn kinh dị vô cùng.

Cơ thể thi quỷ đã chết đi sống lại nên không giống con người, xúc giác đã không còn nên không thể cảm nhận được đau đớn. Chính vì thế nên mặc dù bị hắn đánh trúng rất nhiều nhưng gã không hề tỏ ra suy yếu. Tuy nhiên gã chịu được không đồng nghĩa thân thể gã cũng chịu được, kinh mạch liên tục bị công kích lại còn phải căng ra để so đấu nội công thì sớm muộn gì cũng vỡ nát. Và Huyền Vô Ảnh của Tiểu Trà chính là xúc tác giúp cho quá trình ấy diễn ra nhanh hơn.

Phệ Hồn bị nội lực của hắn đánh văng vào bức tường gần đó, gạch vụn ầm ầm đổ xuống đè lên thân thể đã nứt toác của gã. Xem ra kẻ thắng người bại đã quá rõ ràng.

- Không thể nào! Sao có thể như vậy? Ta không can tâm!

Phát kinh đánh bay đồng gạch vụn, Phệ Hồn rống lên:

- Ta không can tâm!

Chưởng khí như một bày nhện chạy dọc bốn bức tường nhanh như cắt đã bao phủ lối ra của ngôi miếu hoang. Lần này chưởng khí cực kì đậm đặc, xem ra Phệ Hồn đã quyết định nỏ hết tinh huyết ra để chơi lớn một phen.

(Cảnh tượng này... Sao quen quá vậy?)

Tiểu Trà không để ý tới vết thương mà mở to mắt ngây ngốc nhìn về phía hắn. Nàng bỗng nhận ra đây là cảnh tượng nàng từng trông thấy trong mơ, một bóng đen không lồ đen kịt tràn đầy chưởng khí, còn đại ca thì đứng che chắn cho nàng, trên miệng còn treo một nụ cười lạnh lẽo rung leng keng.

Hắn hít sâu một hơi rồi thở hắt ra. Tuy đã chuẩn bị từ trước nhưng hắn vẫn không thể quen được với chuyện này:

- Tiểu Trà. Sống tốt nhé.

Chưa hiểu ý hắn là gì thì Tiểu Trà bỗng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, bên tai vang lên tiếng gió rít sau đó bản thân đã xuyên qua mái ngói cũ nát rồi nhẹ nhàng đặt mõng xuống thăm cỏ cách ngôi miếu khá xa.

Uỳnh~

Đột nhiên ngôi miếu nổ tung, trong ngọn lửa còn có chưởng khí màu đen của Phệ Hồn. Tiểu Trà chưa có kinh nghiệm giang hồ nên không biết, chứ nếu ai hiểu biết rộng rãi nhìn vào liền nhận ra Phệ Hồn đã...

- Tự bạo đan điền. Đồng quy vô tận.

Thanh âm bán nam bán nữ vang lên từ phía sau khiến Tiểu Trà vội quay lại. Khi thấy người đó nàng liền khóc rống:

- Ông chú...Đại ca...đại ca...Ô ô...

Huyết Nguyệt Ma Quân tiến đến xoa đầu cô bé, giọng dài nói:

- Sống chết có số.

- Đều tại Tiểu Trà. Nếu không phải Tiểu Trà bảo mọi người tập trung ở nơi này...Nếu...

Trước đây khi nhà Pác Cha bị niêm phong thì những gia đình trẻ tuổi bị bắt đi tòng quân, còn những đứa trẻ như nàng thì bị vất ra đường mặc kệ sống chết, bị người trong thành đuổi như đuổi tà nên nàng chỉ còn biết đi lang thang cho đến khi bắt gặp cái miếu hoang này. Trong ấn tượng của nàng nó là nơi bí mật cũng như an toàn nhất, nhưng ai ngờ...

- Cô nương đừng tự trách mình, bằng không người đã khuất sẽ chẳng thể yên lòng.

Huyết Nguyệt Ma Quân vung về ôm lấy Tiểu Trà, lập tức nàng xúc động rúc đầu vào áo gã mà khóc rống. Suy cho cùng thì nàng vẫn chỉ là một tiểu cô nương, dù trải qua một vài biến cố nhưng tâm trí vẫn còn rất non nớt. Ai đó chết đi đương nhiên mang tới cho nàng đã kích rất lớn, chưa kể người chết còn là ân nhân giúp đỡ nàng trong thời điểm khó khăn nhất.

- Ta đã hứa sẽ thay người đó bảo vệ cô nương thật tốt. Vậy nên...nếu cô nương không còn ai thân thích thì về Huyết Nguyệt Thần Giáo với ta có được không?

Tiểu Trà quệt nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Không được. Thần tiên tỷ tỷ nhất định sẽ rất đau buồn, Tiểu Trà phải ở bên tỷ ấy.

Huyết Nguyệt Ma Quân vội nói:

- Cô nương là do hấn mạng về. Nếu nhìn thấy cô nương thì chẳng khác nào nhìn thấy hấn, vậy thì chỉ khiến tỷ tỷ của cô nương càng thêm đau khổ mà thôi.

- Như vậy...như vậy...

Tiểu Trà buồn bã cúi đầu:

- ...chúng ta đi thôi.

(Tiểu huynh đệ liệu việc như thần. Nếu đổi lại là ta thì vừa rồi thật không biết phải khuyên bảo ra làm sao.)

Huyết Nguyệt Ma Quân nắm bàn tay bé nhỏ của Tiểu Trà, ôn tồn nói:

- Đi thôi.

Nàng rom róm nước mắt nhìn về phía ngôi miếu đang bốc cháy hừng hực cho đến khi ngôi miếu bị những tán cây che khuất, chỉ còn khói đen nghi ngút lớn vờn bám vào những đám mây như thể có ai đang đốt một cây nhang khổng lồ.

...

Lăng gia, giờ lành đã đến.

- Tân lang vẫn chưa đến à?

- Mà tân lang, tân nương là ai vậy? Một chút thông tin cũng không có, thật vô lý hết sức!

Đoàn khách kéo dài từ Đại sảnh đến cửa lớn của Lăng gia, ai cũng mang vẻ mặt vừa hoang mang vừa tò mò trước cái đám cưới không có rước dâu hay kèn trống gì cả. Đứng một cái thông cáo toàn bộ Ô Long Thành rồi ngay hôm sau liền bãi đường thành thân, thật sự nhanh tới mức khiến người ta không kịp trở tay thay quần áo.

- Không biết khuê nữ nhà ai mà xui xẻo như vậy.

- Thậm chí còn không rước dâu. Người xem, Lăng gia đúng là càng ngày càng không coi ai ra gì.

Bên ngoài bàn tán xôn xao là vậy nhưng không khí trong nội bộ Lăng gia lúc này thì còn nóng hơn gấp mấy lần. Lăng Hồ đi đi lại lại đã mấy vòng quanh cái bàn kê giữa nhà, trên tay gã là đồ tân lang đỏ chót nhưng chân chừ không dám mặc. Sự biến mất đột ngột của Lăng Bảo mang cho gã cơ hội mà có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, tuy nhiên vấn đề nằm ở chỗ gã không có vốn liếng gì để bàn điều kiện với Thanh Dương, thế nên dù có bãi đường thành thân thì cũng chỉ là có tiếng chứ không có miếng.

Trừ khi có thể thuyết phục Đường Thiên thực hiện Di Hồn Đại Pháp một lần nữa, nhưng ai biết được tên điên ấy có tốt bụng đột xuất lần nữa hay

không.Nhờ mà...

Đôi ăn vụng,bắn làm liều.Mỹ nữ trước mắt mà không dám làm gì thì cất dế ném xuống sông được rồi.Lăng Hồ nghĩ vậy và cắn răng khoác lên mình bộ áo tân lang sau đó đẩy cửa bước ra.

- Phụ thân!?

Vừa đẩy hai cánh cửa thì Lăng Hồ liền bắt gặp phụ thân Lăng Long đang diện một bộ đồ chót gáp gáp đi ngang.Bị con trai bắt gặp ngay tại trận,mặt già của Lăng Long có hơi đỏ lên nhưng rất nhanh liền khôi phục phong thái của gia chủ:

- Ngươi mau đi thay đồ.Lễ cưới sắp sửa bắt đầu rồi.

Lăng Hồ bắt mắt kêu lên:

- Phụ thân!Người làm thế mà coi được à?

Nhìn vẻ mặt đỏ bừng tức giận của con trai,Lăng Long điềm nhiên đáp:

- Câu đấy ta nói mới đúng.Ngươi đường đường là...

- Đừng có đem cái chuyện gia chủ ra nhai đi nhai lại!

Lăng Hồ gạt phắt đi,gần giọng:

- Con biết phụ thân cũng có ý đồ với tiên tử.Nói cho người biết,nữ nhân này con đã chắm từ trước!

Cuộc nói chuyện càng lúc càng đi đến bế tắc,Lăng Long không còn cách nào khác là chửi cho thẳng con một trận để gã biết khó mà lui:

- Vậy lão tử cũng nói cho ngươi biết: Thanh Dương bây giờ cắm hận chúng ta đến tận xương tủy,cho dù ngươi cưới được nàng thì ngươi nghĩ có thể mang nàng lên giường chơi thế nào thì chơi à?Ngay thời điểm nhận lại được dế từ nàng ta sẽ giết ngươi như một con cẩu.Đừng nghĩ lễ cưới của người phạm có ý nghĩa đối với tiên nhân!

Lăng Hồ nghe vậy thì hơi rén.Thông thường thì sau khi báai đường thì người vợ phải hoàn toàn tuân theo chồng,tuy nhiên gã đã quên mất đối tượng vốn không phải người bình thường.Nghĩ đến cảnh vừa kéo quần xuống chuẩn bị động phòng thì bị một chường vỗ thành thịt nát khiến Lăng Hồ không nhịn được rùng mình:

- Vậy...vậy còn phụ thân?

Luận về tâm cơ thì Lăng Hồ thúc ngựa cũng không đuổi kịp cha gã,chẳng thế mà mới nhỏ ra một câu đã khiến gan của Lăng Hồ teo lại bằng cái móng tay.Tuy nhiên Lăng Long cảm thấy chưa đủ,nhất định phải triệt tiêu hết mộng tưởng của thằng con trai để tránh đem dài lắm mòng:

- Chỉ còn một tấm mộc bài duy nhất để giữ chân Đường Thiên,thời điểm ràng buộc chắm dứt cũng là ngày tàn của Lăng gia.Thời điểm hiện tại chỉ có thể bám vào cây cổ thụ Thiên Kiếm Môn,chờ ngày họ phát hiện ra mà phái người tới giết tên Đường Thiên kia.Thanh Dương muốn dế từ được yên ổn,dù không muốn cũng không thể không chấp nhận lễ cưới này.

Phía trước là hồ đang nhe nanh múa vuốt,phía sau là rừng đang ngủ.Trước hiểm cảnh mà thẳng nghịch tử Lăng Báo bày ra thì lựa chọn lúc này chỉ có thể là leo lên lưng rồng,nương nhờ sức rồng để đánh giết hồ còn bản thân thì núp sau cây to tránh gió lớn.Tính mạng của dế từ đang nằm trong tay Đường Thiên nên Thanh Dương chẳng khác gì con rồng bị bẻ răng vật vuốt,tuy nhiên chường môn nhân của Thiên Kiếm Môn vẫn còn đang sừng sững.Chẳng sớm thì muộn gã sẽ cho người thăm dò tung tích của sư muội,khi đó một trận ác chiến nhất định sẽ nổ ra.

Nhiệm vụ của Lăng gia chỉ là chọn cho đúng phe mà thôi.

Bọn họ hại chết nữ nhân của Đường Thiên vậy nên nhất định gã sẽ không tha cho Lăng gia,dù chỉ là một cọng cỏ cũng sẽ bị bứt lên nghiền thành tro bụi.

Còn nếu kết hôn với Thanh Dương thì Lăng gia sẽ có một chân trong Thiên Kiếm Môn.Tuy là mạo phạm đến tiên tử tội cũng to đấy,nhưng sau khi đẩy hết toàn bộ cho Đường Thiên thì trừng phạt lớn đến đâu cũng không đến nỗi diệt tộc.Thiên Kiếm Môn cũng là một tiên môn ra gì và này nọ,sẽ không mặt dày mà trút giận lên một gia tộc ở hạ giới.

Tuy nhiên nạn nhân chính của vụ này là Thanh Dương nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua,kiểu gì nàng ta cũng sẽ tìm mọi cách để hủy bỏ hôn ước,chưa kể trừng phạt giáng xuống đầu gã chồng hờ lúc ấy nhất định sẽ không dễ chịu.

Hình phạt của thần tiên đầu phải thứ người phạm trần có thể tưởng tượng.Kèo này thật đúng là một lần sướng một lúc mà khổ cả đời.

Lăng Hồ tập trung suy nghĩ mới thấy được những tai họa tiềm ẩn trong hai chữ “Tân lang” này.Nhất thời sợ đến hồn phi phách tán,gã không hiểu tại sao phụ thân lại đâm đầu vào chảo lửa này.Chẳng lẽ đây chính là “Tình thần gia chủ” trong truyền thuyết.

Bản thân đứng nhìn bóng lưng của Lăng Long xa dần,Lăng Hồ bỗng nhận ra bóng lưng đó từ trước đến nay vẫn luôn cao ngất như thế.

(Khắc khắc~Ngươi vẫn còn non và xanh lắm con ạ.)

Lăng Long cười thâm vồ vồ cuốn sách cất trong áo.Lão đầu có bị ngu mà đi cưới một nữ nhân đầy thù hận.Giải pháp đã được lão chuẩn bị kĩ càng ở đây rồi,với thứ này thì chẳng mấy chốc Cuồng Kiếm Tiên Tử cao cao tại thượng sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời lão ngay thôi.

- Nhị công tử về rồi!

Một tên gia đình chạy vụt qua,thất thanh hô to:

- Mau chuẩn bị pháo hoa,kèn trống!

Tin này giống như sét đánh ngang tay khiến Lăng Long và Lăng Hồ ngậy ra một lúc sau đẩy vội vàng chạy đi kiểm chứng.Vừa mới bước vào từ cửa sau thì hai người liền bắt gặp hắc đang rẽ đám đông tiến vào đại sảnh,cũng chẳng hiểu hắc ra ngoài làm cái gì mà y phục trên người rách tan nát hết cả.Cũng may mắn là cái quần xi vẫn còn nguyên vẹn nên thị lực của các quan khách mới chỉ bị tổn thương nhẹ.

Lạ ở chỗ mặc dù áo quần toi tả là thế nhưng toàn thân hắc lại không có lấy một vết xước,thậm chí mặt nạ da người vốn rất dễ hỏng cũng không có tổn hại gì.Tất nhiên việc hắc đeo mặt nạ thì chỉ những người trong nội bộ Lăng gia mới biết được.

- Xê ra!Tránh đường cho tân lang cái coi!

Thấy Lăng Long và Lăng Hồ đang đứng như trời trồng hắc liền vẫy tay:

- Êi.Tiện quá,mấy người đem áo mới đến cho ta à?Trông hơi quê mùa nhưng mặc tạm cũng được.

Hắc chỉ vào Lăng Hồ rồi ra một câu lệnh ngắn gọn:

- Cởi.

Miếng mồi ngon dâng tận miệng bỗng “phặc” một tiếng bị đánh rơi mất,Lăng Long dù hàm dưỡng tốt đến mấy cũng phải nổi khùng:

- Nghịch tử!Ngươi chó có lộng hành.Nên nhớ,những gì ngươi làm được thì lão tử cũng làm được!

Quan khách đứng ngoài không nghe rõ được cuộc nói chuyện nhưng thấy cả ba người đều mặc áo tân lang thì lại bắt đầu bàn luận sôi nổi:

- Gì thế này?Sao lại có đến ba tân lang?

- Không lẽ cái nhà này định chơi trội?Một hơi làm luôn ba đám cưới?

Trước thái độ hùng hổ như muốn ăn thịt người của Lăng Long hắc vẫn chỉ điềm nhiên:

- Ừm.Ngươi làm được,cơ mà ngươi có dám không?

- Mà...

Lăng Long sắc tới gầm khê nhưng cũng chỉ dừng ở đó.Hắc nói đúng,sự thật là lão đã có thể tố cáo toàn bộ lên Thiên Kiếm Môn bất cứ lúc nào nhưng lão đã không làm,thậm chí còn tìm mọi cách ngăn cản bất cứ ai tiết lộ ra ngoài.Bởi lẽ bất cớ,tra tấn,uy hiếp người của Thiên Kiếm Môn,từng đẩy thứ đã đủ đem tai họa sẽ giáng xuống Lăng gia.

Thằng con trưởng Lăng Hồ thì vẫn còn quá non kém nên lão chỉ còn cách tự lo lấy mọi thứ.Bỏ ra cả nửa gia tài để mua cuốn Ngự Nữ Tâm Kinh định dùng nó để lôi kéo quan hệ với Thanh Dương,nào ngờ...

Hắc tiến lên nửa bước nhưng khí thế hung mãnh đẩy Lăng Long loạng choạng bước lui liên tục cho đến khi lưng đụng tường.

- Hừ!Ngươi cứ đợi đấy!

Nói rồi lão phất tay áo hậm hực rời đi.Lăng Hồ đang định đi theo phụ thân thì bỗng bị bàn tay như kim sắt giữ lại,một thanh âm lạnh lẽo vang lên phía sau gã:

- Cởi.

Lăng Hồ hung hăng bứt mấy cái nút áo rồi ném bộ đồ tân lang xuống đất,tuy nhiên hắc đã nhanh hơn một bước trăm mình bắt lấy áo rồi khoác lên người.

- Không rộng lắm.Cám ơn nhé.

Bộ dạng đặc ý của hắc khiến Lăng Hồ không nhịn được chửi ầm lên:

- Ngươi sẽ chết rất khó coi!

Nói xong liền đứng đứng bỏ đi.

- Yes,I know!

Hắn nhìn theo bóng lưng của hai cha con gã,nhếch miệng nói:

- Bọn trẻ đạo này manh động dễ sợ.

- Tần nương đến!

Sau một thanh âm rỗng rạc,hai nô tỳ dắt tay tần nương tiến vào.Dung nhan mỹ lệ thấp thoáng sau tấm vải đỏ,vóc dáng ma quỷ uyển chuyển theo mỗi bước đi khiến khách khứa đôi với hắn vừa hâm mộ vừa ghen tị,không ít người thầm nghĩ ông trời tại sao mấy tên nhị thể tổ phá làng phá xóm,lấn nam bá nữ không những không bị báo ứng mà lại còn lấy được vợ đẹp.

Đi đến trước mặt tân lang,Thanh Dương ngập ngừng đưa ra bàn tay trắng nõn.Hắn không dám chạm trễ vội nắm lấy nàng niu như trân bảo,bàn tay mảnh khảnh đôi chỗ còn có những vết chai thô ráp nhưng hắn nắm cả ngàn kiếp vẫn không thấy chán.

- Ủa?Không có trường bối à?

- Không có trường bối thì còn báỉ đường thành thân cái nỗi gì?

- Càng lúc càng ngớ ngẩn.Lão tử về ăn đậu phụ thôi đây!

Lăng Long sao có thể mặt dày đến mức ở lại nhìn nữ nhân lão muốn chiếm đoạt lấy tư cách con dâu báỉ lạy mình,ở lại để mà tức chết à?Do vậy nên hai ghế của trường bối đều để không.Một đám cưới không có bà mối,không có rước dâu,không có trường bối,lại càng không có giới thiệu tân lang tân nương,thật đúng là một cái đám cưới có một không hai,tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Thanh Dương nghe bên dưới nghị luận ầm ĩ thì vô thức siết chặt tay hắn.Hắn nhận thấy hành động này liền vỗ vỗ lên tay nàng,nhẹ giọng an ủi:

- Đừng lo,đã có ta ở đây.

Nàng giật mình rút tay lại nhưng đã muộn vì bàn tay đã bị hắn gồng mình giữ chặt lấy.Hai bên giằng co một lúc,Thanh Dương khẽ quát một tiếng lạnh lùng:

- Vô lại!Bỏ tay ra!

Hắn đoán là ở sau tấm vải đỏ Thanh Dương đang quát mắt nhìn hắn.Thường là như vậy,mỗi khi mắng hắn nàng đều kèm theo một cái trợn mắt rất đáng yêu.Ầy~Nghĩ đến liền muốn vén khăn hôn nàng một ngụm

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đưa vào động phòng

Hắn lặng lẽ kéo Thanh Dương đến trước Hỷ thất lớn treo trên tường rồi quay về phía đám đông đang ồn như chợ vỡ ,gần giọng :

- Im .

Nội kinh Cửu Tử Tà Công quát mạnh vào đám đông đang xôn xao khiến mấy kẻ công lực kém lập tức ngã lún quay ,những người có chút bản lĩnh thì cũng bị tà công làm cho khí huyết đảo điên ,tiệc cưới hôm nay định sẵn là ăn bao nhiêu cũng sẽ nôn ra bấy nhiêu .

Vũ lực không phải cách giải quyết tốt nhất ,nhưng lại là cách hiệu quả nhất .Đám người đã bị thần công của nhị công tử Lăng gia dọa tới vừa tức vừa sợ ,một số kẻ hậm hực bỏ về ,số còn lại mặt dày ở lại ăn tiệc cưới miễn phí .Lăng gia nhiều năm như vậy mới hào phóng một lần ,không tiếp nhận thì thật đúng là tự ngược đãi bản thân .

- Yỉ bai tian đi !

Hắn cố gắng nhấn nhá luyện lấy sao cho đúng với giọng bản xứ ,quyết tâm biến lễ cưới của hai người trở nên hoàn hảo nhất .Ấy thế nhưng tân nương lại chẳng biết điều ,cứ đứng ngẩn người ra như kẻ gỗ cho đến khi bị hắn kéo tay áo thì mới ngáp ngừng bái lạy hai cái ghế trống không .

Uỳnh~Uỳnh~~

Một luồng sét sượt qua khiến thân ảnh đang phi hành có chút lảo đảo .Nam nhân bí ẩn này mặc một bộ y phục màu lam chất liệu tầm thường ,về ngoài chỉ khoảng mười bảy ,mười tám tuổi ,trên mặt lúc nào cũng treo một nụ cười thân thiện khiến gã trông có vẻ... hơi ngáo .

Gã vừa phui đi vết cháy xém trên vạt áo vừa lăm bắm :

- Hei~Bọn trẻ bây giờ thật nhiều năng lượng .Cách vài trăm năm lại có đứa cải lại số giời a !

Tuy bề ngoài trẻ trung nhưng ngữ điệu của gã lại rất già dặn ,thậm chí có chút cổ hủ .Mà cũng phải thôi ,nếu không có tu vi vài trăm năm thì sao có thể cười cân đầu vân bay vèo vèo như thế này được .

- Mong là không phải tên đó .Ta chỉ phụ trách hỗ trợ ,không có nhu cầu tìm phiền phức a .

Thanh âm còn chưa tan mà thân thể gã đã lướt xa cả vạn dặm ,trở thành một chấm nhỏ bay về phía Ô Long Thành lúc này chỉ lớn bằng một hạt thóc .

- Er bai cao tang !

Con tim hắn bỗng đập điên cuồng ,kí ức của Tinh Vũ kiếp trước giống như cuồng phong bão tố ầm ầm lướt qua trước mắt hắn .Từ lúc sinh ra tại Đông Phương gia tộc cho đến khi lưu lạc tới Thiên Kiếm Môn ,rồi quãng thời gian yên bình ngắn ngủi bên sư phụ cho đến cái ngày nàng bị La Sát Giáo bắt đi ,chuỗi ngày lưu lạc giang hồ đầy thăng trầm và lạnh lẽo ,cái đêm hắn xuống tay giết chết nàng ,cái ngày gã cắn răng kết liễu một Tiểu Viêm vốn đã chết chìm trong đau khổ ,và cuối cùng là ngày hắn – mình chủ võ lâm chết trong cô độc vào một ngày cuối đông lạnh lẽo .

Hắn nhớ rất rõ thời điểm trút hơi thở cuối cùng hắn đã rơi lệ ,giọt lệ duy nhất còn sót lại trong tâm hồn cần cỗi cuối cùng cũng bỏ hắn mà đi .Hắn khóc ,có lẽ vì ngọn lửa cô đơn âm ỉ bao năm rốt cục bùng lên trong con tim trống rỗng của hắn .Hắn khóc ,có lẽ vì những người từng gõ cửa trái tim hắn đều lần lượt ra đi .Không ai biết được lí do ,thậm chí ngay chính bản thân hắn cũng không biết .

Hắn nhắm mắt kết thúc ảo ảnh .Nếu không thể quên đi quá khứ vậy thì hãy cứ để nó làm lời nhắc cho hiện tại .

- Tam bai...bai nhau !

Thanh Dương lúng túng bái lạy hắn ,trong lòng thầm mắng tên hâm dở này hô linh ta linh tinh .Ồ đâu ra thể loại tân lang tự chủ trì hôn lễ ,đã vậy lại còn hô sai nữa chứ !

- Tam bái đã xong ,đưa vào động phòng !

Dứt lời hắn liền bế bổng tân nương lên định dẫn vào động phòng thì bỗng có một người chạy ra chắn trước mặt hắn ,hình như là một lão bộc trong nhà :

- Nhị công tử khoan đi .Trước hết cậu phải mời rượu khách đã !

Hắn nhướn mày lặp lại :

- Mời rượu ?

Hắn nhìn xuống đám đông chật ních bên dưới ,cơ mặt vô thức nháy một cái .Mặc dù hôn lễ này là không chính thức nhưng dù sao cũng là dịp hiếm có nên hắn đã cố ý mời đông đông một chút cho hoành tráng .Cơ mà mời rượu cả đám này xong thì hết xí quách luôn chứ còn động phòng chạm phòng gì nữa !

Vài canh giờ sau .

Thanh Dương chặt vật ném hắn lúc này đã say mềm lên giường .Tuy bản thân nàng cũng uống không ít nhưng về sau hắn giành uống cả hai phần nên mới xin quốc cấn câu thể này .Đúng là đã yếu còn đòi ra gió !

Cốc~Cốc cốc cốc cốc~Cốc cốc~

Tiếng gõ cửa khiến Thanh Dương hơi nhíu mày .Khó khăn lắm hắn mới ngủ ,nhờ hắn thức dậy lại đòi động phòng thì phải làm sao đây ?

Trong lúc Thanh Dương còn đang do dự thì cánh cửa đã bị đẩy ra .Lăng Long tiến vào quăng cho hắn một ánh nhìn khinh bỉ sau đó quay sang Thanh Dương :

- Xin tiên tử nghỉ lại cho .Chuyện gì cũng có cách giải quyết ,người làm thế này chính là tự hại mình !

Thanh Dương hơi cau mày nhưng không nói gì .Lăng Long lại nói tiếp :

- Tiên tử không cần làm gì ,chỉ việc đứng qua môn bên để ta thanh lí môn hộ .

Nói rồi lão rút từ trong tay áo ra một con dao sắc lẹm sau đó tiến về phía hắn .Tại thời điểm đưa dao lên định đâm xuống thì bỗng cổ tay lão bị một bàn tay như kìm sắt túm chặt lấy ,Lăng Long cố nhìn con dao nhúc nhúc ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại cản ta ?

Lão thực không hiểu nổi .Rõ ràng lúc trước còn căm thù Lăng Bảo đến tận xương tủy mà giờ lại ra tay ngăn cản lão giết hắn .Chưa kể giết xong rồi thì với cô ta chỉ có lợi chứ không có hại ,ấy thế mà...

(Mẹ nó !Đúng là không thể làm việc với đám đàn bà con gái !)

Lão cắn răng chửi thầm .

Thanh Dương trừng trừng nhìn Lăng Long ,lạnh lùng gần từng tiếng :

- Ta lacer mắt hấn ,mắt cả hồn cả xác .Vậy thì khi nhận lại cũng phải đủ cả hồn lẫn xác ,một thứ cũng không được thiếu !

Lăng Long cười khở :

- Cô nãi nãi à ,chẳng phải tiền nhân các người coi cơ thể chỉ là cái vỏ bọc bằng thịt thối sao ?

Ngữ khí của Thanh Dương như chém đĩnh chặt sắt :

- Vỏ thịt thối cũng không cho người !

[Vô ích thôi lão già .Nàng ta quyết định điều gì thì không lay chuyển được đâu .]

Bỗng một giọng nói xuất hiện trong đầu Lăng Long khiến lão giật mình nhìn quanh .Chưa tìm ra nguồn gốc của giọng nói thì thanh âm ấy lại vang lên :

[Không cần tìm .Ta đang nằm dưới mũi dao của người đây .]

(Lăng Báo !?)

[Wrong !Ta là người ,không phải thú vật .Thôi không bàn chuyện này nữa ,ta chỉ muốn cảm ơn vì sự hỗ trợ không tích cực của các người .Giờ ta hết cần các người rồi ,biến đi cho ta động phòng được không ?]

Lăng Long ngây ra một lúc rồi nghiêng răng ken két :

(Người dám lừa bọn ta ?)

[Không cùng đẳng cấp khó nói chuyện .Khi nào ta ngồi thuyết phục các người thì đấy mới là lừa gạt ,còn ở đây ta chỉ đơn giản là đi trước các người một bước .]

Bàn tay Lăng Long siết chặt chuôi dao rồi từ từ thả ra .Việc nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn ,chờ khi nào không có nữ nhân kia sẽ khiến cho hấn sống không bằng chết .

[Đừng buồn .Ít nhất người cũng biết nên tìm con mình ở chỗ nào .]

- Khốn kiếp !

Lăng Long găm khế rồi xô cửa lao ra ngoài khiến Thanh Dương giật mình bung lấy ngực .Sao lại mắng ta ?Người ta có nói gì quá đáng đâu mà lại mắng người ta ?

Vừa ra khỏi thì Lăng Long bắt gặp Lăng Hồ đang hốt hải chạy đến .Lão mang theo bản mặt sung phòng vì phần nộ lạnh lùng đi ngang qua con trai ,cũng không quản Lăng Hồ đến vì chuyện gì mà nói :

- Lăng Báo thật đang bị nhốt trong kho ,mau đi mang nó về !

Lăng Hồ nghe vậy thì áp ứng :

- Đám gia đình vừa nói...tìm thấy Lăng Báo...đã chết trong nhà kho .

Lăng Long khựng lại một chút rồi trầm giọng nói :

- Đường Thiên đang ở đâu ?

Đường Thiên ,cái tên trước nay gần như bị cấm nhắc đến thì đột nhiên bị triệu hồi liên tục trong mấy ngày gần đây .Ngay cả Lăng Long vốn là người kiêng sợ Đường Thiên nhất cuối cùng cũng phải tìm đến gã hung tính này .

Lăng Hồ như đoán được suy nghĩ của cha ,miệng gã méo xệch đi :

- Gã đang ăn tiệc ở đại sảnh .Phụ thân ,không lẽ người định...

Lăng Long không trực tiếp trả lời con trai mà xầm xập bước đi ,giần giọng :

- Đòi gian phụ dân phụ đó...Ta nhất định không để chúng được chết từ tế !

- Nhưng chẳng phải cha nói tẩm lệnh bài đó rất quan trọng sao ?Cha !Đợi con với...

Ở đại sảnh ,tiệc rượu đã tàn .

Một nam nhân ngồi ngay ngắn trên ghế thông thả ăn cỗ cưới ,thình thoảng gã lại nhấp một ngụm rượu sau đó chếp miệng lắc đầu .Có lẽ là bởi thứ rượu đẳng chất này không đủ thỏa mãn vị giác của gã .

Trời đánh tránh miếng ăn .Trên lí thuyết thì là như vậy thì nhưng trong lúc gã đang ăn một cái đùi heo rất là ngon lành thì bỗng có thanh âm rỗng giân truyền tới :

- Đường Thiên !

Không cho Đường Thiên cơ hội phản nản ,Lăng Long “ầm” một tiếng đập cái lệnh bài lên trên mặt bàn ,giần từng tiếng :

- Ngươi !Đi giết đôi câu nam nữ kia cho ta !Ngay bây giờ !

Nếu theo lẽ thường thì Đường Thiên hẳn đã đánh một chưởng nổ đầu lão già vô duyên này rồi tiếp tục dùng bữa .Tuy nhiên trên đời luôn có những thứ quan trọng hơn cả cái tôi cá nhân ,vậy nên Đường Thiên chỉ im lặng cầm tấm lệnh bài lên cẩn thận nhét vào trong áo rồi cảm kiếm lưng thững bước đi .Đi được bốn bước gã bỗng khựng lại ,hào tâm nhắc nhở :

- Ta vừa bói một quẻ .Ở đây sắp có kịch hay...

Lăng Long không kiên nhẫn khoát tay chửi ầm lên :

- Mẹ nó bót lải nhải như đàn bà !Bảo người đi thì mau đi đi !

- ...

Chờ Đường Thiên đi rồi Lăng Hồ mới dám bước ra ,vừa rồi trong một khoảnh khắc Lăng Hồ đã nghĩ rằng Đường Thiên sẽ chém cha gã thành thịt vụn nên không nhận được đúng thật xa chuẩn bị tư thế bỏ chạy .Lăng Hồ nhìn lão cha đang thờ hồng học như trâu ,hoang mang hỏi :

- Lệnh bài dùng hết rồi .Giờ phải làm sao đây hả cha ?

Lăng Long hít sâu một hơi bình ổn lại cảm xúc ,nói :

- Ta sẽ đi đến Thiên Kiếm Môn báo rằng Đường Thiên giết chết hai người của bọn họ .Lăng gia có thể sẽ thành chiến trường ,tốt nhất người mau tìm chỗ nào lánh tạm đi .Đến sáng mai thì hãy trở về .

Lăng Hồ gật đầu .Gã biết không ít chỗ ăn chơi trong thành ,chỉ cần có ngân phiếu thì ở qua đêm cũng không vấn đề gì .

Hai cha con không hẹn mà bước đi cùng một lúc ,Lăng Long về phòng chuẩn bị mũ áo đồng thời trong đầu bịa ra một lí do có lợi cho mình nhất ,còn Lăng Hồ thì trở về moi hết ngân phiếu trong ngăn kéo ra .Không khí trong Lăng gia bỗng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ ,sự yên tĩnh trước khi cơn bão ập đến .

...

Trở lại phòng tân hôn .Ngay thời điểm Lăng Long vừa ra ngoài thì hai cánh cửa bỗng bị một luồng nhu kinh đóng sầm lại .Thanh Dương giật mình nhìn về phía hần thì phát hiện hần đã ngồi xếp bằng từ bao giờ ,ác linh lúc ẩn lúc hiện bay lượn quanh thân thể .

- Khả~

Hần dùng nội lực bức ra toàn bộ hơi còn trong cơ thể .Mùi còn từ mấy trăm chén rượu hợp lại khiến Thanh Dương khê chạy mảy ,không nhận được đưa tay lên che mũi .

- Áyzz~Bụng hết chướng cái dễ chịu hơn hần .

Hần ung dung mở cửa sổ để tản bớt mùi rượu gay mũi trong phòng rồi trở lại ngồi trên giường vỗ vỗ vị trí bên cạnh ,nói :

- Nào ,tiểu kiều thế .Mau qua đây động phòng đi thôi .

Ngữ điệu dâm tà của hấn làm Thanh Dương thẹn đỏ mặt ,luống cuống lùi lại hai bước đứng dựa lưng vào tường ,sắc giọng :

- Ngươi chỉ nói làm đám cưới ,chưa từng nói sẽ động phòng !

Hấn hơi nhú mày tỏ vẻ chẳng đẹp lòng :

- Đám cưới ,theo wikipedia là bao gồm cả rước dâu ,bái đường và động phòng .Thôi nàng đừng giỡn nữa ,chưa từng nghe “Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng” à ?Bây giờ chúng ta đang nghèo khó ,tuyệt đối không được lãng phí .

- ...

Thanh Dương kéo ghế ngồi xuống tự rót cho mình một chén rượu rồi trầm ngâm thưởng thức ,dứt khoát không thèm để ý đến hấn nữa .

- Ngốc nương tử ,rượu hợp cần không phải uống như vậy .

Hấn bắt lấy cổ tay nàng sau đó khéo léo vòng tay qua (tư thế này hơi khó diễn đạt ,có thể google để biết cách uống rượu hợp cần hay rượu giao bôi) rồi đặt miệng xuống ngòi phía đối diện cầm bình rượu rót đầy chén :

- Nàng còn ngoan cố sẽ qua giờ lành đấy .Khi sương xuống vận động sẽ dễ cảm lạnh .

Chân mày Thanh Dương khẽ nháy một cái ,hừ lạnh :

- Vận động cái đầu ngươi !Buông ,ai thêm uống rượu với ngươi !

Hai người không hện mà đồng thời phát lực ,Thanh Dương dùng sức rút tay ra ,hấn dùng sức kẹp tay nàng lại ,áp lực toàn bộ dồn xuống bốn chân bàn khiến nó liên tục rít lên những tiếng thảm thiết .

Cuối cùng cả hấn và chân bàn bằng gỗ tầm thường đều không trụ nổi ,“Ầm” một tiếng nặng nề tiếp đất .

Thấy hấn ngã đau như thế Thanh Dương không khỏi cảm thấy đau lòng ,tuy nhiên thời điểm hấn lồm cồm thì nàng vội quay phắt đi ,giọng lạnh như băng :

- Chỉ một chút công lực đó mà cũng dám khoe mẽ .Không biết sống chết !

- Khụ hụ~

Một con đau xót bất ngờ nhảy lên cổ họng khiến hấn vội che miệng ho khan .Từ trong miệng văng lên tay hấn là một ít chất lỏng lạnh lẽo cùng thứ gì đó mềm mềm tanh tanh ,khỏi nhìn cũng biết là nội tạng bị chướng khí làm cho nứt vỡ vì hấn vận động mạnh mà văng ra ngoài .

Vừa hay Thanh Dương đang quay mặt đi, hần nhanh tay vút đồng bầy nhảy trong tay ra sau lưng, tiếp tục giờ giọng hạ lưu :

- Nàng không nhận ra một chút công lực này từng chữa thương cho nàng à ?

Thanh Dương nhướn mày, đây là nàng ngạc nhiên thật sự :

- Chữa thương ? Lúc nào vậy ?

- Thật luôn ? Mới đó mà đã quên rồi ? Mà thôi nếu quên thì bỏ qua đi . Nhưng chắc nàng vẫn nhớ thứ nội lực này chứ ?

Hần tản ra nội lực Cửu Tử Tà Công, lập tức quanh người xuất hiện một tầng tử khí . Tử khí lúc tụ lúc tán, khi thì tụ thành hình khô lâu vờn quanh thân hần, khi thì lại tan thành làn khói tím trông hết sức quý dị .

Hần cho rằng Cửu Tử Tà Công đã từng cứu mạng hần trong Tứ Sơn Tử Vỡ, ấn tượng đầy tin chắc Thanh Dương sẽ không dễ dàng quên được .

Thế nhưng suy luận của hần lại có kẽ hở . Thanh Dương nhận ra nội lực Cửu Tử Tà Công không đồng nghĩa với việc hần chứng minh được thân phận của mình .

- Nội lực là thứ ở trong người, bức nó ra từ đan điền thì có gì là khó ! Nếu muốn ta tin thì đưa ra thứ gì thuyết phục hơn đi .

Hần lột tấm mặt nạ da người ném xuống đất, buồn bực kêu lên :

- Sao lại còn cần phải thuyết phục ? Đệ tử ư quý ngay trước mắt mà nàng không nhận ra à ?

- ...

Thanh Dương không thèm tranh luận với hần, bày ra một thái độ kiên quyết không nhận mặt người quen làm hần bực mình hết sức . Theo kế hoạch thì thuyết phục chỉ kéo dài từ năm đến mười phút sau đó xếp hình tới gần sáng rồi ngủ một giấc lấy sức lát nữa ra thu xếp mớ hỗn độn bên ngoài . Ấy thế nhưng sự đòi lại quá trở trêu, theo tình hình hiện tại coi bộ Thanh Dương giống như đang cố ý làm khó hần thì đúng hơn .

- Vậy giờ nàng muốn nghe gì đây ? Ngày nhận nuôi ta ? Ngày nàng phá thân đồng nam của ta ? Hay là ngày ta quay tay bị nàng bắt gặp ? Cái ngày đấy dù chết ta cũng không cho người thứ ba biết đâu .

- Người ...

Ầm~

Hần bắt ngờ sấn tới đè ép Thanh Dương vào tường, hai cánh tay chống hai bên đem tân nương bao vây ở giữa . Hành vi quá khích này khiến nàng chỉ kịp phát ra một tiếng thút thút yếu ớt trước khi co rúm lại bởi hơi thở lạnh lẽo của hần :

- Bớt diễn trò .Nàng đã biết ngay từ đầu đúng không ?Biến ta thành thằng đàn nàg thấy vui lắm à ?

Nàng bị hấn nhìn tới da mặt phát đau ,yếu ớt phản kháng :

- Tránh ra...Tin ta một chương võ chết người không ?

Nếu là tình huống thông thường thì hấn đã hòa vào tỏ vẻ sợ hãi để chơi với nàng .Cơ mà hôm nay là đêm động phòng ,là thời điểm để “động” chứ không phải để diễn tuồng diễn kịch .

- Võ đi .

Hấn chụp lấy tay Thanh Dương đặt lên ngực ,cười gằn :

- Nếu ngay đến nàng cũng không công nhận ra thì ta sống còn có ý nghĩa gì ?

- Ồ...

Về mặt chân thành của hấn giống như có ma lực khiến đầu óc Thanh Dương trở nên trì độn ,nhất thời không biết phải trả lời đối phương ra làm sao .Thế nhưng có lẽ dù nàng đáp lại ra sao thì đối với hấn cũng đều là vô nghĩa bởi hấn đã chớp ngay thời điểm tân nương còn đang ngây ngốc mà ôm trầm lấy nàng ,hai cánh tay cứng rắn như thép nguội siết chặt tám lưng mềm mại khiến nàng gần như không thở nổi .

- Tên vô sỉ !Buông ra !

Thanh Dương hoảng sợ ,theo bản năng đâm vào lưng hấn mấy cái .Nắm đấm không vận kinh do vậy sát thương không lớn ,tuy nhiên công lực hai bên chênh lệch rất lớn nên dù chỉ là đâm thường cũng khiến hấn đau tới tím tái mặt mày .Tuy nhiên trên đời này thứ hấn không sợ nhất chính là đau ,đau đau không biết bao nhiêu kiếp há lại vì nắm đấm nhỏ xíu của một nữ nhân mà chùn bước ,chưa kể nữ nhân đấy còn là vợ của hấn .

Nắm đấm không những không dọa lui được hấn mà còn khiến hấn càng dai lì hơn ,từ cơ thể hấn tản ra luồng khí đen giống như cái kén chậm rãi bao trùm hai người .Khí đen càng dày đặc thì Thanh Dương càng cảm thấy nội tâm thả lỏng ,linh hồn giống như bị hút về phía hấn ,nắm đấm cũng dần trở nên vô lực...

Cơ thể con người rất kì diệu ,kinh mạch qua luyện tập có thể sinh ra sức mạnh rung chuyển đất trời ,linh hồn qua trui rèn có thể sinh ra công năng đặc dị ,xúc cảm qua ngàn năm thương hải tang điền sẽ trở thành thứ mê được đáng sợ nhất .Khói đen thấm vào da thịt dần Thanh Dương qua vô vàn cung bậc cảm xúc ,nơi đó không chỉ có tình yêu mà còn có những nuối tiếc ,sự cô đơn và cả nỗi nhớ âm ỉ nhưng thiêu đốt tới tận tâm can .

Tình yêu của hấn ,thứ đen đặc như chính màu sắc của nó ,chắc chắn sẽ không phải thứ ái tình lãng mạn mà người đời hằng mong ước .Tuy nhiên nó lại có thể hạ gục bất cứ con tim nào ,bởi nó là thứ đã bóp nát vụn quả tim của một tên quái vật sống cả nghìn kiếp .

Khói đen đã rút đi hết nhưng cả hai vẫn bảo trì tư thế ôm chặt lấy nhau ,mười ngón tay thon dài của Thanh Dương bầu chặt lấy lưng áo hấn tới trắng bệch .Một lúc sau nàng cất tiếng ,thanh âm ai oán như đang giằng dỗi :

- Biến con thành thằng đàn ?Con biến ta thành con ngốc thì mới đúng !Những ngày qua ta thấp thỏm lo âu ra sao ,trần trờ dằn vặt ra sao con có biết

không ?

- ...

Thanh Dương thấy hấn không nói gì thì càng thêm uất ức ,đôi mắt đã dâng lên một tầng sương mờ :

- Từ đầu đến cuối không thèm nói với ta một lời ,cũng không thèm cho ta một dấu hiệu .Nếu đã không cần ta thì còn gọi ta đến làm gì ?Còn dày vò ta làm gì ?Còn thành thân với ta làm gì ?Sao không bỏ mặc ta chết rũ trên Thiên Kiếm Sơn đi ?

Hấn biết bản thân nói gì cũng vô nghĩa nên chỉ lặng im để cho nàng phát tiết toàn bộ sau đó gục đầu vào ngực hấn khóc tức tưởi .Mỗi ngày đều sống trong hoang mang lo sợ ,đối với hấn thì chỉ đây chỉ là món ăn vặt nhẹ nhàng nhưng hấn đã quên rằng Thanh Dương không giống hấn .Nàng là một con người với những xúc cảm rất con người ,biết đau và biết sợ ,vậy nên ...

- Ta sai rồi .

Bàn tay hấn trượt nhẹ trên mái tóc mềm mại như mây của Thanh Dương ,khẽ vỗ về vàng mặt trời đã vì hấn mà trở nên âm đạm :

- Xin lỗi vì đã khiến nàng buồn như vậy .Ta đã không tính toán được phản ứng của nàng .Xin lỗi .

- ...

Thanh Dương dụi đầu vào ngực hấn ,hình như nàng định nói gì đó nhưng sau khi nấc một cái thì lại quên bống đi mất nên đành trông chờ hấn phá vỡ bầu không khí khó xử này .

Không để nàng phải chờ lâu ,hấn nhẹ nhàng nâng khuôn mặt thanh tú của nàng bằng cả hai tay ,cười khẽ :

- Thôi được rồi .Đừng khóc nữa ,phấn son đều đã tèm lem hết cả .

Thanh Dương nghe vậy thì vội đưa ống tay áo lên lau mặt .Lúc trang điểm mấy cô nương kia đã dặn kĩ là không được để khuôn mặt tiếp xúc với nước ,ấy vậy mà ...Giờ chắc trông nàng khó coi lắm ,lại còn ở ngay trong đêm tân hôn nữa chứ ,thật muốn đào ngay một cái hố để chui đầu vào !

Hành vi dùng ống tay áo lau mặt của Thanh Dương khiến hấn kinh ngạc đến ngây người một lúc sau đó vội bắt lấy tay nàng ,kích động kêu lên :

- Cái con người này hay nhớ !Sao lại lấy áo lau mặt ?

Tuy không hiểu tại sao đang yên đang lành hấn lại nổi đóa lên nhưng thấy đôi phương chỉ quan tâm đến cái áo khiến Thanh Dương có chút buồn bực ,bịu mỗi lần bầu :

- Cái đồ coi trọng tiểu tiết .

Nữ nhân chính là kì lạ như vậy .Sợ bản thân xấu xí không muốn hấn nhìn thấy ,thế nhưng khi hấn để ý thứ khác gì lại hậm hực không vui ,thật chẳng biết phải ra sao thì mới khiến nàng vừa lòng .Cơ mà sống trong cái khổ hấn quen khổ rồi ,vậy nên hấn trực tiếp bỏ qua công đoạn “khiến nàng vừa lòng” mà lấy từ trong tay áo ra một mảnh khăn tay tỉ mỉ lau đi son phấn lấm lem trên mặt nàng .

- Ta chính là như vậy coi trọng tiểu tiết .Có trách thì hãy trách nàng lấy nhầm chồng .

Hấn vừa dứt lời liền bế bổng Thanh Dương quăng lên giường làm nàng ngã dúm dụi .Chưa hoàn hồn thì hấn đã phi lên giường bắt lấy hai cổ tay của nàng ấn chặt xuống ,gấp đến độ thậm chí ngay cả giày cũng không thềm cởi ra .

Thanh Dương bị làm thành một cái tư thế cực kì ám muội khiến khuôn mặt có chút đỏ lên ,nhưng miệng thì vẫn nói cứng :

- Đám cưới này không tính !Còn chưa. . .

Hấn không kiên nhẫn dùng miệng trực tiếp ngắt lời nàng .Thứ nhất là vì nàng nói đúng ,lễ cưới hôm nay không có tên tân lang tân nương ,càng không có trưởng bối hai bên chúc phúc nên về cơ bản thì cũng chẳng khác gì hai đứa trẻ con chơi trò vợ chồng .Thứ hai là hấn cùng tác giả và có khi là cả độc giả cũng đã không đợi được nữa rồi .Nữ nhân then thùng là tốt ,là đáng yêu ,nhưng cũng có một số thời điểm cái sự đáng yêu đó nên nhường chỗ cho những tiết mục hoành tráng và ý nghĩa hơn .

Hấn dày vò cánh môi hồng phấn cho đến khi sưng đỏ thì mới lưu luyến nhả ra .Thế nhưng sau đó hấn thay vì tiến công thì lại trầm tư quan sát nhãn thần mê ly của tân nương cho đến khi nàng không chịu nổi phải quay mặt qua một bên :

- Làm gì mà nhìn chăm chăm vậy ?Chẳng lẽ biểu cảm của ta nhìn rất kì cục ?

Hấn khề lắc đầu ,khuôn mặt tro tro vạn năm không đổi giờ này lại có chút ửng hồng :

- Cứ nghĩ sẽ phải trải qua thiên tân vạn khổ ,nếm đủ trăm nghìn cay đắng ,nào ngờ tâm nguyện cả đời lại hoàn thành dễ dàng thế này. . .Cảm giác có chút không thật .

Lời này của hấn nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ bị người trong thiên hạ cười thối mũi .Bởi lẽ người khác truy cầu quyền lực ,truy cầu võ công tối thượng ,đều là những thứ cần phải bỏ cả đời mới chạm tới được .Thế nhưng hấn thì sao ?Chỉ theo đuổi một nữ nhân mà lại còn gầy to hơn cả mấy anh hùng hảo hớn ,thật không biết xấu hổ !

Nữ nhân ,giang hồ này không thiếu nhất chính là nữ nhân .Chỉ sợ người nhớ không hết tên chứ tuyệt đối không cần sợ không có người làm ấm giường .Có quyền lực ,có tiền tài ,nữ nhân ngã vào lòng người khẳng định là nhiều không đếm xuể .

Nam nhi trí tại bốn phương ,có ai chịu vì một nữ nhân mà hi sinh hùng tâm tráng trí ?Ai mà như vậy thì thật đúng là một thằng ngu !

Ấy thế nhưng cũng chính vì cái ngu đó mà Thanh Dương yêu hấn không dứt ra được .Các cụ có câu : “Thánh nhân đãi kẻ khù khờ” .Lại nói ,một thằng ngu như hấn có một nữ nhân cường hấn ở bên cạnh bảo vệ ,âu cũng là sự sắp đặt hợp lí của ông trời .

Bầu không khí lặng mạn dạt dào cộng thêm ngữ điệu chân thành của hấn khiến Thanh Dương cực kì xúc động ,một phần cũng bởi bản thân nàng vốn đã là người rất dễ xúc động ,vậy nên không nhịn được nhòm dụi hôn phớt lên má hấn .

Cánh môi mềm mại ,ấm nồng như một đốm lửa nhỏ nhưng lại vô tình châm lên dục hỏa cao vạn trượng trong hấn .Thanh Dương bỗng thấy trước mắt

quay cuồng sau đó phát hiện bản thân bị lật úp xuống, còn hân thì phả hơi thở nóng bỏng lên gáy nàng từ phía sau. Nàng lắp bắp :

- Khoan...Cởi đồ đã...

Hân hung hăng đá cái quần xuống dưới đất rồi thì thảo bên tai nàng :

- Khỏi cần. Mặc đồ kích thích hơn nhiều.

- Nhưng mà...Ách~

Thanh Dương bỗng cắn chặt răng, từ cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ đau đớn. Vì mặt huyết của nàng đã khá ẩm ướt nên hân có chút nóng vội nên trực tiếp tiến vào một mạch, thế nhưng mới vào được một nửa thì bị kẹt cứng không tiến lên được nữa.

Tiến thoái lưỡng nan, vào thời điểm này hân chỉ có thể sử dụng kinh nghiệm tình trường phong phú để thoát ra khỏi khốn cảnh :

- Nàng biết không, nàng đáng yêu nhất ở cái cách cắn môi nín nhịn này đây. Nó khiến ta càng muốn khai phá mặt trái trong con người nàng hơn.

- Tiểu dâm tặc...Tiểu sắc lang...A !

Trong lúc Thanh Dương thoáng buông lỏng tâm trí trách mắng hân thì sự o ép tại mặt huyết cũng đồng thời giảm đi chút ít, hân liền nhân cơ hội đó tiến công mạnh mẽ đem tất cả ái tình đẩy vào cơ thể nàng.

Cách này tuy có hơi vô nhân đạo nhưng hân không còn lựa chọn nào khác. Tính cách của Thanh Dương kiêu này quá ư là hướng nội, đã vậy tình cảm đối với hân hiện giờ vẫn thiên về cung chiều hơn là tình yêu nam nữ nên chỉ cần trong quá trình xảy ra một chút khó khăn thì khả năng rất cao là nàng sẽ không cho hân làm nữa. Công lực của nàng cao hơn hân, nếu nàng đã không cho thì có lẽ hân sẽ trở thành tân lang đầu tiên trải qua đêm động phòng với ngũ cô nương.

Toàn bộ hung khí đã tiến vào trong, Thanh Dương bằng mắt thường có thể nhìn thấy một khối độn lóp da bụng của nàng mà nhô lên, cảm giác đau chướng kinh khủng khiến nước mắt nàng chảy ra đầm đìa, khóe môi đã bị nàng cắn toi bật máu lúc nào không biết.

- Ngốc. Đừng làm bị thương chính mình.

Hân vội kéo nàng dựa lưng vào người hân rồi để đầu nàng nghiêng qua vai trái. Thanh Dương đang đau tới đầu óc trống rỗng đột nhiên ngửi thấy mùi vị thịt tươi vừa thơm vừa ngọt thì không nhịn được há miệng cắn một ngụm, mùi vị tràn ngập trong miệng làm nàng khoan khoái rên rỉ một tiếng.

Hân dịu dàng vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng, giống như đang âu yếm một nàng mèo không nhéo. Trong họng Thanh Dương thỉnh thoảng phát ra một tiếng gừ nhẹ đầy thỏa mãn, nàng không cắn đứt da thịt hân mà chỉ ngậm rồi mút như một đứa trẻ. Trạng thái kì lạ này duy trì vài phút sau đó nàng lại khôi phục ý thức, hét toáng lên khi thấy vai trái của hân đã hằn sâu những dấu răng đều tăm tắp của nàng.

Vừa cử động thì hung khí bên dưới lại cọ lung tung khiến Thanh Dương khẽ ưm một tiếng rồi tê dại ngã vào lòng hân. Nhận thấy ở phía dưới mặt huyết của nàng đã dần thích nghi, hân bắt đầu chuyển động phần hông để hung khí bắt đầu di chuyển những đoạn ngắn.

Thanh Dương dùng ánh mắt trêu mến quan sát giọt mồ hôi khẽ lăn trên gò má hấn ,thấp giọng hỏi :

- Sao hôm nay con bỗng nhiên dịu dàng vậy ?

Câu hỏi này khiến hấn buồn cười nhiều hơn là ngạc nhiên ,vừa đẩy hông vừa hỏi ngược :

- Vậy là nàng trách ta mọi khi đối xử thô bạo với nàng ?

- A...Không...Không phải...Con thế nào ta cũng yêu...Chỉ là...thích con bây giờ hơn .

Những lời cuối cùng của Thanh Dương lí nhí như muỗi kêu nhưng vẫn bị hấn nghe được toàn bộ ,lập tức môi mòng của hấn nhếch lên tạo thành một độ cong đáng ghét :

- Hôm nay là đêm động phòng nên mới có đãi ngộ đặc biệt .Từ ngày mai ta sẽ lại thô bạo như vậy .Nàng có sợ không ?

Nói không sợ chính là gạt người !Mỗi lần giao hoan cùng hấn xong nàng chẳng thấy có chút hoan (*) nào mà chỉ thấy khắp người đều là dấu đỏ ,cả trong lẫn ngoài đều bị dày vò đến mức nằm cũng đau mà ngồi cũng đau ,còn đi đứng thì lại càng là đau tới xây xẩm mặt mày .Cũng may là hấn còn có chút lương tâm ,mỗi lần xong chuyện đều ở lại vuốt ve nàng cả đêm bằng không tuyệt đối nàng sẽ không cho hấn đụng đến dù chỉ là một đầu ngón tay .

(*)hoan hi ,hoan lạc :Ý chỉ sự vui vẻ .

Thanh Dương đã có suy nghĩ hung hăng như vậy đấy ,và nàng cũng chẳng ngại gì mà không nói thẳng mặt ra cho hấn sợ chơi .Ấy thế nhưng chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào ,khi đang chuẩn bị nói ra những uất ức trong lòng thì nàng lại do dự ,rồi cuối cùng lại rung rung hỏi hấn :

- Con ghét ta đến vậy sao ?Thấy ta có điểm gì không tốt con cứ nói ,ta nhất định sẽ sửa mà !

Hấn ngậy ra một lúc rồi hôn nhẹ lên cặp mắt u buồn của nàng ,mỉm cười nói :

- Ngốc quá .Chính vì yêu nàng nên ta mới bắt nạt nàng ,mới khiến nàng nghĩ là ta ghét nàng .

- Tại sao ?

Thanh Dương mờ mịt nhìn hấn .Tuy về mặt hấn không có vẻ gì là đang đùa giỡn nhưng mấy lời vừa nháy ra trong miệng hấn thật sự chẳng dễ hiểu chút nào .Cái gì mà nghĩ là yêu nghĩ là ghét ,chẳng phải yêu là yêu mà ghét là ghét sao ?Ồi suy nghĩ của tiểu hài tử thật là phức tạp !

Cái này là Thanh Dương đã trách oan hấn .Không phải tại suy nghĩ của hấn phức tạp mà căn bản nhân tính luôn là phức tạp như thế .Ai có thể định nghĩa “yêu” và “ghét” ?Có những người ghét nhau đến tận xương tủy nhưng lại luôn hoài niệm về nhau ,trong suy nghĩ luôn muốn đổi phương biến đi cho khuất mắt nhưng khi người kia đi rồi lại cảm thấy nhàm chán buồn tẻ .Cũng có những người yêu nhau sâu đậm ,thề non hẹn biển các kiểu các thứ nhưng hôm sau lại như hai kẻ xa lạ ,hay thậm chí còn xem nhau như kẻ thù không đội trời chung .

Trong lúc Thanh Dương còn đang quay cuồng với hai khái niệm mơ hồ kia thì hấn đã lật nàng nằm ngửa ,nhếch miệng cười xấu xa :

- Nàng trì độn như vậy ,không bắt nạt nàng thì thật đúng là phải xin lỗi bản thân .

Hắn giống như nuốt phải xuân dược điên cuồng công kích ,đã vậy còn tàn nhẫn bịt miệng buộc nàng phải đem những tiếng rên rỉ nuốt xuống ,thật sự là khổ không chịu được .Tuy nhiên mặc dù biểu hiện ra hành vi chống đối ,thân thể nàng ngược lại rất thành thật ,phía dưới mỗi lần chuyển động đều cần rất chặt như muốn tích thu hung khí của hắn .

Đột nhiên thân dưới của hắn tăng tốc ,một dòng nhiệt khí trào ra tiến thẳng vào chỗ sâu kín nhất của nàng .Kết thúc cuộc tình chớp nhoáng ,hắn bỏ tay đang che miệng nàng ra ,lúc này bàn tay đã bị nước miếng của nàng làm cho ướt đầm đìa .

- Tự đừng hùng hổ thế làm gì ?Giờ đã biết mệt chưa ?Rõ ngốc !

Nàng cố di động thân thể đã tê dại lấy tay áo lau mồ hôi trên trán hắn .Cũng vì nguyên nhân mặc áo khi mây mưa mà cả hai người đều nhể nhại như vừa dội qua mấy gáo nước ,theo cử động mà lặng lẽ thấm sang thân thể đối phương .

Hắn bắt lấy bàn tay thon dài của nàng ,hừ lạnh :

- Mệt ?Ta chơi nàng đến sáng cũng còn dư sức .

Nàng gật gù nhại :

- Rồi ,rồi ,con không mệt .Con mạnh nhất .Giờ nghỉ một chút đi .

Về dụng ý thì tốt nhưng diễn đạt như vậy thì ai mà chịu nổi .Hắn mặc dù thường ngày hàm dưỡng rất tốt nhưng cũng không nhận được giữ lấy gáy nàng hung hăng hôn xuống ,cánh môi có hơi tái nhợt dưới sự đùa bỡn của hắn lại nhanh chóng đỏ hồng lên .

Nàng và hắn lại tiếp tục triền miên ,địa điểm chuyển từ giường nằm đến sàn nhà ,rồi bức tường ,rồi giá sách ,cửa chính .Sau khi lưu lại ái dịch vương vãi khắp nơi thì hắn lại quăng nàng lên chiếc giường gối chăn xộc xệch ,bơi lê nằm ở đây thì đỡ mỏi chân hơn .

Không biết qua bao lâu ,đến khi hắn thỏa mãn buông tay thì Thanh Dương đã là một đống mềm nhũn đầm mồ hôi ,hơi thở yếu ớt khi còn khi mất ,duy chỉ còn đôi mắt là vẫn còn chút thanh tỉnh nhìn hắn mang theo cả âu yếm lẫn oán trách .

- Dậy uống chút nước đi .Để ta đỡ nàng .

Thanh Dương giống một búp bê bị bàn tay hắn tùy ý vằn vò .Gật nhẹ những cọng tóc ướt mồ hôi rũ xuống trước mặt nàng qua một bên ,hắn lấy từ trong áo ra một bình rượu rồi kê miệng bình vào môi nàng .

- Không phải rượu !

Trong bình là tinh chất Tụ Âm Đan mà hắn dày công điều chế ,nữ tính sử dụng sẽ phục nguyên rất nhanh ,tuy nhiên hương vị có hơi khó uống nên khi thấy nàng nhăn mặt uống cạn thì hắn không nhận được phi cười :

- Bài học cho nàng đây . Trong bình rượu chưa chắc đã là rượu đầu .

Nàng buồn bực đâm nhẹ vào ngực hấn ,thấp giọng ní non :

- Chỉ biết đối xử tàn tệ với ta .Xấu tính !

Hấn tròn mắt hỏi :

- Thật sự chỉ có đối xử tàn tệ ?Không sợ gì đâu à ?

Thanh Dương lí nhí đáp:

- Không .Chả sợ gì đâu !

Hấn cúi xuống hôn lên má nàng ,lặp lại :

- Có thật không sợ ?

- Lại bắt nạt ta !

- ...

Đây chính là lí do hấn không tự tin có chút phản kháng nào khi cãi nhau với nữ nhân .

Hai thân thể lặng lẽ dựa vào nhau ,cảm nhận những dư âm còn lại của cuộc tình đầu tiên với tư cách là vợ chồng .Đang vuốt ve tấm lưng trần của Thanh Dương thì hấn đột nhiên hỏi :

- Nàng đã nhận ra ngay từ lần đầu gặp ta trong vẻ ngoài Lãng Bạo đúng không ?

Nàng chỉ khẽ ừm một tiếng ,khuôn mặt vẫn giấu kín trong ngực hấn .

- Vậy sao nàng lại tỏ vẻ không quen biết ?

Thanh Dương im lặng một lúc rồi hỏi ngược :

- Vậy tại sao con lại không dùng thân phận thực nói chuyện riêng với ta ?

- Thì tại nàng giả bộ không nhận ra ta chứ sao .

Hắn nhưn mày đáp như thể đó là điều hiển nhiên nhất trên đời .

- Hẹp hòi !

- Ta chính là như thế đấy .Có trách thì ...

Nàng đặt ngón tay chặn môi hắn ,buồn bực kêu lên :

- Thì trách ta lấy nhảm chồng .Biết rồi khổ lắm nói mãi .

Thanh Dương trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Không phải ta không muốn nhận con ,chỉ là...ánh mắt của con lúc đó nhìn rất khác .Ta sợ là con vẫn giận ta ,vội lại bộ dáng ủy khuất của tên Lăng Bảo cũng có chút giống...

Thấy khuôn mặt hắn càng lúc càng trở nên đen kịt nàng liền thức thời ngậm miệng lại .Tuy nhiên cái sự thức thời của nàng có vẻ như đã quá trễ ,hắn chăm chăm nhìn nàng sau đó lạnh băng nói :

- Nàng chỉ nhớ đến sự thảm hại của ta thôi à ?

- Không phải ,ta...

Roẹt~

Một đường kiếm khí sắc lèm bất ngờ giáng xuống chệch đôi căn phòng nhưng hắn phản xạ cực nhanh đã kịp vươn tay bóp nát kiếm khí .

- Các người hú hí chán chưa ?Mau rút ra cho ta !

Từ trên mái nhà vang lên một thanh âm lạnh lùng điềm tĩnh nhưng cũng đồng thời vang rền như sấm .Chỉ tiếc hai cái nhân vật trong phòng vẫn mắt nhắm tai ngơ ,hoàn toàn không coi lời đe dọa của gã ra gì .

- Máu chảy đầm đìa rồi này !Đề ta đỡ là được rồi ,sao con lại ngốc thế hả ?

Thanh Dương vội nắm lấy bàn tay đầm đìa máu tươi của hắn rồi truyền linh khí vào .Luồng sáng nhu hòa thấm vào da thịt làm vết thương của hắn lành lại trong nháy mắt ,tuy nhiên năm ngón tay mảnh khảnh vẫn siết chặt không hề có ý định để cho hắn thu tay về .

- Lần sau nếu có chuyện tương tự...Nhớ là phải tránh thật xa nghe chưa ?Tinh mạng là quan trọng nhất .

Câu này của nàng làm hắn hơi khó trả lời .Tuy bản thân hắn không tôn thờ chủ nghĩa anh hùng hay chính nghĩa gì gì đó nhưng cũng không đồng nghĩa với

việc trong kèo nào cũng chỉ biết chạy trốn chết .Chưa kể sau này hai người đi chung ,nếu không may xảy ra chuyện mà hắn lại đáp ứng nàng “tránh thật xa” thì mỗi ngày bôi mẩy tầng kem chống nhục cũng không đủ .

Bởi vậy nên hắn rất khôn khéo mà lảng sang chuyện khác :

- Nàng cứ ù ù cạc cạc tiến vào như thế này .Nếu giả sử ta tiếp tục đóng vai Lăng Báo ép nàng thì sao ?

Đầu óc Thanh Dương chuyển cảnh rất nhanh ,lập tức vứt lời khuyên quý giá sang một bên mà thành thực đáp :

- Vậy thì ta sẽ mang tên Lăng Báo đó về Thiên Kiếm Sơn nuôi .

- ...

Nàng vừa cười vừa nhéo nhéo chớp mũi trên bàn mặt đen kịt của hắn ,đắc ý nói :

- Đùa thôi .Ta đã tính toán cả rồi .Nếu con thực sự bị đổi hồn thì ta đương nhiên sẽ tìm mọi cách cứu con về .Còn nếu không thì sớm muộn gì con chẳng trở về với ta ,trừ khi...con không cần người sư phụ này nữa .

Hắn sừng sốt bụng lấy trán ,buồn bực kêu lên :

- Như vậy mà cũng gọi là tính toán ?Đây căn bản là đặt tính mạng vào trong tay người khác .

- Biết sao được .Ai bảo ta yêu con như vậy .

Hắn cảm thấy đôi môi của nàng hôn nhẹ lên má hắn ,tuy nhiên khi hắn còn chưa kịp cảm nhận thì hơi thở ấm áp của nàng đã biến mất ,thân ảnh kiều diễm cũng đã không còn ở trong phòng .

Tiếng kim loại va nhau khiến hắn vội chạy ra cửa .Đập vào mắt hắn là hai thân ảnh đang đập máy giao đấu với nhau ,mỗi đường kiếm đều mạnh mẽ hung hiểm quyết tâm dồn đối phương vào chỗ chết ,kiếm kinh dữ dội đến mức dẫn động cả lõi điện sấm chớp ,cuồng phong bão tố nổi lên ầm ầm .

Hắn tập trung nhãn lực mới mơ hồ thấy được thân ảnh của Thanh Dương .Y phục của nàng đã được chỉnh lại ngay ngắn ,mái tóc một nửa tùy ý rũ xuống đối lập với nửa còn lại vẫn còn búi cao bên trên cắm vài trâm vàng trông vừa kiều diễm lại vừa...ngầu .Tuy nhiên trong một cuộc chiến thì cái sự ngầu không có nhiều tác dụng lắm nên hắn không khỏi lo sợ thân thể cũng như sức lực của Thanh Dương không còn đủ để chiến thắng trận đấu sinh tử này

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Anh toái thân vong

Trường kiếm phát ra một tiếng long ngâm,như chớp rạch ngang trời mang theo uy lực bài sơn đảo hải bổ xuống khiến Thanh Dương chỉ có thể chống đỡ.Ngay sau một tiếng kim loại nghiêng vào nhau rên rĩ inh tai nhức óc là thân ảnh yêu kiều của nàng giống như sao rơi lao vút xuống.

Hắn đã tính đến khả năng này từ trước nên phản ứng cực nhanh lao ra sử dụng thủ pháp di kinh đón lấy Thanh Dương đang rơi xuống,tuy nhiên một chiêu toàn lực của Nguyên Anh thì có mà di bằng gười.Dư kinh trầm trọng như núi lưu tại cơ thể Thanh Dương kéo hai người quay cuồng mấy vòng mới dừng lại được,y phục tân lang tân nương bởi lẫn lộn dưới mặt đất mà dính đầy đất cát.

Đường Thiên lạnh lùng liếc nhìn bọn hắn từ trên cao,trường bào theo gió bay phấp phới,còn hắn thì thê thảm chặt vật dưới mặt đất.Cục diện trận đấu nhìn theo góc độ nào cũng chẳng thấy có chút khả quan.

- Tiểu bảo bối có đau không?Có bị thương không?

Thanh Dương ngồi dậy liền túm lấy hắn,cặp mắt vàng kim quét từ đầu đến chân mang theo một loại hoảng hốt như thể hắn không đứt hai cái chân thì cũng bẽ nửa cái đầu.

Hắn cố nhìn con đau nhức như thể xương cốt toàn thân đã nát bấy,điềm nhiên đáp:

- Chưa chết được.

Nàng quét thêm lần nữa cho chắc ăn,sau khi xác định hắn không gãy vỡ chỗ nào thì mới thở phào nhẹ nhõm.Lúc này nàng mới cảm thấy lồng ngực đau đớn như vỡ ra từng mảnh,mỗi lần hô hấp đều khiến nàng đau tới xây xẩm mặt mày.

Đang lúc lao đảo thì hắn bỗng từ phía sau ôm chặt lấy nàng Thanh Dương không ngờ vào thời khắc hung hiểm này mà hắn còn có tâm trạng tình tứ,ngượng ngùng nói:

- Tiểu bảo bối...lúc này không thích hợp đâu.

Hắn vẫn mặt dày mày dạn ôm ghì lấy nàng,trầm giọng:

- Công pháp của gã hấp thụ khí cửu thiên,ở trên cao nàng đánh không lại đâu.

Lời của hắn đương nhiên không thoát được lỗ tai Đường Thiên.Gã hừ lạnh một tiếng rồi từ từ hạ xuống,khuôn mặt vênh vào cộng với hai tay chấp sau lưng giống như thần tiên hạ phàm thật là chướng mắt hết sức.

- Không cần khí cửu thiên các ngươi cũng chẳng có cơ hội thắng Tuy nhiên...

Cặp mắt Đường Thiên nheo lại thành một vệt đầy nguy hiểm:

- ...sao ngươi lại biết công pháp của Thiên Môn?

Hắn nhún vai đáp:

- Đó là một câu chuyện dài và không có phụ đề cho ngươi.Lại nói,nhân sinh thật kì diệu.Ta còn đang chuẩn bị lời thoại để gặp ngươi thì ngươi đã chủ động tìm đến đây rồi.

Đường Thiên bật cười khô khốc:

- Muốn chạy?

Hắn thờ dãi:

- Vợ cưới được rồi,ở lại làm mẹ gì?

Đường Thiên vuốt ve tấm lệnh bài trong lòng bàn tay,cười khê:

- Vậy là tên tiểu tử Lăng Long đã lãng phí mạng nhỏ một cách vô nghĩa rồi.

Hắn nhăn mày,trầm giọng nói:

- Vậy là ngươi đã quyết định?Chắc chắn không?

Đường Thiên cười nhạt,chạm rai nâng mũi kiếm chìa vào mặt hắn:

- Mặc dù ngươi là một thằng nhãi quái gở,tuy nhiên trước sức mạnh tuyệt đối thì ngươi quái gở đến mấy cũng vô dụng.

- Khục~

Hắn phì cười nhưng đã kịp thời kìm lại được,hắng giọng:

- Xin lỗi,tại “sức mạnh tuyệt đối” nghe khảm quá nên ta không kìm được...

Tuy đối phương chỉ là thằng nhãi điếc không sợ súng,một đứa thò lò mũi xanh chưa biết tu sĩ Nguyễn Anh là tồn tại thế nào nhưng thái độ khinh khỉnh của hắn vẫn chẳng khác nào một cái bạt tai thẳng mặt.Đường Thiên hừ lạnh,mặt đất dưới chân bị khí thế của gã làm cho ầm ầm nứt vỡ sau đó lại bị kéo lên không trung lơ lửng xung quanh Đường Thiên khiến gã trông như ma thần hiện thế.

- Đồ khoe mẽ!

Thanh Dương bình sinh không sợ trời không sợ đất,đối với ma thần gì gì đó lại càng không sợ,nàng quay lại nói với hắn:

- Tiểu bảo bối,con về sư môn trước.Sau khi xong chuyện ta sẽ trở về.

Sau khi xong chuyện sẽ trở về.

Một câu này đã lừa hắn không biết bao nhiêu lần,không ngờ nàng còn mặt mũi nói ra trước mặt hắn.

- A!

Thanh Dương sững sốt kêu lên khi thấy hai cánh tay hắn còn siết mạnh hơn nữa,thân thể nóng như lửa ắn sát vào lưng khiến nàng bần rùn cả chân tay:

- Không nên...Chỗ này rất nguy hiểm...

Hắn trầm giọng đáp:

- Giang hồ có quy củ của giang hồ.Không đánh mặt cười,không đánh thai phụ,không đánh kẻ đang ôm lão bà.Đường huynh,ta nói thế có đúng không?

Đường Thiên sắc mặt xám đen,quát:

- Rắm chó!Toàn là do tên núp váy nữ nhân nhà ngươi bịa ra!

Miệng nói là thế nhưng Đường Thiên cũng không chủ động tấn công.Gã hiểu rằng hắn đang ra điều kiện cuối cùng,hoặc cũng có thể xem như lời trăng trối.Nam nhân chính là như vậy,đôi khi không cần dấu hiệu gì cũng có thể hiểu ý của đối phương.Chỉ tiếc hai người gặp nhau trong hoàn cảnh trở trêu,bằng không rất có thể đã trở thành tri kỉ.

Hắn không quan tâm đến câu chửi của Đường Thiên,ôm ớ nói:

- Rồi,ta chính là bám váy nữ nhân.

Nàng nghe vậy thì vừa giận vừa buồn cười.Có sư phụ nào muốn đệ tử trở thành kẻ bám váy nữ nhân sao?Người khác thì không biết,nhưng nàng chắc chắn không muốn như thế.Có thể hèn nhát,có thể phế vật nhưng tuyệt đối không được mất đi cốt khí...Ôi,thật chẳng hiểu hắn từ đâu học được lối suy nghĩ hủ bại này.

Đang cảm thán thì Thanh Dương bỗng thấy hắn kề miệng vào tai nàng nói nhỏ:

- Dương Dương,nàng có tin ta không?

Mặt nàng lập tức đỏ bừng,chu môi nhắc nhở:

- Gọi là sư phụ!

Hắn kiên nhẫn lặp lại:

- Dương Dương,nàng có tin ta không?

Trước thái độ không nhân nhượng của hắn thì nàng chỉ có thể ủy khuất:

- Tin.

- Vậy thì làm theo lời ta,được không?

Thanh Dương gật mạnh cái đầu.Tuy hắn đôi khi làm mấy trò xấu xa khiến nàng ngượng ngùng,lại thường xuyên trêu đùa bắt nạt nàng...Khoan đã,ngẫm lại thì lẽ ra nàng không nên gật đầu đáp ứng hắn mới đúng.

Tuy nhiên biết đại thì đã muộn.Hắn sau khi đạt được cái gật đầu của Thanh Dương thì chậm rãi buông lỏng hai tay.Nàng cảm thấy áp lực ở bụng dần biến mất,nội tâm bỗng cảm thấy có chút hụt hẫng.

Khi hắn hoàn toàn tách khỏi Thanh Dương cũng chính là lúc đồng tử Đường Thiên co rút lại.Mũi chân khẽ động,lập tức thân thể gã biến mất sau đó xuất

hiện ngay trước mắt nàng, trường kiếm giống như lõi điện bổ xuống mang theo hơi thở hủy diệt, toàn bộ quá trình chỉ trong chưa đầy một cái nháy mắt.

Không khí cuốn theo kiếm kinh tụ thành gió lốc rít gào rồi ngay sau đó bị chém thành hai nửa, dị tượng bậc này cho dù là kĩ xảo truyền hình cũng khó mà làm nổi. Đã là cao thủ thì không cần hô tên chiêu thức hoành tráng, chỉ vừa ra tay liền biết là cao thủ, không chỉ lực phá hoại khủng khiếp mà còn ảo diệu vô cùng.

Một kiếm của Đường Thiên cách không chém xuống nhưng uy lực không giảm, bụi đất mù mịt bốc cao quá đầu người đủ biết phía dưới bị tàn phá nghiêm trọng tới mức độ nào.

- Chết rồi?

Đường Thiên lơ lửng trên không định thả thần thức ra xem Thanh Dương còn sống hay đã chết thì bất ngờ một tia sáng lóe lên từ trong khói bụi. Tia sáng này giống như lõi điện chớp lóe, như sao băng xẹt ngang trời, không hề báo trước đâm thẳng vào mặt Đường Thiên.

Chênh lệch giữa hai người như trời với đất, chưa kể Đường Thiên còn có linh khí hộ thể, về lý mà nói một kiếm kia còn chẳng đủ để gã nhét kẽ răng. Thế nhưng không hiểu sao hàn khí lạnh lẽo từ đầu mũi kiếm làm Đường Thiên bất giác sinh tâm sợ hãi, thân thể nhanh như điện nhảy về sau né tránh.

Kiếm nhanh nhưng người còn nhanh hơn, trận đấu này ngay cả ưu thế lớn nhất của Thanh Dương cũng đã gặp phải thử thách.

Má trái nóng rát khiến Đường Thiên vô thức đưa tay chạm một cái, một thứ chất lỏng ấm nóng lập tức chảy tràn ra tay gã.

- ...

Mấy hôm trước, nàng ta chỉ như một con thú bị thương tìm đến gã lỏng lẻo đòi cắn xé.

Thế nhưng lúc này, Thanh Dương ngao nghể đứng thẳng, một tay chấp sau lưng, một tay hạ mũi kiếm chạm đất. Thân ảnh kiêu diễm đơn bạc nhưng lại toát ra khí thế sắc bén bất khả xâm phạm, phảng phất như một lưỡi kiếm sống.

(Dùng sức mạnh để bù đắp công lực chênh lệch. Nữ nhân này không đơn giản.)

Đường Thiên cau mày, khí thế một lần nữa dâng cao làm cây cối trong sân nghiêng ngả đổ rạp như bị cuồng phong bão tố quét qua.

- Ngươi Kiếm Phi Tiên!

Đường Thiên ngửa lòng bàn tay, trường kiếm lập tức lao về phía Thanh Dương như tên rời nỏ, ánh sáng lạnh lẽo phát ra từ thân kiếm lóe lên trong cái đêm không trăng không sao khiến ai nhìn vào đều không khỏi rùng mình.

Nàng khẽ nhún mày, tay phải vung lên đánh bay trường kiếm nhưng bay được không xa thì nó lại bẻ hướng tiếp tục lao vào nàng như con thiêu thân. Đánh vắng rồi lại quay trở về sau đó lại bị đánh bay, quá trình này kéo dài khoảng hai phút thì Đường Thiên bất ngờ thu trường kiếm về, nghi hoặc nói:

- Tại sao ngươi lại như vậy? Rõ ràng là một kiếm khách nhưng lại năm lần bảy lượt đứng chôn chân tại chỗ. Ai dạy ngươi thứ kiếm thuật này? Ngươi nghĩ nó sẽ có tác dụng sao?

Thanh Dương nghe vậy lập tức buồn bực giậm chân một cái. Nàng cũng đâu có muốn đứng phòng thủ, phong cách của nàng là lao lên tiền tuyến chặt chém tới tấp chứ ai mà muốn đánh theo cái phong cách đánh từ trường này. Nếu không phải đã hứa là sẽ nghe lời hắn thì nàng đã nhảy xổ đến bừa vào cái bản mặt kênh kieu của Đường Thiên từ đời nào rồi!

Đường Thiên tâm tiếp tục phân tích:

- Vừa rồi có hai kiếm đâm từ điểm mù, ba kiếm chém sau gáy, một kiếm chém gót chân nhưng ngươi đều tránh được. Cho dù linh giác nhạy bén đến đâu cũng không thể tránh né hoàn hảo như vậy, thần thức không có điểm mù nhưng cũng không thể sử dụng trong lúc đang chiến đấu.

Đường Thiên liếc nhìn hắn đang đứng cách đó khá xa quan sát chiến trường, nhếch miệng nói:

- Chẳng lẽ các ngươi dùng chung một đôi mắt?

Thanh Dương ghét nhất bị người khác tra hỏi lời thôi, lạnh lùng nạt:

- Muốn đánh thì lên, không đánh thì rút. Đừng có ở đó phóng rầm!

Gã nghe vậy thì chỉ cười không đáp, tay trái để trước ngực kết thành thủ ấn kì lạ. Ngay khi Đường Thiên kết ấn xong thì cơ thể gã phát ra hào quang chói mắt, giống như một mặt trời bất ngờ lóe sáng trong màn đêm đen đặc khiến Thanh Dương choáng váng.

Keng~

Nàng vung Huyền Thiết Kiếm đánh bật đòn tấn công đơn giản của Đường Thiên, không quên mỉa mai gã một câu:

- Ai dạy cho người trò trẻ con này? Ngươi nghĩ nó sẽ có tác dụng sao?

Đường Thiên nhún vai đáp:

- Ta thấy nó cũng hiệu quả đấy chứ!

Nàng ngẩn ra một lúc vì chẳng hiểu Đường Thiên đang nói cái quái gì nhưng may mắn là vào thời điểm then chốt não Thanh Dương bỗng nhảy số. Nàng vội xoay người nhìn về phía hắn, quả nhiên. . .

- Đại ca, ta chỉ đứng ở một bên thôi mà. Hoàn toàn đâu tổn hại. . .

Chưa nói hết thì bàn tay của Đường Thiên đã ập đến. Tuy nhiên tại thời điểm tương như đã chạm vào vai hắn thì lại chỉ bắt trúng không khí, còn hắn thì không biết bằng cách nào đã ở cách đó cả chục mét, nhanh đến mức không tương xứng chút nào với đáng về mệt mỏi bệnh hoạn của hắn.

- Có gì từ từ nói, không nên động chạm.

Đường Thiên nhướn mày cười gằn:

- Lão tử đã muốn bắt thì dù ngươi có chạy lên trời cũng không thoát nổi.

Bàn tay Đường Thiên vung ra cực nhanh giống như có cả trăm bàn tay cùng ập tới, gió rít ù ù quét vào mặt lạnh buốt khiến hắn khẽ rùng mình.

Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ.

Hắn đá vào tay Đường Thiên rồi lợi dụng phản lực để tăng tốc.

- Đứng lại cho lão tử!

Đường Thiên gầm khê, tay phải vurun ra cách không đánh một chưởng vào lưng hắn khiến hắn như đạn pháo bay thẳng vào trong nhà.

- Tiểu bảo bối!

Thanh Dương thất thanh kêu lên, đang định chạy lại gần hắn thì một đường kiếm khí từ trên cao quét xuống nghiền nát mặt đất ngay trước mũi chân nàng. Đường Thiên tuy đã phân thân làm hai nhưng thái độ tự tin vẫn hiện rõ trên mặt, gã lạnh lùng nói:

- Trận đánh của chúng ta còn chưa xong đâu.

Cùng lúc đó “Đường Thiên số 2” đã nhảy vào nhà. Trái với suy nghĩ sẽ có một thằng nhãi đang nằm quần quai đợi sẵn, trước mắt gã chỉ là một căn phòng trống trải với vài giọt máu vương vãi trên nền nhà.

- Trốn? Ngươi nghĩ mình trốn nổi sao?

Đường Thiên thả thần thức ra quét một vòng nhưng con đầu buốt kinh khủng lan khắp các noron thần kinh khiến gã vội dừng lại, buồn bực lắm bảm

- Quả nhiên dùng thần thức khi điều khiển hai thân thể vẫn là hơi quá sức.

Dù không dùng được thần thức nhưng suy cho cùng thì việc săn một thằng nhãi bị trọng thương về cơ bản đã vô cùng dễ dàng nên Đường Thiên bắt đầu lần theo vết máu.

- Một thằng nhãi, suy cho cùng vẫn chỉ là một thằng nhãi mà thôi.

Vết máu dừng lại ở chân tường, gã thấy vậy thì khê nhếch miệng rồi ngẩng đầu nhìn lên.

- Tìm ta à?

Từ phía sau bất ngờ xuất hiện hai luồng nhu kinh nhanh như điện xẹt, hiểm độc như xà vồ thẳng vào cặp mắt của gã. Chưởng khí bốc lên cuộn cuộn giống như một lò lửa đang bùng cháy trong hốc mắt, Đường Thiên đau đớn gầm lên, linh lực cuộn cuộn phát ra khiến đồ đạc trong nhà lập tức nát vụn.

Đường Thiên sau khi phát tiết thì thân thể trùng xuống như bong bóng xì hơi, hai dòng máu đen chảy ra từ hốc mắt trống không kết hợp với vẻ âm trầm làm mất đi đáng vẻ tiên phong đạo cốt, thay vào đó là tà khí xung thiên giống như ma quỷ bước lên từ địa ngục.

Chưởng khí nồng nặc dần bị hút về một phía. Đường Thiên mặc dù hai mắt bị hủy nhưng linh giác vẫn rất nhạy bén, gã trầm giọng:

- Tiểu tử thối, bốn tiên đã đánh giá thấp ngươi.

Hắn vừa hấp thụ lại độc khí vào cơ thể vừa cười nhạt:

- Xung là bốn tiên, có vẻ là đã nổi khùng rồi.

Đường Thiên hừ lạnh, ngón trở vươn ra, từ ngón tay gã lóe lên một luồng sáng giống như sao băng đánh thẳng vào mi tâm hắn.

Với đối thủ có tu vi bậc này thì dù chỉ một cái búng tay hắn cũng không ngu đến mức nhảy ra đỡ, cái cổ nghiêng qua một bên tránh được chỉ kinh sau đó truyền nội lực xuống hai chân đẩy cơ thể lao nhanh về phía Đường Thiên.

Di chuyển với tốc độ cao khiến thân thể hắn lúc hiện lúc mất, cảnh tượng quỷ dị vô cùng. Tuy nhiên Đường Thiên lúc này đã mất đi đôi mắt, chỉ sử dụng giác quan để cảm nhận thế giới xung quanh nên không hề bị ảnh hưởng, hại người nhưng cũng vô tình đánh mất lợi thế của mình.

Đường Thiên cảm thấy khí kinh ập đến thì nhanh như cắt vươn tay chụp lấy cổ chân hắn rồi nhếch miệng cười gằn:

- Không tự lượng sức...

Vừa vênh váo được vài giây thì đã bị chân còn lại của hắn sút ầm ầm lên người. Chiêu Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ của hắn tung ra bằng chân trái hay chân phải thì cũng đều có uy lực kinh người, Đường Thiên bất ngờ nào ngờ bị ong chích, ấn khổ đáng đời.

Đường Thiên phân thân làm hai khiến công lực giảm mạnh, tuy không trọng thương khi trúng liên hoàn cước của hắn nhưng cũng bị đau không nhẹ, thân thể bị cước kinh đá văng vào tường.

Hắn tiếp tục tấn công dữ dội, nắm đấm như mưa rào đánh lên người Đường Thiên làm bức tường sau lưng gã dần nứt vỡ.

- Cút ra!

Đường Thiên gầm khê, tu vi của gã tuy giảm nhưng vẫn tương đương với Kim Đan sơ kỳ, chưa kể còn có kinh nghiệm chiến đấu nửa đời người mà lại bị một thằng nhãi đề đầu đánh tới tấp thì thật quá mất mặt.

- Thiên Diệt. Diệt tận thương sinh!

Gã lấy tay thay kiếm, hai ngón tay được truyền kinh vào trở nên sắc bén như dao mạnh mẽ chém xuống. Thế nhưng khi cắt vào cơ thể hắn thì giống như chạm phải bạch bì, chỉ kinh sắc bén đến mấy cũng không tài nào chém đứt được.

(Nội lực thật quý dị!)

Đường Thiên thoáng thất thần, nhưng chỉ vài giây mất tập trung đó đã đủ để dẫn đến tương lai ảm đạm ngập mờ. Trong lúc Đường Thiên không chú ý thì hắn bèn tung người lên sau đó hai mũi chân chum lại đập mạnh xuống đỉnh đầu gã.

Quý Thần Tích Dịch, cước kinh tập trung giống như mũi khoan xuyên thẳng vào đại não, hắn một khi đã đánh thì không biết nương tay trực tiếp đập Đường Thiên lún xuống đất.

- Đột nhiên trở thành như vậy... Chẳng lẽ ngươi giả trư ăn thịt hổ ngay từ đầu?

Đường Thiên vẫn giữ nguyên tư thế nằm sấp mặt, bình thản nói:

- Hoặc... ngươi là quái vật?

Hắn nhún vai thờ ơ đáp:

- Chắc là cả hai. Ai quan tâm?

- ...

Đường Thiên lồm cồm bò dậy lắc mình một cái rũ sạch đất cát, hơi thở ổn định, sắc mặt âm trầm, hoàn toàn không có chút đáng về bị thương nào.

- Tiểu cường đánh không chết. Khắc khắc~ Rất tốt.

Dường như biến thành bộ dạng này cũng khiến cho tính cách của hắn thay đổi, không những nói chuyện xác láo mà còn thường xuyên cười ầm ĩ. Đang cười khoái chí thì hắn đột nhiên đập mạnh xuống đất, thân thể như đạn pháo chủ động tấn công.

- Lôi Tề. Vạn Lôi Toái Tinh!

Đường Thiên kết ấn rồi chỉ về phía hắn, lập tức vô số tia sét từ tay gã bắn ra giống như một bầy rắn xò tới cắn chặt kì kinh bát mạch của hắn. Lôi điện rít gào nổ tanh tách khiến cả người hắn bốc khói nghi ngút, một mùi cháy khét bắt đầu truyền ra khắp phòng.

- Khốn... nạn...

Đang đánh tay mà Đường Thiên đột nhiên chuyển sang dame phép khiến hắn không kịp trở tay. Hắn gầm khê một tiếng, kinh lực hình chuông đồng mạnh mẽ đánh tan lôi điện sau đó thuận tiện tung hai quyền vào ngực Đường Thiên.

Song Pháo Quyền là chiêu thức cơ bản trong quyền pháp, chân đứng mã bộ, mượn lực từ eo vùng mạnh hai nắm đấm về phía trước. Tuy nhiên sau khi kết

hợp với nội lực Cửu Tử Tà Công thì chiêu này liền biến thành không hề tầm thường.Cửu Tử Tà Công chỉ âm chỉ tà,có thể hủy diệt hết thảy mọi thứ trong thiên hạ,Đường Thiên trúng đòn liền cảm thấy ngũ tạng lộn nhào,ruột gan quặn thắt,cảm giác như bị ai đó đập mạnh một búa vào ngực.

- Thống khoái!Đề xem ngươi đỡ nổi chiêu này không!

Bất ngờ Đường Thiên giữ lấy cổ tay hắn,còn chưa kịp phản ứng thì đỉnh đầu đã bị bàn tay cứng rắn như gọng kìm của gã chụp vào.Linh khí cuộn cuộn tràn vào như đê vỡ khiến huyết mạch hắn trong chớp mắt đã căng phồng,thân thể trương phình lên như quả bóng sắp nổ tung

Phòng ngự của Cửu Tử Tà Công rất hiệu quả khi chống lại công kích từ bên ngoài,tuy nhiên giờ đây đối phương đem linh lực truyền vào thì khả năng phòng thủ hoàn toàn vô tác dụng.Linh khí tràn vào làm nhiễu loạn nội khí vận hành khiến kinh khí hộ thể dần tan rã.

Tu vi càng cao thì sức chứa của kinh mạch càng lớn,nếu ở Trúc Cơ kinh mạch chỉ như dòng suối nhỏ thì lên tới Kim Đan đã trở thành con sông,luyện tới Nguyên Anh thì trở thành biển lớn,...Cứ như vậy lên cao,tới một lúc nào đó thậm chí có thể chứa được linh khí của cả một tỉnh cầu.Đây cũng là lí do của việc phi thăng,không phải đang yên đang lành tự dưng gãy này lên đòi phá toái hư không,vượt qua chín tầng trời để qua một vị diện lạ hoắc,mà căn bản là vì hành tinh hiện tại không đủ năng lượng để tiếp tục tu luyện nữa.

Trở lại với hoàn cảnh lúc này của hắn.Hiện tại cơ thể hắn đã “nở” tới một kích cỡ vô cùng ảo diệu,kinh mạch giống như bầy rắn lớn lúc nhúc dưới da.Nếu không mau chóng đẩy hết linh khí trong người ra thì có lẽ kỉ niệm lần đầu tiên truyền công của hắn sẽ là nô banh xác.

- Cái chết không mấy đẹp đẽ nhỉ?Nhưng đừng lo,ta sẽ cho nữ nhân kia đi theo ngươi ngay thôi.Xuống địa ngục lại tiếp tục làm một đôi quỷ phụ thê.

- Ông còn chưa cho vợ vui sướng được ngày nào...Quý phu thê cái con mẹ ngươi...

Hắn gầm khê,chân phải như tên rời cung đá liên hoàn vào người Đường Thiên,mỗi cước đều chứa đầy linh lực đá ra như sấm nổ pháo rền,uy lực khiến cho cả căn phòng đều rung chuyển.

Thạch Toái Thiên Kinh Khí Cái Thế là thức cuối cùng,yêu cầu hao tổn cực lớn để thi triển nhưng bù lại chính là thức mạnh nhất trong bảy thức Bá Cước,cước lực ngàn cân sút phát chết luôn.Đường Thiên trúng liên tục mười mấy cước lập tức văng vào tường,bức tường liên tục chịu đả kích từ nãy tới liền vỡ nát như đậu phụ.Gã nằm thẳng cẳng giữa đồng gạch vụn,thân thể bị đá lồm vào chảy máu đầm đìa,sống chết không rõ.

Hắn tiếp đất bằng hông,con đau ở chân phải đã biến mất thay vào đó là cảm giác tê dại đến đáng sợ.Là một người luyện võ lâu “đời”,hắn có dư kiến thức để hiểu ra rằng chân phải của mình tiêu rồi.

- Ta không hiểu.Tại sao...khụ khụ...sao ngươi có thể sử dụng được linh lực của ta?

Không riêng gì linh lực,bất kì ngoại lực nào truyền vào cơ thể đều cần thời gian để thích nghi rồi mới có thể chuyển hóa nó thành của mình,thậm chí còn có những loại năng lượng tiêu cực nếu không bức ra nhanh sẽ mất mạng.Tuy nhiên công lực của hắn thua xa một vạn tám ngàn dặm,về lí mà nói thì hắn không thể có cách gì chống lại linh lực gã truyền vào mà bị nổ tanh bành mới đúng.

Câu hỏi của Đường Thiên mang đầy tâm tư trăn trở cùng tinh thần ham học hỏi khiến hắn cũng trở nên dăm chiêu,thật thà đáp:

- Cái này kì thực rất dễ.Nó truyền vào thể này,vậy nên ta dẫn qua chỗ này rồi đẩy mạnh ra thể này.Như vậy,như vậy là làm được.Chi là một cái mẹo nhỏ thôi,làm vài nghìn lần là quen ngay.

- ...

Đường Thiên thờ dài ngửa đầu nhìn trời,trầm giọng:

- Ngươi rất có tiềm năng.Trong một thoáng ta đã có ý định thu ngươi làm đệ tử.Đáng tiếc...Kết thúc rồi.

Dứt lời thân thể gã liền tan rã,tạo thành một đợt khói màu lam theo gió bay đi.

Hắn dõi theo làn khói lam lấp lánh ma mị,cười lạnh nói:

- Làm đệ tử của ngươi thì có mà bóc cám nhét vào mồm

Trận chiến đã kết thúc bằng một cái kết chóng vánh nhưng rất bình thường đối với những trận chiến sinh tử.Hắn một lần nữa trở lại với dáng vẻ một môi bệnh hoạn thường ngày,chật vật lết cái chân cà thọt ra cửa,bên ngoài vẫn còn một cái phiền phức cuối cùng đang chờ hắn giải quyết.

Trận chiến của hắn trực tiếp và thô tục bao nhiêu thì chiến trường ở đây lại tinh tế và đầy tính nghệ thuật bấy nhiêu.Kiểm khách giao đấu giống như khiêu vũ,mỗi bước di chuyển đều đẹp đẽ nhưng đồng thời cũng ẩn chứa hung hiểm vô tận,chỉ cần bước chệch một nhịp,hay thậm chí vô tình hất xì một cái thôi đã đủ khiến cho đầu lia khỏi cỏ.

Lúc này cuộc chiến đã tới hồi ác liệt,tiếng kim loại va nhau vang lên không dứt,ánh lửa chớp lóe rọi sáng cả một khoảng sân.

Kiểm của Đường Thiên trầm ổn vững chắc,hơn nữa còn biến ảo khó lường,kết hợp với trường kiếm của gã thì như hổ thêm cánh,di chuyển rất ít nhưng bộ pháp quán chặt lấy đối phương buộc đối phương phải chiến đấu không ngừng.

Thanh Dương thì đối lập hoàn toàn, kiếm chiêu hung mãnh kích động không tương xứng chút nào với dáng vẻ kiều diễm của nàng. Phong cách này nên đổi cho một đại hán thân cao từ 2 mét rưỡi đến 3 mét, mắt rậm mày thô, cơ bắp to phù sử dụng thì thích hợp hơn.

Cách đánh này... nếu nói ưu điểm thì không hẳn là không có ưu điểm. Huyền Thiết Kiếm vốn đã nặng nề, kết hợp với thân lực của nàng cùng với kiếm chiêu dồn dập khiến ngay cả những kẻ địch cấp cao cũng khó mà chống đỡ. Bởi vậy nên công bằng mà nói thì Thanh Dương chính là bậc thầy trong vượt cấp khiêu chiến, bằng chứng là trên người Đường Thiên lúc này đã chất đầy những vết chém ngang dọc đủ kích cỡ.

Dù vậy bản thân nó cũng vẫn chưa nhược điểm chí mạng, đó là rất hao thể lực. Giống như mũi tên rời cung, kiếm khách đi theo con đường này chỉ có thể chiến đấu tới khi sức cùng lực kiệt mà chết, hoặc khi hết sức thì nhanh trí quỳ xuống van xin lòng thương xót của kẻ địch. Tất nhiên, xin được hay không thì còn phải tùy thuộc vào vận khí.

- Kiếm khí tung hoành... Tuyệt Phong Thiên Địa của Dương Dương lại đột phá rồi.

Hắn vừa nhếch miệng vừa cà nhắc tiến về phía chiến trường. Một chân bị phế đứng là bất tiện quá mà.

- Càng đánh càng mạnh. Người quả nhiên là sinh ra để chiến đấu...

Đường Thiên bay lên từ khe nứt sâu không thấy đáy mà nàng vừa đánh ra, vết thương khủng khiếp xé nát nửa người gã bằng mắt thường có thể thấy đang mọc da sinh thịt không ngừng, rất nhanh đã khôi phục lại thân thể hoàn hảo vô khuyết.

- Đáng tiếc, hành trình của người tới đây là kết thúc!

Tuyên bố hùng hồn và có phần xác lảo giống như đang chọc tức Thanh Dương, tuy nhiên vừa đứng lên thì một cơn choáng váng ập tới khiến nàng gục xuống, nội tức rối loạn, tay chân mềm nhũn, là biểu hiện của việc hao hết thể lực.

Đường Thiên không nóng vội mà tiếp tục dùng khinh công dạo quanh nàng, trường kiếm giống như độc xà vờn con mồi, thỉnh thoảng hứng trí mỗ một phát nhưng cũng đủ khiến Thanh Dương phải chặt vật chống đỡ.

Bị đối thủ quán lấy không cách nào hồi khí, cứ tiếp tục thế này thì chẳng mấy chốc nàng sẽ thành cá nằm trên thớt, ngay đến cơ hội đồng quy vô tận cũng không còn nữa.

Hai bên trong lúc giao đấu không biết là vô tình hay cố ý mà dẫn chiến trường ra xa. Hắn thấy Thanh Dương kiệt lực ngã xuống thì trong lòng nóng như lửa đốt, vội dùng truyền âm chỉ điểm cho nàng:

[Trái trên, bảy tấc, toàn lực đánh.]

Dù hắn đã nói vậy nhưng Thanh Dương vẫn không phản ứng gì, xem ra Đường Thiên đã đề phòng việc hắn truyền âm như vừa này nên đã dựng một tầng kết giới rồi.

- Tên khốn này quyết tâm giết người đến thế à?

Nước xa không cứu được lửa gần, hắn chỉ còn biết dồn toàn bộ sức lực để chạy cho nhanh. Haizzz~Ai mà ngờ một kẻ theo chủ nghĩa “đuy khoái bất phá” như hắn lại có lúc sa sút đến mức độ này cơ chứ.

- Giấy dựa vô ích.

Thủ mũi ắt có sơ hở, trường kiếm của Đường Thiên lạnh lùng xuyên qua vai nàng, linh lực từ kiếm tràn ra phá hủy kinh mạch khiến máu tươi chảy ra như suối.

Một luồng khí màu lam lấp lánh ma mị bỗng bay tới nhập vào thân thể Đường Thiên, ngay lập tức tu vi của gã từ Nguyên Anh sơ kỳ tăng lên Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong. Gã thở ra một ngụm trọc khí, ánh mắt nhìn về phía hắn đang cà nhắc đi tới, hạ giọng nói:

- Lát nữa ta bắt hắn lại rồi ở trước mặt người vật từng cẳng chân cẳng tay... Chắc sẽ thú vị lắm nhì!

Nàng nghe vậy liền quăng ánh mắt phẫn hận vào Đường Thiên. Chẳng biết bị nhìn căm thù như vậy thì vui sướng chỗ nào mà gã lại cười khẩy một tiếng rồi tay phải dùng sức rút kiếm về. Tuy nhiên bàn tay mảnh khảnh của Thanh Dương bất ngờ nắm lấy trường kiếm, nàng gào đến khản cả giọng:

- Tuyệt Diệt Sơn Hà!

Kiếm khí lấy vị trí hai người đứng làm trung tâm mà lan ra cả chục mét xung quanh, nơi nào kiếm khí quét qua thì mặt đất đều bị xói tung, trang viên đẹp đẽ khang trang trong chớp mắt đã trở nên hoang tàn đổ nát.

Khói bụi tan đi, đập vào mắt nàng là Đường Thiên máu chảy dòng dòng nhưng sừng sững hiên ngang như núi. Kịch chiến làm y phục trên người gã bị tàn phá thảm hại, nếu không phải có công lực vượt trội, nếu chỉ đơn thuần là so đấu kiếm thuật thì gã đã chết không biết bao nhiêu lần. Tất nhiên, toàn bộ chỉ dừng ở từ “nếu”.

Gã truyền linh lực vào tay mạnh mẽ rút trường kiếm về, máu tươi trên thân kiếm lập tức văng ra thấm xuống mặt đất, chỉ còn lại những khối đất đá nhuộm máu đỏ sẫm. Sinh mệnh con người chung quy cũng chỉ có vậy, sinh ra từ tinh hoa đất trời, tới khi chết lại tan vào lòng đất mẹ.

Đường Thiên đưa trường kiếm lên quá đầu, lạnh lùng hỏi:

- Đó là di ngôn của ngươi?

Dứt lời liền tàn nhẫn chém xuống, đường kiếm đơn giản nhưng đầy uy lực phong tỏa mọi lối thoát, kiếm kinh chém đứt trâm cài tóc dài của nàng bay tán loạn.

Xoẹtttt~

Thanh âm trường kiếm cắt qua da thịt ngọt lịm, tiếp đó là tiếng thân thể nặng nề rơi xuống đất, rồi tiếng vỗ đất, tiếng ầm ư:

- Con mẹ nó... Ta phải nhảy lò cò từ tí tận đằng kia... Mà ngươi... không thể nhẹ tay một chút à?

- Không ngờ ngươi lại hành xử ngu như vậy.

Đường Thiên liếc nhìn hán bầy nhảy trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Kì thực ta vẫn định thu ngươi làm đệ tử. Đáng tiếc...

Đường Thiên bỗng dừng lại vì phát hiện có một luồng kinh khí màu tím quán lấy trường kiếm của gã, dựa theo cách mà kinh khí lưu chuyển thì hình như là nó đang tìm cách chui vào thân kiếm.

(Chết rồi còn muốn lôi kiếm của ta theo à?)

Gã run tay phát kinh, lập tức nội lực bao quanh thân kiếm bị đánh tan nát. Mà cho dù không có Đường Thiên ra tay thì việc hủy đi một thanh bảo kiếm vẫn là quá sức đối với công lực hiện tại của hắn.

Nàng đỡ lấy thân thể đầm máu của hắn, giọng nói có hơi run run:

- Tiểu... tiểu bảo bối đừng sợ, ta đưa... đưa con đi gặp đại phu... đi gặp đại phu...

Miệng nói hán đừng sợ nhưng tâm nàng đã loạn và ngẫu cả lên, cả người run bần bật với cường độ gấp mấy lần giọng nói của nàng.

Thanh Dương giống như quên hết tất cả ôm hắn đi vòng qua Đường Thiên, phảng phất như gã chỉ là một hòn đá ven đường hay gì đó tương tự. Mà Đường Thiên bởi phản ứng kì lạ này của nàng cũng ngây ra một lúc, mãi cho đến khi nàng đã đi được vài chục bước thì gã mới thức tỉnh:

- Kiếm Khí. Truy Hồn Kiếm.

Kinh khí bắn ra từ ngón tay Đường Thiên tạo thành một luồng sáng bắn vào lưng Thanh Dương, đánh thẳng vào phổi. Nàng hự một tiếng, máu tươi từ khóe miệng rỉ ra chảy xuống mặt hắn, tuy nhiên thân thể thì vẫn máy móc đi về phía trước.

Máu nóng chảy vào mắt khiến hắn tỉnh táo hơn đôi chút. Hắn chớp mắt vài cái cho giảm bớt cảm giác nóng rát trong mắt rồi thều thào:

- Sao lại bị thương nặng thế này? Chỉ cần... một chiêu nữa... thôi mà...

Hắn đảo mắt, hơi ngạc nhiên khi thấy Đường Thiên vẫn đang đứng ở cách đó không xa:

- Cái nữ nhân ngốc này lại đang làm cái gì ngốc sự?

Thanh Dương nghe thấy tiếng thều thào mới biết là hắn đã tỉnh, trên khuôn mặt u ám lập tức nở nụ cười rạng rỡ:

- Tiểu bảo bối! Tiểu bảo bối!

Nàng kích động kêu hai tiếng nhưng cuối cùng lại chẳng nói được gì. Nàng muốn nhắc nhở hắn đừng nhắm mắt, nhắc hắn nếu nhắm vào sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai nữa, nhưng khi thấy hắn đau đớn quằn quại giữa lằn ranh sống chết nàng lại không đủ can đảm cất lời.

Hắn thở hắt ra một hơi, bất ngờ nắm lấy bàn tay thon dài của nàng rồi ân cần ve vuốt:

- Vì ta, xin nàng đừng bị thương nữa.

Một luồng nội lực âm tà từ tay hắn đi vào cơ thể nàng khiến cảm giác mệt mỏi nhanh chóng tan biến. Sự việc xảy ra quá nhanh khiến nàng không kịp phản ứng, đến khi đầu óc linh động trở lại thì hai mắt hắn đã nhắm nghiền.

- Tiểu bảo bối, mau dậy nhận lại nội lực a! Ngươi đang bị thương, sư phụ sao dám nhận...

Một luồng kiếm khí thổi bay nàng lên trời. Đường Thiên siết chặt chuôi kiếm, dù đang dồn người khác vào chỗ chết nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ băng sơn lạnh lùng:

- Hồi thế gian tình là chi, lúc thì khoái nhạc, lúc lâm li. Hầy~ Xem ra ta không có năng khiếu làm thơ.

Đùng đoàng~~

Một tia sét rạch ngang trời, một cơn mưa không báo trước bất ngờ ập xuống. Mưa dịu dàng mà lạnh lẽo, Đường Thiên không vận linh lực hộ thể mà để mặc cho những hạt mưa rơi lên người mình.

- Uhm... Tiểu bảo bối...

Dòng nước lạnh buốt thấm thấu vào vết thương làm thần trí nàng tỉnh táo hơn một chút, cặp mắt mệt mỏi rất nhanh bắt được vị trí của hắn.

Hắn lúc này nằm dài trên mặt đất, hai chân mày đã buông thõng chứ không nhíu chặt lại như thường ngày khiến bản mặt hắn dễ nhìn hơn nhiều. Dù vậy, nàng vẫn không yêu thích bộ dạng hiện tại của hắn chút nào.

- Tiểu bảo bối, đừng dọa sư phụ.

Nàng vươn tay nắm lấy tay hắn. Lạnh ngắt, cứ như thể chạm vào một đồ vật vô tri, chạm vào một cái xác không hồn.

- ...

Thanh Dương bỗng cảm thấy một hạt mưa ấm nóng rơi lên má nàng, rồi bắt đầu xuất hiện rất nhiều những hạt mưa ấm nóng khác. Chúng tranh nhau đổ xuống ướt đầm khuôn mặt nàng, tiếng mưa ù ù như xay lúa vậy mà không át nổi tiếng thút thít trong cổ họng.

Cảm nhận luồng nội lực âm tà di chuyển trong người khiến đôi mắt vốn đã cay xè của nàng nóng bừng như bốc cháy. Giá mà tại thời điểm hắn dùng thứ nội lực này chứng minh thân phận nàng dứt khoát nắm tay hắn rồi đi đã không có kết cục như hiện tại.

Đường Thiên kéo lê mũi kiếm tới sau lưng nàng, lạnh lùng nói:

- Vô dụng. Nếu chỉ đến vậy thì đi theo hắn luôn đi.

Thời điểm gã giờ kiếm lên chuẩn bị chém xuống thì bất ngờ bị một luồng sáng lạnh lẽo ập tới trước mặt. Đường Thiên nhảy lùi lại một bước cả chục mét sau đó giương cặp mắt kinh ngạc nhìn nữ nhân đang quỳ rạp dưới đất. Một kiếm đâm vào khoảng mù sau lưng có thể nhanh, có thể mạnh nhưng để chuẩn xác tới mức này thì thật khó tin. Nếu không luyện tập cả ngàn vạn lần thì tuyệt đối không bao giờ có thể đánh ra được một chiêu kiếm xảo diệu đến như vậy.

Nhưng xảo diệu đến mấy thì chung quy vẫn chỉ là chiêu thức, mà chiêu thức thì chỉ cần đủ chân đủ tay là đánh ra được. Điều khiến gã ngạc nhiên đó là Thanh Dương đang dùng bàn tay còn lại tự xoa đầu mình, giọng nói trong trẻo ngân nga trong bóng tối tạo nên một cảnh tượng vô cùng quý dị:

- Bé ơi, ngủ đi, đêm đã khuya rồi. Để những giấc mơ đẹp sẽ luôn bên em. Bé ơi, ngủ ngoan trong tiếng ru hời. Vầng trăng, đợi em, cùng bay vào giấc mơ...

Nghê ngao xong nàng đứng dậy nhìn thẳng vào Đường Thiên. Lúc này gã lại bị bất ngờ thêm lần nữa khi trông thấy vẻ ngoài của nàng. Làn da trắng nõn xuất hiện đầy những kí tự màu đen kì quái, cặp chân mày thanh tú nhíu chặt như hai lưỡi đao hung hăng bổ xuống đôi mắt đỏ rực như máu đông. Tuy nhiên những đặc điểm kì dị trên cơ thể nàng không là gì nếu so sánh với nụ cười đọng trên môi.

Thành thực mà nói thì đó không thể coi là cười. Nếu miêu tả chính xác thì nó giống nét rạch quá tay của một linh hồn bệnh hoạn lên khóe miệng, và chỉ một khóe miệng mà thôi. Một cái nhếch miệng kéo dài đến gần mang tai, chỉ tồn tại ở khóe miệng bên phải và kết hợp với hàm răng trắng ớn luôn cắn chặt. Đó có thể là biểu thị của sự khinh bỉ hoặc cơn giận dữ vô tận, tuy nhiên dù tưởng tượng theo cách gì và nghĩ theo chiều hướng nào thì trông nó vẫn thật... biến chất.

- Nhìn từ góc độ này cảm giác mới mẻ thật. Trông dễ thương hơn nhìn trực diện nhiều.

Nàng đưa tay nhào nặn một bên ngực, lẩm bẩm:

- Cơ mà vẫn nặng như thường...

Ngay cả với một người từng gặp nhiều chuyện lạ như Đường Thiên cũng bị cảnh tượng này làm cho đờ đẫn mất mấy giây. Gã không ngờ bản thân lại biểu diễn di hồn rờm ngay trước mặt một tay hảo thủ, đã vậy còn múa may quay cuồng trong khi hắn chỉ cần một cái chạm. Ngượng ngùng a!

Đường Thiên kim nén tâm trạng, nói:

- Hóa ra người vẫn còn con bài tẩy này.

Hắn lúc này đang ở trong cơ thể Thanh Dương- gần giọng:

- Đùng có gọi vợ ta là bài tẩy.

Đường Thiên vung vẩy trường kiếm, trên mặt hiện rõ vẻ trào phúng:

- Rồi sao?Người định đánh ta bằng cái thân thể đã cạn kiệt sức lực đấy?

Hắn chạm vào mạch máu ở cổ tay,nhưón mày nói:

- Vẫn đủ sức tung mười ba chiêu và trở về làm một tách trà nóng.

Nghe vậy gã liền ồ lên:

- Vậy người định hạ ta với mười ba chiêu?Ngông cuồng như...

- Chậm đã.Ta đâu có dư thời gian như vậy.

Hắn vội xua tay:

- Nhiều nhất năm chiêu.Đánh lâu thì cơ thể này có cơ bắp mất.

Phát ngôn ngây thơ và có phần ngông cuồng của hắn làm Đường Thiên giận quá hóa cười:

- Hào!Nhào vô đi

Đường Thiên trầm mình,tay phải siết chặt chuôi kiếm,tay trái đặt lên đầu mũi kiếm,sẵn sàng tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất khóa mồm hắn ngay tức khắc.

Chuẩn bị xong xuôi,cứ tưởng sẽ được lãnh giáo cao chiêu của đối phương nhưng không ngờ ngay tại thời điểm căng thẳng hồi hộp này hắn bỗng nói:

- Đợi tý chính lại quần áo đã.Con gái con đưa ra đường mà áo sổng thể này đây.Bực quá đi mất.

Sau khi gấp lại cổ áo che hết khoảng da thịt trắng nõn trước ngực thì hắn vòng tay ra sau buộc tóc lên cho gọn gàng.Ngay lúc này hắn bắt ngờ che miệng ho khan,máu từ trong họng trào ra ướt đầm lòng bàn tay.

Hắn trầm tư nhìn chất lỏng đỏ tươi trong lòng bàn tay,lạnh giọng hỏi:

- Thằng khốn,tại sao lại đâm vào phổi?

- Giết người cần lí do sao?

Đường Thiên cuối cùng cũng không kiên nhẫn nổi mà chủ động lao tới.Bởi lẽ,với thân phận là một con sâu cái kiến thì thái độ của hắn thực sự là quá hống hách rồi.

Hắn cẩn trọng quan sát trường kiếm xoáy tròn như mũi khoan ập tới ẩn chứa hàng trăm cách biến hóa ảo diệu vô cùng,kiếm khí rơi lên linh khí hộ thể làm phát ra những tiếng leng keng không khác gì kiếm thật đánh lên.Chỉ đến thời điểm mũi kiếm chỉ còn cách một đốt ngón tay thì hắn mới sử dụng khinh công xảo diệu tránh né,thuận tay túm cái xác của mình ném qua một bên.

Một kiếm toàn lực của Đường Thiên làm mặt đất bị đào ra một cái hố lớn,khung cảnh hoang tàn thảm liệt như vừa có thiên thạch rớt xuống.Đường Thiên bức lui hắn xong cũng không rảnh rỗi,trường kiếm xoay chuyển dùng tốc độ nhanh như điện xẹt nhắm thẳng tìm hắn mà đâm tới.

Ở trên không chẳng có chỗ nào để mượn lực,hắn muốn tránh né cũng không thể tiếp tục tránh né được nữa.Huyền Thiết Kiếm rời khỏi tay hắn như tên rời nỏ,như một luồng gió đen ập tới trước mặt Đường Thiên.

- Trò mèo!

Một đòn đơn giản như vậy gã chỉ nghiêng đầu liền dễ dàng tránh được,lạnh lùng nói:

- Đến kiếm cũng không còn.Để xem người sống kiểu gì.

Đang đắc ý thì bỗng một luồng kinh khí mạnh mẽ quất vào gáy khiến Đường Thiên buộc phải vung kiếm ra sau chống đỡ.Lực phản chấn cực mạnh đánh văng Huyền Thiết Kiếm,tuy nhiên thanh kiếm chỉ quay cuồng một chút rồi lại chĩa mũi nhọn vào Đường Thiên rồi hung hăng đâm tới.

- Ngự kiếm phi hành!?

Đường Thiên nhủ mày chém mạnh vào thanh kiếm đen ngòm đang bay đến.Nào ngờ khi sắp va chạm thì Huyền Thiết Kiếm bất ngờ đổi hướng lướt qua gã mà không gây chút tổn hại nào.

(Đánh trượt?)

Nghi vấn của Đường Thiên rất nhanh được giải đáp,một bàn tay thon dài đẹp đẽ vươn ra bắt lấy chuôi Huyền Thiết Kiếm sau đó bỏ mạnh vào đầu gã.Huyền Thiết Kiếm tính sơ đã nặng cả trăm cân chứ chưa tính đến lực tay,vậy nên mặc dù kiếm còn cách vài mét thể nhưng kinh lực đã đẩy Đường Thiên lùi nửa bước.

- Hai chiêu.

Nguy cơ trước mắt nhưng thái độ lạnh lùng của Đường Thiên vẫn giữ nguyên. Gã nâng tay trái tạo thành một tường khí hình thái cực đem uy lực của kiếm chiêu đẩy đi toàn bộ.

- Thái Cực Thuần!

Tường khí không chỉ đẩy đi kinh lực mà còn phát ra lực hút kéo hẳn vào trung tâm, trước linh lực mạnh mẽ của Nguyên Anh thì sự chống cự của hắn hoàn toàn vô nghĩa. Cơ mà vô nghĩa là một chuyện, còn bỏ cuộc thì lại là một chuyện khác và hai chuyện này căn bản không liên quan gì đến nhau, vậy nên hắn siết chặt Huyền Thiết Kiếm trong tay rồi chém liên tục về phía Đường Thiên.

Hữu Phượng Lai Nghi là kiếm chiêu cao cấp của phái Hoa Sơn, tầng tầng sát cơ ẩn sau động tác đẹp đẽ hoa mỹ. Nếu được thi triển bởi cao thủ đã luyện thành kiếm khí thì uy lực càng đáng sợ, có thể tùy ý khắc chữ lên đá như viết trên đất bùn.

Mắt thấy sáu đường kiếm sắc bén như sáu lưỡi kiếm đồng thời chém tới, khỏe miệng Đường Thiên khẽ nhếch rồi vận linh khí hộ thể lên tới cực hạn, linh khí màu hoàng kim bao quanh cơ thể gã giống như khoác lên mình một tầng áo giáp kiên cố.

Xeng xeng xeng~

Kiếm kinh rít gào cắt lên linh khí hộ thể, Đường Thiên giống như chiếc lá trong cơn giông bão bị đánh văng cả trăm mét nhưng rất nhanh đã ổn định lại thân thể. Tại sáu nhát chém sâu đến tận xương ở trên ngực liên tục bốc lên khói trắng, da thịt mới bằng mắt thường có thể thấy đang mọc ra rồi liên kết với nhau, chỉ trong chưa đầy mười giây vết thương tưởng như chí mạng đã hoàn toàn biến mất.

Đường Thiên xé bỏ bộ đồ rách nát sau đó lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một bộ bạch y khoác lên người, bình thần nói:

- Sư phụ ngươi cũng không giết nổi ta. Ngươi nghĩ mình có thể sao?

Hắn chỉnh lại y phục xộc xệch, chặc lưỡi:

- Dương Dương là thiên tài kiếm thuật, nhưng suy cho cùng con bé cũng chỉ mới hai mươi tám tuổi. Bắt nạt một tiểu oa nhi cảm thấy rất thành tựu à?

Đường Thiên cười lạnh hai tiếng rồi gằn giọng:

- Ba chiêu.

Dứt lời thân thể Đường Thiên lao vút đi như tên rời cung, trường kiếm trong tay múa loạn tạo thành tầng tầng kiếm ảnh đánh về phía hắn. Chiêu thức của Đường Thiên mạnh đến đáng sợ, hắn đâu có ngu mà đứng lại đỡ, đôi chân thon dài của Thanh Dương được hắn tận dụng để tạo thành những bước di chuyển ảo lòi. Mỗi khi trường kiếm quét đến thì hắn lại giống như tan biến vào không khí sau đó xuất hiện ở vị trí cách đó cả chục mét.

Trận chiến đang đến hồi cao trào thì Đường Thiên bỗng hỏi:

- Tại sao ngươi phải cố gắng như vậy? Cho dù hôm nay các ngươi không chết thì tương lai cũng sẽ phải đối mặt với những kẻ còn mạnh hơn ta gấp nhiều lần. Chỉ dựa vào chút bản lĩnh này của ngươi có thể bảo vệ được nữ nhân này sao?

- Chắc chắn sẽ được.

Hắn nghiêng đầu tránh một cú đâm hiểm hóc, trong cặp mắt đỏ hung tàn lóe lên một tia kiên định:

- Nàng là ý nghĩa tồn tại của ta. Vậy nên ta không được phép thất bại.

- Ý nghĩa tồn tại cái mịa gì! Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều mà thôi.

Đường Thiên nhún mày gầm khẽ:

- Thiên Môn Bí Pháp: Lưu tinh kiếm!

Cột sáng từ trên trời ập xuống nơi Đường Thiên đang đứng bao trùm lên người gã một tầng ánh sáng vàng chói lọi. Đường Thiên vận kiếm, từ trường kiếm của gã phóng ra ba luồng kiếm khí không lồ nén đầy linh lực rít gào bay về phía hắn.

- Đùng đánh đồng ta với ngươi.

Hắn nâng Huyền Thiết Kiếm lên ngang mặt rồi lướt về phía Đường Thiên, hai chân tụ đầy linh lực khiến mỗi bước chân đều khiến mặt đất vỡ nát một mảng lớn. Tốc độ càng lúc càng nhanh đến mức lưu lại cả tàn ảnh trên đường đi, tuy nhiên dùng tốc độ như vậy lao tới kiếm khí của Đường Thiên thì hoặc là hắn rất tự tin vào năng lực của mình, hoặc là hắn bế tắc đến hỏng não rồi.

- Không ổn!

Đường Thiên đang nheo mắt dõi theo chuyển động của hắc thi bỗng giật mình nhảy lùi lại. Hành động này của Đường Thiên vừa kịp cứu gã một mạng bởi ngay khi vừa nhảy ra thì tại vị trí nơi gã vừa đứng xuất hiện một cái rãnh sâu hoắm dài cả chục mét nhìn vào liền thấy rợn người.

Kiểm khí của gã bị chệch làm hai lúc này mới ầm ầm phát nổ, ánh lửa bốc cao xé nát màn đêm tĩnh mịch, cảnh tượng huyền ảo cùng tình huống có phần vô lý khiến Đường Thiên thoáng nghĩ là mình đang nằm mơ.

Xoẹt~

Sát khí ập đến làm Đường Thiên giật mình vội đưa tay lên đỡ, lập tức một luồng máu tươi cùng cảm giác đau buốt như óc nhắc gã rằng đây không phải là giấc mơ.

(Với tốc độ này thì linh lực hộ thể cũng vô dụng!)

Không có thời gian nhìn tay trái của mình rơi bịch xuống đất, Đường Thiên vội dùng toàn lực bay lên vị trí cao hơn.

- Thiên Môn Bí Pháp: Lôi Thần Chấn Nộ!

Đường Thiên hướng mũi kiếm lên trời, một luồng sét đánh vào kiếm gã sau đó xuất một luồng sét nữa, rồi vô số luồng sét kết hợp với nhau tạo thành một mối liên kết vững chắc với những đám mây đen trên bầu trời.

Tuy không thể nhìn thấy hắc, nhưng dựa vào linh giác Đường Thiên cảm nhận được hơi thở của hắc đang tới gần. Gã gầm khê:

- Đây chính là chênh lệch đẳng cấp giữa chúng ta. Ngươi nên học cách chấp nhận đi!

Dứt lời Đường Thiên liền bỏ kiếm xuống, một quả cầu sét khổng lồ theo động tác của gã tách ra khỏi chín tầng mây giăng thẳng xuống mang theo hơi thở hủy diệt.

- Đây là sự khác biệt giữa ta và ngươi.

Một thanh âm lạnh lùng truyền vào tai gã. Ngay sau đó quả cầu sét bị đâm xuyên, dễ dàng như cách một cây kim chọc xuyên qua lòng đỏ trứng gà. Tốc độ của hắc bị chậm lại khi lao qua khối cầu sét khổng lồ nên Đường Thiên đã có thể nhìn thấy hắc, nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của hắc lóe sáng trong khi thân thể đã bị luồng sét đốt cháy đen xỉ. Tại thời khắc ấy Đường Thiên bỗng cảm thấy hụt hẫng.

Giá mà ta cũng có một người để bảo vệ...

Gã máy móc nhắc trường kiếm lên, thì thào:

- Thiên Môn Tối Thượng Kiếm Kỹ: Nhất Kiếm Tuyệt Sát.

Hai thanh kiếm nặng nề đánh vào nhau, kinh lực quét tan mây đen đồng thời nghiền nát toàn bộ những kiến trúc xung quanh. Đường Thiên tuy cấp độ vượt trội nhưng cơ thể Thanh Dương lại có thần lực, vậy nên hai bên rơi vào thế giằng co, nhất thời bất phân thắng bại.

Két~Két~

Hai lưỡi kiếm nghiêng vào nhau làm phát ra những thanh âm rợn người. Đường Thiên lúc này bỗng nhận ra cánh tay hắc đang run lẩy bẩy một bộ dáng nỏ mạnh hết đà, cười nhạt nói:

- Kết thúc rồi.

Linh lực dồn xuống cánh tay phải của Đường Thiên khiến cơ bắp nơi cánh tay nở lớn như chân voi, kinh mạch phồng lên giống một bầy rắn lúc nhúc dưới da nhìn hết sức khủng bố.

Hắc đang gồng tới đỏ cả mặt để giữ chặt chuôi kiếm thì bỗng ngẩng đầu, bình thản nói:

- Ồ. Kết thúc rồi.

Đường Thiên còn đang không hiểu ý của hắc là gì thì áp lực lên bàn tay bỗng biến mất, nhưng không phải do hắc biết khó mà lui mà bởi bảo kiếm của Đường Thiên đã bị chém vỡ nát. Trường kiếm cùng gã trải qua hàng trăm trận chiến, cuối cùng đã...

(Không đúng. Là hắc dở trò!)

Một kiếm khách như Đường Thiên thì chỉ cần nhìn thoáng qua vết nứt vỡ trên thân kiếm là phát hiện được kiếm gãy tự nhiên hay gãy do bị người khác động tay chân. Trường kiếm của gã bị nứt tại trung tâm sau đó vết nứt mới lan ra, trong khi kiếm bị gãy thường bắt đầu từ lưỡi kiếm rồi mới lan tới thân kiếm.

(Vết nứt... Vị trí này...)

Khả năng ghi nhớ của Đường Thiên vốn rất tốt, chưa kể tới tu vi cao thâm khiến cho ký ức của gã chính xác tuyệt đối. Đường Thiên rất nhanh nhớ ra đây

chính là vị trí mà hắn đã chạm vào khi mượn xem trường kiếm của gã.

Nhận ra rồi thì mọi chuyện đều sáng tỏ. Tại sao ban đầu nữ nhân kia chỉ phòng thủ, tại sao hắn lại bức ra một lượng lớn nội lực để bám lấy kiếm của gã, tại sao lại lao đến như con thiêu thân lấy cứng đối cứng trong khi sức lực chẳng còn bao nhiêu. Thì ra, tất cả là để cho một kiếm cuối cùng này.

Đặt một luồng nội lực rất yếu đến mức không thể cảm nhận vào vết nứt trên kiếm để rồi khi nội lực của hắn tràn ra ngoài thì chính luồng nội lực nhỏ yếu đấy sẽ là vật dẫn hút toàn bộ chúng bám vào trường kiếm.

Nội lực của hắn vốn không đủ để hủy kiếm, nhưng chính linh lực mà Đường Thiên truyền vào để đánh tan nội lực bám vào các vết nứt trên kiếm lại vô tình khiến các vết nứt mở rộng. Và thế là...

(Mẹ nó! Ta đã đánh giá thấp thẳng nhai này!)

Bây giờ hối hận thì đã muộn, trước một Huyền Thiết Kiếm đang hung hăng quét đến Đường Thiên chỉ có thể chống đỡ. Trường khí hình thái cực chắn giữa người và kiếm như là nỗ lực cuối cùng của Đường Thiên.

Chỉ tiếc nỗ lực không phải bao giờ cũng được đền đáp. Khát vọng sống của Đường Thiên và chấp niệm ngàn kiếp của hắn, chưa chắc ai đã hơn ai. Lưỡi kiếm đen như màn đêm lạnh lùng cắt đứt trường khí, giống như một cơn gió đen lướt qua cổ họng Đường Thiên sau đó theo quán tính kéo thân thể của hắn bay lên gần mười mét rồi mới tà tà rơi xuống.

Đường Thiên hạ cánh như mọt rặng, tay phải giữ chặt lấy phần cổ bằng không nhất định đầu của sẽ rơi xuống lăn lông lốc như bóng.

- Đừng vội mừng. Ta vẫn còn chưa thua.

Linh lực bắt đầu tụ tập về đan điền, không khí cũng điên cuồng di chuyển về phía gã tạo thành gió lốc. Thân thể của Đường Thiên thỉnh thoảng phồng lên như có thứ gì ở bên trong muốn chui ra, toàn thân bao phủ một tầng ánh sáng vàng chói lọi.

Lật thuyền trong mương, giải pháp duy nhất cho Đường Thiên lúc này chỉ còn tự bạo đan điền, cùng với đối thủ đồng quy vô tận.

Tu sĩ Nguyên Anh một khi tự bạo thì bán kính một ngàn mét xung quanh đều bị hủy diệt. Nếu như để gã đạt được mục đích thì những nỗ lực kéo dài tới cả mười nghìn chữ đều trở thành công cốc rồi, vậy nên hắn vội quăng Huyền Thiết Kiếm qua một bên sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lướt về phía Đường Thiên.

Trong lúc tụ linh lực để tự bạo thì bất cứ tổn thương nào cũng đều dẫn đến một vụ nổ hủy diệt. Vì lý do đấy nên hắn tuyệt đối không thể gây sát thương cho Đường Thiên mà chỉ có thể đặt tay lên đan điền của gã, sử dụng nội lực của mình đảo ngược lại quá trình vận khí cho đến khi nát chém ở cổ giết chết Đường Thiên.

Tu vi chênh lệch khiến hắn giống như đang chống lại một đoàn tàu cao tốc đang lăn bánh, kinh mạch bị linh lực khổng lồ của đối phương nghiền ép đến độ có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Cơ mà giải pháp lúc này chỉ có một, hắn dù gian manh đến đâu thì cũng không thể lừa lọc một quả bom sắp nổ được.

Đường Thiên nhìn hắn đang cố gắng ngăn gã tự bạo, trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác rất khó tả. Như thế này... không phải là ta đang diễn vai phản diện đó chứ?

[Vậy ra đây là cách mà người ngăn tên quý hời chiều tự bạo? Rất thông minh, cũng rất liều lĩnh.]

Đường Thiên truyền âm cho hắn bởi lẽ cổ họng của gã đã bị chém đứt, mà dù nó không đứt thì truyền âm vẫn ngầu hơn là nói bằng miệng.

- Người vẫn giữ sở thích theo dõi người khác nhì. Biến thái cuồng à?

Hắn cười khẩy. Tuy nhiên vết thương ở phổi cùng nội thương làm máu ứa ra tùm lùm khi nói khiến nụ cười của hắn có hơi kinh dị.

[Sao người không thử thuyết phục ta? Nếu như lọt tai biết đâu ta sẽ không làm khó người nữa.]

- Khỏi cần.

Hắn hừ lạnh:

- Nếu chấp niệm của người dễ thay đổi như vậy thì ta cũng sẽ coi thường người.

Chấp niệm?

Chấp niệm sao?

Đường Đường là một tu sĩ Nguyên Anh, thế nhưng những gì ta có chỉ còn mỗi chấp niệm thôi sao?

Tầm mọc bài cuối cùng đã thu về. Ta còn có thể làm được gì cho em nữa, Hân Di?

Tại thời điểm Đường Thiên đang thất thần thì hắn bỗng lên tiếng:

- Ta không có ý định thuyết phục ngươi.Cơ mà giao kèo thì có một cái.Muốn nghe thử không?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tiêu Viêm đại nộ

Quay lại vài tiếng trước.

- Con mẹ nó!Nha đầu trưa nay đẹp thật!Cứ nghĩ đến là lão tử lại cứng hết cả người!

Trên mái nhà lúc này có hai thân ảnh một béo một gầy đang ngồi nói chuyện phiếm.Người béo lông mày dựng ngược,mắt hồ trợn to đầy vẻ hung tàn,người gầy diện mạo ác hiểm thỉnh thoảng phát ra tiếng cười the thé chói tai.

- Còn phải nói.Nếu không phải có tên Đường Thiên kia tọa trấn thì ở ngay giữa đám cưới lão tử đã chop nha đầu đó lại khoái hoạt một phen.Nghe đồn trên Thiên Kiếm Sơn có tiên nữ rất xinh đẹp,ta không tin có thể đẹp hơn tân nương ngày hôm nay.

Tên cao gầy nghe vậy cười khẩy nói:

- Còn chưa vén khăn voan mà đã chốt câu chắc nịch như vậy.Ta thấy ngươi thật quá vội vàng a!

Gã béo hừ lạnh phản bác:

- Tiểu tử Lăng Bảo đó bốc nữ nhân có đũa nào xấu ư?Mấy cái dân nữ bị gã cưỡng gian toàn là mặt hàng cao cấp cả đấy!

- Ngươi nhắc đến chuyện cưỡng gian làm lão tử lại nóng lên rồi đây này.Đám kỹ nữ xô xè trong Di Hoa Viện vừa rồi nhận tiền mà chẳng thỏa mãn nổi lão tử,thật là tức chết!Chi bằng ra ngoài tóm một cái dân nữ hành sự cho giảm nhiệt.

Vừa ghé kỹ viện xong lại muốn đi chop dân nữ,bừa bãi như vậy chẳng trách cơ thể gầy đét như con cá mắm.Tuy nhiên chỉ mới hăng hái được vài giây thì lời của tên mập đã làm gã ỉu xiu:

- Ngủ xuẩn!Đêm hôm khuya khoắt lấy đâu ra dân nữ cho ngươi chop?Chẳng lẽ ngươi định xông hấn vào nhà người ta thâu hương à?

- Chủ ý này rất hay.Linh Xà Thân Pháp của lão tử lợi hại như vậy thì lo gì không có thu hoạch!

(Tên này lại lên cơn rồi...)

Gã béo thờ dãi nhìn theo bóng lưng Xà Vương đi xa dần.Nếu không phải tại tên Đường Thiên chết dẫm thì đêm nay tân nương đã động phòng cùng bọn chúng chứ làm gì có chuyện thẳng nhai Lăng Bảo vô dụng kia được hưởng.

Thật nhớ quãng thời gian bọn chúng ở Ô Long Thành làm mưa làm gió,ngay đến gia chủ Lăng Long cũng phải kiêng nể chúng ba phần,đòi tiền có tiền,đòi gái có gái chứ đâu có bị thất sủng như bây giờ.Cả ngày hết ăn rồi ngủ,rảnh rồi thì nhặt lá đá ông bơ,tất cả đều tại tên khốn Đường Thiên từ trên trời rơi xuống cướp hết uy phong của chúng.

Đang hồi tưởng lại một thời vàng son thì một tiếng nổ kinh thiên động địa kéo Kim Chung Thần Vương trở về thực tại.Gã kinh ngạc nhìn cổng lớn của Lăng gia ầm ầm sụp xuống,trong lòng tự hỏi thần thánh phương nào mà hồ báo đến như vậy.

- Đứng lại!Ngươi là kẻ nào?Sao dám tới đây quậy?Có biết...

Tiêu Viêm không kiên nhẫn nghe Xà Vương nói hết,tay trái ném xác một tên gia đình về phía Xà Vương.Về ngoài của tiểu tử này nhiều nhất chỉ khoảng ba mươi tuổi,Xà Vương không ngờ tiểu tử này lại mất lịch sự đến mức không thèm nghe người khác nói như vậy nên không kịp tránh né.Cái xác chứa đầy linh lực của Tiêu Viêm giống như đạn pháo nổ tung ngay khi chạm vào người Xà Vương khiến gã bị đánh văng đi,thân thể quay cuồng trên không như cánh điều đứt dây.

- Lăng Long!Ngươi lẩn ra đây cho lão tử!

Tiêu Viêm gầm lên,thanh âm vang vọng bốn phương trời đánh thức toàn bộ già trẻ lớn bé tại Lăng gia,cảnh tượng nhất thời nhốn nháo như chợ vỡ.

- Cuồng đồ ở đâu dám tới làm loạn!

Kim Chung Thần Vương tức giận phi thân xuống.Đứng nhìn cơ thể gã béo tròn ục ịch mà coi thường,mũi chân gã chỉ cần điểm vài cái đã vượt qua cả trăm mét đi tới trước mặt Tiêu Viêm.

Cùng lúc đó đám gia đình thấy động tĩnh cũng đã lấy vũ khí bao vây kẻ xâm nhập. Thiên Kiếm Môn là môn phái tu tiên, cường môn và các trưởng lão ít khi xuất hiện trong các sự kiện trên giang hồ nên đám người này không nhận ra Tiêu Viêm cũng là điều dễ hiểu.

Tiêu Viêm không thèm để ý đến đám vo ve này, tiếp tục rống lớn:

- Lãng Long! Hoặc là ngươi lăn ra đây, hoặc là ngươi không còn toàn thân để lăn nữa đâu!

- Tiểu tử vô tri!

Thái độ của Tiêu Viêm chẳng khác gì một cái bạt tai đánh thẳng vào mặt Kim Chung Thần Vương. Gã quát một tiếng rồi tung hai chưởng về phía Tiêu Viêm.

- Lực Bạt Sơn Hà!

Tiêu Viêm quát mắt nhìn hai bàn tay thô to mang theo chưởng kinh cương mãnh liệt tới, trong đáy mắt bùng lên một ngọn lửa giận dữ. Tuy nhiên sống trên đời phải thực tế một chút, nên nhớ là dù có giận đến mấy thì cũng chẳng thể dùng ánh mắt chém giết đối phương được. Lại nói, bảo kiếm của Tiêu Viêm đã bị hủy ở “cuộc họp” lần trước thì gã dựa vào cái gì mà đòi làm luật ở đây?

- Rầm chó! Cút!

Tiêu Viêm vung tay, luồng linh lực như sóng thần ập đến đánh tan chưởng kinh cương sau đó dư kinh không giảm ập đến khiến Xà Vương không thờ nổi.

- Kim Chung Trạo Đệ Thập Nhất Quan!

Đệ tử Thiếu Lâm ở trên giang hồ rất nhiều, tốt có xấu có. Đáng buồn thay Kim Chung Thần Vương lại là một trong những phần tử xấu xuất thân từ Thiếu Lâm Tự.

Kim Chung Thần Vương vốn là trẻ mồ côi được một đệ tử tục gia Thiếu Lâm thu nhận. Từ bé Kim Chung Thần Vương đã bộc lộ năng khiếu võ thuật nên được chân truyền Kim Chung Trạo, một trong Thiếu Lâm tứ đại thần công. Gã khổ luyện mười năm cộng thêm tài năng thiên bẩm, một hơi luyện thẳng tới Kim Chung Trạo đệ cửu quan mà không gặp bất cứ bình cảnh nào, trở thành một trong số ít những kì tài Thiếu Lâm Tự.

Tiểu là Kim Chung Thần Vương có tài nhưng không có đức, càng lớn càng hư, càng già càng đồ đốn. Ở đất Phật nhưng tâm không tịnh, ăn thịt uống rượu đánh nhau đủ cả, cuối cùng phạm cả vào sắc giới, trộm tiền trong hòm công đức đi kỹ viện.

Hành động này của Kim Chung Thần Vương chẳng khác nào giọt nước làm tràn ly khiến các tăng nhân quyết tâm đuổi gã khỏi Thiếu Lâm Tự.

Luật lệ của Thiếu Lâm là không để võ công Thiếu Lâm truyền ra ngoài, vậy nên hình phạt cho Kim Chung Thần Vương không chỉ là đuổi cổ khỏi Thiếu Lâm Tự mà còn bị phế hết võ công. Và nhiệm vụ này được giao cho vị võ tăng năm xưa đã cứu mạng gã, một phần là bởi nghiệt do ai gây ra thì người đó phải giải quyết, nữa là để làm suy giảm đầu chí của Kim Chung Thần Vương.

Kim Chung Thần Vương khi đó còn trẻ người non dạ, kinh nghiệm giao đấu với cao thủ hoàn toàn không có nên chỉ mới gãy dựa được vài chục chiêu đã thua bết nhè. Trước nguy cơ bị phế đi võ công cực khổ lắm mới luyện được, Kim Chung Thần Vương không màng thể diện mà quý xuống dập đầu khóc lóc cầu xin.

Võ tăng kia thấy Kim Chung Thần Vương đã biết hối cải thì nổi lòng từ bi ôn tồn giải thích kết cục hôm nay đều là nghiệp chướng do chính gã gây ra. Khuyến gã nên biết hối cải quay đầu, sau này thành tâm hướng thiện sẽ được phúc báo.

Ấy thế mà trong lúc vị võ tăng đang say sưa giảng giải Phật pháp thì bất ngờ Kim Chung Thần Vương đẩy công lực Kim Chung Trạo lên đệ thập nhất quan. Thế là trước mặt Kim Chung Thần Vương vẫn luôn lưu lại một phần thực lực, đủ thấy gã không những có năng khiếu võ thuật mà tâm cơ cũng chẳng hề tầm thường.

Võ tăng kia đâu ngờ trò nay đã vượt thầy, trong lúc còn đang ngạc nhiên không kịp đề phòng thì trúng ngay một quyền trầm trọng lồm đầu chết tươi. Trên mặt vẫn còn nguyên vẻ bi phẫn cùng không thể tin, có lẽ lúc này ông ta mới thấm nhuần câu nói: “Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình”. Chỉ tiếc, đã quá muộn.

Kim Chung Thần Vương luyện thành Kim Chung Trạo đệ thập nhất quan, công lực đã sánh ngang với các trưởng lão Thiếu Lâm Tự. Gã không ham chiến mà mở đường máu chạy khỏi Thiếu Lâm thì ngay đến phương trượng cũng không cản nổi.

Thiếu Lâm Tự dường ra một cái thiên tài bất hảo, xú danh nhiều hơn uy danh nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt, từ đó về sau cấm tiệt đệ tử nhắc đến tên nghiệt đồ này.

Còn về việc Kim Chung Thần Vương dùng thần công Kim Chung Trạo càn quấy giang hồ ra sao, được Lăng gia bỏ lượng lớn tài phú thuê về thế nào thì dù không nói chắc độc giả cũng lẽ mờ đoán được.

Trở lại với tình hình ở Lăng gia. Linh lực bá đạo của Tiêu Viêm tựa như sóng thần núi lở ập tới khiến Kim Chung Thần Vương kinh hãi đến mức khuôn mặt béo tròn trở nên trắng bệch.

- Phá cho lão tử!

Nội lực của Kim Chung Thần Vương đã đạt đến cảnh giới tụ thành thực thể, gã dồn nội lực vào hai bàn tay tạo thành một cái chuông vàng bao bọc lấy toàn bộ linh lực của Tiêu Viêm.

Linh lực ở bên trong va chạm liên tục với kinh khí Kim Chung làm vang lên những thanh âm inh tai nhức óc. Sóng âm chứa nội kinh của hai cao thủ lan ra khiến đám gia đình vô phúc đứng gần đó bị đánh cho đầu váng mắt hoa, thất khiếu chảy máu.

Kim Chung Thần Vương không hổ là cao thủ tuyệt thế, trong lúc chiến đấu còn có thể sáng tạo ra chiêu mới, chẳng những phá chiêu của địch mà còn ngay lập tức phản công Tiêu Viêm bị sóng âm đánh cho choáng váng, cảm giác như thể có một khối bộc phá nổ tung trong lỗ tai.

Tuy nhiên khiến Tiêu Viêm tức giận lại là thứ khác.

- Lại là Kim Chung Trạo? Mẹ kiếp, sao đứa nào cũng luyện Kim Chung Trạo vậy!?

Kinh khí Kim Chung nhắc Tiêu Viêm nhớ đến bản mặt gori đòn của thằng nhãi đã ám con gái y cả chục năm, lửa giận vốn đã phừng phừng thì nay lại càng bùng cháy dữ dội hơn.

Tiêu Viêm rống giận, linh lực bá đạo phát nổ xung quanh đánh tan cả sóng âm sau đó Nguyên Anh của Tiêu Viêm xuất ra khỏi cơ thể, dùng tốc độ đánh về phía Kim Chung Thần Vương.

Nguyên Anh thần thông vô cùng, tốc độ đã không thể dùng thường thức mà tưởng tượng. Kim Chung Thần Vương còn chưa kịp đề phòng thì nắm đầm của Nguyên Anh Tiêu Viêm đã âm âm giáng xuống người gã. Kim Chung hộ thân kinh dù mạnh nhưng thân thể vẫn bị đầm lõm vào nghe rõ cả tiếng xương cốt rạn nứt.

Tiêu Viêm tung một đầm cuối cùng đánh Kim Chung Thần Vương lún sâu xuống đất. Còn chưa kịp xả hơi thì đã phải đối phó với Xà Vương đánh lên nhục thể.

Xà Vương là tay sát thủ nổi danh bằng Linh Xà Quyền, đôi tay như hai con độc xà cực kì linh hoạt chuyên đánh vào tử huyệt của đối phương, lại thêm mười lưỡi thép tẩm chất kịch độc gắn chặt vào mười đầu ngón tay. Kẻ nào vô phúc bị trúng một đòn thì chỉ có con đường chết.

Xà Vương dùng ngón vô Độc Xà Mỏ Trái nhắm thẳng vào hạ bộ Tiêu Viêm mà đánh tới. Ngay chiều đầu tiên đã muốn hủy đi cái đồ chơi của đối phương đủ thấy tên Xà Vương này làm người bậc nào tàn ác, bậc nào hiểm độc.

Lưỡi kim loại lạnh lẽo sắp sửa xuyên vào đũng quần Tiêu Viêm thì ba ngón tay của Xà Vương bỗng đứt lìa. Con đau buốt đến tận xương tủy khiến Xà Vương kêu thảm một tiếng vội thì triển Linh Xà Thân Pháp uốn éo lui về sau.

- Lại dám thừa nước đục thả câu!?

Nguyên Anh Tiêu Viêm lướt đến như cuồng phong bão tố mang theo sát khí ngập trời khiến Xà Vương sợ đến không dám ngoảnh lại nhìn, chỉ biết vất chân lên cỏ mà chạy.

Thế nhưng hai cẳng chân gầy trơ xương của gã sao đủ trình đua với tốc độ phi hành của Nguyên Anh Tiêu Viêm. Chạy được vài bước thì sau lưng đã trúng ngay một chưởng nóng như lửa, hỏa kinh xâm nhập vào kinh mạch khiến máu Xà Vương hộc ra cũng sôi sục bốc khói.

- Linh Xà Thổ Tín!

Con giun xéo lăm cũng quần nữa là sát thủ nổi danh như Xà Vương. Gã cắn răng kìm nén nội thương rồi quay phắt lại trả đòn, cánh tay uốn lượn như độc xà khiến Tiêu Viêm khó lòng phòng bị.

Thế nhưng Nguyên Anh không phải vật thể thì cần quái gì phòng bị? Chiêu thức của Xà Vương tuy rất tuyệt diệu nhưng lại xuyên qua Nguyên Anh Tiêu Viêm như đánh vào ảo ảnh. Ấy thế nhưng Nguyên Anh Tiêu Viêm sau đó vuron tay lại có thể bắt lấy cổ tay Xà Vương, năm ngón tay giống như kim sắt khiến gã không tài nào rút tay về được.

Xà Vương lúc này chẳng khác gì một con rắn bị người ta nắm được phần đầu, lắp bắp nói:

~ Thế này... Không công bằng...

- Rất hung hăng a! Lão tử rất sợ a!

Xà Vương dám phản đòn đã khơi dậy hung tính của Tiêu Viêm. Chỉ thấy năm ngón tay Tiêu Viêm phát lực, lập tức cánh tay phải của Xà Vương đứt lìa, nhìn dễ dàng như thể bóp nát một khối đậu phụ.

Cảnh tượng tàn bạo máu tanh khiến nạn nhân là Xà Vương cũng sợ đến ngất người, thậm chí quên cả kêu đau. Xà Vương cả đời làm ác, hại người vô số, thế nhưng hôm nay bị quả báo thì liền trở nên hân nhát. Vậy mới biết những tên ác nhân không phải lúc nào cũng gan lì.

- Dám đánh lão tử... Lão tử đây cho ngươi biết!

Kim Chung Thần Vương tuy chỉ còn nửa cái mạng nhưng vẫn còn rất hồ báo. Nhân lúc Nguyên Anh còn đang hành hạ Xà Vương thì lên lút tiến lại gần nhục thể của Tiêu Viêm đang sừng sững bất động như một khối đá.

Nội kinh màu hoàng kim bao phủ nắm đấm của Kim Chung Thần Vương, gã dùng toàn lực đâm vào đầu Tiêu Viêm, quyền kinh rít gào tựa như có thể hủy vàng nát đá.

Ầm~

Nội kinh Kim Chung bạo phát khiến mặt đất bị xói tung, cát bụi mịt mù phủ kín bầu trời.

- Ngoài đánh lên các ngươi còn trò gì?

Năm ngón tay của Nguyên Anh Tiêu Viêm vươn ra chuẩn xác bắt được nắm đấm của Kim Chung Thần Vương, lạnh lùng nói:

- Hỏa Văn Chương, Liệt Dương Phô Chiếu.

Hỏa kinh từ bàn tay của Tiêu Viêm như núi lửa phun trào bao phủ Kim Chung Thần Vương trong một tầng lửa đỏ.

Ngon lửa tuy bị ngăn cách bởi bức tường hộ thân của Kim Chung Trạo nhưng tường khí không ngăn được hơi nóng, Kim Chung Thần Vương ở trung tâm ngọn lửa rất nhanh bị nóng tới hoa cả mắt.

- Ngoan cố hả mậy?

Nguyên Anh Tiêu Viêm vẫn còn đang cầm cánh tay phải của Xà Vương, liền thuận tay quật thẳng vào mặt Kim Chung Thần Vương. Cánh tay chứa đầy linh khí dễ dàng đánh vỡ Kim Chung hộ thân kinh sau đó đập vào mạng tai khiến Kim Chung Thần Vương lập tức thổ huyết, không những thế hỏa kinh còn tràn vào thiêu đốt thân thể béo mập khiến gã khổ không thể tả.

- Kim Chung Trạo thập thành công lực!

Kinh khí Kim Chung bạo phát thổi bay ngọn lửa trên người, thế nhưng Kim Chung Thần Vương cũng đã bị đốt tới bong da tróc thịt, vẻ ngoài trở nên đáng sợ không thua gì ma quỷ.

Kim Chung Thần Vương đến chết cái miệng còn cứng, run rẩy nói:

- Ngươi chỉ biết múa may pháp thuật thôi à? Có giỏi thì dùng nắm đấm quyết đấu với lão tử!

- Dùng nắm đấm... .

Nguyên Anh Tiêu Viêm tối sầm mặt, trầm giọng đáp:

- ... Lão tử bằng vai phải lứa với các ngươi đấy à?

Dứt lời liền vươn hai tay, lực hút bá đạo phát ra kéo thân thể của Xà Vương và Kim Chung Thần Vương lại gần, có lẽ là để thực hiện đòn sát thủ.

(Là họa thì không tránh được. Liều mạng!)

Xà Vương biết chạy không thoát nên quyết tâm tìm đường sống trong chỗ chết, cho ba đầu ngón tay vào miệng cắn đứt rồi nhả về phía nhục thể của Tiêu Viêm. Ba đầu ngón tay có gắn kim độc phân biệt bắn vào hai mắt cùng yếu huyệt của Tiêu Viêm, ba chỗ yếu hại cùng gặp nguy hiểm buộc Nguyên Anh phải trở về.

Nguyên Anh Tiêu Viêm chỉ cần động ý niệm liền trở lại cơ thể, dễ dàng đánh bay được ba mũi “phi tiêu”, trầm giọng quát:

- Tên đàn này! Ngươi không thích chết đẹp à?

Kim Chung Thần Vương nắm chuẩn thời cơ quyết đoán tung mình lên vỗ một chương vào đầu Tiêu Viêm. Chương này không biến hóa xảo diệu nhưng chứa công lực cả đời của gã, nội kinh Kim Chung Trạo cương mãnh cộng thêm vài trăm cân thịt mỡ của Kim Chung Thần Vương ma sát với không khí tạo thành những tiếng ừ ừ rất kinh dị.

Tiêu Viêm vóc dáng cao gầy, đối mặt với chương này thực sự không thấy có chút hi vọng nào. Cảm tưởng chưa cần chương kinh, chỉ cần vài trăm cân thịt mỡ của Kim Chung Thần Vương ập xuống đã đủ khiến Tiêu Viêm chết không thể chết hơn rồi.

Đây cũng chính là suy nghĩ của Kim Chung Thần Vương. Mặc kệ đối phương thần thông ra sao, trong cuộc đấu khí lực kẻ có cân nặng lớn hơn sẽ là người được lợi. Chính diện giao đấu, tên tiểu bạch kiểm này không trọng thương thì cũng què quặt.

Thế nhưng vào lúc đắc ý thì bỗng một luồng nhu kinh cuốn lấy cổ tay Kim Chung Thần Vương. Định thần nhìn kỹ lại thì hóa ra đó là năm ngón tay của Tiêu Viêm đã siết chặt lấy cổ tay gã.

(Kim Chung Trạo phòng thủ vững chắc vô địch mà tên đàn này lại nghĩ có thể bẻ tay ta như tên Xà Vương kia sao!?)

Khỏe miệng Kim Chung Thần Vương khẽ nhếch, đã có thể tượng tượng ra cảnh Tiêu Viêm thành đồng thịt nát dưới chưởng của gã.

- Ác Xà Tim Huyết!

Xà Vương cũng nhân cơ hội vung cánh tay trái đã đứt mất ba ngón đánh về phía Tiêu Viêm Tàn nhưng không phé, dựa vào phần dững khí này đã đủ để Xà Vương chết trong tư thế ngẩng cao đầu.

- Lão tử không rảnh chơi với các ngươi. Cút!

Tiêu Viêm dồn lực xuống hông khiến hai chân lún sâu xuống nền đá, thân mình hơi nghiêng quật thân thể to lớn của Kim Chung Thần Vương thẳng xuống đầu Xà Vương. Xà Vương chỉ cảm thấy áp lực nặng nề ép xuống không thở nổi, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn thì đã bị thân hình như núi của Kim Chung Thần Vương đập lún xuống đất. Tới mức này thì dù sức sống ngoan cường đến mấy cũng không sống nổi nữa.

Kim Chung Thần Vương bị quật xuống đất còn chưa kịp định thần thì Tiêu Viêm đã quăng gã lên trời rồi đập mạnh xuống. Lực tay của Tiêu Viêm mạnh đến phi lý, mỗi lần đập xuống đều đánh ra một cái lỗ lớn trên mặt đất. Kim Chung Thần Vương tuy có hộ thân kinh rất mạnh nhưng bị ăn liên hoàn đập đã bắt đầu không chịu nổi mà học máu đầm đìa, máu thịt của Xà Vương và những tên gia đình vô phúc bị đập trúng văng tung tóe theo động tác tay của Tiêu Viêm.

- Xin tha mạng!

Kim Chung Thần Vương dốc hết khí lực gào lên, coi như đã quăng hết mặt mũi để đòi lấy mạng còm.

- Hừ.

Tiêu Viêm khinh thường ném Kim Chung Thần Vương về phía đám gia đình đang run lẩy bẩy khiến cả đám hoảng sợ bỏ chạy tứ tán sau đó ung dung tiến đến vỗ vỗ lên vai gã, cười gằn nói:

- Chó ngoan không cản đường. Kiếp sau nhớ kĩ câu này nghe!

Kim Chung Thần Vương hai mắt long sòng sọc nhìn Tiêu Viêm chấp tay sau lưng xoay người bỏ đi, theo nội lực điên cuồng vận chuyển khiến xương cốt bắt đầu rục rịch nổi lại, vết thương cũng bắt đầu khép miệng đủ thấy năng lực liệu thương của Kim Chung Trạo thần kì đến mức nào.

(Giả nhân giả nghĩa muôn đời nát. Đây là ngươi tự chuốc lấy!)

Kim Chung Thần Vương đâm mạnh xuống đất mượn lực lao về phía Tiêu Viêm. Ấy thế nhưng thời điểm song quyền chạm đất gã lại cảm thấy không có chút sức lực nào, nhìn xuống thì Kim Chung Thần Vương kinh hãi phát hiện hai cánh tay đã cháy thành tro từ bao giờ.

Hỏa kinh từ trong cơ thể trào ra biến Kim Chung Thần Vương thành ngọn đuốc sống, tiếng kêu gào đau đớn chìm ngấm trong thanh âm lách tách đều đều của ngọn lửa. Lửa này tà dị vô cùng, chạy trên mặt đất như vật thể sống đốt cháy từ gỗ đá đến con người, bất cứ thứ gì cản đường đều bị đốt ra tro, Lãng gia nhất thời trở nên hỗn loạn vô cùng.

(Sư phụ thật ác độc. Đã cầu xin như vậy mà còn hạ sát thủ.)

Vãn Tèo lén lút nấp ở phía xa thấy vậy thì không khỏi thờ dài. Vẫn biết sư phụ hi nộ vô thường, cơ mà vung tay nhắc chân liền giết nhiều người như vậy thật sự là tàn nhẫn quá rồi.

Trước nay cứ nghĩ rằng danh môn chính phái chuyên lấy đức thu phục lòng người, lần này trông thấy giang hồ thực sự là như thế nào đã khiến Vãn Tèo bị choáng váng không nhẹ.

Gã vội bám theo sư phụ tiến sâu vào Lãng gia, tuy nhiên cái trang viên này thực sự rất lớn lại chia đường rẽ nhánh như mê cung khiến Vãn Tèo đi được vài bước thì đã đậu phụng đường (*). Cũng may là trong lúc đang quay cuồng trong mơ hồ lại có một thanh âm rít gào chỉ lối cho gã:

- Bốn công tử liều mạng với ngươi!

(*) Chơi chữ: Đậu phụng=Lạc. Dành cho những ai chưa biết.

Vãn Tèo vội chạy đến hóng hớt, vừa kịp trông thấy cảnh tượng Lãng Hồ đang điên cuồng vung miêu trào tấn công Tiêu Viêm. Miêu trào múa loạn, cuồng phong rít gào, còn Tiêu Viêm thì chỉ đứng yên đó mặc cho Lãng Hồ cào cấu, ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng vào vào Lãng Long đang hấp hối, từ hai bàn tay bị bóp nát của lão có thể suy luận trước đó lão đã dám múa may quay cuồng trước mặt Tiêu Viêm.

- Cút.

Tiêu Viêm lăm bắm, tay phải vung ra cho Lãng Hồ một cái bạt tai. Lập tức một cái đầu lâu quay cuồng bay lên không rồi nổ tung, thân thể không đầu nặng nề đổ xuống run rẩy vài cái rồi chết ngắc.

Lãng Long bản cùng sinh liều mạng, bị bức bách đến mức gào ầm lên:

- Con mẹ ngươi tên khốn Tiêu Viêm! Lão tử cùng ngươi không thù không oán, có gì lại đến đây...

Chưa nói xong thì thân thể Tiêu Viêm đã vượt qua vài chục mét khoảng cách lướt đến mặt đối mặt với lão, lạnh lùng gần từng chữ:

- Không thù không oán, vậy tại sao ta gọi ngươi không ra?

Lăng Long trong lòng có quỷ, đối với Tiêu Viêm hùng hùng hổ hổ tìm đến cửa đương nhiên không dám ra ngoài. Thế nhưng bây giờ Tiêu Viêm đang đẳng đẳng sát khí nhìn lão, dù muốn không thật thà cũng buộc phải thật thà:

- Tiêu thượng tiên, Tiêu ông nội, xin ngài tha cho lão phu một mạng đi. Toàn bộ chuyện này đều là do nghiệt tử gây ra, lão phu chỉ là người bị hại a!

Tiêu Viêm cau mày gần từng tiếng:

- Ta thấy Thanh Dương nha đầu ngọc ở trong Lăng phủ của ngươi trang trang điểm điểm, khắp nơi còn treo lồng đèn dán Hỷ tử. Rốt cục các ngươi đã làm cái mẹ gì?

Lăng Long lăn lộn giang hồ nửa đời người mà lúc này đây bị sát khí của Tiêu Viêm áp chế tới hô hấp không thông, lắp bắp nói:

- Là nghiệt tử... lập mưu... bái đường thành thân... Lão phu thực sự...

- Bái đường thành thân!?

Nắm đấm của Tiêu Viêm đâm thủng tường kéo theo một mảng da mặt của Lăng Long khiến nửa mặt bên phải của lão trở thành máu thịt bầy nhầy. Tuy nhiên Lăng Long rất thức thời cắn răng chịu đau bởi lão biết rõ nếu ở trước những tên tâm thần như Tiêu Viêm ngoác mồm kêu gào thì bị mất không đơn giản chỉ là một mảnh da thôi đâu.

Phát tiết xong Tiêu Viêm thở hắt ra một hơi, trầm giọng hỏi:

- Bây giờ chúng đang ở đâu?

Lăng Long vừa há miệng thì bất ngờ có một luồng kiếm khí bá đạo từ phía xa lan đến thổi tan cả mây trời. Tiêu Viêm cảm thấy luồng kiếm khí quen thuộc thì nhất thời ngậy ra, thất thần lâm bầm:

- Hắc y bông bành, nhan như họa. Cự kiếm xuất vô, huyết không lưu.

Lăng Long chẳng hiểu gã nói cái quái gì, tuy nhiên lão cũng thuộc hàng cao thủ nên cũng cảm ứng được nơi phát kiếm khí, vội nói:

- Hướng đó! Chính là hướng đó!

Lời của Lăng Long kéo Tiêu Viêm trở về thực tại, trong lòng có sẵn buồn bực gã liền tung một quyền vào bụng Lăng Long sau đó mới phi thân rời đi, tuy nhiên thanh âm vẫn còn vang vọng bốn phương tám hướng:

- Biết chuyện không báo. Đáng chết!

- Con mẹ ngươi chết thì có. Lão tử mới không dễ từ ọ như vậy!

Lăng Long xé bỏ áo ngoài đã bị đâm nát buồm để lộ ra áo giáo hoàng kim bên trong. Tiền nhiều mệnh đoán, Lăng Long rất hiểu đạo lý này nên mặc dù có một thân võ nghệ cao cường nhưng đi đâu cũng luôn mặc cái áo giáp vàng nặng cả chục cân này.

Phần bụng của áo giáp chịu phần lớn lực đâm của Tiêu Viêm đã nát vụn, tuy nhiên dư kinh vẫn đánh Lăng Long mất nửa cái mạng, nội tạng đều đã nứt toác chảy máu.

- Tên khốn Tiêu Viêm không nói nghĩa khí, ra tay liền muốn giết người. Hôm nay lão tử thoát được, sau này ngươi đừng mơ có một ngày yên ổn!

Lòng đầy tâm kế đương nhiên phải có thời điểm tự nói ra để phát tiết. Nói một mình không có lỗi, lỗi tại nói mà không để ý xung quanh, Lăng Long lê lét một đoạn mới phát hiện có kẻ đứng nhìn. Kẻ kia nghe được cái gì không thì chưa biết, nhưng dựa vào y phục thì có thể khẳng định chính là đệ tử của tên Tiêu Viêm khốn khiếp kia.

(Làm như không thấy. Làm như không thấy.)

Lăng Long lau máu tươi trên khóe miệng ôm bụng rời đi. Tuy nhiên số phận chưa buông tha cho lão, Văn Tèo đột nhiên từ trong góc tối nhảy ra nói:

- Khoan đã! Ông là kẻ thù của sư phụ đúng không? Nếu là kẻ thù thì thôi không thể để ông đi được!

Lăng Long chửi thầm một tiếng nhưng ngoài miệng vẫn cố rặn ra nụ cười. Khổ nỗi với gương mặt máu me đầm đìa của lão thì cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Lão đã thành thế này thì sao có thể hại ai được nữa. Tiểu anh hùng, cậu tha cho lão già này được không?

- ...

Thấy Văn Tèo trầm ngâm không đáp thì Lăng Long liền biết mình gặp được một con gà rồi nên tiếp tục dùng ngữ khí chân thành nói:

- Cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ. Xin cậu tha mạng cho lão, lão hứa sau này sẽ quy ẩn giang hồ, tuyệt đối không dám có tư tưởng làm ác nữa!

Văn Tèo gian nan nuốt ực một cái, có vẻ như việc quyết định sinh mạng của một ai đó là quá sức đối với một đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu. Thế nhưng cuối cùng Văn Tèo cũng đã đưa ra quyết định của mình:

- Đi đi.

(Quá dễ.)

Lăng Long có bước đi thật nhanh để đề phòng thằng nhãi kia đổi ý, lão vừa đi vừa tự nội lực trị thương đồng thời suy tính xem nên bắt đầu trả thù như thế nào.

(Đầu tiên ta cần đến cầu cứu La Sát Giáo. Bọn chúng đã đối địch với Thiên Kiếm Môn cả trăm năm, nếu như...)

Suy nghĩ của Lăng Long bị cắt đứt bởi cảm giác nhói đau nơi lồng ngực. Lão dùng ánh mắt không thể tin quan sát thanh nhuyễn kiếm đang run bần bật, thứ đâm xuyên qua cơ thể lão từ phía sau lưng.

Đó không phải một đường kiếm lệch tới mức mất thẩm mỹ và hoàn toàn không có chút tính nghệ thuật nào. Tuy là nó đủ đâm lủng phổi lão trong lúc không đề phòng, tuy nhiên để giết được lão thì vẫn còn kém xa lắm.

Văn Tèo sau khi đâm được một nhát thì sợ hãi buông kiếm ra. Đây là lần đầu tiên gã giết người nên hoảng sợ như vậy cũng là rất bình thường, chỉ là lão già đang hấp hối kia không hề gục xuống chết thẳng cẳng như Văn Tèo tưởng tượng.

- Ta X con mẹ ngươi! Là ngươi ép lão từ đây nhé!

Lăng Long gầm lên đá một cước trời giáng vào bụng Văn Tèo khiến gã văng vào tường. Con đau như cắt ruột xé gan làm Văn Tèo cong người như con tôm ói ra cả mật xanh mật vàng.

- Rượu mời không uống thích uống rượu phạt hả!

Bàn chân cứng như đá sút thẳng vào mặt khiến Văn Tèo ngã lăn quay, máu mũi máu miệng đầm đìa.

(Ta bị giết mất!)

Một ý nghĩ đáng sợ chợt hiện lên trong đầu Văn Tèo. Bây giờ gã không có kiếm chẳng thể làm được gì, chẳng lẽ lại bị một lão già không quen không biết đánh chết sao?

Lão già lừ lừ đi tới khiến Văn Tèo hoảng sợ bò lê trên mặt đất, gã cảm thấy hai chân đã sợ đến mức đình công luôn rồi. Bỗng khuỷu tay Văn Tèo chạm phải thứ gì cứng rắn, nhìn xuống thì phát hiện đây là đồng gạch đá mà một quyền vừa nảy của Tiêu Viêm đánh rơi ra.

- Muốn giết lão từ, ngươi còn sớm một trăm n... Khụ khụ...

Vận động mạnh khiến nội tạng đã bị tổn thương của Lăng Long quặn quại biểu tình, lại thêm một kiếm ở ngực làm lão bụm miệng ho sù sù, máu tươi đầm đìa trào ra nhuộm đỏ bàn tay nhăn nheo như cành khô của lão.

- Ahhh~

Văn Tèo trong thời khắc sinh tử đột nhiên trở nên quyết đoán vô cùng, hai tay cầm lấy một khối đá lớn bằng đầu người rồi dùng hết sức bủm đập mạnh vào xương đầu bằng phẳng của Lăng Long làm phát ra một tiếng “rộp” rất lạ tai. Bàn năng sinh tồn lần ất lí trí, Văn Tèo liên tục đập tảng đá vào đầu lão già cho đến khi lão bất tỉnh vẫn tiếp tục quỳ xuống mà đập. Đến khi hai tay mỏi rã rời không còn nâng lên được nữa thì khuôn mặt đạo mạo của Lăng Long đã thành một mớ bầy nhầy, thứ mà chẳng thể dùng ngôn từ để diễn tả được nữa.

- Đừng trách ta. Ta không thể thả hổ về rừng được.

Mang tâm lý sau khi gây án, Văn Tèo lúc này cảm thấy sợ hãi vô cùng chỉ muốn vùng dậy chạy thật nhanh nhưng vì đã cạn sạch khí lực nên gã chỉ còn biết nén buồn nôn ngồi bệt cạnh thi thể nát bấy của Lăng Long, miệng lẩm bảm cầu nguyện mong đừng bị ai đi ngang bắt gặp.

Thực ra Văn Tèo có chút lo bò trắng răng, bởi Lăng gia đã bị một mối lửa của Tiêu Viêm đốt tới gà bay chó chạy thì làm gì còn ai rảnh mà đi hóng hớt chuyện của gã nữa.

- Đây là vật gì?

Văn Tèo phát hiện trong áo của Lăng Long thò ra một cuốn sách. Lôi ra xem thì thấy bìa sách chỉ vền vện bốn chữ “Ngự Nữ Tâm Kinh”, lướt qua thì thấy bên trong ngoài phương pháp thở nạp vận khí còn có một đồng xuân cung đồ, nửa quyển sách vẽ đủ tư thế đứng ngồi nằm chống chuối uốn dẻo các kiểu. Văn Tèo mới xem được một nửa đã đỏ hết cả mặt, vội nhét cuốn sách vào ống tay áo, lăm bắm:

- Thử tà môn này tuyệt đối không nên vất bừa bãi. Nhất định phải mang về một mồi lửa đem nó đốt đi!

Cảm thấy thể lực đã khôi phục được một chút, Văn Tèo tìm lối chưa bị lửa lan đến mà lên ra ngoài. Lần này suýt chút nữa về châu ông bà nên đối với chuyện ở bên trong gã chẳng còn hứng thú xem tiếp nữa.

...

- Tiểu Dương!

Tiểu Viêm lần theo hướng phát ra kiếm khí, không mất nhiều thời gian liền thấy con gái cung đang đứng giữa đồng đồ nát tung chường vỗ vào trán một tên tiểu bạch kiếm thì không dám chậm trễ bứt đại một cành cây phóng về phía tên kia. Lạ lùng thay, nhánh cây xé gió bay tới lại đi xuyên qua nam nhân kia rồi cắm phập xuống nền đá như thể đánh vào ảo ảnh.

Tưởng mình bị hoa mắt, Tiểu Viêm đang định bứt một nhánh cây khác thì tên nam tử áo trắng kia bỗng tan ra thành vô vàn điểm sáng theo gió mà cuộn lên cao sau đó lụi tàn trong bầu trời đêm.

- Tọa hóa trong lúc đang đánh nhau? Có đùa không vậy?

Tiểu Viêm có hơi kì quái nhưng rất nhanh liền ném chuyện đó qua một bên. Quan trọng nhất bây giờ chỉ có nữ nhi của gã a!

- Tiểu Dương! Tiểu Dương! Con không...

Thanh Dương bỗng quay sang nhìn Tiểu Viêm, ánh mắt trống rỗng lạnh lùng khiến gã cảm nín. Sống cả trăm năm, ấy vậy mà giờ đây gã bị ánh mắt của chính con mình dọa sợ.

Không chỉ có ánh mắt mà còn cả điệu cười nhếch miệng quái dị cùng mớ chú ngữ đen xì chạy khắp người khiến Tiểu Viêm cảm thấy hơi choáng váng.

(Rốt cục trong lúc ta không ở đây nữ nhi của ta đã trải qua cái gì vậy?)

- Tiểu Dương là sư huynh đây! Muội có nhận ra ta không?

- ...

Thanh Dương không đáp mà chỉ nhìn xoáy vào gã, chân mày hơi nhíu tở vẻ chán ghét sau đó thân thể mềm nhũn ngã xuống, ngất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đường Thiên ngoại truyện

Nếu nhìn Ô Long Thành ở hiện tại có thể thấy nó là một tòa thành khá ổn. Kinh tế ổn, đường xá ổn, dân số ổn, kiến trúc ổn, nơi đây cũng có ít môn phái giang hồ nên không sợ mấy vụ lùm xùm âm ỉ. Nói chung nếu muốn an cư lạc nghiệp, trải qua một cuộc sống bình bình cạnh vợ con thì Ô Long Thành là một trong những địa danh nên cân nhắc đến.

Tuy nhiên, Ô Long Thành đã từng trải qua thời kì u ám đến tận cùng. Đường Thiên đã đặt chân đến đây vào thời kì đen tối đó, một ngày mưa mùa hạ cách đây hai mươi năm về trước...

Mưa rền gió rĩ, bầu trời Ô Long Thành bị mây phủ đen kịt đã hai ngày nay, mặt đất đều hóa thành bùn nhão, không có chuyện thì chẳng ai buồn bước chân ra ngoài.

- Lão tặc thiên khôn khiếp còn định mưa tới bao giờ?

Một thanh âm nhàn nhạt vang lên giữa tiếng mưa ù ù như xay lúa. Thiếu niên thông dong bước đi trên con đường đất lầy lội ngập đến tận cổ chân, ống quần trắng lúc này đã lấm lem bùn đất, chiếc ô trắng cũng dính vài chiếc lá khô đen xì do con gió nào đó vô tình đặt lên, rất may vẫn còn thanh trường kiếm sau lưng giúp gã giữ nguyên hình tượng hiệp khách giang hồ lạnh lùng bí ẩn.

Cảm thấy hai chân có chút nhức mỏi, hơn nữa cũng đã chán việc phải lội bì bõm qua mấy vũng nước nên thiếu niên đảo mắt tìm xem có chỗ nào để nghỉ chân không. Tiếc rằng một bên là suối, một bên là rừng, cửa thành vẫn còn ở tí phía xa, coi bộ gã chỉ có thể tiếp tục cất bước.

Đang định đi tiếp bỗng thiếu niên khựng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía dòng suối. Thì ra gã không nhìn nhầm, quả thực có một người ướt như chuột lột đang loay hoay bên bờ suối.

(Cái người này muốn tự tử?)

Trong đầu thiếu niên lập tức lóe lên một cái suy nghĩ rất hợp lý. Chứ không thì giữa mưa to gió lớn không nằm nhà đắp chăn lại vác xác ra suối đứng làm gì? Cơ mà sống gần đây năm gã thực sự chưa từng gặp qua ai nhảy suối tự tử bao giờ.

- Ta đập~Ta đập~Bụi bẩn ơi bay đi~

Thiếu niên tò mò tiến lại gần thì phát hiện cái người kia hoàn toàn không có ý định tự tử, thậm chí còn rất yêu đời vừa giặt đồ vừa hát. Thật quá tự tại a!

(Mới sáng sớm đã gặp ngay một cái nữ nhân điên. Vận khí thật tốt a!)

Các cụ có câu lá lành đùm lá rách, đạo nghĩa giang hồ cũng đề cao tinh thần giúp đỡ người khiếm khuyết tàn tật, chưa kể đây còn là một cái nữ nhân yếu đuối. Thiếu niên phân vân một lúc rồi rất không tình nguyện đẩy chiếc ô của mình ra che trên đầu nữ nhân có chút không bình thường kia.

Nữ nhân kia thấy mưa đang rơi nặng hạt đột nhiên dừng hẳn thì ngẩng đầu nhìn lên sau đó quay lại ngơ ngác nhìn thiếu niên.

Cơ thể gầy yếu tiều tụy, điểm thêm bờ môi hồng nhạt nứt nẻ chẳng hề phù hợp với nét trẻ con trên khuôn mặt thanh tú. Một bên mắt trong veo sáng ngời trong khi bên còn lại bị một vết sẹo ác nghiệt rạch qua đã vĩnh viễn mất đi ánh sáng. Từ vết thương trên người nha đầu này, thật khó mà đoán được nàng ta đã phải trải qua những gì.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ hồi lâu, cuối cùng thiếu niên không kiên nhẫn gắt lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy trai đẹp sao?

Bỗng dưng bị quát, trong mắt nha đầu kia hiện lên một tia ủy khuất, tuy nhiên cái môi hồng hồng vẫn không quên dẩu ra đầy khinh bỉ.

Cơ mặt thiếu niên khẽ nhảy một cái. Lũ phàm nhân vẫn luôn là khó ưa như vậy.

- Cảm ơn.

Bỗng một thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng truyền vào tai làm thiếu niên thoáng ngẩn người. Gã sờ sờ cái mũi, thâm nghĩ:

(Hừ. Thì ra giọng nói cũng có chút dễ nghe.)

Cảm thấy không khí có chút ngưng đọng, thiếu niên nhìn xuống đồng áo quần bày nhảy trong tay cô, hỏi:

- Ngươi vì cái gì lại đi giặt áo lúc này?

Nha đầu kia nghi hoặc liếc nhìn gã, hỏi ngược:

- Tại sao không thể giặt áo lúc này?

- Trời đang mưa a!

- Tôi đâu có bị nhọc trí, đương nhiên tôi biết là trời đang mưa. Cơ mà mưa thì ảnh hưởng gì đến tôi giặt áo?

- ...

Kì thực mấy việc thế này trước nay đều có hạ nhân làm giúp nên thiếu niên cũng chẳng biết giặt dưới mưa so với giặt thông thường thì khác biệt ra làm sao. Chẳng qua thấy nha đầu kia cực khổ tìm đến tận đây tìm nước giặt giũ trong khi trời đang mưa như trút nước có chút nực cười nên mới thuận miệng hỏi vậy thôi.

Thiếu niên ngẫm nghĩ một hồi sau đó nói:

- Ngươi xem. Mưa lớn thế này sao không lấy nước đó giặt giũ mà lại còn đến đây làm gì cho mệt?

- Hợp lý!

Nhưng rồi nha đầu kia khẽ lắc đầu một cái, thật thà đáp:

- Cơ mà phu nhân đã dặn là phải mang đồ ra suối giặt a.

(Ngờ ngạc nhiên như vậy bị người ta đi đột cũng đúng thôi.)

Thiếu niên chắc lưỡi. Chuyện của người ta đối với gã không quan hệ, chỉ là bèo nước gặp nhau tán phét mấy câu là được rồi.

- Vậy nha đầu ngốc nhà ngươi tiếp tục càn cù đi.

Thiếu niên cầm cây dù xuống bên cạnh nha đầu kia,nói:

- Cây dù này ngươi cầm đi.Đừng để bị cảm lạnh.

Dứt lời liền quyết đoán xoay người rời đi.Nhiệm vụ sư môn là quan trọng,thời gian đâu mà dây dưa với một tiểu nha đầu.

- Ồ...

Cô gái bị hành vi kì lạ của thiếu niên làm cho ngây ngẩn một lúc,ngghi hoặc nói:

- Huynh là ai?Hình như hai ta chưa từng gặp a.

Thiếu niên vừa vẫy tay vừa tiêu sái bước đi.Thi ân không lưu lại danh tính,không cầu báo đáp,vậy mới ra dáng đại hiệp a.Chưa kể đối với người sắp trở thành trưởng lão trẻ tuổi nhất của Thiên Môn như gã thì càng phải tỏ ra bí ẩn,gìống như thần long thấy đầu không thấy đuôi thì mới thể hiện được đẳng cấp.

...

- Tên gì?

- Đường Thiên.

- Tôi qua ngươi làm gì?Ở đâu?

Thiếu niên nhăn mặt,buồn bực kêu lên:

- Tôi qua ta làm gì không đến lượt ngươi quản.Ta rõ ràng từ ngoài thành đi vào,không tin ngươi cứ hỏi vệ binh thành môn!

Bỏ đầu xuống cho gã một ánh nhìn khinh bỉ,nhếch miệng nói:

- Lão tử bắt người còn cần phải hỏi mấy tên lính gác à?Bay đâu,xích cổ tiểu tử này giải về nha môn.

Đường Thiên nhú chặt chân mày,tay phải khẽ kéo thanh kiếm ra khỏi vỏ,ánh sáng lạnh lùng phát ra từ lưỡi kiếm khiến không ai dám lại gần:

- Ai bước thêm bước nữa tao chém bay đầu!

Về mặt bỏ đầu thoáng hiện vẻ sợ hãi nhưng nhanh chóng chuyển thành giận dữ,y quát ầm lên:

- Quả nhiên là hung thủ!Ngươi đâu,lên!

Đám thuộc hạ nghe vậy lập tức tuốt đao bỏ về phía Đường Thiên,tiếng bốn lưỡi đao sắc như dao cạo xé gió vun vút bị hòa lẫn vào những tiếng bàn tán xôn xao của đám dân đen thích hóng chuyện.

- Thiên Môn kiếm kỹ.Trảm...

Tại thời điểm Đường Thiên định đập lũ mất dạy này một trận cho chưa tội lỗi thì đột nhiên một bóng đen từ phía sau gã xông ra đâm sầm vào bốn tên lính khiến cả đám ngã lăn quay.

Bỏ đầu tròn mắt nhìn tràng cảnh rối loạn,nhìn y như thể sắp phát điên đến nơi:

- Phản!Phản rồi!Bắt hết lại cho lão tử!

Nha đầu kia vội đứng phắt dậy nói:

- Khoan đã! Tôi xin lấy tính mạng ra đảm bảo người này chỉ mới vào thành,tuyệt đối không phải là hung thủ!

- Quán gã vào hay không vào.Người đâu,sao còn chưa gỡ cổ hai đứa này về nha môn!?

- Không phá nổi án nên đi bắt bừa người vô tội đây.Đám quan lại càng ngày càng không ra gì.

- Ồi giờ oi bây giờ thân ai người nấy tự lo chứ trông chờ đám này thì mười có cái mạng cũng không đủ!

- Người này sáng nay tôi có gặp.Đúng là vừa mới vào thành ngày hôm nay.

- Làm ăn kiểu gì kì vậy?

Những lời bàn tán xôn xao của đám dân đen quanh đó khiến tên bồ đầu tinh táo lại, y gần giọng:

- Coi như các người gặp may. Chúng ta về!
- Uôi~Tuồng thế nào...
- Mất thời gian quá.
- Về thôi.

Đám đông mau chóng tản ra trở về với công việc của mình. Đường Thiên tiến lại gần nha đầu kia, nói:

- Thế giới này thật tròn a. Không ngờ gặp lại người nhanh như vậy.
- Tôi...

Nha đầu kia đang định nói gì đó bỗng im bất rồi mang theo bản mặt xám ngoét chạy lại chậu quần áo đã đổ tung tóe dưới đất, lấm bảm

- Tiêu rồi... Tiêu thật rồi... Vắt và lấm mới giặt sạch...

Đường Thiên sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ:

(Nha đầu này thật đúng là không biết lắng nghe a.)

Gã liếc nhìn đồng quần áo bày nhầy trên mặt đất, lạnh lùng nói:

- Tránh qua một bên.

Đường Thiên nhấc tay, hơi nước từ trong không khí ngưng tụ lại quần quanh tay gã như một con rắn.

- Nương, đại ca kia làm ảo thuật kia. Con muốn xem!
- Suyt! Đừng tò mò chuyện bao đồng!

(Đồng người không tiện thi pháp. Trước tiên cần tìm một nơi vắng vẻ đã.)

Đường Thiên vừa nghĩ liền nói ngay:

- Đưa ta đến một nơi kín đáo. Ta sẽ giúp...

Nói xong gã chợt cảm thấy có gì đó sai sai. Một nam một nữ đi vào nơi kín đáo, dù nghĩ thế nào cũng không trong sáng nổi.

(Không ổn. Nha đầu này có coi ta là kẻ biến thái không?)

Đường Thiên đã lo xa vì cô gái chẳng những không nghĩ theo cách thức đen tối của gã mà còn tươi cười rạng rỡ:

- Thật? Huỳnh chịu giúp tôi ư?

Nha đầu nước da vàng vọt bệnh hoạn, trên mặt lại có vết sẹo xấu xí nhưng khi cười lên lại như mặt trời sau mưa, trong khoảnh khắc bỗng trở nên xinh đẹp vô cùng. Đường Thiên chứng kiến một màn này liền cảm thấy trong người rộn lên một xúc cảm kì lạ, giống như rất quen thuộc nhưng lại không thể nhớ được là bắt gặp khi nào.

(Thật đúng là một nha đầu kì quặc.)

Nha đầu kia đi được một đoạn, thấy Đường Thiên vẫn còn đứng tại chỗ nhú chặt chân mày thì giục:

- Ô hay cái con người này... Mau nhanh chân lên, đã sắp tới giờ cơm trưa rồi!

Đường Thiên lắc đầu gạt cái cảm giác vu vơ kia ra khỏi tư tưởng. Cười cái gì mà cười chứ, ở Thiên Môn ai cũng bày ra một gương mặt khó đăm đăm, gã làm gì có cơ hội gặp kẻ nào cười hở mồm cái răng như cái nha đầu ngốc này.

...

Nha đầu kia dẫn Đường Thiên vào sâu trong thành, rẽ qua đường ngang ngõ dọc một hồi khiến gã hoa cả mắt.

- Đây, nha đầu ngốc. Người bao nhiêu tuổi rồi?

Nha đầu kia đang nhảy chân sáo nghe vậy thì quay lại hỏi ngược:

- Thông thường người ta toàn hỏi tên rồi mới hỏi tuổi. Tại sao huynh lại hỏi tuổi trước?

Đường Thiên cười nhạt đáp:

- Vì ta không hứng thú biết tên người.

- Hừ!

Nha đầu bĩu môi nhưng vẫn trả lời câu hỏi của gã:

- Tôi mười bảy tuổi. Rồi sao?

- Mười bảy á? Ta cũng bảy này, cơ mà là bảy mươi hai.

- Điều!

- Thật, thế. Nhưng sao người mười bảy mà nhìn có một mầu thế? Thiếu ăn à?

Cô quảng cho Đường Thiên đang cười hềnh hếch một cái lườm cháy mặt, bình thản nói:

- Còn ai đó thì quá trâu so với tuổi của mình đấy, ông chú ạ. Đứng đắn chút đi.

- ...

Bị phản một câu thật đau khiến Đường Thiên không cười nổi nữa. Gã trầm mặt đi theo sau cô gái, nhờ vậy mà đoạn đường tiếp theo trở nên yên tĩnh hơn hẳn.

Lòng vòng một hồi, cuối cùng Đường Thiên dừng lại trước một tòa trang viên rộng lớn nằm lẻ loi tại một đoạn đường vắng. Nguyên một con đường đều đã dọn đi hết đủ thấy tọa độ địa lý này không-bình-thường-tý-nào.

- Càn, Đoài, Ly, Chấn... Không ổn rồi.

Đường Thiên bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, lẩm bẩm:

- Đưa nào lại chọn mảnh đất đại hung này để xây nhà vậy?

Cô đẩy hai cánh cửa gỗ cũ kĩ làm phát ra loạt thanh âm kéo kẹt rồi quay lại nói:

- Ô cái ông chú này còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Đường Thiên theo chân nha đầu tiến vào trong trang viên, mùi tử khí ám vào trong không khí khiến gã khẽ nhúm mày.

Nha đầu kia đặt phịch chậu quần áo xuống rồi đưa tay lau mồ hôi trên trán, thờ phào nói:

- Đó! Ông chú làm gì thì làm đi. Mà có phải vừa rồi ông chú định thực hiện thủy hệ pháp thuật không?

Đường Thiên vừa chấp tay kết ấn vừa cười khẩy:

- Không ngờ một nha đầu quê mùa cũng biết đến pháp thuật.

- Ủa tôi làm gì có lỗi với chú mà chú xia xoi tôi hoài vậy?

Gã nhún vai thờ ơ đáp:

- Thấy sao nói vậy thôi.

- Hừ!

Dòng nước cuốn lấy đồng quần áo trong chậu rồi kéo chúng vào trong quả cầu nước đang quay tít. Cô gái mặc dù tâm trạng không vui nhưng vẫn trở mắt nhìn một màn kì diệu này.

Sử dụng pháp thuật để giúp một nha đầu giặt quần áo, kể cả là vì đền đáp cho hành vi giúp đỡ của cô ta (mà kì thực Đường Thiên cũng chẳng cần) thì tình huống này cũng thật quá hoang đường rồi. Đám người Thiên Môn mà thấy cảnh này thì chắc là cười đến rụng răng mất.

Đường Thiên thu lại linh lực, quả cầu nước cũng theo đó mà vỡ tan thả lại đồng quần áo ướt sũng vào trong chậu. Sạch sẽ hay không thì khó nói, cơ mà phải công nhận màn biểu diễn vừa rồi của Đường Thiên thực sự rất mãn nhãn.

Nha đầu kia vội chạy lại vắt khô quần áo, vừa vắt vừa tấm tắc khen:

- Có pháp thuật tiện thật đấy. Chẳng bù cho tôi mỗi lần đều phải đi bộ mỗi cả chân mới lấy được nước.

Đường Thiên nhướn mày hỏi:

- Ngươi không định xin ta dạy ngươi pháp thuật sao?

Nha đầu kia mỉm cười lắc đầu, thật thà đáp:

- Cái đó là cần câu cơm của chú thì đời nào lại dễ dàng truyền cho kẻ khác. Hơn nữa làm gì có ai muốn nhận một cái đệ tử xấu xí như tôi.

- Kì thực...

Đường Thiên định nói: “Kì thực ngươi cũng không quá xấu” nhưng nhìn lại khuôn mặt chỉ còn một con mắt kia gã lại không có dũng khí nói ra. Chưa kể nếu nói vào thời điểm này thì cũng chẳng khác nào hấn đang tỏ ra thương hại cái nữ nhân tội nghiệp này, và như thế thì không lịch sự tí nào.

Kì thực Đường Thiên đang có ý định lần này xuống núi sẽ tuyển nóng vài cái đệ tử cho ra dáng trưởng lão. Cơ mà nếu đối phương đã nói như vậy thì gã cũng không mặt dày hỏi thêm nữa.

Thấy nha đầu kia xách chậu quần áo lên định rời đi, Đường Thiên vội hỏi:

- Khoan đã. Chỗ này không có người ở đúng không?

Cô chớp chớp một bên mắt nghi hoặc nhìn gã:

- Đúng, ông chủ định ở lại đây à?

Đường Thiên gật đầu. Cô gái thấy vậy thì thoáng lưỡng lự rồi nói:

- Vậy tôi nay tôi mang ít chân đệm qua cho ông chủ.

Gã sờ sờ cái mũi, trầm nghĩ:

(Vài năm không hạ sơn mà lũ phạm nhân đã tử tế đến mức này rồi cơ à?)

...

Đường Thiên phủi sạch bậc thềm rồi ngồi đăm chiêu nhìn trời nhìn đất. Từ miệng nha đầu kia gã biết được tại sao tên bỏ đầu vừa trông thấy gã đã xồn xồn đòi bắt, nguyên nhân là bởi gần đây trong thành liên tiếp xảy ra án mạng mà không có dấu vết nào của hung thủ. Trên thi thể chỉ lưu lại duy nhất một vết cắt chí mạng cho thấy hung thủ ra ta nhanh đến mức nạn nhân thậm chí còn không kịp phản ứng.

(Ồ hó~ Có vẻ thú vị đấy. Chắc đây là lí do Thiên Mệnh gửi ta tới đây.)

Gã nghĩ ngợi một lúc rồi xách kiếm đi “dò dư luận”. Mà mục tiêu thu thập manh mối đầu tiên đương nhiên là những chốn đông người a.

Thế nhưng công cuộc thu thập manh mối lại không suôn sẻ nhưng Đường Thiên tưởng tượng. Cứ nhắc đến vụ án mạng là người dân nếu không lắc đầu xua tay thì cũng liếc nhìn kiếm trong tay gã sau đó rút dèp dọa đánh. Thật đúng là làm khó người anh hùng a!

Sau khi bị từ chối lần thứ mười ba, mười bốn gì đó thì Đường Thiên ngán ngẩm bưng trán nhìn xung quanh. Chẳng lẽ cả tòa thành rộng lớn thế này mà không có nổi một người có thể cời mở trò chuyện với gã sao?

Chợt ánh mắt gã bắt gặp một cô bé lung linh khả ái trong bộ y phục đỏ, trên tay cầm một xâu hồ lô đường đường thông dong bước đi.

(Phải rồi. Trẻ em là mầm non của đất nước. Hỏi nha đầu này nhất định sẽ khả quan hơn a!)

- Này! Tiểu nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Tiểu la lỵ quay lại nhìn Đường Thiên bằng ánh mắt sợ sệt, ấp úng nói:

- Tám... tám...

Phản ứng như vậy cũng phải thôi, bởi mặc dù khuôn mặt Đường Thiên cũng có chút tuấn tú nhưng ngữ điệu bề trên cùng thái độ lạnh lùng đã trừ hết điểm mà nhan sắc của gã mang lại. Chưa kể đang yên đang lành bỗng có một kẻ mang theo vẻ mặt chẳng thiện lành chút nào xồng xộc chạy tới đòi hỏi nọ kia thì người trưởng thành cũng hoảng chứ đừng nói tới một cô bé chưa đầy mười tuổi.

- Đừng sợ. Ta hỏi nhóc vài điều đơn giản, nhóc trả lời ngắn gọn. Được chứ?

Đường Thiên bước lại gần khiến tiểu la ly kinh hãi lùi một bước, mếu máo kêu lên:

- Sur huynh! Sur huynh!

- Ngoan nào! Ta có hại nhóc đâu mà sợ!

Đường Thiên không kiên nhẫn vươn tay định túm lấy tiểu la ly thì bất ngờ một bàn tay cứng như thép nguội khóa chặt cổ tay gã, tiếp sau đó một giọng lạnh lùng vang lên:

- Tên tiểu bạch kiểm nhà ngươi định làm gì?

Ánh mắt lạnh như huyền băng ngàn năm của nam tử chiếu thẳng vào Đường Thiên khiến gã thoáng rùng mình. Không ngờ tại nơi quê mùa này lại có kẻ có sát khí khủng bố như vậy.

- Vị huynh đệ này hiểu nhầm rồi. Ta chỉ...

Nam tử gần giọng:

- Không quen biết bót làm thân mang cổ. Ai huynh đệ với ngươi?

Đường Thiên có một loại xúc động muốn roi nước mắt, đã bắt đầu thấy đồng cảm với tên sát nhân. Đám người trong thành này căn bản là không thể ư nổi a!

- Vậy vị... Nói chung là ta chỉ muốn tìm hiểu về mấy vụ án mạng gần đây thôi a!

- Án mạng?

Nam tử nheo mắt nói:

- Án mạng? Trên bảng cáo thị có dán đầy ra sao không qua xem lại đến làm phiền sư muội của lão tử? Hừ, nhìn mặt ngươi liền biết là một tên ấu dâm vừa xông chuồng!

(Con mẹ ngươi! Đây rõ ràng là cường tử đoạt lý a!)

Đường Thiên chỉ mới ảm ức nghĩ vậy, còn chưa kịp nói thành lời thì nam tử đã găm gù rút nửa thanh kiếm ra khỏi vỏ.

- Oa! Đệ tử Thiên Kiếm Môn kia!

- Là tiên nhân! Tiên nhân hạ sơn rồi!

- Tiên nhân, ngài đến cứu chúng tôi phải không?

- Tiên nhân! Con gái lão chết thật thảm a!

Đường Thiên nhân lúc đám đông bu lấy nam tử kia vội cao chạy xa bay. Vừa rồi thật quá nguy hiểm a. Đánh nhau với tư cách là một tên ấu dâm thì dù thắng hay thua cũng thân bại danh liệt.

...

Màn đêm dần phủ xuống bầu trời Ô Long Thành. Một bóng đen thoăn thoắt di chuyển trên những mái nhà rêu phong sau đó dừng lại trước một tòa trang viên rộng lớn.

- Lãng gia à... Cái tên dở ẹc.

Với kỹ năng dạ hành của Đường Thiên thì lên vào Lãng gia cũng dễ dàng như đi dạo vườn hoa. Gã tiến đến trước một ngôi nhà gỗ cũ kỹ đóng chặt cửa, sau khi ngó nghiêng một hồi thì Đường Thiên duỗi ngón tay trở ra vạch một đường lên ổ khóa khiến nó đứt làm đôi.

Đường Thiên đẩy cửa bước vào. Bên trong căn nhà tồi tàn mốc meo đầy mạng nhện là rom rạ và củi khô chất đống bừa bãi khắp nơi. Gã quan sát căn nhà một lượt, trầm nghĩ:

(Để một tiểu nha đầu ở cái nơi thế này. Các ngươi cũng quá tàn nhẫn rồi.)

Đường Thiên đi tới một chõng củi lớn rồi ngồi xổm xuống, thấp giọng nói:

- Nha đầu ngọc. Nhà người ta chưa ăn cơm tối mà sao ngươi đã ngủ rồi?

- ...

- Nha đầu ngốc.Lão từ đến thăm ngươi đây.

- ...

(Đừng nói là chết queo rồi nhé?)

Đường Thiên nhíu mày.Tuy chỉ mới gặp chưa đầy nửa ngày nhưng thời thế bây giờ khó mà gặp được đứa nào ngốc như vậy,gã không muốn nha đầu này chết sớm tý nào.

Gã đặt tay lên mũi nha đầu kia.Hơi thở tuy rất yếu nhưng vẫn chưa nguy hiểm tính mạng,chắc là do kiệt sức nên mới ngủ li bì như vậy.

Ngắm nghĩ một lúc,Đường Thiên đưa tay lên sau đó bỏ xuống..

- Đau!

Cô giãy nảy,hai tay ôm đầu đã u lên một cục trong khi mắt ráo rác nhìn xung quanh:

- Ông chú?!Chơi gì kì vậy?

Đường Thiên cười nham nhở:

- Ai kêu nha đầu ngươi ngủ trương thầy như vậy.

Gã vỗ đùi đứng dậy sau đó chấp tay sau lưng,bày ra một bộ dáng tiên phong đạo cốt,nói:

- Đến lúc rồi.

Dứt lời gã liền tiêu sái bước ra cửa.

- Cần lời giải thích?

Cô lầu bầu vài tiếng sau đó tựa đầu vào đồng gỗ...ngủ tiếp.

- Dậy mau!Lão từ cát công đến tận đây mà ngươi còn dám ngủ à!

Cô bị lay tới ruột gan lộn tung phép,chồm dậy gắt um lên:

- Ông chú chơi gì kì vậy!Hấp à?

- Kêu gào cái mẹ gì thế hả con kia?!

Một thanh âm tức giận bất ngờ truyền vào khiến hai người nhảy dựng lên,cô vội quay sang nói nhỏ với Đường Thiên:

- Mau tìm chỗ trốn!

Vừa nói xong thì một tên gia đình say khướt đập cửa xông vào. Trông thấy y lượm một thanh gỗ dưới đất lên rồi tiến lại gần,cô cười gượng nói:

- Bình tĩnh đi Nguu ca.Chi là nói mớ thôi mà.

Tên gia đình làm bầm gì đó trong con say rồi giờ gây lên vệt một cú thật mạnh.

- Kiếm quang sơ hiện!

Đường Thiên từ trong góc tối bất ngờ nhào ra điểm huyệt tên gia đình,rồi nhân lúc đối phương còn đang ngơ ngác thì chặt một cú vào gáy sau đó túm tóc quăng vào một đồng rom gần đó.

- Oa!

Cô trao cho Đường Thiên một tràng pháo tay rồi ngây ngốc hỏi:

- Tại sao ông chú lại hô lên trước khi đánh vậy?Mà Nguu ca sẽ không chết chứ?

Đường Thiên sờ sờ cái mũi,cảm thấy có chút không biết phải đáp sao cho phải.Từ xưa đến nay mỗi khi ra chiêu đều cần hô tên chiêu thức,các cụ làm thế nào thì bây giờ cứ y như vậy chứ cần gì phải lí do?

Càng nghĩ càng rối,cuối cùng Đường Thiên khẽ gắt:

- Chỉ hỏi mấy cái linh tinh. Nhắc mông lên, theo ta ra ngoài!

- Nhưng mà...

Cô thoáng do dự. Đang chịu phạt mà trốn ra ngoài, hậu quả thật khó lường a.

Đường Thiên quay lại nhìn cô, lạnh lùng hỏi:

- Theo ta, hay là ở lại để tên trâu điên kia quất cho một trận?

Cô cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi sau đó đứng phắt dậy đuổi theo Đường Thiên.

- Này ông chú, Ngưu ca sẽ không chết đúng không?

- ...

- Giết người sẽ bị giam đó!

- Ngươi bớt nói một câu thì sẽ chết à?

- Ui. Vậy tôi hỏi nốt câu cuối được không?

- Nói.

- Vừa rồi ông chú không giết Ngưu ca đấy chứ? Nếu Ngưu ca chết tôi sẽ phải làm thay phần huynh ấy, rất vất vả a!

- Tất nhiên là không! Ta chỉ đánh ngất tên đó thôi, được chưa? Phiền phức, nhiều chuyện!

...

Cô theo chân Đường Thiên đi vòng vòng một hồi, tới khi hai chân đã mỏi gối mà thấy gã vẫn còn vật vờ như mèo hoang chó dại thì không nhịn được kêu lên:

- Rốt cục là định đi đâu? Chân tôi sắp rụng ra luôn rồi đây này!

- Suyt!

Đường Thiên thấp giọng nói:

- Ngươi đừng làm loạn. Đi săn tuyệt đối phải thật kiên nhẫn.

- Đi săn? Săn con gì vậy?

- Đương nhiên là săn tên sát nhân nổi danh gần đây.

- Cái gì?!

Đường Thiên suyt một tiếng to hơn khiến cô vội hạ giọng:

- Nhưng nghe nói võ công của y rất cao cường a!

Đường Thiên cười khẩy:

- Cường? Có thể cường hơn ta sao?

- ...

Thấy đối phương mãi không nói gì, Đường Thiên tò mò nhìn sang thì quả nhiên nha đầu kia đang bĩu môi đầy khinh thường. Thật đúng là mắt chó không biết nhìn người a! Quả nhiên nếu không thể hiện thì nha đầu này vẫn coi gã là con mèo tam thể, ý lộn, con mèo bệnh.

- Ta nói cho nha đầu ngươi biết, năm mười bảy tuổi ta đã Trúc Cơ thành công, chém giết chấn tinh ở Vũ Di Sơn. Hai mươi chín tuổi đột phá Kim Đan, quét sạch mười hai động hai mươi tư đảo quý. Năm sáu mươi hai tuổi luyện thành Nguyên Anh...

Đường Thiên ngừng lại, phát hiện nha đầu kia căn bản là không thèm nghe a.

- Ngươi...

Đường Thiên gơ tay bỏ vào đầu cô một nhát, lạnh lùng nạt:

- Lão tử nói người không nghe lại ngó nghiêng cái gì...

Đường Thiên nhìn theo ánh mắt của cô, phát hiện một quán mì ven đường tỏa khói nghi ngút.

- Ui da~Tại chuyện của ông chú dở tệ chứ sao!

Cô ôm đầu ai oán nói:

- Hic...Muốn bẻ cái đầu luôn...

- ...

Đường Thiên trầm tư một lúc rồi bất ngờ hỏi:

- Đói à?

- Không. Tôi...

Tiếng bụng réo

- À thì...Thực ra cũng hơi đói một chút.

- ...

Đường Thiên gạt đầu rồi đổi hướng tiến về phía quán mì:

- Đi ăn. Ta mời.

- Ồ...Như vậy được không?Chúng ta chỉ vừa mới gặp a.

Đường Thiên nhếch miệng, cực kì hào phóng nói:

- Hừ. Có gì mà không được?Việc ta muốn làm thì ngay cả...

- Hào lo!Ông chú nhớ mồm đấy!Tôi muốn ăn thật nhiều mì a!

Dứt lời liền phóng đi thật nhanh.

Đường Thiên nhìn cô chạy nhảy như một cái tiểu hầu tử, không nhịn được thở dài một tiếng:

- Nha đầu này quả nhiên không biết ngượng ngùng là gì.

...

Chọn một bàn trống ở gần cửa sổ, Đường Thiên kéo ghế nặng nề ngồi phịch xuống sau đó lạnh lùng gõ đũa hai cái. Ngay lập tức một nam tử gầy như cây sào phơi hấp tấp chạy đến nói liên mồm:

- Chúc khách quan buổi tối tốt lành a. Xin hỏi khách quan đi một mình hay mấy mình?Muốn ăn loại mì gì?Ở đây có rất nhiều món mì hảo hạng như: Mì cay vô địch thiên hạ, mì trộn mắm tôm, mì xào thuốc bắc...

Đường Thiên lạnh lùng ngắt lời:

- Cho hai tô mì loại thường. Loại mà người có thể ăn được ấy.

Thái độ thân thiện của tiểu nhị lập tức biến mất không còn một mảnh, y sắc giọng:

- Đợi tý!

Nói xong liền sầm sập đi vào trong bếp.

Đường Thiên tựa đầu vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần. Ở cái nơi quê mùa này chắc hẳn không thể tồn tại nhân vật có thể làm khó được gã. Tuy nhiên hung thủ dùng một đường kiếm giết sạch một nhà bốn người cùng hai người hầu mà không ai kịp phản ứng, đủ thấy kiếm pháp của tên này tuyệt đối không tầm thường.

(Nhất kiếm đoạt mệnh...Hình như ta đã từng nghe ở đâu rồi.)

- Nay ông chú, nhìn ông chú ăn mặc sang trọng như vậy chắc không phải giang hồ lãng khách a. Ông chú đến Ô Long Thành chi vậy?

- Nghe nói ngoài kia có tiên nhân có thể bay lượn như chim.Lại có vô số loài dị thú như rồng,phượng,kì lân,...đúng không?

- Kiếm của ông chú nhìn rất kì lạ a.Có phải thần khí như trong truyện tiên hiệp không?

Đường Thiên mệt mỏi day day thái dương,hữu khí vô lực nói:

- Ngươi có biết tại sao ngươi lại nhỏ như vậy không?

Cô hồn nhiên nhìn xuống ngực,lại đưa tay sờ sờ một chút sau đó hỏi ngược:

- Rất nhỏ sao?

- Ta không nói chỗ đấy!

Đường Thiên kích động chồm dậy nhưng rất may đã kịp thời nhịn xuống,trầm giọng nói:

- Trong cơ thể có nguyên khí,ngươi cứ nói liên mồm như vậy khiến nguyên khí hao tổn sẽ không lớn được đâu.

Cô nghe vậy thì trên mặt thoáng hiện vẻ lo lắng,hiển nhiên là tin sái cổ những lời Đường Thiên vừa nói:

- Nhưng nếu cả ngày mặt nhăn mày nhíu như muốn đánh người thì chán chết.

Đường Thiên chân mày nhíu chặt,lạnh lùng lặp lại:

- Cả ngày nhăn nhó như muốn đánh người?

Cô nhả ra cái lưỡi hồng hồng,quay mặt đi nơi khác tỉnh bơ nói:

- Tôi chỉ nói vu vơ.Trúng ai thì người đó nhột a.

- Ngươi...

Đường Thiên day day thái dương.Mồm miệng của nha đầu này thật đúng là chẳng tha ai,còn tiếp tục cãi e là sẽ bị cô ta làm cho tức chết!

- A!Mi tới,mì tới!

Đường Thiên nhìn đáng vẻ hào hứng của cô,lại nhìn hai cái tô đựng một mớ hồ lớn những sợi mì nát như đầy dầu mỡ trộn cầu thả với mấy cọng rau xắt xịt cùng leo tèo vài miếng thịt bò,nhất thời một cảm giác chán ngán dâng lên cổ họng.

- Mời ông chú a!

Đường Thiên chọc chọc mấy cái rồi buông đũa,cuối cùng chỉ đành chống cằm nhìn nữ nhân trước mặt ăn như hổ đói:

- Mà này,ngươi sống trong cái nhà chứa củi đấy à?

- Ủy ới ông trong ái ới ấy!

Cô nuốt ực một cái rồi chập vạt vớ ngực bồm bộp,gian nan nói:

- Hồi sáng giặt áo về muộn nên phu nhân mới nhốt tôi ở đó để trừng phạt.

Đường Thiên chép miệng:

- Giặt áo cũng bị phạt?Nghe thú vị đấy.

- Thú vị cái rắm!

Cô bữu môi lẩm bẩm sau đó cúi xuống định ăn tiếp,chợt nhớ ra điều gì bèn ngẩng đầu nói:

- Phải rồi.Hồi sáng tôi nói mang chăn đệm tới cho ông chú nhì.Vì vậy nên mới đến tìm tôi sao?

Đường Thiên lườm cô một cái,lạnh lùng hỏi:

- Ngươi nghĩ ta vất vả mò mẫm cả đêm là vì mấy thứ vớ vẩn đó sao?

- Ủa vậy chứ vì cái gì?

(Đương nhiên là có việc cần mới tìm đến người.)

Gã nghĩ vậy, nhưng tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến mức nói ra:

- Bớt nói nhảm. Mau ăn đi.

Cô nhướn mày nhìn Đường Thiên một hồi sau đó tiếp tục cúi xuống ăn mì. Mặc kệ gã cái gì kì quái, việc ăn vẫn là quan trọng nhất a!

- Người biết tin gì chưa? Ông tiểu thư đêm qua mới bị giết đấy.

- Tầm bậy! Sáng nay ta đã xem cáo thị rồi, muốn gạt thì tìm người khác đi.

- Ai thêm gạt người! Đêm qua ta gõ mõ đi ngang Ông gia thì bắt gặp Ông tiểu thư đang đóng cửa sổ. Vừa dừng chân định ngắm người đẹp thì một bóng đen sượt qua, tiếp đó hai cánh cửa cùng đầu lâu của Ông tiểu thư lộ bộ roi xổng. Hai ta sợ đến hồn phi phách tán chạy đứt cả hai đôi dép.

Gã đàn ông trung niên nói xong còn rung mình một cái, biểu hiện hoàn toàn không có chút giả dối nào.

Người ngồi đối diện nghe vậy cũng sợ tái mặt, da gà nổi đầy tay nhưng vẫn cố hỏi:

- Thế sao quan phủ lại không đưa tin?

- Đạo gần đây đã chết cả chục mạng người, lại thêm vụ Ông tiểu thư nữa thì ai còn dám ra đường? Dám cá là đám người nha môn đã cố ý bưng bít vụ này.

Trung niên nhân nhấp một ngụm trà rồi chép miệng:

- Theo ta thấy đây không phải là người làm, mà căn bản là yêu ma tác quái. Quan phủ có điều tra thì cũng vô ích thôi.

- Thế nhưng tại sao yêu ma lại chỉ giết nữ nhân? Lại còn toàn giết mỹ nữ, báo hại ta mấy ngày gần đây đi đường chả gặp một nữ nhân nào ra hồn.

- Ai mà biết. Chắc tên đó bắt hồn về làm thiếp a!

- Vậy thì không thương thức được thân thể nõn nà của mỹ nữ rồi. Khả khả~

- Đúng là đồ ngu, có tiếng mà không có miếng. Ahêêê~

Hai trung niên nhân đang cười đến sáng khoái thì bỗng có một thiếu niên anh tuấn tiến lại bàn của họ, thiếu niên vừa xuất hiện liền nở nụ cười như gió xuân khiến tâm cảnh giác của hai người chưa kịp dựng lên đã tan vỡ:

- Hai vị huynh đài xem ra rất hiểu biết. Ta mới vào thành còn nhiều chuyện chưa kịp nắm bắt, chẳng hay có thể hỏi hai vị vài câu đơn giản không?

Đường Thiên trở về với vẻ mặt u ám, gã nặng nề ngồi phịch xuống ghế rồi vất tay lên trán như thể đang trấn trở điều gì. Cô thấy vậy thì ngừng đùa, rất ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt lạnh tanh của ông chú này lần đầu biến sắc:

- Ủa, ông chú nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?

- ...

Đường Thiên không đáp mà tiếp tục thở ngắn than dài hồi lâu sau đó vỗ bàn đứng phắt dậy, trầm giọng:

- Người về đi.

Thấy cô ngẩn ra như chưa nghe thủng, Đường Thiên lặp lại:

- Đây là tiền mì, người ăn xong thì mau về đi. Đã không còn việc của người nữa.

Đứt lời gã đặt một nén bạc lên bàn rồi rào bước đi ra cửa. Cô ngây ngốc nhìn bạch y của Đường Thiên dần biến mất trong đêm, trong một thoáng bàn chân nhỏ nhắn khẽ rục rịch như muốn đuổi theo nhưng cuối cùng lại chỉ khẽ nở nụ cười tự giễu sau đó gọi tiểu nhị, tính tiền.

...

Sương đêm trùm lên Ô Long Thành một tầng lạnh giá. Một điều hiển nhiên là chẳng ai muốn mò mẫm bước đi trong màn đêm đen đặc tới độ giờ tay không thấy ngón này, đặc biệt là khi tên sát nhân còn đang lẩn trốn.

Cô vừa bước vừa lăm lét nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại bị chính tiếng bước chân của mình làm cho giật thót.

- Màn đêm... hiu hắt mang tên anh... Trôi dần... trôi dần...

Cô hát lên cho đỡ sợ, khổ nỗi nghĩ mãi mà vẫn không nhớ nổi câu tiếp theo là gì.

(Ông chú trời đánh! Nghĩ gì mà lại để tôi đi về một mình vào giờ này?)

- Tiểu cô nương, nửa đêm lang thang trên đường là rất nguy hiểm đấy.

Thanh âm lạnh lẽo vang lên trong đêm tối khiến cô sợ bần rùn tay chân, mắt mở to nhìn chăm chăm vào khoảng tối nơi phát ra thanh âm đáng sợ kia.

- Đừng sợ. Chỉ là một lão khát cái già yếu thôi.

Lão chống gậy lom khom tiến về phía cô. Vì trời quá tối nên cô chỉ mơ hồ thấy cái lưng gù của lão, một bộ y phục tối tã “loạt xoạt” quệt đất hòa trộn nhịp nhàng với tiếng gậy gõ, thật đúng là hình mẫu tiêu chuẩn của giới ăn mày.

Cô thấy người đến chỉ là một lão khát cái thì nhẹ nhõm thở phào:

- Làm gì mà thần thần bí bí, hại tôi sợ tới suýt chút chút nữa thì vỡ quả tim nhỏ rồi!

Lão khắt cái bước đi rất nhẹ khiến cô chỉ có thể xác định vị trí của lão dựa vào tiếng gậy lạch cạch càng lúc càng gần. Thanh âm của lão khàn đặc như thể đã quên cách nói chuyện từ lâu:

- Lỗi của ta. Vậy xin hỏi giữa đêm khuya thế này tiểu cô nương còn định đi đâu?

- Tôi định về Lãng gia. Nhưng hình như...

Cô nhìn những kiến trúc kì lạ xung quanh, mếu máo:

- ... hình như tôi bị lạc rồi.

- Lãng gia? Nơi này ta biết. Liệu ta có vinh dự được đưa tiểu cô nương trở về không?

Ngữ khí của lão khắt cái lịch sự vô cùng, nếu không phải vì bộ cánh tả tơi thì cô còn tưởng là đang nói chuyện với một vị công tử thế gia nào đó.

- Được thế thì tốt quá! Vậy làm phiền thúc rồi.

Lão khắt cái cười khê, dùng thanh âm “lạch cạch” của cây gậy dẫn đường cho cô:

- Tiểu cô nương, cô không sợ ta sao?

Cô tròn mắt hỏi:

- Ủa? Thúc có ý tốt muốn chỉ đường cho ta, tại sao ta phải sợ thúc?

- Có ý tốt... Có ý tốt...

Lão khắt cái lăm bậm sau đó cười nhạt:

- Xem ra những vết thương đó vẫn không thể lấy đi sự hồn nhiên của cô. Loại người như cô... khó mà tồn tại trong cái thế đạo này. Hầy~ Thật đáng tiếc.

Cô vô thức che vết sẹo trên mắt, trầm mặc không nói. Khi không thể dùng nụ cười để che giấu, con người thường có xu hướng im lặng, cô cũng không ngoại lệ.

Cả hai trầm mặc hồi lâu, duy chỉ có tiếng gậy gõ của lão khắt cái là vang lên đều đặn. Dường như cô đã đi lạc khá xa, nếu không có lão khắt cái thì thật chẳng biết cô sẽ còn đi đến tận đâu.

Thanh âm khàn khàn của lão khắt cái bỗng vang lên:

- Tôi rồi.

Cô nheo mắt, quả nhiên là cánh cửa gỗ sơn đỏ mà cô đang tìm kiếm. Vội lấy trong tay áo ra vài đồng tiền mà hồi nãy trả tiền mì còn thừa, cô đặt số tiền vào lòng bàn tay có những vết chai dày của lão, thật thà nói:

- Tiền này không phải của tôi, nhưng tôi sẽ trả chủ ấy sau. Thúc cầm tạm số tiền này mua một tấm áo lành lặn mà che gió che sương. Tôi biết thúc không phải khát cái tấm thương, nhưng tôi chỉ có mỗi số tiền này để báo đáp thôi.

Lão khắt cái không tỏ thái độ khách khí nữa mà nhìn chăm chăm cô một lúc. Đôi mắt sáng quắc, lạnh lẽo như kim loại chiếu thẳng vào con mắt trong veo của cô rồi bất ngờ hỏi, thanh âm đã không còn khô khốc lạnh lẽo như khi mới gặp:

- Tiểu cô nương tên gì?

- Tôi tên Hân Di. Còn thúc?

Lão khát cái không trả lời. Một tay nắm chặt mấy đồng tiền, tay còn lại gõ gậy lạch cạch, lão đi qua Hân Di rồi tiến vào trong sương mù. Sương mù cản trở tầm mắt, dường như lúc này còn cản cả âm thanh, tiếng gõ đều đặn cùng cái lưng gù của lão đột nhiên biến mất như thể đã bị hòa tan vào sương mù.

- Thật là một thúc thúc tốt bụng a.

Hân Di thờ dài cảm thán cho một người tử tế lại phải sống kiếp ăn mày. Nhưng rồi cô lại nghĩ làm ăn mày tuy nghèo khó nhưng có thể tự do đi khắp thế gian, còn cô thì cả đời không ngủ trong chuồng ngựa thì là nằm trong nhà chứa củi, so ra có khi làm khát cái còn hạnh phúc hơn.

Một luồng ón lạnh khiến Hân Di khẽ rung mình, thì ra sương đêm đã làm ướt đầm tấm áo mỏng manh của cô. Hạt sương lạnh như băng tuyết, thấm sâu vào da thịt mang tới cảm giác vừa mát lạnh vừa đau xót khiến Hân Di thoát khỏi dòng suy tư, vội mò mẫm trong bóng tối leo tường vào Lãng gia. Sống mười mấy năm, vốn liếng duy nhất khiến Hân Di kiêu ngạo chỉ có kĩ năng leo trèo này thôi.

...

Đường Thiên mang theo tâm trạng xám xịt trở về cái trang viên đồ nát mà gã cũng không biết tên gọi của nó là gì. Lùng giết mỹ nữ, đây là cái thể loại sát nhân gì vậy?

- Trên đời này lão tử ghét nhất là mỹ nữ. Yêu cầu này chẳng phải là làm khó ta sao?

Đường Thiên thờ ngắn than dài một hồi sau đấy quyết định gạt chuyện này qua một bên. Mỹ nữ suy cho cùng cũng chỉ là con người, chẳng lẽ có thể phiền phức hơn đám ma quỷ sao?

Suy nghĩ thông suốt rồi đầu óc cũng thư thái hơn hẳn, Đường Thiên đứng dậy tiến ra khoảng sân rộng của trang viên sau đó hai tay đan vào nhau kết thành vô số thủ ấn, từ giữa lòng bàn tay bắn ra vô số tia sáng màu hoàng kim tạo thành một chiếc lưới bao phủ khắp trang viên. Ngay lập tức dưới lòng đất bay lên rất nhiều khói đen, những luồng khói này tụ lại thành nhân dạng điên cuồng húc vào tấm lưới vàng giống như bầy chim trong lồng hoàng loạn muốn bay nhưng đương nhiên là không thể bay ra được.

- Thiên Môn bí pháp: Thôn Phệ!

Đường Thiên thay đổi thủ ấn, lập tức những luồng khói đen đều bị hút vào trong cơ thể gã. Càng hấp thụ những luồng khói đen này thì linh khí hoàng kim bao quanh người Đường Thiên càng trở nên rực rỡ, linh lực mạnh mẽ tràn ra khiến nền gạch dưới chân gã cũng bị xói tung.

- Nếu đã là đất dữ, vậy thì trở thành linh thạch cho lão tử tu luyện đi.

Đất dữ là nơi thường xuyên xảy ra tai ương chết chóc, bố trí một Phong Ma Trận ở đây sẽ khiến linh hồn người chết không thể siêu thoát mà bị trói buộc vĩnh viễn, trở thành vật đại bổ cho Đường Thiên hấp thụ. Căn nước linh hồn để tu luyện, phong cách âm tà của Thiên Môn trước nay vẫn luôn khiến thế gian phải lạnh gáy.

Tuy nhiên Phong Ma Trận vẫn là một cái trận pháp cực kì thất đức, để tránh tạo nghiệt quá nhiều Đường Thiên cũng chỉ truyền vào Phong Ma Trận một lượng linh lực đủ để duy trì mười mấy năm thôi.

Mục đích lần này đã xong, Đường Thiên nhảy lên mái nhà ý định đánh một giấc thì bất gặp mặt trăng nhợt nhạt treo cao lẩn khuất sau tầng tầng mây xám. Gã bỗng liên tưởng đến một bên mắt bị mù của cô, con mắt tuy mù nhưng không đục ngầu khiến người ta chán ghét mà bàng bạc, êm dịu như mặt trăng vậy.

- Cứ như vậy đuổi nha đầu ngốc về. Ta có hơi quá đáng không?

Đường Thiên nằm trên mái nhà vắt tay lên trán suy nghĩ. Tên sát nhân lúc thì giết cả nhà, lúc thì giết mỹ nữ, những manh mối loạn xạ ngầu cả lên khiến tâm trạng gã không được tốt. Tuy nhiên cứ như vậy bỏ đi... liệu nha đầu ngốc có vì thế mà bị tổn thương không? Liệu ta còn được thấy nụ cười ngờ nghếch đó nữa không?

Về kiếm thuật gã có thể học một biết mười, về tiên thuật không gì có thể làm khó được gã, thế nhưng dù Đường Thiên cố gắng đến đâu cũng chẳng thể nắm bắt được suy nghĩ ẩn sau nụ cười ngờ nghếch ấy. Cô ta cứ như một ngọn lửa, lúc nào cũng rực rỡ đến mức khiến người ta quên mất rằng ngọn lửa nào cũng có lúc lụi tàn.

...

- Đường đại tiên, ngài hẹn tiểu nữ ra đây chẳng lẽ chỉ để uống trà thôi sao?

Ở tầng cao nhất của Ô Long tửu quán có một cặp nam nữ đang ngồi thưởng trà. Người nam anh tuấn lạnh lùng, người nữ kiêu sa quyến rũ, quả là cặp đôi hoàn hảo khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy hâm mộ không thôi.

Nữ nhân mặc một bộ hồng y làm từ loại vải thượng đẳng, cả người phát ra mùi tiền nồng nặc chính là Hồng Hân, con gái cưng của ông chủ tiệm vàng Hồng Gia Bảo.

Hồng Hân năm nay vừa tròn mười tám, khuôn mặt đẹp tựa trăng tròn, tính thông cảm kì thi họa, đồng thời cũng là người rất kiêu ngạo, mắt cao hơn đầu, các thế gia công tử mang sinh lễ hội cưới đều bị Hồng Hân làm khó, ôm nhục ra về.

Để mời được nữ nhân này Đường Thiên đã phải tốn kha khá tiền cùng thuyết phục lão cha của Hồng Hân cả buổi sáng, cũng may Hồng Gia Bảo là người rất sùng bái tu chân giả nên gã mới có cơ hội mời Hồng Hân ra khỏi khuê phòng. Tuy nhiên cái bộ mặt ngoan ngoãn giả tạo này... Thật đúng là không thể ưa nổi!

Đường Thiên hơi nhú mày, không kiên nhẫn nói:

- Hồng cô nương, chẳng phải ta đã nói rõ ngay từ đầu rồi sao? Chúng ta đang đi phá án, phá án a!

Hồng Hân mỉm cười, ngón tay thon dài vờn ra chạm vào da tay Đường Thiên:

- Tiểu nữ biết. Nhưng chẳng lẽ Đường đại tiên không cảm thấy có chút lãng phí sao?

(Lãng phí cái rắm! Con ranh này...lão tử lại và cho không trượt phát nào bây giờ!)

Đường Thiên mỉm cười thu tay về, hỏi ngược:

- Vậy theo Hồng cô nương thì thế nào mới không lãng phí?

Hồng Hân che miệng cười điệu đà, bẽn lẽn nói:

- Theo tiểu nữ thì chúng ta cứ để quan phủ lo chuyện bắt tên sát nhân. Còn chúng ta tìm chỗ nào kín đáo ngồi tâm sự chẳng phải tốt hơn sao?

- Không được!

Đường Thiên lạnh lùng gạt phắt đi:

- Tên đó làm ta suýt bị ngồi xà lim. Không đập gã một trận là không thể.

(Tên gàn dở, có phúc mà không biết hưởng.)

Hồng Hân ngoảnh đi nhếch miệng cười khẩy:

- Vậy tiểu nữ xin chiều ý Đường đại tiên.

Yên tĩnh uống trà được một lúc thì Hồng Hân lại bắt đầu hỏi linh tinh đủ thứ:

- Chẳng hay Đường đại tiên đã có đạo lữ chưa?

- Chưa. Cũng không có nhu cầu.

Hồng Hân vẫn không bỏ cuộc:

- Vậy đại tiên đã có đệ tử chưa? Còn trẻ mà thành thần tiên như ngài chắc hẳn được rất nhiều người bái làm sư phụ nhỉ?

Câu này chuẩn xác đánh trúng chỗ đau của Đường Thiên khiến môi gã nhếch lên một độ cong dữ tợn.

(Khốn nạn! Không có đệ tử thì sao? Bộ không có đệ tử thì ăn hết của ông nội bà ngoại nhà các người hay sao mà cứ cả khía lão tử hoài vậy?)

- Bản tiên vô phúc, đến từng này tuổi vẫn chưa có nổi một cái đệ tử...

Hồng Hân lập tức mặt mày rạng rỡ:

- Vậy...

- ...nhưng ta tuyệt đối không chọn đệ tử bừa bãi. Đệ tử của ta nhất định phải có năng lực, có sở trường, tuyệt đối không thể là loại bình hoa cây cảnh!

Hồng Hân vẫn chưa nhận ra Đường Thiên đang đá xoáy mình, rướn người lên uốn éo tỏ vẻ kiêu mị:

- Tiểu nữ cũng có sở trường a. Sở trường của tiểu nữ là làm sư phụ cảm thấy thoải mái.

Dứt lời liền vờn tay ý định nắm tay Đường Thiên thêm lần nữa. Khổ nỗi gã Đường Thiên này một khi ghét ai thì dù cố đến mấy cũng đừng mơ lấy lòng được gã, tay còn lại rút về thật nhanh sau đó thấy động tác có chút thất thố thì làm bộ phui phui vai áo, nhưng dù diễn sâu thế nào thì đây vẫn như một cái vạ ngay giữa mặt Hồng cô nương, Hồng đại tiểu thư a!

Con vật bị đuổi mãi cũng bỏ đi chứ đừng nói là cái nữ nhân kiêu ngạo như Hồng Hân. Cô dứt khoát thu tay về cầm tách trà uống cạn sau đó hậm hực

quay sang nhìn ngắm mây trời.

Đường Thiên ngồi chai cả mông mà vẫn không thấy kẻ nào đáng nghi,lại còn bị một cái nữ nhân vô duyên gạ gẫm hết lần này đến lần khác khiến cho tâm trạng xấu đến cực điểm.Hồng Hân thì cũng chẳng khá hơn,với một đại tiểu thư muốn gì được nấy như cô ta thì việc bị từ chối cũng giống như bị sỉ nhục vậy,chưa kể còn bị sỉ nhục những hai lần.

Hai luồng năng lượng hắc ám khiến những khách nhân ngồi quanh đó lục đục đứng lên ra về hết,miễn cho lát nữa hai nhân vật này đánh nhau lại ăn đạn lạc thì khô.

(Khốn khiếp!Buổi chiều trước đêm bị giết Uông tiểu thư cũng uống trà ở đây.Chẳng lẽ phán đoán của ta là sai lầm?Nhưng ngoài chỗ này thì làm gì còn nơi nào đáng nghi nữa?)

Mặt trời đã sắp xuống núi,Hồng Hân cũng đã bỏ về từ lâu nhưng Đường Thiên thì vẫn ngồi trầm tư vuốt cái cằm nhẵn nhụi.

(Chẳng lẽ do nữ nhân này không đủ xinh đẹp?Hay là do có ta ngồi cùng nên gã sát thủ không dám tiếp cận?Không đúng.Chiều hôm ấy Uông tiểu thư cũng ngồi uống trà cùng tình nhân,đây hẳn không phải vấn đề mấu chốt.Ài~Thật là đau đầu quá đi mất!)

Càng nghĩ càng rối,cuối cùng Đường Thiên đành vất quách mấy chuyện này qua một bên.Hôm nay không được thì ngày mai,ngày mai không được thì ngày kia,để xem tên sát nhân biến thái ấy có thể nhịn đến bao giờ.

Nắng chiều hắt vào khiến người ta bắt giác cảm thấy một mối,Đường Thiên vuốt tay lên trán,nghĩ thầm:

(Chán quá.Thật muốn đi xem nha đầu ngốc kia đang làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Đường Thiên ngoại truyện (2)

- Thiếu chủ,cậu không thể cười ngựa được.Cậu chỉ mới mười tuổi thôi!

Một cô gái chạt vật kéo tiểu nam hài đang li lợm bám trên lưng ngựa xuống,bên cạnh là một đứa trẻ khác nhỏ hơn đang bứt tóc nàng.Phận trông trẻ chính là như vậy khổ nhục a.

Nam hài trên lưng ngựa vung chân đá mấy cái,the the kêu lên:

- Mau buông ra con tiện tỳ này!Muốn chết hay sao mà lại dám cầm ta cười ngựa?

Hân Di cười khỏ:

- Chân thiếu chủ còn không chạm tới bàn đạp thì cười cái nỗi gì?

Lăng Hồ bị câu nói này làm cho vừa thẹn vừa giận.Trần đời gã ghét nhất kẻ nào xúc phạm chiều cao của gã a!

- Con tiện tỳ khốn khiếp này!!!

Lăng Hồ nhảy bất ngờ nhảy xuống xô Hân Di ngã lăn quay.Tuy nghe có chút phản khoa học,nhưng nếu nhìn vào cái thân thể suy dinh dưỡng của Hân Di thì việc bị một thằng nhóc kém bảy tuổi xô ngã lăn quay cũng không phải điều gì đáng ngạc nhiên cho lắm.

- Ngươi lại dám chê ta lùn?Cái bản mặt của ngươi thì đẹp đề lắm hử?

- Lại dám chửi đại ca.Ta thấy là ngươi chán sống rồi!

Trước hai đứa trẻ kích động nồm chửi tay chân đầm đã lung tung,Hân Di chỉ còn biết nằm ôm đầu cuộn tròn như con tôm dưới đất.Vừa hết bị phạt nhót thì liền gặp hai cái ôn thần,vận khí của nàng quả thực không thể chỉ dùng từ “xui xẻo” để hình dung.

Lăng Hồ dù sao cũng chỉ mới mười tuổi,đấm đá được vài cái đã mệt tới bờ hơi tai,hồn hển nói:

- Kéo...kéo nó dậy.

Lăng Báo giống như thiên lôi chỉ đâu đánh đấy,hai cánh tay khẳng khiu bầu vào vai Hân Di rồi bắt đầu gồng tới đỏ cả mặt.Khổ nỗi sức trẻ nhỏ có hạn,Lăng Báo chỉ mới gồng được vài giây thì đã phải buông ra thở hồng hộc,mếu máo than khổ:

- Đại ca, con tiện tỳ này nặng như trâu a! Đệ...

Lăng Hồ đang nghĩ mệt lại bị làm phiền không nhịn được chửi um lên:

- Đệ đệ cái rắm! Không biết đường túm tóc nó nhấc lên à?

Lăng Báo bùng tỉnh đại ngộ vội túm tóc Hân Di kéo mạnh, quả nhiên nữ nhân kia không chịu được phải ngồi dậy ngay lập tức. Đại ca không hổ là đại ca, kiến thức thật uyên bác a!

- Nữ nhân khôn khéo, ông đây ngứa mắt người từ lâu rồi. Ăn đòn chưa đủ sao mà còn mang cái cặp mắt một trắng một đen ám ỉ suốt ngày?

Hân Di quật cường nhìn thẳng vào bản mặt cười dữ tợn của Lăng Hồ, bình thản nói:

- Tôi không biết là còn có luật cấm mở miệng khi làm việc đây.

Lăng Hồ từ nhỏ đã là đại thiếu gia, người xung quanh cung kính nể hót còn không kịp chứ làm gì có ai dám bật lại gã, thế nên câu nói của Hân Di vô tình khơi lên máu chó điên của Lăng Hồ. Gã ngứa đầu gầm một tiếng rồi cười gằn:

- Khá khen cho một con tiện tỳ người nhỏ, gan ngược lại rất lớn. Người có tin ta chỉ cần nói một câu là người bị ném khỏi Lăng gia như một con cầu không? Nói ta nghe, nếu bị đuổi khỏi đây thì người còn chỗ nào để đi?

Lăng Báo hùa vào:

- Ha ha~ Còn không phải là đi bán trôn nuôi miệng. Mà khoan, cái nữ nhân này xấu như vậy bán thân cũng chẳng ai thèm. Ha ha ~

Hân Di quay phắt đi, trong mắt đã dâng lên một đoàn sương mờ. Thà rằng ngày đó nàng cùng cha mẹ chết đi còn hơn là sống mà khổ nhục hơn cả chó lợn thế này.

- Nhìn qua đây. Con tiện tỳ, ta nói người nhìn qua đây!!!

Lăng Hồ thấy đối phương dám bất tuân thì nổi ác tâm, tay phải mạnh mẽ kéo mặt của Hân Di về phía gã, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đây là người ép bốn thiếu gia! Đến chủ nhân mà người còn không thèm nhìn thì con mắt này giữ lại làm gì?

Lăng Báo thấy vậy thì hưng phấn kêu lên:

- Phải rồi đại ca, móc mắt con tiện tỳ này ra rồi chúng ta chơi bắn bi. Ta xí viên màu trắng.

Trẻ nhỏ gan lớn, Lăng Hồ vậy mà thực sự duỗi ngón tay chọc thẳng vào con mắt lành lặn của Hân Di. Cô không ngờ thẳng nhai lại mạnh động đến thế, một tiếng cũng chưa kịp kêu thì ngón tay ngắn ngủn của Lăng Hồ đã đâm tới, gần tới mức cô thậm chí còn cảm nhận được gió sinh ra từ động tác của gã quất vào mắt ngứa rát.

Rắc~

Một thanh âm không ăn nhập chút nào vang lên, hoặc trừ khi con mắt của Hân Di được làm từ thủy tinh thì khi bị phá hủy mới phát ra cái tiếng như vậy. Nhưng sống trên đời phải thực tế một chút, đây là truyện tiên hiệp nhảm nhí chứ không phải truyện khoa học viễn tưởng nên yếu tố mất thủy tinh là không thể nào, bởi vậy cái thanh âm ròn rã vừa rồi hiển nhiên là tiếng ngón tay của Lăng Hồ gãy gãy.

- Người là kẻ nào?! Lại dám...

Lăng Báo còn chưa dứt lời thì đã bị một bàn tay cứng rắn như sắt thép vỗ ngay lên đỉnh đầu khiến thất khiếu ào ào đổ máu, thân thể đổ ảm xuống như cây chuối bị đốn gục.

- Người... người...

Ngón tay Lăng Hồ bị gãy gấp đau đến phát khóc nhưng thấy thẳng em bị vỗ một chương máu phun tề le thì sợ tới nín khóc luôn, vừa bò lê dưới đất vừa lấp bấp:

- Người đừng qua đây! Người đâu? Mau cứu ta!

Bất ngờ từ phía sau Lăng Hồ xuất hiện hai bóng đen lao vút tới, một kẻ nâng lên Lăng Báo đang nằm bẹp dưới mặt đất trong khi kẻ còn lại đánh về phía Đường Thiên.

- Ngu xuẩn!

Đường Thiên cười gằn, tay phải vung lên chuẩn xác bắt lấy mũi nhọn đang đâm tới sau đó vặn mạnh một cái. Lưỡi kiếm giống như làm bằng cao su bị vặn xoắn tít mù, kinh lực tiếp tục lan tới xoay nát cánh tay sau đó chạy khắp toàn thân biến đối phương thành một đồng thịt vụn.

Xuất hiện chưa đầy năm giây,phận châu châu đá xe thật đúng là nhận đủ cay đắng a!

Người kia thấy đồng nghiệp bị chết thảm như vậy thì không dám chậm trễ,một tay giữ Lăng Bảo,một tay túm Lăng Hồ kéo ra khỏi vòng chiến.Đang thì triển khinh công bỗng cảm thấy thân thể nhẹ bẫng,y nhìn xuống thì kinh hãi phát hiện hai cánh tay đã đứt lìa.

- Không thể...

Còn chưa hết bàng hoàng thì ngực đã trúng một cước như trời giáng,linh lực cuộn cuộn tràn vào sau đó nổ tung khiến y biến thành một con mưa máu rào rào đổ xuống.

Một mỹ phụ trung niên hốt hải chạy đến nhật thanh kiếm rơi ra từ thi thể của tên xấu số kia sau đó chữa về phía Đường Thiên,trung ra bộ dáng gà mẹ xù lông quát:

- Tên quái vật đừng có đụng tới con ta!

Đường Thiên nhếch miệng cười dữ tợn:

- Đứng đó xem con mình đụng con người khác thì được. Vậy mà lại bắt nhãn nhìn còn mình bị đụng à?

Mỹ phụ cũng tức giận không kém:

- Con ta đường đường là một đại công tử,chẳng lẽ lại phải kiêng nể một con nô tỳ?!

Một khi kí giấy bán thân,trở thành người hầu kẻ hạ cho nhà nào thì cũng như đặt tính mạng vào tay gia chủ,chủ bảo gì phải nghe nấy,thậm chí nếu có bị gia chủ đánh chết thì cũng chẳng ai thêm truy cứu.Nghe thì có vẻ vô nhân đạo,tuy nhiên thời đại này chính là tàn nhẫn như vậy,và đương nhiên là chẳng có hội đồng nhân quyền nào để đứng ra bảo vệ quyền lợi của họ cả.

Bất quá Đường Thiên lại không phải loại người dựa vào thời thế để nói chuyện,càng không dùng đến lí lẽ để giao tiếp.Trong thế giới quan của gã chỉ có hai loại là vừa mất hoặc không vừa mất,và đương nhiên là kẻ nào khiến gã không vừa mất thì gã đập kẻ đấy.

Đường Thiên gầm khê:

- Không biết dạy con thì xuống âm tào để Diêm Vương dạy lại các người.

Đứt lời gã nâng tay lên định hạ sát thủ thì bỗng bị một bàn tay nho nhỏ níu lại,hay chính xác hơn là Hân Di đu hân lên cánh tay của Đường Thiên:

- Dừng lại đi,được không?

Nhìn cô mặt sưng húp rướm máu trông như cái bánh bao,bộ y phục trắng lem luồn toàn là máu giầy còn giọng nói thì như sắp vỡ vụn,nhất thời ác tâm trong gã liền xì xì xẹp xuống.

Đường Thiên quắc mắt nhìn nữ nhân kia lần cuối sau đó Hân Di bị gã xách cổ như mèo con,hai chân khẽ nhún một cái đẩy thân thể bay vụt qua tường rào.

.....

Có thể bạn chưa biết:Tinh Vũ chỉ là biệt danh tự đặt.Không ai có thể nhớ được tên thật của hắn,ngay cả mẹ hắn - Đông Phương Gia Hân cũng phải theo tên con lên tay áo cho khỏi quên.

Tinh Vũ đã rất nhiều lần cố gắng hack vào Hệ Thống.Lần thành công nhất hắn đã vĩnh viễn ẩn đi tên thật của mình.Nguyên nhân là bởi trước khi chết,Thanh Dương từng nói: “Đông Phương * *,ta hận ngươi!”

.....

- Chờm lên đi.

Đường Thiên đưa cho nữ nhân đang ngồi bó gối nhìn đàn kiến hành quân một viên linh thạch.Đừng nghĩ linh thạch chi hữu dụng trong tu luyện,nếu đem chờm lên vết thương thì còn có tác dụng giảm đau tiêu sưng.Linh thạch hạ phẩm,bạn đồng hành không thể thiếu khi hành tẩu giang hồ!

Hân Di không đáp mà chỉ thần thờ nhìn xuống đất khiến tâm trạng Đường Thiên cũng dờ dệ theo.Gã đặt mông ngồi xuống cạnh Hân Di,thờ dài:

- Nghĩ gì mà trầm tư thế?Bộ ngươi bị đánh tới hồng não rồi à?

Hân Di quay sang nhìn gã,rung rung nước mắt hỏi:

- Tại sao vậy?Tôi đâu có làm gì quá đáng,tại sao họ lại đối xử với tôi như thế?

Đường Thiên sờ sờ cái mũi,bình thân nói:

- Hà hê khi đập người khác xuống,đó chính là nhân tính.Ai cũng vậy thôi,ngươi nên tập quen dần đi.

Thế giới này chính là như vậy tàn nhẫn.Mặc kệ ngươi là thế nào tử tế,thế nào thánh mẫu,chỉ cần ngươi sa cơ lập tức sẽ có kẻ muốn đem ngươi dẫm dưới chân.Bất quá đem điều này nói với một tiểu oa nhi có phải hơi tàn nhẫn quá rồi không?

Hân Di dụi mắt,cười gượng nói:

- Nhưng ông chú đâu có giống vậy.Ông chú rất tốt.

Bị gán cho một phẩm chất mà mình không hề có khiến cái miệng Đường Thiên không tự chủ méo xệch đi,mặt già đồ ùng nói:

- Đừng hiểu nhầm.Ta giúp ngươi thì ngươi phải làm việc cho ta.Đó chỉ là một hình thức lợi dụng thôi.

Hân Di bật cười:

- Được thôi.Tôi làm việc cho ông chú,ông chú nuôi tôi nhé?

Khỏi phân tích cũng biết câu này ám muội tới mức độ nào,và tất nhiên Đường Thiên không hề đặt nặng tính nghiêm túc khi câu nói này phát ra từ miệng một nha đầu mười bảy tuổi:

- Con gái con đũa ăn nói cho cẩn thận!

Hân Di mỉm cười không đáp,trầm tư nhìn ánh tà dương rơi trên khoảng sân gạch cũ nát.Gầm trời rộng thật đấy,nhưng liệu có chỗ nào cho cô dung thân?

Trong lúc Đường Thiên đang phân vân có nên xoa đầu an ủi Hân Di vào thời điểm khó khăn này không thì cô bỗng đứng phắt dậy phui mông nói:

- Tôi đói rồi.Ông chú ăn gì không tôi nấu luôn cho?

Đường Thiên nghe vậy ngậy ra,gã hoàn toàn bị choáng trước khả năng lật mặt như lật bánh tráng của Hân Di.Chẳng lẽ tâm trạng nữ nhân luôn là thay đổi xoành xoạch như vậy sao?

Mặc kệ Đường Thiên đứng đó trầm trồ,Hân Di nhanh nhẩu chạy vào trong sau đó thất thanh la lên.

(Nha đầu này lại rước lấy cái gì xui xẻo?!)

Đường Thiên xô cửa xông vào,nghe hoặc nhìn cái nữ nhân đang sốt sắng lục tung chạn bếp.

- Sao trong này trống tuếch trống toác vậy?Bộ ông chú hít gió gòì để sống à?

Đường Thiên nhướn mày,thần nhiên đáp:

- Thần tiên mà cần ăn uống sao?

- Điều!

- Ta chỉ nói sự thật.

Hân Di cẩn thận quan sát vẻ mặt của Đường Thiên,thấy biểu cảm của gã không giống đang xạo thì mới bán tín bán nghi nói:

- Thì ra tu tiên là để đỡ tốn cơm.

- ...

Cảnh giới thần tiên cười mây đập gió,đứng ngoài sinh tử,đập phá thương khung,ấy vậy mà qua miệng nha đầu này liền trở nên tục đến không thể tục hơn.

Hân Di may mắn mới gặp Đường Thiên là nhân tài trăm năm có một,con đường tu luyện thẳng tắp không gặp bất cứ trở ngại nào.Chứ nếu đổi lại là mấy thành phần cả đời truy cầu tiên đạo nhưng tám chục tuổi vẫn Trúc Cơ thì khẳng định là ăn tát không trượt cái nào.

Tuy con đường tu luyện thuận buồm xuôi gió nhưng dù sao Đường Thiên cũng mang trong mình tự tôn của một tiên nhân,vậy nên câu nói của cô vẫn làm cho gã cảm thấy vừa buồn cười vừa bực.Tay phải vung lên,lập tức cả đồng lương thực bay ra từ không gian trữ vật ở trong tay áo của Đường Thiên:

- Đó!Ngươi thích nấu gì thì nấu.

Tu sĩ Kim Đan sơ kì trở đi là đã có thể ích cốc trong nhiều năm,thế nhưng Đường Thiên thì vẫn giữ thói quen ăn uống bởi sinh hoạt tại Thiên Môn căn bản rất nhàm chán,nếu không có mỹ vị làm bạn thì chắc gã đã sớm phát điên.Chính vì lí do đó nên trong không gian trữ vật của gã mới có một đồng thứ từ gạo mì bún miến đến nồi niêu xoong chảo,tuy nhiên thường thì gã toàn ăn tiệm hoặc ăn chợ chứ chẳng tự mó tay vào nấu bao giờ.

Hân Di mặc kệ đồng nguyên liệu ngon ngang chạy tới rúc đầu vào tay áo Đường Thiên, kinh ngạc kêu lên:

- Tiên thuật! Tiên thuật a!

- Tiên cái củ cái!

Đường Thiên gầm khê, tay phải bổ vào trán cái nha đầu vô lễ này một cú trời giáng:

- Bớt hồ nháo! Lão tử sút nguoi ra ngoài bây giờ!

Hân Di u oán ôm đầu, bĩu môi nói:

- Thử thần tiên keo kiệt. Chẳng thèm!

- Lắm bả cái gì đó!?

Đường Thiên đứng tựa cửa nhìn Hân Di loay hoay nấu nướng. Không ngờ nha đầu này cả ngày nhí nha nhí nhố, vậy mà khi làm việc thì cũng tử tế ra phết.

.....

Có thể bạn chưa biết:

Đường Thiên chưa chết khi bị chém đứt đầu, gã chết khi bị hấn đánh một chưởng vào mi tâm. Tuy nhiên cái chết chỉ xảy đến với thân thể của gã, còn linh hồn thì không.

.....

Nắng chiều phủ xuống hai thân ảnh một đứng một ngồi đang húp mì xùm xụp ở bậc thềm. Hân Di bỗng ngược nhìn gã, lúng búng nói:

- Vậy là coi như tôi trả xong tiền mì rồi nhé.

Gã nhướn mày:

- Bát của ta, đũa của ta, nguyên liệu cũng của ta nốt. Nguoi dựa vào cái gì mà đòi trừ tiền?

Hân Di cãi ngay:

- Tôi có công nấu chứ bộ! Chưa kể tôi còn cho gia vị đặc biệt vào nữa!

- Gia vị đặc biệt?

Đường Thiên cười khẩy:

- Nguoi định nói là tình yêu hử?

Bị bắt bài khiến khuôn mặt non nớt của Hân Di thoáng ngây ngốc, Đường Thiên phát hiện thời điểm nha đầu này cạn ngôn thì khuôn mặt lại có nét gì đó khá... đáng yêu.

- Dăm ba cái tiểu thuyết ba xu ta còn lạ gì.

Hân Di cố vớt vát:

- Thiếu nữ chân ái, rất giá trị đó. Số tiền còn lại tôi sẽ làm việc để bù vào.

- Nguoi tiêu hết rồi?

Chuyện tiền nong với Đường Thiên không quan trọng, thừa thì đáp mà thiếu thì cướp, tuy nhiên gã thực sự tò mò nha đầu ngốc này đã dùng số tiền đó vào việc gì.

- Đem cho cả rồi.

Hân Di đáp cụt lùn rồi hậm hực bỏ đi, xem ra vẫn còn giận dỗi việc Đường Thiên bỏ cô lại đêm hôm ấy.

(Cái nữ nhân này lại bị cái gì quái bệnh?)

Đường Thiên vừa thổi mì phù phù vừa nhìn theo, lòng thầm than tâm lý nha đầu này thật khó nắm bắt a. Khi nhỏ đã vậy, lớn lên không biết còn phiền phức đến đâu.

Trời đã sẩm tối,lúc này Đường Thiên mới nhận ra sự vắng mặt của Hân Di nghiêm trọng tới mức nào.Mặc dù nha đầu này đi vào giờ lành,hon nữa gã cũng đã bói một quẻ,tuy nhiên trò bói toán lúc linh lúc không linh,tuyệt đối không thể tin tưởng hoàn toàn.

Thời điểm Đường Thiên đã hao hết kiên nhẫn mà quyết định dùng thần thức quét khắp tòa thành thì bên ngoài bỗng có tiếng mở cửa,tiếp theo là tiếng bước chân nặng nề càng lúc càng gần.

- Ui da~

Hân Di ôm một đồng chắn mềm đổ kênh ra đất,sải tay vurun ra hết cỡ ôm trọn cái chắn dày màu xám to gấp đôi cơ thể.

Đường Thiên nén giận bước tới lạnh lùng hỏi:

- Ngươi tha đồng hồ lớn gì về đây?

Hân Di hơi ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt không mấy vui vẻ của gã,cơ mà cô cũng chẳng quan tâm.Đôi tay nhỏ nhắn của cô thoăn thoắt trải tấm chắn dày cui lên cái giường gỗ bảm đầy bụi và mạng nhện,thần nhiên nói:

- Bữa nọ tôi nói sẽ mang chắn đệm cho ông chú còn gì.Tôi đã nói thì nhất định sẽ làm được a!

- Vớ vẩn!

Đường Thiên bỏ vào trán cô một cú nảy đom đóm mắt,tức giận quát:

- Có biết tình huống bây giờ nguy hiểm thế nào không?Ta đang săn lùng một tên cuồng sát,ngộ nhờ ngươi bị túm lại làm con tin thì sao?À mà rơi vào tay tên đấy thì có khi còn không toàn mạng ấy chứ!

Kẻ ngu đần bị đánh suốt còn phản kháng nữa là một người chỉ hơi bất bình thường như Hân Di,cô gạt phăng tay Đường Thiên qua một bên,đỏ mặt tía tai nói:

- Bớt trang nhân nghĩa!Nếu ông chú thực sự quan tâm thì đã chẳng giữa đêm vắng tôi ở quán mì!

Đường Thiên nhú chặt chân mày:

- Ngươi vẫn đề bụng chuyện đó?Nên nhớ lúc đấy ta không cần đến ngươi.

Hân Di cười nhạt hỏi:

- Vậy giờ thì cần chắc?

Gã sờ sờ cái mũi,thấp giọng nói:

- Thành thực mà nói thì...Cũng không hẳn là cần.

- ...

Hân Di không thèm nói chuyện với tên gàn dở này nữa,quẹt nước mắt rồi hậm hực bỏ ra cửa.Đường Thiên mệt mỏi bụng lầy trán,gã thật không hiểu nổi tại sao nha đầu này lại có thái độ như vậy với người cứu mình.Tuy gã không cần Hân Di làm đến mức lấy thân báo đáp nhưng bết nhất cũng nên cung kính một tý chứ,đáng này lại hành xử như thể gã là kẻ tội đồ vậy!

Đường Thiên tức giận nói với theo:

- Nếu không phải cần một đứa ở cạnh tẩu hời thì ta đã mặc kệ đám người ấy đánh chết ngươi rồi!

Hiển nhiên chẳng ai thèm đáp lại một câu đầy tính khiêu khích như vậy cả,Hân Di lạnh lùng đóng sầm cánh cửa lại khiến mấy con nhện trên trần nhà lộp bộp rụng xuống.

(Ta bị cái gì vậy trời...Sao lại đi cãi nhau với một tiểu nha đầu làm gì cơ chứ?!)

Đường Thiên đứng tần ngần một lúc rồi quyết đoán đẩy cửa bước ra.Những ngày gần đây mây đen vờn khắp bầu trời Ô Long Thành khiến trăng sao đều không lộ ra được.Ấy thế mà đêm hôm nay ánh sao lại trải khắp bầu trời như muôn vàn ngọn đuốc cùng sáng.Bầu trời đầy sao là điềm tốt,tuy nhiên ánh sao hôm nay lại sáng một cách bất thường.

Gã rất nhanh tìm thấy Hân Di đang ngồi đung đưa trên một cành cây trụi lá,thân cây đã chết từ bao giờ,dưới ánh sao mờ ảo trông cứ như đang cô được một người khổng lồ nhấc nâng đỡ.Cảnh tượng nhẹ nhàng mà yêu dị vô cùng.

Đường Thiên bật nhẹ một cái nhảy lên ngồi cạnh Hân Di,im lặng chờ đợi phản ứng của cô.

- Ông chú nhìn xem,sao hôm nay rất sáng đúng không.Cha tôi từng nói khi ai đó chết đi thì bầu trời sẽ có thêm một vì sao,nghe thật đáng sợ a.

Đường Thiên có chút đồng cảm với cô. Dạy con kiểu như vậy quả thực có hơi quá kinh dị rồi, chưa kể còn rất phản khoa học. Những chòm sao vận chuyển theo quỹ tích thiên đạo, vậy nên trước những thay đổi lớn thì vị trí của các ngôi sao thường có sự biến chuyển nhất định. Tuy nhiên điều đó chỉ xảy ra với các sự kiện mang tầm vóc quốc tế, chứ dăm ba cái sinh mạng lèo tèo thì còn lâu mới đủ sức ảnh hưởng tới bầu trời.

- Ngươi không đi sao?

Hỏi xong Đường Thiên liền muốn tự vả vào mặt mình. Đang muốn giữ nha đầu này lại mà hỏi như vậy thì có khác nào đuổi người ta đi, cái thói nói trước nghĩ sau muốn đời không sửa được.

Rất may là Hân Di không nổi khùng lên sau đó đừng đừng bỏ đi như trong tưởng tượng của Đường Thiên, cơ mà về mặt râu rĩ cùng nụ cười cay đắng cũng đủ khiến gã tê tái bộ lông mề:

- Ông chú thừa biết là tôi không còn nơi nào để đi mà.

- ...

Đường Thiên im lặng. Không còn nơi để về, không còn người thân hay không còn gì gì đó là những xúc cảm yếu đuối của con người, thứ mà gã đã vượt qua và vứt bỏ đâu đó trên con đường tu luyện. Do vậy tốt nhất gã chỉ nên ngồi và tránh mở miệng câu nào để khỏi làm nha đầu này phiền lòng thêm.

Hân Di cũng không cảm thấy bất tiện trước sự im lặng của Đường Thiên, ngược lại còn cảm thấy dễ chịu hơn khi gã ngậm cái mồm vào:

- Tôi rất nhớ cha mẹ.

- Cha mẹ bán ngươi ư? Nếu muốn, ta có thể đưa ngươi đi gặp họ.

Lời này của Đường Thiên là rất chân thành. Mặc dù không có lý do gì khiến một tu sĩ Nguyên Anh như gã chạy đôn chạy đáo vì một nha đầu không quen biết, tuy nhiên so với làm việc cùng cái nữ nhân Hồng Hân vừa kiêu vừa chảnh kia thì thả gã thả giúp nha đầu này để nhận được một lời cảm ơn.

Tuy nhiên Hân Di không đáp lại đề nghị của gã. Sự im lặng kéo dài cho đến khi Đường Thiên quay sang thì phát hiện Hân Di đã tựa đầu vào thân cây ngủ từ bao giờ, cũng chẳng sợ sẽ ngã lộn cổ xuống.

- Cái con người này...

Đường Thiên lăm bằm, rất không tình nguyện ôm cô nhảy xuống. Đám hiệp khách dờ dơi ngủ vậy được chứ một nha đầu mười bảy tuổi thì tuyệt đối không.

(Cao nhân YY giới nói không sai, la ly tam hảo: thanh âm, nhu thể, dễ đẩy ngã... Thân thể quả thực rất mềm a.)

Đường Thiên cũng đã hơn bảy chục tuổi, lại có thêm cái mác thiên tài thì việc trải qua vài mối tình “khắc cốt ghi tâm” là điều đương nhiên. Từ tiên nữ đỉnh Côn Luân đến mỹ nhân nổi danh Thành Đô gã đều đã cặp qua, và kinh nghiệm rút ra là nữ nhân ở trên núi hay dưới đồng bằng thì cũng đều phiền phức cả.

Yêu chiều thì càng năng làm ra vẻ lạnh lùng xa lánh để gã phải nghĩ đủ trò tán tỉnh chinh phục, còn khi gã mệt rồi cần không gian riêng thì léo nhéo than trách gã thay lòng đổi dạ. Chưa kể lúc nào cũng vãn về ăn ý, hẹn nhau ra ăn bánh uống nước thôi mà cứ như hai trí giả chơi tâm kế khiến gã mệt đầu vô cùng.

Thế nhưng nha đầu trong tay gã thì khác, Hân Di giống con sê nhỏ ồn ào suốt ngày khiến gã vừa muốn sút đi cho khuất mắt lại vừa muốn giữ lại bên mình. Có lẽ chút nhân tính còn sót lại trong gã sợ thế giới tàn nhẫn sẽ nuốt sống sinh vật nhỏ bé này chăng?

Lại nói, cô nhỏ bé quá. Đến độ cảm tưởng như có thể trượt qua kẽ tay gã mà biến mất bất cứ lúc nào. Liệu sáng mai thức dậy gã có còn thấy khuôn mặt non nớt này không, hay là cô đã vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời gã?

Hai bên chỉ là bèo nước gặp nhau, cô không mê luyến gã và gã cũng chẳng thấy điểm nào quyến rũ trên cơ thể mới phát dục được tí xíu của cô. Sẽ không ngạc nhiên nếu sáng mai khi Đường Thiên mở mắt thì Hân Di đã không từ mà biệt, đồng nghĩa với việc gã lại tiếp tục cuộc sống âm thầm của mình, đều đều, xám xịt... Một viễn cảnh mà chỉ nghĩ thôi đã khiến tim gã thất lại.

Cô đơn là liều thuốc độc ghê gớm với tâm hồn, thế nên ai rồi cũng đến lúc cần tìm cho mình một điểm tựa. Số mệnh đã đặt hai kẻ lạc lõng lên cùng một con đường và lựa chọn của Đường Thiên sẽ quyết định con đường này thẳng tắp hay rẽ nhánh.

- Lo từ miếng ăn đến chỗ ngủ... Ta có khác gì bố ngươi không?

Đường Thiên gạt phắt những suy nghĩ kia qua một bên. Gã vì nhàm chán mới tìm đến nha đầu này, nếu cô ta đi rồi thì kiếm người khác giải khuây, sợ gì chứ! Không tin nữ nhân khắp thiên hạ so ra lại không bằng một tiểu nha đầu!

Gã quăng Hân Di lên tấm chăn khiến cô khẽ “ưm” một tiếng, hai chân này hơi nhấc lại, hình như bị đau không nhẹ.

- Ừm cái gì? Ta mang ngươi vào đây đã là từ tế lắm rồi!

Đường Thiên tuy miệng nói cứng nhưng trong lòng căng lắm. Người nha đầu này mềm như vậy, ném một cú không phải gãy mất tiêu cái lưng rồi đấy chứ?

- Đừng qua đây... Phụ thân... Mẫu thân... Con sợ...

(Ra là gặp ác mộng.)

Đường Thiên thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi gã thực sự nghĩ đã vô tình làm Hân Di bị thương.

Cô đột nhiên vươn hai tay quờ quạng vào khoảng không, kích động gào khóc:

- Mất phải không nhìn thấy nữa... Hu hu... Mẫu thân... Người ở đâu?

Hành động của Hân Di khiến lòng trắc ẩn của Đường Thiên bị kích phát, đang định nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia thì bỗng nhớ tới chuyện gì liền rút tay lại:

(Bây giờ ta đưa tay ra chẳng phải liền bị coi là mẫu thân của người sao. Với cả tình huống này cũng quá con mẹ nó cầu huyết rồi. Đẹp đi!)

Hân Di quờ quạng một hồi sau đó run rẩy thu tay về trước ngực, nước nớc:

- Hai người dẫn con theo đi... Bị đòn rất đau. Con không muốn ở đây nữa...

Đường Thiên thở ngắn than dài hồi lâu, rốt cục vẫn là không đủ tàn nhẫn, bàn tay rút rè chạm vào đôi tay lạnh ngắt của Hân Di. Mà nha đầu này chẳng biết đang mơ thấy cái gì bèn lập tức bắt lấy tay gã rồi ôm chặt như chỉ bảo, nhưng cũng may là đã không còn khóc nữa.

(Tiện nghi cho người lần này!)

Đường Thiên nằm xuống, dự định khi nào Hân Di ngủ say sẽ rút tay về. Cũng may xung quanh không còn ai khác, bằng không chỉ dựa vào cái tư thế ám muội này đã đủ khiến gã thân bại danh liệt.

Bên ngoài, một tiếng chim lộn lạng lưng rạch ngang màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đường Thiên ngoại truyện (3)

Kim Tiền Bảo, tiệm vàng lớn nhất Ô Long Thành đã sừng sững gần bốn mươi năm, lúc này lại đang tràn ngập mùi máu tanh chết chóc.

- Tiểu thư chạy mau... Ặc...

Thanh âm của tên hộ vệ bị cắt đứt bởi một lưỡi kiếm lạnh lùng. Kẻ thủ ác chậm chạp tiến đến trước mặt nữ nhân đang run bần bật, đôi mắt sắc lạnh như loài dã thú chiếu thẳng vào con mồi:

- Tôi sẽ làm tất cả... Làm ơn đừng... đừng giết tôi...

Trong không gian máu tanh bỗng truyền tới mùi khai nồng, một dòng chất lỏng vàng đục chậm chậm chảy ra. Vị tiểu thư kia trong lúc sợ hãi không ngờ đã bài tiết hết trong quần rồi.

Kẻ kia hơi nhăn mặt, không biết là vì ngửi thấy mùi lạ hay bởi lý do gì khác. Chỉ thấy kẻ đó tiến đến đá vào cái xác của tên hộ vệ, gầm khê:

- Thằng khốn này, một chiêu của lão tử hoàn mỹ như vậy mà bị người làm cho hỏng bét!

Xong rồi y quay sang nữ nhân đang kinh hồn bạt vía kia nhếch miệng khoe ra nụ cười mà tự cho là thân thiện:

- Đừng sợ. Hôm nay ta không giết ai nữa đâu. Đi đi, chạy nhanh vào.

- Cảm ơn... Cảm ơn...

Nữ nhân kia dập đầu rồi rít sau đó vùng dậy lao ra cửa. Y nhìn theo vóc dáng xinh xắn kia, lẩm bẩm:

- Đang trong bữa cơm thì bị một tên điên xông vào giết cả nhà, sau đó còn mở miệng cảm ơn hung thủ. Khắc khắc~ Tôi nghiệp thật đấy, nhưng cha ăn mặn thì con khát nước thôi.

Cô gái bất hạnh kia không nghe thấy những lời tàn nhẫn của kẻ sát nhân, lúc này nàng chỉ còn biết cầm đầu chạy để tự cứu sống bản thân mình. Tán gia bại sản thì sao, người thân chết hết thì sao, tương lai tăm tối thì sao, khát vọng cầu sinh lúc này gạt bỏ toàn bộ những suy nghĩ xa xôi ấy. Trong đầu nàng lúc này chỉ còn một ý niệm duy nhất: Chạy ra khỏi cửa, và nàng sẽ sống.

Xoẹt~

Tầm nhìn bỗng nhiên đảo loạn sau đó rung lên bần bật, nàng thấy cơ thể không đầu của mình loạn choạng sau đó ngã gục. Tầm nhìn được nâng lên, trước khi mọi thứ trước mắt trở nên tối đen nàng nhìn thấy một người ăn mặc rách rưới như tổ đũa.

- ...

Tên ăn mặc rách rưới cúi xuống cầm đầu lâu của nữ nhân kia đặt trở lại thân thể, thái độ bình thản như là đang sắp xếp lại tủ quần áo.

- Nhất cắt vẫn gọn gàng như mọi khi nhì.

Giọng khàn khàn hòa cùng tiếng kim loại lách cách va chạm với sàn đá theo mỗi bước đi chuyển tạo ra một loại hợp âm kinh dị đập vào màng nhĩ.

Tên ăn mặc rách rưới quăng cho y một ánh nhìn lạnh lùng, trầm giọng hỏi:

- Đến bao giờ ngươi mới chịu bỏ cái nguyên tắc ngu xuẩn ấy đi hả, Quý Nghèo?

Cái kẻ gọi là Quý Nghèo bước ra từ gian nhà nồng nặc mùi tử khí, ánh sao chiếu rọi lên hai lưỡi kiếm gắn ở nơi đáng lẽ là cẳng chân khiến chúng sáng rực lên, đẹp đến lạnh sống lưng.

- Nhất kiếm đoạt mệnh là nguyên tắc của ta. Sống mà không có nguyên tắc thì không tiến bộ được đâu.

Tuy chân Quý Nghèo bị thay bằng hai thanh kiếm nhưng thân pháp của lại cực nhanh, chớp mắt đã lướt tới ngay sát đồng bạn, neho mắt nói:

- Hôm nay ngươi lạ à nha. Bạch Nhân Lang mà lại chán ghét việc giết người sao?

Bạch Nhân Lang khẽ nhú mày, cây gậy gỗ vung lên đẩy lùi tên nhiều chuyện kia:

- Ta chưa từng nói là thích làm mấy việc này.

Quý Nghèo nhảy lên một ngọn cây. Có vẻ như y là loại người không thể ngồi yên dù chỉ một phút:

- Thật vậy sao? Ngươi đã quên con đàn bà đó hại ngươi gãy lưng thế nào à?

Trong một thoáng thời gian như ngừng lại, ánh sáng chói lòa hiện lên từ cây gậy gỗ sần sùi mốc meo sau đó thân cây nơi Quý Nghèo vừa đứng bị chém nát vụn.

- Ta không bao giờ quên một giây một phút nào của ngày hôm đó.

Bạch Nhân Lang thu kiếm vào cây gậy gỗ rồi quay lưng bỏ đi:

- Nhưng thế giới này không phải chỉ toàn những kẻ cặn bã như vậy.

- Nghe gât vậy! Thôi nào, kẻ ta nghe ngươi đã có tao ngộ gì đi. Người đừng lặng im đến thế...

.....

Có thể bạn chưa biết:

Đường Thiên ở lại bảo vệ Lăng Gia vì nghĩ rằng linh hồn Hân Di sẽ quay lại tìm gã, bởi một người bị giết hại thì linh hồn thường sẽ lang thang ở gần nơi tử vong. Tuy nhiên gã không ngờ rằng Hân Di đã tiến vào luân hồi ngay đêm hôm đó, và chính Tiêu Viêm là người đã siêu độ cho vong hồn của cô.

.....

Ánh sáng qua song cửa chiếu thẳng vào mặt khiến Đường Thiên mơ màng tỉnh dậy, hai mí mắt dính chặt làm gã khó khăn lắm mới mở mắt ra được.

Thế nhưng ngay thời điểm những tế bào thị giác mới phân tích hình ảnh đầu tiên thì Đường Thiên vội nhắm chặt mắt lại. Vì sao ư? Vì trước mắt gã là một Hân Di đang nghi hoặc nhìn vào đôi bàn tay đan chặt của hai người.

(Chết toi! Bảo nửa đêm gỡ ra mà lại ngủ quên mất!)

Gã không hiểu vì sao Hân Di chưa ném bàn tay của gã ra một cách ghê tởm, dù gì thì đó cũng là cách tốt nhất để giải quyết sự việc với cương vị một con người. Đây chẳng phải cách chúng luôn làm sao, lạnh lùng vất bỏ thứ gì đó rồi biến mất vĩnh viễn.

Đây chẳng phải cách cuộc sống này vận hành sao?

Đường Thiên mơ hồ cảm thấy bàn tay gã đồ mồ hôi tứa lưa vì kích động. Một suy nghĩ chợt lóe lên khi đầu gã nhảy số, hay cứ giả bộ mơ ngủ và kéo tay lại? Không, như thế không giải thích được lí do tại sao hai tay lại đan vào nhau vào sáng sớm thế này. Cần một lí do bao quát và cụ thể, một chuỗi hành động tự nhiên như cái cách mà thế giới tồi tệ này hình thành vậy.

- ...

Thời gian trôi qua, Đường Thiên cay đắng phát hiện trí tuệ đưa gã đến Nguyên Anh sơ kì lại hoàn toàn không đủ để áp dụng quy luật vũ trụ vào tình huống này. Con người không giống vũ trụ, vũ trụ sẽ không bối rối vì một cái nắm tay. Vũ trụ bất biến, nhưng con người thì không, và đây là lí do Đường Thiên ghét con người.

Đột nhiên Hân Di cử động. Phải rồi, gã quá chú tâm nên đã quên mất đây là một tình huống tương tác hai chiều. Có lẽ gã không cần nghĩ quá nhiều, chỉ đơn giản là nằm đó và chờ đợi phản ứng của Hân Di thôi, như vậy thì sẽ dễ hơn. Và mặc cho điều gì xảy ra, sẽ chẳng khó khăn gì khi tiếp nhận mọi chuyện với bộ dáng đang ngủ say, đúng không?

Bàn tay truyền đến cảm giác mát lạnh khiến Đường Thiên phải cố gắng lắm mới không rung mình. Gã hé mắt quan sát, lén lút như đứa trẻ hé mắt xem bố mẹ làm gì vào nửa đêm, và Đường Thiên thấy một cảnh tượng vượt ra khỏi một trăm năm mươi sáu dự đoán của gã.

Hân Di, ngồi dưới ánh mặt trời, cẩn trọng đặt bàn tay của cả hai lên trán và nhắm mắt thật chặt. Vì một lí do nào đó mà cô gái ngây ngốc trong ấn tượng của Đường Thiên bỗng trở nên trầm tư hơn rất nhiều, cứ như thể cô hóa thành một con người khác, và Đường Thiên không thích như vậy chút nào.

Hân Di đang cầu nguyện.

Đường Thiên không đoán được Hân Di đang cầu nguyện cái gì và cầu nguyện cho ai, chỉ cảm thấy nỗi buồn và sự cô đơn như một thứ thuốc độc chậm rãi lan tỏa vào không gian. Tình huống khó xử này duy trì khoảng mười giây thì Hân Di buông tay gã rồi lặng lẽ rời giường.

Tiếng đóng cửa vang lên, tất cả chìm vào im lặng.

(Đi rồi sao?)

Đường Thiên mở mắt, có chút tiếc nuối nhìn ra cửa. Thật nhàm chán khi chỉ còn một mình, bất quá gã đã quen rồi.

Bật dậy với tâm trạng ừ ừ, Đường Thiên khoanh chân ngưng tụ linh lực. Suy cho cùng vẫn chỉ có tu vi là không rời bỏ gã.

Nguyên Anh kỳ, linh hồn bắt đầu hấp thu năng lượng từ kim đan mà ngưng tụ thành nguyên anh, có thể rời khỏi thân xác mà lên trời xuống biển, thi triển thần thông cực kì hoành tráng.

Vào lúc linh lực đang chậm rãi kết thành một bức tường khí bao bọc Đường Thiên thì cánh cửa bỗng mở ra, Hân Di bung một tô cháo nghi ngút khói lững thững tiến vào.

- Sao ngươi vẫn còn ở đây?

- Sao tôi không thể ở đây? Ông chú hỏi gì kì vậy?

Hân Di đặt tô cháo nóng hổi xuống giường, đồng thời không quên quăng cho gã một ánh nhìn kì quái:

- Có chút cháo đây. Ông chú ăn đi kéo nguội.

- Ta đã bảo là tiên nhân không cần ăn. Mà ta nói cho ngươi biết, cái thái độ của ngươi. . .

.....

- Hoi nhiều hành, lần sau bỏ ít hành thôi.

Đường Thiên một hơi ăn sạch tô cháo, đã vậy còn mở miệng chê bai, thật đúng là không biết xấu hổ. Cũng may là Hân Di tính cách ôn hòa, chứ gặp cô nào nóng tính thì khẳng định là ăn cả cái bát vào mồm.

- Hân Di, qua đây.

Đột nhiên Đường Thiên tỏ ra nghiêm trọng làm Hân Di cũng căng thẳng theo, cô tập tễnh chạy đến bên cạnh giường con mắt to tròn ngơ ngác nhìn gã loay hoay kết ấn.

- Thanh Tủy.

Đường Thiên niệm khế, một luồng gió mát tràn khắp căn phòng tẩy sạch bụi bẩn và mạng nhện bám trên quần áo, đầu tóc hai người. Hân Di hỏi, giọng ngờ vực:

- Đây chỉ là gió thôi mà?

Đường Thiên lấy từ trữ vật giới chỉ ra một bộ hắc y khoác lên người, lạnh lùng đỉnh chính:

- Là Thanh Tẩy, hoặc tệ nhất cũng phải là Ngọn Gió Thanh Tẩy.

- Nhưng...

Đường Thiên bất ngờ ném vào mặt cô một thứ gì đó vừa mềm vừa nhẹ, gỡ xuống thì phát hiện đó là một tấm mặt nạ da người được chế tác hết sức cầu kì, thậm chí ở khóe mắt phải còn tinh tế chấm thêm một cái nốt ruồi.

- Đứng yên!

Gã ngồi xổm xuống cẩn trọng gắn thứ gì đó vào mắt cô rồi nói:

- Đắp thứ này lên mặt. Theo ta ra ngoài.

Hân Di hơi ngờ một lúc, có lẽ cô đang tự hỏi tại sao phải đeo mặt nạ da người. Lại tiếp tục lật lên lật xuống một hồi, cuối cùng mới rút rề đem mặt nạ đeo lên. Sau khi đeo xong cũng chẳng thèm nhìn bản thân trông như thế nào liền chạy theo Đường Thiên, gã thấy vậy không nhìn được hỏi:

- Ngươi không quan tâm bộ dáng của mình giờ thế nào à?

Hân Di ngẩng đầu nhìn gã, thật thà đáp:

- Chi vậy? Bộ tôi sắm vai gì quan trọng lắm à?

Đường Thiên mặt mũi bùng cái trán, bất lực kêu lên:

- Không quan trọng thì ngươi liền không để ý về bề ngoài sao?

- ?

Bàn mặt ngờ ngạc của Hân Di khiến Đường Thiên trực tiếp cạn lời. Vẫn biết lớn lên với thân phận là người hầu kẻ hạ thì tư tưởng sẽ có chút vụn vặt, cơ mà ngay đến tâm lý tối căn bản của nữ nhân cũng không còn thế này thì có hơi quá rồi.

Gã khom người chỉnh lại đầu tóc cho Hân Di, lại sửa cổ áo đã lệch hẳn qua một bên, trầm giọng:

- Người khác vui đập người, không có nghĩa ngươi cứ mặc cho bản thân bị vui đập.

Mặt Hân Di hơi đỏ lên, cúi mặt không đáp. Bất quá vì mặt nạ da người che đi nên Đường Thiên chỉ nghĩ là hành vi tùy tiện của gã làm cô thấy khó chịu thôi.

Trên đường đi Đường Thiên nhận thấy người dân chủ yếu bàn tán về hai đề tài. Thứ nhất là vụ thảm án của tiệm vàng Kim Tiền Bảo, và thứ hai mới là Lăng Gia bị kẻ gian đột nhập hành hung sau đó cướp đi một nữ đầy tớ.

(Giờ lại chuyển qua giết kẻ có tiền... Chẳng lẽ sát nhân không chỉ có một tên?)

Đường Thiên cau mày ngẫm nghĩ, đôi chân cũng tiến về phía bảng cáo thị để tìm hiểu thêm thông tin.

[Thảm án tại Kim Tiền Bảo.

Diễn ra vào khoảng giờ Sửu đến giờ Dần (từ 1 đến 5 giờ sáng).

Toàn bộ Kim Gia không một ai sống sót. Tổng cộng chết hai mươi bảy người. Hung khí được dự đoán là một vật sắc bén, có khả năng là kiếm hoặc rìu. Hiện vụ án đang được điều tra làm rõ.

Ai nào nắm giữ bất kì thông tin gì về vụ án có nghĩa vụ phải đến nha môn trình báo ngay lập tức.]

Ngoài ra bên cạnh còn có hai lệnh truy nã mới toanh dành cho gã và Hân Di, chỉ là hình của Hân Di vẽ khá chi tiết còn hình của Đường Thiên thì lại không được... giống lắm, hay chính xác hơn là khác hoàn toàn so với bản gốc.

Hân Di kéo tay áo gã, thấp giọng hỏi:

- Ông chú, tại sao hình của ông chú trông cứ như bang chủ bang búa rìu vậy?

Đường Thiên vừa kéo Hân Di đi vừa giải thích:

- Ngươi nghĩ ta bị ngu hay sao mà giữa thanh thiên bạch nhật không chuẩn bị gì mà xông xộc lao vào nhà người ta? Trước đó ta đã dùng tinh thần lực bao

trùm thân thể rồi, không tin người cứ thử nhớ lại xem có nhớ nổi hình dáng của ta không.

Hân Di vội làm theo, quả nhiên thấy thân ảnh của Đường Thiên trong ký ức mờ mịt như đứng trong sương mù. Cô kinh ngạc kêu lên:

- Cái thứ “tinh thần” của ông chú lợi hại như thế sao?

- Đương nhiên! Nếu như luyện tới đỉnh cao thì không chỉ có tác dụng che mắt mà còn gieo được ý niệm vào trong đầu đối phương, điều khiển suy nghĩ, thậm chí đứng từ xa cũng có thể giết địch.

Đường Thiên hứng trí khoe khoang, tuy nhiên bản thân gã cũng biết tu luyện được tinh thần lực mạnh mẽ không phải chuyện dễ. Bản thân gã là Nguyên Anh kỳ nhưng tinh thần lực vẫn chỉ đủ dùng để ẩn mình nguy trang, còn cảnh giới gieo ý niệm vào đầu kẻ khác thì chắc phải đạt tới Hóa Thần kỳ mới đạt được. Bức phết này giờ chẳng qua chỉ để hù dọa đầu óc này chút thôi.

Không ngoài dự đoán, Hân Di bị mấy câu đao to búa lớn của Đường Thiên làm cho choáng váng không nhẹ, bĩu môi nói:

- Như vậy chẳng phải ghét ai thì liếc mắt là người đó chết sao? Thật đáng sợ!

Đường Thiên cười khà khà vò loạn mái tóc mềm mềm của Hân Di, bá khí ngập trời nói:

- Có gì mà đáng sợ? Kẻ đáng chết thì phải chết, mà khiến ta ghét thì chính là đáng chết!

Hân Di cố gắng gạt tay Đường Thiên ra một cách vô vọng:

- Nhưng ai cũng do mẹ sinh ra, ai cũng có người thân, sao có thể tùy ý quyết định sống chết của người khác như vậy?

- Có thể? Vậy chiến tranh là có thể? Nô dịch là có thể? Cướp bóc là có thể? Vứt bỏ một mạng sống như rác là có thể? Con người, nếu không biết thế giới này điên cuồng thế nào thì đừng có mà nói đạo lý!

Đường Thiên bản tính kiêu ngạo dù không vừa ý cũng rất ít khi chủ động tranh cãi với người khác, việc tranh cãi với một nha đầu đáng tuổi cháu mình đủ thấy phong tuyến tâm lý của gã đã được gỡ bỏ đáng kể. Lại nói, mặc dù cãi thắng nhưng khi thấy vẻ mặt ủ rũ của Hân Di thì gã cũng chẳng còn tâm trạng mà vui mừng:

- Xin lỗi. Chỉ là ta rất ghét bị người khác nói phải làm gì.

Hân Di nói lí nhí:

- Không. Ông chú nói rất đúng, tôi thực sự không hiểu gì về thế giới bên ngoài. Điều tại tôi nhiều chuyện...

- ...

Đường Thiên tính tình gần gũi, Hân Di rụt rè tự ti, hai cái phẩm chất không phù hợp chút nào trải qua một trận tranh cãi liền làm cho cuộc nói chuyện trở nên nát không thể nát hơn. Không khí ngại ngùng khó xử khiến ngay cả tiên nhân như gã cũng cảm thấy bức bối muốn phát điên.

Ánh mắt của Đường Thiên quét qua một người bán hồ lô đường, hai mắt lập tức sáng lên:

- Nha đầu, người có thích ăn đồ ngọt không?

Hân Di đặt ngón tay lên môi, nét ngây thơ kết hợp cùng làn da trắng như sứ của mặt nạ khiến khuôn mặt càng thêm khả ái:

- Ngọt thế nào? Có ngọt bằng bột canh không?

(Cạn lời)

- Ông chủ, cho hai xâu hồ lô đường.

Gã mua xong liền đưa hồ lô đường tới trước mặt Hân Di, cười nói:

- Thứ này rất ngon. Người ăn thử đi.

Hân Di nhận lấy hai xâu hồ lô đường, ngạc nhiên kêu lên:

- Không phải rất ngon sao? Tại sao ông chú không ăn?

Sắc mặt Đường Thiên trầm xuống, cười gượng đáp:

- Thứ này... ta không muốn ăn.

- Tại sao? Rất ngon a!

Hân Di ngấm nháp hương vị trên đầu lưỡi sau đó hào hứng gỡ nửa xôi đưa tới trước mặt Đường Thiên:

- Ông chú cũng ăn đi. Ăn một mình không có vui!

(Ai quản người vui hay không vui.)

Đường Thiên nghĩ vậy, nhưng thân thể lại vô thức nắm lấy bốn viên kẹo hồ lô trong tay Hân Di:

- Mà này, người rửa tay chưa đấy?

- Hử! Vô duyên!

.....

Có thể bạn chưa biết:

Đường Thiên từng xin sư phụ mua cho một xiên kẹo hồ lô nhưng sư phụ già không cho, vậy nên từ đấy già không bao giờ đụng tới kẹo hồ lô nữa.

Chốt: Trẻ con vl!

.....

Ô Long Tửu Quán hôm nay vẫn nhộn nhịp như hôm qua, mà trên tầng hai vẫn là hai thân ảnh nam thanh nữ tú như thần tiên, chỉ là không còn cảnh tượng người người chen chúc nhau ngắm nhìn họ nữa, đơn giản vì không phải ai cũng chịu nổi bầu không khí đầy mùi thuốc súng giữa hai nhân vật này.

Hồng Hân ngoài cười trong không cười, nói:

- Đường đại tiên, ngài đến muộn.

Đường Thiên chặc lưỡi:

- Là người đến sớm thôi. Thế nào, có gì bất thường không?

(Tên khốn này...)

Hồng Hân thoáng nghiêng rằng sau đó lập tức khôi phục thái độ dịu dàng, tốc độ lật mặt so với nghệ nhân lật bánh tráng còn muốn điều luyện hơn:

- Tiểu nữ đã ngồi đây nửa canh giờ, chưa gặp bất cứ kẻ nào đáng nghi. Tuy nhiên tiểu nữ có rất nhiều thông tin...

- Tiểu nhị! Cho một ấm trà Long Tĩnh với một đĩa hạt dưa. Người có ăn hạt dưa không? Không à. Vậy cho một đĩa kẹo dừa nhé!

Đường Thiên phân phó xong hết mới quay lại hỏi:

- Vừa rồi người mới nói cái gì ấy nhỉ?

- ...

Khó ngôn từ nào có thể diễn tả được cảm xúc của Hồng Hân tại thời điểm này. Nó giống như thức dậy sáng thứ Hai gặp trời mưa mà xe thì hỏng, bước ra cửa lại còn bị chó cắn, chính là buồn bực cùng ức chế tới cực điểm.

Hồng Hân lườm con bé nhếch nhác vừa nói chuyện với Đường Thiên một cái, lạnh lùng nói:

- Cha tiểu nữ có quan hệ tốt với đám người trong nha môn nên biết được một vài thông tin bí mật. Gần đây những vụ án mạng liên tiếp nổi lên, tuy nhiên chúng chia làm hai trường phái: Một bên chuyên giết những thành viên trong các gia tộc lớn, nạn nhân chết vì cổ bị cắt một vết sâu nửa đốt ngón tay. Trong khi bên còn lại chuyên săn giết những mỹ nữ có tiếng trong thành, kẻ này lại giết người bằng cách chặt đầu đứt lìa...

Đường Thiên đang đứt kẹo dừa cho Hân Di bỗng thấy im lặng thì quay sang nhắc:

- Sao vậy? Nói tiếp đi chứ?

(Nhấn nhin... Nhấn nhin... Gia gia tu luyện nhất định phải cần đến tên này, không được vì chuyện nhỏ mà hư việc lớn.)

Hân Di cười đơn đã tiếp tục:

- Vậy nên tiểu nữ mạo muội cho rằng rất có thể trong thành có tới hai tên... Đường đại tiên, ngài có thể chú ý một chút được không?

- Hử? À, ờ, người nói đúng trọng tâm rồi đấy.

Thái độ lờ lẫm của Hồng Hân khiến sắc mặt Đường Thiên trầm xuống, gã hừ lạnh:

- Nhưng quan trọng không phải có bao nhiêu tên, mà là cách dụ chúng thò đầu ra như thế nào.

Hồng Hân bị khí thế của Đường Thiên dọa sợ tái mặt, lắp bắp:

- Chuyện này... Tiểu nữ nghĩ chúng chỉ chọn ngẫu nhiên thôi.

- Ngẫu nhiên?

Đường Thiên cười khẩy lặp lại:

- Người sẽ không ngẫu nhiên cầm dao đi cắt cổ cả một gia tộc. Cái gì cũng có lý do của nó, chỉ là người chưa nhận ra thôi.

Tất cả vụ án đều có điểm chung, vậy nên có thể khẳng định tên sát nhân không phải một kẻ điên, hoặc có thể vẫn điên nhưng là điên một cách có nguyên tắc và lí trí. Mà người hành động theo nguyên tắc thì có thể bắt bài được, vấn đề chỉ là tìm hiểu xem nguyên tắc của kẻ đó là gì thôi.

- Đường đại tiên nói rất phải. Vậy xin hỏi ngài có phát hiện gì chưa?

Câu này của Hồng Hân chẳng khác nào quật cho Đường Thiên một ngon đòn gió, gã áp ứng đáp:

- Đương... Đương nhiên là có. Tiểu Di, người đã nghe từ nãy tới giờ vậy thử nói ý kiến của mình xem nào? Tiểu Di?

Đường Thiên phải lặp lại lần nữa thì Hân Di mới hận ra là gã đang nói chuyện với mình, rụt rè nói:

- Tôi nghĩ tên sát nhân không đơn giản chỉ nhắm vào mỹ nhân và những gia tộc giàu có. Có khả năng họ đã vô tình tương tác với hung thủ nên mới bị chọn trúng.

Đường Thiên vuốt cằm trầm tư:

- Cái này... nghe cũng rất thuyết phục đấy.

(Lại trao cơ hội tốt cho con ả kia. Không ôn!)

Hân Di định nhân cơ hội hạ nhục tên Đường Thiên xác láo một phen rồi đưa ra suy luận mà các trưởng lão đã nói với mình để tranh thủ tình cảm. Cơ mà nào ngờ con nhãi kia lại đưa ra lập luận sắc bén đến vậy, kết quả chẳng những không trả được thù riêng mà còn mất cơ hội ghi điểm vào tay kẻ khác.

Đường Thiên nốc cạn chén trà cho khỏi phí, vỗ đùi đứng dậy sáng khoái nói:

- Tốt lắm! Đi thu thập manh mối đi!

Hồng Hân vội ngăn cản:

- Chậm đã! Đường đại tiên, suy luận vừa rồi chỉ mang tính phỏng đoán. Hay là chúng ta cứ ngồi đợi thêm chút nữa, biết đâu hung thủ lại xuất hiện thì sao?

Đường Thiên nhướn mày, thật thà đáp:

- Nhưng khổ nỗi ta không muốn ngồi cùng người.

Khỏi cần nói cũng biết khuôn mặt xinh xẻo của Hồng Hân lúc này có bao nhiêu đặc sắc, làn da như bạch ngọc chuyển từ trắng sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang tím, thật đúng là đặc sắc còn hơn cả con tắc kè.

Dù sao cũng là cùng hội cùng thuyền, Hân Di không nỡ nhìn cô gái kia bị phủ phàng như vậy nên chủ động khuyên Đường Thiên:

- Hay là chúng ta cứ ngồi đợi một chút. Việc tìm manh mối để sau cũng...

- NỮ NHÂN KIA!

Hồng Hân bỗng đập bàn quát lớn, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng:

- Chuyện của Hồng Hân này không cần một con nô tỳ xía mũi vào.

Dứt lời nàng ta quay sang Đường Thiên lễ phép thưa gửi:

- Tiểu nữ cảm thấy trong người không khỏe, muốn về trước. Mong Đường đại tiên lượng thứ.

Đường Thiên hơi nheo mắt, phát tay nói:

- Không tiền.

Vóc dáng xinh đẹp của Hồng Hân chậm rãi bước xuống lầu, chỉ là quanh người nàng ta tản ra nồng đậm sát khí khiến những người xung quanh vô thức tránh xa.

Chờ Hồng Hân đi khuất một lúc Hân Di mới dám cất tiếng:

- Nàng ta thật đáng sợ a!

- Ừm. Hi vọng không hiện ra mặt là những kẻ khó đối phó nhất.

Đường Thiên lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng nữ nhân này chỉ chăm chăm lợi dụng người khác. Loại này chỉ có thể làm kẻ tiểu nhân, chứ không trở thành đại nhân vật được.

Hân Di ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ kẻ tiểu nhân không trở thành đại nhân vật được ư?

Đường Thiên nhấp một ngụm trà, cười khẩy nói:

- Bao người ngốc người còn không chịu tin. Đã gọi là tiểu nhân thì còn có thể làm đại nhân vật sao? Mà kẻ cả nếu thật sự có thì cũng chẳng ai muốn kẻ giai thoại về một tên sống lỗi, kết cục chỉ tổ làm hỏng tư tưởng của đám trẻ như người thôi.

Hân Di gãi đầu, buồn bực kêu lên:

- Không biết thì hỏi, gì mà ngốc này ngốc nọ chứ. Thật khó nghe!

Đường Thiên đặt vài đồng xu lên bàn trả tiền trả rồi đứng dậy xoa đầu Hân Di:

- Chính vì cái thái độ này nên bọn chúng mới hay đánh người đấy.

Nói xong liền lấy một que tăm vừa xĩa răng vừa tiêu sái rồi đi.

- Ừa, thái độ của tôi làm sao? Rất không thuận mắt à? Này, trả lời tôi đi chứ!

.....

- Hồng Hân bá kiến gia gia.

- Trở về rồi à? Kế hoạch diễn ra suôn sẻ không?

Hồng Hân lăm lét nhìn vào bóng đen phía sau tấm màn, cuối cùng cắn răng nói:

- Không thuận lợi lắm thưa gia gia. Bỗng dưng xuất hiện một con nha đầu vo ve bên cạnh tên Đường Thiên kia khiến gã vốn đã không để ý đến con này lại càng lạnh lùng hơn.

Người bên trong trầm tư một lúc rồi lên tiếng:

- Nữ nhân đó xinh đẹp hơn người sao?

Bị so sánh với một nữ nhân quê mùa khiến Hồng Hân không nhịn được cau mày, nhưng vì đây là câu hỏi của gia gia nên Hồng Hân dù khó chịu cũng phải cẩn thận đánh giá sau đó cung kính đáp:

- Ngoại trừ ngây thơ thanh thuần, ngoài ra không có gì hơn.

Từ sau tấm màn phát ra một tiếng thờ dài:

- Ngây thơ thanh thuần... Lúc gặp nguy, kẻ ngây thơ thanh thuần chính là những kẻ chết đầu tiên.

Hồng Hân nghe vậy thì có hơi bàng hoàng, mặc dù nàng một bụng tâm kế nhưng về phương diện chết chóc này thì vẫn còn rất mới mẻ:

- Ý gia gia là...

- Ta chỉ nói vậy, người làm sao thì làm. Nên nhớ tương lai của Hồng Gia hưng suy thế nào đều nằm cả trong tay người. Ta mệt rồi, người lui đi.

Hồng Hân như người mất hồn bước ra khỏi phòng, cánh cửa sau lưng bất ngờ đóng sầm lại khiến nàng giật mình suýt ngã. Tính mạng của cả trăm tộc nhân

đều ở trong tay nàng, một kẻ đã ở thế cười hở như nàng giờ đây làm gì còn lựa chọn nào khác?

.....

Cốc cốc cốc~

- Ai gọi đó?

- Ta là thỏ.

- Nếu là thỏ, cho xem tai.

Cốc cốc cốc~

- Ai gọi đó?

- Ta là nai.

- Nếu là nai, cho xem gạc.

Ầm ầm ầm~

- Ai gọi đó?

~ Ta là Đạt.

- Nếu là Đạt, cho xem s...

- Xem cái con mẹ nguoi!

Cánh cửa bị đá bay, Đường Thiên hung thần ác sát xông vào rống lớn:

- Mẹ khiếp! Mở cái cửa thì tốn bao nhiêu khí lực hả?

Hân Di lảo đảo theo sau, thấp giọng nói:

- Tôi đã bảo không nên lấy tên Đạt rồi mà.

Nam tử đang ngồi viết viết cái gì đó thấy người lạ xông vào thì kinh hãi nhảy lên giường trùm chăn kín mít, lấp bắp:

- Các... các... các nguoi là tới giết người diệt khẩu?

Đường Thiên không đáp mà tiến lại gần cái bàn nơi đồng giấy tờ kín đặc chữ được chất thành đồng, gã tùy tiện cầm một tờ lên, lạnh lùng phán:

- Bùa bình an? Cái thứ này vào chùa nguoi ta phát cho cả rồ chứ viết làm gì cho nhọc xác?

- ...

Nam tử kia vẫn trùm chăn kín mít không thèm đáp lại, mặc dù chưa biết cái gì dọa sợ y nhưng từ phản ứng hiện tại thì có thể khẳng định thứ đó chắc hẳn phải rất ghê gớm.

Hân Di vội chạy đến làm công tác tư tưởng:

- Vị công tử này không việc gì phải sợ. Chúng tôi đến đây...

Bỗng Đường Thiên nắm đầu cô lẳng qua một bên:

- Khách khí với bọn này làm gì? Đây tên kia, ta nghe đồn nguoi là tình nhân của cái nữ nhân Uông Uông gì đó, cũng nghe nói nguoi đã ở cùng nữ nhân đó vào cái ngày cô ta bị sát hại đúng không?

Nam tử kia thấy thái độ của Đường Thiên không giống như là tới giết gã thì bình tĩnh hơn một chút, rụt rè đáp:

- Đúng... Thì sao?

- Tiểu Di, ghê!

Hân Di lật đật đặt cái ghế tới sau lưng Đường Thiên, thấp giọng nói:

- Đừng gọi tôi Tiểu Di này Tiểu Di nọ.Xấu hổ chết người!

Đường Thiên chẳng thèm bận tâm,gã đặt mông ngồi xuống mặt đối mặt với nam tử đang rúm ró trên giường:

- Bây giờ ta hỏi mấy câu đơn giản,ngươi trả lời ngắn gọn.Bằng không thì...ta có thể vượt qua cả trăm hộ vệ trong gia tộc của ngươi để tiến vào đây,vậy nên chắc ngươi cũng thừa hiểu là ta không thiếu thủ đoạn để đối phó với ngươi.Nhế?

Nam tử nuốt ực một cái,gian nan gật đầu.Rốt cục an ninh trong tòa thành này bị cái gì vậy?Đám giang hồ nhảy ra nhảy vào nhà dân cứ như công viên thế này thì ai mà sống nổi?!

.....

Có thể bạn chưa biết:

Uông tiểu thư,tên thật là Uông Thi Thi,nổi tiếng về tài thơ ca cùng vẻ ngoài ngây thơ thanh thuần.Trước đêm bị giết,nàng và tình nhân đã gây xôn xao dư luận khi đánh chửi một tên ăn mày,người đã đụng phải họ khi rời khỏi Ô Long Tửu Quán.

.....

Trên bức tường thành cũ nát được trang trí với rêu phong và đầy những vết nứt chạy ngang dọc lúc này lại có hai kẻ không sợ chết đang ngồi vắt vẻo đàm đạo.

- Đã hỏi cả nửa ngày rồi,ngươi có nhận xét gì không?

Hân Di nằm bẹp trên nền đá như con mèo lười,hừu khí vô lực đáp:

- Còn nhận xét gì?Chẳng phải đã rõ ràng rồi sao?Một tên luôn nhắm vào những gia tộc làm việc thất đức,tên còn lại thì giết những nữ nhân đắc tội với y.

Đường Thiên phóng tầm mắt nhìn ra xa,cười nhạt nói:

- Đúng vậy.Tuy nhiên đã biết hung thủ là một tên khất cái,như vậy việc điều tra sẽ dễ dàng hơn.

(Khất cái ư?)

Trong đầu Hân Di thoáng hiện lên hình ảnh một tấm lưng còng lách cách trống gậy trong đêm tối.Cô vội lắc đầu xua đi cái tư tưởng ấy,một người tử tế như vậy nếu là kẻ sát nhân thì cô đã chết không toàn thây từ lâu rồi.

Đường Thiên bắt gặp cô đang lắc tới một đầu tóc đen rối loạn cả,nghe hoặc nói:

- Ngươi lắc cái gì đó?Phản đối à?

Đang nghĩ miên man thì bị hỏi bất ngờ khiến Hân Di thoáng giật mình,lúng túng đáp:

- A...Không...Chỉ là...tôi nghĩ ông chú không nên đối xử với vị hồng y cô nương kia như thế.Tốt xấu gì nàng ta cũng là cùng hội cùng thuyền mà.

Đường Thiên nhếch miệng:

- Chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.Đám trí giả có thể thân thiện với những kẻ như thế,còn ta thì không.Lại dám chơi tâm kế với lão tử,lão tử chưa đập chết đã là may.

Nói xong gã đứng dậy vỗ vỗ lên khuôn mặt trắng bệch của Hân Di,nói:

- Ngươi vẫn chưa sẵn sàng tiến vào cái giang hồ này đâu.Về nấu cơm đi.

Hân Di cụp mắt xuống,cô thực sự không hiểu tại sao mọi người lại đối xử với nhau như kẻ thù như vậy,chẳng lẽ mọi chuyện chỉ có thể giải quyết khi một người nào đó chết đi sao?Trong lúc Hân Di còn đang suy nghĩ thì Đường Thiên đã bước xuống mặt đất,ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn đang phủ xuống Ô Long Thành một tầng đỏ rực,trong lòng gã bỗng xuất hiện một cảm giác mông lung.

Mặt trời hàng ngày lên rồi lại xuống,thuận theo thiên đạo ban phát sức sống cho muôn loài,cả ngàn vạn năm nay vẫn là như thế.Còn gã chỉ là một sinh vật nhỏ nhoi,tuổi thọ nhiều nhất cũng chỉ đến vài chục nghìn năm,so với mặt trời ngoài kia thì cũng chỉ như một tia ánh sáng vừa mới sinh ra thôi,vậy thì gã chống lại thiên đạo,làm trái vận mệnh thì được cái gì cơ chứ?

Nghịch thiên thành công rồi,lệu chẳng đường phía sau có vui vẻ không,hay vẫn tiếp tục là ngày ngày nhàm chán mệt mỏi như trước nay vẫn thế?Nếu vậy...nếu vậy thì...

- Ông chú!

Giọng lạnh lạnh của Hân Di bỗng vang lên.Đường Thiên quay đầu nhìn cô loạng choạng nhảy xuống những bậc thang đá của tường thành sau đó chạy

đến túm lấy tay áo gã, bừa bộn nói:

- Đừng có mà kiếm có đũa tôi về. Tôi cũng đâu có vô dụng đâu, cầm quyền vớ hay cây bút thì cũng là giúp chứ bộ.

Đường Thiên mỉm cười xoa đầu Hân Di, chỉ là lần này cái tay của gã đã ôn nhu hơn chứ không vô loạn đầu tóc của người ta nữa. Hân Di bị bàn tay thô to của Đường Thiên chụp lên đầu thì hơi rụt cổ lại, cuối cùng vẫn là không đủ can đảm kêu gã bỏ cái tay ra.

- Giờ ngươi thích đi đâu?

Đường Thiên bỗng hỏi một câu chẳng ăn khớp tý nào làm Hân Di ngây ra một lúc:

- Không phải đi tìm manh mối sao?

Đường Thiên không kiên nhẫn phẩy tay:

- Đã đi cả nửa ngày trời rồi, có phải trâu bò đâu không mệt. Bây giờ tìm một quán nào đó ăn cơm rồi về ngủ, sự vụ gì để mai làm tiếp!

Hân Di nghe đến ăn quán trên mặt bỗng lên thần sắc kì quái, hai chân dúi lại không muốn đi tiếp. Đường Thiên thấy vậy thì hiểu ra ngay, gã cười lớn:

- Nha đầu ngốc nhà ngươi đừng lo, ta sẽ không vất ngươi lại nữa đâu. Lần trước ngươi còn có nơi để về, lần này ngươi làm gì còn chỗ nào nữa! Ha ha~

Rất nhiều năm sau, lần nào rảnh rỗi nhớ về thời điểm này Đường Thiên cũng đều tự tát vào mặt mình một cú thật đau.

Hân Di mếu máo lắc đầu:

- Không! Không đi!

- Ngoan nào! Ta dẫn ngươi đi ăn vịt quay nhé. Vịt quay rất thơm, rất giòn.

Mặc kệ Đường Thiên thuyết phục thế nào Hân Di vẫn cương quyết lắc đầu:

- Không muốn!

- Vậy ăn...

Lắc đầu.

- Ta không lừa ngươi đâu, món này thực sự rất...

Lắc đầu nguây nguẩy.

Cổ nhân thường nói khó nuôi nhất là tiểu nhân và đàn bà, lẽ ra bọn họ phải bổ sung thêm đám la lỵ vào mới đúng. Thật không hiểu mấy bà mẹ đã dùng cách gì để lũ quỷ con này không nổi điên.

Cuối cùng Đường Thiên cũng phải chịu thua sự lì lợm của Hân Di. Kết quả là cả hai trở về nấu một bữa đơn giản rồi bung bát ra cửa ngồi ăn, thật đúng là cái kết đắng cho một tiên nhân như gã.

Hân Di thì ngược lại, có vẻ nha đầu này rất hứng thú với gió trời hoặc đơn giản là đang vui khi thấy vẻ mặt khó coi của gã. Chỉ thấy cô cười híp cả mắt, thỉnh thoảng còn há miệng "A a" hét thì với tiếng gió. Thật đúng là cái đồ... trẻ con.

- Phải rồi. Từ nãy tới giờ ngươi đã ghi chép được những gì?

Đường Thiên cảm quyền sở giá hai xu mà gã mới mua cho Hân Di lên, hay chính xác hơn là gã mua cho bản thân để ghi lại những manh mối quan trọng nhưng viết được bốn dòng thì thấy oải quá nên thấy cả vớ cả bút cho nha đầu này. Những tưởng Hân Di chỉ viết nhăng viết cuội vào đấy, nào ngờ khi mở ra thì đập vào mắt gã liền là tầng tầng nét chữ thanh mảnh ngay ngắn, không chỉ ghi chép chuẩn chỉnh từng câu từng chữ mà nhân chứng đã nói mà còn viết ra suy luận của bản thân, đồng thời móc nối điểm chung của những vụ án:

- Nha đầu ngốc, chữ ngươi đẹp thật đấy. Ngươi từng được đi học sao?

Nụ cười của Hân Di đông cứng, cô ấp úng đáp:

- Đã từng... cũng lâu rồi...

Không nhận ra thái độ bất thường của Hân Di, Đường Thiên tiếp tục xoáy sâu vào đề tài chẳng mấy vui vẻ này:

- Có vẻ ngươi không phải một hạ nhân bình thường nhỉ, cũng chưa từng nghe ngươi kể chuyện của mình. Hay giờ nói ta nghe coi, tại sao mắt phải của ngươi lại thành ra như vậy?

Hân Di cúi gằm mặt, thấp giọng:

- Không. Chẳng có gì hay ho đâu.
- Cứ nói đi, ta với ngươi mà ngại cái gì!
- Không muốn...

Dụ dỗ mãi không được, cuối cùng Đường Thiên đành phải đánh vào suy nghĩ ngây thơ của bọn trẻ con về khái niệm công bằng:

- Vậy bây giờ thế này nhé. Ta sẽ kể chuyện của ta, rồi sau đó ngươi nói cho ta nghe về quá khứ của ngươi. Như vậy là huề, được chứ?

Hân Di thoáng phân vân. Mặc dù cô không muốn kể về bản thân mình nhưng đồng thời lại cũng tò mò về chuyện của Đường Thiên. Thử hỏi trên đời có mấy người được nghe chuyện quá khứ của một tiên nhân cơ chứ?

Đường Thiên không đợi cô đồng ý liền bắt đầu kể lể:

- Nghĩ lại thì cũng nhanh thật, mới đó đã gần bảy chục năm rồi. Nhớ khi ấy ta vẫn chỉ là một đứa trẻ, vì được dẫn ra ngoài chơi mà hào hứng. Họ bảo rằng hôm nay rất đẹp trời, sẽ dẫn ta đến một chỗ chơi rất vui. Khôn khiếp, đang mưa tuyết âm ỉ mà đẹp trời cái nỗi gì!

Sự ai oán của Đường Thiên lan ra xung quanh khiến gió cũng không dám thổi về phía hai người. Hân Di linh cảm có chuyện không lành, rụt rè hỏi:

- Vậy có phải sau đó...

Đường Thiên bật cười chua chát:

- Đoán đúng rồi đấy. Hai con người đáng kính đó dẫn ta đi vòng vòng một hồi cho đến khi ta ngủ gục trong gió tuyết, và ngươi biết khi tỉnh dậy ta thấy gì không? Ta thấy bản thân nằm co ro trong một cái miếu hoang, chạy ra ngoài thì bốn phía đều là một mù tuyết trắng. Một thằng cu bảy tuổi đứng giữa bão tuyết, ngươi nói xem, có khác gì truyện kiếm hiệp không?

Hân Di nuốt ực một cái. Thật đáng sợ khi ai đó nổi giận, càng đáng sợ hơn khi sự tức giận đó được biểu hiện bằng một nụ cười, cảm giác như gã có thể nổ tung bất cứ lúc nào vậy.

- Ta không nhớ nổi ta đã ngồi trong đó nhìn đói nhìn khát trong bao lâu, hay bằng cách nào mà ta không chết rét trong cơn bão tuyết đấy. Chắc ngươi không tưởng tượng được đâu, khi bão tuyết ập đến thì chẳng còn ngày và đêm, lúc nào cũng chỉ toàn tuyết với tuyết. Vào thời điểm mà đói và lạnh đã trở nên không thể chịu nổi thì ta hiểu rằng ta đã bị vất bỏ, ta lao ra khỏi cơn bão tuyết và tìm đường về nhà. Ha~ Mãi về sau ta mới biết cái miếu đó cách nhà ta cả chục cây số, hai người đó hẳn phải rất quyết tâm mới đưa một đứa trẻ bảy tuổi đi xa như vậy.

Đường Thiên thở hắt ra một hơi thật dài sau đó mỉm cười quay sang Hân Di:

- Tới lượt ngươi đó. Nói cho ta nghe câu chuyện của ngươi đi.

Cái kết cụt lùn khiến Hân Di có chút hụt hẫng, cô gắng hỏi:

- Chỉ vậy thôi sao? Sau đó chuyện gì đã xảy ra?
- Ờ thì sau đó lão sư phụ nhặt được ta lúc sắp chết còng rồi mang về Thiên Môn. Từ đó về sau chỉ toàn là tu luyện với đột phá, không có gì hấp dẫn đâu. À mà ta từng bị lão sư phụ cầm roi rượt quanh Thiên Môn vì trốn học, cơ mà lão cũng chết mất xác rồi. Ha ha~

Đường Thiên không hiểu tại sao mình lại cười, chỉ là cảm thấy cuộc đời gã chẳng khác gì một vở hài kịch. Lão sư phụ bảo kiếp trước gã gã sát sinh quá nhiều nên kiếp này phải lãnh nghiệp chướng, nhưng nghiệp chướng đến mức này thì con mẹ nó đến Thiên Sát Cô Tinh cũng phải gọi bằng cụ tổ.

- Đừng cười.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hân Di nắm lấy cánh tay gã, nghiêm mặt nói:

- Nó rất buồn đúng không? Thế nên đừng cười như vậy.

- ...

Đường Thiên thoáng ngán người sau đó hung hăng vờn tay vào đầu Hân Di, nhếch miệng cười gằn:

- Ngươi nghĩ mình đang nói chuyện với ai? Ta đường đường là một tiên nhân mà lại cần đứa nhãi con như ngươi trứng khôn hơn vịt sao?
- Không phải. Tôi...
- Đẹp! Đếch chuyện trò gì nữa. Lão tử đi ngủ!

Đường Thiên thấy cái bát xuống rồi đứng dậy lật đặt tiến vào trang viên. Khoi chuyện là gã, mà kết chuyện thì cũng là gã luôn, tính cách gàn dở bậc này thật không hổ danh là người... trên trời.

.....Ta là màn đêm phủ xuống.....

- Ông chú ngủ rồi à? Này, ngủ sớm vậy sao?

Đường Thiên nằm quay mặt vào tường, im lìm không đáp.

- Ông chú... đang khóc à?

Câu nói ngây ngô của Hân Di chạm ngay phải nọc của Đường Thiên khiến gã bật dậy bỏ vào đầu cô một cú trời giáng:

- Khóc cái con em nguoi! Nguoi mới khóc! Cả nhà nguoi đều khóc!

Hân Di hai mắt đầy sao trời ôm đầu cười ngơ nghếch:

- Không khóc là tốt rồi. Nhờ tôi làm ông chú khóc thì kì lắm.

Đường Thiên lừ mắt nhìn cô, gằm khế:

- Còn không cời mặt nạ ra? Không thấy nóng sao?

- A! Suýt thì quên mất. Đây, trả ông chú nè.

- Nguoi cứ giữ lấy. Giờ nguoi đã bị truy nã, sau này còn cần dùng đến nó nhiều.

Đường Thiên nói xong thì tiếp tục nằm cuộn mình úp mặt vào tường, bộ dạng rất giống mấy tên thất nghiệp không có chí tiến thủ.

Tiếng xạt xạt vang lên, có vẻ như Hân Di lại bắt đầu lấy cây chổi nát không thể nát hơn ở trong xó ra quét nhà rồi.

- Nguoi đang bị truy nã đấy. Có thể tỏ ra lo sợ một chút được không?

Hân Di ngẩng đầu nhìn gã, hồn nhiên đáp:

- Sao tôi phải sợ? Chẳng phải đã có ông chú bảo kê tôi rồi sao?

- Ta rất tệ trong khoản ấy.

- Không sao. Tôi dám mạo hiểm mà.

- ...

Đường Thiên đảo mắt nhìn ra cửa sổ, ánh trăng phủ xuống hạ giới một tầng ảm đạm làm tâm trạng của gã cũng trùng xuống theo. Bảo vệ? Ở cái nơi toàn bọn gà bấp này thì ai làm khó nổi gã mà bảo với chả vệ. Cơ mà nếu gã bảo vệ Hân Di đồng nghĩa với việc nha đầu này trở thành một “cái gì đó” của gã, điều này thật đáng suy ngẫm à nha!

(Nha đầu này vừa ngáo lại vừa ngốc, chắc chắn không đủ tư cách làm quân sư cho ta rồi. Ta cũng không cần một đứa con nuôi suốt ngày lẻo đẻo bên cạnh nói đạo lý. Còn nô tỳ... làm gì có loại nô tỳ nào lại xác xược thế này cơ chứ.)

Đang suy nghĩ miên man thì phía sau Đường Thiên bỗng truyền đến tiếng sột soạt, sau đấy là cảm giác một cơ thể nhỏ nhắn ép sát vào lưng gã.

(Lấy thân báo đáp sao?)

Một luồng suy nghĩ không đáng hoàng chút nào lóe lên khiến Đường Thiên sợ xanh mặt bắn mình vào tường, gã rống lên:

- Con nha đầu khùng điên này làm cái gì thế hả?

- Khùng điên?

Hân Di mở to mắt nhìn gã, trong giọng nói tràn đầy buồn bực:

- Xin tỳ chần mà làm gì nặng lời vậy?

Thì ra Đường Thiên vì hay ngủ một mình nên có thói quen quần chắn quanh người. Đêm phủ sương rồi, Hân Di tuổi còn nhỏ không chịu nổi giá lạnh sản đến “đòi chần” là điều dễ hiểu.

Lại nói, thời đại này phương diện tình cảm nam nữ phát triển tương đối chậm, phần nhiều là bởi tư tưởng Phật giáo và Đạo giáo thịnh hành đã hạn chế

đáng kể sự lưu hành của các văn hóa phẩm đồi trụy, vậy nên ở tuổi Hân Di thì cái việc chủ động nắm tay cũng cần phải rất thân thiết chứ chưa nói đến ôm ôm. Đây rõ ràng là Đường Thiên ao tưởng nị lực của bản thân, nghĩ ngay cả ấu nữ cũng mê luyến muốn cướp sắc gã, là tự mình dọa mình sợ té đài.

Cây cần võ bọc, người cần thể diện, Đường Thiên thì càng cần thể diện, gã rống lớn:

- Bộ ngươi không có cái mồm à? Không biết mở mồm ra nói à?

Hân Di cũng quăng đi về điềm đậm hiền lành thường ngày, xù lông lên cãi ngay:

- Ông chủ ngủ như thẳng chết trôi thì ai dám gọi?

Con giun xéo lăm cũng phải quẩn, ở chung với tên gần dờ như Đường Thiên thì tuyệt đối không thể nhân nhượng. Đường Thiên biết rõ là bản thân đuối lý nhưng trước nay gã không chịu thua ai, chỉ là đã lâu không cùng ai tu luyện công phu miệng lưỡi nên mặc dù tức anh ách nhưng cái miệng đắng lưỡi khô chẳng nghĩ ra được lời nào phản bác:

- Ngươi... ngươi...

Đường Thiên vội hít một hơi thật sâu để ngăn cơn xúc động muốn túm Hân Di lại tét cho to mông. Thần tiên tuyệt đối không được xúc động, phải tiên phong đạo cốt, nhất định phải tiên phong đạo cốt.

(Ta là thần tiên... Ta là thần tiên...)

Làm công tác tư tưởng một hồi sau đó Đường Thiên hé mắt nhìn con bé đang sợ đến run cầm cập nhưng vẫn quăng ánh mắt ai oán về phía gã.

- Chấn của ngươi.

Chân phải Đường Thiên nâng lên đá tẩm chấn dầy cui vào Hân Di khiến cô loạng choạng ngã lăn quay còn bản thân thì xoay người nằm xuống, dứt khoát coi bức tường là tri kỷ.

(Đúng là hổ lạc bình dương bị cầu khinh! Trước đây lão tử quyền cao chức trọng tại Thiên Môn ai gặp mà không cung kính kêu ba tiếng “Đường đại nhân”. Nếu ta ho khan một cái thì có khi chúng còn vội sửa thành “Đường gia gia” ấy chứ. Ấy vậy mà...)

Thiên Môn có một quy định, đó là khi kẻ nào sắp sửa nhận chức vụ quan trọng trong Thiên Môn thì trước đó phải cắt đứt duyên trần. Đồng nghĩa với việc cải lại mệnh trời, sau này hoàn toàn không có bất kỳ ràng buộc nào với thế tục nữa. Chứ nếu đang công cán cho Thiên Môn mà kẻ thù hay người thân của ông tìm đến lôi ông đi thì có mà loạn hết à?

Nói vậy là đủ mường tượng ra cái cách “cắt duyên trần” nó như thế nào rồi đấy. Nhẹ thì phá hủy bảo vật gì đó, nặng thì giết người, mà nặng hơn nữa thì là giết cả một bầy người. Nạn nhân có thể là bất kỳ ai, từ một kẻ lạ hoắc đến tình nhân hoặc bạn thanh mai trúc mã, bất cứ người nào mà tương lai sẽ khiến người rời khỏi Thiên Môn thì đều phải bị tiêu diệt.

Thế nhưng thiên cơ trước nay vẫn là thứ khó dò, nếu lấy sinh mệnh con người đổi lấy cơ hội xem trước thiên cơ như mấy tên thần toán rồi thiên cơ cư sĩ gì gì đó thì có mười cái mạng cũng chẳng đủ xài. Vậy nên Thiên Môn đã tạo ra một thứ bảo vật gọi là Đoạn Hồng Trần, tuy không tiết lộ chính xác mục tiêu nhưng nó có thể chỉ ra địa điểm mà số phận an bài, kẻ “cắt duyên” chỉ cần đến đó giải quyết chuyện riêng và trở về Thiên Môn là được.

Cũng có vài kẻ khôn lỏi từng cố ý chơi gian lận, không chịu đi tới địa điểm mà Đoạn Hồng Trần chỉ ra, thế nhưng kết quả đều vì một lý do nào đấy đưa tới địa điểm “cắt duyên”. Vậy đây, số mệnh không phải một cuốn sổ mà đám khôn vật muốn dập xóa thế nào tùy ý. Để làm trái số mệnh thì luôn cần phải trả một cái giá lớn, ai cũng không có ngoại lệ.

Mà Đường Thiên lần này rời Thiên Môn chính là để thực hiện “cắt duyên”. Kẻ cũng thật may mắn, vừa đến liền có ngay một cái sự kiện động trời chứ không cần đợi chờ lâu lắc như phần nhiều những người khác, mà đối tượng của gã cũng dễ ẹc nữa. Hai tên sát nhân đi hành đả người thường thì có cái gì bản lĩnh, nhanh chóng xong vụ này rồi trở về Thiên Môn làm một cái oai phong trưởng lão, cả ngày chỉ tay năm ngón chứ không cần chạy đông chạy tây như trước, tuy nhảm chán nhưng cũng an nhàn biết bao. Cơ mà cứ phải tìm ra hai con chuột nhất kia trước đã!

Nghĩ nhiều hao tâm tổn trí ắt sẽ buồn ngủ, Đường Thiên đang mơ mơ màng màng thì cảm thấy một luồng ấm áp phủ qua người, thì ra Hân Di không nỡ nhìn gã nằm co ro chịu rét đã phủ chăn qua đắp lên người gã.

- Hừ!

Đường Thiên lạnh lùng gạt chăn đi, đường đường là thần tiên há lại cần sự thương hại của một con nha đầu.

Lại đắp.

Lại gạt.

Lại đắp.

Đường Thiên trước nay chưa từng là một người kiên nhẫn. Gã vỗ mạnh xuống giường bật dậy, trầm mặt nói:

- Người chơi đủ chưa? Muốn lão từ tức chết hả?

Hân Di nằm cuộn tròn trên giường, lười biếng đảo cặp mắt trong veo nhìn gã. Mắt phải của Hân Di được gã đặt lên một tấm màng mỏng nhìn không khác gì mắt thật, đầy đủ hai mắt khiến khuôn mặt cô không còn thiếu khuyết đáng sợ như xưa, ngược lại còn tăng thêm vài phần linh lung khá ái. Cô nói khẽ:

- Trời khuya rất lạnh, ông chú không đắp chăn sẽ bị cảm đấy.

- Hừ! Đã bảo ta là thần...

- Thần tiên thì không lạnh sao?

- ...

Đường Thiên nuốt lại những lời sắp nói, tần ngần một lúc rồi lấy chăn đắp lên mình sau đó yên lặng nằm xuống.

Đêm nay là một đêm thật dài.

.....

Ở một ngôi miếu nhỏ nằm khá xa phạm vi Ô Long Thành lúc này đang có hai người không ngủ mà lại tranh cãi om sòm:

- Hôm nay người lại định đi đâu nữa? Lần này ra ngoài đã thu thập đủ oán linh, cũng tới lúc phải trở về rồi.

- Vẫn còn Lăng gia và Hồng gia. Hai cái gia tộc đề tiện cận bản, hai người vô số này tuyệt đối không thể để chúng tồn tại thêm được.

Nam nhân lưng gù không kiên nhẫn gõ gõ cây gậy xuống đất, khẽ gắt:

- Con mẹ nó! Ai mượn người thay trời hành đạo hả? Lăn vào thu dọn đồ đạc ngay cho ta! Tiếp tục gây náo nhiệt chọc đến đám người Thiên Kiếm Môn thì không hay đâu.

- Hừ! Ai mượn người quản lão nương? Lão nương thích làm liên làm, người càng không thích lão nương càng làm!

- Cái đứa ngốc này!

Nam nhân phóng đến ý định chụp lấy vai người kia. Tuy cái lưng của y bị còng khiến dáng đi có hơi còng kènh nhưng tốc độ thì lại rất nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua cả chục mét khoảng cách, tiếc là so với người kia thì vẫn chậm hơn một nhịp.

- Ah! Hihi~ Từ ngày gãy lưng người chậm đi nhiều đó. Có lẽ ta nên cảm ơn nữ nhân kia, nhờ có mụ ấy mà ta thoát khỏi cảnh bị người dày vò hành hạ.

- Người...

Bỗng đồng tử của nam nhân co rụt lại, gã gầm lên:

- Tiểu Tuyết, phía sau người!

Hắc y nhân nghe vậy cái gì cũng không kịp nghĩ, chỉ theo bản năng ngoái lại nhìn thì bắt gặp một khuôn mặt dữ dằn như ma quỷ, hơn nữa còn có khí thế bức nhân khiến nằng không thể hô hấp, chiến ý chưa sinh ra đã tiêu tán không còn một mảnh.

- Phi Long Chuyển Thân!

Trước sát khí cuộn cuộn thế này thì dù không muốn cũng buộc phải đánh. Hắc y nhân vận dụng thân pháp linh hoạt lộn ngược ra sau tránh khỏi tầm tấn công của kẻ kia, đồng thời vùng lưỡi kiếm gắn ở chân ý định chém đối phương làm đôi. Chiêu thức này công thủ toàn diện, lại được nàng luyện thành thạo tới mức toàn bộ động tác chỉ trong chưa đầy một cái chớp mắt, đối phương muốn phản ứng cũng không kịp.

Một cái chớp mắt, tốc độ này người thường căn bản là không kịp nhìn chứ đừng nói tới né tránh. Tuy nhiên đây là với người thường, còn với giáo chủ La Sát Giáo thì dù có nhanh hơn nữa cũng chỉ là động tác múa may quay cuồng của bọn trẻ con. Xích Viêm giống như biết trước tương lai thông thả vươn tay bắt lấy lưỡi kiếm đang lướt đi với vận tốc cực nhanh, cảm giác như là thanh kiếm tự động rơi vào tay gã vậy.

Hắc y nhân tuy kinh hãi nhưng cũng phản ứng rất nhanh, chân còn lại về một đường cong tuyệt đẹp chém vào đầu Xích Viêm. Gã liếc nhìn lưỡi kiếm sắc lẹm đang chém tới, trầm giọng:

- Con đàn bà ngu xuẩn!

Lưỡi kiếm phát ra tiếng kim loại va chạm lạnh lạnh khi đánh trúng đầu Xích Viêm. Phản kích truyền ngược lại giống như muôn vàn lưỡi dao sắc bén cắt vào nội tạng khiến nàng phun ra một ngụm máu tươi, kinh hãi nói:

- Là kinh khí hộ thân?

- Sai.Là trường điện từ.

Xích Viêm lạnh lùng nhắc tay lên,trong mắt lóe lên một tia sát ý:

- Cơ mà có nói các ngươi cũng không hiểu đầu nhĩ?

Vụt~

Xích Viêm nghiêng đầu tránh cây gậy lao vụt tới,tay trái vung xuống định tung đòn kết liễu thì bỗng bị một bàn tay thép giữ lại.

- Đừng bỏ qua ta thế chứ!

Cây gậy bị bắt lại trên đường bay và tách ra để lộ phần lưỡi thép bóng loáng.Một lưỡi kiếm tốt,thành công lướt ra sau lưng đối thủ và tung một nhát chém toàn lực,đây sẽ là nhát chém để đời nếu Xích Viêm không vung tay ném hắc y nhân xuống:

- Qua lượm đi.

Bạch Nhân Lang vội thu kiếm đồng thời xoay người tiếp đất thật nhanh sau đó đập mạnh xuống đất,thân thể như tên rời cung phóng nhanh tới vừa kịp đón lấy hắc y nhân.Bỗng hai tay y trầm xuống,dur kinh từ Xích Viêm làm cả hai ngã lộn vài vòng dưới mặt đất rồi mới dừng lại được.

Bạch Nhân Lang thu lại hai tay tê dại,cười khổ nói:

- Khụ khụ~Ngươi nặng quá đấy!

Nàng vừa thẹn vừa giận vỗ lên trán y mấy cái rồi lo lắng nhìn Xích Viêm đang lơ lửng trên cao.Khinh công đạt tới đẳng cấp đập không phi hành thể này đủ biết nội lực của gã đã vượt xa giới hạn của phạm nhân,bét nhất cũng là cảnh giới Siêu Thánh Nhập Thần.

Xích Viêm lấy ra một cuốn sổ tay nhỏ lật lật một lúc rồi hỏi:

- Ngươi có phải cái tên Bạch Nhân Lang nổi danh với phong cách chặt đầu lẫn lóc không?Tùng là sát thủ nổi tiếng mà giờ lại đi làm trông trẻ à?

Bạch Nhân Lang cười khẽ rồi đứng dậy nhìn thẳng vào Xích Viêm,trầm giọng nói:

- Tiểu Tuyết,trong lúc ta ngăn cản gã thì ngươi mau chạy đi.

- Gọi Diễm Tuyết!Tiểu Tuyết là để tên vô lại như ngươi gọi à?

Xích Viêm thấy nội bộ có chút mâu thuẫn thì vội khuyên can:

- Đừng ồn nữa.Đằng nào thì ta cũng không có ý định để đũa nào toàn mạng rồi khỏi đầu.

Diễm Tuyết hừ lạnh nói:

- Đã nghe thấy gì chưa?Giờ thì bớt cần nhần và sẵn sàng đánh nhau đi!

(Cái nữ nhân này...đã nội thương toi bởi mà còn trang ngu bức cho ai xem cơ chứ.)

Bạch Nhân Lang liếc nhìn đôi chân run rẩy của nàng thờ dãi nói:

- Được rồi.Vậy ta lên trước,ngươi yểm trợ.

Sau đó không đợi Diễm Tuyết có cơ hội phản đối liền lao về phía Xích Viêm.Trước đối thủ mạnh thì tấn công trước chiếm lợi thế cũng là một loại chiến thuật khá hiệu quả,tất nhiên vẫn phải xem đối thủ là ai.

Xích Viêm chấp tay sau hông bình thần chờ đợi đòn tấn công của Bạch Nhân Lang.Bỗng gã cảm thấy một luồng kinh phong từ sau ập đến,thì ra Diễm Tuyết đã vận dụng sử trường khinh công lướt ra phía sau đánh lên.Hai mặt giáp công hơn nửa hai người còn phối hợp rất ăn ý,hai đòn phân biệt nhưng lại đánh trúng đối phương cùng một thời điểm,lần này trừ khi Xích Viêm có thể phân thân bằng không thì khó mà đối phó với chiêu song kiếm hợp bích này.

Tại thời điểm hai lưỡi kiếm sắp chém vào người Xích Viêm thì dị biến xảy ra,Xích Viêm vậy mà thực sự tách làm hai tung chưởng đánh văng Diễm Tuyết và Bạch Nhân Lang.Dường như Xích Viêm đang nương tay nên chưởng lực không lưu lại vết thương chí mạng,tuy nhiên cũng đủ khiến hai người đau thấu tim gan.

Phản kích xong thì Xích Viêm cũng không thèm truy kích mà chỉ chấp tay sau hông như đang chờ đợi điều gì đó,thật đúng là khiến người khác không cách nào hiểu nổi.

Diễm Tuyết ôm bụng nhăn nhó lết tới bên cạnh Bạch Nhân Lang:

- Trời má!Ngươi có thấy không Bạch Nhân Lang?Gã thực sự biết phân thân a!

- Ngủ gật. Là ảo giác do gã đi chuyển nhanh thôi.
- Điều! Thế sao ta cũng rất nhanh mà không có phân thân?
- Người im một lúc dùm!

Bạch Nhân Lang khẽ gắt. Trải qua hai lần y đã xác định được người kia đến tuy không có thiện ý nhưng cũng không định hạ sát thủ với họ. Trong trường hợp này thay vì lao lên thí mạng thì tốt nhất là nên nói rõ ràng trước:

- Tiền bối võ công cái thế, văn bối rất khâm phục. Xin hỏi ngài tới đây là có điều gì dạy bảo?

Diễm Tuyết đầm nhẹ vào lưng Bạch Nhân Lang, sáng giọng:

- Bị đánh đau gần chết mà còn cung kính kính. Thật mất mặt!
- Người im mồm!

Xích Viêm nghe xong thì nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi sau đó bình thản đáp:

- Dạy bảo thì cũng không hẳn. Chỉ là hiềm hoi lắm mới có dịp dẫn con gái xuống núi chơi lại bị các người làm cho hòng bết nên rất muốn vận cổ các người thôi.

Gã dừng lại thở ra một hơi thật dài đầy chán nản sau đó tiếp tục:

- Cơ mà làm vậy thì chẳng khác nào ta bắt nạt các người, vậy nên hai đứa có thể cố gắng hơn một chút được không? Đánh đấm làm sao để cho việc ta giết các người giống như tự vệ chính đáng ấy.

Khuôn mặt Diễm Tuyết trắng bệch vì tức giận, nàng chỉ vào mặt Xích Viêm chửi ầm lên:

- Tổ sư nhà người bị ngựa háng à? Muốn đánh thì hạ công lực xuống bằng lão nương rồi tới đánh một trận thống khoái, còn không thì bốt ở đó mèo khóc chuột!
- Cái này... Hợp lý!

Bạch Nhân Lang vội chạy tới bịt cái miệng của Diễm Tuyết lại. Đùa sao chứ, nhìn gã chưa đủ nguy hiểm hay sao mà lại còn chọc điên gã nữa!

Thế nhưng chưa kịp bịt miệng Diễm Tuyết thì Bạch Nhân Lang bỗng cảm thấy một luồng chưởng kinh hùng hậu đánh vào ngực. Chưởng này hoàn toàn không có nội lực mà chỉ sử dụng lực tay và kỹ thuật, dù vậy cũng khiến nội tạng của Bạch Nhân Lang như lộn nhào hết cả, thân thể mất đi trọng tâm ngã lộn lốc dưới đất.

- Tiểu Bạch!

Diễm Tuyết không biết chưởng kia nặng nhẹ thế nào, chỉ nghe thấy một tiếng “thình” đánh lên ngực Bạch Nhân Lang nên không khỏi lo sợ. Tuy nhiên chưa kịp nhìn y sống chết ra sao thì trước mặt đã có ngay một luồng kinh khí ập đến:

- Đừng lo. Người mới là nhân vật chính.

Xích Viêm không vì đối phương là nữ mà nương tay, một quyền nặng nề đánh lên mặt Diễm Tuyết đang không phòng vệ khiến nàng lao đảo lui về sau vài bước. Đau đớn khiến đầu chỉ bốc cao, nàng vung chân tung một cước toàn lực vào tim Xích Viêm, lần này mũi kiếm dễ dàng xuyên qua da thịt Xích Viêm nhưng khi chạm đến tim lại không tiến thêm được chút nào nữa.

Diễm Tuyết vận sức đến tê dại cả chân nhưng lưỡi kiếm vẫn không thể tiến thêm, vẻ mặt hoảng sợ giống như gặp quỷ:

- Cái này... không thể nào!

Xích Viêm cười gằn nắm lấy lưỡi kiếm gắn ở chân cô, năm ngón tay khẽ dùng lực “rắc” một tiếng bẻ cây kiếm gãy làm đôi sau đó rút phần mũi nhọn ra khỏi cơ thể cắm xuyên qua đùi Diễm Tuyết.

Mọi thứ diễn biến quá nhanh, Diễm Tuyết mặc dù rất tự tin vào tốc độ của bản thân nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi kiếm lạnh lùng đâm xuyên qua da thịt. Một cơn đau nhức kinh khủng từ xương đùi chạy thẳng lên não khiến nàng xây xẩm mặt mày, hai hàm nghiến chặt vào nhau, khó khăn lắm mới không hét lên.

- Ồ~ Con nhãi này coi vậy mà cũng cứng quá nhỉ?

Xích Viêm cười gằn, tay phải xoay mạnh lưỡi thép khiến Diễm Nhi hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt cũng vì vậy mà thoáng cái đã trở nên trắng bệch.

- Buông nàng ấy ra!

Bạch Nhân Lang găm lên đồng thời vùng kiếm chém mạnh vào vai phải của Xích Viêm ý định chặt đứt cánh tay phải đang cầm kiếm của gã. Kiếm kinh xé không lao đến, uy áp bá đạo phủ xuống tạo cảm giác dưới nhát kiếm này thì ngay đến vàng ròng cũng phải bị chặt đứt, Xích Viêm chấp không thêm xài nội lực mà lãnh một đòn bá đạo thế này thì e rằng khó mà toàn mạng.

Nghe thấy phía sau truyền tới tiếng gió rít gào như vô số oan hồn lệ quỷ đòi mạng, Xích Viêm khẽ nhếch miệng rồi rút lưỡi kiếm đang cắm ở đùi Diễm Tuyết ném thẳng vào mặt Bạch Nhân Lang. Lực tay của Xích Viêm rất mạnh đẩy lưỡi kiếm lao đi như một tia chớp, Bạch Nhân Lang lại đang lướt tới nên tay Xích Viêm vừa vùng ra thì hơi lạnh từ mũi kim loại nhọn hoắt đã thấm vào lớp da trên trán y.

Keng~

Trước nguy cơ bị đục một lỗ giữa trán thì Bạch Nhân Lang buộc phải thu kiếm đánh bay lưỡi kiếm. Chiêu thức bị phá, Bạch Nhân Lang lúc này chẳng khác gì lao vào kẻ địch kiếm đòn. Xích Viêm túm cổ áo Diễm Tuyết quăng vào người y rồi tung ra một cước vào lưng Diễm Tuyết, cước lực mạnh đến mức Bạch Nhân Lang cũng bị vạ lây, cả hai giống như điều đứt dây bị đá văng đi thật xa.

Xích Viêm hai tay dứt túi quần quan sát thành quả, trong thanh âm còn có một chút kiêu ngạo:

- Ăn một cước đã văng xa như vậy. Đây là do các ngươi quá yếu hay chân của bọn tọa quá mạnh?

Bỗng Xích Viêm phát hiện có chỗ không đúng. Cứ cho là hai tên này phế vật đến thảm thương nhưng trúng hai cước không có nội lực thì không thể bay xa đến thế được, đây rõ ràng là bọn chúng đang dờ dờ con con bò a!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.